Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 188-194
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

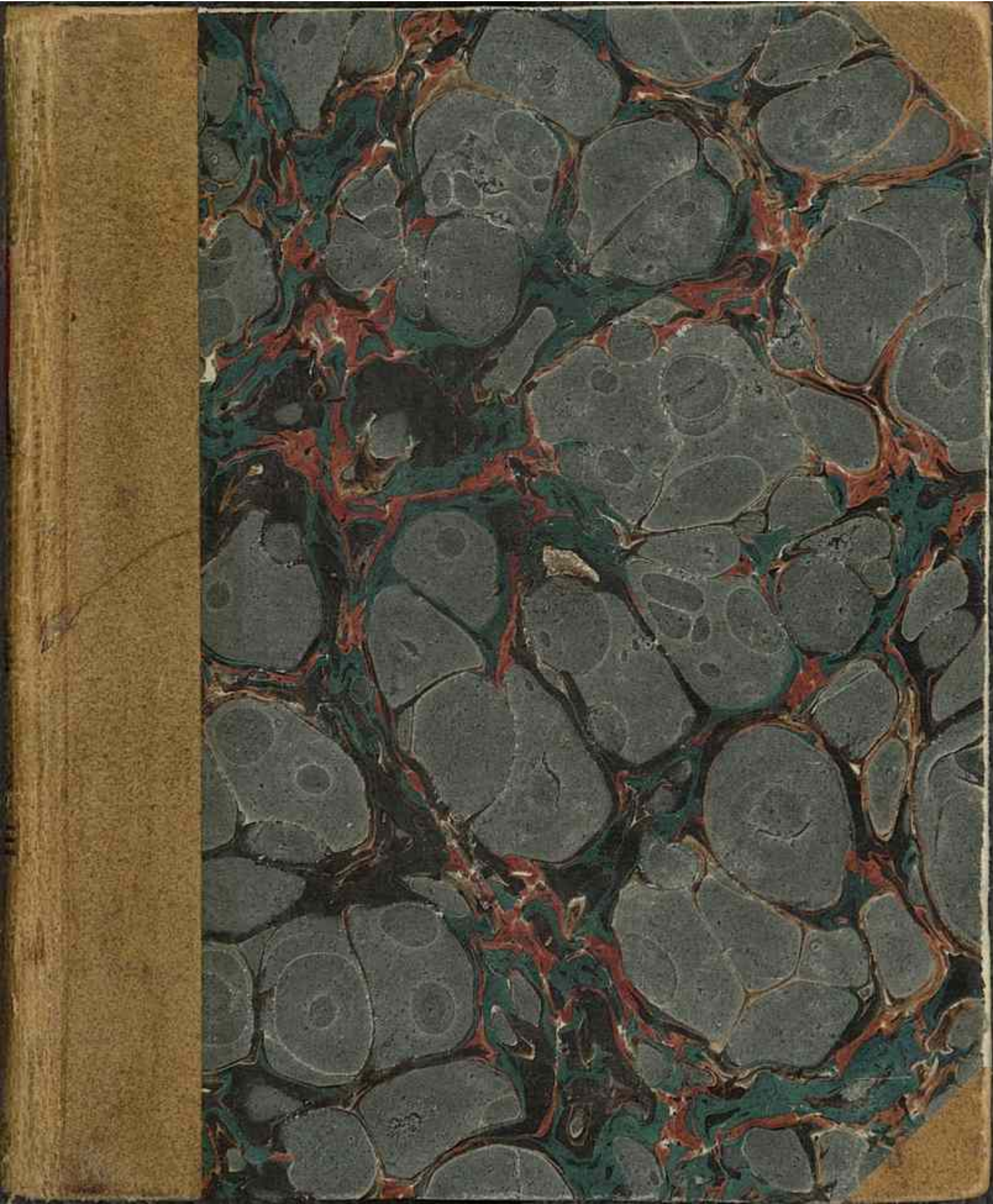

58.-49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02076 4

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og otte og firsindstyvende til eethundrede og eet og halvfemsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1858.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Jack O'Lantern

(Lygtemanden)

eller

Kaperen.

Oversat fra Engelsk

af

J. A. Meyer.

Første Deel.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1858.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Det Spørgsmaal, hvormeget der af den følgende Fortælling strengt taget er overeensstemmende med Sandheden, og hvormeget af den er Fiction, ville vi lade være uafgjort, ene af den Grund, at Forfattere, der ikke have noget nyttigt at foretage sig, kunne, til deres egen Morskab, anvende deres Tid til at udfinde hvilken af Delene er Tilfældet.

Med Hensyn til Scenen, der er valgt for denne Fortælling, anse vi det ikke nødvendigt at anføre noget til Forsvar. At finde paa Undskyldninger for at føre en Mand, enten han nu existerer i Virkeligheden, eller kun er et Foster af Indbildningen, ind paa et Hav, som Middelhavet, og paa en Kyst som den italienske, vilde være en Affectation, hvori vi ikke have nogen Tanke om at gjøre os skyldige. Det er vel muligt at Udførelsen ikke vil svare til Hensigten, men Ingen kan dadles for et ædelt og dristigt Foretagende, uden den der selv lider Skade for sit Feilgreb. Vi haabe at de, som nogensinde have seet de Scener, som vi svagt

og ufuldkomment have beskrevet, vil undskylde vore Mangler, for det Gode vi dermed have tilsigtet, og at de, som ikke have været saa lykkelige, endog vil finde at vor svage Fremstilling saa langt overgaaer de Begivenheder, de selv have været Vidne til, at det vil forekomme dem at vi have været heldige.

Om Raoul Yvard, Ghita Caraccioli og the Little Folly, have vi ikke mere at sige, end hvad der fremgaaer af Fortællingen. Vi sige ligesom Sancho i sin Fortælling til Ridderen, de som meddeelte os de Kjendsgjerninger, der stod i Forbindelse med alle Tre — vi sætte et Skib i Klasse med Dyrene — sagde at de vare saa troværdige, at vi med Tryghed kunde sværge paa deres Sandhed. Feile vi, da er det en Ulykke vi have tilfælleds med ærlige Panza, og det ydermere angaaende en Gjenstand, der er af lige Vigtighed med den hvori han feilede.

Naar Alt kommer til Alt hører Verden lidet, og veed mindre, af de uendelige mange Details, der udgjør Summen af Hændelserne paa Søen. Historikerne opsamle nogle faa fremragende Omstændigheder, der maaskee staae i Forbindelse med Slag, Traktater, Skibbrud eller Jagt, og det Øvrige bliver et ubeskrevent Blad for den store Menneskemasse. Det er med Sandhed bleven sagt, at ethvert Menneskes Levnet vilde, naar det simpelt og tydeligt blev fortalt, findes at indeholde et Forraad af nyttig og underholdende Lærdom,

og det er ligeledes sandt, at hver Dag paa et Skib vilde medføre noget interessant at meddele, dersom Logbogens tørre Optegnelse kunde gjengives med Jagttagelsens og Dygtighedens graphiske Sprog. Alene et Skib i Oceanets Øde, er en Gjenstand for Betragtning, og en Kilde til saavel poetisk, som moralsk Følelse, og da vi sjelden trættes ved at skrive derom, nære vi mere end et sympathetisk Ønske om at de, som danne en Slags literair clientelle, ikke vil trættes ved at læse det.

Vor første Bekymring, ved nærværende Leilighed, er, med Hensyn til den Contrast vi have forsøgt at fremstille, mellem dyb Tro og letsindig Vantro. Vi antage begge Malerierne for en tro Skildring af Tidsalderen og de respective Lande, og vi have forsøgt at male begge med tilbørlig Relief, ganske uden at overdrive. At stærke naturlige Sympathier kan existere mellem saadanne Individer, der ere vidt adskilte med Hensyn til saadanne Gjenstande, derpaa see vi daglig Beviis, og at der findes Saadanne, hos hvem Grundsætninger ere stærkere, end endog de meest indsmigrende og bedrageriske af alle vore Lidenskaber, haabe vi ikke alene, men troe tillidsfuldt. Vi have bestræbt os for at henføre den høiere og meest varige Egenskab, til den Deel af Menneskeslægten, hos hvem vi føle os overbeviist om at det er sandsynligst den vil findes.

Dette er den syvende Søfortælling vi have vovet at

der endog fra dens uheldigste Sider er saa uendelig yndig, men som saa ofte bliver sat i Skygge af de menneskelige Lidenskaber. Medens Enhver indrømmer hvad Naturen har gjort for Middelhavet, er der Ingen som vil negte, at det indtil for meget kort Tid siden, har været Scenen for mere ubarmhjertig Voldsomhed, og maaskee dybere personlige Forurettelser, end nogen anden Deel af Verden. Med forskjellige Racer, langt mere adskilte ved Skjebnen, end endog ved Oprindelse, Sædvaner og Religion, der beboede dets nordlige og sydlige Kyster, Udenværkerne, som de kunde kaldes, af Christendom og Mohamedanisme, og en Oldtid, der byder Historien Trods, har denne blaa Udstrækнings Barm givet Gjenskinnet af mere Voldsomhed, været Vidne til flere Slag-Scener, og hørt flere Seirsraab, imellem Agamemnons og Nelsons Tid, end alle de andre af Neptuns Enemærker tilsammentagne. Naturen og Lidenskaberne have forenet sig, for at give det Lighed med det menneskelige Ansigt, der ved sit Smiil og guddommelige Udtryk skjuler den Ovn, der saa ofte gloder i dets Hjerte, og den Vulkan, som fortærer vor Lykksalighed. For Aarhundreder siden gjorde Tyrker og Maurer det usikkert for Europæere, at besejle disse smilende Kyster, og da Barbarernes Magt i Tidens Løb ophørte, var det kun for at give Plads for deres Kampe, der ved deres større Hjelpekilder fordrev ham fra Arenaen.

De Omstændigheder, der gjorde den Periode, som indtraf mellem Aarene 1790 og 1815, til den meest rige

paa Hændelser i den nyere Tid, ere Alle bekjendt, skjøndt de Begivenheder, som brogetgjorde denne mindeværdige Fjerdedeel af et Aarhundrede, allerede er hjemfalden til Historien. Alle de Bevæggrunde til Strid, som den Gang satte Verden i Bevægelse, ere nu saa fuldkommen bortfaldne, som om de skyldte en længst forsvunden Tidsalder deres Tilværelse, og endnu levende Mennesker betragte de Begivenheder, som ere foregaaede i deres Ungdom, ligesom de betragte svundne Aarhundreders Hændelser. Thi hver Maaned bragte sit Nederlag eller sin Seir, sin Beretning om en omstyrtet Regjering, eller en erobret Provinds. Verden var i Oprør, som Mennesker i en Tumult. Den Frygtsomme saae tilbage paa den Epoche med Forundring, den Unge med Tvivl og den Rastløse med Misundelse.

Aarene 1798 og 1799 vare de to mindeværdigste af denne uforglemmelige Periode, og til denne bevægede og svangre Tid maa vi henvende Læserens Sind, for at føre det midt ind i de Scener, det er vor Hensigt at skildre.

Henimod Slutningen af en smuk Dag i August Maaned, løb et let sylphideagtigt Fartøi, for en laber vestlig Brise, ind i den saakaldte Piombino Kanal, styrende en østlig Cours. De forskjellige Reisninger paa Middelhavsfartøierne ere i Orde for deres maleriske Skjønhed og Ziirlighed, man seer saaledes Schebeken, Feluccaen, Polacren, og Bombardoen eller Gallioten, og nu og da Luggeren. Den sidste, et Slags Fartøi der alligevel langt sjeldnere

findes i de italienske Farvande, end i den biscaiske Bugt, og i den britiske Kanal, var det omhandlede Fartøis Bygning; en Omstændighed, som Sofolkene, der fik Øie paa den fra Elbas Strandbred, ansaae for at tilkjendegive Ulykke. En tremastet Lugger med meget store Seil, med et lavt mørkt Skrog, hvis eneste Aftegning var en næsten usynlig rød Linie under dens Roster, og saa høie Finkenetsklæder, at der Intet var synligt over dem, undtagen Hatten af en eller anden Matros, der var af meer end almindelig Høide, blev betragtet som et mistænkeligt Skib, og ikke engang en Fisker vilde have vovet sig paa Kanonskuds Afstand fra den, saalænge dens Charakteer var ubekjendt. Kapere eller Corsarer, som det den Gang var Skik at kalde dem, (og Navnet blev, endog i dets engelske Betydning, ofte retfærdiggjort ved deres Handlinger) gled ikke sjelden ned langs med hiin Kyst og det var undertiden farligt for dem, der hørte til de venskabelige Nationer, at møde dem, naar det Rov, som Levningerne fra Barbariet endnu gjør lovlig, var slaaet feil.

Luggeren var omtrent paa hundrede og halvtredsindstyve Tons; men dens mørke Maling, og lave Skrog, gav den Udseende af at være mindre end den virkelig var; dens svære Seil, der var udspilede for Vinden, idet den kom ansættende rumskjøds, forraadte alligevel dens Charakteer, og som der tidligere er hentydet til, rystede Sofolkene, der fra Strandbredden iagttog dens Bevægelser, betænksomme paa Hovedet, idet de i meget slet Italiensk,

gjensidig meddeelte hinanden deres Tanker og Formodninger. Disse Bemærkninger, med den dertil hørende Samtale, forefaldt paa et klippeagtigt Høiland over Byen Porto Ferrajo, paa Øen Elba, et Sted, der senere er bleven saa berømt som Hovedstaden paa Napoleons Imitativ-Besiddelse. Den samme Bolig, som senere blev brugt af den styrtede Keiser som Palais, stod virkelig mindre end hundrede Yards fra de Talende, vendende ud mod Indløbet af Kanalen og Toskanas Bjerge, eller snarere mod det lille Fyrstendømme Piombino, da det System at indlemme de mindre mellem de større af Europas Stater, endnu ikke var kommen i udstrakt Praxis. Dette Huus, en Bygning af Størrelse som de bedre Landsteder i de forenede Stater, var den Gang, som nu, beboet af den florentinske Gouverneur paa den toskanske Deel af Øen. Det staaer paa den yderste Ende af en lav klippeagtig Odde, der danner den vestlige Vold for denne dybe udstrakte Bugt, paa hvis Side, forskandset bag ved en meget bequem krum Række af Klipper, som her holde mod Vest i Skikkelse af en Hage, den lille Havn ligger fuldkommen skjult fra Søen, som om den frygtede for Besøg, som de der kunde ventes af Fartøier, der lignede den mistænkelige Fremmede. Denne lille Havn, der i sig selv ikke var saa stor som de nuværende Dokker paa Steder som London og Liverpool, var tilstrækkelig beskyttet mod enhver sandsynlig Fare, ved passende Batterier, og med Hensyn til Elementerne vilde et Skib, der laae paa en Hylde i et Værelse, neppe være

sikkrere. I dette hjemlige lille Basin, som med Undtagelse af et snevert Indløb var fuldkommen omgivet af Bygninger, laae nogle faa Felluccaer, der førte Handel mellem Øen og det tilstødende Fastland, og et enkelt østerrigsk Skib, der var kommen fra det Adriatiske Hav, for, som det foregav at hente Jern; men lige saameget for at give sig Skin af at føre Handel med den italienske Afhængighed, som af nogen anden Grund.

I det Øieblik hvorom vi skrive var kun et Dusin levende Væsener synlige paa, eller omkring, alle disse Fartøier. Den ovenanførte Beretning, at en fremmed Lugger, som den beskrevne, var i Aabningen, havde foranlediget, at største Delen af Søfolkene vare gaaede iland, og de fleste af Havnens Beboere havde fulgt dem op ad de krogede Gaders brede Trin, der førte til Høiderne bag ved Byen, eller til den ophøiede Klippe, der behersker Udsigten over Søen fra Nordost til Vest. Luggerens Nærmelse havde noget nær frembragt samme Virkning paa den lille besøgte Havns enfoldige Søfolk, som det er bekjendt Falken gjør paa Hønsegaardens frygtsomme Beboere Den Fremmedes Takkellads, der i og for sig var en mistænkelig Ting, var to Timer tidligere bleven bemærket af en eller to af Kystfarerne, der sædvanligviis tilbragte deres ledige Timer paa Høiderne, idet de undersøgte Veirtegnene og holdt Sladder, og deres Gisninger havde foranlediget, at der ved Porto Ferrajo-Moloen havde samlet sig nogle og tyve Mennesker, som selv troede

at være, eller som virkelig vare cognoscenti i Sager, der angik Søen. Dog da det lave, lange, mørke Skrog, der bar en saa stor Masse Seil, blev fuldkommen tydeligt, bleve Varslerne flere, Rygtet udbredte sig, og Hundreder samlede sig paa det Sted, som i Manhattanersproget sandsynligviis vilde være bleven kaldt Batteriet. Heller ikke vilde Navnet have været ganske upassende, da der her var opkastet et lille Batteri, og det ydermere i en Stilling, der lettelig vilde kunne udskyde en Kugle to Trediedele af en Miil ud i Aabningen, eller omtrent den Distance som den Fremmede nu var fra Kysten.

Tommaso Tonti var den ældste Sømand paa Elba, og da han til Lykke var en sober og usædvanlig betænksom Mand, var han Øens Orakel i de fleste Ting der angik Søen. Enhver Borger, Viinhandler, Kjøbmand, Vertshusholder, eller Haandværker, der kom op paa Høiderne, spurgte strax ivrigt efter Tonti eller Maso, som han i Almindelighed blev kaldet, og naar han havde faaet den tilbørlige Peiling og Distance af det Sted, hvor den graahærdede Sømand befandt sig, pleiede han ufravigelig at forføie sig hen til ham, indtil en Gruppe af over to hundrede Mandfolk, Fruentimmer og Børn, havde klynget sig tæt til Pilotaens Person, ligesom de Troende i en religios Tilskyndelse samle sig om en Yndlingsprædikant. Det var ogsaa værd at bemærke, med hvormegen Høiagtelse den lille Sværm af fredelige Italienere behandlede deres alderstegne Sømand ved denne Leilighed; idet ingen

af dem høirøstet fremførte deres Spørgsmaal, og Alle anvendte den største Omhyggelighed for ikke at stille sig foran for ham, for ikke at være ham i Veien for hans Jagttagelser. Fem eller sex gamle Matroser, som han selv, stod tæt ved hans Side, disse tog rigtignok ikke i Betænkning at tale overeensstemmende med deres Erfaring. Men Tonti havde ikke opnaaet en ringe Deel af sit Renome, ved den store Maadeholdenhed han udviiste i at fremføre sine Aabenbaringer, og maaskee ved at lade som han vidste mere end han fremførte. Han var derfor indesluttet, og medens hans Stalbrødre vovede sig ud paa allehaande modstridende Meninger, angaaende den Fremmedes Charakteer, og medens hundrede intetsigende Slutninger vare sloine fra Mund til Mund mellem Landfolkene og Fruentimmerne, var der ikke undsluppen den gamle Mands Læber et eneste Ord, som kunde compromittere ham. Han lod de andre tale som de lystede, og hvad ham selv angik, da passede det med hans Sædvaner, og muligen med Vanskeligheden i at give et afgjørende Svar, at vedligeholde en alvorlig og betydningsfuld Tavshed.

Vi have talt om Fruentimmer, og det er en Selvfølge, at en Leilighed, som denne i en By, der tæller tre eller fire tusind Sjele, rimeligviis vilde drage et passende Antal af det blidere Kjøn til Høiderne. Det lykkedes de fleste af dem at komme saa nær som muligt til den gamle Sømand, i den Hensigt at erholde den første Underretning, for at den des hurtigere kunde blive sat i Circulation;

men det lod til, at der blandt de Yngre af disse ogsaa befandt sig et Orakel af deres eget Slags, om hvis Person et Dusin af de smukkeste Piger samlede sig, enten begjerlige efter at vide hvad Ghita kunde have at forudsige, eller maaskee paavirkede af deres Kjøns Beskedenhed og Stilling, der lærte dem at iagttage lidt mere Tilbageholdenhed, end det var nødvendigt for den mindre forfinede Deel af deres Selskabersker. Idet vi tale om Stilling, maa Ordet alligevel tages i den mest indskrænkede Betydning. Porto Ferrajo besad kun to Klasser af Samfundet, den Handlende og den Arbeidende, skjøndt der maaskee var et Dusin Undtagelser i Gouvernementets faa Embedsmænds Personer en Avvocato, en Medico og nogle faa Præster. Dens Gouverneur var en Toskaner, af Stand; men han beærede sjelden Pladsen med sin Nærværelse, og hans Underordnede var en Embedsmand, en af Byens Indfødte, hvis oprindelige Stilling var altfor vel bekjendt til at sætte ham istand til, at han kunde give sig selv nogen Vigtighed paa det Sted, hvor han var født. Ghitas Ledsagersker vare altsaa Døttre af Vertshusholdere, og Personer af samme Klasse, som da de havde lært at læse og leilighedsviis tog til Livorno, og desuden havde den Forrettighed, at turde besøge den ovennævnte Embedsmands Husholderske, ansaae sig selv for at være lidt hævede over de mindre dannede Pigers Nysgjerrighed i Havnen. Den Indflydelse, Ghita havde, skyldte hun alligevel snarere sine Egenskaber end den tilfældige Fordel, at være en Kjøbmands eller

Vertshusholders Datter, da hendes Herkomst var de fleste af dem, der omgav hende, ubekjendt, hvilket ogsaa var Tilfældet med hendes Familienavn. Hun var for sex Uger siden bleven sat i Land, og ladt tilbage i Christoforo Dovi Vertshuus, af En man antog for hendes Fader; her var hun tinget i Kost, og havde erholdt hele sin Indflydelse, ved den Udmærkelse at have reist, i Forening med hendes gode Forstand, faste Charakteer, hendes fuldkommen beskedne og passende Opførsel, med en Skikkelse, der var høist gratieus og qvindelig, og et Ansigt, der skjøndt det neppe kunde kaldes yndigt, dog i den høieste Grad var indlagende og tiltrækkende. Der var ingen, der faldt paa at spørge om hendes Familienavn, og det lod til at hun ikke ansaae det for nødvendigt at nævne det. Ghita var tilstrækkeligt, det var Enhver bekjendt, og skjøndt der var to eller tre Andre af samme Navn i Porto Ferrajo, meente man dog, som ifølge en fælleds Overeenskomst, kun hende under Benævnelsen Ghita, en Uge efter at hun var landet i Porto Ferrajo.

Det var bekjendt at Ghita havde reist, thi Alle og Enhver vidste, at hun var kommen til Elba med en Felucca, som man sagde, fra de neapolitanske Stater. Dersom dette var sandt, var hun rimeligviis den eneste Person af hendes Kjøn i hele Byen, der nogensinde havde seet Vesuvius, eller skuet den Deel af Italiens Vidundere, der have Rygte for at staae næst efter Roms. Dersom der altsaa var nogen Pige i Porto Ferrajo, der kunde danne

sig noget Begreb om den Fremmedes Charakteer, maatte det være Ghita, og det var under denne Forudsætning, at hun uden at vide det, og naar vi skal følge Sandheden, uden at ville det, havde samlet rundt om sig en Clientelle af i det mindste et Dusin Piger af hendes egen Alder, og tilsyneladende af hendes egen Klasse. Disse sidste følte det alligevel ikke nødvendigt, at vedligeholde den samme Tilbageholdenhed som de Nysgjerrige, der stode i Nærheden af Maso; thi medens de havde Agtelse for deres Gjæst og Veninde, og hellere vilde lytte til hendes Yttringer, end til nogen Andens, følte de dog en saadan Længsel efter at høre deres egne Stemmer, at der ikke forløb en Minut, uden at et Spørgsmaal eller en Formodning, ligesaa flydende som hørlig, undslap deres Læber. Udraabene vare ogsaa ligesaa talrige som Gisningerne vare flaue og urimelige. En sagde at det var et Skib med Depescher fra Livorno, og at „hans Excellenca" muligen var ombord; men hun blev gjort opmærksom paa, at Livorno laae mod Nord og ikke mod Vest. En Anden troede at det var en Ladning Præster, der gik fra Corsica til Rom; men hende underrettede man om, at Præsterne just ikke stod i saa høi Gunst i Frankrig, at man skulde transportere dem i et Skib, der saa iøiefaldende var de almindelige Middelhavsfarere langt overlegent. Medens en Tredie, der havde en mere levende Indbildningskraft end de Andre, vovede at fremføre Tvivl, om det i det Hele taget virkelig var et Skib, da bedragerifke Syn af

denne Slags, ikke var noget ganske sjeldent og i Almindelighed paatog sig en usædvanlig Skikkelse.

„Si," sagde Annina, „men det vilde være et Mirakel, Maria; og hvorfor skulde vi see et Mirakel nu, da Festen og de fleste af Helligdagene ere forbi? Jeg troer det er et virkeligt Skib."

De andre lo, og efter en heel Deel ivrig Sladdren om denne Gjenstand, blev det ganske almindeligt indrømmet, at den Fremmede var et bona fide Fartøi, af en eller anden Slags, skjøndt Alle vare enige om at det ikke var en Felucca, en Bombarda eller en Sparanara. Ghita var imidlertid taus og tankefuld, næsten i samme Grad, som Tommaso selv, skjøndt af en meget forskjellig Aarsag. Uagtet al hendes Selskaberskers Sladder, og deres mange latterlige Formodninger, vare hendes Øine neppe et Øieblik vendte fra Luggeren, til hvilken de syntes at være heftede ved en Slags Fortryllelse. Havde der været Een tilstede, som ikke var tilstrækkeligt beskæftiget, til at lægge Mærke til denne interessante Pige, vilde han være bleven slaaet af et Ansigts vexlende Udtryk, der straalede af Følelse, og som altfor ofte gav Gjenskinnet af de forbigaaende Bevægelser i dets Herskerindes Sjel. Nu vilde et Udtryk af Uro, ja endog Angst, være bleven opdaget af en saadan Jagttager, dersom han var skarpsindig nok til at adskille Bevægelserne, i de levende Følelser, fra hendes Ledsagerskers mere vulgaire Udtryk, og nu saaes noget der lignede Glimt af Fryd og Lykksalighed,

fare hen over hendes udtryksfulde Ansigt. Farven kom og svandt ofte, og der var et Øieblik, i hvilket Luggeren forandrede Cours, idet den dreiede til Vinden, og den straalende Glæde, der glødede i de blide blaae Øine, gjorde Pigen henrivende smuk. Men ingen af disse forbigaaende Udtryk bleve bemærkede af den sladdervorne Gruppe, rundt om den fremmede Qvinde, hvem det var overladt at dvæle ved de Tilskyndelser, der frembragte dem, uden at blive adspurgt og uden at blive mistænkt.

Skjøndt Klyngen af Piger, med qvindelig Følelse, havde samlet sig lidt affides fra den almindelige Sværm, var der kun faa Skridts Afstand fra det Sted, hvor den stod, og det Sted, Maso indtog, saa at en opmærksom Jagttager, iblandt de Første, kunde høre hvad den Sidste talte. Dette var alligevel et Hverv Tonti ikke paatog sig, førend han blev adspurgt af Podestaen, Vito Viti, der nu i egen Person lod sig see paa Høien, pustende, efter den hastige Opstigen, som en Hvalfisk der stiger op i Vandskorpen for at drage Aande.

„Hvad mener Du om hende, gode Maso?" spurgte Magistratsperſonen, efter at han selv i nogen Tid havde undersøgt den Fremmede, da han, ifølge sin Embedsstilling, følte sig berettiget til at spørge hvem han vilde.

„Det er en Lugger, Signore," var det korte og vistnok correcte Svar.

„Ja, en Lugger, det vide vi Alle, Nabo Tonti, men hvilken Slags Lugger? Der er Felucca-Luggere og Polacre-

Luggere og Bombarda-Luggere, og alle Slags Luggere; hvilken Slags Lugger er denne?"

„Signor Podestá, dette er ikke Havnens Sprog. Vi kalde en Felucca, en Felucca; en Bombarda, en Bombarda; en Polacre, en Polacre, og en Lugger, en Lugger. Denne er derfor en Lugger."

Maso talte med Vægt, thi han følte at han nu var i sin Sphære, og det var ham kjært at lade Publikum vide, hvor langt bedre han forstod alle disse Ting, end Magistratsperſonen. Paa den anden Side ærgrede Podestaen sig, og han følte sig ydermere skuffet i sine Forventninger; thi han indbildte sig virkelig, at han havde gjort en meget fiin Distinction, som han var vant til i sine legale Foretagender, og han satte en Ære i at blive anseet for at vide Besked om enhver Ting.

„Godt, Tonti," svarede Signor Viti, med en beskyttende Mine og et nedladende Smiil, „da dette ikke er en Sag, der efter Rimelighed vil komme for den høiere Domstol i Florens, kan Dine Forklaringer anseés for fyldestgjørende, og jeg ønsker ikke at forstyrre dem — en Lugger er en Lugger."

„Si, Signore, saaledes sige vi netop i Havnen. En Lugger er en Lugger."

„Og hiint fremmede Fartøi paastaaer Du at være en Lugger, og Du er, om det behøves, rede til at sværge paa at det er en Lugger?"

Da Maso nu ikke indsaae at det var nødvendigt at

aflægge nogen Eed ved denne Leilighed, og da han altid var noget samvittighedsfuld ved saadanne Affairer, naar Toldofficicanterne ikke holdt Bogen, blev han noget forundret over denne Opfordring, og han betragtede atter længe og opmærksomt den Fremmede, inden han svarede.

„Si, Signore," sagde han, efter at han endnu en Gang ved Synet havde styrket sin Overbeviisning. „Jeg vil sværge paa at hin Fremmede er en Lugger."

„Og kan Du tilføie, ærlige Tonti, af hvilken Nation? Nationen er af ligesaa stor Vigtighed i disse urolige Tider, som Takkelladsen."

„Det er sandt De siger, Signor Podesta; thi enten det er en Algirener, en Maurer, eller endog en Franskmand, vil han være en uvelkommen Gjest i Elbakanalen. Der er mange forskjellige Tegn ved ham, der undertiden faaer mig til troe at han hører til een Nation, og saa til en Anden, og De undskylder, at jeg udbeder mig lidt Tid til at han kan komme noget nærmere, førend jeg afgiver en bestemt Erklæring."

Da dette Forlangende ikkun var billigt, blev der ikke gjort nogen Indvending. Podestaen vendte sig om, og da han fik Die paa Ghita, der havde besøgt hans Niece, og om hvis Forstand han nærede en gunstig Mening, gik han nærmere hen til Pigen, i den Hensigt at adsle et Øieblik paa en værdig Spøg.

„Ærlige Maso, den stakkels Karl er i en slem Knibe," bemærkede han med et medlidende Smiil, som om han

ynkedes over Lodsens Forlegenhed, „han vil gjerne overtale os til at troe, at hint fremmede Fartøi er en Lugger, skjøndt han ikke er istand til at sige til hvilket Land den hører!"

„Det er en Lugger, Signore," gjensvarede Pigen med et dybt Aandedrag, som om hun følte en Lettelse ved at høre Lyden af sin egen Stemme.

„Hvorledes! paastaaer Du at være saa kyndig angaaende Skibe, at Du kan skjelne disse Enkeltheder i en Miils Afstand?"

„Jeg troer ikke det er nogen Miil, Signore — ikke mere end en halv Miil, og Afstanden formindsker sig hurtigt, skjøndt Kulingen er saa flau. Hvad det angaaer at kjende en Lugger fra en Felucca, da er det ligesaa let, som at skjelne et Huus fra en Kirke; eller en af de ærværdige Padres paa Gaderne fra en Sømand."

„Ja, det vilde jeg strax have sagt Maso, dersom den stivsindede gamle Karl vilde have hørt mig. Distancen er meget nær den Du anfører, og intet er lettere end at see, at den Fremmede er en Lugger. Hvad Nationen angaaer? —"

„Det er ikke saa let at sige, Signore, med mindre Skibet toner Flag."

„Ved San Antonio! Du har Ret, Barn; og det vilde være passende om den viste os sit Flag. Ingen har Ret til at komme saa nær til Hans Keiserlige-Kongelige Høiheds Havn, uden at vise Flag, da han derved

tilkjendegiver sin ærlige Hensigt og sin Nation. Mine Venner, ere Kanonerne paa Batteriet ladede, som sædvanligt?"

Da Svaret lød bekræftende, fandt der en hurtig Raadslagning Sted mellem nogle af de Fornemste i Sværmen, og derpaa gik Podestaen, med en vigtig Mine, henimod Gouvernementshuset. Efter fem Minutters Forløb saaes Soldater paa Batteriet, og der blev gjort Tilberedelser til at stille en attenpundig Kanon, i Retningen mod den Fremmede. De fleste af Fruentimmerne gik til Siden, og tilstoppede deres Øren, da Batteriet var mindre end hundrede Skridt fra det Sted, hvor de stod, undtagen Ghita, der rigtignok med blegt Ansigt, skjøndt med et roligt Blik, og uden de ringeste Tegn til Frygt, med Hensyn til hendes egen Person, opmærksomt lagde Mærke til enhver Bevægelse. Da det var tydeligt at Artilleristerne vilde til at brænde paa, bragte hendes Ængstlighed hende til at bryde Tausheden.

„De have dog vel ikke i Sinde at sigte paa Luggeren!" udbrød hun „Det kan dog ikke være nødvendigt, for at faae den Fremmede til at heise Flag. Aldrig har jeg seet noget lignende i Syden."

„Du kjender ikke vore toskanske Bombarderer, Signorina," svarede Magistratspersonen med et sladsk Smiil og en glad Gebærde. „Det er en Lykke for Europa, at det store Hertugdømme er saa lille, thi saadanne Tropper kunde falde dem besværligere end de Franske!"

Ghita lagde alligevel ikke Mærke til dette Anstrøg af provindsiel Stolthed; men pressende sine Hænder mod Hjertet, stod hun som en Statue af Tvivl, medens Folkene i Batteriet udførte deres Pligt. En Minut efter blev Lunten anbragt og Kanonen blev affyret. Skjøndt alle hendes Ledsagerske udstødte Paakaldelser til Helgene, og andre Udraab, og nogle endog styrtede til Jorden af Skræk, stod Ghita, der havde det fineste Udseende af dem Alle, og hvis Ansigt udtrykte mere Aand end alle de Andres tilsammen, dog fast og opret. Det var tydeligt at hverken Glimtet eller Knaldet havde nogen Virkning paa hende, ingen af Artilleristerne havde det anstrengtet mindre, end denne slanke Pige. Hun efterlignede endog Soldaternes Bevægelse, ved at vende sig, for at varetage Kuglens Bane, skjøndt hun i det samme foldede Hænderne, og lod til skjælvende at afvente Resultatet. De faa Secunders Spænding vare snart forbi, da man saae Kuglen vande et tusind Alen agten for Luggeren, og derefter at hoppe to Gange saa langt hen over den blanke Sø, hvorpaa den sank tilbunds.

„Santa Maria være lovet!" mumlede Pigen; et Smiil der udtrykte baade Glæde og Spot, foer hende ubevidst over Ansigtet da hun sagde: „Disse toskanske Artilleristers ere ikke farlige Skytter!"

„Det var meget flinkt udført, bella Ghita!" udbrød Magistratspersonen, idet han tog begge Hænderne fra Ørene; „det var udmærket godt sigtet! et lignende

Skud foran for, og det tredie midt imellem de to, saa vil den Fremmede nok lære at respectere Toskanas Rettigheder. Hvad siger Du nu, ærlige Maso — vil denne Lugger sige os til hvilket Land den hører, eller vil den vedblive at trodse vor Magt?"

„Dersom han er klog vil han heise sit Flag, og dog seer jeg endnu ingen Forberedelser dertil."

Skjøndt den Fremmede var indenfor virksom Skudvidde fra Høiderne, viste den ingen Tegn til at tilfredsstille Nysgjerrigheden, eller til at berolige Indvaanernes Frygt i Byen. To eller tre af dens Mandskab saaes i dens Reisning; men endog disse syntes ikke at have Hastværk med deres Arbeid, eller paa nogen Maade at være foruroliget af den Hilsen, de nylig havde faaet. Efter faa Minutters Forløb gibbede alligevel Luggeren sit Storseil, og dreiede dernæst lidt til, saa at den stævnede lidt op mod Forlandet, som om den havde i Sinde at styre imod Bugten, for at lægge Forbjerget forover. Denne Bevægelse formaaede Artilleristerne til at udsætte deres Forehavende, og Luggeren var virkelig kommen Klipperne i mindre end en Qvartmiils Afstand, da den igjen langsomt dreiede til Siden og atter styrede Cours i Retningen af Indløbet til Kanalen. Dette fremkaldte et andet Skud, der virkelig bekræftede Magistratspersonens Forudsigelse; thi Kuglen strøg netop ligesaa langt foranfor den Fremmede, som den Første var gaaet agtenfor den.

„See der, Signore," raabte Ghita ivrigt, idet hun

vendte sig om til Magistratsperſonen, „de ere iværk med at heise deres Flag; thi nu vide de hvad I ønsker. Soldaterne vil dog vel ikke syre igjen!"

„Det vilde stride imod Nationernes Love, Signorina, og være en Plet paa Toskanas Civilisation. Ah! Du seer at Artilleristerne forstaae hvad Du siger, de lægge deres Redskab tilside. Cospetto! det er tifold Skade, de ikke kan affyre det tredie Skud, at Du kan see hvorledes de forstaae at træffe Luggeren; endnu har Du kun seet deres Forberedelser."

„Det er nok, Signor Podesta," gjensvarede Ghita smilende; thi nu kunde hun smile, da hun saae at Soldaterne ikke længer havde noget ondt i Sinde; „vi have Alle hørt Eders Elba Kanonerer omtale, og af hvad jeg har seet, kan jeg slutte mig til hvad de formaae at udrette, naar der er Anledning dertil. See, Signore! Luggeren er iværk med at tilfredsstille vor Nysgjerrighed."

Vistnok fandt den Fremmede for godt at rette sig efter hvad der var Skik blandt Nationerne. Det er allerede bleven sagt, at Luggeren løb for Vinden med udspilede Seil, eller med Seilene udstrakte, eet til hver Side, en Seilføring, der giver Feluccaen, og især Luggeren, den meest maleriske af alle Stillinger. Ulig de smalle Seil, som Mangel paa Mandskab har indført hos os, heise disse fremmede, vi kunne næsten sige classiske Sømænd, deres lange, spidse Ræer tilveirs, indskrænkende den nederste Brede ved Skjødets nødvendige Grændse, idet Seilenes

betydelige Brede opveier Forskjellen i Høiden. Oprindelsen til Dannelsen af en Feluccas Seil især, synes bogstavelig at være tagen af en stor Søfugls Vinger, da Formen nærmer sig dem saameget, at naar Seilene ere udspilede paa den nysomtalte Maade, vil et af hine lette Fartøier have den nøiagtigste Lighed med en Maage, eller en Fiskehøg, der svæver i Luften, eller styrter ned paa sit Bytte. Luggeren besidder maaskee mindre den Skjønhed, der pryder Maleriet, end de oprindelige Latinseilere, men den kommer dem saa nær, at den altid fryder Øiet, og i den særegne Stilling, som er beskreven, er den neppe mindre tiltrækkende. For Søfolk medfører denne Slags Seil et endnu større Gode, thi med dem trodser man de haardeste Storme og den sværeste Sø, medens de ere saa behagelige for Øiet, i laber Kuling og smult Vand.

Luggeren, der nu var under Elbas Høider, havde tre Master, skjøndt den nu kun førte Seil paa de to forreste. Den tredie Mast havde sit Spor paa Hakkebrættet; den var lille og førte et lille Seil, som kaldes Pappegøie, dets væsentligste Nytte er at tvinge Bougen af Skibet op imod Vinden, under klos bidevind Seillads, og gjøre det hvad man kalder luvgjerrigt. Ved nærværende Leilighed kunde der neppe siges at være noget, der fortjente Navn af Vind, skjøndt Ghita følte sin Kind, der glødede af hendes Lands rige Blod, viftet af en Luftning saa blid, at den blæste Lokker til Siden, der syntes at byde hendes Fædrelands Flosfilke Trods Havde de naturlige

Kroller været mindre lette, vilde alligevel saa blid en Aande af Soluften neppe kunne have forstyrret dem. Men Luggeren havde sine letteste Seil spredte — idet den gjemte den sværere Dug for Stormene — og de bugnede som Folderne i en Ballon, endog for denne lette Aande, nu og da slog de rigtignok ind imod Reisningen, naar Grunddynningen svingede Rærne frem og tilbage; men i det Hele taget svulmede de og opfangede Luftningen, som om de bleve ledede, snarere af fri Villie, end af nogen mekanisk Kraft. Virkningen paa Skroget var næsten magisk; thi uagtet den fremdrivende Kraft næsten var umærkelig, tjente den dog, paa Grund af Skrogets Lethed og fuldendte Dannelse, til at bringe det igjennem Vandet, med en Fart af tre eller fire Knob i Timen; eller næsten ligesaa hurtig, som en almindelig kraftig Mand er istand til at gaae. Dens Bevægelse var næsten umærkelig for Alle ombord, og kunde snarere kaldes at glide end at seile, da Vandets Boblen for Stævnen neppe overgik den en Finger frembringer, naar den drages hurtigt gjennem Elementet; dog forandredes dens Cours ved den letteste Bevægelse med Roret og det saa let og gratiøst, at dens Afvigelse fra den lige Linie lignede en Ands. I dens nærværende Stilling bidrog ogsaa dens Papegøie, der var opgivet og hang i Festons fra den lette Raa, rede til Brug, om Leiligheden pludselig skulde fordre det, paa en besynderlig Maade til det fiffige Udseende enhver Ting ved dette Fartøi havde, der i Sømandens Øine gav den

det særegne listige og mistænkelige Udseende, der havde vækket Masos Mistanke.

Forberedelserne til at tone Flag, som Ghitas hurtige og kloge Blik havde opfanget, og som endog ikke var undgaaet de slovere Artilleristers Syn, skete paa den yderste Nok af denne Papegøieraa. En Dreng var kommen tilsyne paa Hakkebrættet, og det var tydeligt, at han til dette Øiemed klarede Flagfaldet. Efter en halv Minuts Forløb forsvandt han alligevel, og derpaa steg Flaget langsomt op til sin Plads. I Begyndelsen hang Haarduget ned i en Linie, saa at al Undersøgelse var forgjæves, men da enhver Ting ombord i dette lette Fartøi var indrettet efter en ligesaa luftig Maalestok, som det selv, udfoldede det sig snart og fremviste et hvidt Felt gjennemskaaret af rette Vinkler med et rødt Kors og med en Union af samme Farve i dets øverste og inderste Hjørne.

„Inglese!" udbrød Maso, da Synet af den Fremmedes Flag kom hans Slutninger betydelig til Hjælp — „Si, Signore, det er en Engelskmand, jeg tænkte det nok fra Begyndelsen af; men da Luggertakkelladsen ikke er almindelig for denne Nations Fartøier, vilde jeg ikke vove noget ved at yttre det."

„Godt, ærlige Tomaso, det er en Lykke at have en Sømand ved Haanden, der er saa kyndig, som Du, i disse urolige Tider! Jeg veed ellers ikke hvorledes vi skulde have udfunden, til hvilket Land den Fremmede

hører. En Inglese, Corpo di Bacco! hvem skulde have troet at en saa maritim Nation, og som ligger saa langt borte, vilde sende et saa lille Fartøi denne lange Vei. Nu, Ghita, det er en Reise fra Elba til Livorno, og dog tør jeg sige at England er tyve Gange længer borte."

„Signore, jeg kjender lidet til England; men jeg har hørt at det ligger udenfor vort eget Hav. Dette er alligevel Landets Flag; thi det har jeg ofte seet. Mange Skibe af den Nation komme op til Kysten, længer mod Syd."

„Ja det er et stort Land for Søfolk, skjøndt man har sagt mig, at det hverken frembringer Viin eller Olie. De ere ogsaa allierede med Keiseren, og dødelige Fjender af Franskmændene, der have forvoldet saamange Ulykker i Øvreitalien. Det er noget, Ghita, og enhver Italiener burde ære Flaget. Jeg frygter for at denne Fremmede ikke har i Sinde at løbe ind i vor Havn."

„Han styrer rigtignok som om han ikke havde det i Sinde, Signor Podesta," sagde Ghita, idet hun sukkede saa blidt, at Lyden kun var hørlig for hende selv. „Maaskee han søger efter nogle af Franskmændene, af hvilke man sagde der var gaaet saa mange øster efter i forrige Aar."

„Ja, det er virkelig et Foretagende!" svarede Magistratspersonen, idet han gestikulerede stærkt, og tillige spilede Øinene vidt op. „General Bonaparte, han, som spillede

Djævelen i Milanese og i Pavens Stater i de to sidste Aar, seilede, ifølge de Underretninger vi have faaet, med to eller tre hundrede Skibe, Helgene maa vide hvorhen. Nogle sagde det var for at ødelægge den hellige Grav; Nogle, for at ødelægge Storthyrken, og Nogle troede for at erobre Derne. Der var et Fartøi herinde den samme Uge, der sagde, at han havde taget Den Malta i Besiddelse; i hvilket Tilfælde vi kan vente os Ulykke paa Elba. Jeg har havt Mistanke fra Forstningen af!"

„Alt det hørte jeg ogsaa den Gang, Signore, og min Onkel kunde sandsynligviis fortælle Eder mere — vi følte Alle ved de Tidender!"

„Nu, det er altsammen overstaaet, og de Franske ere i Egypten. Din Onkel, Ghita, er gaaet til Fastlandet, hører jeg?" Dette blev fremsat Spørgsmaalsviis, og han havde i Sinde at sige det skjødesløst; men Podestaen kunde ikke forhindre, at et mistænkeligt Blik ledsagede Spørgsmaalet.

„Signore, jeg formoder han er det; men jeg kjender lidet til hans Affairer. Tiden er alligevel kommen, da jeg kan vente ham. See Excellenza! — en Titel, der aldrig feilede at formilde Magistratsperſonen, og vende hans Opmærksomhed fra Andre ganske paa sig selv — „Luggeren lader virkelig til at have i Sinde at see ind i Eders Bugt, om han ikke agter at løbe ind i den!"

Dette var tilstrækkeligt til at give Samtalen en

anden Retning. Heller ikke blev det sagt ganske uden Grund, da Luggeren, der paa denne Tid havde passeret Forbjerget, virkelig syntes at have i Sinde at udføre det, som Ghita formodede. Den havde gibbet Storseilet, halet lidt ind paa begge bagbords Skjøder, og luvet saa meget til, at den stævnede henimod den modsatte Side af Bugten, istedenfor som før, at holde i Retningen af Kanalen. Denne Forandring i Luggerens Cours, frembragte en almindelig Bevægelse blandt Sværmen, der begyndte at forlade Høiderne og at stige ned af de terrasseformige Gader, for at naae Havnen. Maso og Podestaen vare de forreste blandt de Nedstigende; og Pigerne, med Ghita i Midten, fulgte med lige Nysgjerrighed og med raske Skridt. Paa den Tid Sværmen var bleven forsamlet paa Kaierne, i Gaderne og paa Feluccaernes Dæk, eller paa andre Steder hvorfra de havde Udsigt, saae man den Fremmede glide forbi, i Midten af en bred og dyb Bugt, med halede Skjøder og udhalt Papegoie, stævnende næsten lige op i Vindoiet, dersom det kunde kaldes Vind, der egentlig kun var lidet mere end den klassiske Sephyrs Suk. Dens Bevægelser vare nødvendigviis langsomme, men de vedbleve lette, rolige og gratiose. Efter at være passeret Havnens Indløb, i lidt over en Qvartmiils Afstand, stagvendte han, og stævnede ind imod Havnen. Paa denne Tid var han alligevel kommen saa nær ind til de vestlige Klipper, at deres Læ berøvede ham al

Luft; og efter at Seilene endnu havde staaet en halv Time, bleve de pludselig opgivne og Luggeren gik til Ankers.

Andet Kapitel.

Det var nu næsten mørkt, og da Sværmen havde tilfredsstillet sin Nysgjerrighed, begyndte den langsomt at adsprede sig. Signor Viti forblev til det sidste, da han ansaae det for sin Pligt, at være aarvaagen i saadanne urolige Tider; men med al hans larmende Activitet undgik det hans Aarvaagenhed og Jagttagelsesmidler, at opdage den Omstændighed, at det var lykkedes den Fremmede, der medens han styrede ind i Bugten med saa megen Tryghed, at ankre paa et Sted, hvor ikke en eneste af Kanonerne paa Batteriet kunde bringes til at bære paa ham; medens hans egne Kugler vilde, om han havde havt fjendtlige Hensigter, fuldkommen have bestroget den lille Havn. Men skjøndt Vito Viti var en stor Beundrer af Konsten, var han ikke Kanoneer, og holdt kun lidt af at dvæle ved Virkningen af Skud, undtagen naar de gjaldt Andre, og paa ingen Maade ham selv.

Af alle de Mistroiske, Frygtsomme og Nysgjerrige

der havde været samlede i og omkring Havnen, siden det var bleven bekjendt, at Luggeren havde i Sinde at komme ind i Bugten, vedblev kun Ghita og Maso at være paa Udkik, efter at Skibet var gaaet til Ankers. En lydelig Praining var bleven udstødt af dem, hvem Udøvelsen af Qvarantaineloven vare overdragne, Middelhavets store physiske Bussemænd, og moralske Latterliggjørelse, og de fremsatte Spørgsmaal vare blevne saaledes besvarede, at de for Øieblikket beroligede alle Tvivl. Spørgsmaalet: „Hvorfra kommer De?" var, uagtet det blev fremført med den eiendommelige italienske Udtale, bleven besvaret med: „Inghilterra, anlobet Lissabon og Gibraltar," alle Steder, der ikke vare mistænkte for Pest, og alle lovende at give et reent Sundhedspas Men selve Skibets Navn var bleven givet paa en Maade, der satte alle dem, som i Porto Ferrajo havde gjort Fremgang i Sarisk-Engelsk, i den største Forvirring. Det var bleven tydeligt nok udtalt, af En eller Anden ombord, og ifølge Qvarantainedepartementets Begjering, var det tre Gange langsomt bleven gjentaget, meget nær i følgende Skikkelse:

„Come chiamate il vostre bastimento?"
„The Wing-and-Wing."*
„Come?"

* Til denne Benævnelse har vi ingen tilsvarende paa Dansk. Dens Betydning er, en Skonnert, Lugger eller mindre Fartøi, paa hvilket, naar det seiler plat for Veiret, Storseilet og Fokken er udspilet hver til sin Side, saa at de faae Udseende af to Vinger.

„The Wing-and-Wing.“

Her fulgte en lang Pause i hvilken Officianterne stak Hovederne sammen for at sammenligne Lyden som de forskjellige Individers Øren havde opfanget den, og dernæst for at spørge En, som paastod at forstaae Engelsk, men hvis Kundskab var saaledes, som man i Almindelighed finder den hos en Linguist, i en lidet besøgt Havn, om Meningen af Navnet.

„Ving-y-Ving!“ knurrede denne Embedsmand, i ikke liden Forvirring, „hvad Djævlen er det for et Navn! Spørg dem igjen.“

„Come si chiama la vostra barca, Signori Inglesi?“ gjentog den der praiede.

„Diable!“ brummede En tilbage paa Fransk, „den hedder ze Wing-and-Wing, Ala e Ala,“ idet han gav en meget ordret Oversættelse af Navnet paa Italiensk.

„Ala e Ala!“ gjentog Quarantainefolkene, efter at de først havde betragtet hinanden med Forundring, og derpaa leende, skjøndt paa en forbauset og tvivlende Maade: Ving-y-Ving!“

Dette foregik netop da Luggeren gik til Ankers, og Sværmen havde begyndt at adsprede sig. Det foraarsagede nogen Lystighed, og det var snart udspredt i den lille By, at et Fartøi nylig var kommen fra England, hvis Navn i dets Lands Dialekt var „Ving-y-Ving,“ hvilket betydede „Ala e Ala,“ paa Italiensk, et Tilnavn, der forekom Tilhørerne temmelig absurd. For at bekræfte sin Paastand,

heiste Luggeren alligevel et lille firkantet Flag, under Nokken af Storraaen, paa hvilket der var malet eller udsyet to store Vinger, som man undertiden seer dem afbildede i Heraldiken, med Skjæget af en Galai midt imellem dem, hvorved det Hele fik meget Lighed med Udseendet af det, som den menneskelige Indbildningskraft har tillagt hine himmelske Væsner, Cheruber. Dette Emblem syntes at tilfredsstille Tilskuerens Sind, der vare altfor vante til kunstige Afbildninger, til at de ikke omsider skulde faae et temmelig tydeligt Begreb om, hvad „Ala e Ala" forestillede.

Men Maso og Ghita blev som anført tilbage, efterat de Andre havde adspredt sig og vare vendte tilbage til deres Hjem og deres Aftensmaaltid. Lodsen, thi saaledes blev Tonti i Almindelighed kaldet, ifølge hans Kjendskab til Kysten, og især fordi han blev brugt til at lede de forskjellige Fartøiers Seillads, paa hvilke han tjente, forblev paa sin Plads ombord paa den Felucca, til hvilken han hørte, iagttagende Luggerens Bevægelser, medens Pigen havde indtaget sin Plads paa Kaien, i en Stilling, der bedre passede sig for hendes Kjøn, da den fjernede hende fra umiddelbar Berørelse med Havnens raa Beboere, medens hun var i Stand til at see hvad der foregik paa the Wing-and-Wing. Mere end en halv Time forløb alligevel, førend der viste sig noget Tegn til den Hensigt at lande; men paa den Tid det var bleven mørkt, var der en Baad klar, og den blev seet tage Veien til

de almindelige Trapper, hvor en eller to af de bestaltede Embedsmænd vare rede til at tage imod den.

Det er ikke nødvendigt at dvæle ved Praktika-Officianternes Former. Disse besværlige Personer havde deres Laterner, og vare som sædvanlig ivrige med at undersøge Papirerne, men det lod til at Somanden i Baaden havde Alting en règle; thi det blev ham snart tilladt at gaae i Land. I dette Øieblik gik Ghita tæt forbi Gruppen, og iagttog skarpt den Fremmedes Skikkelse og Ansigt, da hendes egen Person var saa tæt indhyllet i en Kaabe, at det vilde falde vanskeligt, om ikke umuligt, at gjenkjende hende. Pigen syntes at være tilfreds med sin Undersøgelse; thi hun forsvandt øieblikkelig. Dette var ikke Tilfældet med Maso, der havde skyndt sig hen fra Feluccaen, og var betimelig nok ved Trappen, for at kunne sige et Ord til den Fremmede.

„Signore," sagde Lodsen, „hans excellenza Podestaen har bedt mig sige Eder, at han venter sig Æren af Eders Besøg i hans Huus, der ligger saa nær herved i Hovedgaden, at det kun vil være en Fornøielse at gaae derhen; jeg veed at han vilde føle sig skuffet, dersom han gik Glip af den Lykke at see Dem"

„Hans excellenza er en Mand, der ikke bør skuffes," gjensvarede den Fremmede, paa meget godt Italiensk, „og fem Minutter skal vise hvor ivrig jeg er efter at hilse paa ham;" dernæst vendte han sig til sit Baadsmandskab,

befalede dem at vende tilbage til Luggeren, og at passe paa Signalet ved hvilket han vilde kalde dem iland.

Maso vilde gjerne, da han viste Vei til Vito Vitis Bolig, gjøre nogle faa Spørgsmaal, i Haab om at berolige visse Tvivl, der vare opstaaede hos ham.

„Hvorlænge er det siden, Signor Capitano," spurgte han, „at I Engelskmænd have begyndt at fare med Luggere? Det er en ny Slags Takkelads for et af Eders Fartøier."

„Corpo di Bacco!" svarede den Anden leende, „dersom I, min Ven, kan sige mig nøiagtig den Dag, da Brændevin og Kniplinger første Gang blev smuglet fra Frankrig ind i mit Fædreland, vil jeg besvare Eders Spørgsmaal Jeg formoder at I aldrig har seilet saa langt Nord paa, som til den biskaiske Bugt, og vor engelske Kanal; thi ellers maatte I vide at en Guernseymand er bedre bekjendt med en Luggers Takkelads, end med et Skibs."

„Guernsey er et Land jeg aldrig før har hørt omtale," svarede Maso ligefrem, „ligner det Holland eller maaskee Lissabon?„

„Meget lidt noget af dem. Guernsey er et Land, der engang var fransk, og hvor mange af Indbyggerne endnu tale det franske Sprog; men over hvilket England har været Herre i mange Aar. Det er en Ø, som er Kong George underdanig; men som endnu er halv gallisk i Navne og Skikke. Dette er Grunden hvorfor vi holde

mere af Luggeren end af Kutteren, der har en mere engelsk Takkelads."

Maso taug; thi om Svaret var sandt, hævede det paa en Gang mange Tvivl. Han havde iagttaget saa meget ved det fremmede Fartøi, der forekom ham at være fransk, at Tvivl om dets Charakteer havde paatvunget sig ham; men dersom Capitainens Beretning blot kunde blive stadfæstet, vilde alle Tvivl være hævede. Hvad kunde være mere naturligt end den Omstændighed, at et Skib, der var udrustet paa en Ø af fransk Oprindelse, skulde forraade nogle af det Folks Eiendommeligheder, som havde bygget det?

Podestaen var hjemme og ventede Besøget; Maso blev først indladt til en privat Samtale, medens den Fremmede forblev i det ydre Værelse. Under denne korte Conference, meddeelte Lodsen alt hvad han havde at sige — baade hans Mistanke og Vanskelighedens tilsyneladende Opløsning, og derpaa tog han Afsked, efter at have modtaget en Paul i Douceur. Vito Viti modtog nu sin Gjest, men det var saa mørkt, at ingen af dem kunde skjelne hinandens Ansigtstræk.

„Signor Capitano," bemærkede Magistratsperſonen, „Vicegouverneuren er i sin Residents paa Høien, og han venter, at jeg beviser ham det Venskab, at føre Dem derhen, for at han kan vise Dem Havnens Honneurs."

Dette blev sagt saa høfligt, og var i sig selv saa rimeligt og saa meget overeensstemmende med Skik og Brug,

at den Anden ikke havde et Ord at indvende derimod. De forlod altsaa Huset sammen, og begav sig paa Veien til Gouvernementsboligen, en Bygning der senere er bleven berømt, da den har været Residents for en Soldat, hvem det saa nær var lykkedes at bringe hele Europa under Aaget. Vito Viti var en lille trind Mand, og han gav sig god Tid med at stige op ad den trappeformige Gade, medens hans Ledsager steg fra Terasse til Terasse, med en Lethed og Kraft, der vidnede om, at han var en ung Mand, hvilket hans hele Holdning og Mine ydermere udviiste, saavidt Mørket tillod at domme derom.

Vicegouverneuren Andrea Barrofaldi var heel forskjellig fra hans Ven Podestaen. Skjøndt han i Praxis kun var lidet mere bekjendt med Verden, besad Vicegouverneuren dybe boglige Kundskaber, og den Omstændighed, at han havde skrevet adskillige ret gode Værker, hvilke, skjøndt de ikke vare synderlig berømte for Klogt, dog paa sin Viis vare nyttige og vidnede om Læsning havde han at takke for sin Ansættelse. Andrea Barrofaldi havde alligevel ikke gjort noget politisk Luftspring, og var følgelig bleven indsat i sit nærværende Embede, endog uden den sentimentale Bekjendelse, aldrig at have bedet om det. Stillingen var bleven givet ham af en af hine Dages Fassombrone, uden at der i toskanske Journaler var bleven sagt et Ord om hans Betænkeligheder ved at modtage den, og Alting gik som Tingene pleie at gaae naar sand Uskyldighed og god Tro er paa Bunden, uden Anmasselse

eller Bemærkninger. Han havde nu været ti Aar i Embedet og var bleven meget færdig i at udføre alle de sædvanlige Functioner, der hørte til hans Stilling, hvilke han vistnok udførte med Iver og Troskab. Dog havde han ikke forsaget sine høit elskede Bøger, og kort før den Sag, der nu forelaae ham, havde Signor Barrofaldi netop fuldendt en vanskelig, dyb og udstrakt Række af geographiske Studier.

Den Fremmede blev tilbage i Forværelset, medens Vito Viti gik ind i det indre Værelse, og havde en kort Samtale med sin Ven Vicegouverneuren. Saasnart denne var sluttet, vendte den første tilbage, og indførte sin Ledsager hos Repræsentanten for en Storhertug, om ikke for en Konge. Da dette var første Gang Somanden blev seet under en Belysning, der var stærk nok til at sætte Podestaen istand til at undersøge hans Person, kastede baade han og Andrea Barrofaldi Blikket paa ham, med levende Nysgjerrighed, saasnart Straalerne af en stærk Lampe satte dem i Stand til at undersøge hans Udseende. Ingen af dem blev skuffet, i een Henseende i det mindste, da Somandens Ansigt, Figur og Væsen, langt overgik deres Forventninger.

Den Fremmede var en Mand paa sex og tyve Aar, der maalte sine fem Fod ti Tommer paa Hosesokker, og hvis Figur bar det ægte Præg af Activitet, i Forening med Muskler, der gav et meget talende Beviis paa Styrke. Han var iført en Søofficiers Dagliguniform, som han bar med en vis Nonchalance, saa at En, der forstod disse

Ting mere som Følge af Erfaring, og mindre ved Hjelp af Bøger end Andrea Barrofaldi, paa en Gang vilde have opdaget, at den ikke hørte til den engelske Garderobes mandige Simpelhed. Heller ikke lignede hans Ansigtstræk i ringeste Grad disse Øboeres, da Contouren var skjøn klassisk, især omkring Munden og Hagen, medens Kinderne vare farveløse, og Huden meget mørk. Hans Øine vare ogsaa saa sorte som Beg, og hans Kinder vare halvt bedækkede af et Skjæg, saa sort som en Ravnevinge. Hans Ansigt i det Hele taget var overordentlig skjønt — thi smukt er et Ord, der ikke er stærkt nok til at udtrykke al den Charakteer, der var ledsaget af en Symetri, som man kunde have formodet at være copieret, fra en eller anden antik Skuemynt, i Særdeleshed naar det var oplivet af et Smiil, der nu og da gjorde det hele Ansigt næsten ligesaa fortryllende, som en elskværdig Qvindes. Der var alligevel intet qvindeligt i den unge Fremmedes Ydre; da hans mandige, skjøndt velklingede Stemme, hans smukt formede Figur og kjække Blik, fyldestgjorde enhver Fordring paa Bestemthed og Aand.

Den Fremmedes udsædvanlige personlige Fortrin, og livlige Mine, var baade Vicegouverneuren og Podestaen paafaldende, og de stod begge en halv Minut betragtende ham stiltiende, efter at de sædvanlige Hilsner vare udvexlede, og førend man havde taget Sæde. Da de derpaa alle tre, ifølge et Vink fra Signor Barrofaldi hver tog sin Stol, aabnede den Sidste Samtalen.

„Man siger mig, Signor Capitano, at vi have den Ære at modtage et Skib fra Inghilterra, i vor lille Havn," bemærkede Vicegouverneuren, idet han, medens han talte, alvorligen betragtede den Anden gjennem Brillerne, og det ydermere paa en Maade, der ikke var ganske fri for Mistanke.

„Signore Vice-governatore, det er det Flag under hvilket jeg har den Ære at tjene" gjensvarede Somanden.

„Jeg formoder at De selv er en Englese, Signor Capitano — under hvilket Navn skal jeg indføre Dem i min Bog her?"

„Jaques Smeet," svarede den Anden, idet han forraadte, hvad der kunde have viist sig at være et meget farligt Kjendeord i deres Øren, som vare øvede i vort meget umusikalske Sprogs Finesser, ved at forsøge paa at sige „Jack Smith."

„Jaques Smeet!" gjentog Vicegouverneuren, — „det vil sige Giacomo i vort italienske —"

„Nei — nei — Signore," afbrød Capitain Smeet hurtigt. „Ikke Jaqueomo, men Jaques — Giovanni, forandret til Jaques ved Hjelp at lidt Saltvand."

„Ah! jeg begynder at forstaae Dem, Signore, I Englændere have saaledes for Skik i Eders Sprog, skjøndt I af Medynk med Eders Øren har gjort Ordet lidt blødt; men vi Italienere frygte ikke for saadanne Lyd, og jeg kjender Navnet, — Giac Smeet' — Il Capitano Giac Smeet — jeg har længe havt min engelske Lærer mistænkt

for Uvidenhed, thi han var ikkun en slet og ret Livorno Lods, som har faret med et af Eders Lands **bastimento de guerra** — han kaldte Deres ærede Navn, ‚Smees,' Signore."

„Han havde storligen Uret, Signor Vice-governatore," svarede den Anden, idet han rømmede sig let; „vi have altid kaldt vor Familie ‚Smeet'."

„Og Navnet paa Eders Lugger, Signor Capitano Smeet?" her førte han Pennen til Papiret i Forventning af Svaret.

„**Ze Ving-and-Ving,**" — svarede han, idet han udtalte Bogstaverne paa en ganske forskjellig Maade, fra den, hvorpaa det havde lydt ved Svaret paa Prøiningen.

„**Ze Ving-y-Ving,**" gjentog Signor Barrofaldi, idet han nedskrev Navnet paa en Maade, der viiste at det ikke var første Gang han havde hørt det; „**ze Ving-y-Ving** er en poetisk Benævnelse, Signor Capitano; maa jeg tillade mig at spørge, hvad det betyder?"

„**Ala e ala,** i Eders Italiensk, Mister Vice-governatore. Naar et Fartøi som mit har et Seil udspilet til hver Side, ligesom en Fugl spreder sine Vinger, sige vi at hun løber ‚Ving-and-Ving'."

Andrea Barrofaldi grundede næsten en Minut i Taushed. I dette Mellemrum tænkte han over hvor usandsynligt det vilde være, at nogen anden end en **bona-fide** Engelskmand, skulde give sit Skib et Navn, der var

saa fuldkommen egent for et vist Tungemaal, og han skuffede sig næsten selv, hvilket saa ofte er Tilfældet med Begyndere i enhver særegen Green af Videnskaben, ved hans egen critiske Skarpsindighed. Derpaa meddeelte han Vito Viti halv hviskende en Slutning angaaende denne Gjenstand, tilskyndet lige saameget af Lyst til at vise sin Nabo sin Færdighed i saadanne Sager, som af nogen anden Følelse. Distinctionen var Podestaen mindre paafaldende end hans Foresatte; men, som det passede sig for hans underordnede Stilling, vovede han ikke at gjøre nogen Indvending.

„Signor Capitano," begyndte Andrea Barrofaldi atter, „fra hvilken Tid have Englænderne adopteret Luggertakkeladsen? Det er et usædvanligt Fartøi, har man sagt mig, for en saa stor Sø-Nation."

„ah! jeg seer hvorledes det hænger sammen, Signor Vice-governatore, — De mistænker mig for at være en Franskmand, eller en Spanier, eller en anden Ting end den jeg gjør Paastand paa at være. I denne Henseende kan De ellers berolige Deres Sind, og have den fuldkomneste Tillid til hvad jeg siger Dem. Mit Navn er Capitain Jaques Smeet; mit Skib er ze Ving-and Ving, og jeg tjener Kongen af England."

„Er Deres Skib da et kongeligt Fartøi? — eller farer det under Kaperbrev?"

„Seer jeg ud som en Kaper, Signor?" spurgte

Capitain Smeet med en fornærmet Mine; „jeg har Grund til at føle mig krænket ved en saa uværdig Beskyldning!“

„De maa tilgive, Signor Capitano Smeet; — men vor Stilling er meget precair paa denne ubeskyttede Ø, i Tider som ere saa urolige, som dem i hvilke vi leve. Det er bleven mig sagt, gjennem en af de meest paalidelige Lodser vi have i Havnen, at Eders Lugger aldeles ikke har Udseende af et engelsk Skib, hvorimod den i mange Henseender ligner de franske Kapere, og en klog Forsigtighed gjør mig det til Pligt, at overbevise mig om til hvilken Nation De hører. Engang overbeviist derom vil Elbaerne føle sig lykkelige ved at vise, hvormeget vi ære og agte vor berømmelige Allierede.“

„Dette er saa billigt, og saa meget overeensstemmende med hvad jeg selv gjør, naar jeg møder et fremmed Skib i Søen,“ raabte Capitainen, idet han fremrakte begge Armene paa en aaben og indbydende Maade, „at Ingen uden en Skjelm, kunde have noget at indvende derimod. Handl som De finder for godt, Signor Vice-governatore, og hæv alle Deres Tvivl, som De selv vil. Hvorledes skal dette skee? — vil De gaae ombord paa ze Ving-and-Ving og see selv — sende denne ærede Magistratsperson — eller skal jeg vise Dem min Bestalling? Her er den sidste, ganske til Deres Tjeneste, og det underskrevet af hans Kongelige Høihed Hertugen.“

„Jeg smigrer mig med at have tilstrækkelig Kundskab om Inghilterra, Signor Capitano, skjøndt det er ved

Hjelp af Bøger, til at opdage en Bedrager, dersom jeg kunde troe Eder istand til at vise Eder i saa uværdig en Charakteer, og det ydermere i en meget kort Samtale. Vi Bogorme," tilføiede Andrea Barrofaldi med et triumpherende Blik paa sin Nabo, thi han haabede nu at kunne give Podestaen en Illustration over den praktiske Nytte af Almeenkundskab, (en Gjenstand, der ofte var bleven omhandlet mellem dem) „vi Bogorme forstaae at klare disse Bagateller paa vor egen Maade; og dersom De vil samtykke i at indlade Dem i en kort Samtale. angaaende England, dets Skikke, Sprog og Love, ville vi snart kunne afgjøre dette Spørgsmaal."

„De har at befale, og intet vil glæde mig mere, end at sladdre et Par Timerstid om hin lille Ø. Den er ikke stor, Signore, og er udentvivl af liden Værd; men som mit Fødeland, har den meget at betyde i mine Øine."

„Det er naturligt. Og nu, Signor Capitano," tilføiede Andrea, skottende til Podestaen, for at overbevise sig om han var opmærksom, „vil De have den Godhed at forklare mig hvilken Slags Regjeringsform dette Inghelterra har, — enten monarkisk, aristokratisk eller demokratisk?"

„Peste! — det er ikke saa let at besvare. Der er en Konge, og dog er der mægtige Lorder, og et Demokrati tillige, der undertiden gjør det broget nok. Deres

Spørgsmaal kunde sætte en Philosoph i Forvirring, Signor Vice-governatore."

„Dette kan være sandt nok, Nabo Vito Viti; thi Inghilterras Constitution er et Instrument med mange Strenge. Deres Svar overtyder mig om at De har tænkt over Deres Regjeringsforms Tilstand, Capitano, og jeg ærer en Mand, der anstiller Betragtninger i alle Livsstillinger. Hvilken er Landets Religion?"

„Corpo di Bacco! det er sværere at besvare, end Alt det andet. Vi have ligesaa mange Religioner i England, som vi have Folk. Det er sandt nok at Loven siger een Ting i denne Henseende; men saa sige Mændene, Qvinderne og Børnene en Anden. Der er intet der har forvoldet mig saa megen Besvær, som denne samme Sag om Religionen."

„Ah! I Somænd besvære ikke Eders Sjele med saadanne Tanker, naar Sandheden skulde komme for Dagen. Nu, vi ville være overbærende i dette Punkt — skjøndt De og hele Deres Besætning, uden Tvivl ere Lutheranere."

„Anfør os for hvad De vil," svarede Capitainen med et ironisk Smiil. „Vore Fædre vare i alle Tilfælde en Gang gode Catholiker. Men Somandskab og Alteret ere de bedste Venner, da de saagodtsom leve uafhængige af hinanden."

„Det vil jeg svare for. Det er meget nær det samme Tilfælde her, caro Vito Viti, skjøndt vore Sofolk brænde saa mange Lamper og sige mange aves."

„Om Forladelse, Signor Vice-governatore," afbrød Signor Smeet med lidt Alvor; „dette er den store Feil hos Eders Sømænd i Almindelighed. Dersom de bad mindre og passede deres Tjeneste bedre, vilde deres Reiser være kortere og Fordelen mere sikker!"

„Forargeligt!" udbrød Podestaen, med større Iver end det var sædvanligt for ham at forraade.

„Nei, værdige Vito Viti, det er netop saaledes," afbrød Gouverneuren, med et Haandvink, der var ligesaa myndigt, som Indrømmelsen var liberal, og tydede paa en Aand, der var oplyst ved Studier; „jeg maa indrømme Sandheden. Fablen om Hercules og Vognmanden kan bekræfte den. Dersom vore Folk først stred og saa bad, vilde der udrettes mere end ved først at bede og saa at stride; — og nu, Signor Capitano, et Ord om Eders Sprog, om hvilket jeg har saa liden Kundskab, og som De uden tvivl taler som en Infødt."

„Vistnok," svarede Capitainen med fuldkommen Fatning, idet han gik over fra det Italienske til det Engelske, med en Beredvillighed, der beviste hvor stærk han følte sig i dette Punkt; „kan det aldrig feile, at man kan tale sit Modersmaal."

Dette blev sagt uden Forvirring, og med en Accent, der meget godt kunde skuffe en Fremmed, og det havde en imponerende Virkning paa Vicegouverneuren, der følte en hemmelig Overbeviisning om, at han ikke kunde have yttret en saadan Sentens, uden at tabe Fatningen, om

han derved kunde have frelst sit Liv; han fortsatte derfor Samtalen paa italiensk.

„Deres Sprog, Signore," bemærkede Andrea Barrofaldi med Varme, „er vistnok et meget ædelt Tungemaal; thi det Sprog hvori Shakespeare og Milton skrev, kan ikke være andet; men De vil tillade mig at bemærke, at det har en Eensformighed i Lyd med Ord af forskjellige lærde Sprog, hvilke forekommer mig ligesaa ufornuftig som vildledende for en Fremmed."

„Det har jeg før hørt klage over," svarede Capitainen, paa ingen Maade fortrydelig over at finde at Examinationen der havde viist sig saa besværlig for ham, nu rimeligviis vilde blive overført paa et Sprog, som han aldeles ikke brød sig om, „og har kun lidet at sige til dets Forsvar. Men, som et Exempel paa hvad De mener. —"

„Nu, Signore, her er adskillige Ord som jeg har skreven paa denne Lap Papiir, der næsten lyde eens, skjøndt de, som De seer, ere ganske forskjelligt stavede. **Bix, bax, box, bux** og **bocks**," vedblev Andrea, idet han bestræbte sig for at udtale „**big, bag, bog, bug box**, hvilke alle forekom ham havde en meget nær Familielighed i Lyd, skjøndt de vistnok vare stavede med forskjellige Bogstaver; „disse Ord, Signore, ere tilstrækkelige til at drive en Fremmed til at opgive Eders Sprog i Fortvivlelse."

„Det ere de virkelig, og det har jeg ofte sagt den Person, som lærte mig Sproget —"

„Hvorledes! lærte De ikke Deres Modersmaal medens De var Barn, ligesom alle de andre, gjennem Øret?" spurgte Vicegouverneuren, idet hans Mistanke levede op paa ny.

„Uden al Tvivl, Signore; men jeg taler om Bøger, og om at lære at læse. Da **big, bag, bug, bog** og **box**;" dette læser han op fra Papiret med en stadig Tone og en meget maadelig Prononciation, „da det først kom mig for Øie, følte jeg hele den Forlegenhed, hvorom De taler."

„Og prononcerede De kun disse Ord, da De først lærte at læse dem?"

Dette var et vanskeligt Spørgsmaal at besvare; men Vito Viti begyndte at kjedes ved en Samtale, hvori han ingen Deel kunde tage, og han fremkom meget beleiligt med en af sine Indvendinger.

„Signor Barrofaldi," sagde han, „bliv ved Luggeren. Alle vore Bevæggrunde til Mistanke kom fra Tommaso Tonti, og alle hans fra Signor Smee's Skibs Takkellads. Naar vi kan faae en Forklaring over Luggeren, hvad bryde vi os da om **bixy, buxy, boxy**!"

Vicegouverneuren var slet ikke utilfreds over paa en hæderlig Maade at slippe ud af Vanskeligheden angaaende Sproget, og idet han smilede til sin Ven, bukkede han samtykkende. Dernæst grundede han lidt for at udkaste en anden Fremgangsplan, og fortsatte saa sin Undersøgelse.

„Min Nabo Vito Viti har Ret," sagde han, „og

vi vil holde os til Luggeren. Tommaso Tonti er en erfaren Sømand, og den ældste Lods paa Elba. Han siger os at Luggeren er et Fartøi, der bruges meget blandt Franskmændene, og saavidt ham bekjendt, slet ikke blandt Engelskmændene."

„I saa Henseende er Tommaso Tonti ikke Somand. Man finder mange Luggere blandt de Engelske, skjøndt vistnok flere hos de Franske. Men jeg har allerede givet Signor Viti tilkjende, at der er en saadan Ø, som Guernsey, der en Gang var fransk, men som nu er engelsk, og det taler for hvad han har bemærket. Vi ere Guernseymænd, Luggeren er fra Guernsey — og der er ingen Tvivl om at vi have et guernseyagtigt Udseende. At dette er halv fransk, indrømmer jeg."

„Det forandrer Sagen ganske, Nabo Viti, det om Øen er altsammen sandt, saavelsom dens Sædvaner og Oprindelse, og dersom vi kunde være ligesaa sikker med Hensyn til Navnene, saa var der intet videre at sige om den Ting. Er Giac Smees og Ving-y-Ving Guernsey-Navne?"

„Ikke ganske," gjensvarede Sømanden, hvem det faldt meget vanskeligt at bare sig for at lee Vicegouverneuren lige op i Øinene; „da Jaques Smeet er saa engelsk, at vi maaskee er den største Familie i hele Inghilterra. Halvdelen af Øens Adel hedder Smeet, og ikke Faa kaldes Jaques. Men lille Guernsey blev erobret, og vore Forfædre, der udførte denne Daad, førte deres

Navne med sig, Signore. Hvad Ving-and-Ving angaaer, da er det capital engelsk."

„Jeg indseer ikke andet, Vito, end at dette er fornuftigt. Dersom Capitano nu kun havde sin Bestalling hos sig, kunde De og jeg gaae til Sengs i Fred, og sove til Morgenen."

„Her, Signore, er altsaa Deres Sovedrik," vedblev den leende Sømand, idet han fremdrog adskillige Papirer af sin Lomme. „Disse ere mine Ordrer fra Admiralen, og da de ikke ere hemmelige, kan De gjennemlæse dem. Dette er min Bestalling, Signor Vice-governatore — dette er den engelske Marineministers Segl, — og her mit eget, Jaques Smeet, som De seer, og her er min Ordre, som Lieutenant at tage Commando over the Ving-and-Ving."

Alle Ordrerne og Navnene vare der virkelig, skrevne med en tydelig, smuk Haand, og paa fuldkommen godt Engelsk. Den eneste Ting, som En, der forstod Sproget fuldkommen godt, vilde have været tilbøielig til at lægge Mærke til, var den Omstændighed at Ordene, som Sømanden prononcerede „Jaques Smeet", tydeligt nok vare skrevne „Jack Smith" — en Afvigelse fra den almindelige Sædvane, som, naar vi skulde tilstaae Sandheden, hans egen Halstarrighed havde fremkaldt, og var skeet trods Skriverens Indvendinger, som havde sammensmedet Documenterne. Men Andrea havde for liden Kundskab i det engelske Sprog til at opdage Feilen, og „Jack" var

for ham ligesaa gangbart, som „John," „Edward," eller hvilket som helst andet Navn. Hvad Wing-and-Wing angik, da var Alt i Rigtighed, omendskjøndt Ordene bleve adskilte og udtalte forskjelligt af begge Partier, idet den Ene haardnakket vedblev at sige „Ving-and-Ving" og den Anden „Ving-y-Ving." Alle disse Beviser tjente betydelig til at udjævne enhver Vanskelighed, og Maso Tontis Indvendinger vare næsten gaaet begge Italienerne i Glemme, da Papirerne bleve tilbageleverede og gjemte i Eierens Lomme.

„Det var meget usandsynligt at en Fjende eller en Kaper vilde vove sig ind i denne vor Havn, Vito Viti," sagde Vicegouverneuren med en velbehagelig Mine, „thi vi staae i Ry for at være aarvaagne, og kjende vore Pligter ligesaagodt som Autoriteterne i Livorno, Genova eller Napoli."

„Og det ydermere, Signore, uden at kunne vente sig anden Gevinst end haarde Knubs og Fængsel," tilfoiede Capitan Smeet, med et af sine meest indtagende Smiil — et Smiil, der endog blødgjorde Podestaens Hjerte, medens det i den Grad opvarmede hans Foresattes, at det bevægede ham til at indbyde den Fremmede til at deeltage i hans frugale Aftensmaaltid. Indbydelsen blev modtagen med samme Ligefremhed, som den blev given, og da Bordet var rede i det tilstødende Værelse, deeltoge il Capitano Smees og Vito Viti, efter faa Minutters Forløb i Vicegouverneurens Aftensmaaltid.

Dersom de to Embedsmænd i Porto Ferrajo længer nærede nogen Mistanke, blev den fra dette Øieblik saa fuldkommen dulgt, at den kun var kjendt af dem selv. Et italiensk Kjøkkens lette Anretning og Toskanas lette Viin, tjente netop til at styrke Systemet, og at oplive Geisten; Conversationen blev almindelig og livlig, medens Øieblikkets Beskæftigelse fortsattes. I hine Dage kjendtes Theen, i hele det sydlige Europa, kun som en Ingrediens der foresandtes hos Apothekerne, heller ikke fandtes den hyppig i disses Forraad, og Gjesterne nød isteden derfor, rigelig af det tilstødende Fastlands behagelige Bjergviin, der neppe frembragte en større Virring, skjøndt der kan være Tvivl om den skadede Helbreden saa meget. Den Fremmede baade spiiste og drak alligevel med megen Maadehold, thi medens han lod, som han gjerne deeltog baade i Samtalen og Collationen, længtes han meget efter at iværksætte sine egne Hensigter.

Andrea Barrofaldi forsømte ikke denne fortreffelige Leilighed til at lade sin Lærdom glimre for Podestaen. Han talede meget om England, dets Historie, Religion, Bestyrelse, Love, Clima og Industri, idet han ofte henvendte sig til Capitano Smees, for at han skulde bekræfte Sandheden af hans Paastande. I de fleste Tilfælde stemmede begge Parter beundringsværdigt overeens; thi den Fremmede havde besluttet at samtykke i enhver Ting, men endog denne Føielighed medførte sine Vanskeligheder, da Vicegouverneuren nu og da fremsatte sine Spørgsmaal

paa en saadan Maade, at Indrømmelsen fik Udseende af at indeholde en afvigende Mening. Den Anden kæmpede sig alligevel temmelig godt gjennem alle Vanskelighederne, og især var han saa heldig, at smigre Andrea's Egenkjærlighed ved at tilkjendegive Forbauselse over, at en Fremmed kjendte hans eget Land saa godt, — bedre i Sandhed i mange Henseender, end han selv kjendte det — og at han var saa fortrolig med dets Sædvaner, Institutioner og Geographi, at Gouverneuren, paa den Tid Flasken var tom, hviskede til sin Undergivne at den Fremmede lagde saa megen Kundskab og Forstand for Dagen, at det, naar det kom til Stykket, ikke skulde forundre ham om han var en hemmelig Agent for den britiske Regjering, hvem det var paadraget at foretage philosophiske Undersøgelser, med Hensyn til Italiens Handel og Skibsfart, i den Hensigt at forbedre og udvide Trafiken mellem de to Lande.

„De er en Beundrer af Adelen, og Aristocratiet hengiven," tilføiede Andrea Barrofaldi, idet han forfulgte den Gjenstand Talen nu dreiede sig om; „naar Sandheden kom for Dagen er De selv en Spire af et ædelt Huus, Signore?"

„Jeg? Peste! — jeg hader en Aristocrat ligesaa meget som Djævlen, Signor Vice-governatore!"

Dette blev netop sagt efter det første Drag den Fremmede havde taget, og med en ubevogtet Varme, som han strax fortrød.

„Det er noget overordentligt hos en Engleſe! Ah — jeg ſeer hvorledes det hænger ſammen, De hører til Oppoſitionen, og finder det nødvendigt at tale ſaaledes. Det er ganſke mærkværdigt, gode Vito Viti, at disſe Engleſe ere deelte i to politiſke castes, der modſige hinanden i enhver Ting. Naar den ene paaſtaaer at en Ting er hvid, ſværger den anden Side paa at den er ſort, og omvendt. Begge Partier paaſtaae at elſke deres Fædreland høiere end alt andet, men det Ene, der ikke har Magten, misbruger endog Magten ſelv, indtil den falder i dets egne Hænder."

„Dette ligner ſaameget Giorgio Grondi's Fremgangsmaade mod mig, Signore, at jeg næſten turde ſværge paa, at han er en af disſe opposizione! der er aldrig en Ting jeg bifalder, uden at han fordømmer den, eller omvendt. Indrømmer De dette, Signor Capitano?"

„Jeg frygter for at il vice-governatore kjender os bedre end vi kjende os ſelv. Der er altfor megen Sandhed i hans Beretning om vor Politik; men Signore," tilføiede han, idet han reiſte ſig fra Stolen, „jeg udbeder mig nu Eders Tilladelſe til at begive mig til Eders By, for at vende tilbage til mit Skib. Det er nu bleven mørkt, og Disciplinen maa overholdes."

Da Andrea Barrofaldi ſaa temmmelig nær havde udtømt ſit Forraad af Kundſkab, gjorde han ingen Indvending, og idet den Fremmede takkede for den behagelige

Aften, tog han Afsked, efterladende de to Embedsmænd til at discuttere hans Ydre og Charakteer, over Resten af Flasken.

Tredie Kapitel.

Il Capitano Smeet var ikke utilfreds ved at slippe ud af Gouvernementshuset — palazzo som nogle af de simple Folk paa Elba kaldte den fordringsfri Bolig. Han var bleven ordentlig proppet af Vicegouverneurens uendelige Lærdom, og forsynet som han var med nautiske Anecdoter, og et taaleligt, personligt Kjendskab til adskillige Sohavne, for enhver tænkelig Leilighed af denne Slags, havde han dog aldrig tænkt sig en Samtale af saa høit et Sving. at den skulde omhandle hans adopterede Fædrelands Religion og Love. Havde den værdige Andrea hørt de utallige Forbandelser, som den Fremmede mumlede mellem Tænderne da han forlod Huset, vilde det have rystet hele hans Omfindtlighed, om ikke paa ny vækket hans Mistanke.

Det var nu Aften; men en stjerneklar, stille, vellystaandende Aften, saaledes som de, der ere fortrolige med Middelhavet og dets Kyster, kjende den. Der var neppe et Vindpust som rørte sig, skjøndt den kjølnende Luft, der

syntes at være Søens blide Aandedrag, endnu bevægede nogle faa Ledigggjængere til at slentre om paa Høiderne, hvor der fandtes en stor Landstrækning, der kunde tjene til Promenade. Sømanden vandrede fremad paa denne Vei, for Øieblikket uvis om hvad han nu skulde foretage sig. Neppe var han alligevel naaet hen til den aabne Plads, førend en Qvinde, der var tæt indhyllet i en Kaabe, nærmede sig og ængstligt betragtede hans Ansigt. Hendes Bevægelser vare ham altfor hurtige og pludselige til at han til Gjengjeld kunde opfange et Blik af hende; men da han opdagede, at hun tog Retning langs med Høiderne, udenfor det Sted, der hyppigst var besøgt af Ledigggjængerne, fulgte han indtil hun standsede.

„Ghita!" sagde den unge Mand i en henrykt Tone, da han var kommen Pigen nær nok til at gjenkjende et Ansigt og en Skikkelse, hun ikke længer forsøgte at skjule; „det kalder jeg i Sandhed at være lykkelig, og det sparer mig en stor Deel Møie. Tusind, tusind Tak, dyrebareste Ghita, for denne ene Kjærlighedsgjerning. Det kunde have forvoldet baade Dig og mig Besvær, om jeg skulde have forsøgt at udfinde Din Bolig."

„Det er ene af den Grund, Raoul, at jeg har udsat mig for saameget som ikke passer sig for mit Kjøn, at møde Dig. Tusind Øine i denne sladderagtige By, ere i dette Øieblik fæstede paa Din Lugger, og Du kan være overbeviist om at de ogsaa vil være det paa dens Capitain, saasnart det bliver bekjendt at han er iland. Jeg frygter

for, at Du ikke veed hvad Du og Dit Mandskab ere mistænkte for i dette Øieblik!"

„Ikke for noget vanærende haaber jeg, kjære Ghita."

„Mange troe og sige, at I ere Franskmænd, og at det engelske Flag kun er en Maske."

„Dersom det er det Hele, maa vi taale Skjændselen," svarede Raoul Yvard leende. „Nu det er netop hvad vi ere tilhobe, en eneste Amerikaner undtagen, der er en fortreffelig Karl til at udfærdige britiske Bestallinger, og hjelpe os til lidt Engelsk, naar det kniber haardere end sædvanligt; og hvorfor skulde vi føle os fornærmede, fordi de gode Indbyggere i Porto Ferrajo antage os for hvad vi ere!"

„Ikke fornærmede, Raoul, men udsatte for Farer. Dersom Vicegouverneuren faaer noget at vide derom, vil han give Batteriet Ordre at fyre paa Eder, og ødelægge Eder som en Fjende."

„Han ikke, Ghita. Han holder altfor meget af le Capitaine Smeet, til at foretage sig noget saa grusomt, og dernæst maa han flytte alle sine Kanoner, førend de kan gjøre ‚Le Feu-Follet'* nogen Skade, hvor den nu ligger. Jeg forlader aldrig min lille Jack O'Lantern, hvor Fjenden kan naae den. See her, Ghita, Du kan see den igjennem denne Aabning mellem Husene — hiint mørke Punkt derude i Bugten, og Du vil overbevise Dig

* Le Feu-Follet, alias Jack O'Lantern, Lygtemanden.

om, at ingen Kanon fra noget af Porto Ferrajos Batterier, kan saa meget som skræmme, endsige skade den."

„Jeg kjender dens Stilling, Raoul, og forstod hvorfor Du gik til Ankers paa det Sted. Jeg kjendte, eller troede at kjende Dig, fra det første Øieblik Du kom tydelig i Sigte, og saalænge Du forblev udenfor, var jeg ikke bedrøvet over at see saa gammel en Ven — ja, jeg vil gaae endnu videre, og tilstaae det glædede mig; thi det forekom mig, at Du netop passerede saa nær ved Den, for at tilkjendegive Nogle, som Du vidste opholdt sig paa den, at Du ikke havde glemt dem; men da Du kom ind i Bugten, troede jeg Du var affindig."

„Affindig maatte jeg være bleven, kjæreste Ghita, dersom jeg skulde have levet længer uden Dig. Hvad er disse usle Elbanesere, at jeg skulde frygte dem? De have ingen Krydsere — kun nogle faa Fellucas, af hvilke ingen er den Ulejlighed værd at brænde. Lad dem kun pege med en Finger ad os, og vi vil buxere deres østerrigske Polacre ud i Bugten, og brænde den lige for deres Øine. Le Feu-Follet fortjener sit Navn, den er her, der og allesteds, forend Fjenden har Mistanke derom."

„Men Fjenden har nu Mistanke, og Du kan ikke være forsigtig nok. Jeg var i den pinligste Angst for Dig, da Batterierne fyrede paa Dig i Aften."

„Og hvad Skade gjorde de? de kostede Storhertugen to Karduser og to Kugler, uden saa meget som at for-

andre Luggerens Cours. Du har seet for meget af den Slags, Ghita, til at lade Dig skræmme af Røg og Støi."

„Jeg har seet nok af den Slags, Raoul, til at vide at en Kugle af svær Kaliber, udskudt fra disse Høider, vilde have gaaet igjennem Din lille Feu Follet, og naar den gik ud under Vandgangen, vilde den have sunket Dig ned paa Middelhavets Bund."

„Saa vare vi tvede til vore Baade," svarede Raoul Yvard, med en Ligegyldighed, som ikke var paatagen; thi ubetænksom Forvovenhed var snarere end Last, end en Dyd hos ham; „et Skud maa desuden først ramme, førend det kan skade, ligesom Fisken først maa fanges, førend den kan koges. Men nok om det, Ghita, jeg har havt fuldt op af Skud og Skibe og Sænken i mine Dage, og nu da jeg endelig har fundet dette velsignede Øieblik, vil vi ikke bortødsle Tiden med at tale om saadanne Ting."

„Nei, Raoul, jeg kan ikke tænke paa andre Ting, og derfor kan jeg heller ikke tale om andet. Sæt at det pludselig faldt Vicegouverneuren ind, at sende en Afdeling Soldater ombord i le Feu-Follet, med Ordre til at tage den — hvorledes vilde det da gaae Dig?"

„Lad ham det, og jeg vilde sende et Baadsmandskab til hans Palazzo her," (Samtalen foregik paa Fransk, som Ghita talede flydende, skjondt med italiensk Accent) „og tage ham ud paa et Krydstog efter Englænderne og hans elskede Østerrigere! Bah! den Tanke vil ikke krydse hans constitutionelle Hjerne, og det nytter kun lidet

at tale derom. Imorgen tidlig vil jeg sende min Førsteminister, min Barras, min Carnot, min Cambacères, min Ithuel Bolt, til at passiare med ham om Politik og Religion."

„Religion," gjentog Ghita i en bedrøvet Tone, „jo mindre Du taler om den hellige Gjenstand, Raoul, desto mere vil jeg holde af Dig, og desto bedre vil det til Slutningen være for Dig selv. Dit Fædrelands Tilstand gjør at man snarere maa beklage, end dadle Eders Mangel paa Religion; men ikkedestomindre er den et frygteligt Onde."

„Nu vel," vedblev Somanden, der følte at han havde rørt ved en farlig Streng, „vi vil altsaa tale om andre Ting. Om vi endog sætte, at vi ere tagne, hvilken stor Ulykke venter der os da? Vi ere ærlige Kapere, med lovformeligt Kaperbrev, og handle ene og alene under den franske Republiks Beskyttelse, det høieste er at vi kan blive gjort til Krigsfanger. Det er en Lykke, der en Gang er falden i mit Lod, og der fulgte ikke nogen større Ulykke af, end at jeg kaldte mig le Capitaine Smeet, og fandt paa Midler til at føre le vice-gouvernatore bag Lyset."

Ghita lo, trods den Frygt hun nærede; thi Somanden havde sin Force i at bringe Andre til at dele hans Anskuelser, ved at faae dem til at sympathisere med hans letsindige Munterhed, enten det saa stemmede overeens med deres naturlige Tilbøieligheder eller ikke. Hun vidste

at Raoul allerede i to Aar havde været Krigsfange i England, hvor han, som han selv sagde, netop opholdt sig længe nok, til at erhverve sig en meget anstændig Kundskab i Sproget, om ikke i Institutionerne, Sæderne og Religionen, da han undkom ved Amerikaneren Ithuel Bolts Bistand, en af Republikens pressede Sømænd, som, da han fuldkommen gik ind paa alle de Planer, hans mere entreprenante Ven og Staldbroder kunde opfinde, med Glæde havde ladet sig hverve til Udførelsen af hans fremtidige Hævnplaner. Staterne føle sig, ligesom kraftige Individer i det private Liv, sædvanligviis for stærke til at indrømme, at de directe Følger af Afvigelser fra det Rette, kunne have Indflydelse paa deres Politik, og en Nation er tilbøielig til at forestille sig sin Magt af en saadan Charakteer, at den kan foragte al verdslig Vederlag, medens dens moralske Ansvarlighed er deelt imellem alt for mange, til at gjøre den til en Sag af megen moralsk Vigtighed for dens egne Borgere. Sandheden vil ikke destomindre vise at Ingen er saa ringe, at han jo kan blive farlig for den Høieste; og det slaaer endog sjelden feil, at mægtige Communiteter møde deres Straf for enhver Afvigelse fra Retfærdigheden. Det synes virkelig at der gaaer et Princip gjennem Naturen, der gjør det umuligt for Menneskет at undgaae Følgerne af sine slette Handlinger, endog i dette Liv, som om Gud fra den første Begyndelse havde forordnet Sandhedens universelle Overherredømme, og Falskhedens

aldrig feilende Fald, da det Ondes Fremgang altid er temporairt, medens Retfærdighedens Seier er evig. Vi ville anvende disse trøstefulde Betragtninger paa den Sag, der ligger umiddelbar for os. Hine Dages Presning vækkede en Følelse blandt Søfolk af andre Nationer, saavelsom ogsaa blandt selve Storbritaniens, der sandsynligviis har virket ligesaameget til at ødelægge dets nautiske Overvindeligheds Kogleri, understøttet, som dette Kogleri var, af en virkelig betydelig Styrke, som nogensomhelst anden Aarsag. Det var nødvendigt at være Vidne til den Følelse af Had og Vrede, der opstod ved Udøvelsen af denne despotiske Magt, især hos dem, der følte at deres fremmede Fødsel, idetmindste burde have sikret dem Fritagelse for denne Misbrug, for fuldkommen at vurdere hvad der saa let kunde blive Følgerne. Ithuel Bolt, den nysnævnte Sømand, var, efter en lille Maalestok, et Beviis paa det Onde, som endog et ubetydeligt Individ kan udføre, naar dets hele Sind er opfyldt af Hævn. Ghita kjendte ham godt, og skjøndt hun hverken yndede hans Charakteer, eller hans Ydre, havde hun ofte været nødt til at smile, ved Fortællingerne om de Puds han spillede Engelskmændene, og de tusind lave Kneb han havde benyttet sig af, for at skade dem. Hun havde Skarpsindighed nok til at forestille sig, at hans Medvirkning ikke havde været ringe, til at udklække det Bedrageri, som nu skulde iværksættes.

„Du kalder dog ikke aabenlyst Din Lugger **Le Feu-**

Follet, Raoul," spurgte hun efter en Minuts Pause; „det vilde være et farligt Navn at yttre, endog i Porto Ferrajo. Det er ikke en Uge siden jeg hørte en Somand omtale dens Misgjerninger, og de Grunde enhver god Italiener har til at afsky den. Det er en Lykke at Manden er borte; thi det vilde ikke feile at han gjenkjendte den."

„Det er jeg ikke saa sikker paa, Ghita. Vi forandre hyppigt vor Maling, og kan tilnød forandre vor Takkellads. Du kan ellers være sikker paa at vi skjule vor Jack O'Lantern, og fare under et andet Navn Nu da Luggeren er i engelsk Tjeneste, hedder den the Ving-and-Ving."

„Jeg hørte det som Svar paa Prainingen fra Land; men det havde en forskjellig Lyd fra denne."

„Nei — Ving-and-Ving. Ithuel svarede for os, og Du kan være rolig for at han nok kan tale sit eget Modersmaal. Ving-and-Ving er Ordet, og han udtaler det ligesom jeg."

„Ving-y-Ving!" gjentog Ghita i hendes smukke italienske Tone, idet hun saa naturligt gjorde sig skyldig i den samme feile Udtale, som Vicegouverneuren — „det er et besynderligt Navn, og jeg holder mindre af det end Feu Follet."

„Jeg vilde ønske, dyrebareste Ghita, at jeg kunde overtale Dig til at holde af Navnet Yvard," gjensvarede den unge Mand, i en halv bebreidende, halv øm Tone, „og jeg skulde ikke bryde mig om noget andet. Du be-

skylder mig for ikke at have Agtelse for Præster, men ingen Son kunde nogensinde knæle halv saa gjerne og halv saa andægtig for sin Fader, for at modtage hans Velsignelse, som jeg kunde knæle med Dig, for hvilkensomhelst italiensk Munk, for at modtage den Ægteskabsvelsignelse, som jeg saa ofte har bedet om ved Din Haand, men som Du saa standhaftig og saa grusomt har negtet mig"

„Jeg frygter for at Navnet da ikke vilde blive **Feu-Follet** men **Ghita-Folie**," sagde Pigen leende, skjøndt hun følte en bitter Smerte i sin Barm, som det kostede hende megen Anstrængelse at bekæmpe; „ikke mere derom for Øieblikket, Raoul, vi kunne blive bemærkede, man kan iagttage os, det er nødvendigt at vi skilles ad."

Nu fulgte der en hurtig Samtale, der var af mere Interesse for de unge Folk, end den kan være for Læseren, skjøndt den muligen ikke kunde være ganske blottet derfor for den Sidste, ihvorvel det vilde være for tidligt at meddele den, hvorefter Ghita forlod Raoul paa Høien, idet hun paastod at hun kjendte Byen altfor godt, til at hun skulde nære nogen Frygt for ene at betræde dens snævre og steile Gader, paa hvilkensomhelst Tid. Saameget maa virkelig siges til Gunst for Andrea Barrosaldis Administration, han havde gjort det sikkert, saavel for den Sagtmodige, den Svage, som den Fattige, at gaae omkring paa Den, saavel om Dagen, som om Natten, da det sjeldent hændte sig, at saa stor en Fjende af Fred og

Ro lod sig see blandt hans simple Undersaatter, som det netop i dette Øieblik var Tilfældet.

Der var imidlertid ikke ganske saa megen Sindsro i Porto Ferrajo, som den dybe Rolighed, der herskede paa Stedet, kunde have bragt den Fremmede til at forestille sig. Tommaso Tonti var i sin Sphære en Mand af Indflydelse, ligesaavel som Vicegouverneuren, og da han, som meldt, havde forladt Vito Viti, søgte han den lille Clientille af Padroni og Piloti, som pleiede at lytte til hans Meninger, som om de vare Orakler. Dette Selskabs Tilflugtssted, efterat det var bleven mørkt, var et vist Huus, holdt af en Enke ved Navn Benedetta Galopo, hvis Brug tydeligt nok blev tilkjendegivet ved en lille Green af et Træ, der hang og dinglede under en kort Stang, fastgjort over Døren. Dersom Benedetta kjendte noget til Ordsproget, at god Viin behøver ingen Green, havde hun ikke tilstrækkelig Tro til Indholdet af hendes egne Fade, eller Tillid til deres Rygte; thi denne hendes Green blev ligesaa ofte fornyet, som dens visnede Blade fordrede det. Det var i Sandhed en almindelig Bemærkning blandt hendes Kunder, at hendes Green altid var ligesaa frisk som hendes Ansigt. og at det Sidste var et af de tækkeligste man kunde see paa Øen; en Omstændighed, der hjalp meget daarlig Viin til at finde et Marked. Benedetta havde ikke destomindre et taaleligt godt Rygte, skjøndt det vistnok oftere blev følt end yttret, at hun var en afgjort Coquette. Hun taalte Maso, især

af to Grunde, fordi, om han ogsaa var gammel og ikke havde noget tiltrækkende Ydre, vare dog mange af hans Ledsagere blandt de netteste Søfolk i Havnen, og fordi han ikke alene drak sin fulde Portion; men betalte punktlig. Disse Bevæggrunde gjorde at Lodsen altid var en velkommen Gjest i **La Santa Maria degli Venti**, som Huset kaldtes, skjøndt det ikke bar noget andet Tegn, end den omtalte tidt fornyede Green.

I samme Øieblik som Raoul Yvard og Ghita skiltes ad paa Høien, sad Maso paa sin sædvanlige Plads ved Bordet, i Benedettas øverste Værelse, hvis Vinduer gav en saa fuldkommen Udsigt til Luggeren, som Dagstiden vilde tillade; da dette Fartøi var gaaet til Ankers i omtrent en Cabbellængdes Afstand, og, som en Sømand vilde have udtrykt sig, netop tvers for dem. I denne Anledning havde han valgt det øverste Værelse, og kun tre Kammerater, fordi det var hans Ønske, at saa Faa skulde indlemmes i hans Raad, som han kunde stole paa vilde vise hans Erfaring Hyldest. Selskabet havde været samlet i et Qvarteerstid, og der havde været Tid nok til at der var indtraadt en betydelig Ebbe i Flasken, hvilken vi ligesaagodt strax kunne underrette Læseren om, indeholdt meget lidet ringere end to Potter Viin, saadan som den var.

„Jeg har sagt Podestaen det altsammen," sagde Maso med en vigtig Mine, idet han satte Glasset fra sig efter den anden Slurk, der i Qvantitet meget lignede

den Første; „ja, jeg har sagt det altsammen til Vito Viti, og der er ingen Tvivl om at han har fortalt det til Il Signor Vice-governatore, der nu veed ligesaa meget om hele Sagen, som nogen af os fire. Cospetto! at tænke sig at saadant noget skulde skee i en Havn som Porto Ferrajo! Havde det hændet sig ovre paa den anden Side af Øen, i Porto Longone, vilde man ikke tænke saameget derover; thi de holde sjeldent noget synderligt godt Udkik; men at det skulde foregaae her, i Elbas Hovedstad; jeg skulde ligesaasnart have ventet sligt i Livorno!"

„Men, Maso," faldt Daniele Bruno ind, som En der var lidt skeptisk, „jeg har ofte seet det engelske Flag, og dette er saa ligt det, som alle deres Fregatter og Corvetter føre, som den ene af vore Feluccaer ligner den anden. Flaget er idetmindste rigtigt."

„Hvad har et Flag at betyde, Daniele, naar en Franskmand kan heise et engelsk Flag, ligesaa let som Kongen af Inghilterra selv? Dersom den Lugger ikke er bygget af en Francese, saa er Du heller ikke bygget af en italiensk Fader og Moder. Men jeg skulde ikke tænke saa meget paa Skroget, thi det kan være erobret, da Englænderne tage mange af deres Fjender i rum Sø; men see paa Takkelladsen og Seilene — Santa Maria! jeg kunde gaae lige til den Seilmagers Boutik i Marseilles, som syede denne Fok; hans Navn er Pierre Benoit, og

en dygtig Arbeider er han, hvilket Alle, som have havt Leilighed til at bruge ham, vil indrømme."

Denne Omstændighed understøttede Argumentet betydeligt, da Hverdagssjele sjelden ere hævede over at underkaste sig de Omstændigheder, der saa ofte bestyrke indbildte Facta. Omendskjøndt Tommaso Tonti var Sandheden saa nær i Hovedtingen — den Fremmedes Charakteer — feilede han dog storligen med Hensyn til Seilene, da Le Feu-Follet var bleven bygget, eqviperet og bemandet i Nantes, og da Pierre Benoit aldrig havde seet den eller dens Fok; men det havde intet at betyde, hverken med Hensyn til Discussionen, eller Paastanden, da den ene Seilmager var ligesaa god som den anden, forudsat at han var fransk.

„Og har I anført dette for Podestaen?" spurgte Benedetta, der stod med den tomme Flaske i Haanden, lyttende til Samtalen; „jeg skulde mene at det Seil vilde aabne hans Øine."

„Det kan jeg ikke sige at jeg har, men saa fortalte jeg ham saa mange andre Ting, der var af større Vigtighed, at han ikke kan andet end troe dette, naar han hører det. Signor Viti lovede at møde mig her, efter at han havde havt en Samtale med Vicegouverneuren, og vi kan nu vente ham hvert Øieblik."

„Il Signor Podesta skal være velkommen," sagde Benedetta, idet hun afstrøede et ledigt Bord, og syslede i Værelset, for at bringe Sagerne til at faae et nettere

Udseende, end de sædvanligviis havde; „han kan besøge større Viinhuse end dette, men han vil neppe finde bedre Viin."

„Poverina! — Troe ikke at Podestaen kommer her i noget saadant Ærinde; han kommer for at møde mig," svarede Maso med et overbærende Smiil, „han nyder altfor ofte sin Viin paa Høiderne, til at han skulde ønske at komme saa lavt som her, for at tage et Glas. Der er Viin oppe i det Huus, mine Venner, som, naar Olien en Gang er ude af Halsen paa Flasken,* løber ligesaa let ned i en Mands Strube, som om det kunde være Olie. Jeg kunde drikke en heel Flaske deraf, uden at standse en eneste Gang for at trække Veiret. Det er den Viin, der gjør Adelen saa lette og luftige."

„Jeg kjender det svage Stof," faldt Benedetta ind, med mere Varme end hun pleiede at forraade for sine Kunder; „vel maa I kalde den let, da der løber et godt Væld i Nærheden af hver Viinpresse hvor den er lavet. Jeg har seet noget af den, paa hvilken Olien ikke en Gang vilde flyde!"

Denne Paastand var et godt Sidestykke til den om Seilet, da den omtrent var ligesaa sand. Men Bennedetta havde altfor megen Erfaring, med Hensyn til Mændenes Ustadighed, til at hun ikke skulde vide, at dersom de tre eller fire Kunder, som vare tilstede, for Alvor skulde faae

* Man bruger i Toskana at komme nogle faae Draaber Olie i Halsen paa hver Flaske af de finere Vine, for at udelukke Luften.

den Tanke, at Den virkelig besad bedre Vine, end den hun pleiede at sætte for dem, vilde hendes Værd betydeligen forringes i deres Øine. Som det passede sig for et Fruentimmer, der ene maatte kæmpe med Verden, lærte ogsaa hendes medfødte Snildhed hende, at det bedste Øieblik til at gjendrive en falsk Beskyldning var, at standse den saa snart den begyndte at cirkulere, og hun gav sit Svar med lige saamegen Varme som Bestemthed. Dette var en fortreffelig Indledning til en livlig Ordstrid, og den vilde rimeligviis været forefaldet, dersom der ikke lykkeligviis var bleven hørt Trin udenfor, der bragte Maso i Tanke om Podestaens Komme. Døren aabnedes ganske rigtig, og Vito Viti lod sig see, fulgt, til alle Gjesternes Forbauselse, og Benedettas uddeelte Ærefrygt, af Vicegouverneuren i egen Person.

Opløsningen paa dette uventede Besøg er meget let givet. Efter at Capitano Smeet havde fjernet sig, vendte Vito Viti tilbage til Gjenstanden for Masos Mistanke, og ved at fremhæve visse smaa Omstændigheder ved Sømandens Væsen, hvilket han havde lagt Mærke til under Sammenkomsten, og som paa ny havde vækket hans Mistanke, lykkedes det ham ogsaa at vække den hos Vicegouverneuren. Ingen af dem kunde alligevel siges at være mere end urolige, og da Podestaen hændelsesviis kom til at omtale sit Stævnemøde med Lodsen, besluttede Andrea at ledsage ham, for i egen Person at recognossere det fremmede Skib. Begge Embedsmændene bare deres

Kapper, paa ingen Maade noget usædvanligt i den kolde Natteluft paa Kysten, endog ved Midtsommertid, og de tjente dem til al den Forklædning, som Omstændighederne fordrede.

„Il Signor Vice-governatore!“ sagde Benedetta, næsten aandeløs idet hun hvisked Støvet af en Stol, dernæst af Bordet og placerede den Første nær ved det Sidste ved en Slags mekanisk Proces, som om kun et eneste Ærinde nogensinde kunde bringe en Gjest indenfor hendes Døre; „Deres eccellenza er overordentlig velkommen, og det er en Ære jeg oftere kunde ønske mig. Vi ere ydmyge Folk her nede ved Strandsiden; men jeg haaber at vi ere ligesaa gode Christne, som om vi boede paa Høien.“

„Derom er ingen Tvivl, værdige Bettina —“

„Mit Navn er Benedetta, til Eders eccellenzas Tjeneste — Benedettina, om det behager Vicegouverneuren; men ikke Bettina. Vi agte meget paa vore Navne her nede ved Strandsiden, eccellenza.“

„Lad det da være saaledes, gode Benedetta, og jeg tvivler ikke om at I ere fortreffelige Christne. — En Bouteille af Eders Vin, om jeg tør bede.“

Konen neiede fuld af Taknemmelighed, og det Blik fuldt af Triumpf, som hun kastede til sine øvrige Gjester, kunde siges at have tilendebragt den Discussion, der skulde have taget sin Begyndelse, da Rangspersonerne traad ind. Det gjorde paa en Gang Ende paa Spørgsmaalet om Vinen,

og bragte for bestandig al Spidsfindighed til Tavshed. Naar Vicegouverneuren kunde drikke hendes Viin, hvilken Sømand vilde da i Fremtiden vove at forkleine den?

„Eccellenza, med tusind Gange velkommen," vedblev Benedetta, idet hun satte Flasken paa Bordet, efter at hun med megen Omhyggelighed havde bortfjernet Bomulden og Olien med de plumpe Hænder; dette var en af et halvt Dusin Flasker virkelig god og velsmagende Toskanaviin, som hun gjemte til særegne Leiligheder, hvilket hun meget godt kunde, da Prisen kun var en Paul, eller ti Cents, for næsten en halv Gallon; „Eccellenza, en Million Gange velkommen. Dette er en Ære, der ikke falder i **Santa Maria digli Ventis** Lod mere end en Gang i et Aarhundrede, og De ogsaa, Signor Podesta, kun en Gang for har det behaget Dem at lade Dem see indenfor min fattige Dør."

„Vi Pebersvende" — baade Podestaen og Vicegouverneuren hørte til dette Broderskab — „vi Pebersvende frygte for at vove os altfor ofte i Selskab med fyrige Enker, som De, hvis Skjønhed snarere er forøget end aftaget i nogle faa Aar."

Dette fremkaldte et coquet Svar, i hvilken Tid Andrea Borrofaldi, efterat han først havde overbeviist sig om at Vinen ustraffet kunde nydes, var beskæftiget med at tage det Selskab af tause ydmyge Søfolk i Øiesyn, der sad ved det andet Bord. Hans Hensigt var at overbevise sig om hvormeget han havde udsat sig, ved at vise

sig paa saadant et Sted, da hans Besøg ikke godt kunde tilregnes mere end een Bevæggrund. Maso kjendte han, som den ældste Lods paa Stedet, og han havde noget Kjendskab til Daniele Bruno; men de tre andre Søfolk vare ham fremmede.

„Spørg om vi her befinde os blandt Venner og værdige Undersaatter af Storhertugen;" sagde Andrea afsides til Vito Viti.

„Du har hørt det, Maso," bemærkede Podestaen; „kan Du svare for alle Dine Ledsagere?"

„For enhver af dem, Signore; dette er Daniele Bruno, hvis Fader blev dræbt i en Affaire med Algirenerne, og hvis Moder var Datter af en Sømand, der var ligesaa godt kjendt paa Elba, som —"

„Bryd Jer ikke om Enkeltheder, Tommaso Tonti," afbrød Vicegouverneuren; „det er nok naar Du veed, at alle Dine Ledsagere ere ærlige Mænd, og trofaste Tjenere af deres Sovrano. I kjende sandsynligviis Alle det Ærinde, der i Aften har bragt Signor Viti og mig til dette Huus?"

Mændene saae paa hinanden, som de Uvidende pleie at gjøre, naar det bliver nødvendigt at besvare et Spørgsmaal, som angaaer Mange, som om de ved Hjelp af Sandserne vilde komme deres Aandsevner til Undsætning, hvorpaa Daniele Bruno paatog sig at være Ordfører.

„Det troe vi at vi gjøre, Signore, vostra eccellenza," svarede Sømanden. „Vor Mand, Maso her,

har givet os at forstaae, at han har denne Ingleſe, ſom er gaaet til Ankers i Bugten, mistænkt for slet ikke at være nogen Ingleſe; men enten en Sørøver eller en Franſkmand. Den velſignede Maria bevare os; men i disſe urolige Tider gjør det ingen stor Forſkjel, hvilken af Delene han er."

„Det vil jeg dog ikke ſige, min Ven; thi den Ene vilde være et Udſkud af Menneſkeheden, medens den Anden vilde være i Beſiddelſe af de Rettigheder, der beſkytte en civiliſeret Nations Tjenere;" gjenſvarede den ſamvittighedsfulde og retfærdige Embedsmand. „Der var en Tid da hans Majeſtæt Keiſeren, og hans durchlauchtige Broder, vor Souverain, Storhertugen, ikke anerkjendte at Frankrigs republikanſke Regjering var en lovgivende Regjering, men Krigslykken hævede disſe Betænkeligheder og en Fredstractat har indrømmet det Modſatte. Efter den ſidſte Alliance er det vor Pligt, at betragte alle Franſkmænd ſom Fjender; men det følger paa ingen Maade deraf, at vi ſkulle betragte dem ſom Sørøvere."

„Men deres Corſarer opſnappe alle vore Skibe, Signore! og behandle Folkene ſom om de vare Hunde; ſaa ſiger man ogſaa at de ikke ere Chriſtne — nei, ikke en Gang Lutheranere eller Kjettere!"

„Det er ſandt nok, at Religionen juſt ikke trives hos dem," ſvarede Andrea, der holdt ſaa meget af at tale om ſaadanne Gjenſtande, at han endog vilde have ſtandſet, for at raiſonnere over religieuſe Emner, med den

Tigger, hvem han gav Almisse, saasnart han fandt den mindste Opmuntring dertil; „men i denne vigtige Henseende er det ikke saa slemt i Frankrig, som det har været; og vi maa haabe at der i rette Tid fremdeles vil skee Forbedringer."

„Men, Signor Vice-governatore," faldt Maso ind, „dette Folk har behandlet den hellige Fader og hans Stater paa en Maade, som man ikke vilde have behandlet en Vantro, eller en Tyrk!"

„Ja, saaledes er det, Signore," bemærkede Benedetta, „et stakkels Fruentimmer kan ikke gaae i Messen, uden at hendes Sind bliver forstyrret ved Tanken om den Uret, der er tilfoiet Kirkens Hoved. Dersom disse Ting hidrorte fra Lutheranerne, kunde man have taalt dem; men man siger at disse Francese en Gang alle vare gode Catholiker!"

„Det var ogsaa Lutheranerne, bella Benedetta, med samt deres schismatiske Hoved og Ansorer, Munken selv."

Denne Underretning frembragte stor Forundring, da endog Podestaen kastede et spørgende Blik paa sin Foresatte, som for at tilstaae sin egen Forundring over, at en Protestant nogensinde kunde have været andet end en Protestant — eller snarere en Lutheraner andet end en Lutheraner — da Ordet Protestant var altfor betydningsfuldt til at være i Gunst hos dem, der nægte at der i det Hele var nogen retfærdig Grund til Protest. At Luther

nogensinde var romerſk-catholſk, var endog i Vito Vitis Øine noget ganske forunderligt.

„Signore, I vil neppe vildlede disse ærlige Folk i en Sag, der er saa alvorlig, som denne!“ udbrød Podestaen.“

„Det er kun Sandhed jeg siger Eder, og i en af Dagene skal I faae den hele Historie at høre, Nabo Viti. Det kan være gavnligt for Enhver at offre en ledig Time derpaa, og det er til stor Nytte for en Christen. Men hvem er nedenunder, Benedetta? jeg hører Skridt paa Trappen og ønsker ikke at blive seet.“

Enken gik rask hen for at møde sine nye Gjester, og for at vise dem ind i et mere almindeligt besøgt Værelse underneden, da hendes Bevægelse blev forekommet derved, at Døren aabnedes, og en Mand stod paa Dørtrinnet. Det var nu for seent at forhindre hans Indtrængen, og lidt Forundring over den Fremmedes Ankomst holdt Alle i en Minuts taus Betragtning.

Personen, der, ledet af Hørelsen, saaledes havde naaet Benedettas **Sanctum Sanctorum**, var ingen anden end Ithuel Bolt, den amerikanske Sømand, som allerede er nævnt i den tidligere Deel af dette Kapitel. Han var ledsaget af en Genueser, der var kommen i den dobbelte Egenskab af Tolk og god Kammerat. For at Læseren alligevel bedre kan forstaae den Charakteer han har at gjøre med, vil det være nødvendigt at afvige fra Hoved-

sagen, ved at give en kort Beretning om det første Individs Historie, Udseende og Eiendommeligheder.

Ithuel Bolt var en Indfødt af, hvad man i de forenede Stater kalder, Granit-Staden. Uagtet han ikke netop var formet af den omhandlede Steen, var der en Mangel paa de sædvanligee Sympthomer paa naturlig Følelse hos ham, der især havde bragt mange af hans franske Bekjendtere til at bekræfte, at der idetmindste var en heel Deel mere Marmor i hans moralske Temperament, end der i Almindelighed faldt i et menneskeligt Væsens Lod. Contouren af hans Ydre var god, men den var jammerlig slet udfyldt. Benene vare de fremherskende; dernæst kom Senerne i Betragtning; heller ikke manglede Manden en passende Portion Muskler; men disse vare saaledes fordelte, at de ikke fremviste andet end Vinkler, i hvilken Retning man end saae ham. Endog hans Fingre vare nærmere firkantede end runde, og hans Hals, der var blottet, skjøndt et sort Silkehalstørklæde var knyttet løst om den, havde noget femkantet ved sig, der bød al Symetri og Ynde Trods. Hans Høide var netop sex Fod og en Tomme naar han rettede sig, hvilket han nu og da gjorde, tilsyneladende i den Hensigt at rette paa en gammel indgroet Boining i Skuldrene, skjøndt han var en Tomme eller to mindre i den Stilling han sædvanligviis indtog. Hans Haar var mørkt og hans Hud meget brun af Luftens og Solens Paavirkning, skjøndt den oprindelig snarere havde været

skjær; medens hans Ansigtstræk vare gode, var Panden bred og fyldig, og Munden var afgjort smuk. Dette mærkværdige Ansigt blev oplivet af to kloge, spillende, lyse Øine, der ikke lignede Pletter paa Solen, men snarere Sole paa en Plet.

Ithuel havde gjennemgaaet alle de sædvanlige Omverlinger i en saadan Amerikaners Levnet, som ikke kan henføres under den Klasse, der benævnes Gentlemen. Han havde været Dreng hos en Forpagter, Bogtrykkerlærling, Skolemester, Hyrekudsk og Bissekræmmer, førend han nogensinde saae Søen. Han havde ogsaa udført al Slags simpel Huusgjerning, idet han endog havde hjulpen med at vadske og reengjøre Huse, foruden det at han en heel Vinter havde tilbragt Aftenerne med at lave Koste.

Ithuel havde naaet sit tredivte Aar, førend han drømte om at gaae tilsøes. Et Tilfælde lod ham haabe Forfremmelse i denne Skikkelse, og han lod sig engagere som Styrmand paa en lille Kystfarer, paa hans allerførste Reise. Lykkeligviis opdagede Skipperen aldrig hans Ufuldkommenheder, som Ithuel godt vidste at skjule, indtil de vare komne udenfor den Havn, hvorfra de skulde seile, da den Første blev kastet overbord af Storbommen, og druknede. De fleste Mennesker vilde under saadanne Omstændigheder have vendt tilbage, men Bolt saae aldrig tilbage, naar han havde lagt Hænderne paa Plougen. Desuden var den ene Cours ligesaa let for ham, som

den anden. I hvad han saa foretog sig, fuldførte han det sædvanligviis paa en eller anden Maade, skjøndt det ofte havde været langt bedre, om han aldrig havde forsøgt derpaa. Lykkeligviis var det Sommerdage, Vinden var gunstig, og Mandskabet behøvede ingen Ordrer, og da det var en ganske naturlig Ting, at holde den rette Cours, til Skonnerten sikkert var bragt ind i sin Havn, ankom den i Sikkerhed; og Mandskabet svor paa, at den nye Styrmand var den flinkeste Officier, og den Mand der var lettest at komme tilrette med, af dem de nogensinde havde tjent under. Og det kunde de ogsaa med Rette sige; thi Ithuel tog sig godt iagt for at udstede en Ordre, førend den var foreslaaet af en af Mandskabet, og da undlod han aldrig at gjentage den Ord til andet, som om det var hans eget Paafund. Hvad Rygtet for at være den flinkeste Officier angik, hvilket han saa let havde erhvervet, maa det naturligviis underforstaaes, at Udtrykket blev brugt i den provindsielle Betydning, der er saa almindelig i det Land, hvorfra Ithuel kom. Han var i denne Forstand flink, netop i samme Forhold, som han var uvidende. Hans Held ved denne Leilighed skaffede ham Venner, og han blev strax sendt ud igjen som Skipper, paa det Fartøi, i hvilket han saa uventet havde erholdt Forfremmelse. Han overlod nu al Tjenesten til Styrmanden; men saa hurtig var han til at nemme, at han efter sex Maaneders Forløb var en langt bedre Sømand, end de fleste Europæere vilde have været, efter at

have faret i tre Aar. Men ligesom Krukken, der ofte gaaer til Vands, omsider kommer hankeløs hjem, led Ithuel Skibbrud, paa Grund af stor Uvidenhed med Hensyn til Navigationen. Dette bevægede ham til at forsøge en lang Reise, i en mere underordnet Stilling, indtil han, i Tidens Løb, blev presset af Chefen for en engelsk Fregat, der havde mistet saa mange af sin Besætning af den gule Feber, at han greb alle dem han kunde faae fat paa, for at erstatte deres Tab, og han tog endog tiltakke med Ithuel i en saadan Nød.

Fjerde Kapitel.

Det Blik som Ithuel kastede rundt om sig var kort, men omfattende. Han saae at to af Selskabet i Værelset, stod langt høiere end de andre fire, og at de sidste vare slet og ret Middelhavs Søfolk. Den Stilling Benedetta indtog i Huusholdningen, kunde ikke være tvivlsom, thi alene hendes Mine erklærede hende for at være Herskerinden, saavel i det øverste, som i det nederste Værelse.

„Vino," sagde Ithuel med en Haandbevægelse, der skulde hjelpe paa hans Italienst; da dette, foruden et eller to andre, vare de eneste Ord af Sproget, han directe

vovede at bruge, eller uden at kalde sin Tolk til Hjelp; „Vino-vino-vino, Signora.“

„Si, si, si, Signore,“ svarede Benedetta leende, og det med hendes kloge Øine saa gjennemtrængende fæstede paa den nye Gjest, at det blev meget tvivlsomt om hans Nærværelse glædede hende; „Deres eccellenza skal blive betjent; men jeg maa overlade til Dem selv at vælge, enten De ønsker til en Paul eller til en halv Paul Flasken. Vi have Viin til begge Priser, og,“ idet hun kastede et Blik til Andrea Barrofaldis Bord, „den første sætte vi gjerne for Signori af Rang og Udmærkelse.“

„Hvad siger Fruentimmeret?“ mumlede Ithuel til sin Tolk, en Genueser, som, da han havde tjent adskillige Aar i den britiske Marine, talede Engelsk med temmelig Lethed, „Du veed hvad vi ønske, lad hende saa bringe det, og jeg vil uden videre Vrøvl udbetale hendes St. Paul. Det er en fortvivlet Passion Eders Folk have for Helgener, Philip-o;“ thi saaledes udtalte Ithuel Filippo hans Kammerats Navn — „det er en fortvivlet Passion Eders Folk have for Helgener, Philip-o, at de endog opkalde deres Penge efter dem!“

„Er det ikke saaledes i Amerika, Signor Bolto?“ spurgte Genueseren, efter at han paa Italiensk havde forklaret hans Ønske for Benedetta, „er det ikke Skik i Eders Land at ære Helgene?“

„Ære Helgene!“ gjentog Ithuel, idet han nysgjerrig saae sig om, medens han tog Plads ved et tredie Bord,

og til samme Tid skjød Glassene tilside, samt alt andet han kunde naae, for at tilfredsstille sin egen Sands for Orden; derpaa lænede han sig tilbage, indtil Stolerygen borede sig ind i Kalken bag ved ham, medens Benene hvorpaa Meublet hvilede, knagede under hans Vægt; „ære Helgene! det var langt rimeligere at vi skulde vanære dem! hvorfor skulde man behøve at ære en Helgen? En Helgen er kun et Menneske — et Menneske ligesom Du eller jeg, efter alt det Væsen Du har gjort om dem. Der vrimler af Helgener i mit Land, dersom Du vil troe Folks Beretninger om dem selv."

„Ikke ganske saaledes, Signor Bolto. Du og jeg ere ikke store Helgener. Italienerne ærer Helgene fordi de ere hellige og gode."

Paa denne Tid havde Ithuel faaet begge sine Fødder paa Tvertremmen mellem Stolebenene, hans Knæer spredte saa meget, at de indtog saa megen Plads, som en usædvanlig Længde af Been vilde tillade, og hans Arme vare udstrakte paa Ryggene af to Stole, een paa hver Side af ham, saaledes at det Hele lignede en flakt Ørn.

Andrea Barrofaldi betragtede alt dette med Forundring. Han ventede rigtignok ikke at finde megen Fiinhed i et Viinhuus som Benedettas; men han var ikke vant til at see en saadan Nonchalance hos en Mand af den Fremmedes Klasse, da de italienske Søfolk, der vare tilstede benyttede deres Stole i simple og ærbødige Stillinger, som om de hver for sig, ønskede at være saa lidet

paatrængende som muligt. Dog lod han sig ikke mærke med sin Forundring, men lagde med alvorlig og opmærksom Taushed Mærke til Alt hvad der foregik. Maaskee saae han Spor af nationale Eiendommeligheder, om ikke af national Historie i denne Omstændighed.

„Ære Helgene fordi de ere hellige og gode!" sagde Ithuel, med en meget slet dulgt Foragt — „Nu det er netop Grunden, hvorfor vi ikke ærer dem. Naar Du ærer en hellig Mand, kan Menneskene indbilde sig, at Du gjør det netop af den Grund, og saa kunde det falde dem ind at Du tilbad ham, og det vilde være Afguderi, den værste af alle Synder, og den som enhver sand Christen skyer allermeest. Jeg vilde hellere tilbede denne Flaske Viin, end tilbede den bedste Helgen i Din Præsts Bøger."

Da Filippo ikke var nogen Casuist, men kun en Troende, og Ithuel satte Flasken for Munden, af gammel Vane til at drikke af Kander og Flasker, svarede Genueseren ikke, men holdt Øie med Flasken, som ifølge den lange Tid den forblev for den Andens Mund, lod til at være i stor Fare for at blive tømt, — en Omstændighed, der havde nogen Betydning for En, der som han selv havde Smag for Vinen.

„Kalder Du dette Viin?" udbrød Ithuel, da han standsede for at trække Veiret, „der er ikke saamegen sand Granit i en Gallon deraf, som en halv Pot af vor Cider. Jeg kunde sluge et Fad, og dog gaae langs ad en Planke, saa snæver som Eders Religion, Philip-o!"

Dette blev alligevel sagt med et Blik fuldt af Henrykkelse, der bevidste hvormeget hans indre Menneske var bleven oplivet, af hvad han havde nydt, og et levende Udtryk, der spillede om den smukke Mund, tilkjendegav en Slags Bevidsthed om, at den havde været Forbindelsesledet til en høist behagelig Communication med hans Mave. Sandt at sige havde Benedetta bragt ham en Flaske til en Paul, eller omtrent fire Cents — en Flaske af samme Qvalitet, som den hun havde sat for Vicegouverneuren, og dette var en Vin, der flød saa let hen over Tungen, og af en saa virkelig delicat Beskaffenhed, at Ithuel paa ingen Maade kjendte den Gjests Magt, hvem han havde aabnet Adgang til sit Indre.

I al den Tid beskæftigede Vicegouverneuren sine Tanker med at udfinde den Fremmedes Nationalitet og Charakteer. At han kunde antage Bolt for en Engelskmand, var naturligt nok, og dette Faktum bragte igjen hans Mening om det sande Flag, under hvilket Luggeren foer, til at vakle. Som de fleste af hin Tids Italienere, betragtede han Familierne af alle de nordlige Horder, som en Slags Barbarer, — en Mening som Ithuels Mine og Adfærd ikke bidroge til at forandre; thi medens dette besynderlige Væsen ikke var støiende, raa og simpel, ligesom den lavere Klasse af hans egne Landsmænd, hvem han leilighedsvis var bleven bragt i Forbindelse med, var han saa afgjort udannet i mange væsentlige Punkter, at

der ikke kunde være noget Spørgsmaal om at han manglede Opdragelse.

„I er en Genueser?“ sagde Andrea til Filippo, idet han talte med en Myndighed, som den der havde Ret til at spørge.

„Signore det er jeg, til Eders eccellenzas Tjeneste, skjøndt jeg for Øieblikket er i fremmed Sold.“

„I hvilken Tjeneste, min Ven? jeg er en Øvrigheds-person her paa Elba, og spørger ikke om mere end hvad jeg har Ret til.“

„Eccellenza, det kan jeg vel tænke,“ svarede Filippo, idet han reiste sig og gjorde en ærbødighedsfuld Hilsen, der ydermere var fri for den Keitethed man vilde have fundet hos en af Beboerne længere Nord paa, „man kan see det paa Eders Væsen. Jeg er nu i Kongen af Englands Tjeneste.“

Filippo sagde dette med Fasthed, skjøndt han slog Øinene mod Jorden, under den ransagende Undersøgelse han gjennemgik. Vicegouverneurens Svar blev givet med Rolighed, skjøndt det var meget marqveret.

„I er lykkelig,“ sagde han, „i at have saa hæderlig en Herre, saameget mere, som Eders eget Fædreland igjen er faldet i de Franskes Hænder. Enhver Italieners Hjerte maa længes efter at have en Regjering, der bestaaer, og har sine Drivfjedre paa denne Side Alperne.“

„Signore, vi ere den Dag idag en Republik, og har som de veed altid været det.“

„Ja, saaledes som den er. Men Eders Ledsager taler ikke Italiensk, han er en Ingleſe?"

„Nei, Signore, en Americano, en Slags Ingleſe, og dog ingen Ingleſe naar Alt kommer til Alt. Han holder meget lidt af England, saavidt jeg kan domme efter hans Samtale."

„Un Americano!" gjentog Andrea Barrofaldi; „Americano!" udbrød Vito Viti; „Americano," sagde hver af Søfolkene, den ene efter den anden, idet alles Øine med levende Nysgjerrighed vendte sig mod Gjenstanden for Samtalen, som fandt sig deri med passende Stadighed og Værdighed.

Læseren maa ikke forundre sig over, at en Amerikaner den Gang blev betragtet med Nysgjerrighed, i et Land som Italien; thi to Aar senere da en amerikansk Orlogsmand pludselig ankrede ved Byen Constantinopel, og forkyndte sin Nation, var den ophøiede Ports Authoriteter uvidende om, at et saadant Land existerede. Sandt nok begyndte Livorno hyppigt at blive besøgt af amerikanske Skibe i Aaret 1799, men endog med disse Vidnesbyrd for Øie, vare Folkene i de Havne, i hvilke disse Skibe løb ind, vant til at betragte deres Mandskab som en Slags Engelskmænd, der paatog sig at fare med Skibene for Negrene i Hjemmet.* Med et Ord, to og et halvt Aar-

* Ikke længer tilbage i Tiden end 1828, var Forfatteren til denne Bog i Livorno. The Delaware paa 80 Kanoner havde netop forladt Havnen, og da Forfatteren talte om dens Ophold der med en af Stedets Indfødte,

hundredes Nationaltilværelse, og mere end et halvt Aarhundredes Nationaluafhængighed, have endnu ikke viist sig tilstrækkelige til at lære den gamle Verdens Indbyggere, at den store moderne Republik er befolket med Mennesker af europæisk Oprindelse, og med hvid Hud. Endog blandt dem, som er bedre underrettede, have maaskee de Fleste faaet deres Kundskab gjennem Værker af en let Charakteer, i Lighed med dette vort eget, snarere end ved den ligitime Række af regelmæsig Studium og Kundskab, øst af Historien.

„Si," gjentog Ithuel med Eftertryk, saasnart at han hørte, der saaledes blev henhydet til hans Nationalitet, og fandt alles Øine fæstede paa sig, — „Si, un Americano, — jeg skammer mig ikke ved mit Fædreland, og dersom ellers Nogen ønsker at vide det, er jeg fra New Hampshire, eller hvad vi kalde Granit-Staten. Sig dem dette Philip-o, og lad mig vide hvad de svarer dertil."

Filippo oversatte hans Tale saa godt han kunde, hvilket ogsaa var Tilfældet med Svaret, og vi kunne lige saa godt her tilføie, at han fremdeles fulgte denne Fremgangsmaade, under hele den paafølgende Dialog, forsaavidt en Tolk var nødvendig for at Partierne kunde forstaae hinanden. Læseren maa altsaa forestille sig Filippo som den der leder Forhandlingen, skjøndt vi skal bestræbe

der antog Forfatteren for at være en Engelskmand, bemærkede den Sidste. „Folkene vare naturligviis alle sorte?" — „Det samme troede ogsaa jeg, Signore, indtil eg gik ombord i Skibet," var Svaret, „men de ere lige saa hvide som De eller jeg er."

os for at gjengive Samtalen, som om begge Parterne fuldkommen forstode hvad der blev sagt.

„Uno stato di granito!" gjentog Vicegouverneuren, idet hans Ansigt udtrykte nogen Tvivl, medens han saae paa Podestaen — „disse stakkels Folk maa have en sørgelig Tilværelse, naar de skal trælle for Føden i en saadan Region. Spørg ham, gode Filippo, om de have nogen Viin i hans Verdensdeel."

„Viin!" gjentog Ithuel, — „sig Signoren, at vi slet ikke vilde kalde dette Stof Viin. Der er intet, som gaaer ned gjennem vore Struber, uden det kradser som en Fiil, og brænder som Funke, der farer ud af Vesuvius. Jeg vilde ønske at vi havde en Slurk af Ny-Englands Rom her for at vise ham Forskjellen. Jeg foragter den Mand, der troer at alle hans egne Sager ere de bedste, kun fordi de ere hans; men Smag er Smag naar Alt kommer til Alt, det er der Ingen som kan negte."

„Maaskee Signor Americanoen kan give os et Begreb om hans Lands Religion, — eller ere Amerikanerne Hedninge? Jeg erindrer ikke, Vito Viti, at have læst noget om den Verdensdeels Religion."

„Ogsaa Religion! — nu, et Spørgsmaal som dette kunde foraarsage en Opstand i New-Hampshire! Hør en Gang, Signore — vi kalde hverken Eders Ceremonier, Billeder, lange Kjoler eller Klokkeringning, samt Bukken og Springen for Religion — nei, ikke en Smule mere end vi kalde dette lette Fluidum for Viin."

Ithuel følte mere Virkningen af dette lette Fluidum end han var sig bevidst, ellers vilde han ikke saa høiröstet have yttret sine afvigende Meninger, da Erfaringen havde lært ham Nødvendigheden af at være forbeholden med Hensyn til saadanne Gjenstande, i de fleste catholske Forsamlinger. Men Signor Barrofaldi var uvidende om alt dette, og han svarede med en god Catholiks Strenghed, skjøndt med en Gentlemans Maadeholdenhed.

„Hvad denne Americano kalder vore Ceremonier og Billeder og Klokkeringning, er Noget som han sandsynligviis ikke forstaaer sig paa," sagde han; „da et Land, der er saalidet civiliseret som hans eget, ikke saa let kan fatte en dyb og gammel Religions Mysterier."

„Civiliseret! jeg tænker det vilde stumpe for denne Deel af Verden, at frembringe en saadan Civilisation, som endog vore yngste Børn have opnaaet. Men det nytter ikke noget at snakke, og derfor vil vi drikke."

Da Andrea mærkede, at det virkelig ikke var til megen Nytte at tale, saameget mere som Filippo var kommen i stor Forlegenhed med Hensyn til Betydningen af Ordet „stumpe," var han tilbøielig til at opgive Tanken om en Dissertation over Religion, Skikke og Love, for paa een Gang at komme til Sagen, der havde bragt ham i det nærværende Selskab.

„Det synes som om denne Americano ogsaa tjener den engelske Konge," bemærkede han ligegyldigt. „Jeg erindrer at have hørt, at der var en Krig mellem hans

Fædreland og Englænderne, i hvilken Franskmændene hjalp Amerikanerne til at opnaae en Slags national Uafhængighed. Hvori den Uafhængighed bestaaer, veed jeg ikke; men det er sandsynligt, at den nye Verdens Folk, ere nødte til at finde sig i, at deres Søfolk tjene i deres forrige Herres Marine."

Ithuels Muskler trak sig sammen, og et Udtryk af indædt Harme formørkede hans Ansigt. Derpaa smilede han foragteligt og gav sine Følelser Luft i Ord.

„Maaskee har De Ret, Signore, maaskee er dette Sagens rette Sammenhæng; thi Briterne tage vore Folk, som om de havde den største Ret til at tage dem. Naar Alt kommer til Alt, tjene vi maaskee vore Herrer, og alt hvad vi i Hjemmet sige og tænke om Uafhængighed, er ikke andet end Hjernespind! Desuagtet lykkes det dog nogle af os, paa en eller anden Maade, at tage Hævn, naar Leiligheden tilbyder sig, og dersom jeg ikke spiller John Bull et Puds, naar som helst jeg kan see mit Snit, vil jeg aldrig see en Stump af den gamle Stat igjen — enten den saa bestaaer af Granit eller raadent Træ."

Denne Tale blev ikke meget nøiagtig oversat; men der blev alligevel sagt nok til at vække Nysgjerrighed hos Vicegouverneuren, som fandt det besynderligt, at En, der tjente blandt Engelskmændene, skulde nære saadanne Følelser mod dem. Hvad Ithuel selv angik, da havde han ikke iagttaget sin sædvanlige Forsigtighed; men den oliede Viin havde, ham uafvidende, mere Granit i sig,

end han indbildte sig, og desuden talede han sjeldent om Presningens Misbrug, uden at tabe meer eller mindre af sin sædvanlige Selvbeherskelse.

„Spørg Amerikaneren, naar han først traad ind i Kongen af Ingilterras Tjeneste," sagde Andrea, „og hvorfor han bliver i den naar han ikke holder af den, da der dog tilbyder sig saa mange Leiligheder til at forlade den."

„Jeg traad aldrig ind i den," gjensvarede Ithuel, der tog Ordet i dets techniske Betydning, „de pressede mig som om jeg havde været en Hund, de vilde have til at vende et Spid, og beholdt mig i syv lange Aar, i hvilke jeg maatte fægte i deres fordømte Slag, og gjøre anden Tjeneste. Forrige Aar var jeg herovre ved Mundingen af Nilen i dette smukke Stykke Arbeid — og ogsaa paa Høiden af Cap Vincent — og endnu i et Dousin af deres andre Batailler og det ovenikjøbet ganske mod min egen Villie. Dette var haardt at døie; men det haardeste har jeg endnu ikke sagt, heller ikke veed jeg om jeg i det Hele taget vil sige det."

„Vi vil med Fornøielse laane Øren til enhver Ting, som Americanoen finder det passende at fortælle."

Ithuel var meget tvivlraadig om han skulde fortsætte eller ikke, men da han tog et nyt Drag af Flasken, bleve hans Følelser tilstrækkelig pirrede.

„Nu det var at føie Spot til Fornærmelse. Det er slet nok at fornærme en Mand; men naar man spotter

ham ovenikjøbet, maa der kun være lidt Flint i hans Natur, naar den ikke slaaer Funker."

„Og dog ere Faa blevne forurettede som ikke ere blevne bagtalte," bemærkede den philosophiske Vicegouverneur. „Dette er kun altfor meget Tilfælde med vort Italien, værdige Nabo, Vito Viti."

„Jeg mener at Engelskmændene behandle alle Slags Mennesker eens, enten de ere Italienere eller Amerikv," thi saaledes pleiede Ithuel at udtale Ordet, uagtet han nu i adskillige Aar havde krydset i og i Nærheden af Middelhavet; „men hvad jeg fandt haardest at døie var, at de ragede uklar af mit Sprog og mine Manerer, hvilke de altid gjorde latterlige, som Yankee-Conversation og Yankee-Skikke, medens de paastode, at det Legeme hvorfra det Altsammen havde sit Udspring, var et engelsk Legeme, og saa satte de det op som en Skive, enhver af deres Fjender kunde skyde efter, der hændelsesviis traskede hen ad vore Landeveie. Dernæst, Squire, er det ganske almindeligt antaget blandt os i Amerika, at vi tale det bedste Engelsk, og vis er jeg paa, at ingen af os udelader et h hvor det skal lyde, eller udtale det hvor det skal være stumt. Hvad er Eders Mening om disse Ting i denne Verdensdeel, Signor Squire?"

„Vi give os ikke af med at kritisere Eders Sprog, men det er rimeligt at formode, at Englænderne tale deres eget Tungemaal bedre end noget andet Folk. Det maa man i det mindste indrømme dem, Signor Bolto."

„Jeg vil ikke indrømme dem nogen saadan Fordeel. Det er ikke for Intet, at jeg har gaaet i Skole. Englænderne kalde c-l-e-r-k for klark, og c-u-c-u-m-b-e-r for cowcumber; an a-n-g-e-l, aingel, og der er intet, der kan overbevise mig om at det er rigtigt. Jeg har en heel Række Ord af denne Slags, saa lang som en Lodline eller en Ratline, hvilke de prononcere uden al Grund. De maa vide, Signor Squire, jeg holdt Skole i mine yngre Dage."

„Non é possible!" udbrød Vicegouverneuren, idet Forbauselsen fik Overvægten over hans sædvanlige gode Opdragelse; „I maa mene, Signor Americano, at I gav Underviisning i den Konst at tiltakle og manoeuvrere med en Lugger."

„De har aldrig taget mere feil, Signore. Jeg gav, overeensstemmende med det almindelige System, Underviisning i alle de Ting, der henhører til Opdragelsen; og dersom en af mine Elever havde begaaet et saadan Buk, som at sige 'klark' eller 'aingel' eller 'harth' eller 'cowcumber', vilde han have faaet noget at vide. Men jeg foragter en Engelskmand af min inderste Sjel; thi, sagde jeg af mit Hjerte, vilde det ikke være dybt nok for mine Følelser."

Uagtet Ithuels critiske Dissertioner maa forekomme Enhver, der er fortrolig med det engelske Sprog, absurd, stod de dog ikke langt under mange Kritiker over den samme Gjenstand, som ofte illustrere Landets ephemere Literatur, og i hans sidste Tale havde han gjort en pro-

vindsiel Brug af Ordet „foragter," der er iværk med at blive saa almindelig, at det næsten træder istedenfor den sande Betydning. Ved „foragte" meente Ithuel, at han „hadede", den Lidenskab, der maaskee af alle andre ligger fjernest fra den Følelse, der beskrives ved Ordet han betjente sig af; saameget mere, som det ikke er nødvendigt at hade dem, for hvem vi føle Foragt.

„Englænderne er desuagtet ikke noget foragteligt Folk," svarede Andrea, der var nødt til at tage den Fremmede efter Bogstaven, da han ikke kjendte noget til hans provindsielle Terminæ; „af en nordlig Nation at være, har de udført beundringsværdige Ting i de senere Aar, især paa Havet."

Dette var noget som Ithuel ikke kunde fordrage. Alle de personlige Forurettelser han havde lidt, og sandt at sige havde de været af en meget sørgelig Natur, fremstillede sig for hans Erindring, opægget og ophidset af Nationalhad, og han udbrød i en saadan usammenhængende Tirade af Skjeldsord, der saa fuldkommen satte Filippos Kundskab i det engelske Sprog i Forlegenhed, at en Oversættelse blev ham umulig. Paa denne Tid havde Ithuel nedskyllet saameget af Vinen, der var langt stærkere end han ahnede, at han var moden til at stifte Ulykke, og det var kun hans yderlige Heftighed, der forhindrede ham fra at forraade mere, end det netop i dette Øieblik vilde have været klogt. Vicegouverneuren lyttede til med Opmærksomhed, i Haab om at opfange noget nyttigt; men det

naaede altsammen hans Øren i en forvirret Masse af usammenhængende Gjennemheglen, hvoraf han intet kunde uddrage. Scenen blev følgelig snart ubehagelig, og Andrea Barrofaldi traf Forholdsregler til at gjøre en Ende derpaa. Idet han afventede en gunstig Leilighed til at tale, medens Bolt standsede for at trække Veiret, sagde han:

„Signor, dette kan altsammen være sandt; men da det siges af En, der tjener Englænderne, til En som er i deres Allieredes, Storhertugen af Toskanas Tjeneste, er det næsten ligesaa besynderligt, som det er utidigt, og vi vil derfor tale om andre Ting. Denne Lugger, med hvilken I farer, er uden al Tvivl engelsk, uagtet alt hvad I fortæller os om Nationen."

„Ja, hun er engelsk," svarede Ithuel med et barsk Smiil, „og et smukt Fartøi er det; men det er ikke nogen Feil hos hende. Et Guernsey-Fartøi og en rigtig Hartløber, naar hun kiltrer op og tager sine Syvmilestøvler paa!"

„Disse Sømænd føre deres eget Sprog," bemærkede Andrea til Vito Viti, idet han smilede over Ithuels nautiske Sædvaner; „for Eder eller mig vilde den Tanke synes latterlig, at Skibe skulde bruge Støvler, men Søfolk tillægge dem i Indbildningen alle Slags Ting. Det er morsomt at høre dem samtale, gode Vito, og da jeg nu boer her paa vor Ø, har jeg ofte tænkt paa at samle en Mængde af deres Billeder, for at hjelpe til at illustrere den Deel af Literaturen, som hører til Deres Fag. Den

Idee, at en Lugger skulde tage sine Støvler paa, er ganske heroisk."

Skjøndt nu Vito Viti var en Italiener med et saa musikalsk Navn, var han dog ikke Poet, men en Mand der tog alting i bogstavelig Forstand. Han saae følgelig ikke noget særligt Skjønt i den Tanke, at et Skib bar Støvler, og skjøndt han var meget vant til at have Agtelse for Vicegouverneurens overlegne Kundskab, og mere udstrakte Læsning, havde han dog ved denne Leilighed Mod til, at fremkomme med en Indvending mod Sandsynligheden af den nævnte Omstændighed.

„Signor Vice-governatore," svarede han, „det er ikke alt Guld, som glimrer. Smukke Ord skjule undertiden fattige Tanker. Længe som jeg har levet her i Porto Ferrajo, og det er nu snart halvhundrede Aar, da jeg er født her, og har kun fire Gange været borte fra Øen — længe, derfor, som jeg har levet her, saae jeg aldrig et Skib i Havnen, som bar Støvler, eller endog Sko."

„Dette er metaphorisk, gode Vito, og maa sees fra et poetisk Synspunkt. Homer taler om Gudinder, som holde Skjolde for deres Yndlingskrigere, medens Ariosto lader Rotter og Æsler holde Samtaler med hinanden, som om de vare Medlemmer af et Academie. Alt dette er kun Virkning af Indbildningskraften, Signore, og den der har meest af den er bedst skikket til at finde paa

Omstændigheder, som, skjøndt de ikke stemme nøiagtigt overeens med Sandheden, dog ere høist behagelige."

„Hvad Homer og Arioſto angaae, Signor Vicegovernatore, tvivler jeg meget om at nogen af dem saae et Skib med Støvler paa, eller om nogen af dem nogensinde kjendte saa meget til Skibe i Almindelighed, som vi, der leve her i Porto Ferrajo. Hør en Gang, Ven Filippo, spørg dog denne Americano, om han i sit eget Land nogensinde saae Skibe bære Støvler. Forelæg ham Spørgsmaalet tydeligt og uden noget af Eders forbandede Poesi."

Filippo gjorde som forlangt, idet han overlod det til Ithuel at udtyde Hensigten med Spørgsmaalet, som han selv vilde, da han var ganske uvidende om alt hvad der nyligt var foregaaet, som Følge af at det var bleven sagt paa godt Toskansk.

„Støvler!" gjentog han fra Granit-Staten, idet han skjelmsk saae sig om; „maaskee ikke netop Fødderne og Saalerne, thi de burde i Reglen være under Vand; men ethvert kobberbundet Skib viser sine Støvlekraver, af dem vil jeg sværge paa at jeg har seet tituſind."

Dette Svar gjækkede Vicegouverneuren og forvirrede Vito Viti fuldkommen. De alvorlige Søfolk ved det andet Bord fandt det ogsaa besynderligt, thi i intet andet Tungemaal end det Engelske, er Søsproget saa poetisk og figurligt, og Ordet Støvlekrave anvendt paa et Skib, var Græsk for dem, saavelsom for de andre Tilhørere.

De talede indbyrdes om denne Gjenstand, medens deres to Foresatte holdt en hemmelig Conference i den anden Ende af Værelset, idet de gav Amerikaneren Tid til at samle sine Tanker, og erindre den Stilling, hvori ikke alene han, men alle hans Skibskammerater befandt sig. Ingen kunde være mere listig og skarpsindig end han, naar han var paa sin Post, skjøndt det uudslukkelige Had, hvormed han betragtede England og Englænderne, næsten havde bragt ham til at forraade en Hemmelighed, som det var overordentlig vigtigt paa den Tid at skjule. Endelig herskede der en almindelig Taushed, da de forskjellige Grupper havde ophørt at tale og Alle betragtede Vicegouverneuren, som i Forventning om, at han var iværk med at finde paa noget, som kunde give Samtalen en anden Retning. Heller ikke tog man feil heri; thi efter at have spurgt Benedetta, om hun havde et privat Værelse, indbød han Ithuel og Tolken til at følge ham derind, idet han gik foran, ledsaget af Podestaen. Saasnart disse fire saaledes vare adskilte fra de andre, blev Døren lukket og de to Toskanere skred strax til Værket.

„Signor Americano," begyndte Vicegouverneuren, „der behøves kun faa Ord mellem dem, der forstaae hinanden. Dette er et Sprog som forstaaes over hele Verden, og jeg lægger dem for Eder paa den tydeligste Maade, paa det at ingen Misforstaaelse skal finde Sted."

„Det er vistnok temmelig tydeligt," udbrød Ithuel —

„to — fire — sex — otte — ti — alle gode, smukke Guldstykker, som man i denne Deel af Verden kalde zechini — eller Sequiner som vi kalde dem i vort Maal. Hvad har jeg gjort, Signor Squire, eller hvad skal jeg gjøre for disse tyve Dollars? Nævn Eders Vilkaar, den Arbeiden i Mørket er stik imod min Natur."

„I skal sige Sandheden; vi have Luggeren mistænkt for at være fransk; og ved at give os Beviserne derpaa i Hænderne, vil I gjøre os til Eders Venner og gavne Eder selv."

Andrea Barrofaldi kjendte lidet til Amerika og Amerikanere; men han havde indsuget den sædvanlige europæiske Idee, at Penge var den store Guddom, der blev dyrket i hin Hemisphere, og at alt hvad han havde at gjøre var at byde Stikpenge, for at kjøbe en Mand af Ithuels Slags. Paa hans egen Ø vilde ti Sequiner kjøbe næsten enhver af Havnens Søfolk, til at udføre enhver Handling, med Undtagelse af positiv legal Forbrydelse, og den Tanke, at en Barbar fra Vesten skulde foretrække at afslaae en saadan Sum, for at sælge sine Skibskammerater, var aldrig faldet ham ind. Italieneren forstod alligevel kun lidt Amerikaneren. Det var ikke let at finde en større Skjelm paa sin Viis, end Ithuel, men det stødte alle hans Begreber om personlig Værdighed, Agtelse for sig selv, og republikansk Dyd, saaledes ligefrem at blive budt Stikpenge, og havde Luggeren ikke været i en saa farlig Stilling, vilde han have følt sig tilbøielig

til paa en Gang at bringe Sagen til en Krisis, ved at kaste Vicegouverneuren Guldet i Øinene; omendskjøndt han, da han vidste hvor det var at finde, nok kunde have udfundet et Middel, til det næste Øieblik at bedrage Eieren derfor. Gave eller Stikpenge, direkte og uimodsigelig tilbudt i Skikkelse af Penge, fra den Overordnede til den Underordnede, eller fra Bestikkeren til den Bestukne, havde han aldrig taget, og det vilde i hans Øine have forekommet som en Slags Nedværdigelse, at modtage den Første, og et Forræderi mod hans Nationalitet at modtage de Sidste, skjøndt han fra Morgen til Aften vilde lyve, opspinde og udtænke, for at flytte endog Kobberpenge fra sin Naboes Lomme over til sin egen, under Skikkelse af Opinion og Sædvane. Ithuel var, med et Ord, med Hensyn til saadanne Ting, hvad man i Almindelighed kalder lovmæssig ærlig, med visse betydelige Forbehold til Gunst for al Slags Smugling i fremmede Lande (hjemme drømte han aldrig om sligt), Toldbod-Eder og legale Snyderier; og dette er netop den Klasse af Mennesker, der er meest tilbøielige til lydeligst at gjennemhegle den øvrige Menneskeslægts Skjelmsstykker. Havde der existeret en Lov, der forsikkrede Angiveren Halvdelen, havde han ikke betænkt sig paa at forraade Luggeren og Alt hvad den indeholdt, saa meget mere, som det kunde gaae under Skinnet af en ordentlig Forretning; men det var, overeensstemmende med hans Begreber, for længe siden afgjort, at enhver Italiener var

en forræderisk Skurk, hvem man slet ikke kunde stole paa, som paa en amerikansk Skurk, og dernæst vilde hans ubegrændsede Had til England bragt ham til at blive en Sag tro, ved hvilken han udsatte sig for langt mindre Fare, end denne. Idet han vandt Herredømme over sig selv og betragtede Sequinerne med naturlig Længsel, svarede han med en uskyldig Mine, der baade forundrede og imponerede Vicegouverneuren.

„Nei, nei, Signor Squire," sagde han; „for det Første har jeg ingen Hemmelighed at meddele, og det vilde være slet gjort at tage Eders Penge, uden at give Eder deres Værd til Gjengjæld, og dernæst er Luggeren bygget i Guernsey, og fører en god Kong Georgs Bestalling. I min Verdensdeel tage vi aldrig mod Guld, med mindre vi sælge noget af samme Værdi. Gaver og Tiggeri betragte vi som lavt og upassende, næstefter at gaae omkring i Byen som en Stodder; men dersom jeg kan tjene Eder paa en lovlig Maade, vil jeg ligesaa gjerne arbeide for Eders Penge, som for enhver andens. Jeg giver Kongerne ingen Fortrin i den Henseende."

Ithuel rakte bestandig Sequinerne frem, som for at levere dem tilbage, skjøndt paa en modstræbende Maade, idet han overlod det til Andrea, der langt bedre saltede hans Handlinger end hans Ord, at forstaae, at han afslog at sælge sin Hemmelighed.

„I kan beholde Pengene, min Ven," bemærkede Vicegouverneuren, „thi naar vi Italienere give noget bort,

pleie vi ikke at tage Gaven tilbage igjen. Imorgen vil I maaskee kunne erindre Noget, som det kan være mig nyttigt at vide."

„Jeg behøver ikke at modtage Gaver, heller ikke er det saa ganske overeensstemmende med Granit-Reglerne at tage dem," svarede Ithuel noget skarp. „God Opførsel er god Opførsel, og jeg anseer de Medskabninger, som vil undertrykke og overvinde Andre ved en Gave, kun for lidet bedre end en engelsk Aristokrat. Anvend Pengene til at slutte en Handel, saa store Summer, som I lyster, og jeg vil finde den Mand, endog i Luggeren, som vil tilfredsstille Eder efter Hjertenslyst. Hør en Gang, Philip-o, tal saa smaat til Herren om de tre Dunke Tobak, som vi tog ud af Virginie Skibet, den Dag vi anduvede Nordenden af Corsica, og maaskee det vil overbevise ham om, at vi ikke ere hans Fjender. Du behøver ikke at bralle det ud, saa at Fruentimmeret kan høre hvad Du siger, eller Folkene, som sidde og drikke i den anden Stue."

„Signor Ithuello," svarede Genueseren paa Fransk, „det gaaer ikke an at lade disse Herrer vide noget om Dunkene — da den ene er Vicegouverneur og den anden en Magistratsperson. Luggeren vil blive anholdt som Smugler, hvilket næsten er ligesaa galt, som at blive greben som en Fjende."

„Jeg længes alligevel efter disse Sequiner, naar

jeg skal sige Sandheden Philip-o! jeg seer ingen anden Vei at komme til dem, end ved de tre Dunke Tobak."

„Hvorfor tager Du dem ikke, naar Signoren giver Dig dem i Haanden? Alt hvad Du har at gjøre, er at putte dem i Lommen og sige: ‚Hvad ønsker Eders Excellenza?'"

„Det er ikke granitmæssigt, Mand, men mere i Italienernes Smag. En Fattig er den foragteligste Ting paa Jorden, dernæst kommer en Gadetigger, efter ham kommer Eders Pjalte, der modtage Serpencer og Skillinger, som smaa Gaver, og sidst af alle en Engelskmand. Alle disse foragter jeg; men lad Signoren blot tale et Ord om Handel, og han skal finde mig saa redebon og flink, som han kan ønske det. Jeg trodser selve Djævlen i en Handel!"

Filippo rystede paa Hovedet, idet han paa det bestemteste negtede at handle saa taabeligt, at omtale Contrabandartiklerne for dem, hvis Pligt det vilde være at straffe et Brud paa Toldlovene. Sequinerne forblev imidlertid i Andrea Barrofaldis Haand, der slet ikke kunde forstaae det besynderlige Væsens Charakteer, som Hændelsen saaledes havde bragt ham sammen med. Pengene vendte tilbage til hans Pung; men hans Mistanke og Tvivl vare paa ingen Maade hævede.

„Svar mig paa en Ting, Signor Bolto," sagde Vicegouverneuren, efter en Minuts Eftertanke; „naar I hader de Engelske saa meget, hvorfor tjener I da paa

deres Skib? Hvorfor forlader I dem ikke ved den første Leilighed? Landet er ligesaa udstrakt som Søen, og I maa dog ofte komme iland."

„Jeg formoder, Signor Squire, at De ikke ofte studerer Søkaart, ellers vilde De ikke falde i en saadan Vildfarelse. Der er to Gange saa meget Vand, som solid Grund paa denne Jord, til at begynde med; hvilket der ogsaa ganske rigtig bør være, da vi see at en Acre god frugtbar Jord er ligesaa meget værd, som fem eller sex Acres Ocean, og dernæst har De liden Kundskab om min Charakteer og mine Udsigter, naar De kan gjøre saadant et Spørgsmaal. Jeg tjener Kongen af England, for at lade ham betale mig godt derfor. Naar De har i Sinde at drage Fordeel af en Mand, sørg saa først for at han rager i Gjeld, saa kan De paa den fordeelagtigste og sikkreste Maade gjøre med ham hvad De vil."

Alt dette var uforstaaeligt for Vicegouverneuren, som efter nogle faa andre Spørgsmaal og Svar tog høflig Afsked med de Fremmede, idet han tilkjendegav Benedetta, at de ikke skulde følge ham tilbage til det Værelse, han nylig havde forladt.

Hvad Ithuel angik, da brød han sig ikke om at de to Fremmede havde forladt ham; men da han følte, at det vilde være uklogt at drikke mere Viin, betalte han sin Regning og slentrede ud paa Gaden, fulgt af sin Ledsager. Efter mindre end en Times Forløb fra det Øieblik, vare de tre Dunke Tobak i en Boutiqueholders

Besiddelse der paa Stedet, da dette korte Mellemrum var tilstrækkeligt til at sætte Manden istand til at afslutte sin Handel, og aflevere Varerne, hvilket var den egentlige Bevæggrund til at han var gaaet iland. Denne lille Smuglerforhandling blev ført uden at Raoul Yvard vidste det ringeste deraf; thi han var med Sind og Hu Capitain paa sin Lugger, og der var i hans Charakteer mange Træk af ridderlig Ære, blandet med Sædvaner og Bestræbelser, der ikke syntes at love saa ophøiede Egenskaber. Men denne Mangel paa Tilbøielighed til at vende en Skilling paa sin egen Viis, var ikke den eneste charakteristiske Forskjel mellem det lille Fartøis Chef og det Væsen, som han leilighedsviis brugte, som en Maske for sine sande Hensigter.

Femte Kapitel.

Hvad endog Resultatet af Vicegouverneurens Undersøgelser og Grublen den Aften kan have været, saa blev det aldrig bekjendt. Efterat have tilbragt en Time i den lavere Deel af Byen, og i Nærheden af Havnen, havde han og Podestaen søgt deres Hjem og Hovedpude, efterladende Luggeren ridende rolig for sit Anker, paa det

Sted, hvor den sidst blev fremstillet for Læseren. Dersom Raoul Yvard og Ghita ogsaa havde en anden Sammenkomst, da blev den bragt istand saa hemmeligt, at den undgik al Opmærksomhed, og kan ikke danne nogen Deel af denne Fortælling.

En Morgen i Middelhavet, ved Midtsommerstid, er en af hine balsamiske og oplivende Dagstider, der virker velgjørende, saavel paa Sjelen, som paa Legemet. Overalt see vi det blode, fremskridende Lys, der gaaer forud for Solens Komme — Luftens vexlende Farvetoner — den perleagtige Blidhed, der synes at være skabt for at bringe os til at elske Guds Haands Frembringelser, og hiin straalende Sols varme Glød; men det er ikke overalt at disse fortryllende Omvexlinger indtræffe paa et Hav, hvis Blaa kappes med de mørkeste Dybder af det øde Rum, under et Klima der er saa indbydende, som de Scener det pryder, og midt iblandt Bjerge, hvis Overflade gjengive enhver vexlende Skygge af Lys med Naturens Sandhed og Poesi. En saadan Morgen var den, der fulgte paa Natten, hvormed vor Fortælling begyndte, idet den medbragte Byens og Havnens gjenoplivede Bevægelser. Italien er, i det Hele, mærkværdigt for det Præg af Ro og Fred, der er saa lidet bekjendt i de støiende Scener af Amerikas graadige Handel, eller endog i de fleste af de nordeuropæiske Nationers. Der er i dets Beskuelse, dets Leveviis, og endog i dets Forretningsvaner, en Mine af hendøende Behagelighed, der

savnes ved de mere vulgaire Verdensdeles Havne, Boutiquer og Messer, som om det, i Bevidstheden om saa længe at have været Brændepunktet for den menneskelige Forfinelse, fandt det upassende nu, paa dets gamle Dage, at lægge Sporene af dets Magt og Historie til Side. Mennesket og Klimaet synes ogsaa at være i Samfund, da den ene imødegaaer Livets Bekymringer med et farniente Væsen, der staaer i en besynderlig Samklang med den drømmerske og behagelige Atmosphære, han indaander.

Netop som Dagen brød frem, gav Lyden af en Stump Brænde, der faldt ned paa le Feu-Follet's Dæk, det første Kjendetegn til at Nogen var paafærde i eller i Nærheden af Havnen. Dersom der havde været holdt Vagt ombord i det Fartøi om Natten, og uden tvivl havde dette været Tilfældet, var den bleven holdt saa rolig og lidet forstyrrende, at de, som med skinsyge Øine havde bevogtet den fra Land, indtil længe over Midnat, bestandig vare i Tvivl derom. Nu var alligevel Alting i Bevægelse, og kortere end fem Minuter efter at den Stump Brænde var faldet ud af Kokkens Hænder, da han var ifærd med at gjøre Fyr paa Kabyssen, saae man Hattepullene og Huerne af nogle og halvtredsindstyve eller tredsindstyve Matroser, ovenover det øverste af Finkenetsklæderne. Tre Minutter senere kom to Mænd tilsyne ved Judasørerne, der begge med foldede Arme betragtede Ski-

bets Ankertoug, idet de tillige udspeidede Tilstanden i Havnen, og Gjenstandene paa den omgivende Kyst.

De to Individer, der stod i den nævnte Stilling, vare Raoul Yvard selv og Ithuel Bolt. Conversationen blev holdt paa Fransk, hvilket den Sidste prononcerede meget slet, da han kun tog meget lidt Hensyn til Gramatiken; men det er nødvendigt, at vi gjengive hvad der blev sagt, i vort eget Tungemaal, og kun bibeholde hvad der hører til Personernes Eiendommeligheder.

„Jeg seer kun Østerrigeren, som det er Umagen værd at flytte," bemærkede Raoul roligt, hvis Blik overfoer den indre Havn; det maa erindres, at hans eget Skib laae to hundrede Yards udenfor den; „og den er let lastet, saa det neppe vil lønne Uleiligheden at sende den til Toulon. Disse Feluccaer vil belemre os, uden at skaffe os synderlig Fordeel, og dernæst vil Tabet af dem ødelægge deres stakkels Eiere, og bringe Elendighed over mangen en Familie."

„Nu, det er en ganske ny Idee for en Kaper!" sagde Ithuel foragteligt; „Lykke er Lykke i disse Sager, og Enhver maa gjøre Regning paa hvad Krigen fører med sig. Jeg ønsker, at De vilde læse vor Revolutionshistorie, og De vilde da faae at see, at man ikke opnaaer Frihed og Lighed, uden nogle Omverlinger i Skjebnen."

„Østerrigeren kunde nok passere," tilfoiede Raoul, der kun lidet lagde Mærke til sin Kammerats Bemærkninger, „naar den blot var sat lidt bedre til Vands;

men naar Alt kommer til Alt, E-too-ell," — thi saaledes udtalte han den andens Navn — „jeg holder ikke af en Erobring, der skeer uden nogen éclat eller Aand i Angrebet og Forsvaret."

„Nu, efter min Mening ere de behageligste og de fordeelagtigste Batailler de korteste, og de heldigste Erobringer ere dem, der give fleest Priispenge. Men da Briggen kun er en Østerriger, bryder jeg mig lidet om hvad De bestemmer at gjøre med den; dersom den var engelsk, gik jeg gjerne selv i et Fartøi, for at gaae ind og buxere den herud, blot for at have den Fornøielse at brænde den. Engelske Skibe brænde lystigt."

„Det vilde være en unyttig Bortødslen af fremmed Eiendom og maaskee af Blod, og vilde ikke være til Gavn for Nogen, E-too-ell."

„Men det vilde gjøre de fordømte Engelskmænd Fortred, og det tæller dog noget i min Regning. Ved Nilen var Nelson ikke saa overordentlig samvittighedsfuld med at brænde Eders Skibe, Mr. Rule."

„Tonnère! hvorfor kommer Du altid med den malheureux Nile? — Er det ikke nok at vi bleve slagne — vanærede — ødelagde — skal en Ven ydermere lade os det saa ofte høre?"

„De forglemmer, Mr. Rule, at jeg den Gang var en Fjende," gjensvarede Ithuel med et hæsligt ondskabsfuldt Smiil. „Hvis De vil gjøre Dem den Uleilighed at undersøge min Ryg, vil De finde Mærkerne paa den

af de Slag jeg fik, netop fordi jeg fortalte min Capitain at det gik mig igjennem Nerven, at jeg, en ægte Republikaner, skulde slaaes mod andre Republikanere. Han sagde mig at han først vilde prøve mit Skinds Nerv, og see hvorledes det vilde stemme overeens med det han kaldte min Pligt, og jeg maa tilstaae at han var den vindende; jeg sloges, som en Tiger mod Eder, hellere end at blive hudflettet to Gange den samme Dag. Hudfletning paa en saaret Ryg er et forfærdeligt Argument!"

„Og nu er Timen til Hævn kommen, pouvre Etooell; denne Gang er Du paa den rette Side, og kan af ganske Hjerte og Sind slaaes med dem Du hader saa meget."

En lang og sørgelig Taushed fulgte, under hvilken Raoul vendte Ansigtet agter efter, og stod betragtende Mandskabets Bevægelser, idet de spulede Dækket, medens Ithuel sad sig paa Judasøret, og, med Hagen hvilende i Haanden, dvælede han i en bitter Sindsstemning, ligesom Miltons Djævel, ved nogle skrækkelige Tanker, om de gruelige Forurettelser, for hvilke han virkelig havde været Gjenstanden. Der gives mangfoldige hjerteløse Mennesker, som uden Hensyn begaae Uretfærdigheder, og forsægte deres Misbrug, uden Samvittighedsnag. Og dog er det tvivlsomt om enten en Nation eller et Individ nogensinde taalte, eller var medskyldig i en Forurettelse, som Handlingen ikke seent eller tidligt kastede tilbage paa det fornærmende Parti, gjennem hint hemmeligheds-

fulde Retsprincip, som er indplantet i Tingenes Natur, og frembringer dets egne Resultater, ligesom Kimen frembringer Kornet, og Træet dets Frugter; en overordnet Hellighed, som vi pleie at kalde (og det med Rette, naar vi erindre hvem der skabte Principerne) Guds Forsyn. Lad det Folk frygte for det Tilkommende, som i deres Magtfylde systematisk opmuntre til Uretfærdigheder af enhver Slags, da deres egen eventuelle Demoralisation vil være en nødvendig Følge, om de endog undgaae Straffen i en mere directe Form.

Vi ville ikke standse for at betragte Newhampshiremandens mørke Grublerier. Blottet for Opdragelse og i mange Henseender blottet for Grundsætninger, som han var, havde han sine tydelige Begreber om de Uretfærdigheder, for hvilke han havde været et blandt tusind Slagtoffre, og i det Øieblik vilde han have holdt selve Livet for et billigt Offer, dersom han blot kunde tilfredsstille sin Hævntørst. Ofte medens han var en Fange ombord i det engelske Skib, i hvilket han havde været indespærret i Aar, havde han grundet over det fortvivlede Middel, at sprænge Skibet i Luften, og havde han ikke manglet Midlerne, kunde det, vindesyg og egenkjærlig som han i Almindelighed synes at være, meget godt ligne ham at udføre saa gruelig en Plan, for at gjøre en Ende paa deres Liv, som vare de virkende Midler til at forurette ham, saavelsom for at ende hans egne Lidelser. Denne Gjenstand gjennemfoer aldrig hans Sind, uden for Øie-

blikket at forandre hans Tankers Retning, og opfylde hans Sjæl med en Bitterhed, som var smertelig at bære. Omsider reiste han sig op fra Judasøret, idet han sukkede dybt og vendte sig mod Bugtens Munding, som for at skjule det for Raoul, som hans Ansigt udtrykte. Dette var alligevel ikke snarere skeet før han studsede, og et Udraab undslap ham, der bragte hans Kammerat til at vende sig hurtig om, og see ud over Søen. Der satte det tiltagende Lys dem virkelig begge istand til at opdage en Gjenstand, som neppe kunde andet end være af Interesse for Folk i deres Stilling.

Det er allerede bleven sagt, at den dybe Bugt, paa hvis Side Byen Porto Ferrajo ligger, er aaben mod Nord og peger hen i Retningen af Landpynten Piombino. Paa høire Side af Bugten strækker Landet sig høit og afbrudt i flere Mile, førend det danner hvad man kalder Kanalen, medens det til venstre ender med et lavt Forland, paa hvilket den Bolig staaer, som den Gang blev benyttet af Andrea Barrofaldi, og som siden er bleven saa berømt, som Opholdssted for en Mand, der var langt større end den værdige Vicegouverneur. Da Havnen laae under Høiderne paa den venstre Side af Bugten, og ved Siden af Byen, saa var det en Selvfølge, at Luggerens Ankerplads ogsaa var i den Deel af Bugten, hvorved den havde en fri Udsigt mod Nord, i Retningen af Fastlandet, saavidt som Øiet kunde række. Breden af Kanalen eller af Passagen mellem Elba og

Piombinopynten, kan være en sex til syv Qvartmiil, og i mindre end en Qvartmiils Afstand fra den nordlige Ende af den Første, ligger en lille klippeagtig Ø, der siden er bleven bekjendt i Verden, som det Sted, hvor Napoleon posterede en Corporalsvagt, som Tegn paa Besiddelsestagelse, da han fandt, at hans hele Keiserdømme var svunden ind, til de af Søen omgivne Bjerge i dens Nærhed. Denne Øs Tilværelse og Beliggenhed var naturligviis baade Raoul og Ithuel bekjendt, thi de havde seet den og bemærket dens Stilling, den foregaaende Aften, skjøndt det var undgaaet deres Opmærksomhed, at den ikke var synlig fra det Sted, hvor Le Feu-Follet nu laae. Da de første Gang kastede Blikket ud til Søen den Morgen, hvilket var førend Lyset var bleven stærkt nok, til at man tydeligt kunde see Husene paa den modsatte Side af Bugten, var en Gjenstand bleven seet i denne Retning, som den Gang var bleven antaget for Klippen; men paa denne Tid var Lyset stærkt nok til at vise dem, at det var en ganske anden Ting. Med eet Ord, det, som baade Raoul og Ithuel havde indbildt sig at være en lille Ø, var hverken mere eller mindre end et Skib.

Den Fremmede lagde Nord over, og med den lette sydlige Brise kunde hans Fart neppe overstige en Knob i Timen. Han førte kun tre Mersseil og Klyver, skjøndt hans Underseil hang i Givtougene. Man kunde netop begynde at skimte Enkelthederne ved hans sorte Skrog,

og langs med den lysegule Gang, der oplivede hans Side, saaes de mørke Mellemrum af tretten Porte, med en Kanon truende ud af hver. Skjøndt Køierne ikke vare stuvede, og Finkenetsklædet havde dette tomme og skjødesløse Udseende, der er saa sædvanligt hos en Orlogsmand om Natten, var det tydeligt at Skibet havde et øverste Dæk, med Skandse- og Baks-Kanoner, eller med andre Ord, at det var en Fregat. Da den havde Byen Porto Ferrajo aaben, flere Minutter førend den blev seet fra le Feu Follet, hang der et Flag ned fra Nokken af dens Gaffel; men der var ikke tilstrækkelig Luft, til at det kunde vaie ud, saa at den Fremmedes Nationalcharakteer kunde blive bekjendt.

„Peste!" udbrød Raoul Yvard, saasnart han i en Minut taus havde betragtet den Fremmede; „det er en smuk cul de sac vi ere i, dersom den Gentleman hændelsesviis skulde være en Engelskmand! hvad siger Du Etooell, kan Du bringe noget ud af det Flag? — Du har de bedste Øine i hele Luggeren."

„Det er for meget for ethvert Øie at bestemme i denne Afstand, og det før Solen er staaet op; men naar vi har en Kikkert, skal vi snart faae det at vide. Fem Minutter vil bringe os det store Lys, som vor Præst pleiede at kalde det."

Ithuel var staaet ned fra Relingen, medens han talte, og gik nu agter ud efter Kikkerter, hvorpaa han gik til sin forrige Station og medbragte to af disse In-

strumenter, af hvilke han rakte sin Kammerat den ene, medens han selv beholdt den anden. Begge rettede deres Kikkerter paa den Fremmede, hvem de begge i nogen Tid paa det omhyggeligste undersøgte, i den dybeste Taushed.

„Pardi!" udbrød Raoul, „det er det trefarvede Flag, eller mine Øine svigte mit eget Fædreland. Lad mig see, Etooell, hvilket Skib paa syrgetyve eller to og syrgetyve Kanoner har Republiken paa denne Kyst?"

„Ikke saaledes, Monsieur Yvard," svarede Ithuel med et saa forandret Væsen, og med et saa markeret Eftertryk, at det paa en Gang drog hans Kammerats Opmærksomhed fra Fregatten til hans Ansigt; „ikke saaledes, Monsieur Captaing. Det er ikke let for en Fugl at glemme Buret, i hvilket han i to Aar var indesluttet; dersom det ikke er den fordømte Proserpine, saa har jeg glemt Snittet paa min egen Klyver!"

„La Proserpine!" gjentog Raoul, der kjendte sin Skibskammerats Eventyr, og ikke behøvede at høre hans Mening, „dersom Du ikke tager feil, Etooell, saa maa le Feu-Follet skjule sin Lanterne. Dette er kun en syrgetyve Kanonfregat, dersom jeg ellers kan tælle dens Porte."

„Jeg bryder mig kun lidt om Porte eller Kanoner, det er the Proserpine; og det eneste Onde jeg ønsker den, er, at den var paa Havets Bund. The Proserpine, paa sex og tredive Kanoner, Capitain Cuffe;

skjondt Capitain Hudflette vilde være et mere passende Navn for ham. Ja The Proserpine paa sex og tredive Kanoner, Capitain Cuffe, Himlen velsigne den!"

„Bah! dette Skib er paa fire og fyrgetyve Kanoner — nu jeg kan see at tælle dem, faaer jeg to og tyve paa hver Side."

„Ja det er netop hvad hun er — en Sexogtrediver efter Listen, og en Fireogfyrgetyver efter Tallet; sex og tyve lange Attenpundere paa Batteriet, tolv to og tredive pundige Carronader paa Skandsen, og endnu fire Carronader og to Bjæffere forude." Den vilde netop puste deres Jack o-Lantern ud, Monsieur Rule, med eet glat Lag, thi hvad er ti tolvpundige Carronader og halvfjerdsindstyve Mand mod saadan en Fregat?"

„Jeg er ikke fra Forstanden, Etooell, at jeg skulde falde paa at slaaes med en Fregat, eller endog med en Corvet, med den Styrke Du netop har anført; men jeg har faret for længe tilsøes, til at lade mig skræmme, førend jeg er vis paa, at der er nogen Fare. La Railleuse er netop et Skib som dette."

„Hør Fornuft, Monsieur Rule," svarede Ithuel alvorlig; „hverken la Railleuse eller nogen anden fransk Fregat vilde tone Flag for en fjendtlig Havn, thi det vilde være hensigtsløst at fortælle det Vrinde den kom i. Et engelsk Skib kunde nu rigtignok tone fransk Flag; thi det stod altid i dets Magt at forandre det, og det kunde da drage Nytte af Bedrageriet. The Proserpine

er fransk bygget og har ogsaa franske Been, enten den nu har Støvler eller ikke" — her lo Ithuel uvilkaarligt; men hans Ansigt blev strax igjen alvorligt — „og jeg har hørt at hun skal være en Tvillingesøster til det Andet. Saameget med Hensyn til Størrelse og Udseende; men ethvert Hovedtoug, enhver Stykport og ethvert Seil, der findes paa hiint Skib, er saaledes indregistreret paa min Ryg, at ingen Svamp nogensinde vil afvætte det."

„Sa-a c-r-r-r-e!" mumlede Raoul mellem Tænderne; „Etooell, dersom det er en Engelskmand, kan det godt stikke ham at komme herind og maaskee gaae til Ankers i mindre end en halv Cabellængdes Afstand fra os, hvad synes Du derom? **mon brave Americain?**"

„At det meget let kan skee, skjøndt det ikke er let at indsee, hvad der skulde bringe en Krydser ind til et Sted som dette. Det er ikke Alle og Enhver, der ere saa nysgjerrige som **Jack-o'-Lantern.**"

„**Mais que diable allait-il fair dans cette galère! — Bien,** vi maa tage Veiret, som det falder, snart Storm, snart Stille. Da han saa loialt toner sit Flag, saa lader os gjengjælde Complimenten og vise ham vort. Heis Flaget der agter!"

„Hvilket, Monsieur?" spurgte en gammel alvorlig Qvarteermester, hvem denne Tjeneste var overdraget, og hvem man aldrig havde seet lee; „Capitainen erindrer nok, at vi kom ind i Havnen under **Monsieur Jean Bulls drapeau.**"

„Bien — heis Monsieur Jean Bulls drapeau igjen. Vi maa gjennemføre vor Rolle, siden vi en Gang har taget Maſken paa. Monsieur lieutenant, ſæt Tallie paa Touget og hal ind til op og ned, og ſee efter, at Alt er klart til at gaae under Seil. Ah! Itooell, nu kan vi bedre ſee hans Bredſide, han ſtævner veſtligere.

Begge Sømændene grebe atter til Kikkerterne, og fornyede deres Underſøgelſe. Ithuel beſad en Eiendommelighed, ſom ikke alene charakteriſerede Manden, men ſom er ſaa almindelig hos Amerikanere af hans Klaſſe, at den i een Forſtand kan ſiges at være national. Ved ſædvanlige Leiligheder var han ſnakſom og tilbøielig til Sladder; men ſaaſnart Handling eller Reſolution blev nødvendig, var han tankefuld, taus og havde endog paa ſin Viis et værdigt Væſen. I denne ſidſte Stemning var han nu, og han ventede paa, at Raoul ſkulde lede Samtalen. Den anden var alligevel tilbøielig til at være ligeſaa taus ſom han ſelv, thi han forlod Judasøret og gik, for at undgaae den Pladſken, Vandet foraarſagede, hvormed man ſpulede Dækket, ned i ſin Kahyt.

To Timer havde, uagtet de havde bragt Solen tilligemed Morgenens Virkſomhed og Støi, ikke frembragt ſtor Forandring i Tingenes relative Stillinger i og udenfor Bugten. Mandſkabet paa le Feu-Follet havde holdt Frokoſt, havde bragt Alt ombord i deres lille

Fartøi paa dets rette Plads, og vare alvorlige, iagttagende og rolige. En af de Lectier, som det var lykkedes Ithuel at lære sine Skibskammerater, var at indprente dem Nødvendigheden af at beherske deres flygtige Tilbøieligheder, dersom de vilde gjælde for Engelskmænd. Det er vist nok, at der vilde have været talt flere Ord i een Time, ombord i denne lille Lugger, dersom Mandskabet havde fulgt deres Tilbøielighed. end der vilde have været yttret i et engelsk Linieskib i dobbelt saa lang Tid; men Faren der var ved at bruge deres eget Sprog, og det eiendommelige engelske Surmuleri, var bleven dem saa eftertrykkelig indprentet, at Mandskabet snarere carikerede ce grand talent pour le silence, hvilket, som man havde lært dem, udmærkede deres Fjender. Ithuel, der besad en egen Skalkagtighed, smilede, da han saae Sømændene folde deres Arme, idet deres Ansigter udtrykte Utilfredshed og Trods, og vandrede ene op og ned ad Dækket, som om han var menneskefjendsk, og foragtede at tale, hvergang en Baad kom til Borde fra Land. Flere af disse Besøgende ankom i Løbet af de nævnte to Timer, men Skildvagten ved Faldrebet, der havde sine Ordre, afslog ethvert Forsøg paa at komme ombord, da han foregav ikke at forstaae Fransk, naar der i dette Sprog blev spurgt om Tilladelse.

Raouls Baadsmandskab bestod af fire, der Alle ligesom han selv, havde lært Sproget i et Prisonskib, og med disse Folk forberedede han sig nu til at gaae

iland; thi hidtil havde han kun gjort liden Fremgang i den Forretning, som havde bragt ham ind i hans nærværende farlige Stilling, og han var ikke den Mand, der saa let opgav en Gjenstand, der var ham saa kjær. Da han befandt sig i en forlegen Stilling, havde han besluttet, om muligt, at høste nogen Fordeel af sin kritiske Stilling. Efterat han havde drukken sin Kaffe og uddeelt adskillige Ordre, fik Folkene altsaa Ordre til at falde i Fartøiet, og han satte fra Borde. Dette skete altsammen med den største Rolighed, som om Synet af den Fremmede i Aabningen ikke forvoldede dem i le Feu-Follet den ringeste Uleilighed.

Baaden roede ved denne Leilighed dristig ind til den lille Havn, hvor Officieren steg iland paa det sædvanlige Landingssted. Heller ikke viste Mandskabet nogen Jil med at vende tilbage. De slentrede omkring paa Kaien, spurgte om Prisen paa Frugt, sladdrede med Fruentimmerne, i saa godt Italiensk som de vare istand til at tale, og lod, som de med Vanskelighed forstode de gamle Sømænds Fransk, der talte til dem, og som Alle meer eller mindre kjendte dette Universalsprog. Deres Capitain havde tilstrækkeligen advaret dem om, at de vare Gjenstand for Mistanke, og Øvelsen gjorde dem Alle til gode Skuespillere. Den Tid de opholdt sig iland, ventende paa Raoul, blev følgelig anvendt til snedige Forsøg paa at forføre dem til at forraade sig, og til at carrikere Engelskmænd. To af de Fire foldede

Armene, bestræbte sig for at see alvorlige ud, og gik tause frem og tilbage paa Kaien, uden engang at lægge Mærke til det blidere Kjøns Smigren, af hvilke tre eller fire bestræbte sig for at vinde deres Fortrolighed ved at byde dem Frugter og Blomster.

„Amico", sagde Annunziate, en af de smukkeste Piger af den Klasse i Porto Ferrajo, og som udtrykkelig blev brugt af Vito Viti til at udføre denne Tjeneste, „her er Figner fra Fastlandet, har I ikke Lyst at spise nogle af dem for at I, naar I kommer tilbage til Ingilterra, kan fortælle Eders Landsmænd hvorledes vi stakkels Elbanesere leve?"

„Slet Figen," sprutte Jacques, Raouls Qvarteermester, hvem dette Tilbud blev gjort, idet han talte slet Engelsk, „bedre hjemme, finder dem bedre paa Gaderne i Portsmout!"

„Men, Signore, I behøver ikke at see ud, som om de vilde gjøre Eder Fortred, eller bide Eder, I kan spise dem og jeg giver Eder mit Ord for, at de ere ligesaa lækkre som Meloner i Napoli."

„Ingen Melon god, uden engelsk Melon. Engelsk Melon i Mængde, som pommes de terres — bah!"

„Ja, Signore, som Melonerne i Napoli" vedblev Annunziate, der ikke forstod et Ord af de unaadige Svar hun fik; „Signor Vito Viti, vor Padesta, befalede mig at byde de forestieri-Inglesi, som ere her i Bugten, disse Figen."

„Guds Død!" gjensvarede Jacques paa en hastig, syndig Maade, der havde til Hensigt at blive Plagersken qvit, og som i det mindste for Øieblikket ikke var uden Virkning.

Men idet vi forlade Baadsmandskabet, der blev plaget paa denne Maade, som vi senere skulle meddele, maa vi følge vor Helt paa hans Vei gjennem Byens Gader. Ledet af Instinkt, eller maaskee med en eller anden Hensigt for Øie, gik Raoul hastig op af Høiderne, idet han besteg det saa ofte omtalte Forbjerg. Paa denne Tid vare Alles Øine fæstede paa ham, idet han passerede forbi, da Mistanken nu var almindelig paa hele Stedet, og det pludselige Syn af en Fregat under fransk Flag udenfor Havnen, havde vækket Frygt af en langt alvorligere Natur, end de, der muligen hidrørte fra et saa lidet Fartøis Ankomst, som Luggeren. Vito Viti var alt for længe siden stegen op ad Gaden for at gaae til Vicegouverneuren, og otte eller ti af Øens fornemste Mænd vare sammenkaldte til et Raad, indbefattende Øens to militaire Dignitarier. Man vidste, at Batterierne vare bemandede, og skjøndt det vilde givet Øens skarpsindigste Hoveder nok at tænke paa, at udfinde en Grund hvorfor de Franske skulde vove et saa uforfordeelagtigt Angreb, som det paa deres væsentligste Havn, længe forend Raoul var bleven seet iblandt dem, var et saadant Resultat ikke alene bleven befrygtet, men man havde havt en Forudahnelse derom. Det følger altsaa

af sig selv, at Alles Øine fulgte hans Bevægelser, da han med elastiske Skridt besteg den steile Gades smalle Terrasser, og de ringeste af hans Handlinger bleve udspeidede med den omhyggeligste Opmærksomhed.

Høiderne vrimlede atter af Tilskuere af enhver Alder og Klasse, og af begge Kjøn. Fruentimmernes Kaaber og flagrende Dragter vare, som sædvanlig, den overveiende Deel; thi hvor Nysgjerrigheden er med i Spillet, kan man være overbeviist om, at der vil samles en uforholdsmæssig Mængde af et Kjøn, hvis Indbildningskraft er saa tilboielig til at løbe af med deres Dommekraft. Paa en Terrasse i Fronten af Paladset, som det var Skik at kalde Gouverneurens Bolig, stod en Gruppe af Magnater, der alle med den største Alvor lagde Mærke til den ringeste Forandring i Skibets Retning, der nu var bleven en Gjenstand for almindelig Bekymring og Frygt. Ja de vare endog saa ivrige i at gabe paa denne frygtede Fjende, at Raoul stod ligeoverfor Andrea Barrofaldi med Huen i Haanden og bukkede for at hilse, førend man endog havde nogen Ahnelse om hans Ankomst. Den pludselige og uanmeldte Ankomst frembragte stor Forbauselse og lidt Forvirring; da en eller to af Gruppen vendte sig bort, som om det kunde være af Instinkt, for at skjule den Rødme, der steg op i deres Kinder, ved saa pludselig at blive confronteret med den Mand, hvem de for en Minut siden saa haardt havde anklaget.

„Bon giorno, Signor Vice-governatore“, begyndte Raoul med sit muntre, lette og høflige Væsen, og vistnok med en Mine, der forraadte enhver anden Følelse end Frygt og Brøde; „det er en smuk Morgen vi have her iland, og tilsyneladende en af den franske Republiks smukke Fregatter hist i Aabningen.“

„Vi talede netop om det Skib, Signor Smees,“ svarede Andrea, „da De nærmede Dem. Hvad kan der, efter Deres Mening, bevæge Franskmændene til at lade sig see udenfor vor By, paa saa truende en Maade?“

„Cospetto! I kunde ligesaagodt spørge mig, Signore, hvad der bevæger Republikanerne til et tusind andre snurrige Ting. Hvad bragte dem til at halshugge Ludvig den sextende? Hvad har bragt dem til at oversvømme Halvdelen af Eders Italien, erobre Egypten og drive Østerrigerne tilbage over Donauen.“

„For ikke at tale om at de lode Nelson ødelægge dem ved Aboukir,“ tilføiede Veto Viti, gryntende.

„Sandt, Signore, eller lod Nelson, min tappre Landsmand, tilintetgjøre dem ved Mundingen af Nilen. Jeg fandt det ikke passende at prale af engelsk Hæder, skjøndt den Sag ogsaa godt kan indbefattes deri. Vi have adskillige Folk i ze Ving-and-Ving, som vare med i hint hæderlige Slag, især vor Master Ithuel Bolt, der var ombord i Nelsons eget Skib, da han hændelsesviis var sendt i Tjeneste fra den Fregat, til hvilken han egentlig hørte, og taget med, som om det

kunde være udtrykkelig i den Hensigt at tage Deel i hin berømte Kamps Hæder."

„Jeg har seet Signoren," bemærkede Barrofaldi tørt — „è uno Americano?"

„En Amerikaner!" udbrød Raoul, idet han studsede lidt, trods hans paatagne ligegyldige Væsen; „nu ja, jeg troer at Bolt er født i Amerika — Engelsk Amerika, veed De nok, Signore, og det er meget nær det samme som at være født i England. Vi betragte ze Yankes som en Deel af vort eget Folk, og tage dem meget gjerne i vor Tjeneste."

„Det har Signor Ituello givet os Grund til at troe, det lader til, at han holder meget af den engelske Nation."

Raoul blev urolig; thi han var fuldkommen uvidende om Alt, hvad der var foregaaet i Viinhuset, og han troede at opdage Ironi i Vicegouverneurens Væsen.

„Vistnok, Signore," svarede han, dog med urokket Fasthed; „vistnok Signore, Amerikanerne elske England høit, og det have de ogsaa Grund til, naar man betragter Alt, hvad den store Nation har gjort for dem. Men Signor Vice-governatore, jeg er kommen for at tilbyde Eder min Luggers Tjeneste, dersom denne Franskmand virkelig skulde have noget ondt i Sinde. Den er jo rigtignok kun lille, og vore Kanoner ere lette, dog kunne vi knuse Fregattens Kahytsvinduer, medens I tilføier ham endnu større Skade fra disse Høider. Jeg

haaber, at I vil anvise ze Ving and Ving en eller anden Station, ifald det skulde komme til Fjendtligheder med Republikanerne."

„Og hvilken særdeles Tjeneste vilde det være Eder behageligst at paatage Eder, Signore," spurgte Vicegouverneuren med betænksom Høflighed, „vi ere ikke Søfolk, og maa overlade Valget til Eder selv. Colonelloen her venter, at der skal verles Skud, og har allerede sine Artilleristers færdige ved Kanonerne."

„Porto Ferrajos Forberedelser ere bekjendte blandt Middelhavets Søfolk, og dersom Franskmændene skulde vove sig indenfor Eders Skudvidde, venter jeg at see ham afmastet, hurtigere end om han var i en Dok. Hvad den lille Ving- and- Ving angaaer, vilde det efter min Mening være godt for os, medens Fregatten er beskæftiget med disse Batterier, at styre langs med den østlige Kyst af Bugten, indtil vi kunne komme udenfor den, saa ville vi have Stodderne imellem to Ild. Det var netop det Nelson gjorde ved Aboukir, Signor Podesta, et Slag, som I synes at beundre saa meget."

„Det vilde være en Manoeuvre, der var en Efterfølger af Nelsoni værdig, Signore," bemærkede Obersten, „dersom Eders Skyts var noget sværere. Med korte Tolvpundere vilde De alligevel neppe vove Dem indenfor Attenpunderes Skudvidde; omendskjøndt de Første vare betjente af Englese og de Sidste af Francese.

„Man kan aldrig vide det. Ved Nilen lagde et af vore Skibe, paa halvtredsindstyve Kanoner, sig tvers for Bougen af Tredækkeren l'Orient, og gjorde den betydelig Skade. Skibet fløi virkelig i Luften. Søslag blive afgjorte ifølge Principer, der ere ganske forskjellige fra Træfninger iland, Signor Colonello,"

„Det maa vistnok være saaledes," svarede Soldaten; „men hvad betyder denne Bevægelse? det maa De som Sømand være istand til at sige os, capitano."

Dette bragte atter Alles Øine paa Fregatten, hvor der virkelig foregik Bevægelser, der tydede paa vigtige Forandringer. Da disse Bevægelser staae i nøie Forbindelse med Fortællingens Begivenheder, vil det blive nødvendigt at meddele dem paa en Maade, der gjør dem mere forstaaelige for Læseren.

Distancen mellem Fregatten og Byen kunde være fem engelske Miil. Strøm løb der ikke, og da der ingen Ebbe og Flod er i Middelhavet, vilde Skibet være bleven liggende ganske ubevægelig hele Morgenen, dersom der ikke var sprungen en laber sydlig Brise op. For denne Brise havde det bevæget sig vester efter, omtrent et Par Qvartmiil, indtil det næsten havde Gouvernementshuset tvers. Paa samme Tid havde det nærmet sig i skraa Retning, den Omstændighed der frembragte Allarmen. Kulingen havde reist sig med Solen, og faa Minutter førend Obersten afbrød sig selv paa den omtalte Maade, fyldtes den Fremmedes Mersseil, og han begyndte at

skyde igjennem Vandet med fem Knobes Fart i Timen. I det Øieblik dens Besætning følte, at de havde deres Skib fuldkommen under Commando, forandrede de, som om de kun ventede paa denne Overbeviisning, Coursen, og satte Seil til. Idet Roret lagdes styrbord, dreiede Skibet klos til Vinden, stævnende lige ind mod Forbjerget, medens Halsene bleve redne under, og dens lette Bovenseil gjort los og tilsatte. Næsten i samme Øieblik, thi Alt syntes at skee paa een Gang, og som af Instinkt, blev det franske Flag halet ned, et Andet blev heist i dets Sted, og en Kanon blev affyret i Læ — som et Venskabssignal. Da dette andet Nationalemblem vaiede ud for Brisen, saae man, ved Hjelp af Kikkerterne, det hvide Feldt og St. Georgs-Korset af Englands ædle gamle Flag.

Et Udraab af Forundring og Glæde undslap Tilskuerne paa Forbjerget, da deres Tvivl og Frygt saaledes vare hævede. Ingen tænkte paa Raoul i dette lykkelige Øieblik, skjøndt der for ham ikke var noget af ny Interesse i Sagen, med Undtagelse af den Fremmedes tilsyneladende Hensigt at løbe ind i Bugten. Da le Feu-Follet laae tydeligt for Øie fra Aabningen, nærede han rigtignok Tvivl om, at Synet af dette Fartøis krigeriske Udseende ikke var den sande Aarsag til at Fregatten saa pludselig forandrede Cours. Da han alligevel laae i en Havn, der var fjendtlig sindet mod Frankrig.

var der Sandsynlighed for, at han endnu kunde undslippe, uden en meget streng eller nøiagtig Undersøgelse.

„Signor Smees, jeg ønsker Eder til Lykke i Anledning af dette Besøg af en Landsmand," raabte Andrea Barrofaldi, der af Naturen var en fredelig Mand, og vistnok ikke Kriger, og som følte sig altfor lykkelig ved Udsigten til at tilbringe en rolig Dag, til at han i et saadant Øieblik skulde nære Mistanke. „Jeg skal lade Eder vederfares Retfærdighed i min Indberetning til Florenz, for den Iver og Velvillie I har lagt for Dagen ved Ønsket om at hjelpe os ved denne prøvelsesfulde Leilighed."

„Signor Vice-governatore, plag Eder ikke med at tænke paa mine ringe Tjenester," svarede Raoul, der neppe gjorde sig Flid for at skjule det Smiil, der spillede om hans smukke Mund; „tænk hellere paa disse tappre Signoris Tjenester, der høiligen beklage, at en Leilighed til at vinde Berømmelse, er gaaet tabt. Men her ere Signaler, som maa gjælde os, jeg haaber, at mine dumme Folk ville være istand til at besvare dem i min Fraværelse."

Det var maaskee en Lykke for le Feu-Follet, at dens Chef ikke var ombord, da den Fremmede, the Proserpine, det samme Skib, som Ithuel saa godt kjendte, heiste sit Particulairflag. Det Gjækkeri, som skulde følge efter, var i langt bedre Hænder, medens det blev udført af Hampshiremanden, end det muligen kunde være i hans

egne. Ithuel besvarede strax, skjøndt han ikke selv vidste hvad han svarede; men han iagttog godt at de Flag, han viiste, bleve saa uklare, at de ikke kunde læses af dem ombord i Fregatten, medens de ganske havde Udseende af at være heist uden Frygt, og med den største Tillid.

Sjette Kapitel.

Hvilket Held der fulgte paa Ithuels List, var det umuligt at sige, hvad Fregatten angik; skjøndt den tilsyneladende indbyrdes Forstaaelse mellem de to Skibe i høi Grad tjente til at bortrydde Mistanken til Luggeren, blandt dem der vare iland. Det syntes saa høist usandsynligt, at en fransk Corsar kunde besvare en engelsk Fregats Signaler, at endog Vito Viti følte sig bevæget til, hviskende at meddele Vicegouverneuren, at denne Omstændighed forsaavidt var meget til Gunst for Luggerens Loyalitet. Dernæst var Raouls rolige Mine ogsaa af nogen Betydning, saa meget mere, som han øiensynlig forblev en ligegyldig Tilskuer af Skibets hurtige Nærmelse.

„Vi vil ikke komme til at benytte os af Eders tappre Tilbud, Signor Smees," sagde Andrea venligt, da

han var ifærd med at trække sig tilbage til Huset med en eller to af sine Raadgivere, „men vi takke Eder ikke destomindre. Det er en Lykke at blive æret med Besøget af to Krydsere af Eders store Nation paa een og samme Dag, og jeg haaber I vil vise mig den Gunst at ledsage Eders Stalbroder, naar han beærer mig med det sædvanlige Besøg, da det lader til at være hans alvorlige Hensigt, at see ind til Porto Ferrajo. Kan I ikke sige mig Fregattens Navn?"

„Det troer jeg at jeg kan, Signore, nu da jeg seer at det er en Landsmand," svarede Raoul skjødesløst; „jeg antager den for at være la Proserpine, et fransk bygget Skib, en Omstændighed der i Begyndelsen førte mig bag Lyset med Hensyn til dens Charakteer."

„Og den ædle Cavaliere, dens Chef — I kjender formodentlig hans Navn og Rang?"

„Ah, fuldkommen, han er Søn af en gammel Admiral, under hvem jeg blev opdraget, skjøndt vi hændelsesviis aldrig have mødtes. Sir Brown er denne Gentlemans Navn og Titel."

„Ah! det er en ægte engelsk Titel og et engelsk Navn tillige. Jeg har ofte truffen paa det hæderlige Navn i Shakspeare, og andre af Eders berømte Forfattere. Milton har en Sir Brown, om jeg ikke tager feil, Signore."

„Adskillige af dem, Signor Vice-governatore," svarede Raoul, uden at betænke sig et Øieblik, og uden

ringeste Samvittighedsnag, skjøndt han aldeles intet Begreb havde, om hvem Milton var; „Milton, Shakespeare, Cicero og alle vore store Forfattere, nævne ofte Signori af denne Familie."

„Cicero!" gjentog Andrea forbauset; „han var en Romer, og en af de Gamle, Capitano, og døde førend Inghilterra blev bekjendt i den civiliserede Verden."

Raoul mærkede at han var gaaet for vidt, skjøndt han ikke var i nogen umiddelbar Fare for at tabe Ligevægten. Smilende, som i Tanker over den Andens provindsielle Anskuelse af Tingene, gjensvarede han, med en à-plomb der vilde have gjort en Diplomat Ære, i en halv forklarende og halv forsvarende Tone:

„Fuldkommen sandt, Signor Vice-Governatore, med Hensyn til ham I nævner; men ikke saaledes med Hensyn til Sir Cicero, min berømmelige Landsmand. Lad mig see — jeg troer ikke det endnu er et Aarhundrede siden vor Cicero døde. Han blev født i Devonshire," — dette var et Grevskab, i hvilket Raoul havde været i Fangeskab — „og maa være død i Dublin. Si — nu erindrer jeg, at det var i Dublin denne dybdige og udmærkede Forfatter opgav sin Aand."

Til alt dette havde Andrea intet at sige; thi et halvt Aarhundrede tilbage var civiliserede Nationers Uvidenhed saa stor med Hensyn til slige Ting, at man kunde have indpodet en Homer paa Englands Literatur i Særdeleshed, uden at løbe synderlig Fare for at Bedrageriet skulde

blive opdaget. Signor Barrofaldi var rigtignok ikke tilfreds ved at finde, at Barbarerne røvede italienske Navne, men han vilde gjerne henføre Omstændigheden under de virkelige Spor af Barbarisme, som vare de uundgaaelige Frugter af deres Oprindelse. At En der talte med Raouls Rolighed og Uskyldighed, skulde fare med Usandhed, var en Tanke, som han var altfor enfoldig til at nære, og det første han gjorde, da han naaede sit Hjem, var at nedskrive en Memorandum, som i et ledigt Øieblik kunde tjene til at veilede ham, naar han vilde efterforske Sir Ciceros Skrifter og almindelige Fortjenester, den berømmelige Navnebroder til Romeren. Saasnart denne lille Digression endte, gik han ind i Paladset, efter igjen at have yttret det Haab, at „Sir Smees" ikke vilde undlade at ledsage „Sir Brown" ved det Besøg, som Embedsmanden fuldt og fast ventede at modtage af den Sidste i Løbet af den næste Time eller to. Selskabet begyndte nu at sprede sig, og Raoul var snart overladt til sine egne Betragtninger, som netop i det Øieblik var alt andet end behagelige.

Byen Porto Ferrajo er saa lukket for Søen, ved den Klippe, op ad hvilken den er bygget, dens Fortificationer og Dannelsen af dens egen lille Havn, at et Skibs Nærmelse bliver usynligt for Beboerne, med mindre de stige op paa Høiderne, og den allerede omtalte snævre Promenade. Denne Omstændighed havde

atter draget en stor Sværm op paa Bakken, blandt hvilke Raoul Ivard nu vandrede, ifort Hue og Søofficiers Uniform, med en Friskhyrs Manerer, thi han var sig alle de Fordele han med Hensyn til Person og Ydre var i Besiddelse af, meget godt bevidst. Hans ustadige Blik vandrede alligevel fra det ene smukke Ansigt til det andet, for at søge Ghita, som ene var den Gjenstand han søgte, og den sande Aarsag til den slemme Forlegenhed, hvori han ikke alene havde bragt sig selv; men le Feu-Follet. Paa denne Maade gik han nu, tænkende paa hende han søgte, og nu grundende paa sin Stilling, i en fjendtlig Havn, langs med hele Klippelinien, idet han neppe vidste om han skulde vende tilbage, for at søge sin Baad, ved at gaae udenom Byen, da han hørte en sød Stemme udtale hans Navn, en Stemme, der naaede lige til hans Hjerte. Da han vendte sig om, var Ghita kun nogle faa Skridt fra ham.

„Hils mig i Afstand, som en Fremmed," sagde Pigen med næsten aandeløs Hast. „og peg til de forskjellige Gader, som om Du spurgte om Vei igjennem Byen. Dette er det Sted, hvor vi mødtes igaar Aftes; men husk paa, at det ikke længer er mørkt."

Da Raoul føiede sig efter hendes Ønske, kunde enhver fjern Tilskuer vel have antaget Mødet for ganske tilfældigt, skjøndt han udgjød en veltalende Strøm af Kjærlighedsyttringer og Beundring.

„Nok, Raoul," sagde Pigen blussende og slog Øinene ned, skjøndt ingen Uvillie var synlig paa hendes rene og fromme Ansigt; „jeg vil høre Dig en anden Gang. Hvor langt værre er ikke Din Stilling nu, end den var i Aftes! den Gang havde Du kun Havnen at frygte, nu har Du baade Havnens Folk og dette fremmede Skib — en Jngleſe, ſom man ſiger mig!"

„Uden al Tvivl — la Proserpine, Etooell ſiger det, og han kjender det. Du huſker nok Etooell, kjæreſte Ghita, Amerikaneren, ſom ſad med mig i Taarnet, — nu, han har tjent i dette ſamme Skib, og veed at det er la Proserpine, paa fire og fyrgetyve Kanoner." Raoul ſtandſede et Øieblik, derpaa tilføiede han, idet han lo paa en Maade, der forundrede hans Ledſagerſke, — „Oui — la Proserpine, le Capitaine Sir Brown!"

„Hvad Du kan finde i alt dette til at more Dig, Raoul, er mere end jeg kan begribe. Sir Brown, eller Sir enhver anden, vil ſende Dig igjen til hine hæslige engelſke Fangeſkibe, om hvilke Du ſaa ofte har fortalt mig, og der er viſtnok ikke noget morſomt i den Tanke."

„Bah! min ſøde Ghita, Sir Brown eller Sir White eller Sir Black, har endnu ikke faaet fat paa mig. Jeg er ikke et Barn, der ſtyrter i Ilden fordi Ledebaandene ere gaaede af; og le Feu-Follet ſkinner, eller ſlukkes ganſke ud, ſom det ſtemmer overeens med hendes Henſigter. Jeg vædder ti mod een, at Fregatten netop vil løbe klos ind, for at tage Alting rigtigt i

Diesynet, og da vil den brase flirkant og gaae til Livorno, hvor der er langt mere, der kan interessere dens Officierer, end her i Porto Ferrajo. Denne Sir Brown har sin Ghita ligesaavel som Raoul Yvard."

„Nei, ikke en Ghita, frygter jeg, Raoul," svarede Pigen, smilende mod sin Villie, medens hendes Farve næsten umærkelig forhøiedes. „Livorno besidder kun faa uvidende Landsbypiger, som mig, der er bleven opdraget i et eensomt Vagttaarn paa Kysten."

„Ghita," svarede Raoul med Følelse, „Dit fattige, eensomme Vagttaarn, kunde godt blive misundt af mangen en af Roms eller Neapels adelbaarne Damer; thi det har ladet Dig blive reen og uskyldig — en Ædelsteen, som de muntre Hovedstæder sjelden indeholde, eller dersom den findes der, ikke i sin medfødte Ynde, hvilken de besudle ved Brug."

„Hvad, kjender Du, Raoul, til Roma og Napoli og til rige Damer og Ædelstene?" spurgte Pigen smilende, idet den Ømhed, der i det Øieblik havde opfyldt hendes Hjerte, rødede sig i hendes Kinde.

„Hvad jeg kjender til saadanne Ting? nu, har jeg ikke været paa begge Steder, og har jeg ikke seet hvad jeg beskriver? Jeg gik med Forsæt til Roma, for at see den hellige Fader, for at overbevise mig om vore franske Meninger, om hans Charakteer og Ufeilbarlighed, vare sande eller ikke, førend jeg lavede en Religion for mig selv."

„Og Du fandt ham hellig og ærværdig, Raoul," faldt Pigen ind med Alvor og Energi; thi dette var det store Skillepunkt mellem dem, — „jeg veed Du fandt ham saaledes, og værdig til at være Hovedet for den gamle og sande Kirke. Mine Øine skuede ham aldrig, men dette veed jeg er sandt."

Raoul var sig bevidst, at hans religieuse Meningers Tvilesløshed — Meninger, som han kunde siges at have nedarvet fra sit Fædreland, saaledes som det dengang var i moralsk Henseende — forhindrede alene Ghita fra at afkaste alle andre Baand og dele hans Skjebne i Vee og i Vel. Dog var han altfor ærlig og ædelsindet til at bedrage, medens han bestandig havde været altfor betænksom, til at bestræbe sig for at rokke hendes tillidsfulde og trøsterige Tro. Endog hendes Skrøbelighed, thi som saadan betragtede han hendes Begreber, havde i hans Øine noget fortryllende ved sig; da kun faa Mennesker finde Behag i en vantro Qvindes Anskuelser, uagtet deres Meninger om saadanne Gjenstande ere løse og skeptiske, og han havde aldrig kjærligere betragtet hendes ængstlige men elskelige Ansigt, end netop i dette Øieblik, idet han svarede med en Sandhed, der grændsede til Høimod.

„Du er min Religion, Ghita!" sagde han; „i Dig tilbeder jeg Reenheden og Helligheden og —"

„Nei — nei, Raoul, hold inde, dersom Du virkelig elsker mig, da udtal ikke denne frygtelige Gudsbespottelse,

sig mig hellere om Du ikke fandt den hellige Fader saaledes, som jeg havde beskrevet ham?"

„Jeg fandt ham som en fredelig, ærværdig, og jeg troer virkelig en god gammel Mand, Ghita, men ikkun en Mand. Ingen Ufeilbarlighed kunde jeg see hos ham; men et Hold slyngelagtige Cardinaler og andre Ulykkesstiftere, som var langt bedre beregnede paa at tage de Christne ved Ørene, end at lede dem til Himlen, omgav hans Stol."

„Sig ikke mere, Raoul — jeg vil ikke høre mere af dette. Du kjender ikke disse hellige Mænd, og Din Tunge er Din egen Fjende, — hør! hvad betyder det?"

„Det er en Kanon, der blev affyret fra Fregatten, jeg maa være paa min Post. Sig mig, naar og hvor skal vi mødes igjen?"

„Det veed jeg ikke nu. Vi have været for længe, altfor længe sammen, saaledes som det nu er, og vi maa skilles ad. Stol paa mig med Hensyn til et andet Møde; i ethvert Tilfælde vil vi snart igjen være tilbage i vort Taarn."

Ghita gled bort, idet hun ophørte med at tale, og forsvandt snart i Byen. Raoul vidste et Øieblik ikke enten han skulde følge eller ikke, derpaa skyndte han sig igjen til Terrassen udenfor Gouvernementshuset, for at forvisse sig om hvad Skuddet havde at betyde. Knaldet havde bragt Andre til det samme Sted, og da han naaede det, befandt den unge Mand sig i en anden Sværm.

Paa denne Tid havde the Proserpine, thi Ithuel havde Ret med Hensyn til den Fremmedes Navn, nærmet sig Indløbet til Bugten i mindre end en Miils Afstand, og var gaaet overstag, idet den nu strækkede over mod den østlige Kyst, tilsyneladende i den Hensigt at løbe ind i Bugten over den anden Boug. Røgen fra dens Kanon drev i en lille Sky mod Læ, og der vaiede igjen Signaler fra dens Storebovenbramtop. Alt dette var meget forstaaeligt for Raoul, da det ved et eneste Blik var tydeligt, at Fregatten var staaet nærmere ind, baade for at tage den lille krigerisk udseende Lugger, som den saae i Bugten, nærmere i Øiesyn, og for tydeligere at kunne communicere med den, ved Hjelp af Signaler. Ithuels Paafund havde ikke været tilstrækkeligt, da den aarvaagne Capitain Cuffe, alias Sir Brown, der commanderede the Proserpine, ikke var den Mand, der lod sig føre bag Lyset ved et saa gammelt Kneb. Raoul aandede neppe, idet han holdt Øie med Luggeren, urolig over hvad der nu vilde følge.

Ithuel lod slet ikke til at have Hastværk; thi Signalet havde nu vaiet i flere Minutter ombord i Fregatten, og dog kunde der ikke opdages noget Tegn til at det vilde blive besvaret. Endelig kom Flagfaldet i Bevægelse, og derpaa steg tre nette Smaaflage op under Nokken af Le Feu Follets Papegøieraa, et Rundholdt, som altid var omhoug i godt Veir. Hvad Signalerne betydede, vidste Raoul ikke, thi skjøndt han var forsynet med Signaler,

ved hvis Hjelp han kunde communicere med Orlogsmænd af hans egen Nation, havde Regjeringen ikke været istand til at forsyne ham med dem, der vare nødvendige for at communicere med Fjenden. Ithuels Opfindsomhed havde alligevel raadet Bod paa Mangelen. Medens han tjente ombord i the Proserpine, det samme Skib, som nu truede Luggeren, havde han været Vidne til et Møde, mellem den og en engelsk Kaperlugger, en af de to eller tre med den Slags Takellads, der seilede ud fra England, og hans iagttagende Øie havde lagt Mærke til de Flage, den havde heist ved denne Leilighed. Man venter sig nu ikke at en Kaper skal være meget færdig, eller endog nøiagtig i Brugen af Signaler, han havde derfor vovet at vise netop dette Nummers, og overlod det til Skjebnen, hvorvidt det vilde passe eller ikke Dersom han havde staaet paa Fregattens Skandse, vilde han, af de Velsignelser, der udstrømmede fra Capitain Cuff, have overbeviist sig om, at hans List saavidt var lykkedes, at denne Officier snarere tilskrev hans uforstaaelige Svar Uvidenhed, end Hensigt. Fregatten syntes ikke destomindre ikke at være tilbøielig til at forandre sin Cours; thi enten det nu var fordi den vilde søge en Ankerplads, eller den havde i Sinde at tage Luggeren endnu nærmere i Øiesyn, holdt den gaaende, idet den nærmede sig den østre Side af Bugten, med en sex Miils Fart.

Raoul Yvard ansaae det nu for den rette Tid, i egen Person at varetage Le Feu-Follets Sikkerhed.

Førend han var gaaet iland, havde han givet Ordre til de Forholdsregler, der skulde tages, i det Tilfælde Fregatten kom klos ind; men Omstændighederne forekom ham nu saa alvorlige, at han skyndte sig ned af Høien, idet han paa Veien indhentede Vito Viti, der begav sig ned til Havnen, for at give visse Baadsfolk Ordre, om hvorledes Quarantaineloven skulde iagttages, i en Sammenkomst med den britiske Fregat.

„I bør føle Eder meget lykkelig ved Udsigten til at møde en hæderlig Landsmand i denne Sir Brown," bemærkede den stakaandede Podesta, der sædvanligviis blev kortaandet, saavel ved at stige ned som op af de steile Gader, „thi han synes virkelig at have i Sinde at gaae til Ankers i vor Bugt, Signor Smees."

„For at sige Eder Sandheden, Signor Podesta, vilde jeg ønske, at jeg var halvt saa godt overbeviist om at dei er Sir Brown og La Proserpine, som jeg var det for en halv Time siden. Jeg seer, naar Alt kommer til Alt, Kjendetegn paa at det er en Republikaner, og maa tage vare paa ze Ving-and-Ving."

„Fanden tage alle Republikanere, det er min ydmyge Bøn, Signor Capitano; men jeg kan aldrig troe at en Fregat, der har et saa siirligt og venligt Udseende, muligen skulde tilhøre saadanne Uslinger."

„Ah! Signore, dersom det var alt, frygter jeg for at vi maa afstaae Palmen til de Franske," svarede Raoul leende, „thi de Skibe i hans Majestæts Tjeneste, der tage

sig bedst ud, ere republikanske Priser. Skulde det endog vise sig at denne Fregat var the Proserpine selv, kan den ikke gjøre Fordring paa nogen bedre Oprindelse. Men jeg troer ikke at Vicegouverneuren har gjort Ret i at lade Mandskabet forlade Batterierne, da denne Fremmede ikke besvarer vore Signaler saaledes, som han burde. Vor sidste Meddelelse har han slet ikke forstaaet."

Raoul var maaskee nærmere ved Sandheden, end han indbildte sig; thi Ithuels Signaler havde vistnok været Nonsens, ifølge the Proserpines Signalbog; men hans tillidsfulde Væsen gjorde sin Virkning paa Vito Viti, der blev skuffet af hans tilsyneladende Alvor, saavelsom af den Omstændighed, som, naar man seer den i det rette Lys, talede ligesaameget imod, som til Gunst for hans Ledsager.

„Og hvad er der at gjøre, Signore?" spurgte Podestaen, idet han pludselig standsede paa Gaden.

„Vi maa hjelpe os saa godt vi kan under disse Omstændigheder. Min Pligt byder mig at tage vare paa ze Ving-and-Ving og Eders at tage vare paa Byen. Skulde den Fremmede virkelig løbe ind i Bugten, og bringe sit glatte Lag til at bære paa denne steile Høi, vil der ikke være et Kammervindue uden at Mundingerne af hans Kanoner kige lige ind i det. I vil forunde mig Tilladelse til at hale ind i den indre Havn, hvor vi vil finde Ly af Husene for hans Kugler, og da vil det maaskee være ligesaagodt at sende mine Folk til det

nærmeste Batteri. Det ahner mig, at vi, om ikke lang Tid, vil have Blodsudgydelse og Forvirring."

Alt dette blev sagt med saa megen tilsyneladende Alvor, at det bidrog til at føre Podestaen bag Lyset. Idet han hidkaldte en Nabo, sendte han denne op paa Høien, med et Budskab til Andrea Barrofaldi, og dernæst skyndte han sig ned mod Havnen. da det netop i dette Øieblik faldt ham langt lettere at stige ned, end at stige op efter. Raoul blev ved hans Side og de naaede begge Strandbredden.

Podestaen var meget tilbøielig til at give enhver af Øieblikkets fremherskende Meninger Luft i Ord, da han var af den Slags Mennesker, der næsten føle lige saameget som de tænke. Ved nærværende Leilighed skaanede han ikke Fregatten, thi da han havde bidt paa Angelen, som hans Ledsager saa snildt havde udkastet for ham, yttrede han sin Mistanke høit og uforbeholdent. Al den Signalering og heisen Flage, troede han nu var et republikansk Knep; og noiagtig i samme Forhold, som han blev hadefuld mod Skibets formodede Bedrageri, fattede han blind Tillid til Luggerens Ærlighed. Dette var en Forandring i Magistratspersonens Anskuelser, og han var, som det er Tilfælde med alle pludselige Forvandlinger, opsat paa at bøde paa sin Seendrægtighed, ved sin overdrevne Iver. Som Følge af denne Gemytsbeskaffenhed, Mandens Charakteer og Snaksomhed, understøttet af nogle betimelige Indskydelser fra Raouls Side, blev, efter fem

Minutters Forløb, den Mening almindelig gjældende, at Fregatten var meget mistænkelig, medens Luggeren steeg i den offentlige Gunst, i samme Grad som den anden sank. Denne Vito Vitis Mellemkomst var overordentlig à propos, saavidt det angik Le Feu-Follet og dens Besætning; saameget mere, som Udfritningen af Baadsmandskabet og Omgangen med dem, snarere havde efterladt det Indtryk, at de i legal Henseende manglede Nationalitet. Med et Ord, havde Podestaen ikke saa høit og saa ivrigen forkyndt det Modsatte, vilde Tommaso og hans Kammerater have tilkjendegivet deres Overbeviisning om, at disse Mænd vare alle bona fide Ulve i Faareklæder — alias Franskmænd.

„Nei, nei — amici miei," sagde Vito Viti, idet han firmede omkring paa den lille Kai, „det er vistnok ikke Guld alt, som glimrer, og denne Fregat er sandsynligviis ingen Allieret, men en Fjende. Det er en ganske anden Sag med ze Ving-y-Ving, og il Signor Smees — vi kunne sige at vi kjende ham — have seet hans Papirer, og baade Vicegouverneuren og jeg have saa at sige examineret ham angaaende hans Ø's Historie og Love, thi England er en Ø, mine Naboer, saagodt som Elba — endnu en Grund til Agtelse og Venskab; men vi have i Forening gjennemgaaet meget af Inghilterras Litteratur og Historie, og funden Alt tilfredsstillende og rigtigt; vi skylde derfor Luggeren Beskyttelse og Venskab."

„Meget sandt, Signor Podesta," svarede Raoul fra

sin Baad; „og da dette er Tilfældet skynder jeg mig med at hale mit Skib ind i Mundingen af Eders Basin, hvilket jeg vil forsvare mod Baade, eller ethvert Forsøg disse Skurke af Republikanere vil gjøre paa at lande."

Idet han vinkede med Haanden, roede den unge Sømand rask ud af den opfyldte Havn, ledsaget af hundrede vivas. Raoul saae nu at hans Ordre ikke vare blevne forsømte. En smækker Line var bleven rendt ud fra Luggeren, og sat fast i en Ring, i den inderste Ende af den snevre Havns østlige Side, tilsyneladende i den Hensigt at hale Skibet ind i selve Havnen. Han saae ogsaa at det lette Anker, eller store Varpanker, for hvilket **Le Feu-Follet** red, var op og ned, som Søfolk kalde det, eller at Touget næsten viste ret op og ned. Ved et Vink med Haanden meddeelte han dem en ny Ordre, og og derpaa saae han at Folkene lettede Ankeret op af Grunden. I det Øieblik hans Fod berørte Dækket, var Ankeret for Klydset, og der var intet der holdt Skibet, uden den Line, der var rendt ind til Kaien. Et halvhundrede Par Hænder havde fat i denne Line, og Luggeren avancerede hurtig ind mod Tilflugtstedet. Men et Konstgreb blev anvendt for at forhindre den i at løbe ind i Havnemundingen, da Linen var taget ind agten for dens bagbords Kranbjelke, en Omstændighed, der nødvendigviis gav den en Giir i den modsatte Retning, eller østen for Indløbet. Naar Læseren erindrer, at den Maalestok, efter hvilken Havnen havde været anlagt, var lille, da Ind-

løbet neppe oversteeg hundrede Fod i Brede, vil han bedre fatte Tingenes Stilling. For tilsyneladende at hjelpe paa Bevægelsen, var Papegøien ogsaa tilsat, og da Vinden var Syd, eller ret agterind, var Luggerens Bevægelse let og hurtig. Da Skibet kom nærmere til Indløbet, halede Folkene rask ind paa Linen, saa at det fik en tre eller fire Knobs Fart, idet det truede med at rende Bougen mod Havnehovedet. Men Raoul Yvard havde ikke noget saadant i Sinde. I det rette Øieblik blev Linen kappet, Roret blev lagt bagbord, Luggeren girede styrbord ud, og netop som Vito Viti, der saae Alt, uden at fatte mere end Halvdelen af hvad der foregik, udraabte sine vivas, og opmuntrede alle omkring sig, med sine Skrig, gled Luggeren forbi Enden af Havnen, dog paa dens Yderside, istedenfor at gaae ind i den. Alle bleve saa fuldkommen overraskede ved denne Manoeuvre, at det i Førstningen forekom dem at være en Feiltagelse, et Tilfælde, eller en Feil af Rorgængeren, og deres Frygt for at det skulde staae i Fregattens Magt, at drage Fordeel af dette Vanheld, yttrede sig i medlidende Udraab. Lyden af Seils Flagren viiste ikke destomindre at der ingen Tid var spildt, og **Le Feu Follet** skjød snart efter for fulde Seil forbi en Aabning mellem Pakhusene. I dette kritiske Øieblik stagvendte Fregatten, der saae hvad der passerede; men som ligesom alle de andre var bleven bedragen, og troede at Luggeren halede ind i Havnen, og styrede nu vester efter. Men da den

havde havt i Sinde at naae godt ind i Bugten, havde den staaet saa langt over mod den østlige Kyst, at den nu næsten var et halv Miil borte, og da Luggeren passerede Forbjerget, klos inde under Klipperne, for at undgaae Kuglerne fra Batterierne ovenover, havde den i mindre end fem Minutter lagt denne Afstand imellem sig og Fjenden, der var ret agterude. Heller ikke var dette Alt. Det vilde have været baade farligt og unyttigt at fyre, paa Grund af Retningen, da Luggeren laae meget nær i lige Linie mellem Fjendens Jagerkanoner og Vicegouverneurens Residents. Der var altsaa intet andet tilbage for Fregatten, end at begynde en Kjølvandsjagt, der ifølge Ordsproget er en lang Jagt.

Alt hvad der nylig er bleven berettet kan vel have medtaget en ti Minutter; men Nyhederne naaede Andrea Barrofaldi og hans Raadgivere tidlig nok, til at de kunde være tilstede paa Forbjerget, saa betids, at de saae the Ving-y-Ving passere klos forbi Klipperne nedenunder dem, medens den bestandig lod det engelske Flag vaie. Raoul var synlig med Raaberen i Haanden; men da Kulingen var saa laber, var hans naturlige kraftige Stemme tilstrækkelig til at fortælle hans Historie.

„Signori!“ raabte han, „jeg vil lede den Skurk af en Republikaner bort fra Eders Havn, ved at lade ham jage mig, det vil være den virksomste Maade paa hvilken jeg kan tjene Eder.“

Disse Ord bleve hørte og forstaaede, og en Bifalds-

mumlen fulgte fra Nogle, medens Andre anſaae den hele Affaire for at være forborgen og tvivlſom. Om man ogſaa havde havt noget ſaadant i Sinde, var der ingen Tid til at forhindre hvad der ſkeete, da Luggeren holdt ſig alt for klos inde under Land, til at være udſat for Skud, og desuden var der endnu ikke truffen nogen ny Forberedelſe i Batterierne, til at møde en Fjende. Saa herſkede der ogſaa Tvivl om hvilket Parti man ſkulde angribe, og Alt foregik ſaa hurtigt, at der ingen Tid levnedes til Raadſlagning. Le Feu-Follets Bevægelſer vare ſaa lette, at de næſten antog Inſtinktets Charakteer. Dens lette Seil vare fuldkommen ſtrakte, ſkjøndt Briſen var langt fra at være friſk, og ſom den hævede ſig og ſank ned i de lange Grunddynninger, bragte dens kile-dannede Boug Vandet til at risle foran den, ligeſom en rivende Strøm, der møder en ſkarp Hindring. Det var kun naar den duvede ned i Vandet og ſtemmede mod en Dynning, at noget der lignede Skum kunde ſees for dens Boug. En lang Række af hurtig tilbagevigende Bobler betegnede alligevel dens Kjølvand, og den kom ikke ſaa-ſnart tvers for en eller anden Gruppe af Tilſkuere, førend den havde paſſeret dem, ſom et Marſvin, der forfølger ſit Bytte.

Ti Minutter efter at den var paſſeret Paladſet eller Spidſen af Forbjerget, løb Luggeren ind i en anden Bugt, der er bredere og næſten ligeſaa dyb, ſom den i hvilken Porto Ferrajo ligger, og her fik den Briſen, der ikke

blev hindret af nogen mellemliggende Klippe, og dens Fart forøgedes betydeligt. Det at den løb saa klos under Kysten, havde foranlediget, at den hidtil næsten havde ligget i Stille, skjøndt den Luftstrømning, der bøiede sig om Forbjerget, næsten kunde siges at give den Medbør; men nu fik den Strømmen ret tvers og med langt større Kraft. Den red sine Halse under, halede Skjøderne flakt, luvede til Vinden og var snart ude af Sigte, idet den stævnede til Luvart af en Pynt, som dannede den østlige Odde af den sidstnævnte Bugt.

The Proserpine havde imidlertid ikke været ledig; saasnart som den opdagede at Luggeren bestræbte sig for at undkomme, sendte den Folk tilveirs. Seil efter Seil blev tilsat, den ene hvide Sky fulgte paa den anden, indtil den havde tilsat alt hvad trække kunde. Da Bovenseilene følte Brisen, der gik over den omgivende Kyst, løb den rask Fart, thi denne Fregat havde Rygte for at være en af de hurtigste Seilere i den engelske Marine.

Efter Andrea Barrofaldis Uhr var det netop tyve Minutter efter at **Le Feu-Follet** havde passeret det Sted hvor han stod, at **the Proserpine** kom tvers for det. Dens større Dybgaaende bragte den til at holde et halv Qvartmiil ude fra Forbjerget, men den var saa nær at der var en ypperlig Leilighed til at undersøge dens almindelige Bygning og Udseende, idet den passerede forbi. Batterierne vare nu bemandede, og der blev holdt Raad om det ikke var passende at straffe en Republikaner, fordi

han vovede at komme saa nær en toskansk Havn. Men der vaiede det agtede og frygtede engelske Flag, og det var endnu tvivlsomt, om den Fremmede var Ven eller Fjende. Intet ved Skibet tilkjendegav Frygt, og dog var det tydeligt nok at den jagede et Fartøi, som, da det kom fra en toskansk Havn, en Engelskmand vilde være forpligtet til at ansee berettiget til hans Beskyttelse, snarere end til fjendtlig Behandling. Med et Ord, Meningerne vare deelte, og naar det er Tilfældet i Sager af denne Natur, er en Afgjørelse vanskelig. Dersom det nu var en Franskmand, var det tydeligt nok at den ikke havde noget ondt i Sinde mod nogen paa Øen, og de i hvis Magt det stod at aabne en Ild, vare sig fuldkommmen bevidst hvormeget Byen laae udsat, og hvorliden Nytte der kunde ventes af endog et eneste glat Lag. Følgen var at de Faa, der stemte for at skyde paa Fregatten, ligesom de to eller tre, der havde følt sig tilbøielige til at gjøre det samme ved Luggeren, maatte holde deres Ønsker tilbage, ikke alene ved deres høiere Autoritets, men ved Mængdens Stemme.

The Proserpine vedblev imidlertid at forcere Seil, og efter ti Minutters Forløb, var den ikke alene ude af Retningen, men udenfor Skudvidde af Batteriernes Kanoner. Da den kom udenfor Bugten vesten for Byen, blev Le Feu-Follet seet fra dens Dæk, et stiv Miil forud klos bidevind, da Vinden skagede sig om den vestlige Ende af Øen, og den foer gjennem Vandet med en Fart,

som gjorde Forfølgelsen meget tvivlsom. Skibet holdt imidlertid gaaende, og lidt over en Time efter det Øieblik det havde begyndt at forcere Seil, var det oppe under den vestlige Pynt af Høien, skjøndt længer end en Qvartmiil i Læ. Her fik det den gunstige sydlige Brise, fri af Landet, som den kom ud af Strædet mellem Corsica og Elba, og fik et klart Overblik af den foreliggende Scene. Læseilene og Bovenbramseilene vare blevne bjergede tyve Minutter tidligere; alle Bugliner bleve nu halede og Fregatten dreiet klos til Vinden. Dog var det tydeligt nok at Jagten var haabløs, da enhver Ting føiede sig saa heldigt for den lille Feu-Follet, som om Vind og Veir var fuldkommen underkastet dens Herredømme. Med Skjøderne halede, saa at Seilene stod som et Bræt, kunde den ligge en fuld Streg høiere end Fregatten, og den aad sig, hvilket var af ligesaa megen Vigtighed, endnu høiere op til Luvart, end den stævnede, medens the Proserpine snarere havde lidt Afdrift, ihvorvel det kun var meget lidt. Under alle disse Vanskeligheder var Forholdet mellem Luggerens og Fregattens Fart, som sex til fem, da den ikke alene var dens Overmand i at gjøre Fart, men ogsaa i at holde Luven.

Det Fartøi, som nu var til Luvart, var ikke den første Lugger som Capitain Cuffe havde været med at jage, og han vidste hvor haabløst det var, at forfølge et Fartøi, under Omstændigheder, der passede saa godt til dets Egenskaber. Dernæst var han langt fra at være

vis paa, at han i det Hele jagede en Fjende, ihvorvel Signalerne havde vækket Mistanke, da den aabenlyst kom ud fra en venskabelig Havn. Bastia laae ogsaa kun nogle faa Timers Seillads borte, og hele Corsicas Østkyst vrimlede af Smaabugter og Havne, i hvilke et Fartøi af den Størrelse kunde søge Tilflugt, naar det blev forfulgt. Efter at han derfor, ved en halv Times Seillads, med en frisk Brise og under Pres af Seil, havde overbeviist sig om det frugtesløse i hans Bestræbelser, gav denne erfarne Officier Ordre til at lægge the Proserpines Ror op og brase Næerne fiirkant, hvorefter han stod Nord paa, tilsyneladende for at styre Cours til Livorno eller til Gulfen ved Genua. Da Fregatten gjorde denne Forandring i sin Cours, var Luggeren, der noget før havde stagvendt, netop ved at gaae i Skjul af Elbas vestlige Ende, og den tabtes snart af Sigte, med al Udsigt til at gaae til Luvart af alle Øerne, uden at behøve at gjøre flere Slag.

Det var ikke mere end naturligt, at en saadan Jagt skulde vække noget Liv paa et Sted, der var saa eensomt og sædvanligviis saa kjedeligt, som Porto Ferrajo. Nogle af Garnisonens unge Leddiggjængere fik Heste og galloperede op imellem Høiene, for at iagttage Udfaldet, da Bjergene vare temmelig godt gjennemskaarne af Fodstier, skjøndt der ingen ordentlige Landeveie fandtes. De, der bleve tilbage i Byen, følte sig naturligviis ikke tilbøielige til at lade en saa gunstig Gjenstand for Samtale gaae tabt

af Mangel paa Lyst til at sladdre om den. Der blev den Dag kun talt om lidet andet, end den republikanske Fregats truende Angreb, og Luggerens Undkomst. Nogle tvivlede alligevel endnu, thi ethvert Spørgsmaal har sine to Sider, og Meningerne vare netop i tilstrækkelig Grad deelte, til at gjøre Discussionen livlig og Beviisførelsen skarpsindig. Iblandt de Stridende var Vito Viti en af de meest fremragende. Da han ved sine vivas og sine tydelige Bemærkninger i Havnen, saa aabenbart erklærede sig for det ene Parti, følte han, at han skyldte sin egen Charakteer, at retfærdiggjøre alt hvad han havde sagt, og Raoul Yvard kunde ikke have ønsket sig en ivrigere Advocat, end den han nu havde i Podestaen. Den værdige Magistratsperson overdrev Vicegouverneurens Kundskab i Engelsk, saaledes at der ikke fandtes den ringeste Mangel i Beviser paa Luggerens Nationalcharakteer. Ja han gik endog saa vidt at paastaae, at han havde forstaaet en Deel af de Documenter, som Signor Smees havde fremlagt, og hvad ze Ving-y-Ving angik, vilde Enhver, der i ringeste Maade kjendte den engelske Kanals Charakteer, kunne forstaae, at Luggeren netop var af det Slags Farteier, som de halv galliske Indbyggere paa Guernsey og Jersey vilde være tilbøielige til at sende ud paa Krydstog, mod de heel galliske Beboere af det tilgrændsende Fastland.

Under alle disse Discussioner, var der et Hjerte i Porto Ferrajo, der svulmede under de stridende Følelser

af Taknemmelighed, skuffet Haab, Glæde og Frygt, skjøndt den, der tilhørte dette, var taus. Blandt Alle af hendes Kjøn, der paa Stedet, var Ghita den eneste, der ikke fremførte nogen Gisning, ingen Mening havde at forsvare, og heller ikke noget Ønske at yttre. Dog lyttede hun til de Andre med Begjerlighed, og det, at hendes skyndsomme Sammenkomster med den smukke Kapergast, tilsyneladende havde undgaaet al Opmærksomhed, foraarsagede hende ikke ringe Glæde. Ved Rytternes Tilbagekomst fra Bjergene, blev endelig hendes Sind befriet fra al Frygt, og der blev kun en øm Bekymring tilbage. Disse Personer berettede, at Fregattens øverste Seil netop vare synlige i den nordre Horizont, saavidt de kunde dømme endnu længere borte, ved Øen Capraia, medens Luggeren havde krydset sig saa langt op til Luvart, som til Pianosa, og syntes nu at styre over imod Corsicas Kyst, udentvivl i den Hensigt at skade hin fjendtlige Øs Handel.

Syvende Kapitel.

Saaledes stod Sagerne i Porto Ferrajo ved Middagstid, eller paa den Tid Indbyggerne vare betænkte paa at nyde deres Middagsmaaltid. Hos de Fleste paafulgte

Sieſtaen, ſkjøndt Søbriſen, med ſin forfriſkende Køling, gjorde denne Nydelſe mindre nødvendig for disſe Øboere, end for de fleſte af deres Naboer paa Faſtlandet. Derpaa fulgte Eftermiddagens oplivende Forfriſkning, og Zephyrens eller den veſtlige Briſes Tilbagekomſt. Disſe Forandringer i Luftſtrømmen ere virkelig ſaa regelmæssige i Sommermaanederne, at Sømanden trygt kan ſtole paa at møde en let ſydlig Briſe hele Morgenen, ſtille om Middagen — Middelhavets Sieſta — og den behagelige kølige Veſtenvind efter Klokken tre eller fire; denne ſidſte bliver igjen om Natten efterfulgt af en Briſe, ret ud fra Land. Vi vide at denne Tingenes Orden uafbrudt har vedvaret i flere Uger ad Gangen, og naar der leilighedsviis indtraf Forandringer, var det kun naar lette Regnbyger og Tordenſtorme herſkede, af hvilke der dog findes langt færre i Italien, end paa Amerikas Kyſter.

Saaledes var altſaa Tilſtanden i Porto Ferrajo, henimod Aftenen efter den Dag, der havde medført ſaa megen Uro og Spændig. Zephyren var igjen den herſkende, Lediggængerne begav ſig atter ud paa deres Solnedgangs Spadſeretour, og Sladderhankene ſamlede ſig, for at forny deres Gisninger og opjage nye Punkter i den allerede udtømte Discuſſion, da et Rygte ſpredte ſig, ſom en Lobild over Pladſen, det nemlig, at „ze Ving-y-Ving,“ atter var kommen ned til den luv Side af Øen, ganſke ſom den den foregaaende Aften havde nærmet ſig, med en Vens Tillid og en Fugls Hurtighed. Aar vare hen-

rundne siden en saadan Tumult var bleven vækket i Elbas Hovedstad. Mænd, Qvinder og Børn strømmede ud fra Husene, og saaes at klavre op ad Gaderne, alle ilende til Promenaden, som for med egne Øine at overtyde sig om et eller andet Mirakels Tilværelse. Det var forgjæves at de Gamle og Svage raabte paa den sædvanlige Hjelp, af de Kraftige og mere Ungdommelige; de bleve skyede som Pestboliger, og det blev overladt til dem selv, at humpe op af den terrasseformige Gade, saa godt, som de kunde. Endog Mødre forlode deres Børn paa Veien, efter at have slæbt dem ved deres Side, indtil de frygtede for at komme for sildigt, visse paa at finde dem trillede ned til Foden af Skraaningen, hvis det ikke lykkedes dem at kravle op til dens Top. Der var, kort sagt, en Scene fuld af Forvirring, der gav en Deel Stof til Latter, noget, der kunde vække Forundring, og ikke lidet, som var naturligt.

Ti Minutter vare neppe forløbne, efter at Rygtet havde naaet den lavere Deel af Byen, førend to tusind Mennesker vare forsamlede paa Høien, indbefattende næsten alle Stedets væsentligste Personer, Maso, Tonti, Ghita og forskjellige Charakterer, som Læseren allerede kjender. Naar man undtager Mængden af dem, der trængte sig sammen paa Høien, og den større Interesse den lagde for Dagen, lignede denne Aftens Scene saa nær den foregaaende Aftens, at En, der havde været tilstede Aftenen i Forveien, letteligen kunde have indbildt sig, at den

Sidste kun var en Fortsættelse af den Første. Der laae Luggeren virkelig for Storseil og Fok, med opgiven Papegøie, kommende ned med udspilede Seil, og glidende hen over den glindsende Sø, som Anden der svømmede hen til sin Rede. Denne Gang vaiede det engelske Flag alligevel som i Triumph, ud fra dens Papegøieraa, og det lille Fartøi styrede nærmere til Klipperne, som En der kjendte Kysten og ikke frygtede nogen Fare. Der robede sig en Slags Tillid, i den Maade paa hvilken den fortrøstede sig ind under de Kanoners Mundinger, der i meget faa Minutter kunde have ødelagt den, og ingen af dem, der saae den nærme sig, kunde troe andet, end at det var en bekjendt og tillidsfuld Ven.

„Troer De, Signor Andrea," spurgte Vito Viti triumpherende, „at nogen af de republikanske Skjelmer turde vove paa at komme ind til Porto Ferrajo paa denne Maade, helst naar han, som denne Sir Smees, kjendte de Folk, med hvem han vilde faae at bestille? Husk paa, vice-governatore, at Manden virkelig har været iland blandt os, og rimeligviis ikke vilde løbe Hovedet ind i Løvens Gab."

„I har forandret Eders Mening meget, Nabo Vito," svarede Vicegouverneuren lidt tørt; thi det var langt fra at han var tilfreds, med Hensyn til Paastanden om Sir Cicero og visse andre Gjenstande, angaaende den engelske Historie og Politik; „det passer sig bedre for Magistratspersoner at være forsigtige og varsomme."

„Nu, dersom der findes en forsigtigere og varsommere Mand paa Elba, end den stakkels Podesta i Porto Ferrajo, saa lad ham i Guds Navn staae frem, og bevise det i Gjerningen. Jeg anseer mig ikke selv, Signor vicegovernatore, for den unyttigste, eller den meest uvidende Mand, paa Storhertugens Territorier. Der kan findes klogere, blandt hvilke jeg regner Deres eccellenza, men der er ikke en loyalere Undersaat, eller en ivrigere Ven af Sandheden."

„Jeg troer det, gode Vito," gjensvarede Andrea, idet han smilede venligt til sin gamle Staldbroder, „og har bestandig anseet Eders Raad og Tjenester saaledes. Dog vilde jeg ønske, at jeg vidste noget om denne Cicero, thi naar jeg skal være oprigtig imod Eder, har jeg endog forglemt min Siesta, for at gjennemblade mine Bøger, idet jeg søgte efter en saadan Mand."

„Og bekræfte de ikke enhver Stavelse, Signor Smees har sagt?"

„Saalangt derfra, at jeg ikke en Gang har fundet Navnet. Vel ere adskillige berømte Talere af den Nation blevne kaldte engelske Ciceroer; men paa den Maade lovprise alle Nationer deres store Talere."

„Det veed jeg dog ikke, Signore — det veed jeg dog ikke; det kunde hændes i vort Italien, men troer I det kunde finde Sted hos saa fjerne Nationer, som England, Tydskland og Frankrig, der saa nyligt ikke vare andet end Barbarer?"

„I forglemmer, Ven Viti," gjensvarede Vicegouverneuren, der nu smilede af Medlidenhed over sin Ledsagers Uvidenhed og Fordomme, ligesom han før havde smilet over hans Høflighed, „at vi Italienere gjorde os den Ulejlighed, at civilisere disse Folk for et hundrede Aar siden, og at de ikke i al den Tid ere gaaede tilbage. Men der kan ikke være nogen Tvivl om, at ze Ving-y-Ving atter har i Sinde at løbe ind i vor Bugt; og der staaer Signor Smees og betragter os igjennem sin Kikkert, som om han ogsaa pønsede paa en anden Sammenkomst."

„Det forekommer mig, Vice-governatore, at det vilde være ligesaa stor en Synd, som Kjetteri, at tvivle om dem, der med saa megen Loyalitet have Tillid til os. Ingen Republikaner vilde vove paa anden Gang at gaae til Ankers i Porto Ferrajo Bugten. Engang kunde det muligen lade sig gjøre, men to Gange? — nei aldrig, aldrig!"

„I har maaskee Ret, Vito, og vistnok haaber jeg det. Vil I gaae ned til Havnen og paasee at Formerne blive iagttagne, og læg noie Mærke til enhver Omstændighed."

Sværmen bevægede sig nu mod den lavere Deel af Byen, for at møde Luggeren; og i samme Hensigt skyndte Podestaen sig ned blandt Mængden, for at være beredt paa at tage imod Signor Smees, saasnart han kom iland. Vicegouverneuren ansaae det mere passende

og værdigt, at forblive hvor han var, og afvente den antagne engelske Officiers Rapport. Ghita var en af de Faa, som ogsaa forblev paa Høien, da hendes Hjerte nu bankede af fornyet Frygt for de Farer, for hvilke hendes Elsker, atter for hendes Skyld, havde udsat sig, og hun overvældedes næsten af Ømhed, idet den behagelige Bevidsthed maatte paatrænge sig hende, at havde hun ikke været i Porto Ferrajo, vilde Raoul aldrig have udsat sig for en saadan Fare.

Ghita delle Torri, eller Ghita fra Taarnene, som Pigen i Almindelighed blev kaldet af dem, der kjendte hende, ifølge en Omstændighed i hendes Stilling, som vil aabenbare sig i Fortællingens Løb, eller Ghita Caraccioli, der var hendes virkelige Navn, havde fra hendes spæde Alder været forældreløs. Som Følge af sin Stilling havde hun tilegnet sig en Charakteersstyrke, og en Selvtillid, som ellers vilde have manglet hos En, der var saa ung, og af en saa overordentlig blid Natur. En Tante havde bibragt hendes Sjel den qvindelige Anstand, og hendes Onkel, der af en stærk religieus Følelse havde forsaget Verden, havde bidraget til at gjøre hende gudsfrygtig og samvittighedsfuld. Hendes Charakteers Oprigtighed gjorde hende uskikket til det Bedrageri, som Raoul udøvede, medens qvindelig Svaghed gjorde hende tilbøielig til at tilgive Fornærmelsen, for Motivets Skyld. Hun havde gyset, naar hun erindrede hvor dybt den unge Sømand var indviklet i Bedragerier, og ydermere i Be-

dragerier, som saa let kunne ende med Voldsomhed og Blodsudgydelse; og da havde hun skjælvet under Indflydelsen af en blidere Følelse, naar hun erindrede, at det var for hendes Skyld han udsatte sig for alle disse Farer. Hendes Forstand havde for længe siden advaret hende om, at Raoul Yvard og Ghita Caraccioli burde være fremmede for hinanden, men hendes Hjerte tilsagde hende noget ganske andet. Den nærværende Leilighed var meget skikket til at holde de stridende Følelser ilive, og da, som anført, de fleste af de Andre skyndte sig ned til Havnen, for at være tilstede naar the Wing-and-Wing kom ind, forblev hun paa Høien, rugende over sine Tanker og næsten hele Tiden badet i Taarer.

Men Raoul havde ikke i Sinde at vove sin Jack O'Lantern ind paa et Sted, hvor den saa let kunde blive udslukket af Menneskehænder. Istedenfor bag ved Bygningerne i Havnen at søge Ly mod en eller anden omstreifende Republikaner, hvilket man havde ventet, løb han forbi Enden af Kaien, og ankrede nogle faa Favne indenfor det Sted, han havde forladt om Morgenen, idet han ligesom forrige Gang, kun lod sit Varpanker dryppe op og ned. Derpaa steg han tillidsfuld i Baaden, og roede ind mod Landingsstedet.

„Ah, Signor Capitano," raabte Vito Viti med en munter Mine, da han mødte sin nye Protégé, saasnart den Sidstes Fod berørte Jorden, „vi længtes efter den Glæde at modtage Dem i vor Midte her i Havnen.

Hvor snildt bortledede De ikke hin sans culotte imorges! Ah, disse Ingleſe ere trods Colombo, Oceanets store Nation! Vicegouverneuren har fortalt mig Alt om Eders berømte Ovindeadmiral Eliſabetta, og den ſpanſke Armada, og ſaa om Nelſoni, og nu have vi Smees!"

Raoul modtog disse baade nationale og perſonlige Complimenter, paa en meget naadig Maade, trykkende Podeſtaens Haand med passende Hjertelighed og Nedladenhed, idet han gav ſig Mine af at være den store Mand, der fra Barnsbeen var vant til denne Slags Virak. Som det passede ſig for hans offentlige Stilling, saavelſom for hans Charakteer, foreſlog han ſtrax at aflægge Dens høieſte Autoritet ſin ſkyldige Viſit.

„Kong George, min Herre," vedblev Raoul, da han og Vito Viti gik fra Kaien henimod Andrea Barrofaldis Reſidents, „har givet os alle de ſtrengeſte Ordre i denne Henſeende. ‚Gaae aldrig ind i en af vore Allieredes Havne, Smeet', ſagde han, da jeg ſidſt tog Afſked med ham, uden øieblikkeligen at aflægge den ſkyldige Viſit hos Stedets Commandant. De vil aldrig tabe noget ved at være rundhaandet med Høflighedsbeviisninger, og England ſtaaer paa et for høit Dannelſestrin til at lade ſig overgaae, endog af Italienerne, den moderne Civiliſations Forældre'."

„I er lykkelig ved at have en ſaadan soverano, ſaameget mere, ſom det er Eder tilladt at nærme Eder hans hellige Perſon."

„Ah, hvad det sidste angaaer, da er Sø-Etaten hans Dæggelam; han betragter især os Capitainer som hans Børn. ‚Kom aldrig til London, min kjære Smeet', sagde han til mig, ‚uden at komme til Palladset, hvor De bestandig vil finde en Fader'. — I veed at han har en Søn iblandt os, som nylig var Capitain, saavelsom jeg."

„San Stephano! han, en stor Konges Søn! det vidste jeg ikke, det maa jeg tilstaae, Signore."

„Nu, det er en Lov i England, at Kongen skal give i det Mindste en af sine Sønner til Marinen. ‚Ja', sagde Kongen, ‚forsøm aldrig at hilse paa de høiere Autoriteter, og viis dem altid Velvillie og Hengivenhed, ligened til de underordnede Magistratspersoner, som staae i Forbindelse med dem'."

Raoul morede sig ved den Rolle han nu spillede, men han var altid tilbøielig til at overdrive den. Ligesom alle overordentlig dristige og bestemte Sjele overskred han altid den Sti, der adskiller det Ophøiede fra det Latterlige, og følgelig løb han ikke liden Fare for at blive opdaget. Men med Vito Viti udsatte han sig kun lidet i den Retning; spidsborgerlig Lettroenhed og Kjærlighed til det Vidunderlige, i Forening med hans store Uvidenhed, gjorde at han tog alt Sligt for gode Varer. Vito Viti følte, at det var en Ære at tale med en Person, der havde samtalet med en Konge, og idet han stønnende arbeidede sig op igjen ad den steile Skraaning, undlod

han ikke at yttre nogle af de Følelser, der glødede i hans Bryst.

„Er det ikke en Lykfalighed at tjene saadan en Fyrste?" udbrød han, — „ja, at dø for ham!"

„Den sidste er en Tjeneste jeg endnu ikke har udført," svarede Raoul naivt; „men som nok en Dag kan hændes. Troer I ikke, Podesta, at den, der offrer sit Liv for sin Fyrste, fortjener at canoniseres?"

„Det vilde altfor hurtigt udfylde Calenderne, i disse Krige, Signor Smees; men jeg vil indrømme Eder Generalerne, Admiralerne og andre store Personager. Si — en General eller en Admiral, som dør for sin Fyrste, fortjener at blive en Helgen — dette vilde være at berøve disse elendige franske Republikanere alt Haab og al Ære, Signore!"

„De ere canaille, fra den høieste til den laveste, og kan ikke med god Grund vente noget bedre. Lad dem gjenindsætte Bourbonnerne, dersom De ønsker at blive canoniserede, og paa en lovmæssig Maade skaffe sig Adkomst til en saadan Velsignelse. Denne Morgens Jagt, Signor Vito Viti, maa idetmindste have moret Byen."

Podestaen manglede kun denne Indledning, for at lade sine egne Følelser, Bevægelser og Henrykkelser frit Løb. Han udbredte sig vidt og bredt i glødende Udtryk, over den Tjeneste Luggeren havde bevist Stedet, ved at lede de skurkagtige Republikanere bort, idet han fremhævede, at han betragtede den Manoeuvre, at passere

forbi Havnen, istedenfor at løbe ind i den, som en af de mærkværdigste, han nogensinde havde hørt eller læst noget om.

„Jeg opfordrer Vicegouverneuren til at anføre et eneste Exempel paa en mere kaldsmæssig Inspiration i den hele Historie, lige fra Tacitus's Tid til Eders ny engelske Værk over Roma. Jeg tvivler om at den ældre Plinius, eller Mark Antony, eller endog Cæsar, nogensinde udførte en bedre Ting, Signore, og jeg er ikke den Mand, der overdriver Høflighedsbeviser. Dersom det havde været en Flaade af Tredækkere, istedenfor en lille Lugger, vilde Christenheden have runget af Foretagendets Hæder!"

„Havde det kun været en Fregat, min fortreffelige Ven, vilde Manoeuvren have været unødvendig. Peste, et enkelt republikansk Skib kan ikke bringe en stolt engelsk Fregat til at skulke langs med Klipperne, og flygte som en Tyv om Natten."

„Ah, der har vi Vicegouverneuren, spadserende paa sin Terrasse, Sir Smees, han dør af Længsel efter at hilse paa Eder. Vi lade denne Gjenstand fare, og ombytte den med en Bouteille god Florence Viin."

Den Modtagelse, som Andrea Barrofaldi skjænkede Raoul, var langt mindre varm, end den han modtog af Podestaen, skjøndt den var høflig, og røbede ingen Tegn til Mistillid.

„Jeg er kommen, Signor Vice-governatore," sagde Kapergasten, „ifølge de bestemteste Ordre fra min Herre,

for atter at hilse paa Dem, og endnu en Gang at melde min Ankomst i Eders Bugt; skjøndt det Krydstogt jeg har foretaget siden min sidste Afreise, ikke har været saa langt, som en Ostindiereise."

„Kort, som det har været, vilde vi have Grund til at fortryde Eders Fraværelse, Signore, dersom det ikke var for de beundringsværdige Beviser I har lagt for Dagen, paa Eders Hjelpekilder og Sømandskab," gjensvarede Andrea med passende Forbindtlighed. „Naar jeg skal tilstaae Sandheden, frygtede jeg, da jeg saae Eder forlade os paa denne Maade, at vi aldrig skulde have den Fornøielse at see Eder igjen. Men ligesom Eders engelske Sir Cicero, kan Eders anden Ankomst endog vise sig behageligere end den Første."

Raoul lo og rødmede endog lidt, hvorefter han syntes at grunde dybt over en eller anden vigtig Gjenstand. Et Smiil spillede om hans smukke Mund, derpaa antog han pludselig en Sømands frimodige Mine, og gav sine forbigaaende Tanker frit Løb i Ord.

„Signor Vice-governatore, jeg udbeder mig gunstigst nogle Øieblikkes privat Samtale; forund os et Øieblik, Signor Vito Viti, om De saa behager. Jeg mærker Signore," vedblev Raoul, idet han og Andrea gik lidt til Side, „at De ikke saa let har forglemt mit Praleri om vor engelske Cicero. Men hvad kan De forlange? — vi Sømænd blive sendte tilsøs som Børn, og vi kjende lidet til Bøger. Min fortræffelige Fader, Mylord

Smeet, satte mig ombord i en Fregat, da jeg kun var tolv Aar gammel, en Alder i hvilken man kun kjender lidet til Cicero, Dantes eller Corneille, det vil De vistnok indrømme. Da jeg saaledes befandt mig lige overfor en Mand, hvis Berømmelse for Lærdom naaer langt uden for den D, han saa udmærket veed at regjere, har en dum Forsængelighed forledet mig til en Daarskab, som han finder det vanskeligt at tilgive. Dersom jeg har talt om Navne, til hvilke jeg ikke kjendte noget, maa det ansees for en Svaghed, hvortil en ung Mand let kan forfalde; men vistnok ikke for en afskyelig Forbrydelse."

„De indrømmer, Signore, at der ikke har været nogen engelsk Sir Cicero?"

„Sandheden nøder mig til at sige, at jeg ikke kjender noget til en saadan. Men det er haardt for en ganske ung Mand, der ovenikjøbet føler det mangelfulde ved hans Opdragelse, at vedgaae dette for en Philosoph, ved det første Bekjendtskab. Det bliver en ganske anden Ting, naar den naturlige Beskedenhed bliver opmuntret ved en fortrolig Hjertensgodhed; og en Dags Bekjendtskab med Signor Barrofaldi, er lige saa meget værd, som et Aars med et sædvanligt Menneskes."

„Naar dette er Tilfældet, Sir Smees, kan jeg let forstaae, og ligesaa let overse, hvad der er skeet," gjensvarede Vicegouverneuren med en Artighed, der ikke stod tilbage for den, Vito Viti saa nylig havde lagt for Dagen.

„Det maa være smerteligt for en pirrelig Sjel, at føle de Ufuldkommenheder, som uundgaaelig maa ledsage Mangelen paa Leilighed til Studium, og jeg, i det mindste, kan nu sige, hvor behageligt det er, at være Vidne til den Frimodighed, hvormed det indrømmes. Har England altsaa aldrig besiddet en Cicero af Navn, saa har det upaatvivleligt havt mangen, der besad hans Egenskaber. Skulde Eders Tjeneste ofte føre Eder denne Vei, Signore, i Løbet af Sommeren, vil det bidrage til at forøge den Glæde Eders Selskab forskaffer mig, at maatte lede Eders Læsning af saadanne Værker, der baade vil medføre Nytte og Fornøielse, for en Aand som Eders"

Raoul yttrede den tilbørlige Erkjendtlighed for dette Tilbud, og fra dette Øieblik var der den bedste Forstaaelse imellem dem. Kapergasten, der havde faaet en langt bedre Opdragelse, end han vedgik, og som var en udmærket Skuespiller, saavelsom ved visse Leiligheder en øvet Smigrer, besluttede at være mere forsigtig i Fremtiden, idet han sparede paa sine literaire Slutninger, hvilke Friheder han saa maatte tage sig med Hensyn til andre Gjenstande. Og dog smigrede eller bedrog denne ubetænksomme og forvovne Somand aldrig Ghita i nogen Ting. Mod hende havde han altid viist sig oprigtig, da den Indflydelse han havde vundet over denne uskyldige Piges Følelser, ligesaameget var Resultatet af hans naturlige og sande Følelser, som af hans mandige Udseende og Evne til at behage. Det vilde i Sandhed have været

interessant for En, der gjerne vilde studere den menneskelige Natur, at bemærke hvor fuldkommen Pigens Uskyldighed og Eenfoldighed havde udbredt sig, over enhver af den unge Mands Handlinger, der i nogensomhelst Henseende stod i Forbindelse med hende, hvorved han endog forhindredes i at hykle den Religion, som han vistnok ikke følte, og hvis Mangel var den eneste Hindring i den Forening, han nu i et Aar havde attraaet, og som af alle andre Gjenstande var den, der laae ham meest paa Hjertet. Med Andrea Barrofaldi og Vito Viti, og meest af alle, med de forhadte Englændere, var det en ganske anden Sag, og sjelden var Raoul lykkeligere, end netop naar han var beskæftiget med at føre Folk bag Lyset, paa den Maade som han nu var ifærd med.

Da Vicegouverneuren nu var kommen til at staae paa en saa fuldkommen venskabelig Fod men Signor Smees, kunde han ikke gjøre mindre end at byde sin Gjest ind i Paladset, tilligemed Podestaen. Da det endnu var altfor lyst for Sømanden til at søge en Sammenkomst med Ghita, tog han glad imod Tilbudet, idet han tog et nøiagtigt Overblik over Søens hele nordlige Grændse, fra det ophøiede Standpunkt han indtog, førend han gik ind i Bygningen. Dette Ophold fra Raouls Side, satte Podestaen istand til i Forbigaaende at have en ubemærket Samtale med sin Ven.

„Jeg haaber at I har befunden Sir Smees," sagde Vito Viti med Alvor, „ganske overeensstemmende med

Alt hvad Eders Viisdom og Klogskab kunde ønske? Hvad mig angaaer, da anseer jeg ham for en høist interessant Yngling, der i Fremtiden er bestemt til at føre Flaader, og styre hele Nationers Skjebne."

„Han er elskværdigere og endogsaa bedre underrettet, end jeg havde troet, Nabo Vito Viti. Han opgiver sin Sir Cicero med en Anstand saa at det maa smerte En at det var nødvendigt, og jeg tvivler ligesaa lidt som I om, at han bliver en berømt Admiral en Gang i Tiden. Hans Fader Milordo Smees har rigtignok forsømt hans Opdragelse, men det er endnu ikke for sildigt, at raade Bod paa dette Onde. Gaa og bed ham komme ind, thi jeg længes efter at hendrage hans Opmærksomhed paa visse Værker, der kan blive nyttige for et Menneske i hans Livsstilling."

Ifølge denne Anmodning vendte Podestaen tilbage til Døren, for at føre den indbildte Guernseymand ind i Residentsen. Han fandt Raoul endnu staaende ved Døren og betragte Søen. Der var to eller tre Kystfarere, Feluccas, der som sædvanligt sneg sig paa italiensk Maneer langs med Kysten, ligesaa meget frygtende Barbareskerne paa den sydlige, som Franskmændene paa den nordlige Kyst. Alle disse vilde have været gode Priser, men vi maa lade Franskmanden vederfares den Ret at anføre, at han kun lidet havde for Skik at molestere Søfolk af de ringere Klasser. Der var alligevel en Felucca, som netop dreiede omkring Forbjerget, kommende Nord fra, og han besluttede at have noget Samqvem med dette Fartøis

Mandskab, saasnart han kom tilbage til Havnen, i den Hensigt at forvisse sig om de havde truffen paa Fregatten. Netop som han havde fattet denne Beslutning, stødte Podestaen til ham, og han blev ført ind i Huset.

Det er ikke nødvendigt at gjengive den Samtale, som nu fulgte. Den angik i Almindelighed mere literaire Gjenstande, end noget der staaer i Forbindelse med vor Fortælling, da den værdige Vicegouverneur havde foresat sig at belønne den unge Sømands Snildhed, ved at give ham saa megen Underviisning som Tiden og Omstændighederne vilde tillade. Raoul fandt sig meget godt heri, da han taalmodigen ventede paa at Dagslyset skulde svinde, og følte sig fuldkommen overtydet om, at han igjen vilde møde Ghita paa Promenaden. Da han havde opdaget hvor langt større Sikkerhed, der var i Mistillid end i Anmasselse, fandt han sin Opgave, at føre bag Lyset, temmelig let; og ved at lade Vicegouverneuren gaae sin egen Gang, lykkedes det ham ikke alene at vinde den Embedsmand i den Grad, at han fuldt og fast troede paa hans Nationalitet; men at overtale ham til at anse Signor Smees for en ung Mand, der endog besad større Lærdom end han først havde troet. Ved Midler, der vare saa simple og naturlige som disse, vandt Raoul større Yndest hos Andrea Barrofaldi, i de to paafølgende Timer, end han, ved at tage sin Tilflugt til den Kundskab og Læsning han var i Besiddelse af, vilde have opnaaet i to Aar.

Der er kun liden Tvivl om, at Vicegouverneuren fandt denne Sammenkomst behagelig, naar man seer hen til den Tid han anvendte derpaa og det er vistnok, at Raoul ansaae det for en af de strengeste Tjenester han endnu havde udført. Hvad Vito Viti angik, da følte han sig opbygget, og dette gjorde han sig ikke Flid for at skjule, da han hyppigen tilkjendegav sin Tilfredshed ved Bifaldsyttringer; idet han leilighedsviis vovede en Bemærkning, som i den udtrykkelige Hensigt at røbe sin Uvidenhed.

„Jeg har ofte kjendt Eder stor, vice-governatore," raabte han, da Andrea havde sluttet en undersøgende Afhandling, over alle de nordlige Nationers tidligere Historie, der havde varet en stiv halv Time, „men aldrig saa stor, som I har viist Eder i denne Aften! Signore, I har været høist glimrende i Aften, er det ikke sandt, Signor Smees? Kunde nogen Professor fra Pisa, eller endog fra Padua, lade en Gjenstand vederfares mere Retfærdighed, end der er bleven denne tildeel, til hvilken vi have været Tilhørere?"

„Signor Podesta," tilføiede Raoul, „der har kun været een Tanke fremherskende i min Sjel, medens jeg har lyttet til hvad der er bleven sagt, og det har været dyb Sorg over, at mit Kald har afskaaren mig fra alle disse rige Forraad af dybe Tanker. Men vi have Lov til at beundre hvad vi ikke ere istand til at efterligne."

„Fuldkommen sandt, Signori," svarede Andrea, med

blid Belvillie; „men med Anlæg som Eders, Sir Smees, er det ikke saa vanskeligt at efterligne hvad vi beundre. Jeg vil nedskrive en Liste over Værker, som jeg vil anbefale Eder til Gjennemlæsning, og naar De anløber Livorno eller Napoli, vil De kunne faae alle Bøgerne for en billig Priis. De kan belave Dem paa at finde Listen paa Deres Frokostbord imorgen, da jeg ikke vil lægge mig til at sove førend den er færdig."

Raoul greb med Glæde dette Løfte, som et Vink om at gaae, og idet han paa en passende Maade tilkjendegav sin Taknemmelighed og Tilfredshed, anbefalede han sig. Da han var kommen ud paa Pladsen udstødte han alligevel en langstrakt sagte Piben, som et Menneske, der følte at han var undsluppen fra en Scene, i hvilken han fornam at Plageriet var bleven lidt oplivet af det Latterlige, og udstødte nogle faa Forbandelser over de nordlige Nationer, fordi de vare saa ubetænksomme, at have Historier, der vare meget længere og mere udtværede, end han i det Hele taget ansaae det for at være nødvendigt. Alt dette foregik medens han ilede langs med Promenaden, som han fandt tom, da ethvert menneskeligt Væsen tilsyneladende havde forladt den. Endelig troede han i nogen Afstand at opdage en Qvindeskikkelse foran for sig paa en Deel af Veien, der aldrig var stærkt besøgt. Da han skyndte sig henimod den, opdagede hans skarpe Øie den han søgte, og at hun ventede paa ham.

„Raoul," udbrød Ghita bebreidende, „hvorledes vil

disse saa hyppigt gjentagne Vovestykker ende? Da Du nu en Gang saa godt og saa flinkt var sluppen ud af Havnen Porto Ferrajo, hvorfor var Du da ikke saa klog at blive der?"

„Du kjender Aarsagen, Ghita, hvorfor vil Du spørge derom? San Nettuno! var det ikke flinkt udført? — og har jeg ikke dreiet denne brave Vicegouverneur en ordentlig Vornæse? Jeg troer undertiden, Ghita, at jeg har forfeilet mit Kald, jeg burde egentlig have været Diplomat."

„Og hvorfor især Diplomat, Raoul? Du er altfor ærlig til længe at bedrage, i hvad Du endog kan gjøre ved Leiligheder som denne, og i en trængende Forlegenhed."

„Hvorfor? — men det er ligemeget. Denne Andrea Barrofaldi og denne Vito Viti, vil en Gang vide hvorfor. Og nu til vore Forretninger, Ghita, da Le Feu-Follet ikke altid kan pryde Bugten Porto Ferrajo."

„Sandt nok," afbrød Pigen „og det er netop i den Anledning jeg ogsaa er kommen. Min kjære Onkel er vendt tilbage, og han agter at seile til Taarnene med den første Felucca."

„Ha! — dette bringer mig mere til at troe paa et Forsyn, end alle Prædikener af hele Italiens padri. Her er Luggeren, der kan indtage Feluccaens Plads, og vi kan afseile endnu i denne Aften. Min Kahyt skal ene

være til Dig, og under Din Onkels Beskyttelse kan ingen onde Tunger have noget at udsætte paa dette Skridt."

Naar vi skal tilstaae Sandheden havde Ghita netop ventet dette Tilbud, hvilket, ihvorvel det var hende behageligt, hendes Begreber om det Sømmelige vistnok vilde have forhindret hende i at modtage, dersom ikke den Omstændighed havde været, at det kunde være Midlet til at faae Raoul ud af Fjendens Havn, og forsaavidt bragt ud af al Fare. Dette var en Gjenstand for hvilken hun, med sit hengivne Hjerte, vilde have offret Hensyn af en endnu alvorligere Charakteer. Vi ønske alligevel ikke, at Læseren skal faae et vrangt Indtryk af denne Piges Sædvaner og Opdragelse. Skjøndt den sidste i mange Henseender overgik den, som de fleste unge Piger i hendes Livsstilling havde erholdt, saa vare de første simple, og passede saavel til hendes Stilling, som til hendes Lands Skikke. Hun var ikke bleven opdragen med de strenge Tvang, som de unge italienske Qvinder i en høiere Stilling, hvilken maaskee i samme Grad netop er for streng, som den for de amerikanske Piger er for utvungen; men hun havde lært alt hvad Sømmelighed og Delicatesse fordrer, og hun havde et tydeligt Begreb om det urigtige, om ikke om det upassende i at en Pige i hendes Stilling tog Passage med en Kaper, saameget mere som den blev commanderet af hendes erklærede Elsker. Men paa den anden Side var Afstanden mellem Porto Ferrajo og Taarnene kun omtrent halvtredsindstyve Qvartmiil, og

nogle faa Timer vilde være tilstrækkelige, til at bringe hende i Sikkerhed under hendes eget Tag, og hvad der netop den Gang i hendes Øine var af endnu større Vigtighed, var, at Raoul vilde være i Sikkerhed, saavel som hun selv. Alt dette havde hun tænkt over, og hun var altsaa forberedt paa et Svar til det Forslag, som nylig var bleven giort.

„Dersom min Onkel og jeg kunne modtage dette ædelmodige Tilbud, naar vilde det da convenere Dig at seile, Raoul?" spurgte Pigen. „Vi have nu været fraværende i længere Tid end vi agtede, og længer end vi burde."

„Om kortere Tid end en Time, dersom der var nogen Luft. Men Du seer hvorledes det er, Ghita — Zephyren har ophørt at blæse, og det synes som enhver Luftning var uddøet i Italien. Du kan stole paa at vi vil seile saasnart det staaer i vor Magt. Vi kunne tilnød bruge Aarerne."

„Jeg vil da gaae til min Onkel og sige ham at der er et Skib seilfærdigt, i hvilket det var ligesaa godt at vi indskibede os. Det er ikke saa besynderligt, Raoul, at han er fuldkommen uvidende om Din Nærværelse her i Bugten, han bliver Dag for Dag mere fremmed for hvad der foregaaer rundt om ham, og jeg troer ikke han længer husker, at Du commanderer et fjendtligt Skib."

„Lad ham kun stole paa mig, han skal aldrig faae Leilighed til at faae det at vide, Ghita."

„Derom ere vi overbeviiste, Raoul. Den Maade hvorpaa Du saa ædelmodig lagde Dig imellem, for at frelse os fra den algirenske Corsar, ved hvilken Leilighed vort Bekjendtskab begyndte, og hvorfor vi altid skal have Grund til at velsigne Dig, har sluttet Fred mellem Dig og os for evigt. Dersom Du ikke saa betimelig var kommen os til Hjelp forrige Sommer, vilde min Onkel og jeg nu have været Slaver hos Barbareskerne."

„Det er ogsaa en Ting, der bringer mig til at tro paa et Forsyn, Ghita. Da jeg frelste Dig og Din gode Slægtning fra Algirenerens Baad, vidste jeg kun lidet hvem jeg frelste. Og dog seer Du, hvorledes Alt er faldet ud, og at jeg ved at tjene Dig, egentlig kun har tjent mig selv."

„Gid Du kunde lære at tjene den Gud, som raader over os Alle, ifølge sin hellige Villie!" mumlede Ghita, idet Taarerne trængte sig frem af hendes Øine, og kun en krampagtig Anstrengelse undertrykkede den dybe Bevægelse, med hvilken hun udtalte Ordene: „men vi takke Dig atter og atter, Raoul, som det Redskab Han i sin Medlidenhed betjente sig af, i Affairen med Algireneren, og vi ville trygt stole paa Dig nu og altid. Det vil blive en let Sag at overtale min Onkel til at indskibe sig; men da han kjender Din sande Charakteer, naar han finder for godt at erindre den, troer jeg neppe det kan gaae an, at sige med hvem. Vi maa bestemme en Time

og et Sted til at mødes, jeg skal da sørge for at han er paa Pletten, og rede til at følge."

Raoul og Ghita bleve nu enige om et Mødested udenfor Byen, et kort Stykke nedenfor Benedettas Viinhuus, der var at foretrække for et Sted, hvor de vare udsatte for at blive bemærkede. Denne Deel af Arrangementet var snart ordnet, og nu troede Ghita at det var klogest at skilles ad. Heri fandt hendes Ledsager sig med mere Fatning, end det vilde have været Tilfældet, naar han ikke havde havt Pigens Løfte om at møde ham om en lille Time, for at Alt kunde være færdigt til at forlade Stedet, ved det første Tegn til Luft.

Da Raoul blev ene, faldt det ham ind, at Ithuel og Filippo, som sædvanligt, vare iland, da Nyhampshiremanden kun havde samtykket i at tjene under det Vilkaar, at det maatte være ham tilladt at gaae iland; et Privilegium, som han altid misbrugte, til at drive Contrabandhandel, ved Leiligheder som den nærværende. Karlens Behændighed i saadanne Sager var saa stor, at Raoul, der foragtede Smugling, medens han troede sig nødt til at see igjennem Fingre dermed hos Andre, frygtede mindre for at han skulde forraade Luggeren, end han vilde have frygtet derfor hos En der var mindre snedig. Men det var nu nødvendigt at faae disse to Mænd med, eller at forlade dem, og da han heldigviis erindrede Navnet paa Viinhuset hvor de havde nydt deres Drik den foregaaende Aften, gik han uden Ophold derhen, og var saa heldig

at finde Ithuel og hans Tolk i dyb Samtale, over den anden Flaske af deres Yndlingsdrik, Toskanavinen. Maso og hans sædvanlige Selskabsbrødre vare ogsaa tilstede, og, da der ikke var noget usædvanligt i, at Chefen for et engelsk Orlogsfartøi holdt af god Viin, tog Raoul, for at forebygge Mistanke, en Stol og bad om et Glas. Af den Samtale, som paafulgte, følte den unge Kapergast sig overbeviist om, at skjøndt det kunde have lykkedes ham at kaste Støv i Øinene paa Vicegouverneuren og Podestaen, nærede dog denne gamle erfarne Sømand endnu Mistillid til hans Charakteer. Ligesaa ualmindeligt det var for en fransk, ligesaa almindeligt var det for en engelsk Fregat, at løbe langs med og klos inde under Kysten, saa at disse Sofolk, der vare fortrolige med alle saadanne Sager, havde forenet disse Omstændigheder med de mistænkelige Tegn ved Luggeren, og vare meget tilbøielige til at troe det rette om begge Fartøierne. Raoul var alligevel mere ligegyldig ved alt dette, end han muligen kunde have været, dersom ikke Arrangementet for den hurtige Afreise havde beskæftiget hans Tanker. Han drak derfor sin Viin, med tilsyneladende Ligegyldighed, og i god Tid trak han sig tilbage, idet han tog Ithuel og Genueseren med sig.

Ottende Kapitel.

Det var mørkt, da Raoul forlod Gouvernements-Huset, efterladende Andrea Barrofaldi og Vito Viti i den Førstes Bibliothek. Ikke saasnart havde den unge Sømand vendt Vicegouverneuren Ryggen, før denne, der var i det Lune, at han gjerne vilde vise sine Fuldkommenheder atter tog fat paa det Thema, der i hans egne Tanker hævede ham saa høit.

„Det er let at see, gode Vito Viti, at denne unge Englænder er en Gentleman af ædel Fødsel, skjøndt han staaer noget tilbage i Opdragelse," sagde han; „hans Fader, Milordo Smees, har udentvivl en stor Familie, og Skikkene i England ere, med Hensyn til Fødselsretten, forskjellige fra dem i Italien. Der arver alene den ældste Søn Familiens Titler, medens de Yngre blive sat ind i Armeen, eller gaae til Flaaden, for at fortjene nye Udmærkelser. Nelsoni er, som jeg hører, en Præsteson —"

„Cospetto! Søn af en padre! Signor Vicegovernatore," afbrød Podestaen — „det er høist usømmeligt at indrømme det. En Præst maa være besat af Djævelen selv, for at erkjende sit Afkom, skjøndt han vistnok kan have Afkom."

„Deri, min gode Vito Viti, er der atter en Forskjel mellem Lutheranerne og os Catholiker. I maa erindre

Eder, at Præsterne i England gifte sig, medens vore ikke gjøre det."

„Jeg skulde ikke ønske at blive skriftet af saadan en padre! Man kunde være sikker paa, at Manden vilde fortælle sin Kone alt hvad man skriftede, og kun Helgene kunde sige hvad Enden derpaa kunde blive. Porto Ferrajo vilde snart blive for hedt til at beholde en eneste ærlig Mand — ja, eller endog en eneste ærlig Qvinde ovenikjøbet."

„Men Lutheranerne skrifte ikke, maa I erindre."

„San Stephano! Hvorledes haabe de da nogensinde at komme i Himmelen?"

„Jeg vil ikke svare for at de gjøre det, Ven Vito, og vi ere overbeviste om, at dersom de have saadanne Forhaabninger, da ere de meget bedragerisk for dem. Men siden vi tale om Sir Smees, I seer i hans Miner og Væsen den angelsaxiske Races Finesser, hvilket er et Folk, der er ganske forskjelligt fra de gamle Galler, baade i Historie og Charakteer. Pietro Giannone taler i sin **Storia Civile del Regno di Napoli**, om Normannerne, som var en Green af disse Eventyrere, med megen Interesse og Omstændelighed; og jeg troer jeg kan spore hos denne Yngling, netop nogle af de Eiendommeligheder, som ere saa beundringsværdig skildrede i hans velskrevne, men altfor frie Værker. Nu vel, Pietro! det var ikke om Dig jeg talte, men om Dine Navne, af Familien

Giannona, en berømt og fortjenstfuld neapolitansk Forfatter — hvad vil Du?"

Dette Spørgsmaal blev gjort til en Tjener, som i dette Øieblik traadte ind, holdende i Haanden et Stykke Papiir, som han ønskede at levere sin Herre.

En cavaliere er udenfor, Signor Andrea, som udbeder sig Æren af en Audients og som sender sit Navn, hvilket Eders eccellenza vil finde paa dette Papiir."

Vicegouverneuren tog Papiret og læste høit: Eduard Griffin, tenente della marina Inglesa.

„Ah! her er en Officier, sendt fra ze Ving-y-Ving, med en eller anden Meddelelse, Ven Vito, det er en Lykke at I endnu er her, at I kan høre hvad han har at sige. Viis Lieutenanten ind, Pietro."

En, der bedre, end Andrea Barrofaldi, kjendte Engelskmænd, vilde ved et Blik have været overtydet om, at den, der nu traadte ind, virkelig var en Indfødt fra det Land. Han var en ung Mand, paa to eller tre og tyve Aar, med et rødladent, rundt, godmodigt Ansigt, iført den Tjenestes Dagliguniform, til hvilken han angav at høre, og hvis hele Mine og Adfærd næsten ligesaameget røbede hans Kald, som hans Fødeland. Den Hilsen han gav, lød i meget antagelig Italiensk, da hans Fortrolighed med dette Sprog var den specielle Grund til, at han var bleven valgt til dette Ærinde, hvori han kom. Efter disse Hilsner overleverede han Andrea et Pergament, idet han bemærkede:

„Dersom De læser Engelsk, Signore, vil De af denne Bestalling see, at jeg er den Person, for hvem jeg angiver mig."

„Signor Tenente, De hører udentvivl til ze Ving-y-Ving, og er en Underordnet af Sir Smeet?"

Det unge Menneske saae forundret ud, og tillige som han halv om halv havde Lyst til at lee, skjøndt hans Begreber om Decorum betvang den sidste Tilbøielighed.

„Jeg hører til Hans brittiske Majestæts Skib, Proserpine, Signore," svarede han tørt, „og veed ikke hvad De mener med the Ving-y-Ving. Capitain Cuff paa hint Skib, den Fregat De saae imorges her udenfor Havnen, har sendt mig med den Felucca, som kom herind i Aften, for at erholde Underretning om den Lugger, som vi jagede sydefter, omtrent Klokken ni; men som jeg seer igjen ligger tryg for sit Anker i denne Bugt. Vort Skib laae bag Capraya da jeg forlod det; men vil være her for at tage mig ombord og høre Nyheder, før Dagbrækningen, dersom det igjen vil lufte op."

Andrea Barrofaldi og Vito Viti foer sammen, som om et Budskab var kommen fra Underverdenen, for at indstævne dem for deres onde Gierninger. Lieutenant Griffin talte ualmindeligt godt Italiensk, af en Fremmed at være, og hans Opførsel var saa aaben og ligefrem, at den fuldkommen bar Sandhedens Præg.

„De veed ikke hvad jeg mener med ze Ving-y-Ving?“ spurgte Vicegouverneuren med Eftertryk.

„Naar jeg skal være ærlig, saa veed jeg det ikke, Signore. Ving-y-Ving er ikke Engelsk, og heller ikke troer jeg at det er Italiensk.“

Mr. Griffin tabte betydelig Fodfæste ved denne Erklæring, der indeholdt en Tvivl om Andreas Kundskab til fremmede Tungemaal.

„De siger, Signor Tenente, dersom jeg ellers forstod Deres Mening, at Ving-y-Ving er ikke Engelsk?“

„Det gjør jeg virkelig, Sir, idetmindste ikke saadant Engelsk, som jeg nogensinde har hørt det tales, hverken tilsøes eller iland; og vi Søfolk have vort eget Sprog.“

„Vil De tillade mig at spørge, hvorledes oversætter De ala e ala, Ord for Ord?“

Lieutenanten taug et Øieblik og overveiede. Derpaa lo han uvilkaarligt; men idet han, næsten i samme Øieblik, tog sig sammen, sagde han, med en ærbødig og alvorlig Mine:

„Nu troer jeg at jeg forstaaer Eder, Signor Vicegovernatore, vi have et Søterminus, som ligner dette noget, og det betyder, at et Storseil og en Fok er udspilet hver paa sin Side, men vi kalde det Wing-and-Wing.“

„Si Signore — Ving-y-Ving. Saaledes hedder Eders Konges Lugger, som nu ligger i vor Bugt.“

„Ah! vi tænkte det nok, Signore, den Skurk har

bedraget Eder, hvilket han har gjort ved Hundrede før Eder, og vil fremdeles gjøre det atter mod andre Hundrede, dersom vi ikke fange ham i Nat. Luggeren er en berygtet fransk Kaper, hvem vi for Øieblikket ere ser Krydsere om at jage, vort eget Skib iberegnet. Den hedder **Le Feu Follet**, der ikke betyder **Wing-and-Wing**, men **Will-o'-the-Wisp**, eller **Jack-o'-Lantern** paa Engelsk, og som De paa Italiensk vilde kalde **Il Fuoco Fatuo**. Dens Chef er Raoul Yvard, og der er ingen større **desperado** end han, der nogensinde er seilet ud fra Frankrig; skjøndt det indrømmes, at Knøsen har nogle gode, ja nogle ædle Egenskaber."

Ved hvert Ord Lieutenanten yttrede, var en Side af Historien udslettet af hans Tilhøreres Erindring. Vicegouverneuren havde hørt Navnet Raoul Yvard, og end og **Feu-Follet**, hvilket en bitter Krigs-Ondskab havde sværtet i den Grad, at det næsten havde antaget en Sørovers Farve. Den Tanke, at han var bleven holdt for Nar af denne Sørøver, ja, at han virkelig hæderligt og gjæstfrit havde underholdt ham, for mindre end en Time siden, var næsten formeget for hans Philosophie. Mennesket underkaster sig ikke ofte saadanne ydmygende Følelser uden Kamp, og førend han vilde eller kunde fatte fuldkommen Tillid til hvad der nu blev sagt ham, var det naturligt at modsætte sig de Indvendinger, der først tilbød sig.

„Dette maa altsammen være en Feiltagelse," be-

mærkede Vicegouverneuren, „der ere engelske saavelsom franske Luggere, og denne er en af de første. Dens Chef er en ædel engelsk Gentleman, en Søn af Milordo Smees, og skjøndt hans Opdragelse i en ringe Grad er forsømt, viser han i alt hvad han siger og foretager sig, sin Herkomst og nationale Charakteer. Ze Ving-y-Ving bliver commanderet af Sir Smees, en ung fortjenstfuld Officier, hvilket De selv maa have seet, Signore, af hans Evolutioner imorges. De maa ganske vist have hørt om Il Capitano Sir Smees, Søn af Milordo Smees!"

„Vi nægte ikke at hans Flugt i Morges var flinkt udført, vice-governatore, thi Knøsen er Sømand, lige fra Hovedet til Fodsaalen, og han er saa modig som en Løve; men derhos er han saa uforskammet som en Betlers Hund. Der er ingen Sir Smees, eller nogensomhelst anden Sir, der har Commando over nogensomhelst Lugger. I Middelhavet have vi aldeles ingen Krydsere med den Takkelads, og de to eller tre vi have paa andre Stationer, blive commanderede af gamle Ulke, der ere blevne opdragne i den Slags Fartøier. Hvad disse Sire angaae, da findes de kun sparsomt herude, skjøndt Slaget ved Nilen har skaffet Marinen nogle faa af dem. Dernæst vil De ikke hyppigt træffe nogen Adelsmands Søn i en Klipper som denne, thi den Slags Folk overgaae gjerne fra en Fregats Skandse, til Chef for en god Corvet, og efter et Aars Togt eller saa paa et saadant mindre Fartøi, blive de i Almindelighed Fregatchef."

Meget af dette var Kræmmerlatin for Andrea Barrofaldi, men da Griffin var udelukkende nautisk, troede han at Enhver maatte føle den samme Interesse for disse Gjenstande, som han selv. Men medens Vicegouverneuren ikke forstod mere end Halvdelen af den Andens Mening, var den Halvdeel tilstrækkelig til at gjøre ham overordentlig urolig. I Lieutenantens naturlige Væsen var der ogsaa noget overbevisende; medens alle de oprindelige Indtryk mod Luggeren gjenoplivedes ved hans Paastande.

„Hvad siger I, Signor Vito Viti?" spurgte Andrea; „I har været tilstede ved Sammenkomsterne med Sir Smees."

„At vi ere blevne bedragne af en af de meest glattungede Skurke, der nogensinde har gjort Nar af ærlige Folk, dersom vi i det Hele ere blevne bedragne, Vicegovernatore. Igaaraftes vilde jeg have troet dette; men efter Luggerens Flugt og Tilbagekomst, vilde jeg have svoret paa, at vi havde en fortræffelig Ven og Allieret i vor Bugt."

„De havde deres Signaler, Signor Tenente, og det er et Beviis paa Venskab og Forstaaelse."

„Vi heiste vort Kjendingssignal, da vi saa Luggeren med engelsk Flag til; thi vi formodede ikke at en Franskmand vilde ligge roligt i en toskansk Havn; men det Svar vi fik var Nonsens, og saa kom vi paa Tanke om at have hørt, at denne Raoul Yvard havde for Vane at spille saadanne Streger, langs med den italienske Kyst.

Da vi saa en Gang havde Farten, vare vi ikke af dem, der saa let tabte den igjen. De saae Jagten og kjender Udfaldet."

„Der maa være nogen Vildfarelse i alt dette; vilde det ikke være rigtigt, Signore, at see Chefen for Luggeren, eller at gaae ombord i den, og med egne Øine at overbevise Eder om det falske eller sande i Eders Mistanke? Ti Minutter vilde være tilstrækkelige til at opklare det Hele."

„Undskyld, Signor Vice-governatore; dersom jeg vovede mig ombord i Le Feu-Follet, kunde jeg forblive Fange til Krigen var endt, og jeg har endnu to Grader at avancere, førend jeg kan vove det Skridt. Dernæst vilde det, at underrette Vard om min Nærværelse her, netop give ham Varsel, og foraarsage at Fuglen fløi, førend vi havde spredt Nettet. Mine Ordre ere bestemte, ikke at lade andre end Dens Autoriteter vide noget om mit Besøg, eller Hensigten dermed. Alt hvad vi anmode Dem om er, at holde Luggeren tilbage til imorgen, da skal vi see til at mage det saa, at den aldrig oftere skal forulempe den italienske Kyst"

„Nei, Signore, vi have selv Kanoner, og kunne letteligen faae Bugt med saa lidet et Fartøi, naar vi først vare overbeviiste om, at det var en Fjende," gjensvarede Vicegouverneuren, med lidt Stolthed og Svulst i sit Væsen; „overbeviis os om den Kjendsgjerning, og vi vil bore Luggeren i Sænk, hvor den ligger til Ankers!"

„Det er netop noget vi ikke ønske at De skal gjøre, Signore," svarede Lieutenanten med Interesse. „Af det der er foregaaet denne Morgen, har Capitain Cuffe troet det sandsynligt, at Monsieur Yvard, af en eller anden Grund, der er bedst kjendt af ham selv, vilde komme tilbage her, saasnart han var klar af os, eller at han, naar han befandt sig paa Sydsiden af Øen, kunde løbe ind i Porto Longone, og havde jeg ikke truffen ham her, skulde jeg faae en Hest, og ride tvers over til det sidste Sted, og træffe mine Foranstaltninger der. Vi ønske ved ethvert Middel at tage Luggeren i Besiddelse, der i smult Vand er den hurtigste Seiler i Middelhavet, og vilde være vor Tjeneste til stor Nytte. Vi troe at the Proserpine vil overgaae den i stiv Kuling, men i Magsveir vil den løbe med sex Miles Fart, naar vi løbe med fem. Dersom De nu fyrer paa den, vil den enten løbe sin Vei eller bores i Grund; thi Raoul Yvard er ikke den Mand, der stryger for en By. Alt hvad jeg ønsker er Tilladelse til at gjøre Natsignaler, hvortil jeg er forberedt, saasnart som Fregatten nærmer sig, og at De ved Hjelp af Formaliteter og Omsvøb vil lægge alle mulige Hindringer i Veien for, at Franskmanden kan seile før imorgen tidlig. Resten ville vi svare for."

„Jeg skulde mene at der kun er liden Fare for at Luggeren seiler i Nat, Signor Tenente, da dens Chef snarere yttrede den Hensigt, at tilbringe flere Dage hos os, og det er denne hans Ro og Tillid, der bringer

mig til at troe, at han ikke er den Person De antager ham for. Hvorfor skulde i det Hele Raoul Yvard og Le Feu-Follet komme ind til Porto Ferrajo?"

„Det kan ingen vide; det er Mandens Vane, og udentvivl har han sine Grunde derfor. Man har sagt at han endog har været inde ved Gibraltar, og det er vist, at han har skaaret flere kostbare Handelsskibe ud af vore Convoier. Jeg seer der er en østerrigsk Jernladning i Havnen; sandsynligviis vil han vente til Fartøiet har indtaget sin fulde Ladning, og sandsynligviis finder han det bequemmere at vente paa den til Ankers, end ved at ligge udenfor."

„I Herrer Orlogsmænd have Veie, som kun ere kjendte for Eder selv, og alt dette kan være saaledes, men det forekommer mig at være en mørk Tale. Har De noget andet Beviis for Deres egen Charakteer, Signor Tenente, end den Bestalling De har viist mig? thi Sir Smees, som jeg har lært at kalde Luggerens Chef, har ogsaa en Bestalling, der synes at være lige saa autentisk, som den De fremviser, og hans Uniform seer lige saa engelsk ud; hvorledes skal jeg være istand til at dømme mellem Eder?"

„Den Vanskelighed er bleven forudseet, Signor Vicegovernatore, og jeg er kommen velforsynet med de nødvendige Beviser. Jeg overleverede Dem min Bestalling, da det er et Document, som dersom det manglede, kunde vække Mistanke mod alle de andre Beviser. Men her

er en Communication fra Eders Foresatte i Florens, der anbefaler os til Autoriteternes Velvillie, i alle toskanske Havne, som De letteligen vil kunne forstaae. Capitain Cuffe har forsynet mig med andre Beviser, som De i Mag kan gjennemlæse."

Andrea Barrofaldi gav sig nu ifærd med forsigtigt og betænksomt at undersøge alle de forelagte Papirer. De fandtes at være af den Natur, at de bortfjernede enhver Tvivl, og det var ikke muligt at have Mistillid til det Parti, der foreviiste dem. Dette var saa meget som at overtyde Signor Smees om Bedrageri, skjøndt baade Vicegouverneuren og Podestaen vare af den Mening, at Capitain Cuffe endnu kunde tage feil, med Hensyn til Luggerens Identitet.

„Det er umuligt, Signore," svarede Lieutenanten, „vi kjende enhver engelsk Krydser i dette Farvand ved Navn og efter Beskrivelse, og de fleste af dem ved at have seet dem. Denne er ikke en af dem, og alt ved den, især dens Seillads, forraader dens rette Navn. Vi hører at der er en Mand ombord i den, som en Gang hørte til vort eget Skib, en vis Ithuel Bolt."

„Cospetto!" udbrød Podestaen, „da maa vi, naar Alt kommer Alt, erklære denne Sir Smees for en ærke Skurk; thi dette er netop den Mand vi igaar Aftes traf paa hos Bennedetta. En Americano, Signor Tenente, er det ikke?"

„Nu, Karlen foregiver at være saadant noget,"

svarede den unge Mand, idet han rødmede; thi han vilde nødig fortælle den Uret, der var vederfaredes Overløberen; „men Halvdelen af de britiske Søfolk, man træffer paa nu tildags, kalde sig Amerikanere, for at undgaae at tjene hans Majestæt. Jeg troer snarere at Slynglen er en Cornwall eller Devonshire Mand, han har den Deel af Dens klingende og nasale Organ. Dog dersom han er en Amerikaner, have vi en bedre Ret til ham end Franskmændene, da han taler vort Sprog, og nedstammer fra fælleds Forfædre, og da de have en fælleds Charakteer, er det ganske unaturligt for en Amerikaner at tjene andre end Englænderne."

„Det vidste jeg ikke, Vice-governatore! — Jeg antog Amerikanerne, for et langt ringere Slags Folk, end os Europæere, og at de neppe kunde gjøre Fordring paa at være vore Lige i nogen Henseende."

„De har fuldkommen Ret, Signor Podesta," sagde Lieutenanten rask; „de ere netop ganske som De forestiller Dem det, og man kan see det ved det første Blik. Vanslægtede Engelskmænd, kalde vi dem i Tjenesten."

„Og dog tage De dem leilighedsviis, Signor Tenente, og, saavidt jeg kunde forstaae denne Ithuello, hyppigen imod deres Villie og med Magt," bemærkede Andrea Barrofaldi tørt.

„Hvorledes kan vi undgaae det, Signore; Kongen har Ret til, og behøver alle sine Søfolks Tjeneste, og i Presningens Skynding gjøre vi undertiden et Feilgreb.

Dertil ere disse Yankeer vore Sofolk saa lig, at Fanden selv vilde have ondt ved at skjelne dem fra hinanden."

Det forekom Vicegouverneuren, som der var noget modsigende i alt dette, hvilket han følgelig meddeelte Podestaen, men Sagen blev ikke videre droftet i det Øieblik, sandsynligviis fordi han forvissede sig om, at den unge Lieutenant kun brugte, hvad man kunde kalde et National-Argument; thi den engelske Regjering paastod bestandigt, at det var umuligt at skjelne det ene Folk fra det andet, med Hensyn til denne særegne Praxis; medens i deres Øine intet i og for sig var mere fornærmeligt, end at paastaae noget Slægtskab i Udseende, eller Charakteristik.

Følgen af denne Samtale blev alligevel, at de to Italienere, mod deres egen Villie, maatte gaae over til Englænderens Mening, at Luggeren var den frygtede og straffskyldige Feu-Follet. Dog, da de først vare overbeviiste, hjalp Skamfuldhed, Hævn og Ydmygelse til at fremskynde deres Anstrengelser, og til at gjøre dem villige til at hjelpe i Udførelsen af Capitain Cuffes Planer. Det var maaskee en Lykke for Raoul og hans Stalbrødre, at de engelske Officierer vare saa opsatte paa at tage Luggeren levende, som Griffin udtrykte sig; ellers kunde den have været ødelagt hvor den laae, ved at flytte en eller to Kanoner fra deres Skydeskaar, og plante dem bagved et eller andet naturligt Brystværn mellem Klipperne. Natten var rigtignok mørk, men dog ikke i den Grad, at

et Skib jo tydeligt kunde sees, i den korte Afstand, som **Le Feu-Follet** var fjernet, og en Kanonade vilde have været tilstrækkeligt sikker.

Da alle Partierne vare enige om dette lille Fartøis Charakteer, der laae i Bugten, blev der holdt en Raadslagning om, hvilke Forholdsregler det nu vilde være passende at tage. Et Vindue i Gouvernementshuset, der vendte ud i Retningen af Capraya, eller fra hvilket man ventede at faae **the Proserpine** i Sigte, blev udseet til Griffin. Den unge Mand indtog sin Plads ved det, omtrent ved Midnat, forberedt paa at afbrænde de Blaalys, hvormed han var forsynet, saasnart han maatte faae sit Skibs Signaler at see. Dette Vindues Beliggenhed var godt skikket til det tilsigtede Øiemed, saameget mere, som Lysene ikke kunde sees fra Byen, medens de vilde være meget tydelige at opdage fra Søen. Det samme gjaldt ogsaa om Fregattens Signaler, da Høiderne var imellem den og Husene, og da der var endnu større physisk Umulighed for, at nogensomhelst Ting, der laae i Bugten, skulde kunde opdage en Gjenstand tilsøs, paa den nordlige Side af Forbjerget.

Paa denne Maade forløb da Time efter Time; der var en let Landbrise; men da den blæste lige ind i Bugten, vilde Raoul ikke lette sit Varpanker. Ghita og hendes Onkel, Carlo Giuntotardi, vare komne ombord omtrent Klokken ti; men der var endnu intet Tegn til Bevægelse i Luggeren. Naar vi skal følge Sandheden, havde Raoul

slet ingen Hast med at seile, thi jo længer hans Afreise blev forhalet, desto længere vilde han nyde den Lykke, at beholde den elskelige Pige ombord; og det var saagodt som afgjort, at den paafølgende Dags Zephyr vilde bringe **Le Feu-Follet** op til det ølignende Forbjerg, Monte Argentaro, den Pynt, paa hvis Vagttaarne Carlo var Opsynsmand, og i et af disse var hans Bolig. Under saadanne Omstændigheder var det altsaa ikke til at undres over, at den opstaaede Landbrise blev overseet, eller idetmindste ikke paaagtet, og at Raoul sad i Samtale med Ghita, paa Dækket, til langt over Midnat, førend han tillod hende at søge til sin lille Kahyt, hvor alt paa en passende Maade var indrettet til hendes Modtagelse. For at sige Sandhed var Raoul saa tryg paa fuldkommen at have ført alle i Land bag Lyset, at han ikke følte nogen Frygt fra den Kant, og da han inderlig gjerne vilde forlænge sin nærværende Lyksalighed saa meget som muligt, havde han ganske roligt taget den Beslutning, ikke at seile førend den følgende Morgens sydlige Brise indfandt sig, hvilken, som sædvanlig, netop vilde være tilstrækkelig til at bringe ham godt ind i Kanalen, og Zephyren vilde da udrette det øvrige. Kun lidet ahnede denne dristige Eventyrer hvad der var foregaaet iland, siden han havde forladt det, heller ikke vidste han det ringeste af at Tommaso Tonti var paa Vagt i Havnen, færdig til at rapportere, naar det ringeste Tegn til at Luggeren havde i Sinde at forlade Bugten, viiste sig.

Men medens Raoul var saa ligegyldig for den Fare for hvilken han udsatte sig, var denne Følelse ganske det modsatte hos Ithuel Bolt. The Proserpine var denne Mands Livs Fordærvelse, og han ikke alene hadede hver Pind, hvert Tømmer i den, men enhver Officier og Mand, som hørte til den, — Kongen hvis Flag den førte, og Nationen, hvis Interesse den tjente. Et virksomt Had er den meest rastløse af alle Lidenskaber, og denne Følelse gjorde Ithuel aarvaagen ved ethvert Tilfælde, som endnu kunde gjøre Fregatten farlig for Luggeren. Han antog det sandsynligt, at den første vilde vende tilbage for at søge sin Fjende; og netop fordi han havde denne Gjenstand for Øie, gav han, da han Klokken ni gik til Køis, Ordre til at blive purret Klokken to, for at han betimelig kunde være paa sin Post.

Ithuel var ikke saasnart bleven purret, førend han kaldte paa to paalidelige Folk, hvem han i den Hensigt havde forberedt, steg i en let Baad, der laae i Beredskab paa Luggerens Yderside, og roede med omviklede Aarer henimod den østre Deel af Bugten. Da han var tilstrækkeligt langt borte fra Byen, for at undgaae Opmærksomhed forandrede han Cours, og roede ret ud tilsøs. Efter en halv Times Forløb var Baaden saa langt ude som Ithuel ansaae det for nødvendigt, da han omtrent var et Qvartmiil fra Forbjerget, og saa langt vestlig, at han godt kunde see det Vindue, hvor Griffin havde taget Post.

Det første Usædvanlige, der var Amerikaneren paafaldende, var det stærke Lys af en Lampe, der skinnede gjennem et øvre Vindue i Gouvernementshuset — ikke det ved hvilket Lieutenanten var posteret; men et ovenover det — og hvilken var bleven anbragt der, i den udtrykkelige Hensigt, at tilkjendegive Fregatten, at Griffin var ankommet og var aarvaagen paa sin Post. Klokken var nu to, eller een à to Timer før Dagens Frembrud, og Brisen, ud fra det tilstødende Fastland, var stærk nok til at drive et velseilende Skib, hvis Seil vare blevne tætte af Nattens Fugtighed, frem med en fire til fem Miils Fart, og da Capraya var mindre end tredive Qvartmiil fra Porto Ferrajo, havde the Proserpine havt mere end Tid nok, til at komme tilsøs. Dette Skib var virkelig løbet ud fra sit Skjul, saasnart Solen var gaaet ned, og Aftentaagen havde sænket sig ned over Søen.

Ithuel, der sædvanligviis var saa snaksom i sine ledige Øieblikke, var taus og iagttagende naar han havde noget alvorligt for. Hans Øie var endnu fæstet paa Vinduet, i hvilket Lampen var synlig, idet den rene Olivenolie, som brændte i den, udsendte en stærk og klar Flamme, da der pludselig blev brændt et Blaalys neden under Stedet, og han fik et øieblikkeligt Glimt at see af den Mands Legeme, som holdt det, medens han lænede sig ud af et andet Vindue. Den Bevægelse, der nu dreiede hans Hoved søværts, var instinktmæsig, den var netop betimelig, for at lade ham opdage et Lys, der til-

syneladende dalede ned i Vandet som et Stjerneskud; men som virkelig kun var en af the Proserpines Signallanterner, der hurtigt blev halet ned fra Rokken af Gaflen.

„Ah! gid Fanden havde Dig," sagde Ithuel, idet han skar Tænder, og truede med den knyttede Næve i Retningen af det Sted, hvor dette flygtige Lysglimt var forsvundet. „Jeg kjender Dig, og Dine gamle Kneb, med Dine Lanterner og Natsignaler. Her gaaer Svaret."

Da han sagde dette, berørte han en Raket, af hvilke han havde flere i Baaden, med den glødende Ende af en Cigar han havde røget, og den fløi hvislende op i Luften, idet den steg saa høit at den tydeligt kunde sees fra Le Feu-Follets Dæk, førend den sprang. Griffin saae dette Signal med Forundring; Fregatten bemærkede det med Uro; thi dette var altfor langt tilsøs fra Lampen; og endogsaa Maso ansaae det for nødvendigt at forlade sin Post, for at melde denne Omstændighed til Obersten, hvem han, i Tilfælde af at noget overordentligt indtraf, skulde henvende sig til. Det fælleds Indtryk, som denne Begivenhed gjorde paa alle Parter, var alligevel, at en anden Krydser i Nattens Løb var kommen gjennem Kanalen syd fra, og at den ønskede at tilkjendegive the Proserpine sin Stilling, da den sandsynligviis ventede at træffe dette Skib paa Høiden af Øen.

Ombord i Le Feu-Follet var Virkningen anderledes. Italiens Landbrise er Sidevind for Skibe, der vil forlade Porto Ferrajo-Bugten, og to Minutter efter at Raketten

havde exploderet, gled Luggeren næsten umærkeligt, og dog med en eller to Miles Fart, for Klyver og Papegøie henimod Yderſiden af Havnen, eller langs med de ſamme Bygninger den havde paſſeret den foregaaende Dag. Denne Bevægelſe ſkeete i det kritiſke Øieblik, da Maſo havde forladt ſin Poſt, og Værkernes ſædvanlige Skildvagter havde anden Tjeneſte at varetage. Dette lille Fartøi var ſaa let, at den ringeſte Aande ſatte det i Bevægelſe, og intet var lettere end at faae det til at løbe tre eller fire Miles Fart i ſmult Vand, iſær naar de to forholdsviis ſtore Lugger Seil vare tilſatte. Dette gjorde den, da den var klos under Citadellet, eller ude af Sigte fra Byen, da Skildvagterne ovenfor hørte Seilenes Flagren, uden nøiagtig at forſtaae hvorfra Lyden kom. I dette Øieblik opſendte Ithuel en anden Raket, og Luggeren viiſte paa ſin ſtyrbords Boug en Lanterne, der alligevel var ſaaledes ſkjult paa alle Sider, undtagen En, at den ikkun kunde ſees i den Retning hvori Baaden var. Da dette var gjort lagde den Roret haardt i Læ, og halede ſit Fokkeſkjøde flakt til Luvart. Fem Minutter ſenere havde Ithuel naaet Dækket, og Baaden blev med Lethed ſat ind. Bedraget af den anden Raket, heiſte nu the **Proserpine** ſit Kjendingsſignal, med almindelige Signallanterner, i den Henſigt at erholde et lignende fra den Fremmede; da den ſtolede paa at Forbjerget vilde ſkjule den for Skibene i Bugten. Herved fik Raoul Fjendens nøiagtige Stilling at vide, og det fortrød ham ikke at

see, at han allerede var vesten for ham, en Omstændighed der satte ham istand til at slippe rundt om Øen igjen, saa klos inde, at han var fuldkommen skjult af Klippernes Baggrund. Ved Hjelp af en fortræffelig Natkikkert var han ogsaa istand til at see Fregatten, omtrent en Miil borte, med Alt til hvad trække kunde, ligefra Bovenbramseil og ned efter, styrende mod Bugtens Munding, med bagbords Halse, da de havde gjort deres Beregning saa nøiagtigt, at de maatte komme ind til Luvart af Havnen, med den sædvanlige Brise ud fra Land. Ved dette Syn lo Raoul og gav Ordre til at bjerge Storseilet. En halv Time senere befalede han at Fokken skulde opgives, lod Papegøieskjødet hale flakt, Roret lægge haardt i Læ, og Klyverskjødet hale til Luvart.

Da denne sidste Ordre var udført, brød Dagen frem over Radicofani og Aquapendente Bjergene. Paa denne Tid laae **Le Feu-Follet** omtrent en Miil vesten for Forbjerget, og tvers ude for en dyb Bugt, som allerede er anført at ligge i den Retning fra Byen. Den var naturligviis langt udenfor Skudvidde fra Land. Brisen var alligevel døet hen, og der var al Udsigt til at Morgenen vilde blive stille. Heri var der ikke noget usædvanligt paa den Aarstid, da de herskende sydlige Vinde kun vare af kort Varighed og meget svage, medmindre de vare ledsagede af Byger. Den sydlige Laring indfandt sig rigtignok ved Solens Opgang, men den var saa svag, at det ikkun var muligt at holde den lille

Lugger under Commando, medens den var dreiet bi og stævnede Sydvest.

The Proserpine holdt gaaende indefter, indtil Dagen var saavidt fremskreden, at Udkikkene vare istand til at opdage Le Feu-Follet, der paa en Maade laae og trodsede den, i halvanden Miils Afstand længer mod Vest, som anført, under Klyver og Papegøie. Dette Syn frembragte stor Bevægelse ombord i Skibet, endogsaa Frivagtsfolkene skyndte sig op, for atter at faae det Fartøi at see, som var saa berygtet for at undgaae de engelske Krydseres Forfølgelse i hine Farvande. Faa Minutter efter kom Griffin, ærgerlig og skuffet ombord. Det første Blik paa hans Chefs Ansigt forkyndte en frembrydende Storm; thi den Commanderende paa et Skib er ikke mere tilbøielig til at tage imod Fornuftgrunde, naar hans Forventninger ere blevne skuffede, end enhver anden Potentat. Capitain Cuffe havde ikke fundet for godt at vente paa sin Underordnede paa Dækket, men saasnart han havde forvisset sig om at det var ham, der kom ud i en Baad fra Land, gik han ned i sin Kahyt, efterladende Ordre til Næstcommanderende, hvis Navn var Winchester, at sende Mr. Griffin ned, saasnart han var kommen ombord.

„Nu, Sir," begyndte Cuffe, saasnart Lieutenanten var kommen ind i den agterste Kahyt, uden at byde ham at sidde ned, „her ere vi, og hist ude, to eller tre Miil tilsøes, hin fordømte Few-Folly!" — thi saaledes

udtalte de fleste Sømænd i den engelske Tjeneste „Feu-Follet".

„Jeg beder om Forladelse, Capitain Cuffe," svarede Griffin, hvem det forekom at han stod som en Forbryder, ihvorvel denne Stilling var høist uretfærdig, — „det stod ikke til at forhindre. Vi kom ind i passende Tid, og jeg tog fat paa Sagen med Vicegouverneuren og en gammel Magistratsperson, som var hos ham, saasnart jeg havde naaet den Førstes Huus. Yvard havde været der før mig, og jeg maatte underløbe omtrent et hundrede af de løgnagtige Garn han havde spundet, førend det var muligt at skaffe en af mine egne Ideer Indpas."

„De taler italiensk, Sir, som en indfødt Neapolitaner, og jeg stoler paa at De har udført enhver Ting saaledes, som den burde udføres."

„Ikke saameget lig en Neapolitaner, vil jeg haabe, Capitain Cuffe, som lig en Toskaner eller Romer," gjensvarede Griffin, idet han bed sig i Læberne. „Efter en Times temmelig haardt og procuratoragtigt Arbeid og Overhalen af Documenterne, lykkedes det mig endelig at overbevise de to Elbanesere om min egen Charakteer, og om Luggerens."

„Og medens De spillede Advokat, lettede Master Raoul Yvard ganske koldblodig sit Anker, og gik ud af Bugten, ligesom om han var gaaet ud i sin Have, for at samle en Bouquet til sin Hjertenskjær!"

„Nei, Sir, der foregik intet af den Slags. Saa-

snart som jeg havde tilfredsstillet Signor Barrofaldi, Stedets Vice-governatore. —"

„Veechy-govern-the-tory! Fanden tage alle veechys tilligemed alle governatorys, tal engelsk, om De behager, Griffin, ombord i et engelsk Skib, om ogsaa det skulde hænde sig, at Eders Italienske skulde være Toskansk. Kald Manden Vicegouverneur, om det ellers er hans Titel."

„Meget vel, Sir, saasnart som jeg havde overbeviist Vicegouverneuren om at Luggeren var en Fjende, og vi vare Venner, gik alting glat nok. Han vilde have boret Luggeren i Sænk, hvor den laae til Ankers."

„Og hvorfor Satan gjorde han det da ikke? To eller tre Kugler af svær Kaliber vilde have givet den en sværere Dosis, end den kunde bære."

„De veed, Capitain Cuffe, at det altid har været Deres Ønske, at tage den levende. Jeg troede det vilde tale saameget til Gunst for Skibet, naar vi kunde sige, at det havde fanget Le Feu-Follet, at jeg satte mig imod dette Forslag. Jeg veed at Mr. Winchester haabede at komme til at commandere den, som Belønning for at have taget den."

„Ja, og derved vilde De blive Næstcommanderende. Nu vel, Sir, om De nu ikke borede den i Sænk, saa var det dog ingen Grund til at lade den løbe."

„Det kunde vi ikke forebygge, Capitain Cuffe. Jeg havde sat En til at holde Øie med den, som man sagde

mig, en af de bedste Sømænd i Porto Ferrajo, og jeg gjorde Signalet med Lampen og Blaalysene, ifølge Aftalen, og da Skibet svarede, troede jeg naturligviis, at Alt var i Orden, indtil —"

„Og hvem lod Raketterne stige op, her hvor vi ere i dette Øieblik? Dem var det der bedragede mig; thi jeg troede at the Weasel eller the Sparrow ved dem tilkjendegav sin Nærværelse. Da jeg saae hine Raketter, Griffin, var jeg ligesaa sikker paa the Few-Folly, som jeg nu er paa at have mit eget Skib."

„Ja, Sir, det var de Raketter, som gjorde hele Ulykken; thi jeg har siden faaet at vide, at saasnart den første af dem var steget op, lettede Master Yvard sit Varpanker, og gik ligesaa roligt ud af Bugten, som En, der ikke vil forstyrre Selskabet, gaaer ud af Spisestuen."

„Ja, han tog fransk Afsked, den sansculotte," gjensvarede Capitainen, idet hans eget Indfald satte ham i bedre Lune. „Men saae De intet til alt dette?"

„Det første jeg vidste derom, Sir, var da jeg saae Luggeren glide langs med Klipperne, saa klos inde under dem, at De kunde have sprunget ombord i den, og det var for seent til at stoppe den. Forend hine dovne far nientes kunde have boret op Karbusen og kommet Fængkrudt paa, var han ude af Skudvidde."

„Hvilke dovne?" spurgte Capitainen.

„Far nientes, Sir, et Øgenavn, som De veed vi give disse Siestafolk, Capitain Tuffe."

„Derom veed jeg intet, Sir, og jeg vil takke Dem, for bestandig at tale engelsk til mig, Mr. Griffin. Jeg smigrer mig med at det er et Sprog, som jeg forstaaer, og det er Alt hvad jeg ønsker."

„Ja, Sir, det gjør mig virkelig ondt, at jeg kan tale Italiensk, siden det har ført til denne Feiltagelse."

„Bah, bah, Griffin! De maa ikke lægge Dem alt det paa Hjertet, som kommer med den forkerte Ende forrest. Spiis til Middag hos mig idag, og vi vil atter tage fat paa Sagen i god Ro og Mag."

Niende Kapitel.

Saaledes endte Forklaringen, ligesom saa mange andre Capitain Cuffe havde afæsket, men som sædvanligviis endte med, at hans Godmodighed og Fornuft vendte tilbage. Hovmesteren fik Ordre at sætte en Couvert for Mr. Griffin, blandt de andre Gjesters, og derpaa fulgte Fregatchefen med Lieutenanten op paa Dækket. Her fandt han alle Officiererne stirre med længsesfulde Øine paa **Le Feu-Follet**, og de fleste af dem beundrende dens Udseende, som den laae der paa det speilblanke Middelhav,

med de to nævnte lette Seil, der netop holdt den paa et og samme Punkt.

„En rigtig Snog i Græsset," brummede Baadsmanden, Mr. Strand, der betragtede Luggeren ud over Kobryks-Finkenetsklædet, idet han, i dette Øiemed, stod paa Rodenden af en Varestang. „Aldrig nogensinde saae jeg noget Fartøi, der havde et mere djævleblændt Udseende!"

Dette sagde han som for sig selv; thi Strand var ikke af dem, der havde Privilegium paa at tiltale en Officier, ved en saadan Leilighed, skjøndt flere af dem stode saa nær, at de kunde høre det, og han var altfor stor en Mand til at oplyse sine Underordnede ved sine Tanker. Det blev alligevel hørt af Cuffe, som netop den Gang traadte hen til Faldrebet, for selv at anstille en Undersøgelse.

„Det er snarere en Snog ude af Græsset, Strand," bemærkede Capitainen; thi han kunde tale til hvem det behagede ham, uden at være dumdristig eller at nedværdige sig. „Dersom den nu havde ligget i Havnen, vilde den have været i Græsset, og vi kunde have skaaret den ud."

„Nu vel, Sir, vi kan nappe den, saaledes som det er, og det vil være ligesaa naturligt, og svare ligesaa godt til Hensigten. Vi vil rimeligviis faae Havblik hele Morgenen, og vore Baade ere i en fortræffelig Orden,

og der vil intet være behageligere for vore Gentlemen, end en Rotour."

Strand var en graahærdet Sømand, og han havde faret med Capitain Cuffe, medens denne var Cadet. Han kjendte „Snittet paa Capitainens Klyver," bedre end nogen anden Mand i the Proserpine, og hans Hentydninger lykkedes ofte, naar Wincheſter og de andre Lieutenanter intet villigt Øre fandt. Hans Chef vendte ſig nu om og ſaae ham viſt ind i Øinene, ſom om den indirekte Hentydning den Anden havde gjort, havde ſlaaet ham. Denne Bevægelſe blev bemærket, og paa et hemmeligt Tegn fra Wincheſter, iſtemmede hele Beſætningen tre hjertelige Hurraraab. Dette var den eneſte Maade paa hvilken Mandſkabet paa en Orlogsmand kunde udtrykke deres Ønſker for Chefen, da det altid bliver taalt i en Marine, at raabe Hurra, ſom Tegn paa et modigt Mandſkab. Cuffe vandrede tankefuld agterud, og gik atter ned i Kahytten; men en Tjener kom ſtrax efter op, for at ſige, at Capitainen ønſkede at ſee Næſtcommanderende.

„Jeg holder ſlet ikke af denne Baadstjeneſte ved høilys Dag, Wincheſter," bemærkede Chefen, idet han bød den Anden at tage Plads. „Den ringeſte Ubehændighed kan fordærve det Hele, og da kan man vædde ti imod een paa, at Skibet gaaer med halv Beſætning i et Aarstid, ſaa at man er nødt til at preſſe Folk fra Kulſkibe og Neutrale."

„Men vi haabe, Sir, at der ikke ſkal viſe ſig nogen

Ubehændighed, i hvad saa the Proserpine maa foretage sig. Ni Gange af de ti lykkes det en engelsk Orlogsmand, naar den gjør et dristigt Angreb paa en af disse Rovere. Luggeren ligger ogsaa saa lavt paa Vandet, at det vil være let at bestige dens Dæk fra Fartøierne, og da, Sir, haaber jeg at De ikke tvivler om hvad Engelskmænd kunne udrette."

„Ja, Wincheſter, naar De først er paa dens Dæk, tvivler jeg ikke om, at De vilde tage den; men det er maaskee ikke saa let at komme paa dens Dæk, som De troer. Af alle de Pligter, der paahviler en Skibschef, er den, at sende Fartøier ud paa slige Expeditioner, den ubehageligste. Han kan ikke gaae selv, og dersom Udfaldet er ulykkeligt, kan han aldrig tilgive sig det. Det er en ganske anden Ting i Trefning, i hvilken alle dele samme Skjebne, og det Gode eller Onde er eens for alle Mand."

„Det er fuldkommen sandt, Capitain Cuffe, og dog er dette den eneste Maade paa hvilken Lieutenanterne kan faae Leilighed til at skyde lidt Fart, udenfor det sædvanlige Avancement. Jeg har hørt, Sir, at De blev Fregatchef, fordi De i Begyndelsen af Krigen skar nogle Kystfarere ud."

„De er ikke bleven feil underrettet, og det var en umaadelig stor Fare vi alle udsatte os for. Lykken var med os, og den gjorde Udslaget. En eneste Ild endnu fra en fordømt Carronnade, vilde have givet en flanderſk

Beretning om hele Partiet. Denne Raoul Yvard er selv en Djævel i menneskelig Skikkelse, ved disse Entringer, og man siger, at han med et Hug har slaaet Hovedet af Mastersmathen paa the Theseus, da han i forrige Vinter gjenerobrede hint Skibs Prise — hvilket foregik paa Høiden af Alicante."

„Jeg indestaaer for, at Mastersmathen var en tyndhalset Knøs, Sir, der havde gjort bedre i at blive hjemme, og krummet Hals for Pigerne, naar de kom ud af Kirkedøren. Jeg gad seet Raoul Yvard eller nogensomhelst anden født Franskmand kappe mit Hoved af med et eneste Hug."

„Naar jeg skal være oprigtig, Winchester, saa vilde jeg ikke ønske det. De er en dygtig Næstcommanderende, og det er en Stilling, i hvilken en Mand sædvanligviis behøver alt det Hoved han har, og jeg er slet ikke vis paa, at De har noget at undvære. Mon man ikke skulde kunde leie en Felucca, eller en anden Ting, der er større end en Baad, her paa Stedet, ved Hjelp af hvilken vi kunde spille Karlen et Puds, og derved iværksætte vor Hensigt ligesaa godt, som ved at gaae ind paa ham i vore aabne Baade, paa Bulldog-Maneer?"

„Derom er intet Spørgsmaal, Sir, Griffin siger at der er over et Dousin Feluccaer her i Havnen, der alle paa Grund af at denne Knøs ligger i Aabningen, ikke tør røre sig en Tomme. Naar nu en af disse forsøgte paa at slippe langs med Kysten kunde det netop tjene

som Lokkemad for ham, og da kunde vi herligt faae ham paa Krogen."

„Jeg troer jeg har det, Wincheſter. Man har endnu ikke ſeet os have Communication med Byen, veed De, og heldigviis har vort franſke Flag vaiet hele Morgenen. Vi ſtævne ogſaa ind imod Land, og vi vil i nogle faa Minutter drive ſaa langt øſter efter, at vort Skrog, om ikke vore Boven-Seil, vil blive ſkjult for Luggeren hvor den nu ligger. Saaſnart dette er Tilfældet, ſkal de gaae iland med fyrgetyve udvalgte Folk, leie en Felucca, og ſtjæle Dem ud langs med Klipperne, og ſaa klos inde under dem ſom muligt, ſom om de havde Mistillid til os. Naar det rette Øieblik kommer, vil vi gjøre Jagt efter Dem med Baadene, og da maae De ſaa hurtigt ſom muligt ſøge Beſkyttelſe hos Luggeren, naar De ſaa har Maſter Yvard mellem Dem og Baadene, vil jeg ſvare for at De kan tage ham."

Wincheſter glædede ſig over denne Plan, og efter mindre end fem Minutters Forløb blev der givet Ordre til at udvælge Mandſkabet og bevæbne dem. Dernæſt blev de mindre Details ved Arrangementet aftalt, og da Skibet, ſom man havde ventet, var kommen i Skjul for Luggeren, bleve Baadene affendte. En halv Time ſenere, eller netop ſom the Proserpine, efter at have kovendt, var kommen nær ved den Pynt, hvor den igjen vilde blive ſeet af Luggeren, kom Baadene tilbage og bleve heiſte. Strax efter vare begge Skibene igjen i Sigte af

hinanden, og enhver Ting var tilsyneladende **in statu quo**, ombord i dem. For saavidt var vistnok Krigslisten lykkedes. Hertil kom at Batterierne fyrede ti til tolv Skud efter Fregatten, idet de toge dem godt iagt for ikke at ramme den, hvilke **the Proserpine** besvarede under fransk Flag, og til ydermere Forsigtighed havde taget Skarpet fra Kanonerne. Alt dette skeete ifølge et Arrangement mellem Wincheſter og Andrea Barrofaldi, og ene i den Hensigt at forlede Raoul Yvard til at troe, at Vicegouverneuren endnu antog ham for en Engelskmand, medens Skibet i Aabningen ansaaes for en Fjende. En let sydlig Brise, der varede fra Klokken 8 til 9, tillod Fregatten at staae lidt længer tilsøs, hvorved den imidlertid syntes at være udenfor Fare fra Batterierne.

Medens den lette Brise varede, fandt Raoul Yvard ikke forgodt at foretage den ringeste Forandring, og **Le Feu-Follet** blev liggende paa et og samme Sted, saa at, hvis man havde peilet den fra hvilket somhelst Punkt paa Kysten, vilde dens Retning ikke have forandret sig en Grad i hele den Tid. Men denne ubetydelige Brise havde været tilstrækkelig, til at sætte Wincheſter istand til at komme ud af Havnen, med **La Divina Providenza**, den Felucca han havde leiet, og at løbe forbi Forbjerget tilsyneladende under Beskyttelse af de Kanoner, som kronede det, og kom nu i Sigte af Luggeren, netop som den sidste lod Rorgængeren afløse, da Klokken var ti. Otte eller ni Mand vare synlige paa Feluccaens Dæk, alle forklædte

som Italienere, med Huer og stribede Bomuldskjorter, og fem og tredive Mand vare skjulte i Lasten.

Saavidt begunstigede alt Capitain Cuffes og hans Tilhængeres Ønsker. Fregatten var omtrent en Miil fra Luggeren, og halv saa langt fra **La Divina Providenza**; den sidste var kommen et godt Stykke tilsøs, og nærmede sig langsomt en Stilling, der gjorde det rimeligt og naturligt for **the Proserpine**, at sende Fartøier ud for at jage den; medens den Maade paa hvilken den gradeviis drog nærmere til Luggeren, ikke var saadan, at den kunde vække Mistanke, eller at der kunde ligge nogen Hensigt skjult derunder. Kulingen var ogsaa nu løiet saa meget af, at den begunstigede hele Planen.

Det var ikke rimeligt, at Raoul Yvard og hans Folk ikke skulde lægge Mærke til hvad der foregik. Han forhalede rigtignok med Billie sin Afreise, under det Paaskud at det var sikkrere at have sin Fjende i Sigte om Dagen, da han vidste hvor let det vilde være at undgaae ham om Natten; men i Virkeligheden var det for at forlænge den Glæde det var ham, at have Ghita ombord, og det er ogsaa sandt, at han den Morgen havde tilbragt en behagelig Time i Kahytten; men dertil bemærkede hans kloge Øie den ringeste Ting, der foregik, og han var ved sine Ordre altid rede til at imødegaae enhver Fare, som maatte opstaae. Med Ithuel var det heelt anderledes. **The Proserpine** var ham en Vedersthyggelighed, og endog medens han spiste sin Frokost, hvilken han indtog paa

Rodenden af Bougsprydet, vare hans Øine sjelden en Minut vendte fra Fregatten, undtagen i den korte Tid den var skjult af Landet. Det var umuligt for nogen Mand ombord i Luggeren, at sige enten dens Charakteer var bekjendt eller ikke i Porto Ferrajo; men den Omstændighed at Blaalysene vare afbrændte i selve Gouvernementshuset, hvilket Ithuel med egne Øine havde seet, gjorde det idetmindste sandsynligt for den sidste, og bevægede ham til mere Forsigtighed, end han muligen ellers kunde have viist. Dog var der endnu ingen Grund til at mistænke Feluccaen, og den tillidsfulde Maade paa hvilken den stod ned mod Luggeren, gav Grund til at troe, at den idetmindste var uvidende om at **Le Feu-Follet** var en Fjende.

„Den Felucca er det Fartøi, som laae nær ved Landingspladsen," bemærkede Raoul roligt, der nu var kommet ud paa Bakken, for at tale med Ithuel; „den hedder **La Divina Providenza**, den beskæftiger sig med at smugle mellem Livorno og Corsica, og er sandsynligviis nu bestemt til det sidste Sted. Det er et dristigt Skridt, under saadanne Omstændigheder, at sætte Cours for sin bestemte Havn."

„Livorno er en Frihavn," gjensvarede Ithuel, „der behøves ingen Smuglen."

„Ja, fri hvad Venner angaae; men ikke fri for Fjender til at anløbe og forlade. Der er ingen Havn fri i saa Henseende, da det er Forræderi for et Fartøi,

at have Communication med Fjenden, medmindre det skulde være Le Feu-Follet," bemærkede Raoul leende, „vi ere priviligerede, mon brave!"

„Corsica eller Capraya, den vil ikke naae nogen af dem idag, med mindre vi saae mere Luft. Jeg forstaaer ikke hvorfor Manden er seilet med saa liden Luft, at den ikke er istand til at saae et Lommetørklæde til at vaie ud."

„Disse smaa Feluccaer slippe, ligesom vor lille Lugger, igjennem, om det ogsaa synes, som der slet ingen Luft er. Dernæst kan han være bestemt til Bastia, i hvilket Tilfælde han gjør klogest i at komme godt ud fra Land, inden Zephyren sætter ind for Eftermiddagen. Lad ham komme en Miil eller to herud tilsøes, længer mod Nordvest, og han kan sætte en directe Cours til Bastia, naar hans Siesta er forbi."

„Ja, der gaaer de graadige Engelskmænd efter ham," sagde Ithuel, „det er som jeg ventede, lad dem see en Leilighed til at vinde en Guinee, og de vil stride for den, om det ogsaa er imod Loven eller imod Naturen. Hvad have de nu at gjøre med en neapolitansk Felucca, da England er en svoren Ven af Neapel?"

Raoul svarede ikke herpaa, men stod og betragtede Bevægelserne i Taushed. Læseren vil letteligen kunne forstaae, at Ithuels Bemærkning var fremkaldt ved Synet af Baadene, som i dette Øieblik, fem i Tallet, satte af fra Fregattens Side, og roede stadigt mod Feluccaen.

Det vil nu være nødvendigt at anføre Partiernes

relative Beliggenhed, Dagstiden og Veirets nøiagtige Beskaffenhed, for at give Læseren et tydeligt Begreb om de paafølgende Hændelser Le Feu-Follet havde ikke forandret synderlig Plads, siden dens Klyverstjøde var halet op til Luvart. Den laae endnu omtrent en Miil, lidt imod Nordvest fra Andrea Barrofaldis Residents, hvorfra den tydeligt kunde sees, da der var en dyb Bugt sønden for og tvers for den. Ingen Forandring var foregaaet ved dens Seil eller Stillingen af dens Ror, da de Første hang i Givtougene og det Sidste var lagt ned. Da Fregatten i den sidste Time havde ligget Vester over, havde den skudt noget over Stævn i den Retning, og var nu i samme Afstand fra den, som Forbjerget, skjøndt den næsten var en halv Miil ude fra Land. Dens Underseil vare opgivne, paa Grund af den flaue Kuling, men alle dens Bovenseil trak, og bleve omhyggeligt passede og kantsatte, for at den ubetydelige Aande, der var i Atmosphæren, ikke skulde gaae tabt, og som undertiden bragte Bovenbramseilene til at bugne. I det Hele nærmede den sig maaskee Luggeren med en Knobs Fart i Timen. La Divina Providenza var netop udenfor Kanonskuds Afstand fra Fregatten, og omtrent en Qvartmiil fra Luggeren, da Baadene satte af fra den Første, skjøndt ganske nær ved Land, og fik netop den tidtnævnte Bugt aaben. Baadene roede naturligviis i en ret Linie fra det Skib de nylig havde forladt, henimod det, som de vare iværk med at forfølge.

Med Hensyn til Dagstiden, da var Klokken omtrent elleve, hvilket er en Deel af de fire og tyve Timer, da Middelhavet i Sommermaanederne sædvanligviis er saa blankt som et Speil, og saa roligt, som om det aldrig havde kjendt en Storm. Hele Morgenen igjennem havde der været nogen Uregelmæssighed i Luftstrømmen, da den sydlige Brise, som i Almindelighed er svag, og hyppig ustadig, endog havde været endnu svagere og mere omløbende end sædvanligt. Dog havde der, som vi have seet, været tilstrækkelig Luft til at bringe et Skib gjennem Vandet, og dersom Raoul havde været saa flittig, som Folkene paa de to andre Skibe, kunde han i dette Øieblik have været paa Høiden af Øens Vestende, og langt udenfor al Fare. Saaledes som det var, havde han vedblevet at iagttage Resultatet; men tilladt alle de andre Parter at nærme sig.

Det maa indrømmes, at Feluccaens List var godt udtænkt, og det syntes nu, som om den var iværk med at blive beundringsværdig godt udført. Havde det ikke været for Ithuels nøiagtige Kundskab om Skibet, hans fuldkomne Vished om at det var hans gamle Fængsel, som han i sin Sjels Bitterhed kaldte det, er det ikke usandsynligt, at Luggerens Mandskab var bleven overlistet, af saa megen veludøvet Skarpsindighed, og saaledes som det var, vare Meningerne meget deelte, da Raoul selv var mere en halv tilbøielig til at troe, at hans amerikanske Allierede dog en Gang havde Uret, og at

Skibet, der var i Sigte, virkelig var hvad det gav sig ud for at være, en republikansk Krydser.

Baade Wincheſter, der var i La Divina Providenza og Griffin, der commanderede Fartøierne, spillede deres Roller til Fuldkommenhed. De kjendte altfor godt den listige og forfarne Fjendes Charakteer, med hvem de havde at gjøre, til at forsømme den ringeste af deres vel anlagte Plans Details. Istedenfor at stævne mod Luggeren, saasnart Jagten var begyndt, syntes Feluccaen tilbøielig til at gaae ind i Bugten og søge en Ankerplads under Beskyttelse af et lille Batteri, som netop i denne Hensigt var opkastet paa Pynten. Men Distancen var saa stor, at det var tydeligt, at et saadant Forsøg vilde være unyttigt, og efter i faa Minutter at have styret i den Retning, holdt La Divina Providenza ud fra Land, og bestræbte sig for at komme under Luggerens Beskyttelse. Alt dette skete ligefor Øinene af Raoul, der bestandig brugte Kikkerten, og som med skinsyg Mistanke udforskede den ringeste Bevægelse. Wincheſter var, til Lykke for hans Hensigters Fremme, en Mand med mørk Ansigtsfarve, af Middelhøide, og med et stort krøllet Skjæg, saaledes som Orlogsgaster pleie at lade det groe paa lange Krydstogt; og med sin røde phrygiske Hue, stribede Skjorte og hvide Bomulds Beenklæder, lignede han en Italiener saa godt, som man kunde ønske det. De Folk, som vare paa Dækket, vare ogsaa for deres Udseende blevne valgte, da adskillige af dem virkelig vare Fremmede, fødte paa Middel-

havets Kyster; da det virkelig var en Sjeldenhed at Mandskabet paa et engelsk eller amerikansk Orlogsfartøi, ikke repræsenterede Halvdelen af Jordens maritime Nationer. Disse Folk robede ogsaa en passende Deel Forvirring og Støi, idet de løb frem og tilbage, da Jagten begyndte at blive levende, idet de gav sig Mine af at have meget travlt, men uden Orden eller Sammenhold. Da Kulingen endelig næsten ganske døede hen, fik de to Aarer ud, og begyndte lystigt at roe, da baade det virkelige saavelsom det tilsyneladende Ønske var, at komme saa nær som muligt til Luggeren."

„Peste!" udbrød Raoul, „alt dette synes at være i sin Orden, naar Alt kommer til Alt er Fregatten dog nok fransk. Disse Folk i Baadene have megen Lighed med mine tappre Landsmænd."

„De ere ægte John Bulls," svarede Ithuel bestemt, „og Skibet er den fordømte **Proserpyne**," thi saaledes udtalte Nyhampshiremanden altid Navnet paa sit gamle Fængsel. „Hvad de franske Hatte angaae, og den Maade paa hvilken Folkene roe, da er det Hele ikkun en List. „Fyr kun en Serpunder ind imellem dem, og De skal see hvorledes de vil aflægge den franske Mine, og gribe til deres engelske Opdragelse."

„Det vil jeg ikke gjøre, thi vi kunde fornærme en Ven. Hvad er det nu de Karle i Feluccaen bestille?"

„Nu, de have faaet en lille Kanon, ja, det er en tolvpundig Carronade, frem fra sit Skjul under Presen-

ningen, og stillet den foran for Fokkemasten, de ere iværk med at gjøre den klar til at bruges. Vi vil faae noget at bestille inden Enden taer."

„Bien, det er som Du siger — og, voila, de rette den imod Baadene!"

Da dette blev sagt var Feluccaen halv indhyllet i Røg. Derpaa fulgte Knaldet af Kanonen. Kuglen saaes hoppe langs henad Vandet, rigtignok i en tilstrækkelig Afstand fra den forreste Baad, og dog saa nær, at det kunde antages at være et maadeligt Sigte. Den forreste Baad var the Proserpines Barkas, der førte en lignende Carronade forude, og der forløb ikke en halv Minut, førend Ilden blev besvaret. Saa rolige vare Folkene og saa godt var enhver Deel af denne Plan beregnet, at Kuglen kom hvinende gjennem Luften, i lige Linie mod Feluccaen, idet den strøifede dens Storraae, omtrent midtveis mellem Masten og den øverste Nok, og Seilet løb ned.

„Menneskenatur!" udbrød Ithuel, „dette er at handle tvertimod Contrakten, Capitain Raoul, de skyde bedre for Spøg, end naar det er ramme Alvor."

„Dette seer ud som om det var ramme Alvor!" svarede Raoul. „Man skyder sjelden sin Vens Storraa, ned med frit Forsæt."

Saasnart Baadsmandskabet saae Nokken af Raaen komme ned, holdt de inde med at roe, og gav tre hjertelige

Hurraraab, ifølge et Signal fra Griffin, der stod opreist i Barkassens Agterende.

„Bah!" raabte Raoul; „dette ere engelske John Bulls, derom er ingen Skygge af Tvivl. Hvem hørte nogensinde Folk af Republikken hyle, ligesom det kunde være en Flok italienske **fantoccine**, trukken ved Traade. **Ah! Messieurs les Anglais**, I have forraadt Eders Hemmelighed ved Eders infernalske Struber; pas nu paa, saa skal vi fortælle Eder Resten af Historien."

Ithuel gned sine Hænder af Glæde, da han var fuldkommen overbeviist om, at Raoul ikke længer kunde være bedraget; skjøndt Ilden mellem Feluccaen og Barkassen blev levende vedligeholdt, og Skydningen var saaledes, at den godt kunde have passeret for en virkelig Kamp. Aarerne bleve imidlertid stadig brugte paa Feluccaen, medens Baadene halede stærkt ind paa den Jagede. **La Divina Providenza** kunde nu være tre hundrede Yards fra Luggeren, og Barkassen, den nærmeste af de Forfølgende, omtrent i samme Afstand agten for Feluccaen. Efter ti Minutters Forløb vilde de tilsyneladende Combattanter rimeligviis være paa Siden af hinanden.

Raoul gav Ordre til at lægge **Le Feu-Follets** Aarer ud og bemande dem. Paa samme Tid blev dens Kanoner — tolvpundige Carronader — satte i løse Tallier, og gjort klart til at affyres. Af disse havde den fire paa hver Side og to Sexpundere paa Bakken, som ligeledes blev gjort klar til Tjeneste. Da Alt var klar, bleve

de tolv Aarer furede ud, og ved at bruge dem med Kraft, skjød Luggeren over Stævn. Baade dens Klyver og Papegoie bleve i samme Øieblik bjergede. En eneste Minut var nok for at lære Winchester, hvor haabløs en Jagt vilde være med hans Felucca, om ikke med Baadene selv, dersom Luggeren skulde forsøge at undkomme paa denne Maade, da det stod fuldkommen i dens kraftige Mandskabs Magt, at bringe den igjennem Vandet, ved Hjælp af Aarerne med en Fart af tre eller tre en halv Knob i Timen. Men det lod ikke til at den havde i Sinde at flygte; thi den lagde Stævnen mod La Divina Providenza, som om den, skuffet af de Engelskes Konstgreb, havde besluttet at forhindre Feluccaens Erobring og at dække sin Ven.

Raoul forstod sig selv alligevel langt bedre, end denne Forudsætning vilde give Grund til at formode, Han roede Luggeren op i Linie med La Divina Providenza og Baadene, for det første, fordi han i den Stilling vilde være mindst udsat for at lide af de Sidstes Ild, da han godt vidste, at der med Flid blev skudt med saa stor Elevation, at Skuddene ingen Skade kunde gjøre, og for det andet, for at han kunde komme til at bestryge hele den fjendtlige Linie. Feluccaen og Baadene vedbleve imidlertid ikke alene at bruge deres Carronader; men de begyndte paa begge Sider en levende Musketild; da den Første nu var et hundrede Yards Afstand fra Le Feu-Follet, og som det lod, overordentlig haardt

presset af sine Modstandere. Da der ikke var nogen Luft under nærværende Omstændigheder, (thi den Smule, der havde været, var reent bortdøet under Skydningen) var Søen heelt bedækket af Røg, idet der især hævede sig en Røgstøtte over Feluccaens Dæk og om dens Reisning; thi der blev virkelig, netop til det Øiemed, afsveden en betydelig Mængde Krudt, paa forskjellige Steder af dens Dæk. Ithuel bemærkede ogsaa, at midt under Forvirringen og Dampen, forøgedes La Divina Providenzas Mandskab i Antal, istedenfor at formindskes under Slaget, og der var lagt endnu fire Aarer ud, bemandede hver med tre Mand, medens idetmindste tyve andre vare komne tilsyne, løbende fra det ene Sted til det andet, og raabende til hinanden i et Sprog, som skulde forestille Italiensk, men som i hans øvede Øre langt mere lød som Bastardengelsk. Feluccaen var ikke halvtredsindstyve Yards borte, da Støien naaede sit Høieste, og en Crisis var nær. Hurraraabene fra Baadene paa den anden Side af den, forkyndte ogsaa Griffins og hans Partis Nærværelse, medens La Divina Providenza, som i en Slags blind Hast, var svaiet saaledes, at den vilde komme tvers for Bougen af Le Feu-Follet.

„Mes enfans," raabte Raoul, „soyez calmes — Fyr!"

Alle fem Kanoner, ladet med Skraa, bleve affyrede ind i La Divina Providenzas Røg, Skrigene som paafulgte vidnede tilstrækkelig om med hvilken Virkning. En

høitidelig, forbausende Stilhed fulgte fra Englændernes Side, og derpaa opstod en mandig Larm, som om de, forberedte paa enhver tilfældig Begivenhed, vare besluttede paa at trodse det værste. Dernæst saaes Baadene komme rundt om Feluccaens Boug og Agterende, idet de ivrigen stræbte at naae deres virkelige Fjende; medens deres to Carronader besvarede Ilden, og denne Gang vare de ladede og stillede, for at bringe Død og Fordærvelse. Men det var for seent til at kunne lykkes. Da Griffin i Barkassen kom ud af La Divina Providenzas Røg, saae han alle Luggerens Seil udfoldede, og let bugnende af den svage, sydlige Laring. Le Feu-Follet var alligevel saa let, at en And neppe kunde have svommet lettere bort fra Jægeren, end dette lille Fartøi skjød frem, bort fra Røgen, og lod sine Forfølgere en hundrede Yards agten for sig. Da det lod til at den ubetydelige Brise vilde vare længe nok, til at bringe hans Parti i den yderste Fare under de Franskes Ild, gav Winchester øieblikkelig Ordre til Baadene, at ophøre med at forfølge, og til at forene sig paa den anden Side af Feluccaen. Denne Ordre blev villigen adlydt, og begge Partier fik et Øiebliks Betænkningstid.

Le Feu-Follet havde ikke lidt noget der var værd at omtale, men Englænderne havde ikke mindre end et Dusin Dræbte eller Saarede. Blandt de Sidste var Winchester selv, og da han saae at hvilketsomhelst Held, der kunde paafølge, væsentligst vilde falde i hans Under-

givnes Lod, satte hans Saar ham ud af Stand til at forfølge Striden videre, der saaledes som Sagerne stod, desuden kun lovede lidet Held. Saaledes var det alligevel ikke med Raoul Yvard. Da han saae at Fregatten, lige saavel som han selv, havde faaet Brisen, og at den listede sig hen i Retningen mod de Kæmpende, besluttede han at hævne sig alvorligt over det dristige Forsøg, og derpaa at fortsætte sin Reise.

Luggeren stagvendte altsaa og gik til Luvart af Feluccaen, idet han vedligeholdt en levende og velrettet Ild medens han nærmede sig. I Førstningen blev denne Ild besvaret; men Modstanden ophørte snart, og da **Le Feu-Follet** passerede sin Modstander, nogle faa Yards til Luvart af den, saae han at alle Englænderne havde forladt den og medtaget deres Saarede. Baadene roede gjennem Røgen henimod Bugten, i den modsatte Retning af den Luggeren stævnede. Det vilde have været let for Franskmændene at kovende, og sandsynligviis indhente Flygtningene, bore dem i Sænk eller tage dem til Fange; men der var et Anstrøg af høi Ridderlighed i Raoul Yvards Charakteer, og han erklærede, at da Konstgrebet var klogt udtænkt, og dristigt forsøgt, vilde han ikke forfølge sit Held videre. Maaskee det, at Ghita lod sig see paa Dækket, bønfaldende ham om Medlidenhed, havde sin Indflydelse; vist er det imidlertid, at han ikke tillod at der affyredes et eneste Skud mere paa Fjenden. Istedenfor at forfølge sin Fordeel paa denne Maade, bjergede nu

Luggeren sine Agterseil, kovendte, dreiede til Vinden i Læ af Feluccaen, luvede sine Forseil levende, tilsatte igjen Papegøien, og luvede saa tæt op til hvad man kunde kalde Prisen, saa at de to Skibe kom til at berøre hinanden saa blidt, at ikke et Æg vilde være knust imellem dem, som man siger. En enkelt Trosse sikkrede Feluccaen til Luggeren, og Raoul, Ithuel og nogle faa andre gik over i den Første.

La Divina Providenzas Dæk strømmede af Blod, og Skraa- og Kardeske-Kugler stak i hele Klynger i flere Steder af Skibet. Tre døde Legemer bleve fundne i dens Last; men man saae intet levende Væsen ombord. Der var en fuld Tjærepøs ved Haanden, denne blev placeret nedenunder Lugen, bedækket med alle de brændbare Sager man kunde faae fat paa, og antændt. Flammerne vare saa virksomme paa denne tørre Aarstid, at Raoul fortrød at han ikke havde opsat at antænde Ilden, til hans eget Skib var bleven fjernet; men da den sydlige Luftning vedvarede, blev han sat istand til at komme i en tilbørlig Afstand, førend Flammerne naaede Feluccaens Reisning og angreb dens Seil.

Ti Minutter gik saaledes tabt, og disse havde været tilstrækkelige til at bringe Fartøierne saa langt ind imod Land, at de vare ude af Kanonskuds Distance, og til meget nær at bringe Fregatten paa Kanonskuds Distance fra Sydost. Men idet Raoul halede Skjøderne, bragte han snart Luggeren klar af den flammende Prise, hvorefter

han stod imod Elbas Vestende, idet han, hvilket ikke var usædvanligt i saa flau Kuling, avancerede tre Miil i samme Tid som Fregatten tilbagelagde to. Det var alligevel ikke nogen gunstig Dagstid for at Brisen skulde blive staaende, og efter andre ti Minutters Forløb vilde det have faldet de fineste Sandser vanskeligt, at opdage den letteste Luftstrømning gaae hen over Vandets Overflade. Denne Flagren forend Brisen aldeles hendøde, var ikke noget usædvanligt, og Raoul følte sig overbeviist om, at de ikke vilde faae mere Luft den Dag, forend Zephyren begyndte. Han gav derfor Ordre til at alle Seilene skulde bjerges, et Solseil bredes ud over Skandsen, og det blev tilladt Mandskabet at varetage deres private Forretninger. Fregatten syntes ogsaa at føle, at det var Øieblikket for Skibenes, saavelsom for Menneskets Siesta; thi den bjergede Bram- og Bovenbram-Seil, Klyver og Mesan, opgav Underseilene, og laae saa ubevægelig paa Vandet, som om den stod fast paa en Klippe. De to Skibe vare ikkun paa langt Kanonskuds Distance fra hinanden, og under sædvanlige Omstændigheder, vilde det Større have seet sig istand til at angribe det Mindre med Baade; men den Lectie der nylig var bleven givet, var Franskmændene en tilstrækkelig Borgen, for at man vilde afholde sig fra at fornye et lignende Forsøg, og de værdigede neppe deres Naboes Tapperhed den Opmærksomhed, at lægge Mærke til ham. En halv Time senere, da Winchester kom tilbage til Skibet, hinkende paa et

saaret Been, og med et udaset og ydmyget Mandskab, saae man at Foretagendet havde kostet syv dygtige Folk Livet, foruden det at endnu Femten for Øieblikket vare utjenstdygtige.

Saasnart Capitain Cuffe havde seet Luggeren under Seil, og at den, fuldkommen under Commando, lod sit Skyts spille paa Feluccaen og Baadene, vidste han at Foretagendet var mislykkedes. Men da han opdagede at de Sidste roede ind mod Land, var han overbeviist om at de maatte have lidt, og han var forberedt paa at erfare et alvorligt Tab, skjøndt han ikke havde forestillet sig det saa stort som det var, i Forhold til det hele Antal, som var sendt paa denne Expedition. Han udspurgte med Forsæt ikke Winchester, førend hans Saar var forbundet; men Griffin blev kaldt ned i hans Kahyt, saasnart Fartøierne vare blevne indsatte og surrede.

„Nu, Mr. Griffin, det er ret en fordømt Affaire I der have faaet mig indviklet i, med samt Eders Lyst til at gaae paa Eventyr efter Luggere og Raoul Yvarder, med Baade! Hvad vil Admiralen sige, naar han faaer at vide, at to og tyve Mand ere blevne oplagte, og at vi have en Felucca at betale, blot for en Morgen-Fornøielse."

„Vi gjorde i Sandhed vort bedste, Capitain Cuffe; men man kunde ligesaa godt have forsøgt at slukke Vesuv med Sneboldte, som at staae imod denne infernalske Luggers Skraasække; jeg troer ikke der var et ubeskadiget

Rundholdt i Feluccaen. Folkene have aldrig opført sig bedre, og lige indtil det Øieblik vi gav det sidste Hurra, var jeg ligesaa sikker paa **Le Feu-Follet**, som jeg nogensinde var paa Avancement."

„Ja, man behøver ikke længer at kalde den **Le Few-Folly**, da **the Great-Folly** er et bedre Navn. Hvorfor Fanden raabte De i det Hele Hurra? Sir, hørte De nogensinde i Deres Levedage en Franskmænd raabe Hurra? Det Hurraraab var netop Grunden til at man opdagede hvem De var, førend De kunde komme ham ind paa Livet. De skulde have raabt **vive la république**, som alle deres Fartøier gjøre, naar vi angribe dem. Et ordentlig engelsk Hurra vilde faae en fransk Strube til at revne."

„Jeg troer rigtignok at vi der begik et Misgreb, Sir; men jeg har aldrig været i en Affaire, hvor vi ikke har raabt Hurra, og da den begyndte at blive heftig, eller syntes at blive heftig, forglemte jeg mig en Smule. Men vi skulde alligevel have havt den Sir, havde der ikke været en Ting i Veien."

„**Og hvad er det, maa jeg spørge?** De veed, Griffin, at jeg maa have noget antageligt at forebringe Admiralen; det kan ikke gaae an, at man fortæller i Bladene, at vi bleve bankede for vor egen Skraalens Skyld."

„Jeg vilde netop have anført, Capitain Cuffe, at dersom Luggeren ikke havde affyret sit første glatte Lag, netop i det Øieblik den gjorde det, og dersom den havde

givet os Tid, til at komme ud af dens Skudlinie, vilde vi være komne ind paa den, førend den kunde have ladet igjen, og taget den til Trods for den Brise, der saa meget begunstigede den. Det at vi havde tre Mand saarede i Barkassen, gjorde ogsaa en Forskjel, hvorved ligesaa mange Aarer fangede Krabber, i et meget critisk Øieblik. De veed Sir, at alt beroer paa Slumpelykke ved en saadan Leilighed, og den var os ikke gunstig."

„Bah! det gaaer aldrig an at sige Nelson: Alt var gaaet godt, Mylord, indtil tre af Barkassens Mandskab begyndte at fange Krabber med Aarerne, hvorved Baaden kom i Sakning — Nei, nei, det vil aldrig kunne gaae an i en Avis. Lad mig see, Griffin; naar Alt kommer til Alt, løb Luggeren fra Eder, — I vilde have havt den, dersom den ikke var gaaet under Seil, og stod klos bidevind Sydvest efter."

„Ja, Sir, det gjorde den vistnok. Dersom den ikke var gaaet under Seil, som De siger, var der intet, der kunde have forhindret os i at lægge paa Siden af den."

„Nu vel da, den løb. Der reiste sig noget Luft. Fjenden tilsatte Seil, ethvert Forsøg paa at borde den mislykkedes. Tappre Gutter! raabte Hurra, og anstrængte sig af yderste Evne. Ikke saa daarlig en Rapport, naar Alt kommer til Alt. Men hvad sige vi om den fordomte Felucca? De seer at den er brændt lige ned til Vandgangen, og vil synke om nogle faa Minutter."

„Meget sandt, Capitain Cuffe; men der kom ikke en Franskmand ombord i den, saalænge vi vare der."

„Ja, jeg seer hvorledes det hang sammen; — lod alle Folkene gaae i Fartøierne for at jage, da Feluccaen var alt for tung til at bevæge, og enhver Bestræbelse for at bringe den paa Siden, frugtesløs. Han er en Djævel af en Karl, den Nelson og Bronte; og jeg vil hellere høre titusend Stormes Torden, end at faae et af hans stormende Breve. Godt, nu troer jeg at jeg kjender Affairen, og skal omtale Eder Alle som I fortjene. Det var en modig Streg, skjøndt den mislykkedes. I fortjente Held i hvad der saa end foraarsagede at det glippede."

Heri var Capitain Cuffe nærmere ved at have Ret, end i enhver Ting han ellers yttrede ved denne Leilighed.

Tiende Kapitel.

Ghita Caracciolis Stilling ombord i Luggeren var høist ubehagelig, i den levende Kamp, vi netop have fortalt. Til Lykke for hende var Striden meget kort, da Raoul havde ladet hende være fuldkommen uvidende om, at nogen Fare nærmede sig, indtil det Øieblik **Le Feu-Follet**

aabnede sin Ild. Rigtignok havde hun hørt Skuddene, der bleve vexlede mellem Feluccaen og Baadene, men dette havde man sagt hende, var en Affaire i hvilken Kaperen ikke havde nogen Deel, og da Skuddene lød fjernt for hende, som var i Kahytten, var hun let bleven bedraget. Medens den virkelige Strid gik for sig, laae hun paa Knæ ved sin Onkels Side, og i det Øieblik den ophørte, lod hun sig see paa Dækket, og indlagde et Ord til Gunst for de Flygtende, paa den Maade, som det allerede er meddeelt.

Nu havde alligevel Scenen fuldkommen forandret sig. Luggeren havde undgaaaet al Skade der var værd at omtale, dens Dæk var ikke bleven bestænket med Blod, og dens Held havde været saa fuldkomment, som man kunde ønske sig det. I Forening med disse Fordele, havde Resultatet bortfjernet al Frygt for den eneste Fare, som Raoul troede endnu kunde være tilstede, mellem hans eget Skib og Fregatten, eller et Angreb af Baade i Stille; thi det var ikke rimeligt, at Folk, der nylig vare blevne saa ilde medhandlede i et Foretagende, der var saa godt maskeret, vilde fornye Forsøget, medens de endnu leed under Nederlagets Svien. Affairer af denne Slags fordrer al den Disciplin og Bestemthed, som en velordnet Tjeneste kan tilveiebringe, og ere ikke til at tænke paa, under Nederlagets temporaire Demoralisation. Alle ombord i Luggeren betragtede derfor Sammenstødet med **the Proserpine** som endt, idetmindste for Øieblikket.

Ghita havde spiist til Middag; thi det var nu ud paa Dagen, og hun var kommet op paa Dækket, for at undgaae at være indespærret i en meget lille Kahyt, idet hun overlod det til sin Onkel at nyde sin sædvanlige Siesta. Hun sad under Solseilet paa Skandsen, som sædvanlig beskæftiget med Naalen, hvilket hun pleiede at gjøre paa den Tid af Dagen, paa Argentaros Høider. Raoul havde sat sig paa en Carronade-Slæde i Nærheden af hende, og Ithuel var i nogle faa Fods Afstand fra dem, beskæftiget med at skille en Kikkert ad, for at aftørre Glassene.

„Jeg formoder, at den høist fortræffelige Andrea Barrofaldi vil synge et Tedeum, fordi han undslap vore Kloer," udbrød Raoul leende. „Pardie! han er en stor Historiker, og i enhver Henseende skikket til at skrive en Beretning om denne store Seir, hvilken **Monsieur l'Anglais, lá bas,** er ifærd med at sende til sin Regjering."

„Og Du, Raoul, har Du ikke nogen Anledning til et Tedeum, efter at Du er undsluppen?" spurgte Ghita blidt og dog med Eftertryk; — „er der ikke nogen Gud for Dig at takke, ligesaavelsom for Vicegouverneuren?"

„Peste! vor franske Gudsfrygt tænkes der lidet paa nuomstunder, Ghita. Republikker har, som Du veed, ikke stor Tro til Religionen, er det ikke sandt, **mon brave Americain?** Siig os Etooell, har I nogen Religion i Amerika?"

Da Ithuel ofte havde hørt Raouls Meninger an

gaaende disse Gjenstande, og kjendte den herskende Tilstand i Frankrig, med Hensyn til dette Punkt, saa hverken følte eller udtrykte han nogen Forundring ved dette Spørgsmaal. Dog var Tanken alle hans egne Begreber og Fordomme modstridende, da han tidlig var bleven lært at have Agtelse for Religionen, endog medens han ivrigst tjente Djævelen. Ithuel var med et Ord, en af hine Descendenter af Puritanismen, som, med Hensyn til Gud, var fuldkommen urokkelig, saa vidt som hans Theori strækker sig, men som, med Hensyn til Mennesket, var lig de Skriftkloge og Pharisæerne. Ikke destomindre stod han, som han udtrykte sig, altid op for Religionen, en Ting som hans engelske Kammerater havde drevet Gjæk med, idet de paastod, at han endog „stod op" medens det øvrige af Skibsmandskabet knælede.

„Jeg frygter saa smaat for, Monsieur Rule," svarede han, „at I i Frankrig har iskaaren den forkeerte Tamp af den republikanske Trosse. I Amerika sætte vi Religionen endog over Dollars, og dersom det ikke er overbevisende, saa stikker jeg op. Jeg vilde nu ønske, at I en Gang kunde see en Søndag i Granit-Staten, Signorina Ghita, for at I kunde faae et Begreb om hvad vor vestlige Religion virkeligen er."

„Al virkelig Religion, al virkelig Andagt til Gud er, eller burde være den samme, Signor Ithuello, enten i Øst eller Vest. En Christen er en Christen, lad ham saa leve og dø hvor han vil."

„Det forekommer mig ikke at være ganske plat Seillads. Nu, Gud velsigne Dem, unge Dame, Eders Religion er nu ikke mere lig min, end min Religion er lig Erkebiskoppen af Canterburrys Religion, eller Monsieur Rules her!"

„La mienne!" udbrød Raoul; „jeg gjør ikke Fordring paa at have nogen, mon brave, der kan ikke være nogen Lighed med Ingenting."

Ghitas Blik var snarere omt end bebreidende, men det var dybt bedrøvet.

„Hvori kan vor Religion afvige?" spurgte hun, „naar vi begge ere Christne, Amerikanere eller Italienere, det er alt eens."

„Det kommer deraf, at man ikke kjender noget til Amerikanerne," sagde Ithuel, opfyldt af de Tanker han havde om sin egen Mening, og om den Deel af Verden hvorfra han kom. „For det første har De Paven, Cardinalerne og Biskopperne, og alle saadanne Ting i Deres Religion, medens vi ikke have Nogen."

„Vistnok er der den hellige Fader og Cardinalerne; men de ere ikke min Religion," svarede Ghita, der saae forundret ud. „Biskopper ere rigtignok udnævnte af Gud og danne en Deel af hans Kirke, og Biskoppen af Rom er Kirkens Hoved her paa Jorden; men intet videre."

„Intet videre? Dyrke I ikke Billeder og tage Klæder af og paa under Eders Bønner, og knæle paa en hykkelsk,

vanhellig Maade, og omskaber I ikke Alt til forfængelige Ceremonier?"

Dersom Ithuel havde været forpligtet til, med Liv og Sjel, at forsvare en af Satserne i en Oxforder-Afhandlings omtvistede Spørgmaal, kunde han ikke have yttret disse Ord med mere Iver, eller med større Selvtillid. Hans Sind var opfyldt af de meest vulgaire Beskyldninger mod et overordentligt vulgairt Sæt af secteriske Distinctioner, og han ansaae det for et stort Beviis paa protestantisk Fuldkommenhed, at afskye alle de aflagte Skikke. Paa den anden Side lyttede Ghita til med Forundring; thi for hende var den Agtelse, i hvilken den romerske Kirkes Ritus blev holdt af Protestanternes store Masse, en dyb Hemmelighed. Den Tanke at tilbede et Billede, havde aldrig krydset hendes uskyldige Sjel, og skjøndt hun ofte knælede ned for hendes eget lille Elfenbeens-Crusifix, havde hun aldrig troet, at Nogen kunde være saa uvidende, at forvexle den blot materielle Fremstilling af Offeret, det skulde forestille, med den hellige Forsoner selv.

„Det er sømmeligt at bruge en passende Klædedragt ved Alteret," sagde hun; „og dets Tjenere bør ikke være klædt som andre Mennesker. Vi vide at det er Hjertet, Sjelen, der skal røres, for at finde Naade hos Gud, men dette gjør ikke det ydre Skin af Agtelse, som vi vise, endog mod hverandre, mindre nødvendigt. Hvad

det angaaer at tilbede Billeder, da vilde det være Afguds-dyrkelse, og ligesaa strafværdig, som de stakkels Hedninge."

Ithuel saae forvirret ud, thi han tvivlede ikke i ringeste Maade om, at det, at tilbede Billeder, var en væsentlig Deel af den catholske Andagt, og hvad Paver og Cardinaler angik, da ansaae han dem alle for saa uundværlige ved denne Kirkes Troesbekjendelse, som han ansaae det for vigtigt ved sin egen, at Præsterne ikke skulde bære lange Kjoler, og at Bygningerne, i hvilke de holdt Andagt, skulde have Vinduer uden gothisk Spidsbue foroven. Latterligt, som alt dette kan synes nutildags, og ugudeligt, som det sandsynligviis vil synes om et Aarhundrede, dannede det, og danner endnu en ikke ringe Deel af secterisk Tro, og indsneg sig i deres Fjendskab og den Skinsyge, som synes at antage det for nødvendigt, at være uenige om Guds Kjærlighed. Kunde vi blot see tilbage paa vore egne Meningsforandringer, ville vi fole mindre Tillid til vore Dommes Retfærdighed, og frem for alt vilde man troe, at Amerikanerne, der har levet længe nok til at see de Luftspring, der ere blevne ovede i Skikkene og Troesbekjendelserne, hos de fleste af hans eget Lands mere moderne Secter, i den sidste Fjerdedeel af et Aarhundrede, vilde have erhvervet sig noget, som lignede en passende Agtelse, for de mere faste og ærværdige Dele af den christne Verden.

„Passende Klædedragt!" gjentog Ithuel med Foragt; „hvilken Klædedragt behøves der i det høieste Væsens

Dine? Nei, dersom jeg skal have en Religion, og jeg veed det er nødvendigt og nyttigt, saa lad det være en reen, nogen Religion, der stemmer overeens med Fornuften. Kan man ikke kalde det at tænke, Monsieur Rule?"

„Ma foi, oui. Fornuft fremfor alle Ting, Ghita, og fremfor Alt Fornuft i Religionen."

„Ah! Raoul, det er dette, der vildleder og forraader Dig," gjensvarede Pigen med Alvor. „Tro og en from Hengivenhed sætte Følelserne i en passende Ligevægt, og dog forlanger Du Beviser af ham, der skabte Universet, og gav Dig Livet!"

„Ere vi ikke fornuftige Skabninger, Ghita," gjensvarede Raoul blidt, og dog med en Alvor og Sandhed, der endog gjorde hans Skepticisme træffende og agtværdig; „og er det ufornuftigt at vente at vi skulle handle overeensstemmende med vor Natur? Kan jeg dyrke en Gud jeg ikke forstaaer?"

„Kunde Du dyrke den Du forstod? Han vilde ophøre at være en Guddom, og vilde blive lig os selv, dersom hans Natur og Egenskaber vare saadanne, at vi kunne fatte dem. Faldt det nogensinde nogen af Dine Underordnede ind at komme op paa denne Skandse, og fordre at høre Bevæggrundene til alle de Ordrer Du har udstedt i denne lille Felucca, hvor redebon vilde Du ikke være til at drive dem tilbage, som oprørske og uforskammede; og dog vil Du ransage Universets Gud, og efterforske hans Mysterier!"

Raoul var stum, medens Ithuel studsede. Det var saa sjeldent at Ghita aflagde sit overordentlige blide Væsen, at hendes Kinds Rødme, hendes Øies strenge Alvor, hendes Stemmes bevægende Tone, og det Eftertryk med hvilket hun talte ved denne Leilighed, frembragte en Slags Ærefrygt, der forhindrede Samtalen i at fortsættes. Pigen selv var saa bevæget, at Taarer, efterat hun havde siddet en Minut med Hænderne for Ansigtet, saaes vælde frem mellem hendes Fingre. Derpaa reiste hun sig op og ilede ned i Kahytten. Raoul havde altfor megen Takt for det Sommelige, til at han skulde følge hende, men han sad nedslagen og hensunken i Tanker, indtil Ithuel drog hans Opmærksomhed hen paa sig.

„Piger ere Piger," sagde den listige og philosophiske Jagttager af Menneskeslægten, „og der er intet der angriber deres Natur lettere, end en Smule religiøs Exaltation. Jeg tør nok sige, at Italienere, dersom det ikke var for disse Billeder, Cardinaler og Biskopper, og saadanne Skabninger, udgjøre en meget god Slags Christne."

Men Raoul var ikke i Lune til at passiare; og da nu Timen var kommen, da Zephyren kunde ventes, stod han op, befalede at Solseilet skulde tages ned, og forberedte sig paa at gjøre sig selv til Herre over Tilstanden af de Ting, der omgav ham. Der laae Fregatten og holdt, som Alt omkring den, sin Siesta, dens tre Mersseil vare strakte; men ethvert andet Seil, som var los, hang opgivet og ventede paa Luft. Dens skjødesløse Ud-

seende uagtet, var der dog i de sidste faa Timer bleven iagttaget ethvert Hensyn, og saa klogtigt var endog den mindste Aande bleven benyttet, at Raoul studsede forundret, da han fandt hvormeget nærmere den nu var, end da han sidst saae paa den. Det hele Kneb stod i Øieblikket tydeligt for ham, og han blev nødt til at erkjende sin egen Efterladenhed, da han opdagede at han laa indenfor Skudvidde fra sin mægtige Fjende, dog endnu saa langt borte, at dens Sigte vilde være lidt usikkert, især dersom der vilde reise sig lidt Sø. Feluccaen var nedbrændt til Vandgangen; men da Vandet var saa smult, flød dens Vrag endnu, og blev sat langsomt ind i Bugten, da der løb en ubetydelig Strøm i det Strøg hvor den nu laae. Byen badede sig i Eftermiddagssolen, skjøndt den var skjult for hans Syn, og hele Den Elba saae ud, som om den sov.

„Hvilken Siesta!" sagde Raoul til Ithuel, da de begge stod paa Rodenden af Bougsprydet, og nysgjerrigt betragtede Scenen, — „Sø, Land, Bjerge, Borgere og Søfolk, Alt i Dvale. **Bien**, der er Liv hist i Vesten, og vi maa see at komme længer bort fra votre **Proserpine**. Kald Folkene op, Monsieur Lieutenant! lad os faae Aarerne ud, og faae **Le Feu-Follet** til at stævne den anden Vei. **Peste!** Luggeren er saa skarp, og har saadant Vrinde til at gaae directe den Vei hun stævner, at jeg frygter for at hun er kravlet op mod sin Fjende,

ligesom et Barn, der kryber hen til den Ild, som brænder dets Fingre."

Alle Mand vare snart i Bevægelse ombord i Le Feu-Follet, og Aarerne skulde netop sættes i Gang, da Papegøien begyndte at spille, og det første Puft af den forventede vestlige Brise, strøg langs med Vandets Overflade. For Sømænd var det det samme, som at indaande Oxygen-Gas. Al Udseende af Sløvhed forlod Folkene paa begge Skibene, og hver Mand var øieblikkeligen beskæftiget med at tilsætte Seil. Raoul fik et Beviis paa den farlige Nærhed, i hvilken han var kommen til Fregatten, derved at han kunde høre Raabene ombord i den; og Stilheden paa Søen var endog saa stor, at Fokkeraaens Knagen virkelig var ham tydelig, da Englænderne braste den rask om, for at bakke Forremersseil.

I dette Øieblik meldte Brisen sig atter ved en Luftstrøm, Raoul fløitede efter Vind og Luggeren skjød over Stævn, idet den gled mod Fregatten. Men i en halv Minut havde den faaet tilstrækkelig Fart, Roret blev lagt ned og den gik let og yndigt gjennem Vinden, som Fuglen vender sig i Luften. Dette var ikke Tilfældet med den tungere Fregat, den havde brast ind i sine styrbords Forbraser, og skulde have Forremersseil bak, for at faae Skibet til at falde, at Forræerne kunde blive ombraste og Seilene komme i Træk, medens Le Feu-Follet smuttede gjennem Vandet, tilsyneladende ret op i Vindøiet. Ved denne ene Manoeuvre vandt Luggeren mere end en Kabel-

længde paa sin Fiende, og fem Minutter til vilde bragt den udenfor al øieblikkelig Fare. Men Capitain Cuffe vidste det ligesaa godt som hans Modstander, og havde følgelig taget sine Forholdsregler. Idet han holdt sine Agterseil levende, lod han Skibet falde af, indtil hans Bredside bar paa Luggeren, hvorpaa han lod alle Kanonerne af hans styrbords Batteri affyre, efter at have taget det omhyggeligste Sigte. De to og tyve Kugler af svær Caliber, som paa een Gang kom ind paa et lille Fartøi, som Le Feu-Follet, var en frygtelig Hjemsøgelse, og de Dygtigste tilbageholdt deres Aandedrag, medens denne Jernhagel hvinede forbi dem. Lykkeligviis blev Luggeren ikke truffen i Skroget; men den led betydelig Skade tilveirs. Papegøiemasten blev skudt midt over, og fløi tilveirs som en Pibestilk. Stormasten havde faaet en alvorlig Skade og Raaen var spaltet ved Raalængen. Ikke mindre end sex Kugler vare gaaede igjennem Luggerseilene, idet de havde efterladt Huller, der gav dem Udseende af en Tiggers Skjorte. Klyver-Stander var skudt over, midt imellem Toppen af Masten og Rokken af Bougsprydet. Ingen var saaret, og dog saae enhver af Besætningen for et Øieblik ud, som om Ødelæggelse havde ramt Luggeren. Nu var det at Raoul viiste sig i sin sande Skikkelse. Han vidste, at han netop i dette Øieblik ikke kunde undvære den ringeste Stump Seildug; men Alt var afhængig af de næste ti Minutter. Der blev altsaa ingen Seil bjerget, for at sikkre Rundholter eller Seil, men man lod

Alting ſtaae, ſtolende paa den lette Briſe, der i Almindelighed var meget ſvag i Begyndelſen. Folkene bleve ſtrax ſat i Gang med at opſætte en ny Klyver-Stander; en ny Storraae og et nyt Seil blev taget frem, og Alt blev gjort klar til at heiſe begge Dele, ſaaſnart man kunde forvisſe ſig om, at Maſten kunde bære dem. Omtrent de ſamme Forholdsregler fandt Sted forude, ſom den nemmeſte Maade at blive af med den ſkjørede Fok, — thi det var Hensigten at fraſlaae denne og underſlaae en ny, da Raaen var ſund.

Heldigviis beſluttede Capitain Cuffe ikke at ſpilde mere Tid med ſine Kanoner; men idet han braſte om for, dreiede Fregatten til Vinden, og tre Minutter efter ſtod Alting fuldkommen kant derombord. **Le Feu-Follet** havde imidlertid ikke ligget ſtille. Dens Seil flagrede noget, men de holdt dog, og endog Rundholterne forbleve paa deres Plads, ſkjøndt de vare ſaa betydeligt beſkadigede. Med et Ord, Kulingen var endnu ikke ſtærk nok til at rokke nogen af Delene. Det var ogſaa en Fordel, at Ødelæggelſen, iſær Tabet af Papegøien, gjorde **Le Feu-Follet** mindre luvgjerrig, end den ellers vilde have været, da den ved at holde Fregatten lige i ſit Kjølvand, var mindre udſat for Jagerkanonerne, end om den havde været lidt paa dens ene eller anden Boug. Herom havde Raoul ſnart overbeviiſt ſig, da **the Proserpine** begyndte at lade begge ſine Bougkanoner ſpille, ſaaſnart den var kommen til Vinden, ſkjøndt ingen af dem bar nøiagtigt,

da den ene skjød lidt til Luvart og den anden omtrent ligesaa meget til den anden Side af Maalet. Ved disse Skud havde den unge Franskmand ogsaa snart den Glæde at see at Luggeren, uagtet dens Beskadigelser, vandt paa Fjenden; en Kjendsgjerning, som ogsaa snart blev tydelig for Engelskmændene, da de ophørte med at skyde.

Saavidt gik Alting bedre end Raoul i Begyndelsen havde Grund til at haabe; skjøndt han vidste at det afgjørende Øieblik endnu ikke var kommen. Den vestlige Vind blæste ofte frisk paa den Tid af Dagen, og skulde den nu tage til, vilde han behøve alle sine Seil, for at løbe fra et Skib, med de bekjendte gode Egenskaber, som han vidste den Jagende var i Besiddelse af. Hvor længe hans Mast eller hans Storraa endnu vilde holde, vidste han ikke, men da han vedblev at vinde betydeligt, besluttede han at bjerge Hø, medens Solen skinnede, og om muligt komme saa langt forud, førend Brisen blev friskere, saa at han kunde blive istand til at skifte sine Seil og skaale sine Rundholter, uden igjen at komme indenfor deres Skudvidde, der nylig havde tilredet hans Reisning saa ilde. De passende Forsigtighedsregler bleve imidlertid ikke forsømte. Folk bleve sendte tilveirs, for der at udrette hvad de kunde, under nærværende Omstændigheder, ved de to Rundholter, og for at lette paa Reisningen blev der holdt saa meget af med Luggeren, som det var muligt, uden at Fregatten, ved denne lettere Cours, dog var istand til at føre sine Læseil.

Der er altid noget saa spændende ved en Jagt, at Søfolk aldrig undlade at ønske mere Kuling; idet de ikke erindre, at den Magt, der forøger deres egen Fart, ogsaa kan forøge den hos det andet Parti, og det ydermere i et utilbørligt Forhold. Det vilde have været heldigere for **Le Feu-Follet**, endog at have mindre Kuling, end den der nu blæste, da den forholdsviis seilede bedre i laber end i stiv Kuling. Raoul vidste ifølge Ithuels Beretning, at **the Proserpine** var et udmærket velseilende Skib, især naar det blæste friskt; og dog forekom det ham at hans Lugger ikke gjorde tilstrækkelig Fart, skjøndt hans Fjende kunde være vis paa at følge ham, med en forholdsviis lige saa stor Fart, dersom det luftede mere op.

Den unge Kapergasts Ønske blev alligevel snart opfyldt. Kulingen friskede betydeligt, og paa den Tid de to Skibe fik Corsica-Kanalen aaben, som Passagen mellem den Ø og Elba kaldes, var Fregatten nødt til at bjerge sine Bovenbramseil, og to eller tre af de lette Stagseil, som det den Gang var Skik for saadanne Skibe at føre. I Førstningen havde Raoul troet at kunne naae ind til Bastia, der ligger ret vesten for Sydenden af Elba; men skjøndt Vinden skagede lidt ned gjennem Kanalen, blæste det nu for friskt, til at Landformationerne kunde gjøre nogen væsentlig Forskjel paa dens Retning. Zephyren, som det sydlige Italiens Eftermiddags Sommerbrise i Særdeleshed blev kaldt af de Gamle, er sjelden stik Vest, da den almindelig falder lidt nordlig, og som man kommer

længer op ad Kysten, kommer denne Vind rundt om Pynten ved Corsica, og blæser omtrent fra Vestnordvest. Dette vilde have sat Luggeren istand til at sætte Cours mod en dyb Bugt, i hvilken Byen Bigulia ligger, dersom den, som under sædvanlige Omstændigheder, kunde have lagt klos bidevind; men efter i nogle faa Minutter at have forsøgt det, blev Raoul snart overbeviist om, at han maatte være varligere med sine beskadigede Rundholter, og holde af mod Mundingen af Golo. Det var en Flod af nogen Størrelse, i hvilken det var muligt for et Skib med saa liden Dybgaaende at løbe ind, og da der var et lille Batteri ved Ankerpladsen, besluttede han at søge Ly i den Havn, for at reparere sin Skade. Derefter gjorde han sine Beregninger, og idet han tog de sneklædte Bjergtoppe ved Corte til Landmærke, gav han Ordre til at styre en passende Cours.

Man følte neppe mindre Interesse for Udfaldet, ombord i the Proserpine, end i Le Feu-Follet. Om Fregattens Folk ikke havde noget at frygte, saa havde de noget at hævne, foruden Forudfølelsen af den Anseelse det, at have taget en af de dristigste Sørøvere, der nogensinde havde forladt en fransk Havn, vilde have forskaffet dem. Medens Skibet nærmede sig Vestenden af Elba, var det en kort Tid meget tvivlsomt, om det vilde kunne lægge den forover, da Luggeren havde passeret Klipperne i mindre end en Cabellængdes Afstand, lige paa Kanten af Brændingerne, og meget nærmere inde, end Fregatten

turde vove at følge den. Men den Sidste havde faaet Brisen mere ud fra Land, end den Første, og kunde muligen kniбe forbi Forbjerget, over den Boug den laae. At vende vilde have været det samme som at opgive Jagten, da det vilde have bragt Skibet stik Nord efter, medens **Le Feu-Follet** løb Sydvest hen, med syv Miles Fart. Distancen tvers over Kanalen er kun omtrent tredive Qvartmiil, og der vilde ikke have været Tid til at gjenvinde den Distance, der var gaaet tabt.

Denne Uvished frembragte en feberagtig Tilstand ombord i **the Proserpine**, medens den skjød rask frem mod Forbjerget. Alt beroede paa at passere det uden at vende. Det lod til at der var dybt Vand klos ind til det, men i Nærheden af bjergrige Kyster har man altid blinde Skjær at frygte. Forbjerget var ogsaa forholdsviis lavt; og dette var i og for sig en Advarsel, om ikke at komme det for nær. Winchester var tilkois, og begyndte netop at føle Smerterne af sit Saar; men Griffin stod hos Capitainen, da baade han og Fjerdecommanderende, tog levende Deel i deres Chefs Ønsker og Bekymringer.

„Der gaaer den, lige ind i Brændingerne!" udbrød Cuffe, medens de gave Agt paa **Le Feu-Follet**, under dens Forsøg paa at passere Forbjerget; „Monsieur Yvard maa have besluttet, hellere at forlise sit Skib, end at blive taget. Det vil være Knald og Fald med ham."

„Det troer jeg ikke, Capitain Cuffe," svarede Griffin,

„Kysten er steil heromkring, og the Proserpine vilde endog finde Vand nok der hvor Luggeren nu er. Jeg haaber at vi ikke bliver nødt til at vende, Sir."

„Ja, det kan være godt nok for den, der ikke har Ansvaret; men naar det kom til Krigsret og Straf, tænker jeg, at hele den Sidste vilde falde paa mine Skuldre, ifald det skulde hænde sig at Hans Majestæts Skib skulde lægge sine Been her paa Kysten. Nei, nei, Griffin, vi maa gaae en god Kabellængde til Luvart af det, hvis ikke vender jeg, om saa Raoul Yvard aldrig bliver taget."

„Der støder han, ved George!" raabte Yelverton, den yngste Lieutenant, og et Øieblik troede man virkelig ombord i Fregatten, at Le Feu-Follet havde stødt, da en Brænding brød under dens Læ. Men denne Formodning varede kun et Øieblik, da den lille Lugger fortsatte sin Cours ligesaa rask, som før, og da den en eller to Minutter senere holdt lidt af, for at lindre paa dens Rundholter, thi tidligere havde den knebet saa klos op i Vinden, som muligt, for at lægge Yderenden, af det man antog for det farligste Punkt, forover. Fregatten var en god halv Miil agterud, og holdt klos bidevind, hvilket med saa meget mere Sikkerhed kunde gjøres, da Søen var fuldkommen smul, og Skibet ingen Afdrift havde. Imidlertid stævnede Fregatten kun det Punkt, som den nødvendigviis skulde lægge forover, og da det er en Sjeldenhed at Skibe vinde høiere op til Luvart, end de stævne, var der, da de kom op under Forbjerget, stor

Tvivl ombord i the Proserpine, om de vilde være istand til at klare det.

„Jeg frygter, Capitain Cuffe, at vi aldrig vil klare det, om vi havde nok saameget Høide," bemærkede Griffin, der begyndte at blive urolig, „det forekommer mig at Skibet har en uforklarlig Afdrift idag."

„Hun har aldrig teet sig bedre, Griffin, jeg haaber virkelig at der løber en ubetydelig Strøm ud fra Land her, i ethvert Tilfælde trække vi Corsicas Høiland ud fra dette Forbjerg. De maa jo have seet at Vraget af La Divina Providenza har drevet rask rundt om Bugten, og kommer igjen ud til Luvart."

„Den kan i Sandhed være os tjenlig! Klar med Loddet, der i Røstet! — Skal vi hive Loddet, Sir?" Cuffe samtykkede, og Loddet blev hevet. I dette Øieblik løb Skibet med otte Miles Fart, og Manden ved Loddet raabte: „femten Favne, ingen Bund." Dette var efter Ønske, og de to eller tre følgende Kast, gav samme Resultat. Der blev nu givet Ordre at skjærpe haardt overalt, samt hale Buglinerne og Skjøderne, for at Seilene kunde staae saa meget i Plan, som muligt. Det prøvelsesfulde Øieblik var nær, om fem Minutter maatte Sagen være afgjort

„Luf lidt levende, Mr. Yelverton, og lad hende æde sig op i Vinden," sagde Cuffe til den vagthavende Officier, „her maa vi gjøre Alt hvad der staaer i vor Magt, thi naar vi komme tvers af Brændingerne, maa Alt staae

skumfuldt, for at vi desto bedre kan have Skibet under Commando. Let paa Roret og hold godt fuld Seil igjen."

Dette Experiment blev gjentaget to Gange, og hver Gang vandt Fregatten sin egen Længde op til Luvart, skjøndt den nødvendigviis tabte tre Gange denne Distance i Farten. Endelig kom det farlige Øieblik, og en dyb Taushed, i hvilken Spænding og Ængstlighed var blandet med Haab, herskede i Skibet. Alles Øine vendte sig fra Seilene til Brændingerne, derfra atter til Seilene, og fra dem begge til Skibets Kjølvand.

I saadanne Øieblikke overdøver Lodhiverens Stemme alle andre Lyd. Man lytter med aandeløs Opmærksomhed til hans advarende Raab, medens en Sirenes Sang vilde blive upaaagtet. Det ene Lodkast fulgte paa det andet, som Skibet skjød frem, og Svarene paa Cuffs Spørgsmaal var bestandig: „femten Favne, ingen Bund". Men netop i dette Øieblik lød det regelmæssige Udsagn fra luv Storrøst: „syv Favne!" Dette ramte saa pludselig Capitain Cuffes Øren, at han sprang op paa Hakkebrættet, hvor han havde en fuldkommen fri Udsigt, og derpaa raabte han med en Stentorstemme:

„Hiv igjen! rap Dig min Gut, rap Dig!"

„Knap sex Favne!" — fulgte strax efter Capitainens Spørgsmaal.

„Klar til at vende," raabte Cuffe. „Staae klar overalt, Rør Jer, Gutter, rør Jer!"

„Fire Favne og en halv!"

„Klar overalt! Hvad Faden bestiller De paa Bakken? Er De klar for?"

„Klar er!"

„Ned med Roret, haardt i Læ!"

„Rumt ni Favne!"

„Op igjen med Roret, hal an Forseils-Skjøder, giv op Mesanen — los Agter-Bugliner — Støt saa, støt saa." Den floi rundt som en Top; „men ved Jehova! vi have fanget den, mine Herrer. Støt Buglinerne igjen. Hvad Nyt fra Røstet?"

„Femtem Favne, ingen Bund."

„Vi har godt fuld Seil — hold ikke lettere, ret som det gaaer. Nu, ved Gud, Griffin, det var klos, fire en halv Favn var noget lidt imellem Klipper og blinde Skjær. Vi have alligevel passeret det altsammen, og her svinder Landet hen imod Syd, ret under vor Læ, som en Mand der hentæres af Brystsyge. Et Dousin Raoul Yvarder skulde ikke lede mig i en saadan Knibe igjen."

„Den Fare, som er overstaaet, er i det Hele taget ikke længer nogen Fare, Sir," svarede Griffin leende. „Troer De ikke, Capitain Cuffe, at vi kunde holde en halv Streg lettere, det er netop noget hun holder af, og Luggeren bærer lidt af, som jeg formoder, for at soulagere sin Stormast. Jeg er vis paa, at jeg saae der floi Splinter fra den, da vi gav den de to og tyve Piller."

„De har maaskee Ret, Griffin. Let lidt paa Roret, Mr. Yelverton. Dersom Master Yvard holder en Time

længer gaaende i dens nærværende Cours, saa vil Bigulia være for langt til Luvart for ham, og hvad Bastia angaaer, da har der fra Begyndelsen af ikke kunnet være Tanke om den. Der er en Flod ved Navn Golo, i hvilken han kunde smutte ind, og jeg formoder næsten at det er hans Hensigt. Om fire Timer vil vi alligevel kjende Hemmeligheden."

Og de følgende fire Timer tilbragtes virkelig under en spændt Forventning. Det blæste en frisk vestlig Kuling. Luften var opfyldt af den Varme, der havde herskет før Kulingen indfandt sig, og denne syntes at have samlet to eller tre Zephyrers Styrke i Een. Det var paa ingen Maade stiv Kuling, og bragte heller ikke nogen af Parterne paa den Tanke at rebe; thi dertil vilde der under nærværende Omstændigheder have udfordredes mere; men den bragte the Proserpine til at bjerge sit Forrebram- og Bovenkrydsseil, og forsonede Raoul med Tabet af hans Papegoie. Da han var kommen godt klar af Forlandet, og i det Øieblik han troede at Fregatten vilde være nødt til at vende, havde den Sidste grebet Leiligheden til at bjerge sin Fok, for at slaae den fra, underslaae og tilsætte en Ny, en Operation, der ikke medtog mere end fire Minutter. Han vilde have gjort et lignende Forsøg med Storseilet, men turde ikke vove det for Mastens Skyld, og han troede at Hullerne kunde betragtes som Reeb og saaledes formindske Trækket. I disse fire Timer var der, paa Grund af Le Feu-Follets ramponerede

Tilstand, ikke en halv Knobs Forskjel i den Distance, som begge Skibene tilbagelagde, skjøndt hver af dem gjennemløb en Strækning af tredive Qvartmiil. I denne Tid havde de hurtigt nærmet sig Corsicas Kyst, hvis spaltede og næsten stadig sneeklædte Bjergtoppe de saae blinke i Eftermiddagssolen, skjøndt de laae flere Mile inde i Landet. Men selve Kystens Dannelse var nu bleven tydelig, og Raoul havde, en Time før Solens Nedgang, faaet sine Landskjendinger, hvorefter han skulde styre mod den Flod, i hvilken han havde i Sinde at søge Skjul. Corsicas østlige Kyst er ligesaa fattig paa Havne og Bugter, som den vestlige Kyst har Overflodigheder paa dem, og denne Golo, efter hvilken Luggeren styrede Cours, vilde der aldrig blive tænkt paa som et Tilflugtssted, under sædvanlige Omstændigheder. Men Raoul var en Gang gaaet til Ankers i dens Munding, og han ansaae den netop for at være det rette Sted, til at skuffe sin Fjende. Der var Grunde udenfor dens Munding, og han sluttede ganske rigtigt, at disse vilde bringe Capitain Cuffe til at være forsigtig.

Da Aftenen nærmede sig, begyndte Kulingens Styrke at aftage, og da svandt al Frygt hos Luggerens Mandskab. Rundholterne havde alle holdt, og Raoul betænkte sig ikke længer paa at byde sin beskadigede Stormast en ny Raa og et nyt Seil. Begge kom op, og Reparationerne bleve strax satte i Gang. Luggerens Overlegenhed i Seillads var nu saa stor, at der ikke længer var noget Spørgs-

maal om, at den ikke kunde indhentes under denne Jagt, og Raoul tænkte virkelig en Gang paa at holde op langs med Landet, og løbe ind til Bastia, hvor han endog tilnød kunde forskaffe sig en ny Stormast. Men efter modent Overlæg forkastede han denne Idee, som altfor vovelig, og han holdt gaaende i Retningen mod Golo Mundingen.

The Proserpine havde ikke tonet Flag hele Dagen, undtagen den korte Tid da dens Baade vare i Affaire, og medens den selv fyrede paa Luggeren. Det samme var Tilfældet med Le Feu-Follet, skjøndt Raoul havde heist det trefarvede Flag, da han aabnede sin Ild paa Feluccaen, og han lod det vaie saalænge der var noget Tegn til Fjendtlighed. Medens de to Skibe styrede ind imod Land, saaes flere Kystfarere krydse op mod den vestlige Vind, eller løbe ned for Veiret, hvilke dog alle syntes at have saa megen Mistillid til deres Udseende, at de, saavidt det stod i deres Magt, søgte at undgaae at komme i deres Nærhed. Dette var noget, der var vor Helt aldeles ligegyldigt, da han vidste at de sandsynligviis alle vare Landsmænd, eller idetmindste Smuglere, hvem det ikke vilde lønne Umagen at anholde og opbringe, om han ogsaa havde havt Tid dertil. Corsica var den Gang atter i Franskmændenes Hænder, da Englændernes temporaire og ufuldkomne Besiddelse var endt, tre eller fire Aar tidligere, og Raoul var vis paa at være velkommen paa ethvert Sted paa Øen, og paa at finde

Beskyttelse hvorsomhelst den kunde ydes. Saaledes var Sagernes Stilling da the Proserpine, netop som Luggeren forberedte sig til at løbe ind imellem Skjærene, stagvendte og syntes at henvende sin hele Opmærksomhed paa Kystfarerne, af hvilke tre eller fire vare saa nær, at to af dem faldt i dens Hænder, næsten uden nogen Bestræbelse for at undslippe.

Det forekom Raoul og dem, som vare ombord i hans lille Fartøi, at Englænderne opsnappede disse intetsigende Skibe, ene af Lyst til at hævne sig, da det ikke var Sædvane for Skibe af the Proserpines Styrke, at give sig af med at molestere Fiskere og Kystfarere. Nogle faa Forbandelser ledsagede naturligviis denne Daad; men den indviklede Kanal, og den Nødvendighed at see sig godt for, forjog snart enhver anden Tanke, end dem, der stod i Forbindelse med hans eget Skibs Sikkerhed, fra Kapergastens Sind.

Netop ved Solens Nedgang gik Le Feu-Follet til Ankers. Den havde valgt sin Ankerplads tilstrækkelig langt indenfor det grunde Vand, til at være i Sikkerhed for Fregattens Kanoner, skjondt knap inde paa Floden, hvilket sidste Vandets Dybde ikke tillod, dog var der alt det Ly, som Aarstiden og Veiret fordrede. The Proserpine viste ingen Tegn til at opgive sit Forehavende, thi den kom ogsaa udenfor Indløbet, og lod et af sine Krananker falde, omtrent en halv Miil udenfor Luggeren. Det lod til at den havde skiftet Sind, med Hensyn til

Kystfarerne, da den havde ladet dem begge fortsætte deres Reise, efterat have opholdt dem en kort Tid, dog, da det blev stille, var ingen af dem istand til at komme synderlig langt bort fra den, førend Landvinden indfandt sig. I disse Stillinger forberedte de krigsførende Magter sig paa at tilbringe Natten, idet enhver af Parterne iagttog de sædvanlige Forsigtighedsregler, med Hensyn til Ankertouget, og begge klarede op paa Dækket, og foretog sig hvad Dagstiden medførte, ligesaa regelmæsigt, som om de havde ligget i en venskabelig Havn.

Ellevte Kapitel.

Det er ikke nødvendigt at dvæle ved Middelhavets straalende Glands. Den er enhver Reisende bekjendt, og Bøger have atter og atter fremstillet den for Læserens Indbildningskraft, fra hvilket Land eller af hvilken Alder han end monne være. Dog gives der Lys og Skygge, som er eiendommeligt for ethvert Maleri, og vort har netop nogle særegne, som fortjene en forbigaaende Bemærkning. En Solnedgang ved Midsommerstid, er istand til at forøge næsten enhver Scenes Ynde. Saaledes var

den Time da Raoul gik til Ankers, og Ghita, som var kommet op paa Dækket, nu da Jagten var tilende, og Faren ansaaes for at være overstaaet, indbildte sig at hun endnu aldrig havde seet sit eget Italien, eller det blaa Middelhav, saa elskeligt.

Bjergenes Skygger faldt langt ud over Søen, længe før Solen virkelig var gaaet ned, udbredende Aftenstundens Trylleri over hele den østlige Kyst, noget førend den kom til at pryde den vestlige. Corsica og Sardinien ligne store Fragmenter af Alperne, der ved en eller anden Naturbegivenhed ere styrtede i Havet, hvor de staae i Sigte af deres Fødesteder, paa en Maade som Forposter for hine Europas mægtige Mure. Deres Bjerge have de samme Formationer, de samme hvide Tinder — idetmindste i en ikke ubethydelig Deel af Aaret — og deres Sider det samme hemmelighedsfulde og spaltede Udseende. Foruden deres øvrige Tryllerier have de desuden en, som mangler i største Delen af Sweitz, skjøndt der findes Spor af den i Savoien og paa den sydlige Side af Alperne; de besidde denne forunderlige Blanding af det blide og det strenge, af det sublime og det yndige, der saa eiendommeligt charakteriserer den italienske Naturs Trylleri. Saaledes fremstillede sig nu Alt, der var synligt fra Le Feu-Follets Dæk. Søen med dens dybe, blaa Farveskjær tabte ethvert Spor af den vestlige Vind, og blev blank og rolig; Bjergene vare paa den anden Side høitidelige og grandiose, idet de netop fremviste deres ujevne Contour langs

med Luften, der glødede i den Pragt, som ender Dagen, medens de nærmere Dale og snævre Sletter vare mystiske, men dog blide, under de lange Skygger. Pianosa laae næsten lige over for, i en fem Miles Afstand, hævende sig op af Havet som et Fyrtaarn. Elba var synlig i Nordost, en mørk forvirret Hob af Bjerge; og Ghita troede en eller to Gange, at hun paa Fastlandets Kyst kunde skjelne det dunkle Omrids af hendes egen Hoi Monte Argentaro, skjøndt Distancen, en femten til sytten Miil, gjorde det usandsynligt. Udenfor laae Fregatten, ridende paa Søens blanke Overflade, med opgivne Seil, firkantbraste Ræer, Alt dørhalt og i Orden, indtil den dannede et fuldendt Maleri af nautisk Symetri, og orlogsmæsig Nøiagtighed. Der findes alle Slags Folk, saavel i en Marine, som i det borgerlige Liv, der tage Tingene som de falde, tilfredse med at udføre deres Pligter med den største Ro, medens Andre igjen have en saadan Slags Kjærlighed for deres Skibe, som Modejunkeren har for sit eget, kjære Jeg, og ere aldrig lykkelige, undtagen naar de udstaffere dem. Det Rette heri, som i de fleste andre Ting, ligger i en Mellemting; den Officier, der tænker alt for meget paa sit Skibs Udseende, har sjelden Sands for at skjænke det store Øiemed hvortil det er bygget, og hvorledes det bliver navigeret, Opmærksomhed nok; medens paa den anden Side den, der er aldeles ligegyldig for dette Udseende, i Almindelighed tænker paa Ting, som er hans Pligt og hans Kald fremmed, om han i det Hele tænker.

Cuffe var meget nær dette juste milieu, idet han maaskee heldede lidt for meget til Orlogsmodejunkeren. The Proserpine var, takket være Toulons Skibsbyggere, anseet for at være den smukkeste Model, som den Gang flød paa Middelhavet, og som en velordnet Skjønhed, holdt Alle som hørte til den, af at smykke den, og at vise dens smukke Proportioner i et fordelagtigt Lys. Som den nu laae der for et enkelt Anker, netop udenfor Kanonskuds Afstand fra Raoul, kunde han ikke undlade at betragte den med Misundelse, og en bitter Følelse foer igjennem hans Sjel, naar han kom paa Tanke om Formue og Fødsel, der berøvede ham Haabet om nogensinde at kunne hæve sig til Commandoen af en saadan Fregat, men som tilsyneladende fordømte ham til en Kapergasts Skjebne for Livstid.

Naturen havde bestemt Raoul Yvard til en langt høiere Skjebne end den der tilsyneladende forestod ham. Han var traadt ind i Livets Sysler, uden at være begunstiget af de Fortrin, som den tilfældige Fødsel medføre, og paa et Tidspunkt i hans store Fædrelands Historie, da dets Moralitet, og dets religiøse Følelser, vare blevne kuldkastede af den voldsomme Reaction, der omstyrtede Aarhundreders Misbrug. Dog, de som troe at hele Frankrig gjorde sig skyldig i de store Udskeielser, som vansirede Kampen for Frihed, kjende lidet til den overveiende Masse af moralsk Følelse, som vedligeholdt sig gjennem alle hin Tids Vederstyggeligheder; og forvexle nogle faa fortvivlede

Anføreres Forbrydelser, og nogle vildledede Tilskyndelsers Overdrivelser, med en rodfæstet og almindelig Vanslægten. Frankrig under Rædsels-Regjeringen, har endog kun lidet mere at staae til Regnskab for, end den Eftergivenhed, der gjør Massen af Menneskets til et Værktøi i Entusiastens, Bedragerens og den Virksommes Haand, da Amerika ofte taaler Vildfarelser, der kun ere forskjellige i Graden under den samme blinde Underkastelse af Combinationer og Tilskyndelser, saa meget mere som denne i samme Grad afhænger mere af historiske Begivenheder og naturlige Aarsager, end af nogen Handling, der kan tilregnes det ene af Partierne som en Feil, eller det andet som en Fortjeneste. Det gik Raoul som det var gaaet hans Fædreland — begge vare Skabninger af Omstændigheder; og dersom Manden havde nogle af sin Nations og sin Tidsalders Feil, havde han ogsaa de fleste af dets Fortjenester. Hans Mangel paa Religion, som var hans største Feil i Ghitas Øine, men som neppe kunde andet end være en væsentlig Feil for en Pige med en Opdragelse og Tænkemaade som vor Heltindes, var Dagens Vildfarelse, og hos Raoul var den i det mindste oprigtig; en Omstændighed, der hos et saa oprigtigt, gudsfrygtigt og blidt Væsen, som det han elskede, gjorde ham til Gjenstand for en hellig Interesse, der i og for sig næsten rivaliserede med hendes Kjøns naturlige Ømhed, til Gunst for Gjenstanden for hendes Lidenskab.

Medens den korte Træfning med Baadene varede,

og i de faa Minutter han var under Fregattens Ild, havde Raoul været sig selv lig, da Slagets Tummel altid tilskyndede ham til Handlinger, der tjente til hans Anbefaling, og vare den store Berømmelse værdige, som han havde erhvervet sig; men hele den øvrige Deel af Dagen, havde han kun følt liden Attraa efter at slaaes. Da han først var bleven overbeviist om at hans Rundholter rimeligviis vilde holde, brød han sig kun lidet om Jagten, og nu da han var til Ankers indenfor det grunde Vand, følte han sig meget nær som den Reisende, der efter en Dags anstrengende Ridt har fundet et hyggeligt Vertshuus. Naar Ithuel hentydede paa Muligheden af et natligt Angreb i Baadene, erindrede han Amerikaneren leende om det gamle Ordsprog, „brændt Barn vogter sig for Ilden", og lagde sig ikke den Ting videre paa Hjerte. Imidlertid blev ingen passende Forsigtighedsregel forsømt. Raoul havde for Skik at fordre Alt af sit Mandskab, naar Nødvendigheden bød det; men til enhver anden Tid var han overbærende, som en kjærlig Fader mod lydige og ærbødige Børn. Denne Egenskab og den uforanderlige Standhaftighed og Koldblodighed, som han i Farens Stund stedse lagde for Dagen, var den Hemmelighed, hvori hans store Indflydelse over dem bestod, da enhver Sømand under hans Commando følte sig overbeviist om, at der ikke blev fordret nogen anstrengende Tjeneste af ham, uden at den tilsvarende Nødvendighed virkelig var forhaanden.

Ved nærværende Leilighed morede Le Feu-Follets Mandskab sig, efter Aftensmaaltidet, med den sædvanlige Dands; og Provences romantiske Sange hørtes paa Bakken. En letsindig Munterhed herskede, der kun manglede Qvinders Nærværelse, for at ligne Landsbyernes Aftenmorskab paa Kysten. Heller ikke var Kjønnet fraværende i Aanden, og ikke ganske i Virkeligheden. Sangene vare fulde af ridderlig Galanteri, og Ghita lyttede til med ligesaa megen Bevægelse som Glæde. Hun sad paa Hakkebrættet medens Onkelen stod ved hendes Side, og Raoul gik frem og tilbage paa Skandsen, idet han nu og da standsede, for at fremføre en Tanke eller et Ønske for Øren, der altid vare opmærksomme Endelig ophørte Sangen og Dandsen, og alle, med Undtagelse af de Faa, som vare monstrede til Vagt, gik til Kois. Forandringen var ligesaa pludselig som den var paafaldende. En stjerneklar Nats høitidelige Stilhed fulgte paa den muntre Latter, den liflige Sang og aandfulde Livlighed hos en Samling af Mennesker, hvis constitutionelle Munterhed syntes at være holdt i Tømme, af en Slags medfødt Forfinelse, ukjendt af Søfolk fra andre Regioner, og som, uopdragne, som de i andre Henseender kunde synes, sjeldent eller aldrig forsaae sig mod det Passende, hvilket er saa sædvanligt hos Søfolk af den angelsaxiske Race. Paa denne Tid begyndte den kjølige Luft at stige ned fra Bjergene, og idet den flød hen over det opvarmede Hav, dannede den en let Landbrise, der blæste i stik modsat Retning af den, der

omtrent paa samme Tid kom ud fra det tilgrændsende Fastland. Maanen skinnede ikke, men Natten kunde neppe kaldes mørk. Myriader af Stjerner glimrede paa det umaalelige Firmament, opfyldende Luften med en Lysning, der tjente til at gjøre Gjenstandene tilstrækkelig tydelige; medens det indhyllede dem i en Slags Halvmørke, der passede til Scenens og Timens Trylleri. Raoul følte i en usædvanlig Grad Indflydelsen af alle disse Omstændigheder. Det gav hans Tanker en alvorligere Retning, end den der sædvanligviis fulgte med hans ledige Øieblikke, og han satte sig ned paa Hakkebrættet, tæt ved Ghita, medens hendes Onkel gik ned for at forrette sin Aftenandagt.

Ethvert Fodtrin var nu ophørt i Luggeren. Ithuel havde taget Plads paa et af Judasørerne, hvor han sad og iagttog sin gamle Fjende, the Proserpine; da dette Skibs Nærhed ikke tillod ham at sove. To erfarne Matroser, som ene dannede den regelmæsige Ankervagt, som det kaldes, havde hver sin særskilte Plads, for at de ikke skulde tale sammen, den ene paa styrbords Kranbjelke og den anden i Storreisningen, begge holdende skarpt Udkik over den rolige Sø, og de forskjellige Gjenstande, der flød paa dens blanke Overflade Paa dette eensomme Sted vare disse Gjenstande nødvendigviis faa, idet de indbefattede Fregatten, Luggeren og tre Kystfarere, hvilke sidste alle vare blevne bordede af the Proserpine før Natten faldt paa, og efter et kort Ophold frigivne. En

af disse Kystfarere laae til Ankers, omtrent midtveis mellem de to fjendtlige Skibe, hvor den var stoppet op, efter at have gjort nogle frugtesløse Forsøg paa at vinde Nord efter, med den hendoende Vestenvind. Skjøndt den lette Landbrise nu vilde have været tilstrækkelig, til at bringe den en Knob eller to gjennem Vandet, foretrak den at blive liggende hvor den laae, og at give sit Mandskab en Nats rolig Hvile, for at gaae under Seil. Denne Feluccas Stilling, og den Omstændighed, at den havde været bordet af Fregatten, gjorde den noget mistænkelig i Raouls Øine, i den første Deel af Aftenen, og han havde givet Ordre til at holde et vaagent Øie med den; men der var ikke bleven opdaget noget der kunde bestyrke Mistanken. Dens Folks Bevægelser, den Maade paa hvilken den stoppede op, den Ro, der herskede ombord i den, og endog den ubehændige Maade paa hvilken dens Rundholter og Reisning var ordnet, bidrog til at overbevise Raoul om, at der ingen Orlogsgast var ombord i den. Dog, da den laae mindre end et Qvartmiil udenfor Luggeren, skjøndt ret i Læ, skulde der alligevel gives Agt paa den, og en af Matroserne, han i Storreisningen, havde neppe sine Øine, en Minut ad Gangen, bortvendt fra den. Den anden Kystfarer var lidt sønden for Fregatten, under Seil, stævnende ind imod Land, udentvivl i den Hensigt at faae saa meget som muligt Gavn af Brisen fra Bjergene, og den stod saa smaat Syd efter. Den var bleven peilet en Time iforveien, og havde i al

den Tid kun forandret en halv Streg i Retningen, skjøndt den var en Miil tilsøes, et Beviis paa hvor flau Kulingen havde været. Den tredie Kystfarer, som ogsaa var en lille Felucca, var ligeledes til Luvart, men lige siden Landbrisen, dersom den i det hele kunde fortjene Navn af Brise, var begyndt, havde den havt travlt med at arbeide sig langsomt op til Luvart, og syntes at have i Sinde at passere Grundene, endnu klossere inde, end det Sted hvor Luggeren laae, og løbe ind paa Golo. Dens skyggeagtige Omrids vare synlige, skjøndt de vare aftegnede mod Landet, og den bevægede sig langsomt tvers for Luggerens Ankertoug, maaskee en halv Qvartmiil indenfor den. Da Strømmen løb ud af Floden og alle Fartøierne red med Stævnen ind imod Land, vendte Ithuel nu og da Hovedet, for at lægge Mærke til dens Fremgang, der alligevel var saa langsom, at den kun frembragte liden Forandring.

Efter i flere Minutter i Taushed at have seet sig om, vendte Raoul Ansigtet opefter og betragtede Stjernerne.

„Du veed sandsynligviis ikke, Ghita," sagde han, „til hvilken Nytte hine Stjerner ere, og kan være, for os Sofolk. Ved Hjelp af dem ere vi satte istand til at vide hvor vi ere, midt i det vide Ocean — at kjende Compasstregerne og endog at føle os hjemme, naar vi ere fjerneste derfra. Sømanden maa idetmindste gaae et langt Stykke sønden for Æqvator, førend han kan naae et Sted, hvor

han ikke kan see de samme Stjerner, som han seer fra Døren paa sin Faders Huus."

„Det er en ny Tanke for mig," svarede Ghita hurtig, idet hendes blide Natur paa en Gang følte det poetiske i en saadan Tanke; „det er en ny Tanke for mig, Raoul, og det undrer mig, at Du aldrig har nævnt det før. Det er en stor Ting at kunne føre Hjemmet og huslige Gjenstande med sig, naar man er saa fjernt fra det man elsker."

„Har Du aldrig hørt at Elskende have valgt en Time og en Stjerne, for at de i Aanden kunde være samlede, naar de betragtede den, skjøndt Oceaner og Lande adskilte dem."

„Det er et Spørgsmaal Du maatte opkaste Dig selv, Raoul, da Alt hvad jeg har hørt om Elskere og Elskov, er kommen fra Dine egne Læber."

„Godt da, nu har jeg sagt Dig det, og jeg haaber at vi ikke skal skilles ad igjen, uden at vi have udvalgt vor Stjerne og vor Time — dersom vi ellers nogensinde skilles mere. At jeg har glemt at sige Dig dette, Ghita, er fordi Du aldrig er ude af mine Tanker — ingen Stjerne er nødvendig for at tilbagekalde Monte Argentaro og Taarnene i min Erindring."

Dersom vi sagde at Ghita ikke glædede sig herover, saa vilde det være at hæve hende over en elskværdig og naturlig Svaghed. Raouls Forsikkringer faldt aldrig døde paa hendes Hjerte, og faa Ting lød sødere for hendes

Øren, end hans Ord, naar han forsikkrede hende om sin Hengivenhed og Kjærlighed. Den Aabenhjertighed hvormed han tilstod sine Forbrydelser, og i Særdeleshed Mangelen paa den religiøse Følelse, hvilken hans Elskede skattede saa høit, gav hans Sprog en forøget Vægt, naar han talte om sin Kjærlighed. Uagtet Ghita rødmede og smilede, medens hun lyttede til hans Tale, syntes hun dog at være alvorlig. I næsten en Minut gav hun intet Svar, og da hun svarede, var det med en sagte Stemme, som En der føler og tænker dybt.

„Hine Stjerner kan vel tjene til et høiere Øiemed," sagde hun. „See paa dem, Raoul; — tælle dem kunne vi ikke; thi de synes at vælde ud fra Himlens Dybder, den ene efter den anden, medens Øiet hviler paa Stedet, og de skuffe vore Bestræbelser og vore Beregninger. Vi see at de ere der i tusindviis, og kunne vel troe at der er Myriader af dem. Man har nu lært Dig. thi ellers kunde Du aldrig være Navigateur, at hine Stjerner ere Verdener, ligesom vor egen, eller Sole med Verdner vandrende rundt om dem, hvorledes er det muligt at see og vide dette, uden at troe paa en Gud, og føle vor egen Tilværelses Ringhed."

„Jeg negter ikke at der er en Magt som styrer Alt dette, Ghita, men jeg paastaaer at det er et Princip, ikke et Væsen i vor Skikkelse og Billede, og at det snarere er Beviis paa Ting, end paa en Guddom."

„Hvem har sagt at Gud er et Væsen i vor Skikkelse

og Billede, Raoul? Ingen veed det, Ingen kan vide det — Ingen som ærer og tilbeder ham som de bør, sige det."

„Sige ikke Eders Præster at Mennesket er skabt i Guds Billed? og er dette ikke at fremstille ham i hans Skikkelse og Billed?"

„Nei, ikke saaledes, kjære Raoul; men i hans Aands Billed, at Mennesket har en Sjel, der deeltager, skjøndt i en ringere Grad, i Guds udødelige Væsen, og saaledes er han skabt i Guds Billed. Mere end dette har der Ingen vovet at sige. Men hvilket Væsen maa han ikke være, for at være Herre over disse lyse Verdner."

„Ghita, Du veed hvorledes jeg pleier at tænke om disse Ting, og Du veed ogsaa, at jeg ikke vilde saare Din blide Sjel med et eneste Ord, der kunde bedrove Dig."

„Nei, Raoul, det er ikke Din Tænkemaade, men Din Talemaade, som gjør Forskjellen mellem os. Ingen som tænker kan nogensinde tvivle om at der er et Væsen, der er ophøiet over alt Jordisk og over hele Universet, og som er Skaber og Herre af Alt."

„Af et Princip, om Du vil, Ghita, men af et Væsen, saa forlanger jeg Beviis. At der existerer et mægtigt Princip til at sætte alle disse Planeter i Bevægelse, til at skabe alle disse Stjerner, og til at sætte enhver af disse Sole paa sit Sted, har jeg aldrig omtvivlet, det vilde være at tvivle om en Kjendsgjerning, som Dag og Nat fremstiller sig for vore Øine; men at antage at

et Væsen kunde være istand til at frembringe alle disse Ting, er at troe paa et Væsen jeg aldrig saae."

„Og hvorfor ikke ligesaagodt troe at det er et Væsen, som frembringer Alt dette, Raoul, som at troe at det er det Du kalder et Princip?"

„Fordi jeg seer Principer der ligger udenfor min Forstand, at arbeide rundt om mig, i hin svære Fregat, flydende paa dette tynde Element; i Træerne paa Landet, som ligger saa nær ved os, i Dyrene som fødes og dø, Fiskene, Fuglene og det menneskelige Væsen. Men jeg seer intet Væsen — kjender intet Væsen, der er istand til at udrette Alt dette."

„Det er fordi Du ikke kjender Gud! Han er Skaberen af Principerne, hvorom Du taler, og er større end Principerne selv."

„Det er let at sige dette, Ghita; men vanskeligt at bevise. Jeg tager Oldenet og lægger det i Jorden, til rette Tid kommer det op som en Plante, i Aarenes Løb bliver det et Træ. Dette beroer nu altsammen paa et vist mystisk Princip, som jeg ikke kjender, men som jeg veed existerer; thi jeg kan selv bevirke at Frugten bliver frembragt, kun ved at aabne Jorden og nedlægge Froet i dens Skjød. Ja jeg kan gjøre endnu mere, saa godt forstaaer jeg Principet, idetmindste til en vis Udstrækning, thi ved at vælge Aarstiden og Jordbunden, kan jeg fremskynde eller udsætte Plantens Vækst, og paa en Maade skabe Træet."

„Det er sandt, Raoul; til en vis Udstrækning kan Du det, og det er netop fordi Du er skabt i Guds Billed. Den ubetydelige Lighed Du har med hint mægtige Væsen, sætter Dig istand til at gjøre dette, fremfor Dyrene paa Marken; dersom Du var hans Lige, kunde Du skabe det Princip, hvorom Du taler, og hvilket Du i Din Blindhed forvexler med dets Herre."

Dette blev sagt med mere Følelse end Ghita nogensinde før havde lagt for Dagen, i deres hyppige Samtaler om denne Gjenstand, og med en Høitidelighed i Tonen, der bragte hendes Tilhører til at studse. Ghita besad ingen Philosophi, i Ordets sædvanlige Betydning, medens Raoul indbildte sig, at han var i Besiddelse af megen, under en mangelfuld Opdragelses Indskrænkninger, og dog skjærpede Pigens stærke religiøse Følelse hendes Evner saameget, at han ofte maatte undres over at hendes Argumenter tilsyneladende vare de bedste, skjøndt han troede sig selv saa stærk i denne Retning.

„Jeg troer snarere, Ghita, at vi ikke ret forstaae hinanden," svarede Raoul. „Jeg gjør ikke Paastand paa at kunne see mere end det er Menneskket tilladt, eller snarere mere end haus Evne er istand til at fatte; men dette beviser Intet, da Elephanten forstaaer mere end Hesten, og Hesten mere end Fisken. Der er et Princip, som gaaer igjennem alle Ting, hvilket er kaldet Naturen, og denne er det, som har frembragt alle disse hvirvlende Verdener og alle Skabningens Mysterier. En af dens

Love er den, at intet af det den har frembragt, skal forstaae dens Hemmeligheder."

„Du behøver kun at forestille Dig at Dit Princip er en Aand, et Væsen med intelligent Magt, Raoul, for at have de Christnes Gud. Hvorfor ikke ligesaagodt troe paa ham, som paa Dit ubekjendte Princip, som Du kalder det? Du veed at Du er til, at Du kan bygge en Lugger, kan veilede Dig ved Hjelp af Sol og Stjerner, saa at Du kan finde Vei over det store Ocean, ved Din Sjels Bistand, hvorfor da ikke troe at der existerer et høiere Væsen, der kan gjøre endnu mere end dette? Dine Principer kan blive krydsede, endog af Dig selv — Frøet kan tabe sin Evne til at groe — Træet blive ødelagt, og naar Principer saaledes kan blive ødelagte, kan et Tilfælde en eller anden Dag ødelægge Skabelsen, ved at ødelægge dens Principer. Jeg frygter for at tale til Dig om Aabenbaringen, Raoul; thi jeg veed at Du spotter den."

„Ikke naar den kommer fra Dine Læber, min Dyrebareste. Det kan være at jeg ikke troer; men jeg bespotter aldrig, hvad Du siger og viser Ærbødighed for."

„Jeg kunde takke Dig derfor, Raoul; men jeg føler at det vilde være at modtage en Hylding, som burde ydes et andet Sted. Men her er min Guitar, og det smerter mig at sige, at Hymnen til den hellige Jomfru, endnu ikke er affungen ombord i denne Lugger; Du kan ikke forestille Dig hvor sødt en Hymne lyder, naar den

bliver sungen paa Søen. Jeg hørte Mandskabet paa den Felucca, som er ankret henimod Fregatten, synge den Hymne, medens Dine Folk sang deres lette provencale Sange, til Priis for Qvindens Skjønhed, istedenfor at istemme deres Skabers Lovprisning."

„Du har i Sinde at synge Din Hymne, Ghita, ellers vilde Du ikke have omtalt Guitaren."

„Det har jeg, Raoul. Jeg har altid fundet Din Sjel blideſt efter hellig Musik. Hvem veed om Guds Barmhjertighed ikke en Dag kan røre den, gjennem denne Hymnes Toner."

Ghita taug et Øieblik, og da gik hendes lette Fingre hen over Guitarens Strenge, i en ophøiet Symphoni, hvorpaa fulgte Ave Marias søde Toner, udført med en Stemme og i en Melodie, som i Sandhed kunde have rørt et Steenhjerte. Ghita, en født Neapolitanerinde, besad sit Fødelands hele Kjærlighed til Musik, og hun havde tilegnet sig noget af den Videnskab, der synes at gaae igjennem denne Verdensdeels Nationer. Naturen havde skjænket hende en af hendes Kjøns meest rørende Stemmer, mindre kraftfuld end blød og yndig, og den hørtes aldrig ved andægtig Anledning, uden Følelsen gjorde den skjælvende og veltalende. Medens hun nu sang denne velbekjendte Hymne, gjennemtrængte et helligt Haab hendes moralske Væsen, at hun paa en vidunderlig Maade maatte blive Midlet til at bringe Raoul til at elske og dyrke Gud, og Følelsen meddeelte sig i hendes

Foredrag. Aldrig før havde hun sunget saa godt; til Beviis herpaa forlod Ithuel sin Plads paa Judasøret, og kom agterud for at lytte, medens de to vagthavende franske Matroser for Øieblikket glemte deres Pligt i henrykt Opmærksomhed.

„Dersom noget kunde gjøre mig til en Troende, Ghita," mumlede Raoul da den sidste Tone var hendøet paa hans Elskedes Læber, „vilde det skee ved at lytte til Din Sang! Hvad nu, Monsieur Stooell, er I ogsaa en Ynder af hellig Musik?"

„Dette er en sjelden Sang, Capitain Rule; men vi have andre Ting at tage vare. Dersom De vil komme hen i den anden Ende af Luggeren, vil De kunne see det Fartøi, som har krøbet langs indenfor os i de sidste tre Timer, der er noget unaturligt ved den, den synes at drive nærmere ned imod os, medens den ikke har nogen Fart igjennem Vandet. Den sidste Omstændighed holder jeg for unaturlig, hos et Skib, der har alle sine Seil sat kant, og med en Brise som denne."

Raoul trykkede Ghitas Haand, og hviskede til hende at hun skulde gaae til Kois, da han frygtede for at Natteluften kunde skade hende. Han gik derpaa forud, hvor han havde en saa fri Udsigt over Feluccaen inde mod Land, som Mørket paa den Tid vilde tillade; og han blev lidt urolig da han saae hvor nær den var kommen til Luggeren. Da han sidst lagde Mærke til dens Stilling, var dette Skib næsten en halv Qvartmiil borte, og lod

til at drive forbi Le Feu-Follets Boug, med saamegen Luft, at den i Mellemrummet kunde have skudt en Qvartmiil over Stævn, dog kunde han ikke see at den i hele Tiden var avanceret saa langt i den Retning, som den var dreven ned mod Luggeren.

„Har Du længe holdt Die med den?" spurgte han Nyhampshiremanden.

„Bestandig, siden den syntes at staae stille, hvilket nu er en tyve Minutter siden. Jeg formoder at det er en Dødbider, thi den har været flere Timer om at tilbagelægge en Miil, og der er nu Luft nok for saadant et Fartøi, til at løbe en tre Miles Fart. At den kommer ned paa os, er let at forklare, da der løber en betydelig Strøm ud af denne Flod, hvilket De kan see paa Boblerne for Skjæget; men jeg seer ikke hvad der kunde forhindre den i at skyde over Stævn, paa samme Tid. Jeg havde hende overeet med det Lys De seer her i Kjølvandet af det nærmeste Bjerg, for idetmindste et Qvarteer siden, og den har ikke avanceret fem Gange sin egen Længde efter den Tid."

„Naar Alt kommer til Alt, Etooell, er det ikke andet end en corsicansk Kystfarer; jeg troer neppe at Englænderne vilde udsætte sig for vort Skraa igjen, for at have den Fornøielse at blive drevet paa Flugt, ved et andet Forsøg paa at entre!"

„Der er et ondskabsfuldt Sæt ombord i den Fregat, og Gud alene veed det! See, her er en god tung Natte-

luft, og den Felucca er ikke en Kabellængde borte fra os! nu er hun overeet med Klyver-Stander, og dom nu selv hvor langsomt hun skyder over Stævn! Det er det, som sætter mig i Knibe!"

Raoul gjorde som den anden ønskede, og efter en kort Jagttagelse, fandt han at Kystfareren ikke skjød synligt over Stævn, medens det var afgjort at den drev ned med Strømmen, tvers paa Luggerens Ankertoug. Denne Kjendsgjerning overbeviste ham om, at den maatte slæbe noget agterud, en Omstændighed, der paa en Gang forkyndte en fjendtlig Hensigt. Fjenden havde formodentlig en betydelig Styrke ombord i Feluccaen, og det var nødvendigt for ham, at træffe øieblikkelige Foranstaltninger til Forsvar.

Raoul vilde alligevel nødig forstyrre sit Mandskab. Ligesom alle bestemte og koldblodige Mennesker, holdt han ikke af at gjøre blind Alarm, og det forekom ham saa usandsynligt, at Lectien fra Morgenen saa hurtig skulde være glemt, at han neppe kunde overtale sig til at troe sine egne Øine. Dertil havde Mandskabet havt anstrengende Arbeid den hele Dag, og de fleste af Dem sov den Trættes Søvn. Paa den anden Side bragte hvert Minut Kystfareren nærmere, og forøgede Faren, dersom Fjenden virkelig var i Besiddelse af den. Under alle disse Omstændigheder besluttede han først at praie, da han vidste at han i et Øieblik kunde faae sine Folk paa Dækket, og at de sov bevæbnede, under den For-

udsætning, at et Angreb med Baade, muligen kunde blive forsøgt i Løbet af Natten.

„Feluccaen hoi!“ raabte Capitainen paa Le Feu-Follet, da det andet Fartøi var saa nær, at han ikke behøvede at hæve Stemmen synderligt. „Hvad er det for en Felucca? og hvor kommer det at I driver saameget?“

„La Belle Corsienne!“ var Svaret, i et halvt fransk og halv italiensk patois, som Raoul ventede, dersom Alt var rigtigt. „Vi ere bestemte til La Padulella; og ønske at holde inde under Land, for at beholde Brisen desto længere. Vi er i ethvert Tilfælde ingen Hurtigseiler, og drive saameget fordi vi netop nu ere i den haardeste Strøm.“

„Paa denne Maade vil I komme til at ride tvers over mit Ankertoug. I veed at jeg er bevæbnet og vil ikke taale det!“

„Ah, Signore! vi ere Venner af Republikken, og vil ikke med vor gode Villie tilføie Eder nogen Skade. Jeg haaber at De ikke vil fortrædige fattige Søfolk som os. Vi ville holde af, om De saa synes, og gaae agten om Dem.“

Dette Forslag skete saa pludselig og uventet, at Raoul ikke fik Tid til at gjøre Indvendinger, og om han ogsaa havde villet det, fulgte Udførelsen saa hurtigt efter, at han ingen Midler havde dertil. Feluccaen faldt tvers af og kom ned i næsten lige Linie med Luggerens Boug,

for Vind og Strøm, idet den nu bevægede sig hurtigt nok til at fyldestgjøre alle Ithuels Betænkeligheder.

„Alle Mand op til at afslaae Entring!“ raabte Raoul, idet han sprang agterud til Spillet, og greb sine Vaaben, „Kom op i en Fart, mes enfans! — her er Forræderi!“

Disse Ord vare neppe yttrede, førend Raoul var tilbage paa Rodenden af Bougsprydet, og de activeste af hans Folk, i det høieste fem til sex, begyndte at vise sig paa Dækket. I dette korte Mellemrum var Feluccaen kommen dem nærmere end otte Yards, da den, til Alles Forundring ombord i Luggeren, igjen luvede til Vinden, og drev ned, indtil det var tydeligt at den var uklar af Luggerens Kabeltoug, idet dens Agterende svingede rundt, lige ned imod den Sidstes styrbords Boug. I det Øieblik, eller ligesom de to Skibe kom i umiddelbar Berørelse med hinanden, og Raouls Folk trængte sig rundt om ham, for at møde det ventede Angreb, hørtes Lyden af Aarer, der roedes paa Liv og Død, og Flammer steg op af Kystfarerens aabne Luger. Derpaa saaes, ved Hjelp af det flammende Lys, men dog uthydeligt, en Baad glide bort i Linie med Skroget.

„Un brûlot! — un brûlot! — en Brander!“ udraabte tyve Stemmer paa een Gang, idet den Rædsel, der blandede sig i dette Skrig, forkyndte en Fare, der maaskee er den frygteligste, som kan ramme Søfolk.

Men Raoul Yvards Stemme lod ikke blandt de

Raabende. I det Øieblik hans Syn opfangede det første Glimt af Flammerne, forsvandt han fra Bougsprydet. Han kunde omtrent have været tyve Secunder fraværende. Derpaa saae man ham paa Feluccaens Hakkebræt, med en Vahre Røstline,* som havde ligget paa Bakken, kastet over den ene Skulder.

„Antoine! — Francois! — Grégoire!" — raabte han med Tordenstemme, — „følg mig! — klar I andre ud paa Touget, og hell et Cabeltoug paa Tampen!"

Le Feu-Follets Mandskab var vant til Orden og blind Lydighed. Lieutenanten var ogsaa nu hos dem, og Folkene gav sig iværd med hvad der var bleven befalet. Raoul selv sprang ned i Feluccaen, fulgt af de tre Mænd, han havde udvalgt sig. Endnu faldt det ikke Eventyrerne vanskeligt at undgaae Flammerne, skjøndt de paa denne Tid skjød sig op i Strømme fra Lugen. Som Raoul havde formodet, var hans Ankertoug bleven drægget, og idet han greb en løbende Ende, gjorde han den forsvarligt fast indenbords, og lod sig glide ned ad den anden Tamp, som hang udenbords, til han naaede Ankertouget, idet han gav Folkene Ordre til at lange sig Tampen af Røstlinen, hvilken han gjorde fast med et Tømmerstik paa Kabellouget. Dette medtog en halv Minut, og atter efter en halv Minuts Forløb, var han igjen paa Feluccaens Bakke. Her blev Kjettingen med Lethed

* En Røstline bestaaer af en Kjetting, hvortil er spledset et Stykke Toug, og tjener til at bære og holde en Deel af Ankeret fast ind til Skibet.

taget ind igjennem Klydset, og fastgjort om en Jerncofilnagle, der tjente som Ters for dette. At passere forbi Ilden paa Tilbageveien, var nu en vanskelig Sag; men det gik uden at Nogen kom til Skade, da Raoul drev sit Mandskab foran sig. Ikke saasnart havde hans Fod atter betraadt **Le Feu-Follet**, forend han raabte:

„Stik ud! — stik ud paa Touget, Gutter, dersom I vil frelse Eders smukke Lugger fra Ødelæggelse."

Heller ikke var der et Øieblik at give bort. Efterhaanden som der blev stukket Toug, sakkede Luggeren rask væk for Strømmens og Kulingens forenede Tryk; men i Begyndelsen lod det til at Branderen, hvis Dæk var bleven overstrøget med Tjære, og nu stod i et Flammehav, vilde følge med. Dog saaes strax efter, til Alles Glæde ombord i Luggeren, at Feluccaens Agterende syntes at skilles fra dens egen Boug, og da man ved Hjelp af Roret havde givet **Le Feu-Follet** en Gier, havde endog dens Bougspryd og Klyver, efter faa Secunders Forløb, klaret Faren. Feluccaen blev liggende fast, medens Luggeren drev, Favn for Favn agterud, indtil den laae længere end et hundrede Yards fjernet fra den brændende Masse. Det er en Selvfølge, at medens der blev stukket ud paa Kabeltouget, sank den Deel af Røstlinen, som bestod af Tougværk, ned i Vandet, medens Feluccaen red for Kjettingen.

Disse Begivenheder medtog mindre end fem Minutter; og Alt var bleven udført med en Fasthed og Nøiagtighed,

der syntes at have mere Lighed med Instinkt, end Forstand; Raouls Stemme hørtes ikke, undtagen i de faa Ordrer, som er bleven anført, og da han, ved det glimrende Skin, der oplyste Alt ombord i Luggeren, og det omgrændsende Vand i nogen Afstand, der næsten naaede Middagens Klarhed, saae Ghita betragte Synet med Forundring og Rædsel, gik han hen til hende og talte, som om det Hele kun var et glimrende Skue, fremstillet til deres Morskab.

„Vor Girandola er ikke saa smuk som St. Peters," sagde han smilende „Det var med Nod og Neppe vi slap derfra, min Elskede, takket være Din Gud! — om Du ønsker det saaledes — vi have ikke lidt nogen Skade."

„Og Du har været Redskabet i hans Haand, Raoul, jeg har seet Alt fra dette Sted. Raabet til Mandskabet bragte mig op paa Dækket, og, o hvor jeg skjælvede, da jeg saae Dig paa den brændende Masse!"

„Det var listigt anlagt fra Messieurs les Anglais Side, men det blev fortræffelig tilintetgjort. Den Kystfarer har en Ladning af Tjære og Skibsfornødenheder ombord, og da de tog den i Aftes, har de havt i Sinde at slukke vor Lanterne, ved den klarere og stærkere Flamme af deres egen. Men Le Feu-Follet vil skinne igjen, naar deres Flamme er uddød!"

„Er der da ingen Fare for at Branderen endnu kan komme ned paa os? den er farlig nær."

„Ikke nær nok til at gjøre os nogen Skade, saa-

meget mere, som vore Seil ere klamme af Duggen. Her kan den ikke komme saalænge vort Ankertoug holder, og da det er under Vand, hvor den ligger, kan det ikke brænde. Om en halv Time vil der kun være lidet tilbage af den, og vi vil fryde os over Glædesilden, saa længe den varer."

„Og nu da Frygten for Faren var overstaaet, var det virkelig et nydelsesrigt Syn. Ethvert ængstligt og nysgjerrigt Ansigt ombord i Luggeren blev seet under det glimrende Lys, vendt imod den glødende Masse ligesom Solsikken følger den store Kilde til Varme, paa dens Bane over Himmelhvælvingen; medens Rundholter, Seil, Kanoner, og endog den mindste Gjenstand ombord i Luggeren, traadte frem af Nattens Mørke, i en saadan Belysnings Klarhed, som om det var Dele af en eller anden brilleant scenisk Forestilling. Men saa graadig en Flamme fortærede sig snart selv. Det varede ikke længe førend Feluccaens Master faldt, og med dem en Ildseile. Dernæst styrtede det forkullede Dæk sammen, og endelig faldt Tømmer efter Tømmer, Planke efter Planke, indtil Branden for største Delen slukkede sig selv i Vandet, hvori den flød. En Time efter at Flammerne brød ud, var der kun lidet andet tilbage end Emmerne, som glødede i Vragets Last.

Tolvte Kapitel.

Raoul tog ikke feil med Hensyn til Midlerne, som hans Fjende havde anvendt, og Maaden paa hvilken de vare opnaaede. Fregatten havde fundet en af Feluccaerne ladet med Skibsfornødenheder, iberegnet en ti til femten Tønder Tjære, og det faldt øieblikkelig Griffin, der brændte efter Hævn over Morgenens Nederlag, ind, at Prisen kunde omskabes til en Brander. Da Trediecommanderende tilbød sig at føre den ind, hvilket altid er en fortvivlet Tjeneste, gav Cuffe sit Samtykke. Intet kunde have været bedre ordnet, end den hele Tjeneste, der stod i Forbindelse med Foretagendet, den Maade iberegnet, paa hvilken vor Helt frelste sit Skib fra Ødelæggelse. Fregatten holdt imellem sin Prise og Luggeren, for at skjule den Omstændighed, at en Baad forblev ombord hos den Første, og da Alt var færdigt, fik Feluccaen tilsyneladende Lov til at fortsætte sin Reise. De to andre Priser fik ogsaa Tilladelse til at gaae, for desbedre at skjule hele Affairen, Griffin holdt, som vi have seet, gaaende ind imod Landet, da det var hans Hensigt at komme indenfor Luggeren, og saa nær til den, som muligt. Da han befandt sig saa langt foranfor, som det var ønskeligt, brugte han Dræg for at holde Fartøiet paa eet Sted, og paa denne Maade drev han ned mod det tilsigtede Offer, som det allerede er bleven beskrevet. Havde Ithuel ikke været saa

skarpsindig og urolig, vilde Planen ganske være undgaaet al Opmærksomhed, og dersom Raoul ikke havde været saa koldblodig, modig og bestemt, vilde den ufeilbarligen have lykkedes, uagtet den Mistanke, der var bleven vækket.

Cuffe og Mandskabet paa Dækket holdt, med den dybeste Interesse, Die med hele Affairen. De kunde ikkun see Feluccaens Seil, ved Hjelp af en Natkikkert, medens den drev ned mod Luggeren; og Yelverton havde netop udraabt, at de to Skibe vare uklare af hinanden, da Flammerne brød frem. Det er en Selvfølge at begge Skibene, i denne Distance, syntes at være i Brand, og da Le Feu-Follet var drevet et hundrede Yards ned mod Fregatten, medens Feluccaen stod i Flammer, vare de to Fartøier saa nøiagtig i en Linie, at man saae dem overeet fra Fregatten. Englænderne ventede hvert Øieblik at høre Luggeren springe i Luften; men da det ikke skeete, kom de til den Slutning, at Krudtmagazinet var bleven sat under Vand. Hvad Griffin angaaer, da roede han ind imod Land, baade for at undgaae Le Feu-Follets Ild, ved at passere dens Bredside, og i Haab om at opsnappe Raoul, medens han forsøgte paa at undkomme med en Baad. Han gik endog til en Landingsplads i Floden, næsten en Miil fra Ankerpladsen, og ventede der til længe efter Midnat, da han, idet han fandt at Natten begyndte at blive skyfuld og Mørket tiltog, vendte tilbage til Fregatten, holdende sig i tilbørlig Afstand fra det ulmende Vrag, at der ikke skulde tilstøde ham noget.

Saaledes var altsaa Sagernes Tilstand, da Capitain Cuffe kom op paa Dækket, netop som det begyndte at dages den paafølgende Morgen. Han havde givet Ordre til at purres paa den Tid, og var nu ganske utaalmodig efter at kunne see ud over Søen, og i Særdeleshed ind imod Land. Omsider begyndte Dækket at hæve sig og hans Synskreds udvidede sig mere og mere henimod Floden, indtil Alt var synligt lige til selve Landet. Ikke et Fartøi af nogetsomhelst Slags var i Sigte, endog Vraget var forsvunden; skjøndt det senere blev opdaget i Brændingen, da det var drevet ud med Strømmen, til det havde mødt et Ivande, der førte det ind igjen, hvorpaa det endelig strandede. Ingen Levninger saaes alligevel af Le Feu-Follet. Ikke en Gang et Telt paa Strandbredden, en drivende Baad eller et Spiir, eller en Lap af et Seil, Alt var udentvivl forsvunden i Branden. Da Cuffe gik ned, gik han med en stoltere Holdning, end han havde gjort siden Affairen den foregaaende Morgen, og da han aabnede sit Reisechattol, var det med et Væsen, som Een, der er fuldkommen tilfreds med sig selv og sin Adfærd. Dog blandede der sig en ædelmodig Sorg med hans Triumf. Det var en stor Daad at have ødelagt den meest fordærvelige Sørøver, der nogensinde forlod en fransk Havn, og dog var det en sørgelig Skjebne, der var overgaaet halvfjerdsinstyve til fiirsindstyve menneskelige Væsener — at omkomme som ligesaa mange krympende Kaalorme, der ødelægges af Ilden. Tingen var imidlertid

skeet, og den maatte rapporteres til hans Foresatte. Følgende Brev blev altsaa skrevet til den Høistcommanderende paa den Station:

Hans Majestæts Skib **Proserpine**, paa Høiden af Golo, Øen Corsica, den 23. July 1799.

„My Lord! Jeg har den Ære at indberette til det „høie Admiralitet, at den republicanske Sørøver — Lugger „**Le Few-Folly** — commanderet af den berygtede Raoul „Yvard, Natten den 22. Dennes er bleven ødelagt. De „Omstændigheder, der ledsagede denne vigtige Begivenhed „ere som følger: Underrettet om at den berygtede Pica„roon havde været under de neapolitanske og romerske „Kyster, hvor den havde anrettet stor Ulykke, holdt jeg „klos ind med Hans Majestæts Skib, løbende langs op „med Halvøen, med Landet i Sigte, indtil vi kom igjennem „Elba Kanalen, tidlig om Morgenen den 21. Da vi „fik Porto Ferrajo Bugten aaben, saae vi en Lugger, „liggende til Ankers udenfor Byen, under engelsk Flag. „Da dette var en venskabelig Havn, kunde vi ikke troe, „at Fartøiet skulde være **Le Few-Folly**, men bestemt paa „at overbevise os, krydsede vi ind, og gjorde Signal til „den Fremmede, indtil han benyttede sig af et temmeligt „langt Stræk, vi stod øster over, til at smutte rundt om „Klipperne, og vinde op til Luvart. Vi forfulgte den en „kort Tid, og stod derpaa over i Læ af Capraya, hvor „vi forblev indtil Morgenen den 22., da vi igjen gik

„udenfor Byen. Vi fandt Luggeren i Aabningen, og da „vi nu vare tilstrækkelig overbeviiste om dens Charakteer, „og da det blev Stille, sendte jeg Baadene efter den, „under de Herrer Wincheſter og Griffin, Næſtcommande- „rende og Trediecommanderende herombord. Efter en „ſkarp Fægtning hvori vi leed noget Tab, ſkjøndt det „var tydeligt at Republicanernes var langt større, lykkedes „det Monſieur Yvard at undkomme, ſom Følge af en „Briſe, der pludſelig ſprang op. Vi ſatte nu Seil til og „jagede Luggeren ind i Mundingen af Golo. Da vi „lykkeligviis havde taget en Felucca, med en Mængde „Tjære og andre brændbare Sager, ſom vi lod følge „med ind under Land, beſluttede jeg at indrette den til „en Brander, og at ødelægge Fjenden ved dette Middel, „da han var gaaet til Ankers indenfor Grundene, udenfor „Skudvidde. Da Næſtcommanderende, Mr. Wincheſter, „var bleven ſaaret i Fartøis-Angrebet, overdrog jeg denne „Tjeneſte til Mr. Griffin, der frivillig tilbød ſig, og af „hvem den virkelig blev udført, omtrent Klokken ti igaar „Aftes, paa den meeſt koldblodige Maade man kan tænke „ſig. Jeg indeſlutter denne Officiers Rapport om Affairen, „og tillader mig at anbefale ham i det høie Collegii „Gunſt. Med Mr. Wincheſters gode Opførſel under en „ſkarp Fægtning om Morgenen, har Tjeneſten ogſaa al „mulig Grund til at være tilfreds. Jeg haaber at denne „brave Officier ſnart vil være iſtand til atter at forrette „Tjeneſte.“

„Tillad mig at lykønske Dem, My Lord, i Anledning „af denne Fjendens meest fordærvelige Krydsers totale „Undergang, der har været saa fuldstændig, at der ikke „er et Rundholt, eller et Fragment af Vraget tilbage. „Vi have Grund til at troe at hver Sjel derombord ere „omkomne, og skjøndt dette frygtelige Tab af Menneskeliv „er dybt at beklage, er det skeet i en god Regjerings og „i Religionens Tjeneste. Luggeren var opfyldt med løs„agtige Fruentimmer, thi vore Folk have hørt dem synge „deres philosophiske og ireligiøse Sange, da de nærmede „sig med Branderen. Jeg skal undersøge Kysten for om „der skulde drive nogen Flaade eller deslige omkring, og „derpaa fortsætte min Cours til Livorno, for at indtage „friske Provisioner."

„Jeg har den Ære, My Lord, at være Deres Herligheds lydigste Tjener,

Richard Cuffe.

Til
Hans Høivelbaarnhed Contre Admiral Lord Nelson,
Hertug af Bronte, ꝛc. ꝛc."

Cuffe læste denne Rapport to Gange igjennem, derpaa sendte han Bud efter Griffin, for hvem han læste den høit, idet han saae betydningsfuld paa sin Undergivne da han kom til det Sted, hvor han omtalte den unge Mands gode Opførsel.

„Saa meget for den fordømte **Jack o'Lantern**,

Griffin. Jeg mener at den ikke oftere skal narre nogen paa Vildgaasejagt."

„Det stoler jeg paa at den ikke skal, Sir. Vil De tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa en ubetydelig Feil med Hensyn til Bogstaveringen af Luggerens Navn, Capitain Cuffe? Secretairen kan rette den ved Reenskriften."

„Ja, jeg tør nok sige at det er forskjelligt fra hvad vi vilde have det, da fransk Bogstavering i Almindelighed ikke har meget at betyde. Gjør som De vil, skjøndt Nelson nærer ligesaa stor Foragt for Deres praleriske Philosophi og Lærdom, som jeg selv. Jeg troer nok, at De vil finde alt det Engelske rigtigt bogstaveret — hvorledes skriver De deres forvirrede Kragemaal?"

„Feu-Follet, Sir," svarede Griffin, idet han gjorde sig Flid for at Stavemaaden kunde falde Cuffe i Øret. „Jeg tænkte paa, Capitain Cuffe, at bede om Tilladelse til at tage et af Sidefartøierne og roe op til Luggerens Ankerplads, for at see om der kunde findes noget af Vraget. Skibet vil neppe lette Anker, førend den vestlige Vind indfinder sig."

„Nei, sandsynligviis ikke. Jeg vil give Ordre til at lade Folkene falde i Giggen, og vi vil følges ad. Stakkels Wincheſter maa holde Køien imidlertid, det kan altsaa ikke nytte at spørge ham. Jeg saae ingen Nødvendighed for at bringe Nelson i Harnisk, ved at melde noget nøiagtigt om vort Tab i denne Baadconflikt, Griffin."

„Jeg er enig med Dem, Sir, at det er bedst som

det er: ‚Noget Tab' skjuler Alt, det betyder meer eller mindre'."

„Det var netop min Mening. Jeg tør nok sige der kunde have været tyve Fruentimmer ombord i Luggeren?"

„Jeg kan ikke svare for Antallet, Sir; men jeg hørte qvindelig Sang, da vi nærmede os med Branderen, og antager det for rimeligt at der kunde have været det Antal. Luggeren var fuldt bemandet, thi de sværmede som Bier paa dens Bakke, da vi ragede uklar af den. Jeg saae Raoul Yvard ved Ildens Skin, ligesaa tydeligt som jeg nu seer Dem, og kunde have pillet ham ud med en Musket, men det vilde neppe have været hæderligt."

Heri samtykkede Cuffe, og nu gik de op paa Dækket, efter at der i Forveien var givet Ordre til at falde i Fariøiet. De to Officierer roede ind til Stedet, hvor de formodede at Le Feu-Follet havde ligget til Ankers, og roede næsten i en Time omkring, bestræbende sig for at finde noget Spor af Vraget paa Bunden. Griffin formodede, at da Krudtmagazinet var bleven sat under Vand, var Hanen i Øieblikkets Hast og Forvirring bleven staaende aaben, — en Omstændighed, der godt kunde have bragt Bunden af saa lille et Fartøi til at synke, i Løbet af en to til tre Timer, især efter at dens Skrog var nedbrændt til Vandgangen. Det gjaldt nu at finde denne Bund, hvilket ikke var ganske uden Haab, da Vandet i Middelhavet i Almindelighed er saa klart, at man kan see paa flere Favnes Dybde, endog udenfor Mundingen

af Golo, en Strøm, der bringer flere eller færre Levninger fra Bjergene. Det er neppe nødvendigt at sige, at Efterspørgningen ikke blev kronet med Held, da Le Feu-Follet netop paa den Tid laae trygt til Ankers ved Bastia, hvor dens Folk allerede havde udtaget dens beskadigede Stormast, for at indsætte en ny istedenfor. I samme Øieblik gik Carlo Giuntotardi, hans Niece og Raoul Yvard op ad Byens Hovedgade (Byen laae paa en Bakke ligesom Porto Ferrajo) fuldkommen trygge med Hensyn til Brandere, engelske Fregatter og Søens Farer. Men alt dette var en dyb Hemmelighed for Cuffe og hans Kammerater, som længe havde havt for Vane at see Resultatet af deres egne kaldsmæssige Foretagender i det gunstigste Lys, og vistnok heller ikke ganske uden Grund, og som, for at bruge deres egne Udtryk, ingenlunde tvivlede om, at Le Feu-Follet havde lagt sine Been et eller andet Sted her paa Kysten.

Efter at have anvendt en to eller tre Timer paa en frugteslos Søgen, besluttede Cuffe at vende tilbage til Skibet. Han var en øvet Jæger og havde taget en Fuglebøsse med sig i Giggen, halv om halv i den Hensigt at fordrive Tiden i Land, indtil den vestlige Vind kom, ved at gjennemsøge nogle Moser, som han havde seet ved Strandbredden; men Griffin havde overtalt ham til ikke at vove det.

„Der maa være Becassiner i den Mose, Griffin," sagde han, idet han nødigt vilde afstaae fra sit Forehavende,

„og Wincheſter ſpiiſte viſt gjerne lidt Fuglevildt i denne Tid. Jeg har aldrig nogen Gang været ſaaret, uden at jeg følte Lyſt til Vildt, ſaaſnart Feberen var ovre. Der maa desuden ogſaa være Snepper paa hine Banker ved Strømmen. Det er nu den rette Jagttid for Snepper, Griffin?"

„Det er langt rimeligere, Sir, at nogle af Kaperens Mandſkab ere komne iland paa Planker og tomme Foustager, og ſnige ſig omkring i Sivet, for at paſſe vore Baade op. Tre eller fire af dem vilde være Eder for ſtærke, Capitain Cuffe, da de Kjeltringer alle bære Knive, der ere lige ſaa lange ſom Skibshuggerter."

„De kan maaſkee have Ret, og jeg vil opgive det Ro tilbage til Fregatten, David, og vi vil ſee os om efter nogle flere af diſſe franſke Kjeltringer."

Hermed var Sagen endt. En halv Time ſenere var the Proserpines Fartøier heiſte og indſatte, og tre Timer derefter var Skibet under Seil, ſtaaende langſomt ud fra Land. Den Dag var Zephyren alligevel overordentlig ſvag, og Solen gik ned, netop ſom Skibet fik den lille Ø Pianoſa tvers, da Vinden faldt nordlig og Skibet ſtævnede øſter efter, en Cours, der gik midt imellem det nysomtalte Land og Elba. Hele Natten gled the Proserpine langſomt langs med den ſidſte Ø's ſydlige Kyſt; da de igjen om Morgenen fik den ſydlige Vind, lod det ſig, ſom Dagen ſkred frem, ſee i Piombino Kanalen, nøiagtig paa ſamme Maade ſom det ſkeete, da det første Gang blev

fremstillet for Læseren. Cuffe havde givet Ordre til at blive purret som sædvanlig, paa den Tid Dagen brød frem, da det var bleven Vane hos ham, i denne active og frugtbringende Krig, at være paa Dækket ved denne Tid, for med egne Øine at forvisse sig om hvilket Held Natten havde tilført ham.

„Nu, Mr. Griffin," sagde han, saasnart han havde gjengjældt den vagthavende Officiers Hilsen, „De har havt en rolig Nat. Hist have vi Piombino Pynten, seer jeg, og her have vi igjen faaet Elba og denne lille klippefulde Ø paa vor bagbords Side. Den ene Dag har en paafaldende Lighed med den anden især for os Søfolk."

„Er det virkelig Deres Alvor, Capitain Cuffe? Efter min Mening har denne Dag ikke havt sin Lige i the **Proserpines** Logbog, siden vi fik fat paa **L'Epervier** og dens Convoi. De glemmer, Sir, at vi ødelagde **Le Feu-Follet** igaar Aftes!"

„Ja — det er Noget — især for Dem, Griffin. Nu, Nelson vil faae Underretning derom med Posten, saasnart vi kan komme ind til Livorno; hvilket vil skee saasnart jeg har havt en Leilighed til at have Samqvem med Folkene i Porto Ferrajo. Efter alt hvad der er foregaaet er det mindste vi kan gjøre, det, at lade Eders **Veechy-govern-the-tories** vide vort Held."

„En Seiler i Sigte!" raabte Udkikket paa Forremerseraa.

De to Officierer vendte sig og saae sig om i alle

Retninger, da Capitainen gjorde det sædvanlige Spørgsmaal: „I hvilken Retning?"

„Her, Sir, klos ved os, om bagbord, paa vor luv Laaring."

„Paa vor luv Laaring! Det er jo umuligt, Griffin. Der er jo intet andet end Øen. Karlen kan da ikke have forvexlet den lille Ø med et Skibs Skrog!"

„Dersom han har det, Sir," svarede Griffin leende, „maa det være med en Tyvedækker. Det er Ben Brown, som er tilveirs, og han er saa godt et Udkik, som vi har i Skibet."

„Seer De hende, Sir?" spurgte Ben Brown, idet han saae over Skulderen for at gjøre Spørgsmaalet.

„Ikke en Stump af den!" raabte Cuffe. „Du drømmer nok, Knegt. Hvad seer hun ud som?"

„Ah, denne lille Ø skjuler den fra Dækket, Sir. Det er en Lugger; og ligner den vi brændte igaar Aftes, Sir, ligesaa meget som den ene Kranbjelke ligner den anden."

„En Lugger!" udbrød Cuffe. „Hvad endnu een af de Skurke. Ved Jupiter! jeg vil selv gaae tilveirs og overbevise mig derom. Jeg vedder ti imod een, at jeg maa kunne see den fra Stormers."

Tre Minutter efter var Capitain Cuffe oppe i det nævnte Mers, efter at være gaaet igjennem Bjørnen, hvilket ethvert fornuftigt Menneske gjør i en Fregat, især naar han er lidt kortaandet. Det var en Tidsalder i

hvilken Avancementet gik raſk fra Haanden, da der den Gang kun fandtes faa graahærdede Lieutenanter i den engelſke Marine; og man ſavnede endog ikke Admiraler, der endnu ikke havde faaet alle deres Viisdomstænder. Cuffe var følgelig en ung Mand, og det koſtede ham ikke megen Uleilighed at komme op af Vevlingerne, paa den omtalte Maade. Da han førſt havde naaet Merſet brugte han ſine Øine. I en ſtiv Minut ſtod han ubevægelig, ſtirrende i den Retning, ſom var bleven udpeget af Ben Brown. Griffin ſtod imidlertid paa Skandſen og ſtirrede ligeſaa viſt paa ſin Foreſatte, ſom denne paa den fremmede Seiler. Derpaa kaſtede Cuffe Blikket nedad, for at berolige den Nysgjerrighed, ſom han nok kunde forſtaae det var naturligt for den vagthavende Officier at føle. Griffin vovede ikke at ſpørge ſin Capitain hvad han ſaae; men hans Blik udtrykte et heelt Bind af Spørgsmaal over denne interesſante Gjenſtand.

„En Tvillingcorſar, ved Jupiter Ammon!“ raabte Cuffe, „en Tvillingſøſter, thi de ligne hinanden ſaa meget, ſom den ene Kranbjelke ligner den anden. Ja, ved Jupiter, endnu mere, om jeg ellers ſeer ret.“

„Hvad vil De at vi ſkal gjøre, Capitain Cuffe?“ ſpurgte Lieutenanten. „Vi gaae nu i Læ hele Tiden. Jeg veed ikke beſtemt om her løber nogen Strøm, Sir, men —“

„Meget vel, Sir — meget vel — drei til Vinden over Styrbord ſaa hurtigt ſom muligt, og gjør det bag-

bords Batteri klart. Vi maa ødelægge hans Reisning for at faae fat paa ham."

Efter at have sagt dette, steg Cuffe atter ned igjennem Bjørnen, og var snart igjen paa Dækket. Skibet blev nu en Scene for Activitet og Tummel. Alle Mand blev peben op, Kanonerne bleve klargjorte af Nogle, medens Andre brasте Rærne ifølge den forandrede Cours.

Dersom Læseren hændelsesviis kunde kaste et Blik paa Italiens Landkort, vilde han langt lettere kunne forstaae hvad der nu følger. Han vil der see at den østlige Side af Øen Elba løber i en næsten nordlig og sydlig Retning, da Piombino omtrent ligger Nord-Nordøst fra dens nordligste Spidse. I Nærheden af denne nordlige Spidse ligger den lille klippefulde Ø, som saa ofte er omtalt, eller det Sted, som Napoleon femten Aar senere valgte til sit Ø-Keiserdømmes fremskudte Redoute. The Proserpine var naturligviis paa den ene Side af denne lille Ø, og den fremmede Lugger paa den anden. Den Første var kommen saa langt igjennem Kanalen, at den var istand til at dreie klos til Vinden med bagbords Halse, og dog gaae klar af den lille Ø; medens den Sidste netop var langt nok til Luvart, eller langt nok sydlig, til at være i Skjul for Øiet, fra Fregattens Dæk, ved de mellemliggende Klipper. Da Afstanden fra den lille Ø til Elba ikke meget oversteg eet eller to hundrede Yards, haabede Capitain Cuffe at indeslutte den Jagede imellem sig og Land, da det aldrig ahnede ham at den

Fremmede vilde staae igjennem et saa snevert og klippefuldt Pas. Han kjendte alligevel ikke sin Mand, der ikke var nogen anden end Raoul Yvard, som var kommen denne Vei fra Bastia, i Haab om at undgaae al videre Collision med sin frygtelige Fjende. Han havde seet Fregattens Bovenseil over Klipperne, saasnart det var lyst, og da han ikke var i nogen Vildfarelse med Hensyn til dens Tilværelse, kjendte han den ved første Øiekast. Hans første Ordre var at hale Skjøderne saa flak, som muligt; og det var hans Hensigt at komme ud fra det Læ, han havde under Elba, og ind i den omtalte Passage, i hvilken han vilde finde stivere Kuling, end noget andet Sted i Nærheden af Bugten.

Da the Proserpine næsten var en Miil ude i Kanalen, havde Le Feu-Follet, der seilede saa meget bedre i let Brise, Tid nok til at udføre sit Forehavende. Istedenfor at undgaae det snevre Pas imellem de to Øer, løb Raoul dristig ind i det, og ved at holde skarpt Udkik fra Fokkeraaen, for at advare ham for Farer, lykkedes det ham at gjøre to Slag i selve Strædet, hvorefter han kom ud med bagbords Halse, klarende den lille Øs Sydende i samme Øieblik, som Fregatten kom til Syne paa den anden Side af Passet. Luggeren var nu vel faren; thi den behøvede kun at holde Øie med Fjenden, og gaae over Stag i rette Tid, for at holde den lille Ø imellem dem; da Englænderne ikke turde vove paa, med saa stort et Skib, at løbe gjennem saa snever en Aab-

ning. Denne Fordeel oversaae Raoul ikke, og Cuffe havde vendt to Gange, idet han hver Gang nærmede sig meer og meer til den lille Ø, førend han blev overbeviist om, at han ikke kunde bruge sit Skyts, inden han var istand til at lægge den mellemliggende Gjenstand forover, hvorefter de sandsynligviis ogsaa vilde være ubrugelige, i den løie Kuling, der begunstigede Fjenden i at forøge Afstanden mellem dem.

„Det er det samme, Mr. Griffin, lad den Pjalt løbe," sagde Capitainen, efterat have gjort denne væsentlige Opdagelse; „det er allerede godt gjort at have klaret Søen for en af dem. Desuden veed vi i det Hele taget ikke om denne er en Fjende. Han har ikke tonet noget Flag, og synes at være kommen ud fra Porto Ferrajo, der er en venskabelig Havn."

„Det har Raoul Yvard gjort, ikke een, men to Gange, Sir," mumlede Pelverton, som af den Grund, at han ikke var bleven brugt ved de to Forsøg mod **Le Feu-Follet**, var en af de Faa ombord i Skibet, der var af en afvigende Mening, med Hensyn til dens Skjebne. Disse Tvillinger have en overordentlig Lighed med hinanden; i Særdeleshed Pomp, som den amerikanske Neger sagde om sine Tvillingbørn."

Denne Bemærkning blev der ikke taget synderlig Notits af, thi saa stor var den falske Forestilling om Kaperens Ødelæggelse, ombord i Skibet, at det vilde have været ligesaa unyttigt at forsøge paa at overbevise

Officiererne og Mandskabet i det Hele, om at Le Feu-Follet ikke var opbrændt, som det vilde have været at bevæge en „stor Nation", til at troe, at den besad nogen af de Svagheder og Feil, som man maa indrømme hænge ved de mindre Communer. The Proserpine gik atter over Stag, og idet den heiste sit Flag, stod den ind i Porto Ferrajo-Bugten, og gik til Ankers i Nærheden af det Sted, som Raoul Yvard ved to foregaaende Leiligheder havde valgt til det samme Øiemed. Giggen blev firet i Vandet, og Cuffe gik, ledsaget af Griffin som Tolk, iland, for at aflægge den sædvanlige ceremonielle Visit hos Autoriteterne.

Da Kulingen var meget flau, medgik der nødvendigviis flere Timer til at iværksætte disse Forandringer; og da de to Officierer steg op ad den terrasseformige Gade, var Dagen skreden saa vidt frem, at det var en passende Tid til at aflægge Besøget. Da Cuffe var ifert fuld Uniform med Epauletter og Sabel, vakte hans Nærværelse Opsigt, og Vito Viti havde skyndt sig for at underrette sin Ven om den Ære der ventede ham. Vicegouverneuren blev altsaa ikke overrasket; men havde lidt Tid til at forberede sig paa at gjøre Undskyldninger, fordi han havde ladet sig føre bag Lyset, ved et saa dristigt Bedrageri, som det Raoul Yvard med saa meget Held havde udført. Modtagelsen var værdig og høflig, og den tabte ikke i det ceremonielle derved, at Alt hvad der blev sagt af de respective Samtalende, maatte oversættes førend det kunde

forstaaes. Denne Omstændighed gjorde de første faa Minutter af Sammenkomsten lidt tvungen; men da hver af Parterne havde noget paa Hjertet, som De gjerne vilde befries for, fik den naturlige Følelse snart Bugt med Formerne.

„Jeg bør forklare Dem, Sir Cuffe, den Maade paa hvilken en Begivenhed nylig er foregaaet her i vor Bugt," bemærkede Vicegouverneuren, „thi uden en saadan Forklaring, kunde De være tilbøielig til at anse os for at være forsømmelig i Udførelsen af vore Pligter, og uværdige den Tillid, som Storhertugen har til os. Jeg hentyder, som De strax vil bemærke, til den Omstændighed, at Le Feu-Follet to Gange har ligget fredeligt under vore Batteriers Kanoner, medens dens Chef, ja endog nogle af dens Mandskab, er bleven gjestfrit modtaget iland."

„Saadanne Ting kan forefalde i Tider som disse, Mr. Veechy-governatory; og vi Søfolk henføre dem under Krigslykken," svarede Cuffe naadigt, da han i Følelsen af sit eget Held var altfor ædelmodig, til at tænke paa at dømme Andre for strengt. „Det vilde ikke være saa let at føre en Orlogsmand, som mig, bag Lyset; men jeg tør nok sige, Veechy-governatory, at dersom det havde været noget der angik Administrationen af Eders lille Ø her, vilde endog Monsieur Yvard have fundet at I var hans Overmand."

Læseren vil have mærket at Cuffe havde fundet en ny Maade til at udtale den elbanesiske Øvrigheds Titel paa,

en Omstændighed der skyldtes det fælleds Ønske hos Alle, naar vi tiltale Fremmede, hellere at tale i deres Tungemaal, end i vort eget. Den værdige Capitain havde ikke noget nøiagtigere Begreb om hvad en Vicegouverneur betydede, end det amerikanske Folk nu for Tiden synes at vide om Betydningen af Vicepresident; men da han havde opdaget at Ordet blev udtalt „veechy" paa Italiensk, havde han den største Lyst til at give det dets rette Klang, skjøndt et Smiil spillede om Griffins Læber, hver Gang han hørte det.

„De lader mig ikkun vederfares Retfærdighed, Signor Kooffe, eller Sir Kooffe, som jeg formoder at jeg burde betitle Dem," svarede Øvrighedspersonen; „thi i Sager, der henhører under vore Pligter her iland, ere vi ingenlunde saa uvidende, som i dem der vedrører Eders hæderlige Kald. Denne Raoul Yvard forestillede sig selv for mig i Egenskab af brittisk Officier, den jeg ærer og agter da han dumdristig havde tilegnet sig et Familienavn, der saavidt jeg veed, indtager en høi Stilling, og har betydelig Magt blandt Eders Landsmænd. —"

„Ah — barone!" udbrød Cuffe, som da han ved Omgang med Syditalienerne havde opdaget at dette Ord betydede en Slyngel, saavelsom Baron, holdt af at bruge det ved passende Leiligheder. „Maa jeg spørge Dem, Veechy-Governatory, hvilket Navn paatog han sig? Ca'endish, eller Howard, eller Seymour, eller et af disse

store adelige Navne, tør jeg sige, Griffin! Det undrer mig at han sparede Nelson."

„Nei, Signore, han antog en anden berømmelig Slægts Familienavn. Den republikanske Cæsar udgav sig for en Sir Smees — Sønnen af en vis Milordo Smees."

„Smees — Smees — Smees! — Jeg erindrer ikke et saadant Navn blandt hele Adelen. Det kan dog ikke være Seymour, som Veechy mener, det er vistnok et stort Navn, og nogle af dem have været i Tjenesten, det er muligt at denne barone har havt den Uforskammethed at give sig ud for en Seymour!"

„Det troer jeg neppe, Capitain Cuffe. ‚Smees' er noget nær det samme i den italienske Pronunciation, som ‚Smith'. De veed Franskmændene vilde kalde det ‚Smeet'. Det vil nok falde ud til at denne Mr. Raoul har grebet det første engelske Navn, der er faldet ham ind, ligesom en Mand, der er gaaet overbord, klynger sig til et Drivtømmer, eller et Bjergemers, og det var hændelsesviis Smith."

„Hvem Fanden hørte nogensinde noget om my Lord Smith! vi vilde faae et smukt Slags Aristocrati, Griffin, dersom det blev sammensat af saadanne Karle."

„Nu, Sir, Navnet kan ikke gjøre stort til Sagen, da Bedrifterne og Alderen udgjøre Hovedtingen."

„Og han tillagde sig ogsaa Titlen — Sir Smees! Jeg tør sige han var rede til at bande paa at Hans

Majestæt slog ham til Ridder, under Kongeflaget, og paa hans eget Skibsdæk, hvilket var Tilfældet med nogle af de gamle Admiraler. Veechy har alligevel glemt en Deel af Historien, da det idetmindste maa have været Sir John, eller Sir Thomas Smees."

„Nei, Sir, det er Franskmændenes og Italienernes Maneer, der ikke kjende den Maade paa hvilken vi sætte vore Dobenavne i Forbindelse med Titlerne, som ved vore Sir Edwards og Lord Harrys og Lady Bettys."

„Fanden tage Franskmændene! jeg kan tiltroe dem Alt; skjøndt jeg havde troet at disse Italienere vidste bedre Besked. Det vil maaskee alligevel være bedst at give denne Veechy et Vink om hvad vi have sagt, det kan maaskee ellers lade uhøfligt — og hør en Gang, Griffin, medens vi ere ved den Materie, saa overhal ham en Smule angaaende Boger, og saadant noget, thi vor Doctor har sagt mig, at han i Livorno har hørt om ham, at han skal være en rigtig Bogorm."

Lieutenanten gjorde som der var befalet ham, idet han indflikkede en Hentydning til Andreas Navnkundighed for Lærdom, hvilket under disse Omstændigheder ikke var ilde anvendt, og som da den blev godt nok sat i Stiil, smigrede hans Tilhører overordentligt, netop i dette uhyggelige Øieblik.

„Mine Fordringer paa Literaturen ere kun saa smaa, Signore," svarede Andrea ydmygt, „hvilket jeg beder Dem underrette Sir Kooffe om; men de vare tilstrækkelige til

at bringe mig til at opdage, at denne Sørøver ikke fulgte Sandheden; en Omstændighed, der nær havde medført en Beskæmmelse i det meest critiske Øieblik. Han havde den Uforskammethed, Signore, at ville overbevise mig om at der var en vis engelsk Taler af samme Navn og ligesaa berømt, som han fra Rom og Pompeii — en Cicero!"

„Den barone!" udbrød Cuffe igjen, da denne Raouls nye Fornærmelse blev forklaret for ham. „Jeg troer at Skurken var istand til Alt. Men det er nu forbi med ham, med alle hans Sir Smees og Sir Ciceros ovenikjøbet. Underret nu Veechy om Karlens Skjebne, Griffin."

Griffin fortalte altsaa Vicegouverneuren den Maade paa hvilken man formodede at Le Feu-Follet, Raoul Yvard, og alle hans Følgesvende, vare blevne ødelagte, som Kaalorme paa et Træ. Andrea Barrofaldi lyttede til med en passende Grad af Rædsel, udtrykt i hans Ansigt; men Vito Viti hørte Historien med Tegn paa Vantro, som han ikke brød sig om at skjule. Griffin fortsatte ikkedestomindre, indtil han endog havde givet en Beretning om den Maade, paa hvilken han og Cuffe havde undersøgt Luggerens Ankerplads, i det frugtesløse Forsøg paa at opdage Vraget.

De to Embedsmænd hørte paa alt dette med dyb Opmærksomhed. Efter flere Gange at have seet paa hinanden, og vexlet bethydningsfulde Miner, paatog Andrea sig det Hverv at give en Forklaring.

„Der maa være en eller anden overordentligt Feiltagelse heri, Signor Tenente," sagde han; „thi Raoul Yvard lever endnu. Han passerede dette Forbjerg med sin Lugger, netop som Dagen brød frem imorges!"

„Ah, den Idee har han faaet ved at see den Karl vi traf paa her udenfor Havnen," svarede Cuffe, da denne Tale var oversat for ham, „og det undrer mig ikke; thi de to Skibe havde en paafaldende Lighed. Men den barone vi med egne Øine saa brænde, Griffin, kan aldrig flyde mere. Jeg siger barone, thi efter min Mening var the Few-Folly netop ligesaa stor en Skurk, som dens Chef og alle dem, der foer med den."

Griffin forklarede dette; men det vandt ikke de to Italieneres Tillid.

„Ikke saaledes, Signor Tenente — ikke saaledes," gjensvarede Vicegouverneuren, „den Lugger, der passerede imorges, vide vi var Le Feu-Follet, saameget mere, som den i Løbet af Natten tog en af vore egne Feluccaer, der kom fra Livorno, og Raoul tillod den at løbe herind, paa Grund af, som han yttrede sig for padronen, den høflige Behandling han havde nydt, medens han laae i vor Havn. Ja han drev endog sin Uforskammethed saa vidt, at han ved den samme Mand sendte mig Sir Smees Compliment, og yttrede Haab om, at han en eller anden Dag skulde være istand til personlig at aflægge den."

Den engelske Capitain modtog denne Efterretning,

som man kunde vente det, og ubehagelig, som den var, var han dog, efterat have forelagt Vicegouverneuren adskillige Spørgsmaal, og faaet dem besvaret, nødt til, i hvor nødig han vilde, at troe det altsammen. Han havde sin officielle Rapport med i Lommen, og ligesom Samtalen skred frem, rev han den hemmeligt i saa smaa Stykker, at endog en Muhamedaner, vilde have erklæret dem for ikke at være store nok til at skrive Ordet „Allah" paa.

„Det er forbandet heldigt, Griffin, at det Brev ikke kom til Livorno imorges," sagde han efter en lang Pause. „Nelson vilde have **bronted** mig ordentlig, havde han faaet det! Dog troede jeg aldrig halv saameget paa de ni og tyve Artikler, som —"

„Jeg troer der er ni og tredive af dem, Capitain Cuffe'" faldt Griffin beskedent ind.

„Godt, ni og tredive, om De vil — hvad har ti flere eller mindre at betyde i saa Henseende, man skal jo tro paa dem alle, om der saa var hundrede. Men jeg troede aldrig saa andægtigt paa dem, som jeg troede paa den infernalske Sorovers Tilintetgjørelse. Min Tro er bleven vaklende for Livstid!"

Griffin tilkjendegav med faa Ord sin Deeltagelse, men han var ogsaa altfor meget ydmyget, til at være istand til at indgyde nogen Trost. Da Andrea Barrofaldi fattede hvorledes det forholdt sig, kom han dem til Hjelp med sin Forekommenhed, og bad de to Officierer

om at tage Deel i hans Peberſvende Frokoſt. Hvad Følgerne af dette Beſøg, og de Meddelelſer til hvilket det gav Anledning blev, vil blive meddeelt i Fortællingens Løb.

Trettende Kapitel.

Det er nu nødvendigt at rykke Tiden frem, og at henflytte Scenen i vor Fortælling til et andet Sted, dog ikke langt, da det er til en Deel af den ſamme Sø. Læſeren maa foreſtille ſig at han ſtaaer ved Mundingen af en ſtor Bugt, af en ſexten til atten Qvartmiles Diameter i alle Retninger, ſkjøndt Kyſterne maa være udtungede med fremſpringende Landſpidſer, og tilbagevigende Krumninger, medens det Heles Dybde muligen lidt overſtiger den ſtorſtes Brede. Han vil da befinde ſig paa det Sted, hvorfra vi ønſke at viſe ham et af de ſkjønneſte Panoramaer paa Jorden. Paa hans høire Side kneiſer en høi klippefuld Ø, af mørk Tufa, oplivet midt i dens pragtfulde Formationer, ved ſmilende Viingaarde og frugtbare Landsbyer, og intereſſante ved Ruiner, ſom fortælle om Begivenheder, ſaa fjerne, ſom Cæſar. Et ſnevert Stræde af det blaa Middelhav adſkiller denne Ø fra et

dristigt Forbjerg paa Fastlandet, hvorefter der følger en Række af maleriske landsbyklædte Høider og Dale, fremhævet ved Scener, der ere ligesaa dristige som blide, og prydede med de Munkeboliger, som i Landets Sprog kaldes Camaldolis, indtil vi naae en lille By, som ligger paa en Slette, der hæver sig mellem en og to hundrede Fod over Vandet, paa en Basis af Tufa, og hvis Huse udstrække sig til Klippernes svimlende Rand, der begrændse dens Udstrækning mod Nord. Sletten selv er som en Bikube, med dens Boliger og livlige Scener, medens Høiderne bagved den er overstaaet med Hytter og Tegn paa menneskelig Flid. Naar vi forlade denne smilende Deel af Kysten, naae vi, bestandig følgende Bugtens Omkreds, et Punkt, hvor Høien, eller Høiderne, taarne sig op til spaltede Bjerge, der strække deres spidse Toppe henved sex til syv tusind Fod op imod Skyerne, idet deres Sider nu ere vilde med Precipiser og Klofter, nu maleriske med fremspringende Taarne, Landsbyer, Klostre og Stier, og deres Baser omkrandsede af Steder og Landsbyer. Her forlader Bjergformationen Bugtens Rand, følgende Kysten Syd efter, eller løbende ind i det indre af Landet; og Kysten, som svinger sig rundt imod Nord og Vest, tilbyder et Glimt ind i en Baggrund, der bestaaer af en bred Slette, førend den møder et høit, enestaaende, conisk Bjerg, der passende danner Hovedet af Kystindskjæringerne. Det menneskelige Øie saae aldrig nogen mere overflødig Scene af Huse, Kjøbstæder, Landsbyer,

Viingaarde og Landsteder, end den der frembød sig fra dette enestaaende Bjergs brede Bryst; naar man er dette forbi, faaer man en videre Udsigt over den rige Slette, der synes at ligge bagved det, begrændset, som den er af en Muur, af en fjern og mystisk udseende, dog drisig Række af Appeninerne. Idet vi vende tilbage til Kysten, der nu begynder at helde mod Vesten, komme vi til en anden Udstrækning af Tufa, som har hele denne særegne Formations charakteristiske Frugtbarhed, og pludselige Afbrydelse, da en stor og folkerig By, paa henved en halv Million Sjele, indtager i næsten lige Dele, Grændserne af Sletten, Strækningen langs med Strandkanten, eller Siderne af Høiene, lige op til deres Tinder. Fra dette Punkt er den nordlige Side af Bugten en forvirret Masse af Landsbyer, Villaer, Ruiner, Paladser og Viingaarde, indtil vi naae dens yderste Punkt, et lavt Forbjerg lig dets Gjenbo. Dernæst kommer en lille Ø, en Slags naturlig Skildvagt, derpaa skyder Kysten sig Nord efter ind i en anden og mindre Bugt, rig indtil Overmættelse paa Minder om det Svundne, endende i en Pynt, nogle Mile længer tilsøs, med et høit, rødligt, sandagtigt Høiland, der næsten kan gjøre Fordring paa at kaldes Bjerg. Herefter see vi endnu to Øer, der ligge vestlig, af hvilke den ene er flad, frugtbar, og som man siger, mere folkerig end nogen anden Deel af Europa, af samme Størrelse, medens den Anden er en herlig Sammensætning af spidse Bjerge, sammentrængte Byer, frugtbare Dale, Slotte, Land-

steder og Levninger af forlængst udslukte Vulkaner, sammenhobet i storartet og fortryllende Forvirring. Naar Læseren vil tilføie til denne Beskrivelse en Strandbred, der neppe eier en Fodbred Land, som ikke har Interesse, paa Grund af en eller anden Underretning om det Forbigangne, lige fra den Dag igaar, til Historiens mørkeste Dybder, der giver Synet af Vandet Liv ved en Flaade af smaa Latinseilere, der bliver endnu mere malerisk ved det tilfældige Skue af et Skib; besaa Bugten med talløse Fiskerbaade, og opsende en Røgsøile fra Tinden af det coniske Bjerg, der danner Hovedet af Bugten, vil han faae et Omrids af Alt det, der er paafaldende for Øiet, naar den Fremmede nærmer sig Neapel fra Seen.

Zephyren blæste atter og den daglige Flaade af Sparanaras, eller Feluccaer uden Dæk, som paa denne Aarstid hver Morgen passerer fra Sydkysten til Hovedstaden, og paa denne Tid vende tilbage, strækkende ud fra Vesuvius, idet nogle stævnede saa høit som til Massa, andre mod Sorrento, eller Vico, eller Persano, og mange holdt mere rumskjøds henimod Castel a Mare, eller Landingsstederne i det Nabolag. Brisen blev saa frisk, at Fiskerne begyndte at roe ind imod Land, indhalende deres Liner, der paa somme Steder havde udstrakt sig næsten en Miil, og dette ydermere med Baadene liggende paa Praiehold fra hinanden. I den forreste Deel af Bugten var der i Sandhed Liv iblandt Skibene, der bevægede sig i forskjellige Retninger, medens en stor Flaade af Englændere, Russere,

Neapolitanere og Tyrkere, sammensat at Linieskibe, Fregatter og Corvetter, laae til Ankers lige ud for Byen. Ombord paa et af de største af de Førstnævnte vaiede Contreadmiralsflaget paa Krydstoppen, Symbolet paa den Commanderendes Rang. Kun en Corvet var under Seil. Den strakte med bagbords Halse, i diagonal Linie, tvers over den herlige Bugt, tilsyneladende stævnende mod Passagen mellem Capri og Campanella Pynten, bestemt til Sicilien. Dette Skib kunde let have lagt Den forover, men dens Chef, en rolig Person, fandt for godt at have gunstig Vind fra Begyndelsen af Reisen, og han troede at han, ved at holde klos ved Kysten, muligen skulde drage Fordeel, af Landvinden om Natten, og stolede paa at den Zephyr, der nu blæste, skulde bringe ham tvers over Salerno Gulfen En Fregat skjød ogsaa ud af Flaaden for Stagseil, saasnart den vestlige Vind satte ind; men den havde ladet et Anker falde op og ned, og syntes at afvente nogle Forberedelser eller Ordre, førend den afseilede, da dens Capitain den Gang var ombord i Flagskibet, ifølge Contreadmiralens Ordre. Dette var the **Proserpine**, sex og tredive Kanoner, Capitain Cuffe, et Skib og en Officier, der begge allerede ere Læseren bekjendt. Omtrent en Time førend nærværende Scene begynder, var Capitain Cuffe virkelig bleven kaldt ombord i the **Foudroyant** ved et Signal, hvor han havde truffen en lille, gusten, spinkelbygget Mand, der manglede den

høire Arm, vandrende frem og tilbage i Kahytten, utaalmodig efter at han skulde komme.

„Godt, Cuffe," sagde denne uindtagende Personage, idet han bevægede Stumpen af den lemlæstede Arm, „jeg seer De er ude af Flokken; er De fuldkommen klar til at seile?"

„Vi har et Fartøi iland efter Breve, Mylord, saasnart det kommer tilbage lette vi Ankeret, der kun er op og ned."

„Meget godt, jeg har sendt the Ringdove Syd efter i det samme Ærinde, og jeg seer at den allerede er en halv Miil borte fra sin Ankerplads Denne Mr. Griffin forekommer mig at være en flink, ung Mand. Jeg kan godt lide hans Beretning, om den Maade paa hvilken han haandterede sin Brander, skjøndt det lykkedes den franske Skurk at undfly. Med alt det, denne Rowl E—E — hvorledes udtaler De Karlens Navn, Cuffe? — Jeg kan aldrig komme ud af det med deres Kragemaal."

„Nu, naar jeg skal tilstaae Sandheden, Sir Horatio — jeg beder om Forladelse — Mylord — der er noget i mine engelske Følelser, der vilde forhindre mig i nogensinde at lære Fransk, om jeg ogsaa var bleven født og opdragen i Paris. Der er altfor meget saxisk i mig, til at sluge Ord hvoraf Halvdelen ingen Mening har."

„Jeg holder saameget mere af Dem derfor, Cuffe," svarede Admiralen smilende, en Forandring, der omskabte et Ansigt, der næsten var hæsligt naar det var i en rolig

Tilstand, til et, der næsten var smukt — en Besynderlighed, der paa ingen Maade er sjelden, naar en stærk Villie giver Ansigtstrækkene Udtryk, og Hjertet i Grunden virkelig er sundt. „En Engelskmand har intet at bestille med gallifke Tilbøieligheder Denne unge Mr. Griffin synes at have Aand, og jeg anseer det altid for et godt Tegn, naar en ung Mand frivillig tilbyder sin Tjeneste til en forvoven Handling — men han siger mig at han kun er Trediecommanderende, hvor var Deres Næstcommanderende den Gang?"

„Nu, Mylord, han blev let saaret i Sammenstødet om Morgenen, og jeg vilde naturligviis ikke lade ham gaae. Han hedder Winchester, jeg formoder De maa erindre ham som en yngre Broder af Capitainen, i Affairen ved St. Vincent. Miller* havde gode Tanker om ham, og da jeg gik over fra the Arrow til the Proserpine, fik han ham ansat som min Trediecommanderende. Stakkels Drurys Død gjorde ham naturligviis til Næstcommanderende."

„Jeg kan dunkelt erindre ham, Cuffe. Det var en glimrende Dag, og alle dens Begivenheder skulde staae

* Ralph Willet Miller, den Officier, som commanderede det Skib paa hvilket Nelson heisede sin Stander, i Slaget ved Cap St. Vincent. Denne Gentleman var en Amerikaner, og en indfødt Manhattaneser, hans nære Slægtninge af samme Navn, boe endnu i New York. Man formoder at han fik Navnet Willet efter den første engelske Borgermester, en Herre fra hvem mange af de gamle Familier i den nedre Deel af Staten nedstamme, i Særdeleshed de paa Long Island.

levende i min Sjel. De siger mig at Mr. Griffin virkelig dræggede Luggerens Kabeltoug?"

„Derom kan der aldeles ingen Tvivl være, jeg saae ved Hjelp af min Natkikkert at de to Fartøier vare uklare af hinanden — og tilsyneladende vare de begge i Brand — ligesaa tydeligt, som jeg nogensinde saae Vesuvius i en mørk Nat."

„Og dog er denne Few-Folly undkommet! Stakkels Griffin har vovet meget til ingen Nytte."

„Det har han virkelig, Mylord."

Her standsede pludselig Nelson, der med hurtige Skridt havde gaaet frem og tilbage i Kahytten, medens Cuffe stod, og ærbødig havde afslaaet Indbydelsen til at sætte sig ved Bordet i Midten, og saae Capitainen fast ind i Øinene. Hans Ansigts Udtryk var nu mildt og alvorligt, og den Pause som forudgik hans Ord, gav dem Høitidelighed og Vægt.

„Den Dag vil komme, Cuffe," sagde han, „da denne unge Mand vil glæde sig over at hans Anslag mod disse Sørøvere mislykkedes. Ja, fra hans Hjertes Dyb vil han glæde sig."

„Mylord!"

„Jeg veed at De finder dette besynderligt, Capitain Cuffe, men intet Menneske sover en tryggere Søvn, fordi han har brændt eller sprængt et hundrede af sine Medskabninger i Luften, som ligesaa mange Enker ved en

Suttie.* — Men vi bør ikke destomindre anbefale dem, der udførte hvad der vistnok var deres Pligt."

„Skal jeg forstaae det saaledes, Lord Nelson, at the Proserpine ikke skal ødelægge the Few-Folly, det koste hvad det koste vil, naar vi atter ere saa lykkelige at støde sammen med den?"

„Paa ingen Maade, Sir. Vore Ordre lyde paa at brænde, synke og ødelægge. Saaledes er Englands Politik i denne fortvivlede Krig, og det maa udføres. De veed hvad vi stride for, lige saa godt som jeg; og det er en Kamp, som ikke kan gjennemføres ved Galanterier, dog ønsker man ikke gjerne at see en hæderlig og hellig Sag vanæret ved Umenneskelighed Mænd, der falde i aaben, ærlig Kamp, ere snarere at misunde end at beklage, da det kun er at betale Naturens store Gjeld, lidt tidligere end det ellers vilde have været Tilfældet; men der er noget oprørende for Menneskeheden i at brænde Medskabninger, ligesom man brænder Pjalter efter en Pest. Denne Lugger maa vi ikke destomindre have, i hvad det saa skal koste; thi engelsk Handel og engelsk Magt maa ikke afskjæres og trodses, paa denne uforskammede Maade. Disse franske Tigres Bane maa standses, i hvor stort end Offeret skal være, Capitain Cuffe."

„Jeg veed det, Mylord, og jeg holder for den Sags Skyld ligesaa lidt af en Republikaner som De, eller Hans

* Suttie er Benævnelsen paa den ostindiske Skik, at en Enke opbrænder sig med sine afdøde Slægtninge.

Majestæt selv, og jeg antager at han har ligesaa lidt Smag for Dyret, som noget menneskeligt Væsen kan have."

„Det veed jeg De gjør, Cuffe — Jeg er overbeviist om at De gjør det; og jeg agter Dem desto høiere derfor. I Tider som disse, er det en Deel af en Engelskmands Religion, at hade en Franskmand. Jeg gik over Canalen efter Freden 1783, for at lære deres Sprog; men sympathiserede saa lidet med dem, endog i fredelige Tider, at jeg aldrig var istand til at skrive et Bogstav i det, eller endog paa en forstaaelig Maade at forlange, hvad der hører til Livets Nødvendigheder."

„Dersom De er istand til at forlange nogensomhelst Ting, overstiger det langt mine Kræfter, jeg kan ikke en Gang skjelne Stævnen fra Agterenden i deres Dialekt."

„Det er en infernalsk Jargon, Cuffe, og den bliver saa forvirret ved deres Academier, og falske Philosophi, og Vantro, at de snart selv ikke vil være istand til at forstaae hinanden. Hvilke Navne for Exempel give de ikke deres Skibe, nu de have halshugget deres Konge og fornegtet deres Gud! — Hvem hørte nogensinde om at døbe et Skib, som De siger mig denne Lugger bliver kaldt the Few-Folly? — Jeg formoder jeg har fattet Souverens Navn rigtigt?"

„Fuldkommen rigtigt — Griffin udtaler det saaledes, skjøndt hans Engelsk begynder at blive lidt snurrigt, da han blander saa meget Fransk og Italiensk deri. Den unge Mands Fader var Consul, og han har et halvt

Dusin fremmede Sprog stuvet bort i sin Hjerne. Han udtaler Folly noget bredt — ligesom Follay, troer jeg — men det betyder et og det samme. Folly bliver Folly i hvordan man end udtaler det."

Nelson vedblev at gaae frem og tilbage i Kahytten, arbeidende med Stumpen af sin Arm, og smilede halv bittert, halv i en Slags Ironi, hvorved han pleiede at komme i godt Lune.

„Husker De det Skib, Cuffe, med hvilket vi havde en haard Dyst, paa Høiden af Toulon, i gamle Agamemnon?" sagde han efter i Taushed at have gjort et Par Vendinger. „Jeg mener det afmastede Linieskib paa fire og firsindstyve Kanoner, der blev buxeret af Fregatten, og som vi pebrede indtil den galliske Suppe fik noget Smag deraf! Skulde De nu hændelsesviis kjende hendes virkelige Navn i godt ærligt Engelsk?"

„Det gjør jeg ikke, Mylord. Jeg erindrer man sagde, at hun hed the Ça-Ira, og jeg har altid troet at det var en eller anden Grækers eller Romers Navn, eller maaskee en af deres nybagte republikanske Helgeners."

„Fanden fare i dem, de have ikke faaet nogen Helgener at give noget Navn, min gode Mand, siden de kasserede alle de gamle! Der er noget respektabelt ved Navnene i en spansk Flaade, og man føler dog at det er Gentlemen man banker, naar man er ifærd med dem. Nei, Sir, Ça-Ira betyder hverken meer eller mindre end 'Det vil nok gaae,' og jeg mener, Cuffe, at de mere end

een Gang tænkte paa deres eget Navn, medens den gamle Græker hang ved deres Laaring, og slog deres Kahytvinduer ind. Det vilde have klinget smukt, dersom vi havde faaet den i vor egen Tjeneste under Navn af Hans Majestæts Skib ‚Det vil nok gaae', paa 84 Kanoner, Capitain Cuffe!"

„Jeg skulde vistnok have ansøgt Admiralitetet om at forandre Navnet."

„Deri vilde De gjort ganske rigtigt. Man kunde ligesaa godt fare med en Orlogsmand der hed ‚Nok!' Saa var der Tredækkeren, som hjalp den ud af Forlegenheden, the Sansculottes, som Franskmændene kalde den; jeg formoder, at De veed hvad det betyder?"

„Nei, Mylord, naar jeg skal være ærlig veed jeg det ikke; jeg er langt fra at være lærd, og er slet ikke ærgjerrig i den Retning. Med ‚Sans', formoder jeg Franskmændene mene Saint (Helgen), men jeg har ikke det fjerneste Begreb om hvem Culottes er."

Nelson smilede og syntes hemmeligen at more sig meget over den Vending, Samtalen havde taget. Dersom man havde vidst rigtig Besked, var der noget der tyngede haardt paa hans Sind, og med hans stærke Tilskyndelser bevægede hans Følelser ham til at fare fra den ene Yderlighed til den anden, hvilket ofte er Tilfældet med Mennesker, der blive ledede af saadanne Styrere, især naar deres Tilbøieligheder ere af den rette Art.

„Denne Gang tager De feil, min kjære Cuffe," sagde han, „thi ‚sans' betyder paa Fransk ‚uden,' og ‚culottes' betyder ‚Buxer!' Jeg kan ikke indsee hvorledes nogen agtværdig Flagofficier kan nævne saadanne Navne i sine Depescher, uden at føle en Plumphed, der meget nær maa kopseise hans hele Philosophi. Linien blev dannet af de republikanske Skibe, ‚Det vil nok gaae,' som førte, understøttet af ‚Buxelos', som dens nærmeste Agtermand! — Ha! Cuffe — Fanden skal tage mig, Sir dersom jeg vilde tjene i en Marine, hvis Skibe havde saadanne Navne! Det er tusind Gange værre end alle de Helgener, som Spanierne klappe paa deres Skibe, ligesom en Række Fartøier, der buxerer et Skib op til dets Fortøining!"

Her blev Samtalen afbrudt, idet en Cadet lod sig see, der kom ned for at sige, at en Mand og et Fruentimmer fra Land ønskede at tale med Contreadmiralen om en Sag af Vigtighed.

„Lad dem komme ned, Sir," svarede Nelson. „Det er et strengt Liv jeg fører, Cuffe, der er ikke en Vaskerkone eller en Boutikholder i Neapel, der ikke behandler mig som om jeg var en Podesta, og som det var min Pligt, at anhøre alle deres Trætter om savnede Klæder og forlagt Toi. Hans Majestæt maa lade udnævne en Lord-Over-Kahytsdommer til at haandhæve Loven, til Gunst for de unge Gentlemen, ellers vil han ikke faae

nogen Officier til at tjene ombord i et Skib med Flag paa Toppen."

„Capitainerne kunne dog vistnok tage denne Byrde fra Eders Skuldre, Mylord."

„Ja der er Mænd i Flaaden, som kan det, og der er Mænd som gjør det; men der er ogsaa dem, som ikke gjør det. Men her kommer Klageren, formoder jeg; De skal høre Sagen og fungere som Underdommer."

Dette blev sagt da Kahytsdøren aabnedes og de ventede Gjæster traadte ind. Det var en Mand henved de Halvtreds og en Pige paa Nitten. Den Første var af et simpelt Ydre, aandsfraværende Mine og nedslaget Blik; men den Sidste besad det hele Udtryk, Skjønhed, Natur og Ynde, der saa meget udmærkede Ghita Caracciolis Væsen og Ansigt. De to Besøgende vare med eet Ord Carlo Giuntotardi og hans sagtmodige Niece. Den Sidstes beskedne Mine og Elskværdighed var Nelson paafaldende, og han bød hende høflig at tage Plads, skjøndt han og Cuffe begge vedblev at staae op. Nogle faa Forsøg paa at gjøre sig forstaaelig, overbeviiste alligevel snart denne berømte Admiral om, at han trængte til en Tolk, da hans Gjester ikke talede Engelsk, og hans eget Italiensk var altfor ufuldkomment til at vedligeholde en Samtale. Han betænkte sig et Øieblik, og derpaa gik han til Døren, som førte ind til den agterste Kahyt, et Værelse hvor der af og til havde været hørt Stemmer, og det var tydeligt at den ene af de Talende var et

Fruentimmer. Her stod han og lænede sig til Skodset, som om han betænkte sig; derpaa fremsatte han sit Ønske.

„Jeg maa udbede mig en Tjeneste af Dig, hvilket jeg i et sædvanligt Tilfælde ikke vilde tænke paa at gjøre," sagde han med en Blidhed i Stemme og Manerer, der beviiste at han tiltalte En, som havde stadig Indflydelse over ham. „Jeg savner en Tolk mellem mig og den næstsmukkeste Qvinde i Kongeriget Neapel; og jeg kjender ingen der er saa skikket til den Tjeneste, som den Første."

„Af mit ganske Hjerte, kjære Nelson," svarede en fuld, rig qvindelig Stemme indenfor. „Sir William er beskæftiget med sine Antiqviteter, og jeg begyndte virkelig at kjede mig, af Mangel paa noget at sysselsætte mig med. Jeg formoder, at det er en eller anden fornærmet Dame, hvis Forurettelser Du skal raade Bod paa, i Din Egenskab af Flaadens Lord-Overdommer."

„Jeg er endnu uvidende om Klagens Natur; men det er rimeligt nok at det vil falde ud til noget lignende af det Du formoder. Endog i en saadan Sag kan man ingen bedre Mellemmand ønske, end den der er saa langt ophøiet over sit Kjøns Skrøbeligheder som Du"

Den Dame, der nu kom ud af den inderste Kahyt, havde, skjøndt hun var paafaldende smuk, ikke det i sit Ydre, som kunde retfærdiggjøre Indholdet af den Lovpriisning, som Admiralens sidste Tale udtrykkede. Der var et Skin af Konst og Verdslighed i hendes Ansigts Udtryk, der kun var saa meget mere paafaldende, naar

den blev stillet i aabenbar Modsætning til den forstandige Naturlighed og stille Reenhed, der skinnede i ethvert Træk af Ghitas Ansigt. Den Ene kunde meget godt have passeret for et Billede af Gudinden Circe, medens den Anden ikke vilde have været en slet Model for en Vesta. Dernæst var Damen i sine Yndigheders Meridian, understøttet af Toilettets hele Konst, og en Smag der var piquant og egen, om ikke reen; medens den Anden stod i sit simple, morke, neapolitanske Livstykke, og et Hoved uden anden Prydelse, end dets egne Silkelokker; en Dragt, der alligevel viiste hendes feilfri Skikkelse og indtagende Ansigt i et fordelagtigere Lys, end nogen Dameskrædders ellers Modehandlers Opfindelser vilde have været istand til at fremhæve. Damen forraadte lidt Forundring og maaskee en Skygge af Uro, da hendes Blik først faldt paa Ghita; men altfor god en Actrise til let at lade sig bringe ud af Fatning, smilede hun, og gjenvandt strax sin Fatning.

„Er dette den Skabning, Nelson, som kommer med saadan en Begjering?" spurgte hun med et Anstrøg af naturlig qvindelig Følelse i Stemmen; „og jeg tør sige at denne stakkels gamle Mand er den dybt krænkede Fader."

„Du maa erindre, at jeg med Hensyn til deres Ærinde endnu ikke veed det ringeste, og altsaa ikke kan gjøre Rede for noget."

„Jeg haaber De befinder Dem vel, Capitain Cuffe

— Sir William tilligemed Admiralen haabe, at De vil være med i vort lille Familieparti idag til Middag, og —"

„Og hvad siger Fruen — ikke i Huset, men i Skibet?" indvendte Nelson, hvis Øine neppe et Øieblik havde været vendte fra Sirenens Ansigt, siden hun kom ind i den forreste Kahyt.

„At hun forener sig med alle de andre i at indbyde Capitain Cuffe til at beære os med sit Selskab. Nelson har sagt mig, at De var en af hans gamle Agamemnons, som han kalder dem alle, Gamle og Unge, Mænd og Drenge, Store og Smaa; og jeg elsker endog Lyden af dette Navn. Hvilken hæderlig Titel for et Skib — Agamemnons! — En Græker, ført af et trofast engelsk Hjerte."

„Ja, det er noget bedre end ‚Det vil nok gaae,' og den anden Affaire, hvad, Cuffe?" gjensvarede Admiralen smilende, idet han saae ned til sine Permisioner. — „Men imidlertid ere vi uvidende om denne ærlige Italieners og hans overordentlig uskyldig udseende Ledsagerskes Ærinde."

„Nu vel da, i denne Sag, mine Herrer, kan jeg kun betragtes som et Talerør," faldt Damen ind; — „et Echo, der gjentager hvad der naaer mit Øre, skjøndt det er et irlandsk Echo, der gjentages i et forskjelligt Tungemaal fra det i hvilket Lyden naaer det. Kom med Deres Spørgsmaal, Mylord, de skal blive troligen gjentagne, med alle de Svar der følge efter. Jeg haaber kun at

Capitain Cuffe vil komme ud af denne Affaire lige saa uskyldig, som han seer ud til at være."

De to Herrer smilede; men Skjemten kunde ikke forurolige Cuffe, da han fem Minutter iforveien var fuldkommen uvidende om de to Fremmedes Tilværelse; medens Henthdningens Dristighed snarere passede sig for den fri Tone ombord i et Skib, og den Verdensdeels Skikke, i hvilken de hændelsesviis befandt sig.

„Vi vil først udbede os denne værdige Mands Navn, dersom Du vil have den Godhed at spørge derom," sagde Nelson til sin smukke Veninde.

„Carlo Giuntotardi, ædle Dame, en Gang en fattig Student her i Neapel, og nu Opsynsmand over Prindsens Vagttaarne paa Høiderne af Argentaro," var Mandens rolige og ærbødige Svar, der ligesom hans Niece, havde afslaaet at tage Plads, en Omstændighed der havde til Følge, at hele Selskabet var staaende — „Carlo Giuntotardi, durchlautige Dame."

„Et meget godt Navn, Signore, som De ikke behøver at skamme Dem ved. — Og Dit?" sagde hun, idet hun vendte sig til Pigen.

„Ghita Caraccioli, eccellenza — Søsterdatteren af denne Prindsens ærlige Taarn-Opsynsmand."

Dersom en Bombe var sprungen over the Foudroyant, vilde Nelson vistnok ikke være bleven saa forbauset; medens Damens skjønne Ansigt antog et mørkt Vredesblik, blandet med Frygt. Endog Cuffe forstod

nok af Lyden, til at opfange Navnet, og han gik et Skridt frem, med levende Nysgjerrighed, og en ængstlig Bekymring malede sig i hans brunladne Ansigt. Men disse Bevægelser ophørte snart, da Damen først gjenvandt sin Selvbeherskelse, skjøndt Nelson gik fem eller sex Gange frem og tilbage i Kahytten, arbeidende med Stumpen af Armen, førend han atter løftede Blikket opad.

„Jeg vilde til at spørge, om der aldrig skulde blive en Ende paa disse Plagerier," bemærkede Damen paa Engelsk; „men her maa finde en Feiltagelse Sted. Huset Caraccioli er et af de meest berømte i Italien, og kan neppe have nogen af denne Klasse, som føle Interesse for ham, paa hvem vi tænke. Jeg vil derfor spørge videre i denne Sag. „Signorina," sagde hun paa Italiensk, idet hun talede med Strenghed, som om hun tvivlede om hvad hun hørte, „Caraccioli er et ædelt Navn, og bliver kun sjeldent baaret af nogensomhelst Prindses Taarnvægters Datter."

Ghita skjælvede og saae beskjæmmet ud, men hun blev understøttet af altfor høie Grundsætninger, og var altfor uskyldig til længe at staae iretteſat, ligeoverfor Broden, og da den Rødme, der lignede den, der saa ofte farer hen over hendes Fødelands Aftenskyer, veeg fra hendes Ansigt, hævede hun sine Øine til den mørkladne Dames Ansigt, og svarede:

„Jeg veed hvad Eders Eccellenza mener, og føler det retfærdige deri, dog er det grusomt for et Barn ikke

at bære sin Faders Navn. Min Fader blev kaldet Caraccioli, og han efterlod mig sit Navn, som min eneste Arvedeel. Hvilken hans Ret til det kan have været, vil min Onkel kunne sige."

„Tal da, Signor Giuntotardi, giv os først Historien om dette Navn, og fortæl os saa hvad der har bragt Eder her."

„Ædle Dame, min Søster, saa gudsfrygtig og uskyldig en Qvinde, som nogensinde levede i Italien, og nu salig i Himlen, ægtede Don Francesco Caraccioli, Sønnen af Francesco af hin berømte Familie, der nu er dømt til Døden, for at have anført Flaaden imod Kongen — og Ghita her er den eneste Frugt af denne Forening. Det er vel sandt, at Kirken ikke autoriserede den Forbindelse, som satte min Nieces Fader ind i Verden; men den ædle Admiral betænkte sig aldrig paa at erkjende ham som sin Søn, og han gav ham sit Navn, indtil Kjærlighed knyttede ham ved Ægteskab til en fattig Students Søster. Da vendte hans Fader rigtignok sit Ansigt fra ham, og Døden fjernede snart baade Mand og Kone fra al jordisk Mishag. Dette er vor simple Historie, ædle og berømte Signora, og Grunden hvorfor min Niece her bærer et saa stort Navn, som Caracciolis."

„Det er altsaa Eders Mening, Giuntotardi, at lade os vide, at Eders Niece er en Granddatter af Don Francesco Caraccioli, ved en naturlig Søn af den ulykkelige Admiral?"

„Saaledes er det, Signora. Da min Søster lovmæssig var gift, kunde jeg ikke mindre end opdrage hendes Datter til at bære et Navn, som hendes Fader havde Lov til at bære før hende."

„Saadanne Ting ere sædvanlige, og behøve intet Forsvar. Endnu et Spørgsmaal førend jeg forklarer den engelske Admiral hvad De har sagt. Veed Prinds Caraccioli at hans Granddatter er til?"

„Eccellenza, jeg frygter nei. Hendes Forældre døde saa tidligt. — Jeg holdt saa meget af Barnet — og der var saa lidet Haab om, at han, der var saa berømt, skulde ønske at anerkjende en Forbindelse, gjennem den hellige Kirke, med Mennesker saa ringe, som vi, at jeg aldrig har gjort andet, for at gjøre min Niece bekjendt, end at lade hende bære sin Faders Navn."

Damen syntes beroliget herved, og hun forklarede nu i Korthed Nelson Indholdet af hvad den Anden havde sagt.

„Det kan være," tilføiede hun, „at de ere her i den Anledning, hvorom vi allerede have hørt saa meget, og saa unyttigt; men dog troer jeg det ikke, ifølge denne Beretning; thi hvad Interesse kan de føle for En, der er aldeles fremmed for dem. Det kan alligevel være en eller anden dum Indbildning, der staaer i Forbindelse med den Affaire. Hvad ønsker Du, Ghita? Dette er Don Horatio Nelsoni, den berømte engelske Admiral, om hvem Du har hørt saa meget."

„Eccellenza, det veed jeg," svarede Ghita alvorlig; „min gode Onkel har sagt Dem hvem vi ere, og De kan vel gjette vort Ærinde. Vi kom først imorges fra St. Agata, paa den anden Side af Bugten, og hørte af en Beslægtet i Byen, at Don Francesco var bleven greben paa den samme Tid. Senere har man sagt os, at han er bleven dømt til Døden, for Forræderi mod sin Konge, og det af Officierer, som samledes ombord i dette Skib. Nogle sige endog, Signora, at han skal gaae sin Skjebne imøde før Solen gaaer ned!"

„Om dette skulde være saaledes, hvad Grund har Du da til at bekymre Dig derom?"

„Eccellenza, han er min Farfader, og skjøndt jeg aldrig saae ham, saa veed jeg at det samme Blod rinder i vore Aare. Naar dette er Tilfældet, skulde der være de samme Følelser i vore Hjerter."

„Det er godt, Ghita, idetmindste synes det saa; men Du kan neppe føle meget for En Du aldrig har seet, og som endog har negtet at anse Dig for sit Barn. Du er ogsaa ung og hører til et Kjøn, som altid bør være forsigtig; det er endog uklogt for Mænd at blande sig i politiske Sager i disse urolige Tider."

„Signore, det er ikke Politik, som bringer mig her; men Natur og Pligt, og andægtig Kjærlighed til min Farfader."

„Hvad vil Du da?" spurgte Damen utaalmodig,

„huſk paa at Du opholder en Mand, hvis Tid er kostbar og vigtig for hele Nationen."

„Det troer jeg nok, Eccellenza, og jeg vil beflitte mig paa at være kort. Jeg ønsker at bønfalde denne berømte Fremmede om min Bedstefaders Liv. Man siger mig, at Kongen ikke vil afslaae ham noget, og at han kun behøver at bede Don Ferdinando derom, for at erholde det."

Mange vilde have troet at Damens modne Yndigheder overstraalede den uskyldige Piges Skjønhed; men Ingen, som saae dem begge i dette Øieblik, kunde have fattet en saadan Tanke. Medens Ghitas Ansigt straalede af et helligt Haab, og hun blev tilskyndet af en gudsfrygtig Alvor, dvælede et mørkt Udtryk paa den engelske Skjønheds Ansigt, der berøvede det en af dets største Tillokkelser, ved at blotte det for hendes Kjøns Blidhed og Sagtmodighed. Dersom der ikke havde været Andre tilstede ved hvad der foregik, er det sandsynligt, at Pigen vilde have faaet et kort Afslag; men dette Fruentimmer forstod at manoeuvrere, og hun lagde Baand paa sine Følelser, for at iværksætte sine Hensigter.

„Denne Admiral er ingen Neapolitaner; men en Engelskmand," svarede hun, „og kan ikke have noget med Eders Konges Retfærdighed at gjøre. Han vilde neppe finde det passende at blande sig i de neapolitanske Loves Udførelse."

„Signora, det er altid passende at lægge sig imellem,

for at frelse et Menneskes Liv; ja det er endnu mere, det er barmhjertigt i Guds Øine."

„Hvad kan Du vide derom! Den Idee, at der løber Caraccioli Blod i Dine Aarer, har bragt Dig til at glemme Dit Kjøn og Din Stilling, og givet Dig nogle romantiske Nykker i Hovedet."

„Nei, Signora, det er ikke Tilfældet. I atten Aar har jeg vidst, at den ulykkelige Admiral var min Bedstefader, men da det ikke har været hans Villie at see mig, har det aldrig faldet mig ind at være paatrængende. Før denne Morgen har den Tanke, at jeg var af Caracciolis Æt, aldrig paatrænget sig mig, undtagen for at sørge over min Bedstemoders Synd, og endogsaa nu bringer den mig til at sørge over den grusomme Skjebne, der truer hans Liv, som var Deeltager i hendes Brøde!"

„Du er dristig, at Du taler saaledes om Dine Forældre, Pige, saa meget mere, som de hørte til de Ædle og Store!"

Dette sagde hun med blussende Ansigt, og endnu mere nedslagne Blikke, thi hændelsesviis var der Begivenheder i denne Dames svundne Liv, der gjorde en streng Moralitets simple Sprog, lige saarende for hendes Øren og Hukommelse.

„Det er ikke mig, Eccellenza, men Gud, der taler saaledes. Forbrydelsen er ogsaa endnu en Grund, hvorfor denne store Admiral skulde anvende sin Indflydelse, for at frelse en Synder for saa brat en Død. Døden

er rædsom for Alle, undtagen for dem, som med Hjerte og Sjel fortrøste sig til Guds Søns Mægling; men den er det dobbelt, naar den kommer pludseligt og uventet. Det er sandt, Don Francesco er gammel; men har I, Signora, aldrig lagt mærke til at netop disse Gamle hænge fast ved Livet, og leve som om de aldrig skulde dø? Jeg mener, disse Gamle, som lade Ungdommen svinde hen, som om Livets Glæder aldrig skulde ende."

„Du er for ung, Pige, til at opkaste Dig til Verdensreformator, og Du glemmer at dette er en af Europas største Officierers Skib, og at der er mange Fordringer paa hans Tid. Du kan nu gaae, jeg vil gjentage hvad Du har sagt."

„Jeg har endnu en Begjering, **Eccellenza** — Tilladelse til at see Don Francesco, at jeg idetmindste kan modtage hans Velsignelse."

„Han er ikke her ombord. Du vil finde ham ombord i Fregatten **Minerva**; det vil uden Tvivl ikke blive negtet Dig. Stop, disse faa Linier vil understøtte Din Begjering. **Addio, signorina.**"

„Og tør jeg bringe Haab med mig, **Eccellenza**? Tænk hvor sødt Livet er for dem, som have levet saa længe i Overflod og Hæder. Det vilde for Granddatteren være som et Budskab fra Himlen, kun at turde bringe en Straale af Haab."

„Jeg giver ingen Bemyndigelse. Sagen er i den neapolitanske Øvrigheds Hænder, og vi Englændere kan

ikke blande os deri. Gaae nu begge, den berømte Admiral har vigtige Forretninger, der fordrer hans Tid."

Ghita vendte sig, og langsomt og sorgfuld forlod hun Kahytten. I Døren mødte hun den engelske Lieutenant, der havde Opsyn med den ulykkelige Fange, han kom med den sidste Begjering, at han ikke maatte blive hængt som en Tyv; men at han idetmindste maatte dø en Krigers Død. Det vilde overskride de Grændser vi have sat for vor Fortælling, dersom vi skulde dvæle ved den Samtale, der paafulgte; men enhver oplyst Læser veed, at Bønnen blev afslaaet.

Fjortende Kapitel.

Det er sandsynligt at Nelson aldrig fik nøiagtigt at vide hvad der passerede mellem Ghita og Damen, som er anført i foregaaende Kapitel. I ethvert Tilfælde havde Ghitas, ligesaalidt som enhver Andens Bøn, der i Anledning af denne Sag blev henvendt til den engelske Admiral, noget Resultat. Endog Executionsmaaden blev uforandret, og en upassende Jilfærdighed ledsagede den hele Forhandling, ganske som det var Tilfældet med den ulykkelige Hertug af Enghiens ligesaa berømte Forhør

og Død. Cuffe blev til Middag hos den en chef Commanderende, medens Carlo Giuntotardi og hans Niece gik i deres Fartøi, og begav sig paa Veien gjennem Vrimmelen paa Rheden, til den neapolitanske Fregat, der nu udgjorde den ulykkelige Caracciolis Fængsel.

En Anmodning ved Faldrebet var alt hvad der udfordredes, for at faae Adgang til Skibet. Saasnart Signor Giuntotardi naaede Skandsen, fremkom han med sit Ærinde, og et Bud blev sendt ned for at erfare om Fangen vilde modtage to Besøgende, idet Onklens Navn kun blev anført

Francesco Caraccioli af den fyrstelige Linie Caraccioli, eller som han i Almindelighed blev kaldet af Englænderne, Prinds Caraccioli, var nu en Mand paa henved de halvfjerds, og da han var et Lem af et af Nedre-Italiens berømteste Huse, havde han længe været anbetroet høie Værdighedsposter og Commandoer. Det er ikke nu nødvendigt at dvæle ved hans Forbrydelse, hans Forsvar, den upassende Iil ved hans Forhør og Henrettelse, og det hele Foretagendes Uregelmæsighed; de ere hjemfaldne Historien, og ere hele Verden bekjendte. Den samme Morgen var han bleven greben og sendt ombord i the Foudroyant; i dette Skibs Kahyt var en Krigsret af hans egne Landsmænd samlet; og der var han skyndsomt bleven dømt til Døden. Executionstimen var nær for Haanden, og han var ombord i det Skib, hvor Dommen skulde fuldbyrdes.

Carlo Giuntotardis Sendebud traf denne ulykkelige Mand med sin Skriftefader, for hvem han nylig havde skriftet. Han hørte Anmodningen med kold Ligegyldighed, men samtykkede øieblikkeligen, i den Tanke at den kom fra En, der hørte til hans Familie-Godser, som havde en sidste Gunst at udbede sig, eller og for at faae en eller anden Sag afgjort.

„Jeg besværger Eder, bliv her, min Fader," sagde Fangen, da han mærkede at Præsten vilde trække sig tilbage; „det er en eller anden contadino, eller en Handelsmand, hvis Fordringer ere blevne overseete. Det glæder mig at han er kommen; thi man vil gjerne være frikjendt for Uretfærdighed førend man dør. Lad dem komme ind, min Ven."

Ved disse Ord blev der givet et Tegn, Kahytsdøren blev aabnet, og Ghita traad ind med sin Onkel. En fuld Minuts Pause fulgte, i hvilken de forskjellige Parter betragtede hinanden i Taushed, idet Fangen forgjeves bestræbte sig for at gjenkjende sine Gjesters Ansigter, medens Pigen skjælvede ligesaa meget af Sorg, som af Frygt. Dernæst nærmede hun sig den Dødendes Fødder, knælede, bøiede Hovedet og sagde:

„Bedstefader, Eders Velsignelse over Eders eneste Sons Barn!"

„Bedstefader! — Søn! — og hans Barn!" gjentog Don Francesco. „Jeg havde en Søn, til min Skam og Sønderknuselse tilstaaer jeg det nu; men han har

længe været død. Jeg vidste aldrig at han efterlod et Barn."

„Dette er hans Datter, Signore," svarede Carlo Giuntotardi, „hendes Moder var min Søster. I anslaae os den Gang for alt for ringe til at optages i Eders berømmelige Forbindelser, og vi have aldrig ønsket at vise os for Eders Øine, indtil vi troede at vor Nærværelse kunde være velkommen."

„Og Du kommer nu, gode Mand, for at gjøre Fordring paa Slægtskab med en dødsdømt Forbryder!"

„Ikke saaledes, Bedstefader" svarede en blid Stemme ved hans Fod; „det er Eders Sons Datter, der anraaber om en døende Farfaders Velsignelse. Denne Godhed skal blive rigelig gjengjældt med Bønner for Eders Sjel."

„Hellige Fader! dette fortjener jeg ikke! Her har denne spæde Plante levet forsømt i Skyggen, indtil den hæver sit frygtsomme Hoved, for at tilbyde sin liflige Duft i Dødens Stund! jeg fortjener det ikke!"

„Min Søn! dersom Himlen ikke skjenkede nogen Medlidenhed førend den var fortjent, vilde Menneskenes Lod i Sandhed være haabløs. Men vi maa ikke lade os skuffe i saadant et Øieblik. Du er ikke Ægtemand, Don Francesco; havde Du nogensinde en Søn?"

„Det har jeg forlængst skriftet blandt andre Synder, og da jeg dybt har angret det, haaber jeg at det er tilgivet. Jeg havde en Søn — en Yngling, som endog bar mit eget Navn, skjøndt han aldrig boede i mit Pa-

lads, indtil et overilet og upassende Giftermaal forjog ham fra mig. Jeg har altid havt i Sinde at tilgive ham, og at sørge for hans Mangler; men Døden bortrev altfor snart baade Mand og Kone, til at der levnedes mig Tid dertil. Saameget vidste jeg, og det bedrøvede mig at det var saaledes; men om hans Barn har jeg aldrig hørt noget, før i dette Øieblik. Det er et sødt Ansigt, Fader, og det forekommer mig at være Reenhedens Bolig!"

„Hvorfor skulde vi bedrage Dig, Bedstefader?" gjensvarede Ghita, idet hun udstrakte sine Arme, som om hun bad om at trykkes til hans Hjerte; „allerhelst paa en Tid som denne? Vi komme ikke for at søge Ære, Rigdom eller Dit store Navn; vi komme blot for at anraabe om Din Velsignelse, og for at lade Dig vide at et Barn af Dit eget Kjød og Blod bliver tilbage paa Jorden, for at bede for Din Sjel!"

„Hellige Præst, heri kan intet Bedrageri være! — Dette kjære Barn ligner endog hendes forurettede Bedstemoder, og mit Hjerte siger mig at hun tilhører mig. Jeg veed ikke om jeg skal betragte denne sene Opdagelse, som god eller ond, da den kommer til en døende Mand."

„Bedstefader, Din Velsignelse! Velsign Ghita en eneste Gang, at jeg dog kan høre Lyden af en Faders Velsignelse."

„Gud velsigne Dig! Gud velsigne Dig, min Datter!" udbrød Admiralen, idet han bøiede sig ned over den

grædende Pige for at fuldbyrde den Handling hun anraabte ham om, hvorpaa han løftede hende op i sine Arme, og trykkede hende ømt til sit Hjerte; „dette maa være mit Barn, jeg føler at det ikke kan være anderledes."

„Eccellenza," sagde Carlo, „hun er Datteren af Eders Søn, Don Francesco, og min Søster Ghita Giuntotardi, født i lovligt Ægteskab. Jeg vilde ikke bedrage nogen, og mindst en døende Mand."

„Jeg har ingen Godser at bortskjenke, ingen Ære at efterlade, intet Navn at prale af. Det er bedre at være en Lazzaronis Afkom, end at være Francesco Caracciolis Barn for Øieblikket."

„Bedstefader, vi tænke ikke herpaa — bryd Dig ikke derom. Jeg er kun kommen for at bede om den Velsignelse Du har skjenket mig, og for at opsende de Troendes Bønner, skjøndt vi ere saa ringe. Andet forlange vi ikke, ønske ikke, søge ikke. Vi ere vante til vor Fattigdom, og vi agte den ikke. Rigdom vilde kun gjøre os ulykkelige, og vi bryde os ikke om den."

„Jeg erindrer, hellige Fader, at en væsentlig Grund til Misfornøielsen med min Søns Giftermaal, var Mistillid til den Familie han sluttede sig til, og dog have disse ærlige Folk ladet mig leve uforstyrret i Medgang, medens de først gjøre deres Slægtskab gjældende nu, da jeg er vanæret og skændet! Jeg har ikke været vant til at træffe paa Ønsker og Hjerter som disse!"

„Du kjendte os ikke, Bedstefader," sagde Ghita

uskyldig, idet hun skjulte sit Ansigt ved den gamle Mands Barm. „Vi have længe bedet for Dig, og havt Ærefrygt for Dig, og tænkt paa Dig som en Fader, der i sin Vrede havde vendt sit Ansigt fra os; men vi have aldrig tragtet efter Dit Guld og Din Hæder."

„Guld og Hæder!" gjentog Admiralen, idet han blidt førte sin Granddatter til en Stol. „Disse ere svundne Ting for mig. Mine Godser ere sequestrerede, mit Navn vanæret, og om en Time vil jeg have lidt Skjændselsdøden. Ingen egenkjærlige Hensigter kan have bragt disse gode Folk, Fader, til at gjøre deres Slægtskab med mig gjeldende i et Øieblik som dette."

„Det kommer af Guds Godhed, min Søn. Ved at lade Dig føle denne barnlige Kjærligheds Trøst, og ved at vække i Din Barm denne Gnist af faderlig Kjærlighed, lader han Dig see en Skygge af hans egen Barmhjertighed og Ømhed mod den Vildfarne, men Angerfulde. Erkjend i Din Sjel hans Godhed, det kan bringe Dine sidste Øieblikke en Velsignelse."

„Hellige Præst, det haaber jeg at jeg gjør. — Men hvad er dette?"

Don Francesco tog en Note ud af Haanden paa en Tjener, og læste begjerligt dens Indhold; da Verden og dens Følelser havde et altfor fast Greb i hans Hjerte, til at de i et Nu kunde blive udrevne. Hans Fængsling, Forhør og Domfældelse var virkelig skeet saa pludseligt, at det ikke er til at forundres over, at Præsten fandt en

Dobbelthed i hans Sjelstilstand, endog i et Øieblik som dette. Hans Ansigt blev nedslaget, og han lod Haanden glide over Øinene for at skjule en Svaghed, som var upassende.

„De har afslaaet mit Forlangende, Fader," sagde han, „og jeg maa døe som en Misdæder!"

„Guds Søn led paa Korset, udstrakt mellem to Tyve."

„Jeg troer der er langt mindre i disse Meninger, end vi ere vant til at tænke, dog er det grusomt for En, der har beklædt saa høie Stillinger — en Prinds — en Caraccioli, at døe som en Lazzarone!"

„Bedstefader!"

„Talte Du, Barn? Det undrer mig ikke at denne Nedværdigelse opfylder Dig med Rædsel."

„Det er ikke det, Bedstefader," gjensvarede Ghita, idet hun afrystede sin Tvivl, og saae op med blussende Kinder, og et Ansigt, der straalede af hellige Følelser, „O! det er ikke det. Dersom mit Liv kunde frelse Dit, vilde jeg med Glæde give det hen til et saadant Øiemed; men jeg bønfalder Dig, forvexl ikke i et Øieblik som dette, Skyggen med Virkeligheden. Er det ikke ligegyldigt paa hvad Maade Døden rammer os, naar den kun aabner Himmelens Porte? Smerte kan Du ikke frygte, derom er jeg overbeviist; — endog jeg, en svag og eenfoldig Pige, som jeg er, kan foragte den; hvilken anden Ære kan der være i Dødens Time, end at være anseet for værdig til Guds Barmhjertighed og Omsorg? Caraccioli eller Lazza-

rone — Prinds eller Tigger — det vil ikke have noget at betyde om to Timer, og lad mig i Ærbødighed bede Dig at ydmyge Dine Tanker, som det sømmer sig alle Syndere."

„Du siger, at Du er min Granddatter, Ghita, Datteren af min Søn Francesco?"

„Signore, det er jeg, som Alle sige mig — som mit Hjerte siger mig — og som jeg troer."

„Og Du betragter disse Meninger som uværdige — upassende, dersom Du holder mere af det Udtryk — for dette høitidelige Øieblik, og betragter Dødsmaaden som en ligegyldig Sag, endog for en Kriger?"

„I Sammenligning med hans Haab om Himlen — naar man seer hen til hans egne Ufuldkommenheder og Forløserens Fortjenester, Bedstefader."

„Og vil da Du, der netop træder ind i Livet, med Verden for Dig, og Alt hvad Fremtiden kan tilbyde, ledsage mig til Skafottet — lade den spottende Hob vide at Du nedstammer fra Forbryderen, og skammer Dig ikke for at vedkjende ham som Fader?"

„Det vil jeg, Bedstefader; jeg er kommen for at gjøre dette," svarede Ghita med Fasthed. „Men bed mig ikke at see paa Dine Lidelser! Alt hvad jeg kan gjøre for at formilde Din Vanære, dersom det ellers kan kaldes saaledes, vil jeg med Glæde gjøre, skjøndt jeg ræddes for at see Din alderstegne Skikkelse at lide Smerte!"

„Og dette vil Du gjøre for En, Du aldrig saae før denne Time? — En, som Du aldrig kan have lært at betragte som retfærdig?"

„Dersom jeg ikke har seet Dig førend ved dette Besøg, Bedstefader, har jeg elsket Dig og bedet for Dig fra min spæde Barndom. Min fortreffelige Onkel lærte mig tidlig denne Pligt, men han lærte mig aldrig at hade Dig, eller nogen anden. Min egen Fader er gaaet forud, og hvad han vilde have været for Dig paa denne Dag, vil jeg bestræbe mig for at være i hans Sted. Verden er intet for mig, og det vil trøste Dig at tænke, at En er Dig nær, hvis Hjerte græder for Dig, og hvis Sjel er hensunken i Bønner for Din evige Syndsforladelse."

„Og dette Væsen, Fader, lærer jeg at kjende en Time før min Død! Gud straffer mig tilstrækkeligt for den Uret, jeg har tilføiet hende, i saaledes at aabenbare mig hendes Værd, da det er for seent at drage Nytte deraf. Nei, Ghita, mit velsignede Barn, et saadant Offer vil jeg ikke forlange af Dig. Tag dette Kors, det var min Moders, hun bar det om sin Hals og det har længe været baaren om min. Behold det som en Erindring om Dine ulykkelige Forældre, og bed for mig; men forlad dette rædsomme Skib, og bedrøv ikke Din blide Sjel ved en Scene, der er saa upassende for Din Alder og Dit Kjøn. Gud velsigne Dig og bevare Dig, mit Barn. Give Gud at jeg tidligere havde kjendt Dig, men endog dette Glimt af Dit Værd har lettet mit Hjerte. Du

finder mig her som en stakkels dømt Forbryder, ude af Stand til at sørge for Din Fremtid; dog jo, jeg kan endnu gjøre lidet for Dig. Denne Pung indeholder Guld. Det er bleven sendt mig af en Slægtning, i den Tanke at det kunde være mig til Nytte, medens jeg ventede paa den Straf, der forestaaer mig. Til det Øiemed er det nu ikke til nogen Nytte; Dig vil det alligevel kunne komme til Gavn, ved den tarvelige Levemaade Du fører, og frie Dig for Bekymringer."

Med overstrømmende Øine skjød Ghita Guldet tilside, dog trykkede hun Korset til sin Barm, og kysede det atter og atter.

„Dem ikke — dem ikke, Bedstefader," sagde hun, „jeg behøver dem ikke — ønsker dem ikke. Dette er nok, og det vil jeg beholde til mit sidste Øieblik. Jeg vil ogsaa forlade Skibet, men ikke Stedet. Jeg seer at der er mange Baade samlede, og min skal være iblandt dem; mine Bønner skal stige op til Gud for Dig, nu Du er levende, og daglig efter Din Død. Der behøves intet Guld, Bedstefader, for at kjøbe en Granddatters Bønner."

Don Francesco betragtede den sjelfulde og elskelige Pige med inderlig Følelse; derpaa trykkede han hende endnu en Gang til sit Hjerte, og velsignede hende atter og atter. Medens de vare saaledes beskæftigede, slog the Foudroyants Klokke eet Glas, og derpaa gjentog de omliggende Skibe Slaget, baade Englændere og Rea-

politanere. Dette vidste Caraccioli, der selv var Somand, antydede at Klokken var halv fem; og fem var Timen, der var bestemt til Executionen. Han følte det derfor nødvendigt at afskedige sin nyfundne Slægtning, for at han endnu kunde tilbringe nogle faa Minutter ene med sin Skriftefader. Afskeden var høitidelig, men øm, og da Ghita forlod Kahytten, fornam hendes dødsdømte Bedstefader den samme Følelse, som vilde have overkommet ham, dersom han havde taget Afsked med En, som han længe havde elsket, og hvis Dyder havde været ham til Trøst fra den Time, han blev født.

The Minervas Dæk fremviiste en sørgelig Scene. Skjøndt Fangen var bleven dømt af en Krigsret af neapolitanske Officierer, foregik Forhøret under det britiske Flag; og den offentlige Følelse var for Fangen. Der var ingen Nødvendighed for Haanden med Hensyn til den Hurtighed, hvormed alt var foregaaet, thi der var ingen overhængende Fare, og et statueret Exempel vilde have gjort langt mere Indtryk, dersom Sagen mindre havde havt Udseendet af Ønsket om personlig Hævn, og mere af rolig betænksom Retfærdighed. Ghitas Forbindelse med Fangen kunde der endog ikke være nogen Mistanke om; men da det var bekjendt at hun havde været i Kahytten, og troet at hun følte Interesse for Fangen, tilkjendegav Officiererne Deeltagelse i hendes Ønsker og altfor ioiefaldende Sindsbevægelse. En umaadelig Trængsel af Baade havde samlet sig om Skibet;

thi hurtigt som Forhandlingerne var gaaet for sig, havde Tidenden om at Francesco Caraccioli skulde hænges for Forræderi, udbredt sig som en Løbeild, og neppe et Fartøi af passende Størrelse forblev indenfor Molen, saa almindeligt var Ønsket om at være Vidne til det der skulde foregaae. Enten formedelst Trængslen, eller forlokket ved Penge, var den Mand, som havde bragt Carlo Giuntotardi og hans Niece ombord, ikke længer til at finde; og Midlerne til at forlade Skibet syntes for Øieblikket at være gaaet tabt.

„Her er en Baad klos ved Faldrebet," sagde den vagthavende Officier, der med Velvillie tog sig af den indtagende Pige, „der er kun een Mand i den, og han vil vistnok ro Dem iland for nogle faa Grani."

Manden i Baaden hørte til Lazzaroni Klassen, da han var iført en reen Bomuldsskjorte, phrygisk Hue og Bomulds Beenklæder, der endte ved Knæerne, idet hans muskuløse Arme og Been vare aldeles bare, og i deres Skjønhed, Kraft og Proportioner, kunde tjene en Billedhugger til Model. Fødderne var det eneste, der afveg fra den sædvanlige Dragt, thi de vare bedækkede af et Par nette Seildugs Skoe, der vare prydede lidt i Smag med den amerikanske Indianers Moccasiner. Da Carlo fik Øie paa denne Mand, der lod til ivrigen at holde Øie med Fregattens Faldreeb, for at faae en Fragt, rakte han en lille Sølvmynt i Veiret, og i et Øieblik var den lette Baad ved Foden af Faldreebstrappen.

Ghita steg nu ned, og saasnart hendes Onkel og hun havde taget Plads, skjød den lille Baad bort fra Skibets Side, skjøndt to eller tre andre Personer, der ogsaa vare blevne forladte af magelige Baadsfolk, der vilde søge høiere Fragt, raabte til ham at han ogsaa skulde tage dem med.

„Vi gjør bedre i at gaae ene, om det ogsaa bliver os lidt dyrere," sagde Carlo roligt til sin Niece, da han bemærkede dette. „Ro os en kort Afstand bort fra Skibet, min Ven, — her hvor der er færre Baade, og Du skal faae rigelig Betaling. Denne høitidelige Scene interesserer os, og vi kunde ønske at være ubemærkede."

„Jeg veed det nok, Signor Carlo," sagde Baadføreren, „og skal nok sørge for at De ikke bliver fortrædiget."

Der undslap Ghita et svagt Udraab, og idet hun saae op, blev hun først vaer, at den foregivne Lazzarone ikke var nogen anden end Raoul Yvard. Da hendes Onkel i Almindelighed var altfor lidt agtpaagivende, til at opdage denne Forklædning, gav han hende et Vink om at beherske sig, og vedblev at roe, som om intet var forefaldet.

„Vær rolig, Ghita," sagde Carlo, „Tiden er ikke endnu forhaanden, og vi have endnu gode tyve Minutter til at bede vort Ave."

Ghita var alligevel langt fra at være rolig. Hun følte hele den Fare, som den unge Mand nu udsatte sig

for, og hun følte at det kun var for hendes Skyld at det skeete. Endog den høitidelige Følelse, der knyttede sig til denne Time og denne Leilighed, var bleven forstyrret ved hans Nærværelse; og hun ønskede af mere end een Grund, at han var borte. Desuagtet var han der nu en Gang, og midt imellem sine Fjender, og det vilde ifølge hendes Alder og Kjøn, og fremfor alt ifølge hendes Følelser, ikke have stemmet overeens med hendes Natur, ikke at føle en øm Taknemmelighed mod ham, der nu anden Gang havde vovet sit Hoved i Løvens Gab, for at tjene hende. Mellem Raoul og Ghita var der ikke bleven lagt Skjul paa Slægtskabet, og den Første vidste hvorfor hans Elskede var her, saavelsom Bevæggrunden, der bragte hende hertil. Ghita saae sig ængstlig om, da hun frygtede for at Luggeren ogsaa var løben ind iblandt den Mængde Skibe, som opfyldte Ankerpladsen. Hertil var Raoul alligevel altfor forsigtig, intet der lignede hans lille Fartøi var at øine.

Læseren vil have fattet, at mange engelske, russiske, tyrkiske og neapolitanske Orlogsfartøier nu laae til Ankers i Bugten. Da Franskmændene endnu vare i Besiddelse af Castellet St. Elmo, der kroner Høiderne, som paa deres Side krone Byen, laae Skibene ikke saa nær ved Molen som sædvanligt, for at Fjendens Skud ovenover ikke skulde tilføie dem nogen Skade; men de vare nær nok til at tillade alle de Ledige og Nysgjerrige i Neapel, der havde Hjerte og Midler til at roe ud, at

være Tilskuere ved den Scene, som foreſtod. Ligesom Timen nærmede sig, ankom Baad efter Baad, indtil the Minerva var heelt omgiven af Tilskuere, af hvilke mange endog hørte til Samfundets høiere Klasser.

Distancen mellem den neapolitanske Fregat og den engelske Contreadmirals Skib var ikke stor, og alt hvad der foregik paa den Første, og ikke blev skjult af Skibets Sider og Finkenet, kunde letteligen sees fra den Sidstes Dæk. Dog laae the Foudroyant lidt udenfor denne Cirkel af Baade, og i den Retning, i hvilken Raoul var roet, for at undgaae Trængselen; han holdt nu paa Aarerne i omtrent en Trediedeel Kabellængdes Afstand fra Admiralskibets Agterspeil. Her blev det besluttet at afvente det rædsomme Signal og dets sørgelige Følger. Det korte Mellemrum benyttede Ghita til at tælle sine Perler medens Carlo deeltog i Bønnen med Andagt og Inderlighed. Det er neppe nødvendigt at sige, at Raoul saae paa Alt dette, uden at hans Tro derfor blev vækket, skjøndt det vilde være uretfærdigt baade mod hans Charakteer og imod hans Kjærlighed til Ghita, at sige at han saae det uden Deeltagelse.

En høitidelig og forventningsfuld Taushed herskede i alle de omliggende Skibe. Eftermiddagen var stille og lummer, da Sephyren havde ophørt tidligere end sædvanligt, som om endog den nødig vilde forstyrre den sørgelige Scene ved sit Aandepust. Ombord i the Minerva spordes ikke noget Tegn til Liv, neppe en Gang

til Død; skjøndt en enkelt Jolle var synlig under Fokkeraanokken, af hvilken den ene Tamp viste ned indenbords, medens den Anden foer langs med Raaen, igjennem en Blok paa Qvartraa, og derfra til Dæks. Underneden dette betydningsfulde, men simple Arrangement, var der indrettet en Platform paa to af Bakskanonerne; men da den var indenbords, var den nødvendigviis skjult for Alle, undtagen for dem, som befandt sig paa the Minervas Dæk. Disse Forberedelser kjendte Raoul, og hans kloge Øie saae den Jolle, der saa snart skulde berøve Ghita hendes Bedstefader; dog var den ikke kjendelig for hende eller hendes Onkel, blandt den Masse Takkellads, hvoraf den var omgiven.

Ti Minutter kunde være forløbne under denne høitidelige Stilhed, under hvilken Massen af Baade vedblev at samle sig; og Mandskabet paa de forskjellige Skibe fik Lov til at indtage saadanne Pladse, som satte dem istand til at blive Øievidner til en Scene, som man haabede skulde have en advarende Indflydelse. Det hører til en Orlogsmands Etiqvette ikke at tillade Mandskabet at stimle sammen paa Rundholter eller Reling, da det bliver anseet som et Tegn paa et velorganiseret Skib, at saa faa som muligt af Mandskabet ere synlige, undtagen ved Leiligheder hvor Tjenesten fordrer at de maa lade sig see. Denne strenge Regel var alligevel for Øieblikket tabt af Syne, og den bugnende Masse, der svævede omkring la Minerva, fremviiste sine Tusinder, lige-

som Bier der klynge sig til deres Kuber. Det var midt under Tegnene paa saadanne Forventninger, at man hørte Baadsmanden pibe til Faldreeb ombord paa the Foudroyant, og fire Faldrebslærlinger sprang ud paa Repoen, en Æresbevisning, som aldrig blev ydet nogen der rangerede under en Capitain. Raouls Baad var mindre end halvtredsindstyve Yards fra den nævnte Faldreebstrappe, og han vendte Hovedet, nysgjerrig efter at see hvem der steeg ned i den Gig, som laae ved Trinnet af den lange Trappe. En Fremmed med to Epauletter kom først, visende Vei for to Civile og en Lieutenant af Marinen, der alle steg ned i Baaden, den ene efter den anden. I næste Øieblik faldt Aarerne og Giggen strøg agten om the Foudroyant, og kom henimod hans egen lille Baad. Fem eller sex Tag af de kraftige Gigroere vare tilstrækkelige til at drive den lange, smalle Baad saa langt frem, som man ønskede, da Folkene holdt paa Aarerne og Fartøiet tabte Farten, i mindre end ti Fods Afstand fra den lille Baad, hvori vort Selskab befandt sig. Da var det at Raoul til sin Forundring opdagede, at de to Civile ingen andre vare, end Andrea Barrofaldi og Vito Viti, der havde ledsaget Cuffe og Griffin, der nu vare med dem i Giggen, paa et Krydstogt, hvis egentlige Øiemed var at fange ham og hans Lugger.

Et andet Menneske vilde være bleven urolig ved at finde sig i saa nær Berørelse med sine Fjender, men Raoul Yvard morede sig snarere end han blev urolig

over denne Omstændighed. Han stolede paa sin Forklædning, og han var altfor fortrolig med Hændelser af denne Slags, til ikke at vedligeholde sin Selvbeherskelse og Fatning. Han kjendte naturligviis ikke noget til de to Engelskmænd; men da han godt vidste at the Proserpine laae i Havnen, gjettede han hvem de vare, og forestillede sig fuldkommen rigtigt de Omstændigheder, der bragte saa slet sammenstillede Selskabsbrødre sammen. Han havde ikke brugt den Forsigtighed at maskere sit Ansigt, og den røde phrygiske Hue han bar, i Fælledskab med Tusinder i Bugten, lod ethvert Ansigtstræk fuldkommen blottet. Med Ghita var det alligevel en ganske anden Sag. Hun, saavelsom hendes Onkel, vare langt bedre kjendte af de to Elbanesere, end Kapergasten; men begge havde tilhyllet deres Ansigt medens de bad.

„Jeg holder slet ikke af denne Forretning, Griffin," bemærkede Capitainen, da hans Gig havde tabt Farten, „og jeg ønskede af mit ganske Hjerte, at vi ikke havde noget at gjøre dermed. Jeg kjendte denne gamle Caraccioli, og han var en meget skikkelig Mand; og hvad Forræderi angaaer, saa er det ikke let at sige hvem der er og hvem der ikke er en Forræder, i Tider som disse, og iblandt en Nation, som denne. Ha! jeg troer min Sjæl at dette er den samme gamle Mand og den samme smukke Pige, som kom for at besøge Nelson for en halv Time siden, angaaende denne samme Henrettelse!"

„Hvad kunde de have at gjøre med Prinds Caraccioli eller hans Forræderi, Sir? Den gamle Knegt seer ud som en Bogorm, men han er ikke Præst, og hvad Pigen angaaer, da er hun bygget efter en nydelig Tegning. Jeg formoder alligevel, at der ikke er noget stort ved Ansigtet, ellers vilde hun ikke gjøre sig saa megen Flid for at skjule det."

Raoul mumlede et „Sacr-r-re" imellem Tænderne; men det lykkedes ham at undertrykke ethvert ydre Tegn paa sine Følelser. Cuffe saae paa den anden Side ingen usædvanlig Bevæggrund for Discretion, naar undtages Nærværelsen af hans Baadsmandskab, for hvem han alligevel var vant til at vise mindre Tilbageholdenhed, end for hans Mandskab i Almindelighed.

„Dersom hun er den samme, som den vi havde i Kahytten," svarede han, „behøves der ingen Slør, thi en Pige af et smukkere eller mere beskedent Ydre træffer man kun sjelden paa. Hvad det netop var hun ønskede, er mere end jeg kan sige Dem, da hun blot talte Italiensk, og Milady beholdt Samtalen saa temmelig for sig selv. Men hendes smukke Ydre synes at have indtaget denne gamle Pebersvend, Fredsdommeren, der seer paa hende, som om han havde i Sinde at beile til denne Skjønhed. Sporg ham paa Italiensk, Griffin, hvad det er for et Mareridt, han nu er raget uklar med."

„Det synes som De har faaet noget at see paa,

foruden the Minerva, Signor Podesta," bemærkede Griffin sagte; „jeg haaber, at det ikke er Venus."

„Cospetto!" gryntede Vito Viti, skottende til sin Nabo, Vicegouverneuren, og nikkende mod den anden Baad, „dersom det ikke er lille Ghita, der kom til vor Ø ligesom en Komeet, og forlod den — ja hvormed skal jeg ligne hendes pludselige overordentlige Forsvinden, Signor Andrea?"

„Med Le Feut-Follets eller ze Ving-y-Vings," faldt Griffin ind, som nu, da han havde faaet de to Øvrighedspersoner rigtig tilsøs, ikke sparede paa noget af den Skjemt, som saa let falder en Orlogsgast ind. „Hun forlod ogsaa Den i en overordentlig Forsvinden, og maaskee Damen og Luggeren forsvandt sammen."

Vito Viti mumlede et Svar, thi nu havde han opdaget at han var en meget forskjellig Personage ombord i the Proserpine, fra hvad den anden havde syntes at betragte ham, medens han var paa sin Fødes. Han kunde jo rigtignok have svaret høit; men i dette Øieblik strømmede der en Røgsky ud af the Minervas Bougport — et gult Flag gik tilveirs — og dernæst fulgte Knaldet af Signalkanonen.

Det er bleven fortalt at Krigsskibe af fire forskjellige Nationer den Gang laae i Neapels Bugt. Nelson var kort Tid i Forveien kommen ind med sytten Linieskibe, og han fandt adskillige andre af sine Landsmænd liggende der. Denne store Styrke var bleven samlet,

for at afslaae et forventet Angreb paa Øen Minorca, og den blev endnu holdt samlet, da man var uvis om Fjendens fremtidige Bevægelser. En russisk Styrke var kommen ud fra det sorte Hav, for at agere mod Frankrig, medbringende en af Stor-Sultanens Eskadrer; og saaledes fremstilledes det besynderlige Skue for Verden af Lutheranere, Tilhængere af den græske Kirke og Mohammets Disciple, forene sig til Forsvar for „vore Rettigheder, vore Arnesteder og vore Altere!" Til disse Skibe maa føies en lille Eskadre af Landets Skibe, der udgjorde en blandet Styrke under fire forskjellige Flag, der skulde være Vidne til den sørgelige Scene, vi nu ere ifærd med at fortælle.

Det gule Flag og Signalkanonen bragte alt, hvad der havde Skikkelse af Tjeneste, til at gaae istaa paa hele Flaaden. Den høse Commando ophørte — Baadsmændene og Baadsmandsmaterne holdt inde med deres Raab, og Cadetterne fandt ikke længer nogen Ordre at gjentage. Matroserne samlede sig paa Siden af deres respektive Skibe, ethvert Sted saaes forventningsfulde Øine; Rundholterne lignede Klynger af Bier, der hang under Skovens Grene, og Judasørerne, Hakkebrættet, Faldrebet og Vanterne vare prydede med dem, hvis blanke Knapper, galonerede Hatte, Epauletter og mørkeblaa Dragt, tilkjendegav at de hørte til Skibets privilegerede Klasser. Uagtet al denne Nysgjerrighed var dog intet lig den Følelse, der saa let giver sig tilkjende ved

Udøvelsen af en fortjent Straf, synlig i et eneste Ansigt. Et Udtryk, der lignede et tungsindigt Mørke, syntes at have spredt sig over hine Dybets alvorlige Krigere; Engelskmand, Russer, Neapolitaner, Tyrk syntes alle snarere at forbeholde den Lidende, end Retfærdighedens Majestæt, alle deres Sympathier. Dog opstod der ingen Murren — ingen Tegn til Modstand blev gjort — intet indvendende Blik viist. Myndighedens usynlige Kaabe bedækkede Alt, og disse Masser af utilfredse Mennesker underkastede sig, ligesom vi bøie os for, hvad vi troe er Skjebnens Bud. Disciplinens dybt indgroede og uimodstaaelige Vane undertrykkede enhver Besværing; men man var i Almindelighed overbeviist om, at der skulde udøves en eller anden Handling, som det, for Menneskelighedens og Retfærdighedens Skyld, vilde være bedre, om den ikke skeete, eller dersom den endelig maatte skee, at der da var taget mere Hensyn paa Formen, at der havde været brugt mere Betænksomhed, og at Forhøret havde været mere omfattende, for at det Hele dog i Publicums Øine kunde faae noget Skin af Retfærdighed. Tyrkerne alene viiste Apathie, skjøndt Alle viiste Underkastelse; de vare Alle koldsindige Tilskuere, og dog var der, endog blandt dem, bleven mumlet om at en ond Aand herskede over Flaaden, og at en stor og stolt Aand lod sig beherske af den Lidenskab, som saa ofte berøver Helte deres Selvbeherskelse og Uafhængighed.

Ghita ophørte at bede, da Kanonskuddet naaede

hendes Øren, og med taareblændede Øine vovede hun endog at kaste Blikket mod Fregatten. Raoul og alle de Øvrige saae i samme Retning. De Matroser, der vare iblandt dem, saae Jollen under Fokkeraanokken bevæge sig, og derpaa hævede der sig langsomt Hoveder over Finkenetsklædet; i dette Øieblik blev Fangen og den Præst, der ledsagede ham, synlige, endog ned til Fødderne. Den ulykkelige Caraccioli havde, som anført, næsten talt sine tre Snese Aar og Ti, og hans skaldede Hoved viiste Spor af Alderen. Han bar ingen Kjole, og hans Arme vare sammenbundne ved Albuerne bag hans Ryg. Hans Hals var blottet og det dødbringende Reeb blev lagt tilstrækkelig fast omkring den, for at der intet Tilfælde skulde indtræffe, bestandig mindende Offeret om dets oprørende Tjeneste.

En sagte Mumlen hortes blandt Folkene i Baadene, da dette Syn aabenbarede sig for dem, og Mange boiede deres Hoveder i Bøn. Den Dømte følte en Slags Trøst ved disse Tegn paa Medfølelse, og han saae sig et Øieblik om med en Slags Tilbagevenden af hine Følelser for Verden, som det havde været hans Bestræbelse og hans Ønske ganske at udrydde, siden han tog Afsked med Ghita, og erfarede at hans sidste Begjering, den at Dødsmaaden maatte blive forandret, var bleven afslaaet. Dette var et frygteligt Øieblik for en Mand, som Carlo Caraccioli, der havde tilbragt et langt Liv midt i den Scene, som omgav ham, en Mand, der var af en be-

rømt Slægt, som havde levet i Overflod, hædret for sine Tjenester, og vant til at vises Ærbødighed og Agtelse. Aldrig havde Bugtens herlige Panorama viist sig yndigere end i dette Øieblik, da han var ifærd med at forlade den for stedse, og det ydermere ved en voldsom og vanærende Død. Fra Purpurbjergene, det blaa Øde ovenover ham, det blaa Vand, over hvilket han allerede syntes at svæve, og Strandbreddene, der badede sig i Solskinnet, med deres mangfoldige Byer, Villaer og Vingaarde, vendte hans Øie sig mod denne Verden af Skibe, der alle vare opfyldte af Mennesker. Et sørgmodigt, bebreidende Blik blev sendt op til det Flag, der vaiede paa the Foudroyants Bovenkrydstop, og dernæst faldt det paa den Masse af Ansigter nedenunder, der virkelig syntes at forvandle Søens jevne Overflade til en Arena af menneskelige Ansigter. Hans Blik var fast, skjøndt hans Sjel var i Oprør. Ghita blev gjenkjendt, formedelst hendes Ledsager og hendes Dragt. Han bevægede sig hen mod Randen af sit lille Skaffot, idet han, saavidt den tvungne Stilling tillod det, bestræbte sig for at udstrække sine Arme og velsignede hende atter lydeligt. Den stakkels Pige sank paa Knæ i Bunden af Baaden, bøiede Hovedet, og i denne ydmyge Stilling forblev hun indtil Alt var forbi, idet hun ikke en eneste Gang turde see op.

„Min Søn," sagde Præsten, „dette er et Øieblik i hvilket Jorden og dens Følelser maa glemmes."

„Jeg veed det, Fader," svarede den gamle Mand,

idet hans Stemme skjælvede af Bevægelse, thi hans Følelser vare for mægtige, ja endog for ophøiede, for den nedværdigende Følelse, Frygt; „men aldrig før har denne skjønne Deel af det Skabte forekommet mig saa elskelig, som nu, da jeg skal forlade den for sidste Gang."

„Vend Dit Øie bort fra denne Scene til den uendelige Evighed, min Søn; der vil Du skue det, som intet Jordisk formaaer at sammenlignes med. Jeg frygter for, at vor Tid ikkun er kort. Har Du endnu jordiske Anliggender at meddele mig?"

„Lad det blive kundgjort, hellige Præst, at jeg i min Dødsstund bad for Nelson, og for alle dem, der have havt Deel i at jeg skulde ende paa denne Maade. Det er let for den Lykkelige, og for den der ikke bliver fristet, at fordømme. Men den, der sætter mere Tillid til Guds Godhed end til sine egne Fortjenester, er visere, da han er tryggere."

En Straale af Tilfredshed viiste sig paa Præstens Ansigt — en oprigtig gudsfrygtig Mand, thi ellers kunde Frygt for personlige Følger have holdt ham fjern fra en saadan Scene — og han lukkede sine Øine, medens han fra sin Sjels hellige Dyb opsendte Tak til Gud. Dernæst vendte han sig og talte opmuntrende til Prindsen.

„Søn," sagde han, „dersom Du forlader Jorden med en oprigtig Hengivenhed til Guds Søn, og med hans Sindelag mod alle Dine Medskabninger, er Du den, iblandt denne store Forsamling, der er meest at

misunde. Opløft endnu en Gang Din Sjel i Bøn til ham, hvem Du veed ene kan frelse Dig."

Understøttet af Præsten knælede Caraccioli ned paa Skafottet, thi Strikken hang løs nok til ikke at hindre ham i paa denne Maade at ydmyge sig, og den Geistlige knælede ved hans Side.

„Gud give at Nelson ikke havde noget at gjøre hermed!" mumlede Cuffe, idet han vendte sig og skjødesløst kastede Blikket paa the Foudroyant, under hvis Agterspeil hans Gig laae. Der i Vægtergangen stod den Dame, der tidligere er omtalt i dette Kapitel, en opmærksom Jagttager af denne sørgelige Scene. Der var ingen andre end en Pige hos hende, da hendes mandlige Ledsageres Sindelag ikke var barskt nok, til at de vare ved hendes Side. Cuffe vendte sig bort fra dette Syn med endnu større Afsky; og netop i dette Øieblik hævede der sig et almindeligt Skrig fra Baadene. Idet han vendte sig om, levnedes der ham netop Tid til at see den ulykkelige Caraccioli, løftet ved Halsen, fra sin knælende Stilling, med en stadig Bevægelse, op til Nokken af Raaen, idet hans Ledsager blev ene tilbage paa Skafottet, endnu hensunken i Bøn. Den frygtelige Kamp mellem Liv og Død varede nogle faa Øieblikke, hvorpaa Legemet, der saa nylig havde været en udødelig Sjels Bolig, hang ligesom en af Skibets Jolleblokke, roligt dinglende under Nokken af Raaen, ligesaa ufølsomt, som det Træ der bar det.

Femtende Kapitel.

Saalænge den lange Sommeraften varede, blev Francesco Caracciolis Legeme hængende under the Minervas Raanok; et oprørende Skue for hans Landsmænd, og for de fleste af de Fremmede, der havde været Vidne til hans Endeligt. Derpaa blev det firet ned i en Baad og hængt Knipler ved Benene, hvorefter det blev ført en Miil eller derover længer ud i Bugten og kastet overbord. Den oprørende Maade, paa hvilken det en fjorten Dage senere hævede sig op til Overfladen, og stirrede paa sine Mordere, er overgaaet til Historien, og til denne Dag knytter sig en af de Undergjerninger, som fortælles af de Uvidende og Yndere af det Vidunderlige i den Region*.

* Besynderlig, som denne Begivenhed var, og smertelig, som den maa have været for de Parter, der havde Deel i Henrettelsen, er den dog en af de simpleste Følger af en naturlig Aarsag. Ethvert animalsk Legeme opsvulmer i Vandet førend det gaaer i Forraadnelse. Et Legeme, der paa denne Maade har opnaaet det dobbelte af sin naturlige Størrelse, bortskyder følgelig en dobbelt saa stor Vandmasse, medens Massen af dets Vægt forbliver den samme. Da de fleste menneskelige Legemer flyde i deres naturlige Tilstand, saalænge som deres Lunger ere opfyldte med Luft, er det en Følge at et Legeme, i denne Tilstand, vilde bære saa stor en Vægt i Jern op med sig, som Forskjellen mellem dets egen Tyngde og Tyngden af det Vand, det bortskyder. Caracciolis opreiste Stilling bidrørte fra de Knipler, der vare bundne til hans Fødder, af hvilke muligen ogsaa een eller to kan være gaaet løs.

Ghita forsvandt uden at Nogen vidste hvorledes; da Vito Viti og hans Selskab var altfor fordybet i Scenen, til at bemærke den omhyggelige og betænksomme Maade, paa hvilken Raoul roede hende bort fra et Skue, der i den Stilling hun var, ikkun maatte opfylde hende med Rædsel. Cuffe dvælede kun nogle Øieblikke, inden han gav sine Folk Ordre at roe til Siden af the Proserpine. En halv Time efter at Henrettelsen havde funden Sted, var denne Fregat let, hvorefter den stod ud af Bugten for en let Brise, med alt til hvad trække kunde. Idet vi for Øieblikket forlade den, vende vi os til Selskabet i den lille Jolle.

Hverken Carlo Giuntotardi eller Ghita Caraccioli, thi saaledes maa vi vedblive at kalde Pigen, skjøndt Navnet var altfor berømt til at bæres af En, der var født i saa ydmyg en Livsstilling; men ingen af disse to havde nogen anden Hensigt med saaledes at søge ud til den ulykkelige Admiral, end at udføre hvad hver især ansaae for at være deres Pligt. Saasnart Caracciolis Skjebne var afgjort, vilde de gjerne begge vende tilbage til deres gamle Livsstilling; ikke fordi de skammede sig for at vedkjendes deres Slægtskab med den Afdøde, men fordi de vare aldeles blottede for den verdslige Ærgjerrighed, der gjør Rang og Formue nødvendige for den menneskelige Lykksalighed.

Da Raoul forlod Sværmen af Baadene, roede han imod Klipperne, der begrændse Bugtens Kyster i Nær-

heden af Porticis Haver. Dette Punkt var langt nok fjernet fra den almindelige Ankerplads, til at sikkre dem for at blive bemærket, og dog saa nær at det kunde naaes i langt kortere Tid end en Time. Efterhaanden som den lette Baad skjød frem, gjenvandt Ghita lidt efter lidt sin Fatning. Hun tørrede sine Øine og saae sig om med et spørgende Blik, som om hun undrede sig over hvor deres Ledsager vilde føre dem hen.

„Jeg vil ikke spørge Dig, Raoul, hvorfor Du er her, i et Øieblik som dette, og hvorfra Du er kommen," sagde hun; „men jeg maa spørge hvorhen Du fører os? Vort Hjem er i St. Agata, paa Høiderne over Sorrento, og paa den anden Side af Bugten. Vi pleie aarlig at tage derhen for at tilbringe en Maaned hos min Moders Søster, der gjerne seer os hos sig."

„Dersom jeg ikke vidste alt dette, Ghita, vilde og kunde jeg ikke være her. Jeg har endnu idag besøgt Din Tantes Hytte; fulgt efter Dig til Neapel; erfaret Admiralens Forhør og Dom; indseet hvor det maatte angribe Dine Følelser; fulgt Dit Spor ombord i det engelske Admiralskib, og ventede paa Dig, da Du fandt mig, efterat det var lykkedes mig at sende den Mand bort, som havde bragt Dig herud. Alt dette er faldet saa naturligt, som den Følelse der bevægede mig til atter at vove mig i Løvens Gab."

„Krukken gaaer saa ofte til Vands, Raoul, at den omsider kommer hankeløs hjem," sagde Ghita lidt be-

breidende, skjøndt det oversteeg hendes Kræfter at forhindre Ømhedens Toner i at ledsage Ordene.

„Du veed Alt, Ghita. Efter Maaneders Udholdenhed og en Kjærlighed, som sjelden før blev følt af nogen Mand, afslog Du betænksom og med Kulde at blive min Kone; — ja Du har med Forsæt forladt Monte Argentaro, for at blive fri for min Paatrængenhed; thi der kunde jeg til enhver Tid komme med Luggeren, og jeg er løben ind i denne Bugt, der vrimler af Englændere og andre Frankrigs Fjender, da Du troede at jeg ikke turde vove mig herhen. — Godt, Du seer med hvilket Held; thi hverken Nelson eller hans Linieskibe kan holde Raoul fra den Qvinde han elsker, lad ham saa være saa seierrig og dygtig som han være vil!"

Sømanden havde ophørt med at roe, for at give sine Følelser Luft i denne Tale, da ingen af de Samtalende tog mere Hensyn paa Carlo Giuntotardis Nærværelse, end om han havde været en Deel af dem selv. Denne Ligegyldighed for at en Tredie overhørte hvad der blev talt, hidrørte fra Vane, da den værdige Lærde og Blindttroende sædvanligviis var altfor aandsfraværende, til at lægge Mærke til Gjenstande der vare saa ringe, som Kjærlighed og ungdommelig Lidenskab. Ghita undrede sig hverken over sin Beilers Bebreidelser eller hans Vedholdenhed, og hendes Samvittighed sagde hende, at han ikkun talede Sandhed, naar han anførte at hun var den, der overtalte hendes Onkel til at forandre Op-

holdssted; thi medens Pligtfølelse havde bevæget hende til at forlade Taarnene, besad hun dog ikke List nok til at finde paa et Middel, hvorved hun kunde erholde et andet Opholdssted, end det hun periodisk beboede, og om hvilket Raoul af hendes egne uskyldige Meddelelser, næsten vidste ligesaa meget som hun selv.

„Jeg kan ikke sige mere end jeg allerede har sagt," svarede den tankefulde Pige, efter at Raoul atter havde begyndt at bruge Aarerne. „Det er i ethvert Tilfælde bedst at vi skilles ad. Jeg kan ikke forlade mit Fødeland, og heller ikke kan Du forlade den hæderlige Republik, af hvilken Du føler Dig saa stolt. Jeg er en Italienerinde og Du er en Franskmand, og hvad der er endnu mere, jeg dyrker min Gud, medens Du troer paa Din egen Nations nye Meninger. Vi have Grunde nok til at skilles ad, i hvor gunstigt og kjærligt vi end maa tænke om hinanden i Almindelighed."

„Fortæl mig intet mere om en italiensk Piges Hjerte, og om hendes Redebonhed til at flyve til Verdens Ende med den Mand, hun har udkaaret!" udbrød Raoul med Bitterhed. „Jeg kan finde Tusinder af Piger i Languedoc, der hellere hvert Aar vilde gjøre en Reise rundtom Jorden, end at skilles en Dag fra den Sømand, hun har valgt til sin Ægtemand."

„Søg Dig da en Kone mellem Pigerne i Languedoc," svarede Ghita med et Smiil, der var saa sørgmodigt, at det fuldkommen modsagde hendes Ord. „Det

er bedre at Du tager en af Din egen Nation, og som deler Dine Anskuelser, Raoul, end at vove Din Lykke med en Fremmed, som, naar Du lærte hende bedre at kjende, maaskee ikke svarede til alle Dine Forventninger."

„Lad os ikke tale mere om det for Øieblikket, kjæreste Ghita; jeg maa allerførst sørge for at bringe Dig tilbage til Din Tantes Hytte, med mindre Du strax vil indskibe Dig i Le Feu-Follet og vende tilbage til Taarnene?"

„Le Feu-Follet! — den kan neppe være her, midt i en Flaade af dens Fjender! — Husk paa, Raoul, at Dit Mandskab vil blive utilfreds, naar Du altfor ofte stiller dem i en saadan Fare, blot for at tilfredsstille Dine egne Ønsker."

„Peste! — jeg holder dem i godt Humeur ved rige Priser. De have været heldige, og det der gjør hiin Nelson populair og til en stor Mand, gjør ogsaa Raoul Yvard populair og til en stor Mand, efter hans mindre Maalestok. Mit Mandskab er ligesom dets Capitain — det holder af Eventyr og det holder af Held."

„Jeg seer ikke Luggeren; iblandt de Hundreder af Skibe er der intet Tegn til Dit."

„Neapels Bugt er stor, Ghita," gjensvarede Raoul leende, „og Le Feu-Follet optager kun liden Plads. See — hiint Linieskib seer kun ubetydeligt ud blandt disse herlige Bjerge, og paa denne vide Golf kan Du ikke vente at min lille Lugger skal tage sig synderlig ud. Vi ere smaa, Ghita mia, om ikke ubetydelige."

„Dog er der saa mange aarvaagne Øine, Raoul, at der altid er Fare! Desuden har en Lugger en usædvanlig Reisning for dette Farvand, det er noget Du selv har indrommet."

„Ikke her blandt alle disse Fartøier fra Østen. Naar jeg har ønsket at blive ubemærket, har jeg altid lagt Mærke til at det var bedst at holde sig i Vrimmelen, hvorimod den der boer i en Landsby er udsat for Alles Blikke. Men vi vil tale herom naar vi blive ene, Ghita; hiin Fisker bereder sig paa at modtage os."

Paa denne Tid var den lille Baad i Nærheden af Strandbredden, hvor en Jolle laae til Drægs, som indeholdt en eneste Fisker. Denne Mand tog dem i Øiesyn som de nærmede sig, og da han gjenkjendte Raoul, halede han sine Liner ind og gjorde klar til at lette Dræggets. Efter faa Minutters Forløb laae de to Baade paa Siden af hinanden, og da gjenkjendte Ghita, dog ikke uden Vanskelighed, paa Grund af den fuldstændige Forklædning, Ithuel Bolt. Faa Ord vare tilstrækkelige til at underrette Amerikaneren om alt hvad han behovede at vide, da hele Selskabet traf deres Foranstaltninger til at fortsætte Farten. Den lille Baad, som Raoul, da han fandt den liggende paa Stranden, havde taget sig den Frihed at benytte uden nogensomhelst Tilladelse, lagde han til Drægs, i den fulde Overbeviisning, at dens rette Eier en eller anden Dag vilde finde den, medens dens Ladning blev overført i Jollen, der var en af dem, som

hørte til Luggeren. Den Sidste var en let, hurtigroende lille Baad af en udmærket Construction; den vagede særdeles godt og behøvede ydermere kun to Aarer, af hvilke Raoul roede den ene og Ithuel den anden. Fem Minutter efterat Fartøierne vare stødt sammen, styrede Selskabet atter ud fra Land, i lige Linie tvers over Bugten, i Retningen mod det sydligste Forbjerg, og skred frem med den stadige og hurtige Fart, der kun kunde opnaaes af Folk, som vare vante til at roe.

Der er kun faa Steder paa Søen, hvor et enkelt Skib eller en Baad er en Gjenstand, der bliver lagt saa lidet Mærke til, som i Neapels Bugt. Dette er Tilfældet paa enhver Aarstid; da den storartede Maalestok, efter hvilken Naturen har skabt dens Panorama, gjør, at almindelige Gjenstande sammenlignelsesviis blive ubetydelige; medens den bestandige Bevægelse, Følgen af at Millioner Sjele trænge sig om dens frugtbare Kyster, i alle Retninger, bedækker den med Baade, næsten paa samme Maade, som Gaderne i en By vrimler af Fodgængere. Den nærværende Leilighed var ogsaa meget skikket til at sætte Alt i Bevægelse, og Raoul domte rigtigt, da han troede det sandsynligt, at der var mindre Rimelighed for at han vilde blive opdaget i en saadan Scene, end i et mindre og ikke saa stærkt befærdet Farvand. Medens de vare i Nærheden af Molen, eller den sædvanlige Ankerplads, var det naturligviis nødvendigt at passere midt imellem den flydende Vrimmel; men

naar de først en Gang vare udenfor Grændserne af denne Trængsel, gjorde Bugtens Størrelse det til en let Sag at undgaae ubehagelige Sammenstød, uden nogen tilsyneladende Anstrengelse, da en Baads Passage, i hvilkensomhelst Retning, var en altfor sædvanlig Begivenhed til at vække Mistanke. Det vilde ligesaalidet falde Nogen ind at anholde en Baad, om den ogsaa blev mødt i Centret af hiin store Bugt, som at anholde en Fremmed, man mødte paa Torvet. Dette vidste og følte baade Raoul og Ithuel meget godt, og da de først vare komne i Bevægelse med deres Jolle, følte de en Sikkerhed, som om de fire eller fem foregaaende Timer aldrig havde været til.

Skjøndt Solen nu stod lavt, opdagede Raoul at det dog var muligt, at see det Punkt, der endnu svævede under the Minervas Fokkeraanok, en Omstændighed, som den unge Mand var fiinfølende nok til ikke at gjøre opmærksom paa. The Proserpine havde i nogen Tid været i Bevægelse, idet den stod ud fra Flaaden under Pres af Seil, men med saa laber Kuling, at Jollen vandt paa den, skjøndt de begge styrede en og samme Cours. Paa denne Maade tilbagelagdes Miil efter Miil, indtil Mørket faldt paa. Derpaa stod Maanen op, hvorved Bugten rigtignok blev mindre tydelig, men neppe mindre gaadefuld eller mere henrivende end paa den Tid, da Lyset var stærkere. Golfen danner virkelig i denne Henseende en Undtagelse fra den almindelige Regel, ved

dens Kysters Udstrækning, Høiden af dens Bjerge, Vandets Skjønhed — der har Oceanets dybe Tinte, naar man er ude af Lodskud — og Atmosphærens Blidhed, der ved Dagen meddeler den det bløde og drømmeagtige Trylleri, som andre Scener laane af Nattens Illusioner og den mildere Glands fra Planeterne af anden Rang. Raoul trak ikke haardt paa Aaren, og da han sad agterst, var hans Kammerat nødt til at rette sine Aaretag efter ham. Det var ham saa behageligt at have Ghita med sig paa hans eget Element, at han, naar han var i hendes Selskab, aldrig syntes at have Hastværk. Man vil let kunne forestille sig at Conversationen ikke var meget livlig; men Ghitas sørgmodige Stemme lød, naar hun leilighedsvis vovede en Bemærkning eller besvarede et Spørgsmaal, sødere i hans Øren, end Musikken fra Skibene, der nu svævede hen over Vandet til dem.

Efterhaanden som Aftenen rykkede frem, tiltog Landbrisen, og the Proserpine vandt lidt efter lidt paa Baaden. Da den Sidste omtrent var to Trediedele af Afstanden tvers over Bugten, fik Fregatten den stærkere Strøm, der kom ned tvers for Landet, imellem Vesuv og Bjergene bagved Castel à Mare, og den skjød raskere over Stævn. Dens Seil hang alle døde, eller bugnede uden at slaae, og den løb mellem fem og sex Miles Fart. Dette bragte den, Haand for Haand, op til Baaden, og Ghita lagde ifølge Raouls Anmodning Roret i Borde, for at de kunde komme ud af Veien for det store

Skrog, som nærmede sig. Der syntes at være nogen Hensigt med i Spillet fra Skibets Side, med at komme saa nær; thi det girede imod Jollen, saaledes at den styrende Pige blev forskrækket, og slap Rorpinden.

„Bliv ikke bange," raabte Griffin paa Italiensk — „vi have i Sinde at tage Eder paa Slæbetoug. Vær klar til at tage imod Linen — hiv!"

En smækker Ende blev kastet, og da den netop faldt tvers over Hovedet paa Ithuel, kunde han ikke andet end gribe den. Med al hans Afsky for Englænderne i Almindelighed, og for dette Skib i Særdeleshed, besad han dog sine Landsmænds Tilbøielighed til at skaane sig selv for Arbeid, og det faldt ham ind at det kunde være godt nok, at faae et af Kongens Skibe til at hjelpe en fjendtlig Kaper ved at modtage Tilbudet. Da han med tilbørlig Behændighed gjorde Linen fast, slæbede Jollen snart paa Fregattens Laaring, da Raoul tog Roret og girede tilstrækkeligt, for ikke at komme ind til Skibets Side. Dette var en saa pludselig og aldeles uventet Forandring, at Ghita med sagte Stemme tilkjendegav sit Mishag, da hun frygtede for at det skulde lede til en Opdagelse af hendes Ledsagers sande Charakteer.

„Frygt intet, Kjæreste," svarede Raoul, „de kan ikke have nogen Mistanke til os; og vi kan lære noget nyttigt ved at være her. I ethvert Tilfælde er Le Feu-Follet netop nu sikker mod deres Hensigter."

„Ere I Baadsfolk fra Capri?" raabte Griffin, der

stod paa Skibets Hakkebræt, med Cuffe og de to Lieutenanter i Nærheden, idet den Første dikterede Spørgsmaalene, som Lieutenanten fremførte.

„S'nore, si," svarede Raoul, idet han antog Landets patois saa godt han kunde, og formummede sin dybe velklingende Stemme, ved at tale i en høi skingrende Tone; „Baadsfolk fra Capri, der have været i Neapel med Viin, og ere blevne opholdte længer end vi agtede ved Skuespillet under the Minervas Raanok. Cospetto, disse Signori bryde sig ikke mere om en Prinds, end vi paa vor lille Ø bryde os om en Vagtel, paa den rette Aarstid — Tilgiv mig, kjæreste Ghita; men vi maa kaste dem Støv i Øinene."

„Er der bleven seet nogen fremmed Seiler i Nærheden af Eders Ø, i de sidste fire og tyve Timer?"

„Bugten vrimler af fremmede Seilere, S'nore — endog Tyrkerne ere komne for at see til os, siden den sidste Historie med Franskmændene."

„Ja, men nu ere Tyrkerne Eders Allierede ligesom vi Engelskmænd ere det. Har i seet andre Fremmede?"

„Man siger ogsaa at der er Skibe fra det fjerne Norden, S'nore, udenfor Byen, — Russere troer jeg de kalde dem."

„De ere ogsaa Allierede, — men jeg mener Fjender, har der ikke den sidste eller foregaaende Dag, været seet en Lugger udenfor Eders Ø, — en fransk Lugger?"

„Si, si, — nu veed jeg hvad De mener, S'nore,

Der har været et Skib, som det de omtaler, udenfor Øen, thi jeg saae den med mine egne Øine, — si, si — Det var omtrent den tre og tyvende Time igaar Aftes. — en Lugger — og vi sagde Alle at den maatte være fransk, efter dens ugudelige Udseende."

„Raoul!" sagde Ghita, som om hun bebreidede ham hans Ubesindighed.

„Dette er den rette Maade at narre dem paa," svarede den unge Mand. „De har vistnok hørt noget om os; og naar jeg lader som jeg aabenhjertig fortæller een Sandhed, vil jeg faae Leilighed til at fortælle flere Usandheder."

„Ah! Raoul, det er et sørgeligt Liv, der gjør Usandhed nødvendig!"

„Det er Krigslist, min Kjære, uden den vilde vi snart blive gjennemskuede af disse engelske Skjelmer. — Si, si, S'nore, — det var netop det vi alle dømte efter dens Udseende."

„Vil I styre Eders Baad ind til Skibets Side, min Ven," spurgte Griffin, „og komme ombord til os? Vi have en Dukat her, som mangler en Giermand, jeg antager at den vil passe ligesaa godt i Eders Lomme, som i enhver Andens. Vi vil hale Eder op til Faldrebet."

„Oh! Raoul, vær dog ikke saa dumdristig!" hviskede Ghita; „Vicegouverneuren eller Podestaen vil gjenkjende Dig, og da vil alt være tabt!"

„Frygt intet Ghita; en ærlig Sag og nogen Skarp-

sindighed vil komme mig til Hjelp, medens den ringeste Betænkelighed virkelig kunde ødelægge os. Disse Engelskmænd spørge først om Forlov, og derpaa tage de uden at spørge, ifald Du siger nei. — Corpo di Bacco! hvem hørte nogensinde at en Lazzaroni afslog en Dukat?"

Derpaa hviskede Raoul nogle faa Ord til Ithuel, og da Baaden nu var langt nok forude, girede han ind paa Siden af Skibet, greb Faldtouget og entrede op af Klamperne, saa behændig som en Kat. Det er vistnok, at ikke en Sjel ombord i hin smukke Fregat, havde den ringeste Mistanke om det Individs sande Charakteer, som nu tillidsfuld betraad Skandsen. Den unge Mand selv holdt af det Pirrende ved et saadant Eventyr, og han følte sig saa meget tryggere, da der intet andet Lys var end Maanens. Seilene kastede ogsaa deres Skygge over Dækket, og derhos var ingen af de to Italienere Hexemestere i at opdage en Bedrager, hvilket han vidste af Erfaring.

Vagten var opsat for Natten, og Winchester, som atter gjorde Tjeneste, havde Commandoen, medens Griffin ikke havde anden øieblikkelig Tjeneste, end at være Tolk. To eller tre Cadetter slentrede omkring paa Skandsen, her og der var en Matros paa Udkik ved Dreierebene eller paa Kranbjelkerne, tyve eller tredive gamle Ulke gik frem og tilbage paa Kobryggen, eller paa Bakken, med Armene overkors, eller Hænderne stukne indenfor Troien, og en aarvaagen Qvarteermester stod i Nærheden af Roer-

gængeren, for at holde Øie med Styringen. Den øvrige Deel af Vagtsmandskabet havde stuvet sig hen mellem Kanonerne, eller paa Rundholterne, rede til Tjeneste, skjøndt de i Virkeligheden blundede. Cuffe, Griffin og de to Italienere steg ned fra Hakkebrættet, og ventede paa at den formodede Lazzaroni, eller Baadfører fra Capri, som man nu antog ham for, skulde komme længer agterud. Ifølge en Overeenskomst imellem dem, skulde Vito Viti være Ordføreren, idet Griffin skulde oversætte for Capitainen hvad der foregik, saasnart det var bleven yttret.

„Kom herhen, min Ven," begyndte Podestaen, i en beskyttende, men noget hoffærdig Tone, „denne ædle, engelske Capitain, Sir Kooffe, beder mig forære Eder en Dukat, for at vise at han ikke forlanger mere af Eder, end han er villig til at betale for. En Dukat* er mange Penge, veed I, og god Betaling fortjener gode Tjenester.

„S'nore, si, Deres eccellenza taler Sandhed; en god Dukat fortjener vistnok gode Tjenester."

„Bene. Fortæl nu disse Signori alt hvad I veed om den omtalte Lugger, hvor I saae den, naar I saae den, og hvad den tog sig for. Husk Eder godt om, og fortæl os een Ting ad Gangen."

„S'nore, si. Jeg skal huske mig godt om, og ikke fortælle Eder mere end een Ting ad Gangen. Jeg troer, eccellenza, jeg skal begynde med hvor jeg saae

* En neapolitansk Solvdukat gjelder fursindstyve Grani, eller lidt mindre end en Specie.

den; saa skal jeg sige Eder naar jeg saae den, hvorefter I ønsker at vide hvad den tog sig for. Jeg troer det var saaledes I forlangte, S'nore?"

„Meget fortræffeligt; svar i den Orden og I vil gjøre Eder forstaaelig. Men sig mig først, tale alle Indbyggerne paa Capri den samme Slags Italiensk som I taler, min Ven?"

„S'nore, si, — skjøndt da min Moder var fransk af Fødsel, siger man mig, at jeg har opfanget lidt af hendes Dialekt Vi arve alle noget efter vore Mødre, eccellenza, og det er Skade at vi ikke beholde mere deraf."

„Det er sandt, min Ven; men nu til Luggeren. Husk paa at hæderlige Signori vil høre hvad I siger, tal derfor reent ud af Posen, og tal for Guds Skyld, intet uden den rene Sandhed."

„Altsaa, S'nore, først om hvor jeg saae den, mener Eders eccellenza hvor jeg den Gang var, eller hvor Luggeren var?"

„Hvor Du var, Knegt? Troer Du at Sir Kooffe bryder sig om at vide, hvor Du har tilbragt Dagen!"

„Godt da, eccellenza, Luggeren var nærved Den Capri, paa den Side, der vender mod Middelhavet, som De veed S'nore, er paa den modsatte Side af Bugten, saa nær som det kunde være tvers for Giacomo Albertis Huus — kjender Deres eccellenza noget til det Huus jeg mener?"

„Nei, det gjør jeg ikke; men fortæl Din Historie,

som om jeg vidste Alt om det. Det er disse Enkeltheder, der giver Talen Værd. Hvorlangt fra det nærmeste Land? nævn i alle Tilfælde denne Omstændighed, dersom Du ellers husker det."

„Godt, eccellenza, dersom Distancen nu kunde maales, troer jeg den vilde vise sig at være saa lang — ikke ganske, S'nore, men jeg siger omtrent — omtrent saa lang som fra den omtalte Giacomos Figentræ til Giovanis, hans Kones Cousines Viinstokke. Si — jeg troer netop omtrent den Distance."

„Og hvor langt kan det være? Vær nøiagtig, da saameget beroer paa Eders Svar."

„S'nori, det kan være en Ubetydelighed længer end det er fra Kirken til det øverste af Trappen, der fører til Ana Capri."

„Cospetto! Du vil hurtig fortjene Din Dukat paa den Maade, sig det paa een Gang i Mile, var Luggeren een, to, sex eller tyve Ovartmiil fra Eders Ø, paa den Tid Du taler om?"

„Eccellenza, I bød mig tale om Tiden i anden Afdeling, efter at jeg havde sagt Eder hvor, i den Første. Jeg vil gjerne gjøre som det behager Eder bedst, S'nore."

„Nabo Vito Viti," faldt Vicegouverneuren ind, „De maa huske paa at denne Sag ikke behøver at drøftes paa samme Maade, som naar De forhører en Tyv; det vil være langt bedre at lade den ærlige Baadsfører fortælle sin Historie, paa hans egen Viis."

„Ja, nu da Veechy har taget sig af det, haaber jeg vi skal faae Værdien ud af vor Dukat," bemærkede Cuffe paa Engelsk.

„S'nori," gjensvarede Raoul, „det skal netop blive som Eders eccellenzi siger. Luggeren, som De taler om, var igaar Aftes udenfor Øen, styrende imod Ischia, hvilket Sted den maa have naaet i Løbet af Natten, da der var en frisk Landbrise fra den tre og tyvende til den femte Time."

„Dette stemmer overeens med vor Beretning om Tiden og Stedet," sagde Griffin; „men aldeles ikke med Retningen Korsaren styrede. Vi have hort at den snarere gik rundt om det sydlige Forbjerg og stod imod Salerno Golfen.

Raoul studsede, og var i sit stille Sind taknemmelig over at være kommen ombord, da denne Paastand viste, at hans Fjender kun havde erholdt to nøiagtige Underretninger om hans seneste Bevægelser. Han haabede alligevel at være istand til at forandre deres Hensigter og føre dem paa et feil Spor.

„S'nori," sagde han, „jeg gad nok vide hvem det er, der forveksler Sydost med Nordvest. Jeg skulde haabe at ingen af vore Lodser eller Baadsfolk kunde begaae saa stor en Feil. S'nore De er Officier og forstaaer saadanne Ting, og jeg spørger Dem om Ischia ikke ligger Nordvest for Capri."

„Derom kan der ingen Tvivl være," gjensvarede

Griffin; „det er ligesaa vist som at Salerno Golfen ligger Sydost for dem begge."

„Der har vi det!" afbrød Raoul med en godt paatagen vulgair Triumf, „jeg vidste, at naar Eders eccellenza kom til at tænke derover, vilde De indsee det daarlige i at sige at et Skib, der stod fra Capri til Ischia, styrede nogen anden Cours end Nordvest."

„Men dette er ikke Spørgsmaalet, amico. Vi kjende alle Retningen disse Øer ligge i, hvilken er den samme som hele Kystens Retning den Vei ned; men Spørgsmaalet er hvilken Vei Luggeren styrede."

„Jeg troede at jeg havde sagt, eccellenza, at den stævnede tvers over til Ischia," svarede Raoul med den uskyldigste Mine.

„Dersom det er Tilfældet er Eders Beretning ganske det modsatte af den, der er bleven sendt til Admiralen, af den gode Biskop paa Eders egen Ø. Gid jeg aldrig maa spise flere af hans gode Vagteler, dersom jeg troer han vilde bedrage os, og man kan ikke let overtale sig til at troe, at en Mand, som han, ikke skulde kjende Nord fra Syd."

Raoul udstødte i Tankerne en Forbandelse over alle Præster; en Menneskeklasse, som han ganske rigtig troede, at have forenet sig, med Hensyn til fjendtligt Sindelag mod Frankrig. Men det gik ikke an at lade denne blive lydelig i hans paatagne Charakteer, og han affecterede

at lytte til en Sandhed, der udgik fra hans aandelige Fader, saaledes som det passede sig for en af hans Klasse.

„Nord fra Syd, eccellenza! Monsignore veed langt mere end det, naar Sandheden skal siges, skjøndt jeg formoder at de ædle Signore kjende den høiærværdige Faders store Svaghed."

„Nei, det gjør vi ikke — jeg formoder at ingen af os nogensinde har havt den Ære at være i hans Selskab. Eders Biskop er dog sikkerlig en Sandhedens Mand, hvad Karl?"

„Sandheden! ja eccellenza, saa sanddru, er han, at dersom han vilde sige mig at de Ting, jeg selv saae, ikke vare eller ikke kunde være skeet, vilde jeg hellere troe Monsignore, end mine egne Øine. Dog Signori, have Øinene noget at bethyde, og da den høiærværdige Fader ingen har, eller hvad der er ligesaa slemt som ingen, da han ikke kan see et Skib i en halv Qvartmiils Afstand, kan han heller ikke altid see hvad han indbilder sig at see. Naar Monsignore fortæller os at det eller det er et Evangelium, saa troe vi ham; thi vi vide at den Tid har været, da han kunde læse; men det kan aldrig falde os ind at gaae til hans Dør, for at spørge hvilken Vei et Skib styrer, da vi have Brugen af vore egne Sandser."

„Mon det er Sandhed denne Karl fortæller os, Griffin?" spurgte Cuffe noget forvirret, ved Raouls Kunstgreb og hans paalagne Enfoldighed. „Dersom det er

Tilfældet gaae vi netop paa det feile Spor, ved at gaae rundt om Campanella og løbe ind i Salerno Golfen. Franskmændene ere endnu i Besiddelse af Gaeta, og det er meget rimeligt at Master Yvard kan ønske at holde en venskabelig Havn aaben under hans Læ!"

„De glemmer, Capitain Cuffe, at hans Herlighed allerede har sendt en let Krydser op den Vei, og Le Feu-Follet vilde neppe turde vise sig i Nærheden af en af vore regulaire Karle."

„Hm! det veed jeg dog ikke, Mr. Griffin; det veed jeg dog ikke saa ganske. The Proserpine er en regulair Karl, paa en Maade i det mindste, og the Few-Folly har vovet at vise sig for den. Jack o'Lantern! Fanden skal tage mig, Griffin, har den ikke gjort sig sit Navn fortjent. Jeg vilde hellere jage en Lygtemand paa Den Sicilien end at jage efter denne Tingest, der snart er her snart der og endelig intetsteds. Hvad Corvetten angaaer, da er den saavidt jeg veed gaaet Syd paa, for at ligge ind i Bugterne langs med den calabriske Kyst. Jeg sagde Nelson, at jeg behøvede endnu et Skib, for ligesaa vist som denne Rule-Raw-owl — hvad Fanden er det denne Sørøver hedder, Griffin?"

„Raoul, Capitain Cuffe; Raoul Yvard, hedder han. Det er ægte Fransk. Raoul betyder Rudolph."

„Godt, jeg sagde Nelson, at dersom denne Knøs skulde løbe om en af Derne, kunde vi ligesaa godt give os til at lege Blindebuk en Ugestid, som at tænke paa

at drive ham ud fra Land, for at faae en ærlig Jagt. Han tumler sin Skude som en Postkareet, der ruller ind i en Gjestgivergaard!"

„Det undrer mig, at Mylord ikke tænkte derpaa, og gav os en Corvet eller to til at hjelpe os."

„Jo, tag ham der! han kunde sende een Engelskmand for at passe paa to Franskmænd; men det kunde aldrig falde ham ind, at sende to Engelskmænd, for at see efter een Franskmand."

„Men her gjelder det ikke om at slaaes, Sir, kun at jage, og een Franskmand vil løbe stærkere end nogen Engelskmand er istand til."

„Sa-c-r-r-r-e," mumlede Raoul i en Tone, som han bestræbte sig for at undertvinge, og som var uhørlig for Alle undtagen Andrea Barrofaldi, da Vicegouverneuren hændelsesviis stod ham nærmere, i det Øieblik, end nogen anden af Selskabet.

„Ganske rigtig," svarede Cuffe; „men saaledes er det. Vi ere sendt ene; og dersom denne Few-Folly kommer ind imellem Ischia og Procida, vil det være lettere at faae en Ræv ud af sin Grav, end at drive ham ud, naar vi skal være ene om det. Hvad det angaaer oftere at forsøge paa at tage ham med Baade, da formoder jeg, at I alle have havt nok deraf?"

„Nu, Sir, jeg troer rigtignok at Mandskabet nødigt vilde indlade sig derpaa," svarede Griffin lidt betænkelig, og dog med en ægte tapper Mands Oprigtighed og Lige-

fremhed. „Vi maa lade dem rette sig, efter den sidste Overhaling, forend man kan stole synderligt paa dem ved en lignende Leilighed."

„Bon!" mumlede Raoul, uden at tænke paa at man hørte ham.

„Ikke destomindre maa vi fange denne Karl om vi ogsaa opslide vore Skoe paa Jagten."

Andrea Barrofaldi og Vito Viti vare imidlertid fuldkommen uvidende om, hvad der foregik mellem de to Officierer; men Raoul havde lyttet til med spændt Opmærksomhed, og forstod hvert Ord, der bled talt. Indtil dette Øieblik havde Vicegouverneuren egentlig været en ligegyldig og uopmærksom Tilhører af hvad der foregik; men Raouls to Udraab vækkede en svag Mistanke i hans Sjel, som skjøndt den ingen direkte Gjenstand havde for sin Virksomhed, vistnok var svanger med alvorlige Følger for Franskmanden selv. Dybt ydmygede over den Maade, paa hvilken de vare blevne narrede, af den berygtede Kapergast, og ønskende at være fraværende fra Øen, indtil Braadden paa den Prostitution, som de begge følte at have gjort sig skyldig i, var bleven noget afstumpet, i Forening med en vis Længsel efter at gjenvinde deres Charakteer, ved at være behjelpelig med at fange Corsaren, vare de Grunde hvorfor disse to Dignitarier, Vicegouverneuren og Podestaen, nu vare ombord i the Proserpine. Cuffe havde i et fortroligt Øieblik tilbudt Køier i sin Kahyt og Plads ved sit Bord, og det var med Glæde

bleven modtaget. Andrea havde alligevel ikke været ombord i Skibet en Dag, førend han blev tilstrækkelig overbeviist om sin fuldkomne Ubrugelighed, en Omstændighed, der bidrog meget til det pinlige i hans Stilling. Ligesom alle veltænkende og eenfoldige Mennesker, var det hans inderligste Ønske at kunne udrette Noget, og Dag og Nat grundede han over Midlerne, og discuterede derover i private Samtaler med sin Ven Podestaen. Vito Viti raadede ham simpelthen at sætte sin Tillid til Forsynet, idet han stolede paa at Lykken nok vilde vende sig til deres Fordeel paa dette Krydstogt, og gjøre Foretagendet mindeværdigt; det var nemlig en Vane hos Magistratspersonen, at læse et ave eller to ved alle prøvelsesfulde Leiligheder, og dernæst stole paa Gud.

„De saae aldrig noget Mirakel, vice-gouvernatore," sagde Vito Viti en Dag, da de omhandlede denne Sag mellem sig; „De saae aldrig noget Mirakel, uden at et andet fulgte lige i Hælene paa det; da det første kun egentlig er en Forberedelse paa det andet, og det sidste viser sig i Almindelighed at være det mærkværdigste. Den Gang Anina Gotti styrtede ned fra Klippen, var det et Mirakel, at hun ikke brækkede sin Hals; men da hun styrtede ud i Havet var det et langt større Mirakel, at hun ikke druknede!"

„Det er bedst at overlade disse Ting til Kirken, Nabo Viti," var Vicegouverneurens Svar, „heller ikke indseer jeg, at der har været noget Mirakel ved denne Affaire."

„Hvorledes? — Kalder De ikke det et Mirakel, Signor Andrea, at to saadanne Mænd, som De og jeg skulde blive bedragne, hvilket vi uden al Tvivl bleve af denne Skjelm, den franske Corsar. Jeg anseer det selv for et saa stort Mirakel, at det snarere burde følge efter end gaae forud for Sidestykket."

Herpaa gav Andrea et Svar, der passede til hans større Lærdom, og Samtalen tog sin sædvanlige Flugt, nemlig mod Midlerne til at udrette noget, for at frelse de to Øvrighedspersoner fra det Brændemærke, som de indbyrdes følte nu hvilede paa deres Skarpsindighed, og det saameget mere, som denne Skarpsindighed kunde betragtes baade som forenet og individuel.

Det var formodentlig paa Grund af denne Sindets feberagtige Tilstand, at Vicegouverneuren, en Mand, der ellers var saa eenfoldig og tillidsfuld, nu var bleven saa mistænkelig og skarpsynet. Carlo Giuntotardis og Ghitas Nærværelse havde i Begyndelsen forekommet ham noget usædvanligt, og skjøndt han ved Maanens Lys ikke kunde skjælne deres Ansigter, i den Afstand de vare fjernede fra ham i Jollen, antog han dog fra Begyndelsen af, at hans gamle Bekjendte vare i Fartøiet, som blev slæbt af Skibet. Andrea Barrofaldi havde nu vistnok aldrig for den Dag, paa nogensomhelst Maade, sat Ghita eller hendes Onkel i Forbindelse med Raoul Yvard; men det var uden for al Tvivl, at den hemmelighedsfulde Maade, paa hvilken de forsvandt fra Den, havde fremkaldt nogle Bemærkninger,

og i hans nærværende Sindstilstand, var det ikke nogen overordentlig Omstændighed, at der foresvævede ham nogle fjerne og svage Glimt af Sandheden. Dog, havde Raoul ikke været saa uforsigtig at tænke høit, som det ovenfor er anført, vilde disse utydelige Phantasier sandsynligviis have været uden Følger; og vi maa snarere henregne alt hvad der fulgte herpaa til disse ubevogtede Udbrud af Franskmandens Lune, end til nogen meget tydelig Fornuftslutning paa Vicegouverneurens Side.

Netop som Cuffe udtalte den sidst anførte Erklæring, gik Andrea hen til det Sted, hvor han og Griffin talte afsides, og hviskede den Sidste nogle faa Ord i Øret.

„Fanden heller!" udbrød Lieutenanten paa Engelsk. „Dersom det Vicegouverneuren siger mig er sandt, Capitain Cuffe, saa er Arbeidet allerede halv udført!"

„Ja, Veechy er i Grunden en god Karl, Griffin, skjøndt han aldrig vil blive noget Lys i Neapels Bugt. Hvad har han nu at sige?"

Griffin førte Capitainen lidt til Side, og holdt en hemmelig Samtale med ham. Dernæst blev der udstædt Ordre til den vagthavende Officier, medens Cuffe og hans Ledsager ilede ned i stor Hast.

Ende paa første Deel.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og to og halvfemsindstyvende til eethundrede og fire og halvfemsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1858.

Jack O'Lantern

(Lygtemanden)

eller

Kaperen.

Oversat fra Engelsk

af

J. A. Meyer.

Anden Deel.

Kjobenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1858.

Første Kapitel.

I de fem Minutter disse hemmelige Bevægelser fandt Sted, lod Raoul som han saae sig om med vulgair Forundring, idet han undersøgte Kanonerne, Takkelladsen, Prydelserne paa Skandsen ɔc.; skjøndt der virkelig intet undgik hans Opmærksomhed, af det der foregik imellem dem, som vare i hans Nærhed. Han var urolig over de Tegn han var bleven vaer, og nu fortrød han sin Dumdristighed; men dog troede han endnu, at hans Incognito ikke kunde røbes. Ligesom de fleste Mennesker, der troe at de tale et fremmed Sprog godt, var han ogsaa uvidende om i hvormange Smaating han forraadte sig, da Englænderne, cæteris paribus, i Almindelighed udtale det Italienske bedre end Franskmændene, paa Grund af det større Slægtskab imellem hans Modersmaal og det Italienske, i hvad der angaaer Eftertryk og Klang. Saaledes var altsaa vor Helts Sjelstilstand, da det blev bethdet ham at Skibets Chef ønskede at see ham nede. Da Raoul steg ned ad Trapperne, for at adlyde, hvad der havde

meget Lighed med en Ordre, bemærkede han at han blev ledsaget af de to elbanesiske Øvrighedspersoner.

Kahytlampen var tændt, og Kapergasten fandt sig stærkt belyst, saasnart han var steget over Dørtærskelen. Cuffe og Griffin stod i Nærheden af Bordet, hvor Vicegouverneuren og Podestaen ogsaa tog Plads; hvilket gav det hele Arrangement, et meget ubyggeligt undersøgende og dommeragtigt Anstrøg. Et Øieblik ønskede Raoul hellere at det havde været en Deel af den hellige Inquisition, end det Tribunal for hvilket han nu saa uventet befandt sig stillet.

„I maa føle det koldt," sagde Griffin, idet den Anden gik langsomt hen til Bordet, medens han iagttog de ydre Tegn paa Rolighed, men i sit Hjerte forbandede den svære Ildprøve, som han følte at han vilde komme til at undergaae; „tjen mig i at tage dette Silkehalstørklæde om Eders Hals."

„S'nore, Eders eccellenza, behager at spøge; vi Folk fra Capri tænke kun lidet paa Nætterne, paa denne Aarstid, dog da det synes at være Eders Ønske, skal jeg have den Ære."

Paa denne Tid var et sort Silkehalstørklæde det visse Tegn paa en Militairperson. Det gammeldags Halsbind var forsvundet, undtagen hos gammeldags Folk, og de nymodens Substituter kom ikke tilsyne før mange Aar senere, da den nærværende Skik virkelig var kommen ind, ved at efterligne den militaire Galskab, der beherskede

Christenheden ved Slutningen af den sidste almindelige Krig. Sort om Halsen, passende fremhævet mod det hvide Linned, blev den Gang anseet for meget militairisk, og endog til civil Dragt, var en saadan Særegenhed et lige saa sikkert Tegn, som Cocarden, paa at den der bar det førte Vaaben. Dette vidste Raoul, og han følte at han hjalp til, at demaskere sig, naar han samtykkede; men han troede at Faren kunde blive større, dersom han undslog sig for at tage Tørklædet paa.

„Deres eccellenza omskaber en meget ydmyg Baadfører til en Prinds," sagde han, da hans Hals var bleven ombunden, „og min Kone vil troe, at det er en eller anden stor General, naar jeg kommer ind af Døren."

„For at forøge Blendværket, min Ven, saa bær ogsaa denne," vedblev Griffin, idet han leverede den anden en af sine daglig Uniformskjoler, da deres Figurer vare temmelig nær eens.

Sagernes sande Sammenhæng var nu bleven temmelig utvivlsom; da imidlertid Fasthed og Lydighed vare hans eneste Haab, gjorde Raoul som man ønskede, og stod med hele Overkroppen decoreret med en engelsk Søofficiers Daglig-Uniform, medens Nederdelen vedblev at være à la lazzarone.

„Hvad siger De nu, Vicegouverneur?" spurgte Griffin; „her er Lys og Dragten!"

„Jeg siger, at denne Herre har viist mig den Ære, at aflægge flere Besøg i min fattige Residents i Porto

Ferrajo," gjensvarede Andrea, „og at han aldrig har været mere velkommen end han er i dette Øieblik. Signor Smees, De holder meget af Maskerader, og gjør hele Aaret til Carneval. Jeg stoler paa at Deres berømte Landsmand, Sir Cicero, vil have det i sin Magt, at overtyde disse Engelskmænd om, at Alt er skeet i lutter Skjemt, uden at der er nogen Forbrydelse med i Spillet."

„Messieurs," sagde Raoul, idet han aflagde de laante Fiær; „det er for seent at forestille sig længer. Dersom jeg er Raoul Yvard som I sige, saa er jeg vistnok ikke Le Feu-Follet."

„De veed naturligviis, Monsieur," bemærkede Griffin paa Fransk, „at De er hans britiske Majestæts Fange?"

„Hans britiske Majestæt har ikke gjort nogen Erobring, der kan sammenlignes med hans Held ved Nilen," gjensvarede Raoul ironisk; „men jeg er i hans Hænder. Det er ikke første Gang jeg har havt den Ære at være Krigsfange, og det ydermere i et af hans egne Skibe."

„De kan ikke troe, at Deres Stilling er saadan nu, Monsieur Yvard. Vi arresterer Dem i en ganske anden Charakteer."

„Ikke som en Ven, det er jeg overbeviist om, Monsieur; thi jeg tør nok paastaae, at jeg ikke har det ringeste Krav paa den Charakteer, hvilket et kort Sammentræf paa Heiden af Porto Ferrajo og en interessant Begivenhed i Mundingen af Golo vidne om."

„I kan spare Eders Stikpiller, Sir; Lykken begun-

stigede Eder den Gang, det indrømme vi; men nu arresterer vi Eder som en Spion."

„Espion!" gjentog Raoul studsende; „det er en Tjeneste, jeg aldrig havde til Hensigt, Monsieur, ved at komme ombord i Eders Skib. De vil være saa retfærdig at indrømme, at det kun var paa Eders egen Indbydelse, at jeg kom op paa Dækket. Det vilde være en Skjændsel at paastaae andet!"

„Vi ville kunne taale vore Handlingers Skjændsel, Monsieur Yvard. Ingen beskylder Eder for at være kommen ombord i the Proserpine som en Spion; men naar vi træffe en Fjende, der roer omkring mellem vor Flaade, der ligger til Ankers i en fjendtlig Bugt, og det i en Forklædning, som Eders, maa det være en meget omfindtlig Samvittighed, der betænker sig paa at stemple ham som Spion, og straffskyldig som en saadan."

Dette var saa sandt, at den ulykkelige unge Mand nu følte, i hvor høist farlig en Stilling han befandt sig. Ved at løbe ind i Bugten, var han vistnok ikke bleven ledet af nogen anden Hensigt, end at finde Ghita, og dog kunde han ikke andet end tilstaae for sig selv, at han i sin offentlige Stilling, ikke vilde have betænkt sig paa at drage Fordeel af enhver Underretning, som Tilfældet vilde give ham. Han havde underkastet sig de militaire Loves strengeste Straf, ved at give efter for sin Lidenskab for Ghita, og han kunde ikke opdage en eneste gyldig Undskyldning, der kunde tale formildende i hans Sag.

„Hvad siger den stakkels Djævel, Griffin?“ spurgte Cuffe, hvem det, uagtet hans fjendtlige Sindelag mod alle Franskmænd, smertede, at en saa tapper Fjende skulde være stædt i saa fortvivlet en Nød. „Gaae ham ikke strax altfor haardt paa Klingen. Har han nogen Undskyldning for sin Forklædning?“

„Udentvivl det sædvanlige Forsvar, Sir, det Ønske at tjene sin eneste og udeelte Republik! Dersom vi skulde troe alt det, saadanne Knegte fortælle os, Capitain Cuffe, kunde vi gaae hjem og sende Deputerede til Nationalconventet, dersom de ellers vilde gjøre os den Ære at indrømme dem Sæde.“

„Mine Herrer,“ sagde Raoul paa Engelsk, „der behøves ikke længer nogen Tolk mellem os; jeg taler Eders Sprog godt nok til at gjøre mig forstaaelig.“

„Jeg beklager Eders Stilling, Mr. Yvard,“ sagde Cuffe, „og ønsker af mit ganske Hjerte at I var falden i vore Hænder i aaben Kamp, istedenfor paa denne usædvanlige Maade.“

„I hvilket Tilfælde, **Monsieur le Capitaine, Le Feu-Follet** ogsaa vilde have faldet i Eders Hænder!“ gjensvarede Raoul, idet han smilede ironisk; „men, **messieurs**, Ord ere nu forfængelige, jeg er Eders Fange, og maa finde mig deri. Det er alligevel ikke nødvendigt, at Andre skulle lide for min Uforsigtighed. Jeg vil anse det som en Gunstbevisning, **messieurs**, om De vil lade de gode Folk i Baaden, som ligger paa

Siden af os, roe iland uden at fortrædiges. Det er nu seent paa Aftenen og vi maa næsten være tvers for det Sted, hvor de ønske at lande, hvilket er Marina Grande af Sorrento."

„Vil De have at vi skal forstaae Dem saaledes, at Deres Ledsagere ikke ere Franske, Monsieur Yvard!"

„Oui, Monsieur le Capitaine, der er ikke en Franskmand iblandt dem, derpaa giver jeg Dem min parole d'honneur."

„Derom er det dog bedst at vi overbevise os ved at examinere dem, Capitain Cuffe," sagde Griffin tort.

„Jeg har overdraget Mr. Winchester at skaffe disse Folk ombord."

„Der er et ungt Fruentimmer i Baaden, som ikke er vant til at bestige Skibe," afbrød Raoul hurtig, „og jeg anraaber om Deres Omhyggelighed til Gunst for hende. Lad Mændene komme ombord, dersom De anseer det for nødvendigt; men Signorinaen er ikke istand til at entre op af Fregattens Side!"

„Det skal vi nok sørge for, især da De, Monsieur Yvard, synes at interessere Dem saameget for Damens Bequemmelighed. For Øieblikket vil det være min Pligt at sætte Dem under Opsyn af en Skildvagt, og for at det kan blive saa lidet krænkende for Dem som muligt, skal Deres Fængsel, idetmindste for i Nat, være denne Kahyt. Mr. Griffin, vil De give Mariner-Officieren de nødvendige Ordre i denne Retning."

Faa Minutter efter blev en Soldat ført ind i den forreste Kahyt, og Raoul blev sat under hans Opsyn. Ikke før dette var skeet vendte Officiererne tilbage til Skandsen. I al denne Tid var Ithuel og hans Ledsagere i Jollen, overladte til deres egne Betragtninger, der vare alt andet end behagelige. Forretningerne vare alligevel blevne ledede med saa megen Rolighed indenborde, at de ikke besad nogen Nogle til hvad der virkelig var skeet; skjøndt Ghita især var fuld af Ahnelser og Frygt. Fregatten havde slæbt dem med en Fart, der, som Raoul havde sagt, næsten havde bragt dem tvers ud for deres Landingssted, og i mindre end en Miils Afstand fra det; og dog lod det til at den ikke vilde mindske Fart, heller ikke lod der sig nogen see ved Faldrebet for at tale til dem. Endelig hørtes et hæst Raab paa Dækket, og Skibet begyndte at mindske Seil. Fokken og Mesanen bleve opgivne, dernæst blev Bovenbramseilene bjergede, Bramseilene ligeledes; og strax efter var the Proserpine reduceret til sine tre Mersseil og Klyveren. Alt dette var netop fuldendt da Cuffe atter kom op paa Dækket, og det var bleven udført af Vagtsmandskabet i omtrent fem Minutter. Saasnart der saaledes var bjerget Seil, blev Roret lagt bagbord, Skibet dreiede til Vinden med styrbords Halse, og Store-Mersseil blev brast bak, hvorefter Jollen haledes klos ind under Skibets læ Side. Denne Manoeuvre var ikke saasnart udført, førend en Matros løb let ned ad Skibets Side og sprang i Jollen; efter

at have undersøgt den for og agter, raabte han: „Alt i Orden, Sir," og skjød Baaden lidt ud fra Fregatten. Nok- og Stagtakler bleve øieblikkeligen afskagede, langede ud over Skibets Side, og Manden i Baaden huggede dem paa deres Plads. Baadsmandsmathen ved Faldrebet peb, „hal tot," og det løse af Taklerne blev dørhalt, derpaa lød det, „heis overalt," og Piben hørtes atter; Baaden, med alt hvad der var i den, hævede sig op af Vandet, og steeg saa høit, som til Finkenetsklæderne ved Kulen, hvorefter Stagtaklerne bleve de bærende, og Noktaklerne firedes. Da Baaden var inde over Kobryggen, firedes paa alle Taklerne, og den steg saa behændig ned paa den anviiste Plads, som om den havde været af Glas, og saa let, som om det havde været en Matroses Køie. Ghita udstødte et svagt Skrig, da hun følte at hun steg op i Luften, og derpaa skjulte hun sit Ansigt, idet hun med Frygt ventede Udfaldet. Bevægelsen vækkede Carlo Giuntotardi lidt af hans sædvanlige Apathi, det var det Hele; hvorimod Ithuel for Alvor tænkte paa at springe overbord og stræbe at naae Land. Han troede nok at kunne svømme et Miil; men han kunde være sikker paa at blive eftersat af Baade og indhentet, en Betragtning, der tilstrækkelig tæmmede hans Utaalmodighed. Det er ikke let at beskrive den Følelse hvormed denne Mand atter befandt sig paa sit gamle Fængsels Dæk, med den forøgede Fare for at blive opdaget, og straffet som Deserteur. Det maa klinge oprørende nu tildags, at forudsætte

et Tilfælde, i hvilket en Fremmed ved Magt blev stødt ind i en Nations Militairtjeneste, hvorefter hans Liv blev sat i Fare, fordi han brugte Naturens Privilegium, at flygte fra en saadan Forfølgelse, saasnart Omstændighederne satte ham istand dertil. Det sidste Aarhundrede var alligevel Vidne til mange Scener af lignende Uretfærdighed, og det er at frygte, trods al den ækle Philantropie og meningsløse Raaben paa evig Fred, som det nu er brugeligt at opstille mod Menneskeslægtens Erfaring, at det næste Aarhundrede vil fremvise sine Paralleller, med mindre Amerikas gode Sands indgyde de føderallegislative Legemer rigtigere Begreber om Politik, en mere udstrakt Anskuelse af deres egne Pligter, og nøiagtigere Begreber om Christenhedens forskjellige Communiteter, end de der i de faa forløbne Maaneder har betegnet deres Love og deres Forstand. Med et Ord, Gjenstanden for disse Gjenvordigheder følte en inderlig Overbeviisning om, at baade hans legale og moralske Rettigheder kun vilde gavne ham lidet, ved nærværende Leilighed. Dernæst gjør et Menneske aldrig Uret, endog i at forsvare det, som er hans medfødte Rettighed, uden den hemmelige Bevidsthed, at „man ikke maa gjøre noget Ondt, fordi det kan have gode Følger," og Ithuel havde en vis indvendig Paaminder, som erindrede ham om, at i hvormeget han end havde retfærdig Grund til at klage, havde han ført Krigen ind i Fjendens Land.

Baaden havde ikke saasnart berørt Dækket, førend

dens Ladning blev langet ud af Baadsmanden, som, da han ikke gjorde Vagt, endnu ikke havde forladt Dækket, og som næsten var ligesaa vigtig en Embedsmand ombord i the Proserpine, som Vito Viti i Byen Porto Ferrajo. Han betragtede hvert Individ ligesom han eller hun blev udlosset, som han kaldte det; men Ghita tiltrak sig saa meget hans Opmærksomhed, at hun ganske satte sine Ledsagere i Skygge. Pigens blide Mine og Væsen forekom virkelig saa indtagende, ved Maanelyset, der nu faldt klart paa Dækket, at alle der vare i hendes Nærhed, Officiererne iberegnede, vare meget nær underkastede den samme Indflydelse.

„Saaledes, saaledes, Master Yvard," sagde Cuffe paa Engelsk, „kommer Du incognito i Fjendens Leir, da er det virkelig i meget godt Selskab. Den Pige er en Italienerinde, Winchester, og hun seer endog beskeden ud."

„Lille Ghita!" udbrød Vito Viti, „saa sandt jeg haaber en Dag at hvile i Fader Abrahams Skjød! Bellissima Ghita, hvad har bragt Dig herhen og i saadant et slet Selskab?"

Ghita henflød i Taarer; men usikker om hvorvidt Raoul var rørt, anstrengte hun sig for at beherske sig, og det lykkedes hende at undertvinge Følelser, som ellers kunde have gjort hendes Stilling farligere. Idet hun aftørede sine Taarer, hilste hun paa Vicegouverneuren og Podestaen, og derefter besvarede hun Spørgsmaalet.

„Signori," sagde hun, „det er en Trøst at møde

Landsmænd og gamle Bekjendte ombord i et fremmed Skib, og jeg tyer til Eder for at finde Beskyttelse. Jeg kalder det hverken besynderligt eller flet Selskab for et forældreløst Barn, at være paa Søen med sin Onkel, der altid har været hende en Fader."

„Ja, vistnok, Vicegouverneur, dette er Carlo Giuntotardi, Onkelen, og den Mand, som lever saa meget med Helgene, endog paa Jorden, at han sjelden taler til en Synder. Men Du veed, lille Ghita, at een af Baadfolkene er ingen ringere Person end Raoul Yvard, den værste Corsar, der nogensinde forlod Frankrig, og hele den italienske Kysts Pest og Forbandelse. Dersom Kirken nedlod sig til at lægge Mærke til en saadan vantro Republikaner, vilde det være for at befale alle sine Troende, at forene sig i Bøn om hans Tilintetgjørelse."

„Raoul Yvard!" gjentog Ghita, med tilstrækkelig Forbauselse i sit Væsen til at skuffe de andre. „Er De vis paa, Signor Podesta, at det er sandt hvad De siger?"

„Saavist som hans egen Tilstaaelse kan gjøre det."

„Tilstaaelse, Signore!"

„Si, bella Ghita, Tilstaaelse — Din Baadfører — Din Mand fra Capri — Din Lazzarone, tilstaaer selv at han hverken er meer eller mindre, end Chefen for hin Vederstyggelighed, Le Feu-Follet."

„Gjør Le Feu-Follet mere end andre af Fjendens Krydsere?" men Ghita følte at hun blev uforsigtig, og hun holdt inde.

„Jeg troer, Wincheſter," ſagde Cuffe, „at denne er den ſamme Pige, og han hiſt henne er den ſamme gamle Mand, ſom kom ind i Nelſons Kahyt idag, og havde noget at tale om den ſtakkels Prinds, ſom blev henrettet i Eftermiddag."

„Hvad kunde ſaadanne Folk have at gjøre med den ulykkelige Caraccioli!"

„Jo, ganſke viſt er det disſe Folk. Flaadens Dronning — vor Admiralinde, beholdt det altſammen for ſig ſelv, og jeg veed ikke mere af det der foregik imellem dem paa Italienſk, end om de havde talet Græſk. De kan være overbeviiſt om at hun ikke meddeelte mig noget, og ſaavidt jeg kunde mærke paa Udtrykket i hendes Øine, tvivler jeg meget om, at Nelſon har faaet ſynderlig mere at vide."

„Jeg vilde af mit inderſte Hjerte ønſke, at hans Herlighed vilde kappe Fortøiningen, og lade den Skude rage i Drivt, Capitain Cuffe. Jeg forſikkrer Dem at man begynder at tale lydt om denne Gjenſtand ombord i Flaaden. Var det enhver anden Mand, vilde Fanden have været los for længe ſiden; men vi kan taale en heel Deel af Nelſon og Bronté."

„Godt, godt, lad enhver være Fader for ſine egne Børn. De bør forholde Dem rolig, Wincheſter, thi han ſpurgte meget deeltagende til Deres Saar idag, og vilde have ſendt Dem en eller anden Lækkerbidſken ombord; men jeg ſagde ham, at De var fuldkommen raſk igjen

og til Tjeneste. Hans egen Lemlæstelse gjør, at han betragter enhver Saaret, som en Slags Slægtning. Det skulde for Resten ikke bedrøve mig, om hin Skjønhed maatte blive hjemsøgt af Smaakopperne."

„Denne har været en slem Dagsgjerning for England, derpaa kan De forlade Dem, Capitain Cuffe!"

„Nu, dersom det ogsaa er Tilfældet, saa var St. Vincent og Nilen gode Dages Arbeid, og den ene kan vel veie op mod den anden. Spørg dette unge Fruentimmer, Griffin, om jeg ikke havde den Fornøielse at see hende idag ombord i the Foudroyant."

Spørgsmaalet blev, som forlangt, fremsat, og Ghita gav roligt, men uden at betænke sig et bekræftende Svar.

„Spørg hende da hvorledes det gik til at hun kom i Selskab med Raoul Yvard."

„Signori," sagde Ghita naturligt; thi i dette Punkt havde hun intet at lægge Skjul paa, „vi boe paa Monte Argentaro, hvor min Onkel er Opsynsmand over Prindsens Taarne. I veed, at vi have meget at frygte af Barbareskerne langs med hele den Kyst, og forrige Aar, da Freden med Frankrig holdt Englænderne fjernet — jeg veed ikke hvorledes det forholder sig, signori, men man siger, at Barbareskerne altid ere værst mod Englands Fjender — men forrige Aar, da en Baad fra en af Røverne havde opsnappet min Onkel og mig, og vilde bringe os i Fangeskab, kom en Franskmand og hans Lugger os til Undsætning. Fra den Tid af bleve vi

Venner, og han har ofte stoppet op i Nærheden af Taarnene for at besøge os. I Dag fandt vi ham i en Baad ved Siden af det engelske Admiralskib, og som en gammel Bekjendt, paatog han sig at bringe os til den sorrentinske Kyst, hvor vi for Tiden ere i Besøg hos min Moders Søster."

Dette blev sagt saa naturligt, at det maatte overbevise om Sandheden, og da Griffin havde oversat det, undlod han ikke at forsikkre sin Foresatte, at han vilde indestaae for Beretningens Paalidelighed.

„Ja, ja, Griffin, jeg veed nok at saadanne unge Mennesker som De, aldrig ere i Agterhaanden, hvor det gjælder om at give gode Løfter for eller til smukke Piger," svarede Cuffe. „Pigen synes alligevel at være ærlig; og hvad der er endnu mærkværdigere for det Selskab hun er i, hun lader ogsaa til at være beskeden. Siig hende, at der intet Ondt skal vederfares hende, skjøndt vi for Øieblikket ikke kan berøve os hendes behagelige Selskab. Hun skal have det bagbords Lukaf i min Kahyt indtil imorgen, hvor hun og hendes Onkel kan have det en heel Deel hyggeligere, end i en af deres neapolitanske Kragereder, udenfor deres Dore. Monte Argentaro, ha! det er et Høiland paa hin Side den romerske Kyst, og det er tæt besat med Taarne — der er idet mindste et halvt Dusin af dem, paa lige saa mange Miles Udstrækning, og hvem kan vide om ikke denne Jack-o'Lantern

kunde været slukket en eller anden Morgen, dersom det ikke lykkes os forend den Tid at faae fat paa den!"

„Det sidste kan vistnok aldrig feile, Capitain Cuffe, nu da vi ere i Besiddelse af dens Chef."

Der blev nu givet Ordre til at bringe Fangerne ned; Baaden blev staaende paa Dækket. Raoul blev sat ind i et Seildugs Lukaf, hvorfra alle Vaaben vare blevne fjernede, lige indtil Ragekniverne, og en Skildvagt blev sat ved Døren. At undslippe fra et saadant Sted var umuligt, og med Hensyn til at lægge Haand paa sig selv, havde Cuffe, da dette Punkt blev omtalt, koldblodigt bemærket — „Stakkels Djævel, han vil blive hængt, og dersom han bliver sin egen Bøddel, vil det skaane os for det ubyggelige ved at have en saadan Scene herombord. Jeg formoder at Nelson vil lade ham hænge under vor Fokkeraanok. Jeg indseer ikke hvorfor han ikke kan bruge en neapolitansk Fregat til dette Stykke Arbeid, de due dog ikke til andre Ting."

„Jeg tænker snarere, Capitain Cuffe, at De vil lade ham hænge ombord i hans egen Lugger, dersom det skulde lykkes os at fange den," svarede Lieutenanten.

„Ved George, De har Ret, Griffin, og det er een Bevæggrund endnu til at holde skarpt Udkik efter the **Few-Folly**. Hvor langt bedre vilde det ikke have været om vi havde brændt dem alle i et Bundt, i Golo Mundingen."

Derpaa fulgte det Arrangement ved hvilket Fangen,

som anført, blev sat ned i Arkeliet. Ghita og hendes Onkel blev ført ind i det ledige Lukaf i Kahytten, og de bleve forsynede med Madrasser til at hvile paa. Derpaa trak Capitainen og hans to Gjester sig tilbage til den agterste Kahyt, hvorhen Griffin blev indbudt til at følge dem. Her erindrede Capitainen, at der havde været et fjerde Individ i Baaden, og han sendte Ordre op paa Dækket om at bringe ham ned for at han kunde blive examineret. Da Ithuel mærkede at Officierernes Opmærksomhed var henvendt paa Ghita og hendes Onkel, listede han sig tilbage til sin egen Jolle, hvilken han havde taget i Besiddelse, og strakt sig saa lang han var i den, tilsyneladende i den Hensigt at sove, men i Virkeligheden for at holde sig ude af Die, medens han var ude af Tankerne, da han havde bag Øre at springe overbord, dersom Skibet kom Kysten saa nær, at der var Sandsynlighed for at han kunde bjerge sit Liv, efter Maanens Nedgang. I denne Stilling blev han funden, jaget op af sit Leie, og ført ned i Kahytten.

Det er bleven sagt, at Ithuel ikke vilde indlade sig paa at vove sig i Nærheden af **the Proserpine**, uden at være forklædt. Da Raoul var godt forsynet med Materialier til en Maskerade, var dette bleven iværksat ved at tage en sort, krøllet Paryk over hans glatte sandfarvede Haar, og sværte hans Bakkenbarter og Øienbryn. Resten af Forvandlingen frembragtes derved, at han iførte sig en neapolitansk Roerkarls Dragt. Den første Van-

skelighed ved dette Arrangement havde været en vis Pidsk, som Ithuel sædvanligviis bar i et beredt Aaleskind, som han havde medbragt fra Amerika otte Aar iforveien, og begge Dele, baade Pidsk og Aaleskind pleiede han som Reliqvier fra bedre Dage. Een Gang om Ugen blev Pidsken opløst og redet, men hele den øvrige Deel af dens Tilværelse tilbragte den som en solid Masse, fulde to Fod lang, saa haard og omtrent saa tyk, som en tretomme Trosse. Pidsken havde nu undergaaet sin ugentlige Redning, netop en Time førend Raoul forkyndte sin Hensigt, at gaae til Neapel med Jollen, og det vilde have været at omskabe den eneste Ting, som Ithuel behandlede med Ærbødighed, at bringe Arbeidet i Uorden indtil en anden Uge var udrunden. Pidsken blev derfor gjemt under Parykken, saa godt som dens Skikkelse og Soliditet vilde tillade det.

Ithuel var nu i den forreste Kahyt og hans Nærværelse blev meldt Cuffe.

„Det er udentvivl en eller anden stakkels Djævel, der hører til the Few-Follys Besætning," bemærkede den engelske Capitain, i en medlidende Tone, „og vi kan neppe tænke paa at klynge ham op, da han sandsynligviis kun har lystret en Ordre. Det kunde aldrig gaae an, Griffin, vi vil altsaa kun gaae udenfor og overhale hans Logbog paa Fransk, og sende ham til et Prisonskib i England med det første hjemgaaende Skib."

Da dette var bleven sagt forlod de Fire den agterste

Kahyt sammen, og stod for den nye Fange. Ithuel forstod naturligviis alt hvad der blev sagt paa Engelsk, medens den blotte Tanke om at blive katechiseret paa Fransk, bragte ham i en kold Sved. I denne Knibe faldt det ham pludselig ind at hans største Sikkerhed vilde bestaae i at anstille sig for stum.

„Ecoutez, mon ami," begyndte Griffin paa meget anstændigt engelsk fransk, „Du maa ikke sige mig andet end den rene Sandhed, det vil være til Dit eget Bedste. Du hører naturligviis til the Feu-Follet?"

Ithuel rystede paa Hovedet med stor Afsky og bestræbte sig for at give en Lyd, hvormed han havde i Sinde at forestille en stum Mand, der bestræber sig for at udtale Ordet „Napoli".

„Hvad er der i Veien med Karlen, Griffin?" sagde Cuffe. „Skulde det være muligt at han ikke forstaaer Fransk, prøv ham en Gang paa Italiensk, og lad os høre hvad han vil sige dertil."

Griffin gjentog omtrent det samme, som han havde sagt før, kun forandrede han Sproget, og fik den samme qvækkende Lyd til Svar. Herrerne saae forundrede paa hinanden. Men til Ulykke for Ithuels Plan, havde han medbragt fra Granit Staten, en vis Tilbøielighed til at lade alle Stemmens Afvexlinger gaae igjennem Næsen, og Bestræbelsen for at give en undertrykt Lyd, bragte dette Lem mere end sædvanlig i Requisition, hvorved en vis ubehagelig Sammensætning frembragtes, som forstyrrede

enhver Ting, der har den Lighed med Musik, som sædvanligviis charakteriserer de italienske Ord. Denne eiendommelige Lyd af Amerikanerens Stemme, havde nu været Andrea paafaldende ved Sammenkomsten i Benedettas Viinhuus, og da hele Forbindelsen mellem Raoul og dette besynderlige Væsen forenede sig i hans Tanker, var det ligesom Sandheden aabenbarede sig for ham i et eneste Glimt. Vicegouverneurens foregaaende Held den Aften havde gjort ham dristig, og uden at sige et Ord, gik han rolig hen til Ithuel, tog Parykken af ham, og tillod Aaleskindspidsken at indtage sin naturlige Stilling, langs ned ad Eierens Ryg.

„Ha! hvad, Veechy!" udbrød Cuffe leende; „De graver dem ud i Aften, som om det var ligesaa mange Ræve. Nu, Griffin, jeg vil lade mig hænge, dersom jeg ikke troer at jeg har seet den Knos før! Er det ikke den samme Mand vi fandt ved Rattet paa La Volligeuse, da vi entrede den?"

„Gud hjælpe os! nei, Capitain Cuffe; denne Karl er saa lang som to af den Slags, og dog kjender ogsaa jeg Ansigtet. Jeg vilde ønske De tillod mig at lade en af Cadetterne kalde, Sir, de ere bedre istand til at erindre Ansigter end nogen anden i Skibet."

Tilladelsen blev givet og Hovmesteren blev sendt op paa Dækket for at bede Mr. Roller, en af de ældste Cadetter, som man vidste havde Vagt, om at komme ned.

„See paa den Karl, Mr. Roller," sagde Griffin,

saasnart det unge Menneske havde taget Plads i Gruppen, „og siig os om De kan gjøre noget ud af ham?“

„Det er den Lazy-rony, Sir, som vi heiste over for et Øieblik siden, da vi satte Baaden ind paa Dækket.“

„Ja, derom er ingen Tvivl; men vi troe at vi have seet hans Ansigt før, kan De gjenkjende det?“

Roller gik nu omkring Gjenstanden for alle disse Bemærkninger, og han begyndte ogsaa at troe at denne besynderlige Gjenstand ikke var ham fremmed. Men saasnart han fik Øie paa Pidsken, gav han Ithuel et let Slag paa Skulderen og udbrød:

„Velkommen tilbage, min Gut, jeg haaber Du vil finde Din Plads tilveirs ligesaa meget efter Dit Sind, som Du pleiede. Det er Bolt, Capitain Cuffe, Fortopsgasten, der deserterede fra os, da vi sidst var i England, blev fanget og sat ombord i Vagtskibet, hvorfra man meldte os at han stjal en Baad, og gik bort med to eller tre franske Fanger, som hændelsesviis var der for at blive forhørte. Erindrer De det ikke altsammen, Mr. Griffin — De maa kunde huske at Knegten foregav at være en Amerikaner.“

Ithuel var nu fuldkommen rolig, og han opdagede strax at det klogeste han kunde gjøre, var at falde tilfoie. Cuffes Ansigt blev mørkt; thi han betragtede en Deserteur med en Slags kaldsmæsig Rædsel, og den pressede Deserteur, til hvis Tjeneste England ingen anden Ret havde end Magtens, med en forøget Grad af Vrede,

der stod i et meget smukt Forhold til den indre Overbeviisning han følte, at der var vederfaret Manden en stor Uretfærdighed, ved at han i det Hele taget var bleven anholdt. Der er intet overordentligt i disse Følelser, da det under saadanne Omstændigheder er en meget almindelig Tilflugt, at forestille sig Forbrydelser, der retfærdiggjøre os for os selv, derved, at vi bestræbe os for at troe, at Gjenstanden for nogle af vore Undertrykkelses Handlinger i det mindste fortjener Straffen.

„Vover Du at benegte hvad denne unge Herre nylig har sagt, Karl?" spurgte Capitainen. „Jeg erindrer nu selv, at Du er Bolt, Fortopsgasten, som løb fra Plymouth."

„De vilde ogsaa have løbet, Capitain Cuffe, dersom De havde været i mit Sted, om Skibet havde været i Jericho."

„Nok — ingen Uforskammethed, Sir. Send Bud efter Justitssergeanten, Mr. Griffin, lad Karlen lægge i Jern, imorgen vil vi tage den Sag nærmere under Overveielse."

Disse Ord bleve adlydte, og Ithuel blev ført hen til det Sted, hvor Justitssergeanten sædvanligviis fører sit Regimente, ombord i et Skib. Cuffe affærdigede nu Lieutenanten, og trak sig tilbage til den agterste Kahyt, for at opsætte en Rapport til Contre-Admiralen. Det varede næsten en Time inden han fik Skrivelsen efter sit Hoved; men endelig lykkedes det, den lød som følger: —

Han indberettede, at Raoul var tagen til Fange, og forklarede Maaden og Omstændighederne under hvilke denne berygtede Kapergast var falden i hans Hænder. Han udbad sig dernæst Ordre om hvorledes han skulde disponere over sin Fange. Da han havde meddeelt disse vigtige Facta, vovede han nogle Hentydninger til at der var Sandsynlighed for at Luggeren var i Nærheden, og det Haab han nærede om, at være istand til at udfinde dens nøiagtige Stilling, ved Bolts Medvirkning, hvis Stilling han ogsaa forklarede, idet han til samme Tid lod falde Vink om det hensigtsmæsige i at bringe begge Delinqventerne, saa hurtig som muligt, under Forhor, som det sikkreste Middel til at gjøre dem nyttige ved Paagribelsen af **Le Feu-Follet.** Brevet sluttede med en indstændig Anmodning om at en anden Fregat, som var nævnt, da dens Capitain var yngre end Cuffe, og at en hurtigseilende Corvet, der laae udenfor Neapel, maatte blive sendt ned for at hjælpe ham i at afskjære Luggeren, da han frygtede for at den Sidste var en alt for god Seiler, til at blive indhentet af **the Proserpine** alene, især med den labre Kuling, som var den herskende.

Da dette Brev var skrevet, adresseret og forseglet, gik Cuffe atter op paa Dækket. Der var nu slaaet to Glas, eller Klokken var ni, og Winchester havde noget nær Skandsen for sig selv. Alt var saa roligt og stille paa denne smukke Fregats Dæk, som en maanelys Aften, en søvnig Vagt, en laber Kuling og smult Vand kunde

gjøre det, i en Bugt som Neapels. Lysglimt blev nu og da seet over Vesuvius; men Gjenstandene i den Retning saae taageagtige og mystiske ud, skjøndt Capri hævede sig mørk og grandios nogle faa Mile i Læ, og Ischia var synlig som en forvirret, men fjern Hob, paa læ Boug. En Ordre fra Cuffe satte alligevel alle Mand i Bevægelse. Nok- og Stag-Takler bleve overhalede og huggede, Overteermesterpiben lød, og Seraarersjollen blev heiset op over Finkenettet og sat i Vandet. Jolleroerne havde faaet Ordre at falde i Fartøiet, hvilket skeete saasnart Jollen var kommen i Vandet. Masterne bleve reiste, Roller kom op, iført Pijæk, for at beskytte sig mod Natteluften, og Cuffe gav ham sine Instructioner.

„Sæt Seil til og stræk over under den nordlige Kyst, Mr. Roller," sagde Capitainen, som stod ved læ Faldreeb, for at give den endelige Ordre. „De vil omtrent naae ind til Dronning Johannas Palads. Der gjør De bedst i at lægge Aarerne ud, og roe op langs med Landet. Husk paa, Sir, at De støder til os, med det første Skib som kommer ud, og dersom der ikke bliver sendt noget, saa benyt Morgenbrisen og kom ned med Baaden."

Roller svarede med det sædvanlige „ei, ei, Sir!" og Baaden satte af; saasnart den var fri af Skibet bleve Seilene tilsatte, og en halv Time senere havde Natten skjult dens Skikkelse. Cuffe blev en Timestid længer gaaende frem og tilbage paa Dækket med Næstcommanderende, og da han havde overbeviist sig om at Natten

vilde blive rolig, gik han ned, efterladende Ordre at Skibet skulde ligge bi til Morgenen.

Netop som der sloges otte Glas i Flaaden, eller da det var Midnat, lagde Roller paa Siden af **the Foudroyant**. Nelson var endnu oppe og sad i sin Kahyt og skrev. Rapporten blev overleveret, og dernæst blev Admiralens Sekretair, med en eller to Skrivere, kaldt op af deres Søvn; thi intet som denne virksomme Sjel havde for, maatte udsættes. Ordre bleve skrevne, copierede, forseglede og afsendte til forskjellige Skibe. Klokken to, for at Morgenbrisen ikke skulde gaae tabt, da, og ikke før, tænkte de Beskæftigede paa Ro.

Roller forlod Flagskibet Klokken to, efter at have nydt en forsvarlig Aftensmad i Nelsons egen Kahyt, og begav sig ombord i **the Terpsichore**, en flink, lille Fregat paa to og tredive tolvpundige Kanoner, med Ordre til dens Capitain at modtage ham. To Timer senere forlod dette Skib, tilligemed et endnu mindre, **the Ringdove** paa atten Kanoner, Ankerpladsen, under Pres af Seil, og stod ned ad Bugten med Læseil paa begge Sider, for en let nordvestlig Brise, stævnende imod Capri.

Andet Kapitel.

Da the Proserpines Ledsiggængere den næste Morgen kom paa Dækket, var Skibet omtrent et Miil til Luvart af Capri. Fra det Øieblik Dagslyset vendte tilbage, havde der været Udkik tilveirs, med Kikkerter, undersøgende hver Krog og Fordybning i Bugten, for at forvisse sig om der var noget Tegn paa Luggeren at see, under dens steile og maleriske Kyst. Saa stort er dette yndige Basins Udstrækning, saa grandiose ere de naturlige Gjenstande, som omgive den, og saa klar er Atmosphæren, at endog det største Skib skraaller mindre paa dens Vand; og det vilde have været en meget mulig Ting for Le Feu-Follet, at ankre op i Nærheden af et af Landingsstederne, og i en Uge ligge der ubemærket af Flaaden ovenfor, med mindre den sidste havde erholdt Efterretning derom af Jagttagere paa Kysten.

Cuffe var den sidste, der kom paa Dækket, og der blev slaaet sex Glas eller Klokken var syv, da de der befandt sig paa Skandsen først hilste paa ham. Han saae sig om, og vendte sig derpaa til Griffin, som nu havde Vagt.

„Jeg seer to Skibe komme ned ad Bugten, Mr. Griffin.“ sagde han, „endnu ingen Signaler, formoder jeg?“

„Endnu ikke, Sir, ellers vilde det have været meldt. Vi faae Fregatten til at være the Terpsichore, og Corvetten kjender jeg paa dens nye Bovenbramseil, det er

the Ringdove. Det første Skib praler af at seile bedre end noget Fartøi indenfor Strædet, Capitain Cuffe."

„Jeg vil vædde en Maaneds Gage, at the Few-Folly løber væk fra ham, paa en Bugline, med ti Miles Fart mod hans ni. Naar den kan gjøre det ved the Proserpine, vil den idet mindste kunne gjøre det ved Madame Terpsichore. Der har vi et Signal fra Fregatten, Mr. Griffin, skjøndt en Heremester vil have ondt ved at læse det, da det vaier lige i Retningen med os. Nu vel, Qvarteermester, hvad faaer Du ud af det?"

„Det er the Terpsichores Nummer, Sir, og det andet Skib har netop heist the Ringdoves."

„Heis vort, og hold skarpt Udkik; vi vil strax faae noget mere at vide."

Faa Minutter efter tilkjendegav the Terpsichore at den ønskede at tale med the Proserpine, hvorpaa Cuffe brasse sit Storemersseil fuldt og dreiede klos til Vinden. En Time senere passerede de tre Skibe hinanden paa Praiehold, da begge de yngre Chefer firede deres Gig i Vandet, og gik ombord i the Proserpine, for at afgive Melding. Roller fulgte efter med Jollen, som the Terpsichore havde havt paa Slæbetoug.

The Terpsichore blev commanderet af Capitain Sir Frederick Dashwood, en lystig ung Baronet, der foretrak en Sømands virksomme Liv for Ladhed og sex tusind Pund om Aaret i Land, og som var bleven belønnet for sin Activitet ved Avancement og Commandoen af en vel-

seilende Fregat, i den unge Alder af to og tyve Aar. Chefen paa the Ringdove hed Lyon, han havde i sin Tid været Master, og var netop tredsindstyve Aar gammel, da han havde arbeidet sig op til sin nærværende Stilling, ved en lang og besværlig Tjeneste, og hans sidste Udnævnelse havde han den Omstændighed at takke for, at han havde været Næstcommanderende i Slaget ved Cap St. Vincent. Begge disse Herrer betraadte i et og samme Øieblik the Proserpines Skandse, hvor de bleve modtagne af Capitainen og alle Officiererne

„God Morgen, Cuffe," sagde Dashwood, der rakte den anden Spidsen af Fingrene, saasnart den ceremonielle Deel af Modtagelsen var forbi, og kastede et halvt beundrende og halvt critiserende Blik paa Gjenstandene rundtom. — „I hvilken Anledning har Nelson sendt os herned, denne smukke Morgen, hæ! — og hvorlænge har De havt de Messingprydelser paa Deres Spil?"

„De bleve først anbragte der igaar, Sir Frederick."

„Har Nelson seet det, jeg formoder det ikke, man siger at han er saa vild som en Araber, naar han faaer Die paa saadant Stads nu til Dags. Hvad det var for en afskyelig Scene vi havde igaar Eftermiddags, Cuffe."

„Det har været en slem Affaire, og som en gammel Agamemnoner, vilde jeg give Afkald paa et Aars Avancement, til at den aldrig havde fundet Sted."

„Et Aars Avancement! det er temmelig meget, et Aar vilde bringe mig saa meget i Sakning, at jeg vilde

tørne paa Grund her paa Siden af gamle Lyon. Det er ikke tre Aar siden jeg var Lieutenant, og jeg kunde ikke give et halvt Aar. Men alle I gamle Agamemnonsfolk har saa store Tanker om Eders lille Nelson, som om han kunde have været en smuk Pige, er det ikke sandt, Lyon?"

„Jo, det kan nok være, Sir Frederick," svarede Lyon, „og dersom De havde været Næstcommanderende paa et Linieskib, paa Høiden af Cap St. Vincent, den 14. Februar, 1797, vilde De have havt de samme Tanker om ham. Her vare vi nu kun fjorten Seilere i Alt, det vil sige af Linieskibe — med Vinden fra —"

„Oh, Pokker i Vold med Eders Bataille, Lyon, det har jeg hørt altsammen i det mindste sytten Gange!"

„Godt, om De ogsaa har hørt det, Sir Frederick," gjensvarede Lyon, der var en Skotlænder, „saa vil det netop være en Gang om Aaret, siden De blev født, naar jeg udelader den Tid De tilbragte i Ammestuen. Men vi ere ikke komne her for at oplyse Capitain Cuffe om disse Enkeltheder; men ifølge en Ordre fra Contreadmiralen, den lille Nel, som De pleier at kalde ham, Sir Frederick Dashwood."

„Nei, det er Eder, gamle Agamemnons, eller gamle Karle, der gav ham det Navn."

„De maa have den Godhed at undskylde mig, Sir," afbrød Lyon ham lidt belærende, „De har aldrig hørt mig kalde ham andet end Mylord, siden hans Maje-

stæt, Gud velsigne ham! var saa naadig at ophøie ham til Pairsværdigheden, aldrig andet end Mylord, eller Contreadmiralen; da den militaire Rang gjør sine Rettigheder gjeldende, endog paa Thronen. Mangen en Konge har været Oberst, og jeg seer ingen Forkleinelse i at være Admiral. Troer De ikke, Capitain Cuffe, at siden Mylord er bleven Hertug af Bronté, er han berettiget til at blive kaldet Deres Naade? — alle skotske Hertuger have denne Titel, og jeg seer ingen Grund hvorfor Contreadmiralen ikke skulde have de samme Rettigheder, som de bedste af dem."

„Lad ham om det," sagde Cuffe leende; „Nel vil baade holde Udkik for sig selv og for Kongen. Men, mine Herrer, jeg formoder, at De ikke ere komne herned blot for at gjøre en Morgentour — har De nogen Ordre at overbringe?"

„Jeg beder om Forladelse, Capitain Cuffe; men jeg glemte virkelig mit Ærinde," svarede Dashwood. „Her er Ordre til Dem, og vi skal begge melde os til Dem. Lieutenanten som bragte Pakken ombord til mig sagde, at der var en Spion at tage i Forhør, og en Lugger at fange. Har man sagt Eder noget om denne Sag, Lyon?"

„Nei, Sir Frederick, da jeg ikke er nysgjerrig hører jeg kun lidet om hvad der gaaer for sig i Flaaden. Min Ordre lyder paa at underlægge mig Capitain Cuffes

Commando med mit Skib, hvilket jeg nu har den Ære at gjøre."

„Godt, mine Herrer her er yderligere Instructioner for Eder. Dette er en Ordre om at nedsætte et Krigsforhør, bestaaende af Capitain Richard Cuffe, Chef for the Proserpine, som Præses; Capitain Sir Frederick Dashwood, Baronet, Chef for the Terpsichore, ɔc. ɔc. og Lyon, Winchester og Spriggs, Deres Næstcommanderende, Sir Frederick, for at optage Forhør over Raoul Yoard, en fransk Borger, der er anklaget for Spioneri, og Ithuel Bolt, Matros, ɔc. anklaget for Desertion. Her er Alt i Orden, og der er deres respective Ordre, mine Herrer."

„Gud bevares, det havde jeg ikke den ringeste Tanke om!" udbrød Lyon, der havde stor Modbydelighed for denne Deel af en Officiers Pligter. „Jeg havde troet at det Hele var en forceret Jagt efter en Franskmand, i hvilken Hensigt Contreadmiralen, eller Mylord, eller hans Naade, hvilken af Delene er den rigtigste at kalde ham, havde fundet det passende at samle tre af hans bedst-seilende Skibe."

„Jeg vilde ønske at det ikke var andet end det sidste, Capitain Lyon; men vi have den ubehagelige Forretning at forhøre en Spion og en Deserteur, der skal fremstilles. De ville vende tilbage til deres Skibe, mine Herrer, og følge os ind til en Ankerplads. Jeg har i Sinde at stoppe op for et enkelt Anker under Capris Kyst, hvor vi kan

ligge medens det er stille, og optage vort Forhør. Sagen vil være temmelig reen, og ikke optage os lang Tid, og vi kan sende Udkik op paa Høiderne, for at holde Øie med Kysten og Farvandet udenfor. Imidlertid maa vi rappe os for at benytte Brisen. De vil komme ombord naar Signalet for Retten bliver heist."

Ifølge denne Ordre gik de to Chefer i deres Farteier, og the Proserpine braste atter fuldt. De tre Skibe skyndte sig nu det bedste de kunde imod Bestemmelsesstedet, og gik til Ankers udenfor Landsbyen, paa Den Capri, netop som der slog to Glas. To Minutter efter affyrede the Proserpine en Kanon, og heiste det Flag som tilkjendegiver, at der skal sættes Krigsret.

Uagtet vi ikke have anseet det nødvendigt at meddele Læseren det, vil han dog letteligen fatte, at alle de nødvendige Details med Hensyn til Loven, vare blevne iagttagne ved dette Krigsforhør, og at Sagens hurtige Fremskriden, der rigtignok skeete ifølge Admiralens Bestemmelse, egentlig havde til Hensigt at benytte Beskyldningerne mod de to Delinquenter, som Midler til at paagribe vor Fortællings egenlige Helt, den lille Feu-Follet.

Da de nævnte Medlemmer af Krigsretten samlede sig i the Proserpines Kahyt, var det med al den Formalitet og Skin af de ydre Hensyn, der vare nødvendige for at give den Værdighed. Officiererne vare i fuld Uniform, Øden blev aflagt med Høitidelighed, Bordet var ordnet med Smag, og alle bare en sømmelig alvorlig

Mine tilskue. Der blev alligevel kun spildt liden Tid paa unødvendige Ting, og den Officier, som var udseet til at forrette Tjeneste som prévôt maréchal, fik Ordre til at fremstille Fangerne.

Raoul Yvard og Ithuel Bolt bleve i samme Øieblik bragt ind i Kahytten, skjøndt de kom fra forskjellige Dele af Skibet, og havde ikke Tilladelse til at tale sammen. Begge bleve stillede for Retten, og Beskyldningerne bleve oplæste for dem. Da Raoul havde vedgaaet sin Kundskab i det engelske Sprog, blev der ingen Tolk taget i Ed; men Forretningen blev ført paa sædvanlig Maade. Da man havde i Sinde først at forhøre Franskmanden, og man kunde have Brug for Ithuel som Vidne, blev den Sidste igjen ført ud af Kahytten, da et Krigsforhør aldrig tillader at det ene Vidne hører hvad det andet deponerer, skjøndt en sindrig Substitut for Øret er bleven optaget i den senere Tid, ved at kundgjøre i Aviserne, Dag for Dag, alt hvad der passerer, naar Forhandlingernes Længde vil tillade et saadant Konstgreb.

„Vi vil nu tage Signor Andrea Barrofaldi i Ed," begyndte Retsadvocaten, saasnart som Preliminairerne vare iagttagne. „Denne er en catholsk Bibel, Sir, og jeg vil oplæse Eden paa Italiensk, naar De først vil have den Godhed at tage mig i Ed som Tolk."

Dette skeete, og Eden blev paa behørig Maade aflagt af Vicegouverneuren. Dernæst fulgte nogle faa

Spørgsmaal angaaende Vidnets Stilling, Fødeland, ɔc. hvorpaa man skred til de væsentligere Sager.

„Signor **Vice-governatore**, kjender De Fangen efter Udseende?" spurgte Retsadvocaten.

„Si; jeg har havt den Ære at see ham i min Residents paa Den Elba."

„Under hvilket Navn og under hvilke Omstændigheder har De kjendt ham, Signore?"

„Ja, han kaldte sig Sir Smees, en Capitano i den engelske Konges Tjeneste."

„Hvilket Skib foregav han at commandere?"

„**Ze Ving-y-Ving**, en Lugger, hvilken jeg senere har havt Grund til at troe er **Le Feu-Follet**, en Corsar under fransk Flag. Monsieur bærede mig med to Besøg i Porto Ferrajo i Egenskab af Sir Smees."

„Og De veed nu at det er Raoul Yvard, den franske Kapergast, som De har anført?"

„Ja, veed? — jeg veed at man siger dette er Signore Yvard, og at **ze Ving-y-Ving** er **Le Feu-Follet**."

„Man siger, vil ikke være tilstrækkeligt, Signor Barrofaldi, kan De ikke sige dette ifølge Deres egen Kundskab?"

„**Non, Signore.**"

Retten blev nu hævet; da den atter begyndte blev der sendt Bud efter Vito Viti, og da han blev taget i Ed blev hans Opmærksomhed særligen henvendt paa Korset bag paa Bogen.

„Har De nogensinde forend ved denne Leilighed seet Fangen, Signor Vito Viti?" spurgte Retsadvocaten, efter at de preliminaire Spørgsmaal vare blevne forelagte.

„Signore, oftere end det er behageligt at erindre. Jeg troer ikke at to anseete Øvrighedspersoner nogensinde er bleven mere ført bag Lyset, end Vicegouverneuren og jeg! Ja, Signori, de Klogeste blive undertiden som Pattebørn, naar der gaaer en Taage for deres Forstand."

„Meddeel Retten Omstændighederne under hvilke det foregik, Signor Podesta."

„Nu, Signori, Sagen forholder sig saaledes. Som De veed er Andrea Barrofaldi Vice-governatore i Porto Ferrajo, og jeg er dens uværdige Podesta. Det er en Selvfølge at det er vor Pligt at have Tilsyn med enhver Ting, som angaaer det Offentliges Vel, og især med Hensyn til Fremmedes Forretninger og Beskæftigelse, som komme til Øen. Det er nu tre Uger eller mere siden en Lugger eller Felucca blev seet —"

„Hvilken af Delene var det, en Felucca eller en Lugger?" spurgte Retsadvocaten, med Pennen rede til at nedskrive Svaret.

„Begge Dele, Signore, en Felucca og en Lugger."

„Ah, der var to; en Felucca og en Lugger."

„Nei, Signore, men denne Felucca var en Lugger. Tommaso Tonti, vilde ogsaa gjerne skuffe mig i den Anledning; men jeg har ikke været Podesta i en Søhavn i saa mange Aar for Ingenting. Nei, Signore, der gives

alle Slags Feluccaer — Skib-Feluccaer, Brig-Feluccaer og Lugger-Feluccaer."

Da dette Svar blev oversat smilede Rettens Medlemmer, medens Raoul Yvard virkelig lo.

„Godt, Signor Podesta," begyndte Retsadvocaten atter, „Fangen kom ind i Porto Ferrajo med en Lugger?"

„Saaledes sagde man, Signore. Jeg saae ham ikke ombord i den; men han foregav at være Chef for et vist Skib, i Kongen af Englands Tjeneste, ved Navn ze Ving-y-Ving, og sagde at hans eget Navn var Smees, si, il capitano, eller Sir Smees."

„Foregav? — Veed De at denne Lugger var den berygtede franske Kaper, Le Feu-Follet?"

„Jeg veed at man siger saaledes nu, Signore; men Vice-governatore og jeg formodede at det var ze Ving-y-Ving."

„Og veed De ikke at Fangen virkelig er Raoul Yvard, af deres egen Erfaring, mener jeg."

„Corpo di Bacco! — hvorledes skulde jeg kunde vide det, Signor Giudeca-avvocato!" udbrød Vito Viti, der ordret oversatte, hvad han troede at være Inquisitorens Titel, hvorved han omskabte ham til en Slags Skib-Felucca — „hvorledes skulde jeg kunde vide det, jeg søger ikke Omgang med Corsarer, undtagen naar de komme til vor Ø og kalde sig Sir Smees."

Advocaten og Rettens Medlemmer betragtede hinanden alvorlig. Ingen af dem tvivlede i mindste Maade

om at Fangen var Raoul Yvard; men det var nødvendigt, lovmæsigt at bevise det, førend han kunde blive dømt. Cuffe blev nu adspurgt om Fangen ikke havde vedgaaet sin Identitet; men Ingen var istand til at sige at han havde tilstaaet dette med egne Ord, skjøndt meget af hvad han havde sagt vidnede derom. Med et Ord, Retfærdigheden var i den usædvanlige Forlegenhed, ikke at kunne bevise en Kjendsgjerning, om hvilken Ingen tvivlede. Endelig huskede Cuffe paa Ghita og Ithuel, og han skrev deres Navn paa en Lap Papiir, og lod den lange hen til Retsadvocaten. Denne nikkede med Hovedet, som for at tilkjendegive at han forstod hvad Præses meente, og dernæst tillod han Fangen at krydseraminere Vidnerne, om han fandt det tjenligt.

Raoul kjendte fuldkommen sin Stilling. Skjøndt han vist nok ikke var løbet ind i Neapels Bugt i en Spions sædvanlige Hensigter, saa vidste han hvorvidt han havde gjort sig skyldig, og forudsaae med hvilken Redebonhed hans Fjender vilde ødelægge ham, dersom de kunde udfinde den lovmæsige Maade paa hvilken det kunde skee. Han indsaae ogsaa den Forlegenhed hans Anklagere vare stædte i, ved Mangel paa Vidner, og han besluttede med eet at benytte denne Omstændighed, saameget til sin Fordeel som muligt. Indtil det Øieblik var den Tanke aldrig faldet ham ind, at benegte sin egen Identitet, men da han opdagede hvad han antog for et Middel til at undslippe, var det ikke mere end naturligt,

at han vilde benytte sig deraf. Idet han altsaa vendte sig til Podestaen, fremsatte han sine Spørgsmaal paa Engelsk, for at de ved Tolken kunde gjennemgaae den samme Proces, som den øvrige Deel af Forhøret.

„De siger, Signor Podesta," begyndte han, „at De saae mig i Byen Porto Ferrajo, og paa Øen Elba?"

„Si— i hvilken By jeg har den Ære at være en af Autoriteterne."

„De siger at jeg foregav at commandere et Skib i Kongen af Englands Tjeneste; en Felucca kaldet ze Ving-and-Ving?"

„Si -- ze Ving-y-Ving — Chefen for den Felucca."

„Saavidt jeg forstod Mr. Podesta," faldt Lyon ind, „sagde De at Fartøiet var en Lugger."

„En Felucca-Lugger, Signor Capitano, — paa min Ære, hverken meer eller mindre."

„Og alle disse hæderlige Officierer vide godt," bemærkede Raoul ironisk, „at en Felucca-Lugger og en Lugger som Le Feu-Follet antages at være, ere ganske forskjellige Ting. Endvidere har De, mine Herrer, aldrig hørt mig sige at jeg er en Franskmand."

„Non, De har aldrig været saa eenfoldig at tilstaae dette, for En, der hader Navnet Franskmand. Cospetto! dersom alle Storhertugens Undersaater afskyede hans Fjender som jeg gjør det, vilde han være den mægtigste Fyrste i Italien!"

„Uden Tvivl, Signore, og tillad mig nu at spørge

om De hørte noget andet Navn paa den Felucca, end ze Ving-and-Ving? Kaldte jeg den nogensinde Le Feu-Follet?"

„Non, altid ze Ving-y-Ving, aldrig andet; men —"

„Undskyld, Signore, hav den Godhed at besvare mine Spørgsmaal. Jeg kaldte Feluccaen ze Ving-and-Ving; og jeg kaldte mig selv Le Capitaine Smeet; ikke sandt?"

„Si — Ving-y-Ving og il capitano Smees — Sir Smees, en Signore af en berømt engelsk Familie af det Navn, om jeg husker ret."

Raoul smilede, thi han var sig bevidst at denne Idee hidrørte væsentlig fra de to Italieneres Selvbedrag. da det lidet han selv havde sagt i den Anledning, var bleven udtværet mere ved deres Overdrivelser, end ved nogen Hensigt fra hans Side. Dog ansaae han det ikke for klogt at modsige Podestaen, der endnu ikke havde bevidnet noget, som kunde domfælde ham.

„Naar en ung Mand har den Forsængelighed at ønske at blive anseet for adelig," svarede Raoul rolig, „kan det bevise at han er en Daare; men det beviser ikke at han er en Spion. De har ikke hørt mig tilstaae at jeg er en Franskmand, siger De; men hørte De ikke, at jeg sagde at jeg var født paa Guernsey?"

„Si, Signoren sagde, at Familien Smees nedstammede fra den D — som vice-governatoren kalder den, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg aldrig har hørt noget om en

saadan Ø. Der er Sicilia, Sardegna, Elba, Caprea, Ischia, Irlanda, Inghilterra, Scozia, Malta, Capraya, Pianosa, Gorgona og America, med flere andre i Østen; men jeg hørte aldrig noget om en Ø som Guernsey! **Si**, Signore; vi ere ydmyge Folk, og jeg haaber beskedne Folk paa Den Elba, men ikke destomindre kjende vi noget til den øvrige Deel af Verden. Dersom De alligevel ønsker at høre disse Gjenstande klygtigt foredragne, vilde De gjøre vel i at see en halv Timestid ind til vor **vice-governatore**, og bede ham aabne sin Kundskabs Skat for Dem. **San Antonio!** om jeg troer at Italien besidder hans Lige — især med Hensyn til Øer."

„Godt," vedblev Raoul; „og sig nu disse Officierer, Signor Podesta, om De kan gjøre Deres Ed paa, at jeg i det Hele taget havde noget at gjøre med denne Felucca, **ze Ving-and-Ving.**"

„Det kan jeg ikke, Signore, undtagen ifølge Eders egne Ord. De var klædt som en af disse Officierer her, i engelsk Uniform, og sagde at De commanderede ze **Ving-y-Ving.** Medens vi talte om Øer, Signore, forglemte jeg Palmavola og Ponza, hvilke vi passerede begge med dette Skib, paa vor Reise fra Elba."

„Godt, det er altid ret at være omstændtlig naar man er under Ed. Nu, Signor Podesta, er hele Resultatet af Deres Vidnesbyrd, at De ikke veed at den Felucca De omtaler var **Le Feu-Follet**, lige saalidet at jeg er en Franskmand, endnu mindre at jeg er Raoul

Yvard, og at jeg fortalte Dem at jeg var fra Guernsey, og at mit Navn var Jaques Smeet — er det ikke saaledes?"

„Si, De sagde at Deres Navn var Giac Smees, og De sagde ikke at De var Raoul Yvard. Men Signore, jeg saae Dem affyre Deres Kanoner paa denne Fregats Baade, med fransk Flag vaiende, og det er dog Tegn paa Fjendtlighed, saaledes som vi betragte Tingene i Porto Ferrajo."

Raoul følte at dette var et direkte Slag, dog manglede det det tilsvarende Led for at udgjøre et Vidnesbyrd.

„Men De saae ikke mig gjøre dette. — De mener at De saae ze Ving-and-Ving i Træfning med Fregattens Baade."

„Si, saaledes var det — men De sagde mig at De var Chef for ze Ving-y-Ving."

„Lad os forstaae Dem," faldt Retsadvocaten ind, „er det Fangens Hensigt at benægte at han er en Franskmand og en Fjende?"

„Det er min Hensigt, Sir, at benægte enhver Ting, som ikke er bevist."

„Men Deres Accent — Deres Engelsk — ja Deres Udseende viser, at De er en Franskmand."

„Jeg beder om Forladelse, Sir. Der er nu til Dags mange Nationer, som tale Fransk, uden at være Franskmænd. Langs med hele den nordlige Grændse af Frankrig tales der Fransk af Fremmede, — Savoien, Genua og

Vaadtland, ogsaa Englænderne have franske Undersaatter i Canada, foruden Guernsey og Jersys. De vil vel ikke lade en Mand hænge fordi hans Accent ikke er londonsk?"

„I skal vederfares Retfærdighed, Fange," bemærkede Cuffe, „og enhver Tvivl, der er til Gunst for Eder, skal ogsaa komme Eder tilgode. Dog kunde det være godt at underrette Eder om, at det Indtryk, at I er en Franskmand og Raoul Yvard, er meget stærkt, og dersom I kan overtyde os om det modsatte, gjorde I bedst i at bevise det jo før jo heller ved directe Vidnesbyrd."

„Hvorledes kan den ærede Ret troe at dette kan lade sig gjøre? Jeg blev taget i en Baad igaar Aftes, og bliver forhørt denne Morgen, med ligesaa kort Varsel som det der blev givet Caraccioli. Giv mig Tid til at skaffe Vidner og jeg vil bevise hvem og hvad jeg er."

Dette blev sagt med Rolighed og med en Mands Mine, der var sig sin Uskyldighed bevidst, og det frembragte et let Indtryk paa hans Dommere; thi en Appel til Retfærdighedens ufravigelige Grundsætninger, feiler sjelden at gjøre sin Virkning. Der kunde ikke destomindre ikke være nogen Tvivl tilstede hos the Proserpines Officierer, i Særdeleshed hverken med Hensyn til Luggerens Charakteer, eller Fangens; og det var ikke rimeligt, at Mænd, under saadanne Omstændigheder, vilde tillade en Fjende, der havde tilføiet dem saa meget ondt, at undslippe. Forlangendet gjorde dem kun mere forsigtige, og mere

bestemt paa ikke at udsætte sig for at kunne blive beskyldt for nogen uhæderlig Fremgangsmaade.

„Har De nogle yderlige Spørgsmaal at opkaste Vidnet, Fange?" spurgte Præses.

„Ingen for Øieblikket, Sir. Dersom De behager, mine Herre, kunne vi gaae videre."

„Kald Ithuel Bolt," sagde Advocaten, idet han læste det nye Vidnes Navn paa en Liste, der laae foran ham.

Raoul studsede, thi det var aldrig faldet ham ind, at Amerikaneren skulde blive fremstillet i den Egenskab. En Minut efter kom Ithuel, blev taget i Ed, og stillet for Bordenden.

„Dit Navn er Ithuel Bolt?" bemærkede Advocaten, færdig til at nedskrive Svaret.

„Saaledes siger man herombord," svarede Vidnet med Kulde; „skjøndt jeg for min Part ikke har noget Svar at give paa et saadant Spørgsmaal."

„Fragaaer Du Dit Navn, Karl?"

„Jeg fragaaer Intet — ønsker ikke at sige noget, eller at have noget at gjøre med dette Forhør eller dette Skib."

Raoul aandede lettere; thi naar vi skal være ærlige, havde han ikke nogen Tillid til Ithuels Standhaftighed og Uegennytte; og han frygtede at man havde bestukket ham ved at love ham Pardon.

„Du maa huske paa at Du har aflagt Eden, og

kan blive straffet for Opsætsighed, naar Du vægrer Dig ved at svare."

„Jeg har nogle almindelige Begreber om Loven," svarede Ithuel, idet han lod Haanden glide ned ad Vidsken, for at overbevise sig om den var i Orden, „det er noget vi alle lægge os efter i Amerika. Jeg har selv udøvet den i min Ungdom, skjøndt det kun var som Fredsdommer. Vi holdt for at et Vidne ikke behøvede at svare noget, der talte imod ham selv."

„Det er altsaa for ikke at anklage Dig selv, at Du giver saa undvigende Svar?"

„Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke besvarer," sagde Ithuel med en værdig Mine.

„Vidne, har Du noget personligt Bekjendskab til Fangen?"

„Det Spørgsmaal besvarer jeg heller ikke."

„Kjender Du en Person ved Navn Raoul Yvard?"

„Om jeg nu gjorde det, hvad saa? Jeg er en indfødt Amerikaner, og har Lov til at stifte Bekjendskaber i fremmede Lande, naar jeg seer det er til min Fordeel, eller det stemmer overeens med mine Følelser."

„Har Du nogensinde tjent ombord i hans Majestæts Skibe?"

„Hvilken Majestæt? — der er ingen anden Majestæt i Amerika undtagen ham i Himlen, saavidt jeg veed."

„Husk paa at alle Dine Svar bliver ført til Protokols, og kan tale imod Dig ved en anden Leilighed."

„Ikke lovmæsigt; man kan ikke tvinge et Vidne til at afgive Svar, som tjene til Anklage mod ham."

„Vistnok ikke tvinge ham, dog kan han gjøre det af egen fri Villie."

„Da er det Rettens Pligt at advare ham om at være paa sin Post, det har jeg hørt mangen en god Gang i Amerika."

„Har Du nogensinde seet et Skib, kaldet Le Feu-Follet?"

„Hvorledes skulde en Sømand kunde erindre de mangfoldige Skibe han har seet paa det vide Ocean?"

„Har Du nogensinde tjent under det franske Flag?"

„Jeg erklærer at jeg ikke indlader mig paa private Affairer. Da jeg er en fri Mand har jeg Lov til at tjene hvor jeg har Lyst."

„Det nytter ikke noget at udspørge dette Vidne længer," bemærkede Cuffe roligt. „Manden er godt kjendt ombord i dette Skib, og hans egen Sag vil sandsynligviis blive taget under Behandling, saasnart den Foreliggende er tilendebragt."

Advocaten samtykkede og det blev Ithuel tilladt at trække sig tilbage, da hans Stivsindethed blev behandlet med den Ligegyldighed, som Magten pleier at vise mod Afmagt. Der var imidlertid endnu ikke noget lovmæsigt Beviis, der kunde fælde Fangen. Ingen tvivlede om at han var skyldig, og der var den største Grund til at troe, at han commanderede Luggeren, da den for nylig

var i Affaire med det samme Skibs Baade, hvorpaa Retten nu blev holdt, men da Formodning ikke var det Vidnesbyrd Loven fordrede, og Caracciolis Henretielse havde vakt saa megen Sensation, vilde kun Faa indlade sig paa at afsige en Dom, uden at have tilstrækkelig Retfærdiggjørelse for sig. Tingene begyndte virkelig for Alvor at blive ubyggelige, og Retslocalet blev igjen rømmet, for at man kunde raadslaae. I den private Samtale, som paafulgte, deponerede Cuffe alt hvad der var foregaaet, den Maade paa hvilken man var kommen efter Raouls Identitet, og Sandsynligheden for, ja, den moralske Vished man havde, om Sagens rette Sammenhæng. Til samme Tid var han nødt til at indrømme, at han ikke havde noget directe Beviis for, at den Lugger han havde jaget, i det Hele var en Franskmand, og endnu mindre at det var **Le Feu-Follet.** Den havde rigtignok ført fransk Flag, men den havde ogsaa ført engelsk, og the **Proserpine** havde netop gjort det samme. Vel havde Luggeren slaaedes under det trefarvede Flag, hvilket var en Omstændighed, der talede vægtigt imod den; men det var dog ikke noget absolut afgjørende, thi Omstændighederne kunde muligen retfærdiggjøre Bedrageriet til det sidste Øieblik; og han erklærede at selve Fregatten havde givet sig Skin af at fyre paa Batterierne, under det samme Flag. Man maatte erkjende at Sagen var indviklet, og medens i Virkeligheden Ingen tvivlede om Raouls Identitet, frygtede de, som vare bag ved Forhænget, meget at

de kunde blive nødte til at udsætte Forhøret, af Mangel paa Vidner, istedenfor strax at afsige Dommen, det Middel hvorved de havde haabet at komme i Besiddelse af Luggeren. Da alle disse Punkter tilstrækkeligen vare blevne discuterede, og Cuffe havde meddeelt de andre af Rettens Medlemmer, hvorledes den egentlige Sammenhæng var, udpegede han en Fremgangsmaade, som han endnu haabede vilde føre til Maalet. Efter i faa Minutter at have overveiet denne Meddelelse, bleve Dørene aabnede og Retten var atter sat.

„Lad det unge Fruentimmer, som er kjendt under Navnet Ghita, blive bragt ind," sagde Advocaten, efter at have gjennemseet sin Liste.

Raoul studsede, og en Skygge af dyb Bekymring foer over hans Ansigt; men han fattede sig strax, og syntes ubevæget. Ghita og hendes Onkel vare blevne bragte fra Kahytslukafet ned i Skibet, for at de private Consultationer ikke skulde blive overhørte, og det var nødvendigt at vente nogle faa Minutter, inden hun kunde blive fremstillet. Derpaa aabnedes Døren og Pigen traadte ind i Kahytten. Hun kastede et ømt og kjærligt Blik til Raoul; men det fremmede i hendes Stilling, og Edens skrækindjagende Charakteer, for et Væsen, der var saa samvittighedsfuld og uerfaren som hun, drog snart hendes hele Opmærksomhed hen til den Scene, der var umiddelbar for hende. Advocaten forklarede Edens Hellighed man affordrede hende, hvorefter hun aflagde den. Dersom

Ghita havde været mindre overrasket, eller havde hun i ringeste Maade forudseet Følgerne, vilde ingen menneskelig Magt have kundet overtalet hende til at aflægge Eden; men uvidende om alt dette, underkastede hun sig taalmodig, idet hun kyssede Korset med Ærefrygt, og knælede endog ned, medens hun aflagde Eden. Alt dette var matrende for Fangen, da han tydelig forudsaae Følgerne. Hans Ærbødighed for Ghitas skyldfri Hjerte og Sjel var alligevel saa stor, at han hverken ved Blik eller Miner vilde bestræbe sig for at undergrave den hellige Kjærlighed til Sandheden, som han vidste dannede Grundlaget til hendes Charakteer. Hun blev altsaa tagen i Ed, uden at der hændtes noget, som kunde forurolige hende, eller oplyse hende om hvilke Følger, der kunde flyde af denne alvorlige Handling.

Tredie Kapitel.

„Deres Navn er Ghita," begyndte Advocaten, idet han eftersaae sin Memoranda — „Hvad meer end Ghita?"

„Ghita Caraccioli, Signore," svarede Pigen, med en Stemme, der var saa blid og sød, at den skaffede hende en Ven i hver af Tilhørerne.

Dette Navn hørtes alligevel ikke uden at frembringe en almindelig Studsen, og forundrede Blikke vexledes mellem Alle i Kahytten; meest blandt Skibets Officierer, da de, som ikke havde Tjeneste, vare tilstede som Tilhørere.

„Caraccioli?" gjentog Advocaten, med Eftertryk. „Det er et stort Navn i Italien. Gjør De Fordring paa at høre til det berømte Huus, som bærer dette Navn?"

„Signore, jeg gjør ikke Fordring paa noget, som er berømt, da jeg kun er en ydmyg Pige, der boer hos sin Onkel i Prindsens Taarne paa Monte Argentaro."

„Hvorledes hænger det da sammen at De fører det udmærkede Navn Caraccioli, signorina?"

„Jeg tør nok sige, Mr. Medford," bemærkede Cuffe, naturligviis paa engelsk, „at det unge Fruentimmer ikke selv veed hvorfra hun har faaet det Navn. Saadanne Ting behandler man meget let i Italien."

„Signore," sagde Ghita alvorlig, efter ærbødig at have ventet til Capitainen blev færdig, „jeg bærer, som det sædvanligt er Tilfælde med Børn, min Faders Navn; men det er et Navn, paa hvilket der siden igaar hviler en stor Vanære, da hans Fader blev til Skue for Tusinder af Neapolitaneres Blikke, idet hans alderstegne Legeme hang under en af Eders Skibes Raanokke."

„Og gjør De Fordring paa at være den ulykkelige Admirals Sønnedatter?"

„Som en saadan har man lært mig at anse mig. Gid hans Sjel maa hvile i Fred, hvilket hans Fjender

ikke vilde tillade hans Legeme! Hin Forbryder, hvorfor De udentvivl anseer ham, var min Farfader, skjøndt kun Faa vidste det, medens han var en Prinds og en af Kongens høie Officierer."

En dyb Taushed fulgte, det besynderlige ved denne Omstændighed, og det Præg af Sandhed, som skinnede igjennem Pigens Væsen, forenede sig for at vække en ualmindelig Opmærksomhed.

„Admiralen blev anseet for at være barnløs," bemærkede Cuffe sagte. „Udentvivl har Pigens Fader været Frugten af en eller anden let Forbindelse."

„Dersom der har været givet noget Løfte, eller nogen Erkjendelse er bleven yttret for Vidner," mumlede Lyon, „vilde Parret, ifølge Skotlands Love, være ligesaa stærkt sammenspledsede, som nogen Erkebiskop i England kunde gjøre det."

„Da dette er Italien, er det ikke rimeligt at de samme Love herske her. — Husk paa," sagde Advocaten til Ghita, „at De har svoret paa at tale Sandhed, den rene Sandhed, og intet uden Sandhed."

Ghitas Hjerte bankede voldsomt, og Blodet steg hende heftigt til Kinderne. Hun havde ingen Kjendskab til en Ret, og hun vidste ikke hvad det var man vilde have at vide af hende. Men Uskyldigheden vandt Herredømmet, hendes rene Sjel og hendes pletfri Samvittighed kom hende til Hjelp, ved at lade hende føle, at hun

ingen Grund havde til at rødme over hvilkensomhelst Følelse hun muligen kunde nære.

„Signore," sagde hun, idet hun slog Øinene ned paa Dækket, da Forsamlingens Blik var fæstet paa hende, „jeg kjender Raoul Yvard, den Person De nævner, det er ham der sidder mellem de tvende Kanoner der. Han er en Franskmand, og han commanderer Luggeren, som De kalde the Feu-Follet."

„Jeg vidste nok at vi skulde faae det altsammen ud af dette Vidne," udbrød Cuffe, ikke istand til at bevinge den Glæde han følte, ved at erholde det attraaede Vidnesbyrd.

„De siger at De veed dette af egen Erfaring," spurgte Advocaten.

„Messieurs," sagde Raoul, idet han reiste sig, „vil De tillade mig at tale? Dette er en grusom Scene, og hellere end jeg vil udstaae den, hellere end jeg vil forvolde denne kjære Pige en tilkommende Smerte, som jeg veed hendes Svar vil føre med sig, beder jeg De vil tillade hende at trække sig tilbage, naar jeg lover Dem at tilstaae alt, hvad De muligen kan faae at vide af hende."

Efter en kort Raadslagning blev det bebudet Ghita, at hun kunde forlade Kahytten; men Pigen var bleven urolig ved at see Raouls Ansigt, skjøndt hun ikke forstod hvad der var bleven sagt paa Engelsk, og hun vilde nødig forlade Stedet uden at vide det.

„Har jeg sagt noget der kan skade Dig, Raoul?"

spurgte hun ængstligt. „Jeg havde svoret ved Guds Ord og ved det hellige Kors; havde jeg forudseet at det kunde blive til nogen Skade for Dig, skulde hele Englands Magt ikke have været istand til at faae mig til aflægge saa høitidelig en Ed, og da kunde jeg have været taus."

„Det gjør intet til Sagen, min Kjære, Sandheden maatte dog paa en eller anden Maade komme for Dagen, og til sin Tid skal Du faae alt at vide — og nu, Messieurs," (Døren lukkedes efter Ghita) „behøves der ikke at lægges Skjul paa noget mellem Dem og mig. Jeg er Raoul Yvard, den Person De antager mig for, og den Person, som vel nogen af Dem maa kjende mig for at være. Jeg sloges med Eders Baade, Monsieur Cuffe, undgik Eders Brander, og førte Dem paa en lystig Jagt omkring Elba. Jeg bedrog Signor Barrofaldi og hans Ven Podestaen, og det altsammen af Kjærlighed til denne yndige Pige, som nylig har forladt Kahytten, da ingen anden Bevæggrund har bragt mig til Porto Ferrajo, eller ind i Neapels Bugt, derpaa giver jeg en Franskmands Æresord!"

„Bah!" mumlede Lyon. „Man maa tilstaae, Sir Frederick, at den Fane Fangen beraaber sig paa, kun er lidet at anbefale."

Ved en anden Leilighed kunde National-Had, og nationale Fordomme, have bevæget de øvrige af Rettens Medlemmer til at smile over dette Indfald; men Raouls Ansigt udtrykte en Alvor og en Oprigtighed, som, om

det ikke indgjød fuldkommen Tillid, idetmindste indgjød Agtelse. Det var ikke muligt at belee en saadan Mand, og længe næret Fjendskab blev straffet ved hans aandrige og mandige Erklæringer.

„Der vil ikke være videre Brug for Vidner, Hr. Advocat, dersom Fangen er villig til at bekjende den rene Sandhed," bemærkede Cuffe. „Det er alligevel passende, Monsieur Yvard, at gjøre Dem bekjendt med de mulige Følger. Det gjælder her om Deres Liv, da Beskyldningen gaaer ud paa at være kommen forklædt ombord i et engelsk Skib, eller snarere ind i Centret af den engelske Flaade, da De er en Fjende, der ligger i Krig med Hans Majestæt."

„Jeg er en Franskmand, Monsieur, og jeg tjener mit Fædreland," svarede Raoul med Værdighed.

„Deres Ret til at tjene Deres Fædreland er der Ingen der vil formene Dem; men De maa vide at det er imod den civiliserede Krigsførings Love, at tjene i Egenskab af Spion. De er nu advaret og kan tage Deres Forholdsregler. Dersom De har noget at anføre, ere vi rede til at høre det."

„Messieurs, der er kun lidet mere at sige," svarede Raoul. „At jeg er Deres Fjende, ligesom jeg er en Fjende af alle dem, der vil Frankrigs Undergang, negter jeg ikke. De veed hvem jeg er og hvad jeg er, — og jeg føler ingen Anledning til at gjøre Undskyldning for nogen af Delene. Som tappre Engelskmænd vil De vide,

at skatte den Kjærlighed en Franskmand føler for sit Fædreland. Hvad det angaaer at jeg er kommen ombord i dette Skib, da kan De ikke anvende det som en Beskyldning mod mig, da det var ifølge Deres egen Indbydelse at jeg kom. Gjestfrihedens Rettigheder ere ligesaa hellige, som de ere almindelige."

Rettens Medlemmer vexlede betydningsfulde Diekast, og der var en Pause af mere end en Minuts Varighed. Derpaa optog Advocaten atter Traaden i Forretningerne, ved at sige:

„Jeg ønsker, Fange, at De nøiagtigt opfatter de legale Virkninger af Deres Indrømmelser; thi jeg ønsker dem fremførte i Form, og med Betænksomhed, ellers maa vi skride til at afhøre andre Vidner. De siger at være Raoul Yvard, en født Fiende, under Vaaben mod Kongen."

„Det er altsammen sandt; men jeg blev, som jeg nylig har anført, indbudt til at komme herombord."

„De er endvidere beskyldt for at være roet ind iblandt de af Hans Majestæts Skibe, som nu ligge i Neapels Bugt, og som ere under Commando af Contreadmiral Lord Nelson, Hertug af Bronté paa Sicilien, da De er i den samme Forklædning, skjøndt en født Fjende, i den Hensigt at foretage Deres Undersøgelser som Spion, og udentvivl for at benytte Dem af de Oplysninger, De saaledes har erholdt, til Skade for hans Majestæts Undersaatter, og til Fordeel for Dem selv og den Nation De tjener."

„Monsieur, dette er ikke Tilfældet — parole d' honneur, jeg gik ind i Bugten for at søge Ghita Garaccioli, der eier mit hele Hjerte, og hvem jeg vilde overtale til at blive min Kone. Intet andet bevægede mig til at komme ind i Bugten; og jeg anlagde den Dragt for ikke at blive kjendt og anholdt."

„Dette er et vigtigt Factum, dersom De kan bevise det, thi skjøndt det ikke egentlig vilde frikjende Dem, vilde det gjøre sin Virkning paa den en chef Commanderende, naar han skal afgive Kjendelse over denne Rets Dom."

Raoul betænkte sig. Han tvivlede ikke om at Ghita, hvis Vidnesbyrd nylig havde viist sig at være saa alvorlig en Sag imod ham, vilde bevidne at hun troede at hans Bevæggrunde vare de anførte, og dette ydermere paa en Maade, og med bestyrkende Omstændigheder, der vilde have Vægt, saameget mere, som hun kunde bevidne, at han tidligere havde gjort det samme paa Øen Elba, og pleiede endog nu og da at aflægge hende et flygtigt Besøg paa Monte Argentaro. Raoul vilde ikke destomindre meget nødig at Ghita atter skulde fremstilles for Retten. Med oprigtig Kjærligheds skinsyge Ømfindtlighed, vilde han nødig udsætte Gjenstanden derfor, for hans eget Kjøns Blikke og Bemærkninger; dernæst kjendte han den Magt han besad over Pigens Følelser, og var alt for ømfindtlig til ikke at tage Hensyn paa alle de Betragtninger, der kunde have Indflydelse paa en Mand, i et saa delikat Punkt; og han kunde ikke forsone sig med

den Tanke, at lægge Følelser offentlig til Skue, som han ønskede skulde være ligesaa hellige for Andre, som de vare det for ham selv.

„Kan De bevise hvad De har anført, Raoul Yvard?" spurgte Advocaten.

„Monsieur, jeg frygter for at det ikke staaer i min Magt. Der er een, men — jeg frygter meget at det ikke staaer i min Magt — med mindre det maa være mig tilladt at udspørge min Ledsager, han som allerede har været fremstillet for Retten."

„De mener Ithuel Bolt, formoder jeg. Han har endnu ikke været ordentlig fremstillet for os; men De kan stille ham, eller ethvert andet Vidne; idet Retten forbeholder sig sidenefter at bedømme, hvorvidt Vidnesbyrdet kan anseés for gyldigt eller ikke."

„Da skulde jeg ønske, Monsieur, at Etoo-ell maatte komme."

De nødvendige Ordre bleve givne, og Ithuel stod snart efter for sine Dommere. Eden blev aflagt og Ithuel teede sig som det ikke var noget nyt for ham.

„Dit Navn er Ithuel Bolt?" begyndte Advocaten.

„Saaledes kalder man mig ombord i dette Skib, men dersom jeg skal være Vidne, saa lad mig sværge frit, jeg holder ikke af at Ordene blive lagt mig i Munden, eller Tanker blive lænkede til mig med Jern."

Da Ithuel sagde dette, løftede han sine Arme i Veiret og fremviiste Haandjernene, hvilke Justitssergeanten

ikke havde villet aftage, og som Officiererne i Retten havde overseet. Et bebreidende Blik fra Cuffe og nogle Ord fra Yelverton raadede Bod herpaa, og Ithuel blev befriet fra Jernet.

„Nu kan jeg svare mere samvittighedsfuldt," vedblev Vidnet, med et haanligt Griin. „Naar Jern æder sig ind i Kjødet, føler man sig tilbøielig til at sværge paa hvad man troer vil være eens Herrer behageligt. Gaae videre, squire, dersom De har noget at sige."

„Du lader til at være en Engelskmand."

„Gjør jeg? Da lader jeg til at være hvad jeg ikke er. Jeg er en Indfødt fra Granit-Staten i Nordamerika. Mine Forfædre gik for mange Aar siden til den Verdensdeel, for deres religieuse Begrebers Skyld. Hele Landet deromkring er i betydelig Opkomst, blot paa Grund af deres Privilegier."

„Kjender Du denne Fange, Ithuel Bolt, — den Person, som kaldes Raoul Yvard?"

Ithuel følte sig lidt forlegen ved at besvare dette Spørgsmaal. Uagtet de ophøiede Bevæggrunde, som havde ført hans Forfædre ind i Ørkenerne, og hans egne høie Tanker om hans Religions Fortrin, var en Ed bleven en Slags omskiftelig Forpligtelse hos ham, lige siden den Dag han første Gang lærte en Toldbod at kjende. Det var ikke rimeligt at en Mand, der havde svoren paa saa mange falske Faktura, skulde være saa nøieregnende naar det gjaldt om at tjene en Ven; dog, ved at benegte

Bekjendtskabet, kunde han bringe sig selv i Miscredit, og saaledes gjøre sig det umuligt at være Raoul til Nytte i et væsentligere Punkt. Imellem ham og Raoul var der en mærkværdig, moralsk Forskjellighed; thi medens han, som hovmodede sig af sit religieuse Slægtskab og gudsfrygtige Opdragelse, havde en forunderlig, bøielig Samvittighed, vilde Raoul, der næsten var en Atheist i Mening, have afskyet en uskyldig Løgn, naar han var i en Stilling, hvor det gjaldt hans Ære I Henseende til Krigslist var der faa Mennesker snildere, eller som holdt mere af at udføre dem, end Raoul Yvard; men naar Masken var aflagt, eller han faldt tilbage til sin egen medfødte Sjelsværdighed, kunde ikke Døden selv have afpresset ham et tvetydigt Ord. Paa den anden Side havde Ithuel en Slags Kjærlighed for Løgn, især naar den kom ham selv til Gavn, eller skadede hans Fjende, da han fandt et Middel til at forlige alt dette med sin Andagt, hvilket er temmeligt eiendommeligt for Fanatisme, da den begynder at blive luvslidt. Ved denne Leilighed var han rede til at sige hvilketsomhelst, han troede vilde passe bedst med hans Capitains Ønsker, og heldigvis udtydede han Udtrykket i den andens Ansigt rigtigt.

„Jeg kjender Fangen, som De kalder ham, squire," svarede Ithuel, efter den Pause, som var nødvendig for at komme til denne Slutning — „Jeg kjender ham godt, og han er et sandt Skabningens Mesterværk, naar han kommer rigtig i Strømmen af Eders engelske Handel.

Dersom der havde været en Raoul Yvard ombord i enhver Franskmand ved Nilen der ovre i Ægypten, formoder jeg at Nelson vilde have fundet, at hans Brev manglede en eller anden Efterskrift."

„Indskrænk Dine Svar, Lidne, til hvad der bliver spurgt Dig om," sagde Cuffe med Værdighed.

Ithuel var altfor vant til at vise Capitainen paa hans gamle Skib Ærefrygt, til at vove paa et Svar; men dersom Blikke kunde have anrettet ondt, vilde hin vigtige Embedsmand ikke have sluppen ganske uskadt. Da han intet svarede, fortsattes Forhøret.

„Du veed at han er Raoul Yvard, der commanderer den franske Kaperlugger, **Le Feu-Follet**?" vedblev Advocaten, da han ansaae det for klogt at bestyrke det han alt havde indført i Protocollen, angaaende Fangens Indrømmelse af Identiteten, med nogle Bi-Vidnesbyrd.

„Nu — kanskee —" svarede Ithuel, i en eiendommelig provindsial Tone, der indeholdt en heel Deel Granit, „det vil sige jeg kan slutte mig dertil," og idet han opfangede et Blik, der tilkjendegav Raouls Bifald, tilføiede han: „oh! ja, derom kan der ikke være den ringeste Tvivl. Han er Capitain paa Luggeren, og en af den rigtige Slags er han!"

„Du fulgtes med ham da han igaar i denne Forklædning kom ind i Bugten ved Neapel?"

„I Forklædning, **squire**! Har jeg nogen Forklædning? jeg er en Amerikaner, der sysselsætter sig paa for-

skjellige Maader og gaaer ganske efter mit eget Hoved; da jeg hører til de Neutrale, behøver jeg ikke at forklæde mig for at gaae hvorhen jeg lyster. Jeg er aldrig i Forklædning, undtagen naar jeg har strakt min Klyver vel meget, og det veed De nok hænder de fleste Søfolk en Gang imellem."

„Du behøver ikke at svare noget for Dit eget Vedkommende, som kan tjene til at domfælde Dig. Veed Du under hvilket Paaskud, eller i hvilken Hensigt Raoul Yvard kom ind i Bugten ved Neapel igaar?"

„Naar jeg skal sige den rene Sandhed, **squire**, saa veed jeg det ikke," svarede Ithuel ligefrem; thi det Baand, der bandt den unge Franskmand saa tæt til Ghita var, i alt hvad der angik dets helligere Følelser, et sandt Mysterium for et Væsen, der var saa slov med Hensyn til de renere Attraaer.

„Capitain Rule er meget tilbøielig til at snuse omkring paa Kysten, men hvilket særegent Ærinde han havde til Hensigt med denne Expedition, er jeg ikke istand til at sige Dem. Jeg maa tilstaae at hans Ærinder i Land, undertiden ere ganske ubegribelige! — hvorom Den Elba kan vidne, Gentlemen."

Ithuel kunde ikke bare sig for at lee, da han gjorde denne Hentydning; thi han besad, paa sin Maneer, en Slags Lune, som han ved given Leilighed hengav sig til, paa samme Maade, som det er sædvanligt hos den Klasse, af hvilken han var et mærkværdigt Medlem.

„Bryd Dig ikke om hvad der hændtes paa Elba. Ønsker Fangen at forelægge Vidnet nogle Spørgsmaal?"

„Etuelle," spurgte Raoul, „veed Du ikke, at jeg elsker Ghita Caraccioli?"

„Nu, Capitain Rule, jeg veed at De troer det, og at De siger det, men jeg betragter alle saadanne Ting som foranderlige, og ikke til at stole paa."

„Er jeg ikke ofte gaaet iland paa Fjendens Kyst, blot for at see hende og for at være i hendes Nærhed?"

Nu havde Ithuel, der i Begyndelsen ikke ret havde vidst hverken ud eller ind, faaet Nøglen, og intet Vidne kunde fra det Øieblik af have bidraget mere til hans Retfærdiggjørelse.

„Det har De," svarede han, „idetmindste hundrede Gange, og det tvertimod mit Raad."

„Var ikke min eneste Hensigt med at gaae ind i Bugten igaar, at finde Ghita og kun Ghita?"

„Netop det. Derom kan der ikke være mere Tvivl, mine Herrer, end at Vesuvius staaer der oppe over Bugten og ryger som en Teglovn. Det var Capitain Rule's eneste Ærinde."

„Det forekom mig, Vidne," faldt Lyon ind, „at Du for et Øieblik siden forklarede, at Du ikke kjendte noget til Fangens Hensigt, med at komme ind i Bugten ved Neapel, — Du sagde at hans Fremgangsmaade undertiden var ganske ubegribelig."

„Meget sandt, Sir, og saaledes forekommer den mig.

Jeg vidste, at denne Kjærlighed var det eneste, der laae paa Bunden af Sagen, men jeg kalder ikke Kjærlighed et Motiv, da jeg anseer den for ubegribelig. Der har De Forklaringen. Ja, jeg vidste at det var Kjærlighed til Miss Gyth; — men Kjærlighed er, som sagt, intet Motiv i Loven."

„Svar kun paa hvad der bliver spurgt om, Retten vil nok selv vide at bedømme Motiverne. Hvoraf veed Du, at Kjærlighed til den unge Pige, Du taler om, var den eneste Gjenstand, der bragte Raoul Yvard til at gaae ind i Bugten?"

„Saadant noget finder man ud af, ved at være i Selskab med en Mand; Capitain Rule gik først, for at søge det unge Fruentimmer, op paa hint Bjerg, hvor hendes Tante boer, og jeg gik med ham for at tale Engelsk, om det skulde blive nødvendigt, og da vi ikke fandt Gyth hjemme, fik vi en Baad og fulgte efter hende over til Neapel. Saaledes seer De, Sir, at jeg nok maa kunne vide, hvilket Fartøi det var, han jagede hele Tiden."

Da alt dette var fuldkommen overeensstemmende med Sandheden, fortalte Ithuel det naturligt og paa en Maade, der var skikket til at vinde Tiltro.

„Du siger, Vidne, at Du ledsagede Raoul Yvard paa et Besøg til den unge Pige Githa Caracciolis Tante," bemærkede Cuffe skjødesløst, men i den Hensigt at forlede Ithuel til at give et uforsigtigt Svar. „Hvorfra kom Du, da Du begyndte denne Vandring?"

„Det vil beroe paa, fra hvilket Sted man begynder at holde Bestik, og den Tid, paa hvilken man afseilede. Jeg kan nu sige, at jeg afseilede fra Amerika, hvilken Verdensdeel jeg forlod for nogle Aar siden, eller jeg kunde sige fra Nantes, i hvilken Havn vi gjorde os klar til at gaae tilsøes. Hvad Capitain Rule angaaer, da vilde han rimeligviis sige Nantes."

„Paa hvad Maade kom Du fra Nantes?" vedblev Cuffe, uden at forraade Vrede over det Svar, der nok kunde ansees for at være impertinent; eller Forundring, som om han havde Vanskelighed ved at forstaae det. „Du foretog dog ikke Touren til Hest, skulde jeg mene?"

„Oh! nu begynder jeg at forstaae Dem, Capitain Cuffe. Nu, naar jeg skal sige Sandhed, kom vi i Luggeren the Few-Folly."

„Det tænkte jeg nok; og hvor forlod I Luggeren, da I gik for at besøge Tanten?"

„Vi forlod den slet ikke, Sir, thi da den var under Seil, havde vi ikke saasnart sat Fod i Jollen og kastet Fangelinen los, førend den forlod os, som vi havde været et Træ, plantet paa den tørre Grund."

„Hvor skete dette?"

„Naturligviis tilsøes, Capitain Cuffe; saadant noget kunde vanskeligt lade sig gjøre iland."

„Det forstaaer jeg altsammen. Men Du siger, at Fangen forlod sit Skib for at besøge det unge Fruentimmers Tante, derpaa gik han ind i Bugten, i den eneste

Hensigt at finde det unge Fruentimmer selv. Dette er nu en vigtig Kjendsgjerning, da det angaaer Fangens Motiver, og det kan gjælde hans Liv. Retten maa have alle Kjendsgjerningerne for sig. Siig os nu, som en Begyndelse, hvor forlod Raoul Yvard sin Lugger for at bestige hint Forland?"

„Jeg troer ikke, Capitain Cuffe, at De har faaet Historien fuldkommen rigtig. Naar Alt kommer til Alt, gik Capitain Rule ikke til Bjerget, saa meget for at see Tanten, som for at see Nieces i Tantens Bolig; naar man vil ende Historien rigtigt, maa man ogsaa begynde den rigtigt."

„Jeg forlod Le Feu-Follet, Monsieur Le Capitaine," bemærkede Raoul roligt. „ikke to Kabellængder fra det Sted, hvor Eders eget Skib nu ligger; men det var paa en Time af Natten, i hvilken de gode Folk i Capri sov, og de vidste ikke noget af vort Besøg. De seer at Luggeren ikke længer er her."

„Og vil Du bekræfte denne Historie under Edens Hellighed?" spurgte Cuffe Ithuel, idet han kun lidet forestillede sig, hvor let det faldt Vidnet at bekræfte enhver Ting, som han fandt det passende, paa den Maade, han anførte.

„Vistnok er hvert Ord sandt, Gentlemen," svarede Ithuel; „det var ikke mere end en Kabellængde fra dette selvsamme Sted, saavidt jeg kan skjønne."

„Og hvor er Luggeren nu?" spurgte Cuffe, idet han

i sin Iver for at faae mere at vide, forraadte Hensigten med alle hans Spørgsmaal.

Men Ithuel var ikke saa let at løbe med. Idet han affekterede en qvindagtig Undseelse, svarede han smaaleende:

„Nu, Capitain Cuffe, jeg er ikke istand til at besvare et Spørgsmaal, som dette, under den høitidelige Eed, som De kalder det. Ingen kan vide, hvor den lille Folly er, undtagen dem, som ere ombord i den."

Cuffe kom lidt ud af Fatning ved dette Svar, medens Lyon smilede ironisk; den Sidste paatog sig nu at udspørge, da han stod i den Formening, at hans Skarpsindighed og Snildhed nok kunde veie op mod Ithuels Snuhed og Udflugter.

„Vi vente ikke, at Du, ifølge Dine Kundskaber," begyndte han, „skal kunne sige os den nøiagtige Plads, efter Brede og Længde, eller efter Compasstregerne, af dette Fartøi som Nogle kalde the Few-Folly, Andre the Feu-Follet, og som det nu lader til af Dig selv kaldes den lille Folly; thi det kan, som Du ganske rigtig har bemærket, kun vides af dem, som virkelig ere ombord i den; men Du kan maaskee erindre det Sted, hvor I kom overeens om at I skulde finde Luggeren, ved Eders Tilbagekomst fra denne farlige Expedition, som I have foretaget i Bugten ved Neapel."

„Dette Spørgsmaal afviser jeg, da det strider mod Loven," svarede Ithuel med en Fyrighed og Bestemthed,

der bragte Advocaten til at studse, og Rettens Medlemmer til at betragte hinanden med Forundring.

„Ja, naar Du afviser dette Spørgsmaal, paa Grund af at et sanddru Svar vilde fælde Dig, saa kan jeg ikke fortænke Dig deri; men saa maa Du ogsaa godt betænke, hvilke Følger det kan have, naar Din egen Sag bliver taget for."

„Det er ifølge almindelige Principer, jeg afviser det," sagde Ithuel. „Hvad endog Capitain Rule kan have sagt om den Gjenstand, naar jeg indrømmer at han har sagt noget, der netop kunde understøtte Argumentet, naar jeg indrømmer, siger jeg, at han har sagt noget om den Gjenstand, saa kan det ikke være Vidnesbyrd, da det over hele Verden bliver anseet som lovstridigt, at Rygter skal tjene som Vidnesbyrd."

Retsmedlemmerne saae paa Advocaten, der gjengjeldte dette Blik med passende Alvor; derpaa blev Retten, ved et Vink af Sir Frederik, for Øieblikket hævet, for privat at kunne afhandle Sagen.

„Hvorledes er dette, Hr. Advocat?" spurgte Cuffe, da Kahytten var rømmet. „Det er af den største Vigtighed at udfinde, hvor Luggeren er. Holder De for at Spørgsmaalet er lovstridigt?"

„Dets Vigtighed gjør det bequemt, Sir; hvad Lovligheden angaaer, da indseer jeg ikke, hvad den Omstændighed kan have at beityde, at Kjendsgjerningen kom for Dagen ved en Samtale."

„Troer De det," bemærkede Sir Frederik, idet han saae mere betænksom ud end sædvanlig. „Englands Domstole ere bekjendte for deres Lovmæssighed, og jeg vilde meget nødig at vi skulle staae tilbage i dette vigtige Punkt. Hvad der er bleven sagt, maa høres, for at kunne blive gjentaget, og dette synes at have meget Lighed med Vidnesbyrd, der grunder sig paa Rygte. Det er noget, jeg troer vi ere enige om at maatte forkaste."

„Hvad er Deres Mening, Capitain Lyon?" spurgte Præses.

„Sagen er noget knudret, men den kan nok løses," gjensvarede Skotlænderen, idet hans haarde Træk udtrykkede en foragtelig Latter. „Alexander og hans Sværd vil ikke mangle for at overhugge Knuden, mener jeg, naar vi tænke os ret om. Hvad er det for en Ting, der skal bevises? Nu, det Sted, som blev aftalt til en Samlingsplads mellem denne Rawl Cevart og hans Folk. Dette Arrangement maa nu være skeet mundtligt eller skriftligt; dersom det er skeet mundtligt, saa vil Vidnesbyrd paa de sagte Ord ikke kunne henføres under Rygte, ikke mere end Vidnesbyrd paa hvad en Mand har seet, vil være Diesyn."

„Ganske sandt, mine Herrer!" udbrød Advocaten, der ikke følte sig lidt lettet, ved at finde et Middel til at rede sig ud af Forlegenheden. „Dersom Overeenskomsten er skeet skriftligt, saa maatte den Skrivelse om muligt fremlægges, som det bedste Vidnesbyrd, der kunde tilveie-

bringes; men er den skeet mundtligt, kan disse Ord blive beedigede."

Cuffe følte stor Lettelse ved denne Mening, og da Sir Frederik ikke syntes meget tilbøielig til at forsægte sine Anskuelser, vilde Sagen være bleven afgjort paa Stedet, dersom ikke Lyst til at disputere om retslige Gjenstande havde dannet et Hovedtræk i Lyons moralske Temperament.

„Jeg stemmer med Advocaten, med Hensyn til Distinctionen om Admission af Vidnesbyrdet, paa Grund af, at det ikke technisk er, hvad man kalder Nygtevidne," bemærkede han; „men der fremstiller sig en Vanskelighed for mig, med Hensyn til hvad der passer sig. Et Vidne har aflagt Eed paa at holde sig til Sagen, naar han er for Retten; men han har ikke gjort Eed paa at afhandle enhver Ting i Himlen og paa Jorden. Passer det nu til den Kjendsgjerning, at Rawl Cevart er en Spion, at han traf visse Overeenskomster for at møde dette eller hiint Medmenneske, paa dette eller hiint Sted? Saaledes som jeg opfatter Loven, deler den alle Spørgsmaal i to Hovedklasser, den bequemme og den ubequemme, af hvilke den første er legal og den anden illegal."

„Jeg antager, at det vilde være temmelig uforskammet," sagde Sir Frederik foragteligt, „for saadan en Karl, som denne Bolt, at turde vove paa at kalde noget Spørgsmaal, vi kunde give ham, for impertinent!"

„Det er ikke derom det dreier sig, Sir Frederik, da

dette er en reen retslig Sag, medens De tænker paa Stilling og Etiquette. Dernæst er der to Klasser af det bequemme og to af det ubequemme, den ene er saa at sige legal og logisk, den anden conventionel og høflig, som man kan kalde det. Der er en fiin Distinction skjult mellem disse to."

„Jeg troer, Retten er af den Mening, at Spørgsmaalet er afgjort," bemærkede Cuffe, der var utaalmodig over Skotlænderens Skarpsindighed, idet han bukkede for Sir Frederik, for at forlange et Samtykke som han øieblikkelig fik. „Vi ville atter aabne Dørene og fortsætte Forhøret."

„Retten er af den Mening, Vidne," begyndte Advocaten, da hver især atter havde indtaget deres Plads, „at Du skal besvare Spørgsmaalet. For at Du kan forstaae det, vil jeg nu gjentage det. Hvor kom man overeens om, at Raoul Yvard og hans Folk atter skulde mødes?"

„Jeg troer ikke, at Folkene ombord i Luggeren havde noget at sige i den Sag," svarede Ithuel fuldkommen rolig. „Dersom de havde, veed jeg ikke noget derom."

Retten følte sig forlegen; men da det paa ingen Maade kunde gaae an saaledes at lade sig Stolen sætte for Døren, verlede Medlemmerne et determineret Dieskast og Forhøret fortsattes.

„Om ikke Mandskabet, saa Officiererne! Hvor kom Fangen og hans Officierer overeens om, at den Første

skulde finde Luggeren, naar han vendte tilbage fra sin Expedition i Bugten?"

„Nu, Gentlemen," svarede Ithuel, idet han skjød Skraaen fra den ene Side i Munden over i den anden, „jeg maa rigtignok slutte, at De ikke har synderligt Kjendskab til Capitain Rule, naar Alt kommer til Alt. Han pleier aldrig at indlade sig paa nogen Overeenskomst. Hvad han vil have udført, det giver han Ordre til, og hvad han befaler, det maa skee."

„Hvad befalede han da med Hensyn til det Sted, hvor Luggeren skulde vente hans Tilbagekomst?"

„Det gjør mig ondt, at jeg maa falde Retten besværlig," gjensvarede Vidnet med beundringsværdig Selvbeherskelse; „men Lov er Lov, over den hele Verden, og jeg antager rigtignok, at dette Spørgsmaal er imod den. I Granit-Staten holder man altid for, at naar en Ting kan blive beviist af den Person, som sagde et eller andet særegent Ord, da maatte Spørgsmaalet rettes til ham og ikke til en Uvedkommende."

„Ikke naar den Person er en Fange, og under Anklage," svarede Advocaten, der studsede ved at høre en saadan Distinction fra en saadan Kilde, „skjøndt Bemærkningen kan være god nok i Tilfælde, hvor det blot gjælder om et Vidne. Du maa derfor svare."

„Det er ikke nødvendigt," afbrød Raoul igjen; „jeg forlod mit Skib her, som jeg har sagt Dem, og dersom jeg havde gjort et vist Signal igaar Aftes, fra St. Agatas

Høider, vilde **Le Feu-Follet** være staaet ind tæt til Sireneklipperne, og bragt mig ud igjen. Da Timen er forbi, og det ikke er rimeligt at Signalet vil blive givet, er det sandsynligt, at min Lieutenant er gaaet til en anden Samlingsplads, hvorom Vidnet ikke kjender noget, og hvilket jeg vistnok aldrig skal forraade."

Der var saa megen Mandighed og rolig Værdighed i Raouls Adfærd, at Alt, hvad han sagde, gjorde Indtryk. Hans Svar gjorde en Ende paa Sagen, idetmindste for Øieblikket. Advocaten tog derfor fat paa andre Spørgsmaal. Der var alligevel kun meget lidet at udrette. Fangen havde indrømmet sin Identitet, nu blev den Maade, paa hvilken han var bleven tagen til Fange, med alle dertil hørende Omstændigheder, gjennemgaaet, og derpaa fulgte hans Forsvar.

Da Raoul reiste sig for at tale, følte han en qvælende Fornemmelse, men den forlod ham snart, og han begyndte i en kold og rolig Tone, idet hans Udtale gav mange af hans Udtryk Point og Interesse.

„**Messieurs,**" sagde han, „jeg vil hverken fragaae mit Navn, min Charakteer eller min Levemaade. Jeg er en Franskmand og Eders Fødelands Fjende Jeg er ogsaa Kongen af Neapels Fjende, paa hvis Territorium De fandt mig. Jeg har ødelagt hans og Eders Skibe. Sæt mig ombord i min Lugger, og jeg vil atter gjøre det samme. Hvem der er en Fjende af **La France**, er en Fjende af Raoul Yvard. Hæderlige Sømænd, som

De selv, mine Herrer, kan forstaae dette. Mit Hjerte er ikke af Steen, ondt som det kan være, er det istand til at elske Skjønhed, Beskedenhed og Dyd hos det andet Kjøn. Saaledes har min Skjebne været, jeg elsker Ghita Caraccioli; har i mere end et Aar bestræbt mig for at hun skulde blive min Kone. Hun har ikke bemyndiget mig til at sige, at min Beilen blev begunstiget, det maa jeg indremme; men hun er ikke mindre beundringsværdig derfor. Vore Religionsmeninger ere forskjellige, og jeg frygter for at hun forlod Monte Argentaro fordi hun, da hun havde afslaaet min Haand, maaskee troede at det var bedre om vi ikke mødtes igjen. Saaledes er det med Pigerne, som De nok veed, **Messieurs.** Men det er ikke sædvanligt for os, som ere mindre forfinede, at underkaste os en saadan Selvfornegtelse. Jeg fik at vide hvor Ghita var taget hen, og fulgte efter, da hendes Skjønhed drog mig til hendes Hjerte, ligesom vor Compasnaal bliver draget mod Polen. Det var nødvendigt at gaae ind i Neapels Bugt, iblandt Fjendens Skibe, for at finde hende, som jeg elskede, og dette er en langt forskjellig Ting fra at indlade sig paa den jammerlige Forretning at være Spion. Hvem af Eder, **Messieurs,** vilde ikke have gjort det samme? I ere tappre Engelskmænd, og jeg veed, I vilde ikke have betænkt Eder. To iblandt Eder ere endnu unge ligesom jeg, og maa endnu føle Skjønhedens Magt; endog den **Monsieur,** som ikke længer er nogen ung Mand, har havt sine lidenskabelige Øieblikke, ligesom Alle, der er

født af en Qvinde. **Messieurs**, jeg har intet videre at sige, De veed det Øvrige. Dersom De fordømmer mig, saa lad det være som en ulykkelig Franskmand, hvis Hjerte havde sine Svagheder, men ikke som en nedrig og forræderisk Spion."

Den Alvor og Naturlighed, hvormed Raoul talede, var ikke uden Virkning. Dersom det var gaaet efter Sir Frederiks Hoved, var Fangen strax bleven frikjendt. Men Lyon var skeptisk, med Hensyn til Kjærlighed, en Følelse, han kjendte meget lidt til; og der var ogsaa en Modsigelsesaand i ham, der i Almindelighed bragte ham til at modsætte sig Alt hvad der blev foreslaaet af Andre. Fangen blev dimitteret, og Retten lukkede Dørene, for at afsige Dommen i den sædvanlige Form.

Vi vilde være uretfærdige mod Cuffe, om vi sagde, at han ikke havde nogen Følelse til Gunst for den tappre Fjende, der saa ofte havde narret ham. Havde det i det Øieblik staaet til ham, vilde han have givet Raoul Luggeren, givet ham et tilstrækkeligt Forspring, og derpaa med Glæde begyndt en Jagt i Middelhavet, for at afgjøre alle Spørgsmaal mellem dem. Men det var altfor meget baade at opgive Luggeren og Fangen. Dernæst paalagde hans Ed som Dommer ham ogsaa Forpligtelser, og han følte sig nødsaget til at give efter for Advocatens Argumenter, der var en Mand efter Bogstaven, som ikke tænkte mere paa Følelser end selv Lyon.

Resultatet af Beraadslagningen, som varede en Time,

var en Kjendelse mod Fangen. Retten blev aabnet, Protocollen oplæst og den Strafskyldige indført, hvorpaa Dommen blev forkyndt. Kjendelsen lød paa, at Raoul Yvard var bleven taget tilfange i Forklædning, midt i den allierede Flaade, og at han var skyldig som Spion. Dommen lød paa at han den følgende Dag skulde lide Døden ved at hænges under Raanokken paa det Skib, som den en chef Commanderende maatte udpege, ifald han stadfæstede Dommen.

Da Raoul ikke ventede stort andet, hørte han Dommen med Standhaftighed, idet han bukkede høfligt og med Anstand for Retten, da han blev ført bort for at lægges i Jern, som Skik var for de Domfældte.

Fjerde Kapitel.

Bolt blev nu fremstillet. Der var nogle alvorlige Vanskeligheder ved hans Sag, og der var Ordre til at anvende Forsigtighed ved Forhøret. Straffen kunde neppe blive ringere end Døden, og i Forening med Tabet af en modig, kraftig Karl, involverede den Spørgsmaal om naturlige Rettigheder, som ikke altid vare behagelige Be-

tragtninger. Skjøndt Presning af amerikanske Sofolk til den engelske Marine, sandsynligviis var een af de saavel moralske som politiske Uretfærdigheder, den ene uafhængige Nation kunde lide af den anden, saa var den dog ikke ganske berøvet nogle retfærdiggjørende Punkter, naar man tog Hensyn paa at Amerikanerne nedstammede fra Englænderne. En Deel af den engelske Marine afskyede i det Hele taget at udøve den, idet de overlod det til Standens mindre fiintfølende Sjele at vanære en Tjeneste, som de selv fandt at være deres Følelser og Sædvaner modstridende. Saaledes erindre vi at have hørt en amerikansk Somand, som havde været tilstede ved mange Leiligheder, hvor hans Landsmænd vare blevne revet bort fra deres Flag, sige, at ved intet af de Tilfælde, han havde været Vidne til, havde den Officier, der begik denne Uretfærdighed, været i Besiddelse af den Anstand og det Væsen, som han forbandt med Begrebet om en Gentleman iland. Naar en af de Sidste kom ombord i Skibet, fik Mandskabet altid Lov at gaae uantastet.

Dette maa nu være som det vil, saa er der dog intet Spørgsmaal om, at der var en stærk og ædelmodig Følelse tilstede hos Hundreder af den britiske Marine, angaaende den Uretfærdighed, der bliver begaaet mod en fremmed Nation, ved at presse Folk under deres Flag. Skjøndt Cuffe var altfor meget Pedant til at lægge sig denne Gjenstand for meget paa Hjerte, var han dog altfor meget Mand, til ikke at stræbe imod at en Anden blev

straffet for at have gjort, hvad han følte at han selv, under lignende Omstændigheder, vilde gjøre, og hvortil han ikke vidste andet, end at han havde fuldkommen Ret. Det var umuligt at forvexle en Mand som Ithuel, der havde saa mange af Granit-Eiendommeligheder ved sig, med noget andet end det han var; og hans Nationalcharakteer var saa godt anerkjendt i Skibet, at Øgenavnet Yankee, lige fra Begyndelsen, havde været brugt af alle hans Kammerater. Dette Faktum var Cuffe saa klart, at han, efter en Beraadslagning med Wincheſter, besluttede ikke at sætte den anførte Deserteur under Tiltale, men at sætte ham til Tjeneste igjen, efter nogen Tid at have været sluttet i Jern, under et Paaskud, som ofte er brugt ved saadanne Leiligheder, nemlig, at give Manden Leilighed til at bevise sin amerikanske Fødsel, dersom han virkelig var, hvad han saa standhaftig paastod at være. Stakkels Ithuel var ikke den Eneste, der var fordømt til at tjene paa denne tvetydige Maade, da Hundreder tilbragte mørsommelige Prøvelsesaar, med den samme svage Straale af Haab, der altid blev forhalet, glimrende i det Fjerne. Det blev alligevel besluttet, ikke at sætte Ithuel under Tiltale, førend Capitainen i den Anledning havde talt med Admiralen, og naar Nelson ikke var paavirket af den Sirene, der havde forirryllet ham, var han en Mand, der var tilbøielig til Mildhed, og var endog i Besiddelse af ridderlige Begreber om Retfærdighed. Saa-

danne Modsigelser er endog en stor Aand underkastet, naar han taber sine Pligters Polarstjerne af Sigte!

Da Raouls Dom var bleven forkyndt, og Fangen var bleven fjernet, blev Retten adjourneret, og en Baad blev strax afsendt til **the Foudroyant**, med en Copie af Forhandlingerne, til Contreadmiralens Aprobation. Dernæst dreiede Conversationen sig om den interessanteste af alle Gjenstande, den nemlig, hvor det var sandsynligt at finde Luggeren, og ved hvilke Midler den kunde tages. At **Le Feu-Follet** var i Nærheden, derom vare Alle overbeviste, men hvor den var at finde, var det vanskeligt at sige. Officierer havde været sendt op paa Capris Høider, hvor et af Taarnene var mere end tusind Fod over Havets Overflade; men de vendte tilbage med uforrettet Sag. Intet, der havde Lighed med Luggeren, var synligt i Aabningen, mellem Øerne eller i Bugterne. En Kutter var sendt paa Udkik ved Campanella, og en anden krydsede i Bugtens Munding for at holde Udkik norden om Ischia, og overbevise sig om det forræderske Fartøi ikke var løbet i Skjul bag ved Øens Bjerge. Der var, kort sagt, ikke bleven forsømt noget Middel, hvorved det var rimeligt at opdage Flygtningene. Alt slog alligevel feil, Fartøi efter Fartøi vendte tilbage uden Held, og den ene Officier vendte tilbage efter den anden, trætte og med feilslagent Haab.

Største Delen af Dagen gik paa denne Maade, thi

det var Stille, og der kunde ikke være Tale om at bringe noget af Skibene i Bevægelse. I den fulde Forventning om at opdage Luggeren i en eller anden Retning, var Cuffe endog gaaet saavidt, at detachere en Afdeling fra hvert Skib, i den Hensigt igjen at gjøre et Angreb med Baadene, da han ikke nærede nogen Tvivl om at det vilde lykkes, nu da han havde tre Skibes Styrke at disponere over til at sende mod Fjenden. Wincheſter skulde have havt Commandoen, som en Rettighed han havde kjøbt med sit Blod; heller ikke opgav man Haabet om at det vilde lykkes paa denne Maade, førend den sidste Baad, den man havde sendt omkring Ischia, vendte tilbage, og meldte hvor fuldkommen forgjeves dens Forsøg havde været.

„Man har fortalt mig," bemærkede Cuffe, da han og de andre Capitainer stod og samtalede paa the Proserpines Skandse, netop da den sidste Melding var bleven afgivet, — „man har fortalt mig, at Raoul Yvard virkelig er gaaet dristig ind i flere af vore Havne, under engelsk eller neutralt Flag, og har ligget der en Dag eller to uden at blive mistænkt, indtil han har fundet det passende at gaae ud igjen. Kan det være muligt at han ligger oppe ved Byen? Der er saadan en Masse Fartøier ved Molen, at en lille Lugger med forandret Maling og Kjendetegn kunde være iblandt dem. Hvad mener De, Lyon?"

„Det er vistnok en af Naturens Love, Capitain Cuffe, at mindre Gjenstande blive oversete i de større Nærværelse, og en saadan Ting kunde derfor skee, skjøndt jeg skulde henregne den til Usandsynlighederne, om ikke til Umulighederne. Det vilde ikke destomindre være langt sikkrere at løbe ind paa den Maade, De antyder, iblandt eet eller to Hundrede Skibe, end ene at vove sig ind i en Havn eller paa en Rhed. Dersom De ønsker at leve i Ensomhed, Sir Frederick, saa flyt paa en Gang til Strand, eller tag Bolig i Ludgate Hill; men dersom De ønsker at blive lagt Mærke til og at man skal løbe efter Dem, saa gaae til en hollandsk Landsby, og skjul Deres Navn for en kort Tid. Ah! Den der har prøvet begge Maader at leve paa, kjender godt Forskjellen."

„Dette er sandt, Cuffe" bemærkede Baronetten; „og dog troer jeg neppe at en Franskmand, stor eller lille, vilde føle sig tilbøielig til at gaae til Ankers lige under Næsen paa Nelson."

„Det vilde vistnok omtrent være det samme, som om Lammet lagde sig ned ved Siden af Løven, og man kan nok ikke anse det for at være meget rimeligt. Mr. Winchester, er det ikke vor Baad, som kommer fri af Corvettens Laaring der?"

„Jo, Sir, den kommer tilbage fra Neapel. Qvarteermester!"

„Ja, Qvarteermester," afbrød Cuffe barsk, „det er et herligt Udsik! Her har vi vor egen Baad klos ved

os, og ikke et Ord fra Eders Læber angaaende denne vigtige Gjenstand, Sir!"

Dette Ord, **Sir**, bruges hyppigt ombord i en Orlogsmand, og i alle dets foranderlige Betydninger. Af Inferieuren mod Superieuren lyder det saa naturligt, som om det var en Gave fraoven, imellem Ligemænd har det en ceremonies Anstand og betyder saameget som, tag Dig i Agt, og undertiden tilkjendegiver det Agtelse, undertiden Foragt; medens det, naar det lyder fra en Capitain til en Qvarteermester, altid betyder en Bebreidelse, om ikke en Trudsel. I Forhandlinger af denne Slags er det altid klogest for den svagere Part at være taus, og intetsteds lærer man denne Sandhed snarere, end inden Skibsborde. Qvarteermesteren svarede følgelig ikke, og Giggen kom paa Siden, og bragte den Officier tilbage, som havde bragt Rettens Forhandlinger til Neapel.

„Her har vi det," sagde Cuffe, idet han aabnede det vigtige Document, saasnart han og de andre Capitainer atter vare i Kahytten. „Bifaldet. Dommen skal exegveres ombord i Hans Majestæts Skib, **the Proserpine**, Capitain Cuffe, imorgen mellem Solens Op- og Nedgang."

Derpaa fulgte Datoen og den velbekjendte Underskrift af „Nelson og Bronté". Dette var altsammen noget, som Cuffe baade ønskede og ventede, dog vilde han have foretrukket lidt mere Værdighed i Udfærdigelsen af denne Ordre. Læseren maa ikke heraf tage Anledning til at troe,

at Capitainen var hævngjerrig eller blodtørstig, eller at han ønskede at paadrage Raoul nogen Straf for den Maade, paa hvilken han havde skuffet hans Planer, og været Skyld i hans Mandskabs Lidelser. Det var snarere hans Hensigter at bruge Dommen til at afpresse Fangen en Bekjendelse om de Ordrer, han havde efterladt til dem, som bleve tilbage i Luggeren, og da benytte denne Bekjendelse som Midlet til at erholde hans Pardon, saa at han kunde blive bragt til et Fangeskib. Cuffe havde ikke nogen synderlig Høiagtelse for Kapergaster, heller ikke var hans Anskuelse om deres Moralitet urimelig, naar han paastod, at den, hvis fornemste Diemed for hans Tjeneste var Vinding, ikke længe vilde betænke sig paa at forraade en Hemmelighed, som den han nu attraaede at komme i Besiddelse af, naar han derved kunde kjøbe sit eget Liv. Dersom Raoul endog havde hørt til en republikansk Marine, vilde de engelske Orlogsgaster have betænkt sig paa at gjennemføre denne Plan, men med Skipperen paa en Korsar syntes det at være den naturligste Ting af Verden, at forsøge derpaa. Baade Sir Frederick og Lyon saae Tingen i det samme Lys, og nu da Alt hvad der var nødvendigt for at fremme Hensigten var skeet i lovmæssig Form, antog man Luggerens Erobring for mere end halv fuldbragt.

„Det er ogsaa noget piinligt, Cuffe," bemærkede Sir Frederick, paa hans drævende, følesløse Maneer, „det er noget piinligt, Cuffe, at blive tvungen til at forraade sine

Venner, eller at blive hængt. I Parlamentet sige vi, nu vel, jeg vil lade mig hænge om jeg gjør det, og her sige vi, De vil blive hængt om De ikke gjør det."

„Bah, bah! Dashwood, Ingen troer at den Skjebne vil overgaae Raoul; thi der er Ingen som troer at han vil holde ud. Vi ville faae Luggeren, det bliver Enden derpaa. Jeg vilde give et tusind Pund for at see den fordømte Few-Folly til Ankers, et Pistolskud agten for mig, i dette velsignede Øieblik. Mine Følelser ere med i Spillet."

„Fem Hundrede vilde være en høi Priis," bemærkede Lyon tørt; „jeg tvivler meget om hver af vore Parter vil løbe høiere op end til hundrede Pund, om Fartøiet skulde falde i vore Hænder."

„Skal vi spille Tærninger, eller Krone og Plat om hvem der skal have det Hele, under den Forudsætning at vi faaer den, inden de næste fireogtyve Timer," sagde Sir Frederick gabende.

„De maa undskylde, Capitain Dashwood, en saadan Fornøielse kan jeg ikke tillade. Det er umilitairisk, og strider imod Reglementet, og dernæst sidder nogle Hundrede Pund ikke saa løse hos Lyon og mig, som det er Tilfældet hos Eder. Jeg holder nok af først at modtage mine Priispenge, førend jeg disponerer over dem."

„De har Ret, Capitain Cuffe," sagde Lyon, „skjønt der ikke kan være noget Nyt i at lege med Sir Fredericks Andeel, dersom han har Lyst dertil. Penge er uden al

Tvivl en behagelig Ting, og Livet er lige sødt for Helgen og Synder; men jeg tvivler meget om, at De vil have let ved at overtale denne Monshure Rawl, til at fortælle Dem sin Hemmelighed, angaaende Luggeren, paa den Maade De antager."

Denne Mening vandt ikke Bifald, og efterat have afhandlet Gjenstanden lidt længer, vilde de tre Capitainer til at skilles ad, da Griffin traadte ind i Kahytten uden at banke paa, og ganske tilsidesættende de sædvanlige Tegn paa Ærbødighed.

„Man skulde troe at det blæste en Typhoon, Mr. Griffin," sagde Cuffe roligt, „efter den Fart at domme, som De løber for den."

„Det er en slem Vind, som ingen Lykke bringer, Sir," svarede Lieutenanten, der havde ondt ved at faae Veiret, saameget havde han skyndt sig for at meddele hvad han havde at sige. „Vort Udkik paa Høiderne over Campanella har nylig signaleret, at han seer Luggeren i Sydvest, i Nærheden af **Point of Piane**, formoder jeg, og hvad der er bedre, Sir, Vinden kommer tidligere ud fra Land i Aften, end sædvanlig."

„Det kan jeg kalde Nyheder!" udbrød Cuffe, idet han glad gned sine Hænder. „Gaae op paa Dækket, Griffin, og sig til Winchester, at han letter Fortøiningen; gjør derpaa Signal til de andre Skibe, at de gjøre det samme. Nu, mine Herrer, have vi Spillet i vore Hænder, og lad os gjøre os Flid for at spille det godt. Om

et Par Timer vil det være mørkt, og alle vore Bevægelser kan foretages uden at blive seet. Da the Proserpine maaskee er den hurtigste Seiler," — ved denne Anmærkning smilede Sir Frederick ironisk, medens Lyon hævede Øienbrynene, som om han saae et Mirakel, — „da the Proserpine maaskee er den hurtigste Seiler, bør den gaae længst i Læ, og jeg vil lette og gaae tilsøs, holdende mig nordøst efter, som om jeg styrede for Strædet Bonifacio, indtil det bliver mørkt, da vil jeg staae syd efter i et Par Timer eller saa, og derefter luve op til Sydøst, indtil vi ere syden for Salerno Gulfen. Dersom Vinden bliver staaende, vil dette være før Dagbrækning. Ved Daggry maa De altsaa holde Udkik efter mig paa Høiden af Piane, lad os antage to Mil tilsøs, og som jeg haaber udenfor Luggeren. De skal følge, Sir Frederick, netop som Solen gaaer ned, og holde saa nær som muligt i mit Kjølvand; men ved Midnat skal De dreie bi. Dette vil bringe Dem tvers ud for Gulfen, og omtrent midt imellem de to Forbjerge, lidt vesten og synden for Campanella. Lyon, De kan blive liggende her til det er bleven rigtig Nat, da kan De gaae imellem Capri og Forbjerget, og staae syd efter i to Timer, hvorpaa De dreier bi. Dette vil sætte Dem istand til at holde Øie med Passagen fra og til Gulfen, under den nordlige Kyst."

„Og naar dette Arrangement er udført til Deres Tilfredshed, Capitain Cuffe," spurgte Lyon, idet han be-

tænksomt tog sig en umaadelig Priis Tobak, „hvad har De saa at befale med Hensyn til de efterfølgende Evolutioner?"

„Hvert Skib maa forblive paa sin Station, indtil det er høilys Dag. Skulde det hænde sig, hvilket jeg haaber det vil, at vi have faaet **the Few-Folly** imellem Land og os, vil alt hvad vi have at gjøre være, at indeslutte den, dybere og dybere ind i Bugten. Den vil naturligviis løbe ind paa grundt Vand, vi maae da ankre op udenfor, bemande Baadene, sende dem fra Nord og Syd ind paa den, og lade dem entre den under Bedækning af vore Kanoner. Dersom vi faae Luggeren indesluttet, vil vi, saa sandt jeg lever, tage den."

„Meget smukt udtænkt, Capitain Cuffe, og paa en Maade, der lader sig meget smukt udføre; men dersom vi nu hændelsesviis skulde finde Hedningen udenfor os?"

„Da maa vi sætte Seil til for at jage den tilsøs, idet hvert Skib gjør sit Bedste. Nu, mine Herrer, jeg vil nødig være ugjestfri, men **the Proserpine** maa afsted. Den har en lang Vei at tilbagelægge, og man kan kun stole en Time eller to paa Vinden, paa denne Aarstid."

Da Cuffe havde saadan en Hast, toge Gjesterne uden videre Ceremonie Afsked. Det første Sir Frederik havde at gjøre, var at forlange Middagsmad en Time før han havde havt i Sinde, og at invitere sin Læge og Marineofficieren, et Par fortræffelige Bordgjester, til at deeltage

i hans Maaltid, hvorpaa han satte sig ned for at spille ganske nederdrægtigt paa Fløite. To Timer senere gav han sin Næstcommanderende de nødvendige Ordrer, hvorefter han brød sig meget lidt om den Fregat, han commanderede. Lyon derimod satte sig ned til et meget frugalt Maaltid, som han nød ene, saasnart han atter var kommen ombord i sit Skib, efter først at have givet Ordre til at bringe visse gamle Seil op paa Dækket, som skulde repareres for ottende eller niende Gang.

Ombord i the Proserpine var det ganske anderledes. Vindebommene bleve satte i Gang, og det ene Anker var virkelig kattet, da Capitainen kom paa Dækket. Det andet fulgte snart efter, de tre Mersseil faldt, Skjøderne bleve skoddede for og Seilene heiste, og saaledes fortsattes indtil Skibet, under Pres af Seil, passerede den lave Odde af Ana Capri. Det stævnede lidt norden for Vest, og dersom der havde været Nogen i Syd, som havde holdt Øie med dets Bevægelser, hvilket der ikke var, saavidt Øiet kunde række, vilde man have troet at det stod over imod Kysten af Sardinien, sandsynligviis i den Hensigt, at gaae igjennem Strædet Bonifacio, imellem den Ø og Corsica. Da Vinden var meget nær Ost, og det blæste en frisk Brise, lovede den Fart, Skibet havde, at opfylde alle Capitainens Forventninger.

Da Solen gik ned og Mørket spredte sig over Middelhavet, bleve de lettere Seil bjergede, og the Proserpine luffede op til to Streger rumt, styrende Syd. En

af de Ting, som sidst var synlig fra Dækket, foruden Øens og Fastlandets Bjerge, Vesuvs bølgende Røg, det blaa Øde foroven, og den endmere blaa Sø forneden, var **Terpsichore**, der, saaledes som dette Skib fulgte, saa nær som muligt i dens Kjølvand, kun tog sig ud som et Punkt. Sir Frederick og hans Venner sad endnu ved Bordet, men med en flink og driftig Næstcommanderende paa Dækket, der nok kunde hjælpe sig selv og sit Skib, naar der var noget paafærde. Den Sidste havde sine Ordrer, og han udførte dem med en Nøiagtighed og Opmærksomhed, som lovede at der intet mere kunde ønskes. Paa den anden Side blev Mandskabet paa **the Ringdow** holdt i Arbeid med at reparere gamle Seil, indtil Udskeiningstimen kom; da lettede Skibet Fortøiningen. Til passende Tid blev det andet Anker lettet, og Corvetten løb, som befalet, igjennem Strædet mellem Capri og Campanella, da Lyon lod sin Næstcommanderende kalde ned i Kahytten.

„See her, M'Bean," sagde Lyon, pegende paa Kaartet, som laae paa Bordet, „Capitain Cuffe er løbet ned paa Høiden af Piane, og vil være gaaet i Læ, naar Vestenvinden begynder imorgen; Sir Frederick er fulgt efter, i en betydelig Afstand fra Landet, og vil ikke være meget bedre faren. Denne Lugger var nu nok værd at fiske, dersom alt hvad man siger om den er sandt. Jeg vædder ti imod een, at der maa være Guld i den. Disse Corsarer ere nogle graadige Slyngler efter Sølv, og naar

jeg tager Skrog, Seil, Armatur, Priispenge og Sparepengene i Kistebænkene tilsammen, skulde det undre mig, om man ikke noget nær bragte 8 til 10,000 Pund ud af den. Dette vilde være en smuk Deling for en Corvet, men vilde kun blive til en jammerlig Bagatel, naar den skulde deles mellem tre Skibes Officierer, efterat Admiralens Part var fradraget. Hvad mener De, Airchy?"

„Netop det samme, Capitain Lyon. Det vilde være at dividere hver Lieutenants Part med tre, saavelsom hver Capitains."

„Saaledes er det, Airchy, og derfor vil De holde et skarpt Udkik efter den. Vi behøve ikke at løbe slet saa langt ned, som Capitain Cuffe tilraadede, vil De nok lægge Mærke til, thi dersom Luggeren er i Bugten, vil den frydse sig op til dette Forbjerg, og naar vi holde os i Nærheden af det, vil der være desto større Rimelighed for at vi træffe paa den. Forstaaer De mig?"

„Det er tydeligt nok, Capitain Lyon, og jeg skal observere det. Hvorledes skal Loven forstaaes med Hensyn til Mørke? Jeg forstaaer det saaledes, at Ingen kan faae Part, uden dem som ere i Sigte; men ansees Mørket som en legal Forhindring?"

„Ja, naturligviis, da Meningen er, at alle de, der kan see, maa handle. Dersom vi nu fange Luggeren, førend Capitain Cuffe og Sir Frederick endnu vide hvor den er, ifølge hvilket Princip kan de da hjælpe og understøtte os med at tage den?"

„Og De ønsker at der skal holdes skarpt Udkik i Nat, Capitain Lyon?"

„Det er netop det, Airchy. I maa alle gjøre Eders Bedste med Hensyn til Dinene, og vi kan have Luggeren for os selv. Det vilde være stor Skade, Mr. M'Bean, at dele med Tre, naar man kunde have Summen ene for sig."

Saaledes vare Følelserne beskafne hos hver af disse tre Officierer, da de begav sig paa nærværende Expedition. Det var Cuffes alvorlige Ønske at tage Fjenden, og det især for det Hæderlige der var ved Tingen, skjøndt der ogsaa var lidt af det Ønske tilstede, at hævne hans egne Tab; Sir Frederick Dashwood, ligegyldig for Alt, undtagen hans Morskab, og Lyons hele Opmærksomhed henvendt paa Fordelen. En Time eller to senere, eller ligesom Cuffe gik tilkøis, sendte han Bud efter Næstcommanderende, ifald han endnu var oppe. Winchester var iværk med at skrive sin private Journal, og idet han lukkede Bogen, adlød han Ordren, med en Nolighed og Ærbødighed, som en Næstcommanderende er mere tilbøielig til at vise mod sin Chef, end imod enhver Anden.

„God Aften, Winchester," sagde Cuffe i en fortrolig og venlig Tone, som overbeviste den Underordnede om, at han ikke var bleven kaldt for at blive rakket ned, „tag en Stol og prøv et Glas af denne Capri Vin blandet med Vand. Det kan ikke kaldes at føre haardt Seil,

at drikke en Gallon af den, dog fylder den Spræk-kerne bedre end Ingenting."

„Jeg takker, Capitain Cuffe; vi holde af den i Messen, og fik et Anker eller to ombord i Morges, medens Retten var sat. Man siger, Sir, at hans Herlighed har underskrevet Dommen, og at denne Franskmand skal dingle en Stund under vor Fokkeraanok imorgen."

„Det staaer saaledes paa Papiret, Wincheſter, men dersom han bekjender hvor hans Lugger ligger, kan endnu alt blive godt for ham. Dog saaledes som Sagerne nu staae, ville vi faae den, og have kun os selv at takke derfor."

„Nu Sir, det vil i det Hele være det bedste, jeg holder ikke af at see en Mand sælge sine egne Folk."

„Deri har De Ret nok, Wincheſter, og jeg stoler paa at det skal lykkes os uden det, men Luggeren skal være vor. Jeg lod Dem imidlertid kalde i Anledning af denne Bolt — der maa gjøres noget med den Karl."

„Det er en reen Desertion, Capitain Cuffe, og som det nu synes, Forræderi ovenikjøbet. Jeg vilde hellere hænge ti saadanne Knegte, end een Mand som Franskmanden."

„Godt, det er tydeligt nok, Mr. Wincheſter, De bærer ikke Nag. Har De allerede glemt Porto Ferrajo og Baadene? — eller elsker De dem som trodse Dem?"

„Det var altsammen ærlig Tjeneste, Sir, og saadant tænker man aldrig længe paa. Jeg bærer ikke Nag til

Monsieur Yvard for hvad han gjorde, og nu, Alt er vel overstaaet, holder jeg snarere mere af ham derfor. Men det er en ganske anden Sag med denne Bolt — en lurende Slyngel, der vil lade Andre fægte sit Lands Slag, medens han gaaer paa Kaperi mod engelsk Handel."

„Ja, deri stikker det, Winchester! Ere de hans Fædrelands Slag?"

„Nu, vi tog ham for en Engelskmand, Sir, og vi maa handle til Gunst for vort eget Kald, naar vi vil staae paa vor Ret."

„Og saa hænge en uskyldig Mand for et Forræderi, som han ikke var istand til at begaae?"

„Men, Capitain Cuffe, troer De paa Karlens hylende Historie om at han er en Yankee? Dersom det er sandt, har vi allerede tilfoiet ham saa megen Uretfærdighed, at hans Skjebne virkelig allerede er meget haard. Hvad mig angaaer, da betragter jeg disse Karle ikke som andet end ligesaa mange ildesindede Engelskmænd, og behandler dem overeensstemmende dermed."

„Det er en sikker Maade at komme tilrette med sine Følelser, Winchester; men bliver Sagen ikke altfor alvorlig, naar der er Spørgsmaal om at hænges. Dersom Bolt fortjener nogen Straf, saa er det Døden, og det er en Sag, man maa være temmelig vis paa, forend man driver den altfor vidt. Jeg har undertiden næret Tvivl om at to eller tre af vort Mandskab vare Engelskmænd, naar Alt kom til Alt."

„Man kan ikke være vis paa saadant noget, med mindre man kunde holde et Sogneregister ombord i Skibene, over hele Kongeriget, Capitain Cuffe. Dersom de ikke ere Engelskmænd, hvorfor tilveiebringe de da ikke tilfredsstillende Beviser for at godtgjøre det? Det er ikke mere end billigt, hvilket De vistnok vil indrømme, Sir."

„Jeg veed det ikke, Winchester, det Spørgsmaal har ogsaa to Sider. Antag at Kongen af Neapel paagreb Dem her iland, og forlangte at De skulde bevise at De ikke var en af hans Undersaatter, hvorledes vilde De iværksætte det, da der ingen Sogneregister er ved Haanden?"

„Nuvel, Capitain Cuffe, naar vi have saa storligen Uret, saa gjorde vi jo bedst i at frigive disse Folk strax, skjøndt den ene af dem er den meest udmærkede Karl i hele Skibet, det er noget jeg troer at jeg bør gjøre Dem opmærksom paa, Sir."

„Der er en stor Forskjel, Sir, mellem at frigive en Mand og at hænge ham. Vi er for Øieblikket svagt bemandet, og kan ikke undvære en eneste Mand. Jeg har gjennemseet Deres Fordelingslister, og de have aldrig før forekommet mig saa svage. Vi mangle atten eller nitten dygtige Matroser, for atter at gjøre dem anstændige, og skjøndt denne Bolt ikke har meget at bethyde som Sømand, kan man bruge ham til saa mange Ting, at han er ligesaa nyttig, som Baadsmanden. Vi kan, med eet Ord, ikke undvære ham, hverken lade ham gaae, eller hænge ham, om endog det sidste var retfærdigt."

„Jeg for mit Vedkommende ønsker ikke at De skal begaae nogen Uretfærdighed, Sir, det er derfor bedst at De følger Deres egne Tilbøieligheder i denne Sag."

„Min Hensigt er denne, Wincheſter, at vi lade Bolt gjøre Tjeneſte. Dersom Karlen virkelig er en Amerikaner, vilde det være skjændigt, endog at tampe ham for Deſertion, og med Hensyn til Forræderi, saa veed De at det ikke kan finde Sted, hvor der ingen Hyldingseed er aflagt. Nelſon paalægger mig Forsigtighed, vi vil derfor holde os til den sikkre Side, og sætte ham til Tjeneſte igjen. Naar der gives Leilighed, vil jeg undersøge hans Sag noiere, og dersom han kan godtgjøre at han ikke er en Engelskmand, nu, saa maa han frigives. Skibet vil blive sendt hjem om et Aar eller to, da kan Alt blive afgjort i Ro og Orden. Jeg tør nok paastaae, at Bolt ikke vil have noget at indvende mod Vilkaarene."

„Maaskee ikke, Sir. Men saa er der Mandskabet, Capitain Cuffe; det kunde synes underlig om at Forræderi og Deſertion skal gaae ustraffet hen. Disse Karle tale og raiſonnere mere end man altid hører agterude."

„Dette har jeg altsammen tænkt over, Wincheſter. Jeg tør nok sige at De har hørt en Ting omtale, som et kongeligt Vidne; godt, her er nu Raoul Yvard bleven forhørt og erklæret skyldig som Spion, medens Bolt har været Vidne. Nogle faa skarpsindige Bemærkninger kan bringe Alt i Rigtighed paa den Side, og Skinnet vil blive bevaret, forsaavidt Disciplinen angaaer."

„Ja, Sir, det kunde rigtignok skee; men den stakkels Djævel vil faae en uheldig Stilling, dersom Folkene troe at han har været et kongeligt Vidne! Folk af den Klasse hade en Forræder mere end de hade Forbrydelsen, Capitain Cuffe, og de vil ride Bolt under, som om det kunde være Storehals."

„Maaskee, og om de gjøre det, vil det dog ikke være saa slemt som at hænges. Karlen maa anse sig for lykkelig ved at være kommen godt ud af en slem Knibe, og takke Gud for al hans Naade! Hans Lidelser ere ikke ganske ufortjente og skade ham ikke. Send altsaa en Ordre til Justitssergeanten, at han befrier ham fra Jernet, og sæt ham til Tjeneste inden De gaaer tilkøis, Winchester."

Hermed var Ithuels Sag afgjort, idetmindste for Øieblikket. Cuffe var af den Slags Mennesker, der ikke gjerne vilde drive Tingene altfor vidt, medens han fandt det vanskeligt at udføre sine Pligter i deres hele Omfang. Der var ikke en Officier ombord i the Proserpine, der nærede nogen Tvivl om Bolts sande Fædreland, skjøndt der ikke var een blandt dem alle, som aabent vilde vedgaae det. Der var altfor meget Granit hos Ithuel, til at nogen Engelskmand længe skulde blive skuffet, og netop det Sprog, hvorom den pressede Mand pralede saa meget, vilde have forraadt hans Oprindelse, om andre Beviser havde manglet. Dog herskede der paa den Tid en Slags Karrighed ombord i de engelske Orlogsmænd, der ikke

tillod en kæmpestærk Karl at undslippe deres Greb, naar det en Gang havde faaet Tag i ham. I en stor og activ Tjeneste, som Storbritaniens, herskede der en esprit du corps ombord i de respective Skibe, som gjorde dem til hinandens Rivaler; og da Mandskabet udgjør den store væsentlige Virkekraft, blev en eneste Matros ikke afstaaet, uden med en Modstræben, som man maatte være Vidne til, for fuldkommen at kunne forstaae den. Cuffe kunde altsaa ikke overtale sig til at lade Ithuel vederfares fuldkommen Retfærdighed, medens han heller ikke kunde bequemme sig til at drive Uretfærdigheden saavidt, som til Forhør og Straf. Nelson havde som sagt anbefalet ham Discretion, og denne valgte han at anvende, som det nylig er forklaret.

Dersom Nyhampshiremandens Sag var bleven ordentlig forebragt for den britiske Admiral, vilde der uden Ophold være bleven givet Ordre til hans Frigivelse. Nelson var altfor veltænkende, til at ville gjøre sig skyldig i den Uretfærdighed, ved Magt at holde en Fremmed tilbage i hans Fædrelands Tjeneste, thi det var kun medens han var under den onde Indflydelse, hvortil der allerede har været hentydet, at han ophørte med at være høimodig og retfærdig. Fordomsfuld var han, og i nogle Tilfælde overordentlig meget, da Amerika, i hans Øine, kun var lidet bedre end selve Frankrige. For den første af disse Antipathier var der noget der talte til hans Forsvar, da foruden den naturlige Modbydelighed, frembragt

ved den cisatlantiske Republik, havde Hændelsen givet ham Leilighed til, i Vestindien at overbevise sig om de Bedragerier og Rederdrægtigheder af en Klasse Mennesker, der aldrig lade National-Charakteren see i dens reneste og meest tillokkende Farver. Dog var hans Sind for redeligt, til at han forsætlig skulde taale Uretfærdigheder, og altfor ridderligt, til at undertrykke. Men Ithuel var falden i Hænderne paa en Mand, der var langt fra at besidde Admiralens høie Egenskaber, medens han paa samme Tid holdt klar af hans mere fremragende Svagheder, og hvis Virkekreds var indskrænket til den Sphære, der omfattede de respective Skibe og deres Besætninger.

Winchester adlød naturligviis Ordren. Han purrede Justitssergeanten, og beordrede ham at bringe Ithuel Bolt paa Skandsen.

„Som Følge af det der er foregaaet denne Morgen," sagde Næstcommanderende, høit nok til at det kunde høres af alle de der vare i Nærheden af ham, „har det behaget Capitain Cuffe at give Ordre til at løslade Dig, Bolt, og igjen at sætte Dig til Tjeneste. Du vil vide at paaskjønne denne Mildhed, og jeg tvivler ikke om at Du vil tjene med større Iver end nogensinde. Glem aldrig at Strikken saagodtsom har været om Din Hals. Imorgen tidlig vil Du atter blive indsat i Din Post"

Ithuel var altfor klog til at svare. Han fattede fuldkommen Grunden hvorfor han slap for Straf, og det forøgede hans Haab om tilfældigviis at undslippe fra

Tjeneſten ſelv. Dog tyggede han lidt paa den Idee, at paſſere for en Angiver — eller for et „Statsvidne", ſom han kaldte det, da den Charakteer involverede større Synd, i menig Mands Øine, end Beſkyldningen for tuſind legale Forbrydelſer. Dette brød Wincheſter ſig ikke noget om. Efter at have affærdiget Manden, ſladrede han et Par Minutter med Yelverton, ſom havde Vagt, gabede et Par Gange noget ganſke forfærdeligt, gik derpaa ned, og var ti Minutter efter i den dybeſte Søvn.

Femte Kapitel.

Daggryet den Morgen der fulgte efter, var et Øieblik af ſtor Intereſſe ombord i de forſkjellige engelſke Skibe, ſom den Gang laae paa Høiden af Salernos Golf. Cuffe og Lyon bleve purrede, ifølge de ſpecielle Ordre de havde givet medens endog Sir Frederick Daſhwood tillod, at man vækkede ham, for at høre den vagthavende Officiers Rapport. Den Førſte var oppe et godt Qvarteer før Daggry. Han gik endog op paa Stortoppen for at faae ſaa tidlig og viid en Udſigt over Horizonten, ſom han ønſkede. Griffin gik tilveirs med ham, og de

stode sammen, lænende sig mod Stængevantene, idet de ventede paa hine Straalers langsomme Nærmelse, der gradeviis udbredte sig over et Panorama, der var saa fortryllende, som Timen og alt det Yndige der hører til et italiensk Landskab, kunde gjøre det.

„Jeg seer intet imellem os og Land," udbrød Cuffe, i en Tone der tilkjendegav skuffet Haab, da Lyset tillod en taalelig Udsigt over Kysten. „Dersom den skulde være udenfor os, vil vort Arbeid kun være halvgjort."

„Der er en hvid Plet klos inde ved Land, Sir," gjensvarede Griffin; „her i Retningen af disse Ruiner, om hvilke Cadetterne, som have været heromkring paa Udkik med Baadene, fortælle saadanne Underværker; jeg troer alligevel at det kun er en Felucca eller en Sparanara. Seilet pikker saameget, at det ikke seer synderligt luggeragtigt ud."

„Hvad er dette, her ude i Nordvest, Griffin? Er det for stort til at være the Few-Folly?"

„Det maa være the Terpsichore, Sir. Den er netop hvor den bør være, saaledes som jeg forstod Ordren; og jeg formoder at Sir Frederick har holdt den der. Men hist er en Seiler mod Nord, som maaskee nok kan vise sig at være en Lugger; den er godt indenfor Campanella, og er ikke langt fra Bugtens Nordkyst."

„Ved George! det maa være den; Monsieur Yvard har holdt den skjult omkring Amalfi i al denne Tid; lad os gaae ned og strax tilsætte alt hvad trække kan, Sir."

Efter to Minutters Forløb var Griffin paa Dækket, ifærd med at brase Rærne og tilsætte Seil. Kulingen var som sædvanlig laber og sydlig, og Coursen vilde blive heel rum. Læseilsspirerne bleve furede ud, Seilene tilsatte, og Skibet stævnede nordefter, lidt til Øes for det jagede Fartøi. I dette Øieblik havde the Proserpine Point Piane og den lille Landsby Abate næsten tvers. Skibet kunde vel løbe med en fire Miles Fart, og Distancen tvers over Bugtens Munding var omtrent tredive Qvartmiil. Otte Timer vilde naturligviis være nødvendige til at bringe en Fregat over det mellemliggende Rum, dersom Vinden blev staaende, hvilket den sandsynligviis ikke gjorde paa den Aarstid. En Uge senere kunde man vente haarde sydlige Vinde; men den Uge var saa uendelig, som et Aarhundrede, for det man i Øieblikket var beskæftiget med.

En halv Times Forsøg overbeviste Enhver paa the Proserpines Dæk om, at den Jagede holdt for Veiret, ligesom de selv, og at den stod imod Amalfi-Bjergene. Dens Fart var omtrent ogsaa den samme, som Fregattens, thi plat for Veiret var den Sidste ikkun en god Seiler, da dens største Overlegenhed kun begyndte, naar den havde Vinden forren for tvers. Man havde troet at den Fremmede, da den først kom i Sigte, omtrent var femten Qvartmiil borte, da dens Seil baade saae smaa og formløse ud; men der begyndte nu at opstaae nogen Tvivl, med Hensyn til dens Reisning og Størrelse, samt om

Afstanden. Dersom det var et svært Skib med høi Reisning, maatte det naturligviis være meget længer borte, og det kunde da ikke være **Le Feu-Follet.**

Den anden Fregat rettede sig efter **the Proserpine** og stod tvers over mod Golfens nordre Side; et sikkert Beviis paa at den intet havde i Sigte fra dens Mers, der kunde lede den i nogen anden Retning. Efter to Timers Seillads vare alligevel Alle ombord i det sidste Skib overbeviste om, at de vare paa et feilt Spor, og at Skibet i Læ var deres egen Kammerat, Corvetten, da Lyon, i sin Iver for at tage Prisen førend den kunde sees af de andre Skibe, havde bragt **the Ringdow** heelt ind i Bugten, og saaledes vildledet Cuffe og Sir Frederick.

„Der kan ikke længer være nogen Tvivl om," udbrød Capitainen paa **the Proserpine**, idet han lod Kikkerten synke, og Skuffelsen var altfor tydeligt udtrykt i hans Væsen, til at den kunde misthydes, „at det er et Skib, og som De siger, Wincheſter, maa det være **the Ringdow**; men hvad Djævlen Lyon bestiller med den derinde, skal jeg ikke kunne sige, med mindre han seer noget klos inde under Land. Da det er tydeligt at her ikke er noget i dette Strøg, vil vi holde gaaende og selv see os om."

Dette kuldkastede næsten Haabet om Held. Officiererne begyndte at frygte for at deres Udkik paa Høiderne af Campanella var bleven bedraget, og at det han havde

troet at være Luggeren, virkelig var en Felucca, eller maaskee en Chebek, et Fartøi, som godt kunde forvexles med en Lugger, i nogle faa Miles Afstand. Feilen laae alligevel hos dem ombord i Skibet. Den Officier, som var sendt op paa Høiderne, var en forslagen øvet Mastersmath, der vidste godt Besked med alt henhørende til hans Kald og hans Stilling; men kun lidet andet. Havde han ikke havt den slemme Vane at drikke, vilde han for længe siden have været Lieutenant, da han virkelig var ældre Sømand end Winchester; men da han var sig sin Svaghed bevidst, og han nedstammede fra en Klasse i Livet, i hvilken Forfremmelse snarere betragtedes som en Guds Gave, end som en Rettighed, havde han længe gjort sig fortrolig med den Tanke, at han skulde leve og døe i sin nærværende Stilling, og derved for en stor Deel tabt Haabet om at stige. Denne Mands Navn var Clinch. Som Følge af hans lange Erfaring i Tjenesten, havde hans Foresatte stor Agtelse for hans Meninger, naar han var ædru; og da han var saa forsigtig ikke at være anderledes, naar han var anbetroet Tjeneste, bragte hans Svaghed ham sjelden i store Vanskeligheder. Cuffe havde, som et sidste Haab, sendt ham op paa Campanellas Høider, fuldkommen overtydet om, at dersom der virkelig var noget i Sigte, kunde det ikke feile at han vilde see det. Al denne Tillid var alligevel nu endt med feilslagent Haab, og en halv Time senere, da det blev meldt Cuffe, at Jollen med Mr. Clinch kom ud af Bugten imod dem,

hørte den Første endog sin fordrukne Favourits Navn med Afsky. Som det var hans Sædvane, naar han var i slet Humeur, gik han ned, da Baaden kom nærmere, idet han efterlod Ordre til dens Officier, at komme ned til ham, saasnart han var kommen ombord. Fem Minutter efter stak Clinche sit haardføre, solbrændte, men smukke rødmussede Ansigt ind af Kahytsdøren.

„Nu, Sir," begyndte Capitainen i en temmelig høi Tone, „en fordømt smuk Vildgaasejagt har De sendt os alle paa herned i denne Bugt; den sydlige Vind døer allerede af, og om en halv Time vil Skibene stege Beget ud af deres Dæksnaadder, uden saa meget Luft, som et Aandepust; naar der atter kommer Vind, vil den komme lige ud fra Vest, og bringe os fire til fem Mile dødt ned i Læ!"

Clinches Erfaring havde lært ham den nyttige Orlogslection, at bukke for Stormen og ikke trodse den. Naarsomhelst han blev rakket ned, som han kaldte det, havde han for Vane at sætte et forundret Ansigt op, comisk blandet med Sønderknuselse, der syntes at sige: „hvad har jeg nu gjort?" eller: „dersom jeg har gjort noget feil, da seer De hvor ondt det gjør mig." Ved denne Leilighed mødte han sin opirrede Chef med dette Udtryk, og det frembragte den sædvanlige Virkning at mildne ham lidt.

„Nu, Sir, forklar Dem, om De saa behager," vedblev Cuffe, efter et Øieblikks Betænkning.

„Vil De behage at sige mig hvad De ønsker forklaret, Sir?“ svarede Clinch, idet hans Ansigt udtrykte endnu mere Forundring end sædvanligt.

„Det er et besynderligt Spørgsmaal, Mr. Clinch, jeg ønsker det Signal De gjorde fra hiint Forland forklaret, Sir. Gjorde De ikke Signal til Skibet for at sige at de saae the Few-Folly her nede sydpaa?“

„Nu, Sir, det glæder mig, at der ikke var nogen Misforstaaelse i denne Sag,“ svarede Clinch i en tillidsfuld Tone og med lettet Sind. „Jeg frygtede i Begyndelsen for, Capitain Cuffe, at mit Signal var bleven misforstaaet.“

„Misforstaaet! Hvorledes kunde det misforstaaes? De viste en sort Kugle, for at Luggeren var i Sigte, det vil De da ikke negte, haaber jeg?“

„Nei, Sir, en sort Kugle for at Luggeren var i Sigte, det var netop det jeg viste, Capitain Cuffe.“

„Og tre sorte Kugler sammen, for Retningen syd fra Capri. Hvad siger De dertil?“

„Fuldkommen rigtigt, Sir. Tre sorte Kugler sammen, for Retningen syd fra Capri. Jeg sagde ikke Distancen, Capitain Cuffe, fordi Mr. Wincheſter ikke gjorde noget Signal for den.“

„Og disse Signaler vedblev De at vise hver halve Time, saalænge det var lyst, endog indtil the Proserpine var kommen let?“

„Altsammen ifølge Ordre, Capitain Cuffe, som Mr.

Wincheſter vil ſige Dem. Jeg ſkulde gjentage Signalet hver halve Time, ſaalænge Luggeren var i Sigte og Dagen varede."

„Ha, Sir, men De havde ingen Ordre til at ſende os ud efter en Lygtemand, eller at forverle en eller anden Chebek, fra en af de græſke Øer, med en let og flink franſk Lugger."

„Jeg beder om Forladelſe, Sir, det gjorde jeg ikke heller, Capitain Cuffe. Jeg ſignalerede the Few-Folly, og intet andet, det giver jeg Dem mit Ord paa."

Cuffe betragtede Maſtersmathen ſkarpt i en halv Minut, og hans Vrede aftog betydeligt, altſom han ſtirrede.

„De er for gammel en Sømand, Clinch, til ikke at vide hvad De havde for! Derſom De ſaae Caperen, ſaa hav den Godhed at ſige mig hvor den blev af."

„Det er mere end jeg kan ſige, Capitain Cuffe, ſkjøndt jeg virkelig ſaae den, og det ſaa tydeligt, at jeg endog kunde gjenkjende dens Papegøie. De veed, Sir, at vi bortſkjød dens Papegøiemaſt under Jagten paa Heiden af Elba, og den fik en ny, der ſtager uſædvanligt forover. Jeg lagde Mærke dertil, da vi traf paa den i Piombino-Kanalen, og da jeg ſaae den igjen, var det umuligt andet end at kjende den. Men man kan ikke tage feil af den uforſkammede Folly, naar man een Gang har ſeet den, og jeg er vis paa at den var omtrent fire Mile ſønden for Forbjerget, da vi fik den at ſee, og jeg første Gang ſignalerede den."

„Fire Mile, — jeg havde troet, at den idetmindste maatte have været ti eller tolv, og løb den Distance ud for at faae den i Garnet. Hvorfor lod De os ikke vide Distancen?"

„Havde ingen Signal derfor, Capitain Cuffe."

„Nuvel da, hvorfor ikke sende os en Baad og underrette os derom?"

„Havde ingen Ordre, Sir. Fik netop Ordre af Mr. Wincheſter at ſignalere Luggeren og dens Retning, og De maa indrømme, Capitain Cuffe, at vi gjorde dette tydeligt nok. Desuden, Sir —"

„Nu, desuden hvilket?" ſpurgte Capitainen, da han bemærkede at Maſtersmathen betænkte ſig.

„Nu, Sir, hvorledes kunde jeg vide, at Nogen ombord i Skibet vilde tænke, at en Lugger kunde blive ſeet otte à ti Mile borte? Det er en lang Strækning Vand, Sir, og der ſkulde et ſvært Skibs Reisning til at hæve ſig høit nok for at blive ſeet."

„Det Land De ſtod paa, Clinch, var langt høiere end noget Skibs Reisning."

„Ganſke ſandt, Sir, men ikke høit nok dertil, Capitain Cuffe. At jeg ſaae the Folly, er jeg ligeſaa vis paa, ſom jeg er paa at være i denne Kahyt."

„Hvor er den da bleven af? De ſeer, at den ikke er i Bugten nu."

„Jeg formoder, Capitain Cuffe, at den ſtod ſaa langt ind, ſom det var tjenligt for dens Hensigt, og at den har

trukket ud fra Land, efter at Natten er faldet paa. Den havde mere end Plads nok til at staae ud tilsøs igjen mellem de to Fregatter, uden at blive seet i Mørket."

Denne Slutning var saa rimelig, at den tilfredsstillede Cuffe; og dog var det ikke den rette. Clinch havde fra sit ophøiede Standpunkt opdaget **Le Feu-Follet** i Syd, som hans Signal havde sagt, og han havde Ret i alt hvad han anførte om den, indtil Mørket skjulte dens Bevægelser. Istedenfor at staae ud af Bugten, som han troede, var den dreiet til, mindre end en Qvartmiil fra Campanella, havde lagt denne Pynt forover, var løbet langs med Kysten norden for den, ret indenfor Neapels Bugt, og var staaet tilsøs, mellem Capri og Ischia, idet den var løbet tvers over den Ankerplads, som Orlogsmændene saa nylig havde forladt, for at udføre dette.

Da Raoul forlod sit Skib, gav han Ordre til at det skulde staae ret ud fra Land, netop holdende Ischia og Capri i Sigte, læggende bi for Papegøien. Da dette var et lavt Seil og en Lugger har saa lidet at fremvise tilveirs, var det en sædvanlig Fremgangsmaade hos Krydsere af den Takkellads, naar de ønskede at undgaae Opmærksomhed. Monsieur Pintard, Raouls Næstcommanderende, havde ventet et Signal fra sin Chef, netop paa det Sted, hvor Clinch havde taget sin Station, men da han ikke havde seet noget, var han løbet langs med Kysten, efterat det var bleven mørkt, i Haab om at opdage hans Stilling, derved at han afbrændte et Blaalys. Da

dette alligevel ikke skete, stod han igjen ud fra Land, saa betimeligt, at han kunde være et tilstrækkeligt Stykke tilsøs førend Daggry. Det var denne dristige Manoeuvre der frelste Luggeren; da Lyon gik ud gjennem Passet mellem Capri og Campanella, omtrent tyve Minutter førend Pintard strøg klos rundt om Klipperne, alene for sin Papegøie, idet han ængstligt saae ud efter Signal fra sin Capitain. Franskmanden saae Corvetten ganske tydeligt, og forvissede sig om dens Charakteer ved Hjælp af Natkikkerten, idet de alligevel forvexlede den med et andet Skib, bestemt til Cicilien eller Malta, medens deres eget Fartøi undgik Opmærksomhed, paa Grund af det lille Seil det havde til, den ubetydelige Takkellads og dets Stilling saa nær Landet, der gav det en Baggrund af Klipper. Clinch havde ikke seet Luggerens Bevægelser efter at det var blevet mørkt, da han havde trukket sig tilbage til Landsbyen St. Agata, for at søge sig et Qvarteer, saasnart han saae at hans eget Skib var gaaet tilsøs, og ladet ham og Baadsmandskabet blive tilbage. Den følgende Morgen, da han opdagede Skibet i Syd, satte han fra Land, og roede, som fortalt, ud imod sit eget Skib.

„Hvor tilbragte De Natten, Clinch?“ spurgte Capitainen, efterat de havde omhandlet Sandsynligheden for at Luggeren var undkommet. „Ikke paa Høiderne under Himlens Hvælving?“

„Paa Høiderne, under den store Hvælving, der saa

ofte har bedækket os begge, Capitain Cuffe; men med et godt neapolitansk Leertag mellem den og mit Hoved. Saasnart det var blevet mørkt og Skibet var afseilet, gik jeg til en Landsby ved Navn St. Agata, der ligger paa Høiderne, tvers for hine Klipper, som de kalde Sirenerne, og der fandt vi et godt Qvarteer til om Morgenen."

„Det er heldigt at De bringer hele Baadsmandskabet tilbage, Clinch. De veed at det skorter os paa Folk for Øieblikket, og man kan ikke stole paa dem allesammen, naar de ere inde i et Land, der er fuldt af Steenvægge, god Viin og smukke Piger."

„Jeg tager altid et Hold rigtig stadige Gutter med mig, Capitain Cuffe; jeg har ikke mistet en eneste Mand fra en Baad i de sidste fem Aar."

„De maa da være i Besiddelse af en Hemmelighed, hvorom det nok var værd at vide Besked; thi endog Admiralerne miste undertiden deres Sluproere. Jeg formoder at Eders ere alle gifte Mænd, der hænge ved deres Koner, som om det var deres Pligtanker, hvilket skal være et godt Middel."

„Paa ingen Maade, Sir. Jeg forsøgte det, indtil jeg fandt at Halvdelen af de Karle vilde løbe deres Vei, for at blive deres Koner qvit. Disse Portsmouth- og Plymouth-Ægteskaber bringe ikke altid store Eiendomme med sig, Sir, og Brudgommene lade dem gjerne rage i Drivt, naar Hvedebrødsdagene ere forbi. Husker De ikke, da vi vare sammen i the **Blenheim**, Sir, vi mi-

stede elleve af Barkassens Mandskab paa een Gang; og det viste sig at ni af dem vare Vagabonder, Sir, som efterlod deres grædende Koner og lidende Familier i Hjemmet!"

„Nu De siger det, erindrer jeg nok noget lignende; sid ned, Clinch, og tag et Glas Rum og Vand. Tim, sæt en Flaske Jamaica for Mr. Clinch. Jeg har hørt sige at De ogsaa er gift, min brave Mastersmath!"

„Bevares! Capitain Cuffe, det er en af Cadetternes Historier! Naar man vilde troe alt hvad de sige, vilde den christelige Religion snart komme tvers for Bougen, og hele Menneskeslægtens Moral vilde rage i Drift," svarede Clinch, idet han smækkede med Læberne efter en meget behagelig Slurk. „Vi har et rigtig Sæt ubesindige Cadetter ombord i Skibet i dette velsignede Øieblik, Capitain Cuffe, og Mr. Wincheſter har nok at gjøre med dem; jeg beundrer tidt hans Taalmodighed, Sir."

„Vi have selv engang været unge, Clinch, og man maa være overbærende med Ynglinges Daarskaber. Men hvilket Slags Qvarteer fandt De igaar Aftes paa hine Klipper?"

„Nu, Sir, saa godt som man kan vente det i gamle England. Jeg traf paa et aldrende Fruentimmer, der kaldte sig Giuntotardi, hvilket er rigtigt bygget Italiensk, er det ikke, Sir?"

„Det er det; men jeg troer De taler Sproget, Clinch?"

„Nu, Sir, jeg har drevet saalænge omkring i Verden, at jeg taler lidt af al Slags, da jeg finder det bequemt, naar jeg mangler Spise og Drikke. Den gamle Dame paa Høien og jeg fik os en god Basseralle, Sir. Det lader til at hun har en Niece og en Broder i Neapel, som burde have været tilbage iforgaars Aftes; hun var meget bekymret for dem, og hun vilde gjerne vide, om vort Skib havde seet noget til Roverne."

„Ved George! Clinch, De var paa Lodskud der, naar De blot havde vidst det! Vor Fange har været i den Verdensdeel, og vi kunde faaet et Vink om hans Manoeuvrer, ved nøiagtigt at udspørge det gamle Fruentimmer. Jeg haaber at De skiltes ad som gode Venner?"

„De bedste Venner af Verden, Capitain Cuffe. Den der føder og huser mig godt, behøver ikke at frygte mig som en Fjende."

„Det skal jeg svare for! Det er af den Grund at De er saa loyal, Clinch."

Mastersmathens haarde, røde Ansigt fortrak sig lidt, og han slog Øinene ned Det var nu ti Aar siden han burde have været Lieutenant, da han virkelig en Gang havde været Cuffes Overmand, idetmindste med Hensyn til Tjenestetiden, og hans Samvittighed tilsagde ham to Ting ganske tydeligt, først hans lange og trættende Prøvelse, og dernæst at den for en stor Deel var hans egen Skyld.

„Jeg elsker Kongen, Sir," bemærkede Clinch, efter

en Slurk, „og jeg lægger ham aldrig til Last hvad der gaaer mig imod. Dog Erindring bliver Erindring, og i hvad jeg saa gjør, Sir, saa erindrer jeg undertiden hvad jeg kunde have været, og hvad jeg er. Dersom Hans Majestæt føder mig, saa er det med en Mastersmaths Skee, og dersom han huser mig, saa er det i Cadetmessen."

„Vi have ofte faret sammen, og flere Aar ad Gangen," svarede Cuffe godmodigt, dog lidt i en Foresats Tone; „og Ingen kjender Deres Historie bedre end jeg. Det er ikke saameget Deres Venner der har slaaet Haanden af Dem i Nødens Stund, som en vis Fjende, fra hvem De ikke kan rive Dem los, skjøndt han skader dem meest, som elsker ham høiest."

„Ja, ja, Sir, det kan ikke negtes, Capitain Cuffe; dog er det et haardt Liv, der henrinder blottet for alt Haab."

Dette blev sagt med en sørgmodig Betoning, der talte mere for Clinchs Charakteer, end Cuffe i flere Aar havde fundet hos Manden, og det oplivede mange Indtryk, som vare til Gunst for ham. Clinch og han havde endog engang været Messekammerater, men skjøndt der i flere Aar havde været en bethydelig Forskjel mellem deres respective Rang og Stilling, kunde Cuffe dog aldrig forglemme denne Omstændighed.

„Det er i Sandhed haardt, som De siger, at leve uden Haab," gjensvarede Capitainen; „men Haabet burde være den Ting, der sidst uddøde. De skulde gjøre endnu

ikke høre noget derom. En meget agtværdig Procurator ønskede at ægte hende, og jeg bad hende endog om at modtage hans Tilbud; og det eneste uvenlige Blik hun har givet mig, var da hun hørte mit Forlangende, hvilket hun sagde mig næsten klang ugudeligt i hendes Øren. Hun vilde være en Sømands Kone eller dø som Pige."

„Pigen har ulykkeligvis faaet nogle romantiske Ideer om Standen, Clinch, og slige Personer er det altid vanskeligst at overtyde om, hvad der er til deres eget Bedste."

„Jane Weston ikke, Sir! Der er ikke saa meget Romantik i hende, som der er paa de gjennemskudte Blade i en Bønnebog. Stakkels Jane er lutter Hjerte! og hvorledes hun kan holde saa meget af mig, Capitain Cuffe, er mig noget ganske ubegribeligt. Jeg fortjener vistnok ikke Halvdelen af hendes Kjærlighed, og jeg begynder nu at tabe Haabet om nogensinde at kunne gjengjælde hende den."

Clinch var endnu en smuk Mand, skjøndt Strabads og Vaner havde havt deres Virkning paa et Ansigt, der af Naturen var frimodigt, aabent og indtagende. Det udtrykte nu Smerte, som hans Hjerte undertiden følte, naar hans Stillings Hjælpløshed ret stillede sig for hans Sjel. Cuffe var bevæget, thi han erindrede den Tid de vare Messekammerater, da de havde en Fremtid for sig, som ikke lovede mere til den Ene end til den Anden, undtagen de Fordele, en høiere Fødsel muligen kunde forskaffe Capitainen. Clinch var en udmærket Sømand, og

saa modig som en Løve; Egenskaber, som sikkrede ham en Grad af Agtelse, som hans tilfældige Selvforglemmelse aldrig ganske havde forskjertset. Nogle ansaae ham for den dygtigste Somand ombord i the Proserpine, og dette var maaskee sandt, dersom den kaldsmæssige Dygtighed var indskrænket til at regjere et Skib, eller tage vare paa det i kritiske Tilfælde. Alle disse Omstændigheder bevægede Cuffe til at gaae nærmere ind paa Masterstmathens nærværende Nød, end han maaskee ellers vilde have gjort. Istedenfor at skyde Flasken hen til ham, som om han var overbeviist om hvormeget feilslagne Forventninger allerede havde drevet den Anden til en uforsigtig Brug af den, skjød han den sagte tilside, og idet han greb sin gamle Messekammerats Haand, for Øieblikket glemmende deres forskjellige Rang, sagde han i en venlig og fortrolig Tone, som længe havde været fremmed for Clinchs Øren:

„Jack, min ærlige Knøs, der er endnu godt Stof i Dem, naar De kun vil give det frit Spillerum. Gjør et mandigt Forsøg, hav i nogle faa Maaneder Agtelse for Dem selv, og der vil nok tilbyde sig noget, som endnu vil skaffe Dem Deres Jane, og glæde Deres gamle Moders Hjerte."

Der er Perioder i Menneskets Liv, da nogle faa kjærlige Ord, understøttet af en venlig Haandsrækning, kunne frelse Tusinder af menneskelige Væsener fra Ødelæggelse. Saaledes var denne Crisis i Clinchs Skjebne.

Han havde næsten opgivet Haabet, skjøndt det leilighedsviis atter levede op i ham, naar han fik et opmuntrende Brev fra den trofaste Jane, der haardnakket negtede at troe paa hvilketsomhelst til hans Forkleinelse, og afholdt sig fromt fra enhver Bebreidelse; men det er nødvendigt at forstaae Indflydelsen af Rang ombord i en Orlogsmand, for fuldkommen at forstaae den Virkning, der nu var frembragt paa Mastersmathen, ved Capitainens Sprog og Væsen. Taarerne strømmede ud af Clinchs Øine, og han greb næsten convulsiviskt Chefens fremrakte Haand

„Hvad kan jeg gjøre, Sir? Capitain Cuffe, hvad kan jeg gjøre?" udbrød han. „Min Tjeneste forsømmer jeg aldrig, men der er fortvivlede Øieblikke, da jeg finder Byrden altfor haard at bære, uden at tye til Flasken for at søge Hjælp."

„Naar et Menneske drikker med saadanne Motiver, Clinch, saa vil jeg raade ham til fuldkommen Afholdenhed. Han kan ikke stole paa sig selv, og det som han kalder sin Ven, er i Sandhed hans argeste Fjende. Lad Deres Ration blive urørt, negt endog at modtage den. Een Uge, ja een Dag kan give Dem en Styrke, som vil sætte Dem istand til at vinde Seir, ved at lade Deres Forstand blive usvækket. Fraværelse fra Skibet er undertiden kommen Dem til Nytte; thi det Lidet De da har nydt, har ikke været tilstrækkeligt til at gjøre Dem nogen Skade. Vi have nu en meget vigtig Tjeneste for, og jeg vil give Dem Beskæftigelse, der kan blive meget vigtig

for Dem. Sørg for at Deres Navn en Gang kommer med Berømmelse i en Rapport, og De kan være sikker paa Deres Udnævnelse. Nelson holder af at forfremme gamle Sømænd, og intet vilde gjøre ham lykkeligere, end at være istand til at tjene Dem. Sæt mig istand til at bede ham derom, og jeg vil svare for Udfaldet. Der kan endnu komme noget ud af Deres Besøg i dette Fruentimmers Hytte; og pas godt paa at holde fast ved Lykken, naar De først har greben den."

„Gud velsigne Dem, Capitain Cuffe! Gud velsigne Dem, Sir!" svarede Clinch, næsten ude af Stand til at tale. „Jeg vil bestræbe mig for at gjøre, som De ønsker."

„Husk paa Jane og Deres Moder Naar to saadanne Qvinders Lykke beroer paa en Mand, maa han være et umælende Dyr, naar han ikke kjæmper til det yderste."

Clinch sukkede, thi Cuffe sonderede hans Saar dybt, skjøndt det skete i den redelige Hensigt at læge det. Efterat have tørret Sveden af sit Ansigt og vredet sig paa Stolen, gjenvandt han alligevel lidt Herredømme over sig, og fattede sig nogenlunde.

„Naar en Ven blot kunde udpege, hvorledes jeg var istand til at gjenvinde noget af det jeg har tabt," sagde han, „vilde jeg være ham taknemmelig saalænge jeg lever, Capitain Cuffe."

„Da er her en Udvei, Clinch. Nelson anseer det

for at være af ligesaa stor Vigtighed, at vi fange denne Lugger, som det nogensinde var det, at træffe paa en Flaade. Den Officier, der yder virksom Tjeneste ved denne Leilighed, kan være sikker paa at blive erindret, og jeg vil give Dem al den Anledning, der staaer i min Magt. Gaa, tag Deres bedste Klæder paa, giv Dem det nette Udseende, som De nok veed De er istand til, og gjør Dem klar til Baadstjeneste. Jeg har Tjenesteforretninger for Dem, som vil gjøre Begyndelsen til Deres Lykke, naar De kun bliver Deres Moder, Jane og Dem selv tro."

Der var indblæst et nyt Liv i Clinch. I flere Aar var han bleven overseet; tilsyneladende glemt, undtagen naar virkeligt Sømandskab fordredes; og endog hans Forsøg ved at blive oversat i et Skib, der blev commanderet af en gammel Messekammerat, var tilsyneladende slaaet feil. Nu var der alligevel en Forandring, og et Haab, lysere end sædvanligt, kastede sine Straaler over hans Fremtids Mørke. Endog Cuffe forbausedes over den Munterhed, der viste sig paa Mastersmathens Ansigt, og over hans Bevægelsers Livlighed, og han bebreidede sig, at han saa længe havde været ligegyldig for en Mands Interesser, som vistnok havde nogen Krav paa hans Venskab. Dog var der intet usædvanligt i det nærværende Forhold mellem de to gamle Messekammerater. Begunstiget af Slægtskab og Venner, var Cuffe aldrig bleven bragt til Fortvivlelse, og var skreden frem ad sin Bane med Held og Raskhed, medens den Anden, uden Under-

ſtottelſe, og uden at der havde tilbudt ſig nogen umiddelbar Leilighed til at bringe ham frem, havde faaet ſlemme Vaner, og var lidt efter lidt bleven den Mand han var. Saadanne Tilfælde, ſom det ſidſte, ere ikke ſjeldne Begivenheder, endog i en Marine, i hvilken Forfremmelſe er ſaa regelmæssig, ſom i den amerikanſke Tjeneſte, ſkjøndt det virkelig er ſjeldent, at en Mand gjenvinder ſin tabte Stilling, naar han er kommen i ſaa prøvelſesfulde Omſtændigheder.

Efter en halv Times Forløb var Clinch færdig, iført ſin bedſte Pynt. Cadetten, der havde Vagt paa Skandſen, ſaae alle disſe Forberedelſer med Forundring; thi paa den ſenere Tid var Maſtersmathen i det Hele taget ſjelden bleven ſeet paa den Deel af Skibet. Men i en Orlogsmand er Diſciplinen en Troesartikel, og det faldt Ingen ind at ſpørge. Clinch var nogle faa Minutter ene med Capitainen, modtog ſine Ordrer og gik over Skibets Side med et muntert Anſigt, og ſteg virkelig ned i Capitainens Gig, den bedſtroende Baad i Skibet. Saaſnart han havde taget Sæde, lod han ſætte af og ſtyrede mod Pynten Campanella, der dengang var omtrent tre Mile borte. Ingen vidſte hvorhen hans Beſtemmelſe gjaldt, ſkjøndt Alle troede at det var i Tjeneſte angaaende Luggeren, og Tjeneſte, der udfordrede en Somands Dømmekraft. Cuffe, hvis Væſen var begyndt at blive noget uroligt og uſtadigt, blev mere fattet, da han ſaae ſin gamle Meſſekammerat paa Farten, og det med en Hur-

tighed, der endog vilde bringe ham til Neapel i Løbet af nogle faa Timer, om hans Reise vilde vare saa længe.

Sjette Kapitel.

Det var nu vist, at Le Feu-Follet ikke var i Bugten ved Salerno. Fra Skibenes høie Reisninger og ved Hjælp af gode Kikkerter, var hele Kysten omhyggeligt bleven undersøgt, og intet Tegn til et saadant Fartøi var synligt. Endog Lyon havde opgivet det, havde kovendt og stod igjen langs med Landet imod Campanella, som en skuffet Mand. Da Cuffe ventede den næste Vind fra Vesten, vedblev han at holde nord efter, da han alligevel havde i Sinde at løbe udenfor Amalfi og udspørge en eller anden Fisker han kunde træffe paa. Forladende Skibet, der langsomt fortsatte sin Cours i den Retning, ville vi henvende vor Opmærksomhed paa Fangernes Stilling.

For Ghita og hendes Onkel var der i al denne Tid blevet passende sørget. Kanonerens Kone var ombord i Skibet, og da hun var et respectabelt Fruentimmer, havde Cuffe viist den Opmærksomhed, at sende den stakkels

Pige forud til dette Fruentimmers Lukaf og Messe. Hendes Onkel blev der ogsaa sørget for i Nærheden af Kahytten, og da ingen af dem blev betragtet som under Tiltale, saa var det Hensigten at sætte dem iland, saasnart man havde overbeviist sig om, at der ingen Oplysning angaaende Luggeren kunde erholdes af dem. Ithuel var igjen sat til Tjeneste, og havde tilbragt Halvdelen af Formiddagen i Forremers. Den lille Baad fra Land, der stod i Veien paa Dækket, blev nu sat ud, og slæbte agterud, ventende paa det Øieblik, da Carlo Giuntotardi og hans Niece igjen skulde sættes i Besiddelse af den, og blive tilladt at afgaae. Dette Øieblik blev alligevel forhalet, indtil Skibet atter skulde lægge Campanella forover, og atter kom ind i Neapels Bugt, da det vilde være grusomt at sende to saadanne Personer, som Onklen og Niecen, i Drift i nogen betydelig Afstand fra deres Landingssted.

Med Raoul Yvard var det alligevel ganske anderledes. Han var, under Tilsyn af en Skildvagt, paa Batteridækket, ventende paa det frygtelige Øieblik, da han skulde føres frem til Execution. Hans Dom var almindelig bekjendt i Skibet, og hos nogle Faa var han en Gjenstand for Interesse, skjøndt Straf, Død i Bataille, og alle de andre Tilfældigheder i Sømandens Liv, vare altfor sædvanlige i en saadan Krig, til at vække noget, der havde Lighed med Sensation, ombord i en travl, krydsende Fregat. Dog var der Nogle, som havde Tanke

for Fangens Stilling. Winchester var en menneskekjærlig Mand, og til hans Roes bar han intet Nag i Anledning af sit eget Nederlag og sine egne Lidelser, medens det i hans Egenskab af Næstcommanderende stod i hans Magt, at gjøre meget, der kunde bidrage til den Dømtes Hyggelighed. Han havde anbragt Fangen mellem to aabne Porte, hvor Luften circulerede frit, intet ringe Hensyn i saa varmt et Klima, og havde ladet indrette et Seildugs Lukaf for ham, for at Raoul kunde være ene med sine sørgelige Betragtninger i dette rædselsfulde Øieblik. Jernene havde han ogsaa ladet tage af ham, som unødvendige; dog havde man været saa forsigtig at fjerne Alt fra Fangen, hvorved han kunde berøve sig Livet. Den Sandsynlighed, at han kunde springe ud igjennem en af Portene, var bleven omhandlet mellem Næst- og Tredjecommanderende; men Skildvagten blev advaret om at være paa sin Post mod et saadant Forsøg; og man frygtede kun lidet derfor, da Raoul var saa fattet, og slet ikke lod til at ville handle overilet. Tilmed vilde det være let at fiske ham op, da Skibet bevægede sig saa langsomt. For ogsaa at tilstaae Sandheden, vilde Mange foretrække at han druknede sig, for at see ham dingle under Raanokken.

I dette lille Fængsel tilbragte altsaa Raoul Natten og Morgenen. Det vilde være at fremstille ham mere stoisk, end det var overeensstemmende med Sandheden, dersom vi sagde at han ikke var bevæget. Saalangt

herfra var Øieblikket ham bittert, og hans Øval vilde have været uhyre, dersom den høie Beslutning, at døe som un François, ikke var kommen ham til Undsætning. De utallige Henrettelser ved Guillotinen, havde under saadanne Omstændigheder bragt Standhaftighed i en Slags Mode, og der var kun Faa, der ikke gik Døden imøde med Anstand. Med vor Fange var det alligevel forskjelligt; thi understøttet af en uforfærdet Aand, vilde han have seet Slægtens store Tyran i Øinene, endog i hans ubarmhjertigste Lune, med Fasthed, om ikke med Foragt. Men for en ung Mand og en Elsker kunde den sidste store Forandring ikke godt nærme sig, uden at medføre en Følelse af Haabløshed, som i Raouls Stilling ikke blev lindret af nogen trøstende Forventning for det Tilkommende. Han var fuldkommen overbeviist om, at hans Dom vilde blive stadfæstet, og det mindre paa Grund af hans indbildte Forbrydelse som Spion, end paa Grund af den betydelige Skade, som det var bekjendt at han havde tilføiet den engelske Handel. Naar Raoul bar Had til Nogen, saa var det for ramme Alvor; og ifølge den gammeldags Skik, hvilken vi, trods al den tvetydige Philantropi, der nu circulerer fra Mund til Mund, og fra Pen til Pen, frygte for vil vedblive at være Skik i de kommende Tider, hadede han af ganske Hjerte det Folk, med hvem han var i Krig, og var følgelig rede til at troe Alt til deres Præjudits, som politisk Skinsyge kunde opspinde; en Sindsstemning, der bragte ham til at

troe, at hans Liv vilde blive betragtet som en Ubetydehed, i Sammenligning med engelsk Magt og engelsk Fordeel. Han var vant til at betragte Storbritaniens Folk som en Nation, der bestod af Boutikseiere, og medens han selv var beskæftiget med en Haandtering, der bærer Rovgjerrighedens Brændemærke paa sin Pande, betragtede han denne Haandtering som forholdsviis krigerisk og hæderlig. Med eet Ord, Raoul forstod Cuffe ligesaa lidt, som Cuffe forstod ham. Sandheder, der tilstrækkeligen vil aabenbare sig ved den Sammenkomst, som vi nu skulle meddele.

I Løbet af Morgenen modtog Fangen et eller to venskabelige Besøg; Griffin især ansaae det for sin Pligt, at forsøge paa at opmuntre den dødsdømte Mand, paa Grund af sit Kjendskab til fremmede Tungemaal. Ved denne Leilighed forhindredes Samtalen i at falde i det Sørgelige, ved Fangens determinerede Væsen. I den Hensigt at indrette det lidt hyggeligt, havde Wincheſter ladet Seildugslukafet indeslutte de to Kanoner, hvorved der kom mere Luft og Lys ind i det lille Lukaf, da begge Portene vare indenfor dets Vægge. Raoul hentydede til denne Omstændighed, da han, siddende paa en Stol, indbød Griffin til at tage Plads paa en anden, da denne aflagde nærværende Besøg.

„De finder mig her understøttet af en Attenpunder paa hver Side," bemærkede Fangen smilende, „hvilket er passende for en Sømand, der skal til at døe. Dersom

min Død kom fra Mundingen af Eders Kanoner, Monsieur Lieutenant, vilde den kun møde mig nogle faa Maaneder, eller maaskee nogle faa Dage tidligere, end det kunde hænde sig paa samme Maade, under Begivenhedernes sædvanlige Gang."

„Vi mangle ikke Følelse for en tapper Mand i Eders Stilling," svarede Griffin med Bevægelse, „og der var intet, der kunde gjøre os alle lykkeligere, end om Sagerne stod, som De siger. De ombord i en god Fregat, Side om Side med os ombord i vor egen, og vi skulde da slaaes ærligt for vort respective Fædrelands Ære."

„Monsieur, Krigslykken har bestemt det anderledes; men vil De ikke tage Plads, Monsieur Lieutenant?"

„Mon Pardon; Capitain Cuffe har sendt mig for at bede Dem beære ham med Deres Besøg i Kahytten, saasnart det maatte være Dem beleiligt, Monsieur Yvard."

Der er noget vist i det franske Sprogs høflige Udtryk, der vilde have gjort det vanskeligt for Griffin at være andet end delicat i hans Samtale med Fangen, om han havde havt noget saadant til Hensigt; men det havde han ikke, thi nu da deres tappre Modstander var i deres Vold, følte enhver brav Mand, ombord i the Proserpine, Tilbøielighed til at behandle ham med Skaansel. Raoul blev rørt over disse Tegn paa Ædelmodighed, og da han havde været Vidne til Griffins Mod, i de forskjellige Forsøg mod hans Lugger, bevægede dette ham

til at fatte bedre Tanker om sine Fjender. Idet han reiste sig, erklærede han sig rede til at fremstille sig for Capitainen i Øieblikket.

Cuffe ventede ham i den agterste Kahyt. Da Griffin og Fangen kom ind, bad han dem hofligt at tage Plads, da den Første var indbudt til at blive, ikke alene som Vidne til hvad der maatte forefalde, men om det behøvedes, tillige som Tolk. Efter en kort Pause, begyndte Capitainen Samtalen, der blev ført paa Engelsk, nu og da understøttet af Griffin, naar det gjordes nødvendigt.

„Det smerter mig meget, Monsieur Yvard, at see en tapper Mand i Deres Stilling," begyndte Cuffe, der sandt at sige, foruden det særegne Øiemed han havde i Sigte, ikke yttrede andet, end han af Hjertet meente. „Vi have ladet Eders Mod og Dommekraft vederfares fuldkommen Retfærdighed, medens vi have gjort de største Anstrengelser for at faae Eder i vor Magt. Men Krigslovene ere nødvendigviis strenge, og vi Englændere have en Høistcommanderende, der ikke er oplagt til at spøge i Tjenestesager."

Dette blev sagt tildeels af Høflighed, og deels af tilvant Ærefrygt for Nelsons Charakteer. Raoul saae det alligevel i det gunstigste Lys, skjøndt den politiske Deel af Motivet blev aldeles bortkastet, hvilket vil sees af det Følgende.

„**Monsieur, un Français** veed hvorledes han skal

de for Friheden og hans Fædrelands Sag," svarede Raoul hofligt, men dog med Vægt.

„Derom tvivler jeg ikke, Monsieur; dog indseer jeg ikke Nødvendigheden i at drive Tingen til den Yderlighed. England er ligesaa liberal i sine Belønninger, som det er mægtigt til at straffe Overtrædelser. Maaskee en eller anden Udvei kunde findes til at undgaae den Nødvendighed, at opoffre en saa tapper Mands Liv paa saa grusom en Maade."

„Jeg vil ikke affectere at spille Helten, **Monsieur le Capitaine.** Dersom der kan opdages nogen passende Maade til at frelse mig fra min nærværende fortvivlede Stilling, skal min Taknemmelighed staae i Forhold til den Tjeneste, der bliver viist mig."

„Dette kalder jeg at tale fornuftigt, og det vil lede til Maalet. Jeg tvivler ikke om, at naar vi ret komme til at forstaae hinanden, vil vi venskabelig komme overeens om Alting. Griffin, vær saa god at hjælpe Dem til et Glas Vin og Vand. De vil finde det forfriskende paa denne hede Dag. Monsieur Yvard vil gjøre os Selskab, da Vinen kommer fra Capri og ingenlunde er slet, skjøndt Nogle foretrække **Lachrymæ Christi**, der saavidt jeg veed voxer ved Foden af Vesuv."

Griffin gjorde hvad man havde anmodet ham om men det var langt fra at hans Ansigt udtrykte al den Tilfredshed, som var at læse i Cuffes. Raoul afslog Tilbudet, idet han oppebiede den ventede Forklaring med en

Interesse, som han ikke affecterede at skjule. Cuffe syntes skuffet og vilde nødig fortsætte; men da begge hans Ledsagere forbleve tause, var han nødt til at komme frem med sit Forslag.

„Oui, Monsieur," tilføiede han, „England kan let fortørnes, men er rede til at tilgive. De er lykkelig, at det staaer i Deres Magt, i dette alvorlige Øieblik, at sikkre Dem dets Tilgivelse for en Forseelse, som i Krigstid stedse bliver straffet haardere end nogen anden."

„Paa hvilken Maade kan dette skee, Monsieur le Capitaine? Jeg er ikke af dem der foragte Livet, især naar det er i Fare for at tabes ved en vanærende Død."

„Det glæder mig, Monsieur Yvard, at finde Dem i en saadan Sindsstemning, det vil lette mig Udførelsen af en meget piinlig Pligt, og være Midlet til at jævne mange Vanskeligheder. Der er ingen Tvivl om at De har hørt vor berømte Admiral Nelsons Charakteer omtale?"

„Hans Navn er enhver Sømand bekjendt, Monsieur," svarede Raoul stift, da hans naturlige Antipathie var langt fra at være helbredet ved hans fortvivlede Stilling. „Han har skreven det med blodige Bogstaver paa Nilens Vande."

„Ja, hans Bedrifter der og andre Steder vil ikke saa let glemmes. Han er en Mand med en Jernvillie; naar han har foresat sig noget, er der intet der kan hindre ham i at udføre det, især naar Midlerne ere lovlige

og Maalet hæderligt. For at være ligefrem, Monsieur, han vil gjerne have Eders Lugger, the Few-Folly."

„Ah!" udbrød Raoul, idet han smilede ironisk; „Nelson er ikke den eneste engelske Admiral, der har havt det Ønske. Le Feu-Follet, Monsieur le Capitaine, er saa fortryllende, at hun har mange Beundrere!"

„Blandt hvilke Nelson er en af de varmeste. Dette bevirker, at Eders Sag er saa meget lettere at afgjøre. De har ikke andet at gjøre, end at overgive Luggeren i vore Hænder, og De vil blive tilgivet og behandlet som Krigsfange."

„Autoriserer Monsieur Nelson Eder til at gjøre mig dette Forslag?" spurgte Raoul alvorlig.

„Det gjør han. Betroet Omsorgen for sit Fædrelands Interesser, er han villig til at see igjennem Fingre med Forseelsen, for at berøve Fjenden Midlerne til at gjøre saa megen Fortred. Overgiv Luggeren til os, og De skal blive sendt til et sædvanligt Prisonskib. Nei, underret os kun om hvor den er, og vi vil gjøre os Flid for at tage den."

„Monsieur Nelson gjør udentvivl ikke andet end sin Pligt," svarede Raoul rolig, men med en Mine, der røbede Selvfølelse. „Det er hans Sag at drage Omsorg for engelsk Handel, og han har enhver Ret til at slutte sin Accord. Men Fordraget vil ikke blive sluttet under lige Vilkaar; thi medens han ikke gjør andet end sin Pligt, har jeg ikke Magten."

„Hvorledes? Det staaer i Deres Magt at tale, derved kan De underrette os om de Ordrer De har givet Luggeren, og hvor den sandsynligviis vil findes for Øieblikket."

„Nei, Monsieur, ikke engang det staaer i min Magt. Jeg kan ikke gjøre noget, der maatte bedække mig med saamegen Vanære. Min Tunge er bunden, naar der er Spørgsmaal om Forræderi."

Dersom Raoul havde paataget sig en theatralsk Mine og Væsen, som man kunde have formodet, vilde det sandsynligviis kun have gjort meget lidt Indtryk paa Cuffe; men hans rolige Ligefremhed og Fasthed var overbevisende. Naar vi skal tilstaae Sandheden, følte Capitainen sig skuffet. Han vilde have betænkt sig paa at fremkomme med sit Forslag til en virkelig Officier i den franske Marine, i hvor lavt disse endog stode paa hiin Tid, især i Nelsons Flaades Agtelse; men en Kapergast, troede han, vilde med Graadighed gaae ind paa en Plan, der tilbød ham Livet, som Belønning for det Forræderi, han foreslog.

„De gjorde rigtigst i at betænke Dem herpaa, Monsieur Yvard," bemærkede Capitainen, efter næsten en Minuts Pause. „Den Interesse, der staaer paa Spil, er saa stor, at bedre Eftertanke endnu kan bringe Dem til at skifte Sind."

„Jeg tilgiver Dem, Monsieur Cuffe, dersom De kan tilgive Dem selv," svarede Raoul med en streng og værdig Mine, idet han reiste sig medens han talede, som om

han kastede Foragt paa at modtage Høflighedsbeviser fra en saadan Kant. „Jeg veed, hvad De tænker om os Corsarer; men en Officier i en hæderlig Tjeneste burde betænke sig længe, forend han frister en Mand til at begaae en Handling, som denne. Det at Eders Fanges Liv er paa Spil, burde bidrage til at gjøre en tapper Somand endnu mere delicat, med Hensyn til den Maade, paa hvilken han søger at bearbeide hans Frygt eller hans Grundsætninger. Men jeg gjentager det, jeg tilgiver Eder, Monsieur, dersom De kan tilgive Dem selv."

Cuffe var forvirret. Blodet foer ham til Hjertet, hvorefter det syntes, som om det vilde trænge sig igjennem hans Ansigts Porer. En frygtelig Forbittrelse syntes at fortære ham; derpaa fattede han sig, og begyndte at betragte Tingene saaledes, som han pleiede det i roligere Øieblikke. Tale kunde han alligevel ikke endnu, men gik frem og tilbage i Kahytten, for at gjenvinde sin Fatning.

„Monsieur Yvard," sagde han endelig, „jeg beder Dem oprigtigt om Forladelse, og det af mit inderste Hjerte. Jeg kjendte Dem ikke, ellers skulde et saadant Forslag aldrig have fornærmet Dem, eller vanæret en britisk Officier i min Person. Ogsaa Nelson er den Mand, der nødig vilde saare en hæderlig Fjendes Følelser; men vi kjendte Dem ikke. Det er ikke alle Kaperførere der er af Deres Tænkemaade, og det var deri vor Vildfarelse bestod."

„Touchez-la," sagde Raoul, idet han trohjertig

rakte Haand. „**Monsieur le Capitaine,** De og jeg burde mødes i to gode Fregatter, hver for sit Fødelands Ære, Udfaldet maatte blive hvilketsomhelst, saa vilde det dog lægge Grunden til et evigt Venskab. Jeg har levet længe nok i **votre Angleterre,** til at fatte, hvorlidet I kjende **notre France, mais n'importe.** Brave Mænd kan forstaae hinanden over den hele Verden; vi vil være Venner, den korte Tid jeg har tilbage."

Cuffe greb Raouls Haand, og der perlede endog en Taare i hans Øie, medens han trykkede den med Inderlighed.

„Dette har været en fordømt elendig Forretning, Griffin," sagde Capitainen, saasnart han var istand til at tale, uden at røbe Svaghed, „og der skal aldrig noget Menneske finde mig beskæftiget med noget lignende, om endog en Flaade saa stor, som den der oppe i Bugten, var Lønnen."

„Jeg troede aldrig at det vilde lykkes, Sir, og naar jeg skal være ærlig, haabede jeg det aldrig. De maa undskylde mig, Capitain Cuffe, men vi lade aldrig Fastlandets Beboere vederfares den Retfærdighed de fortjene, og fremfor Alle Franskmændene. Jeg troede fra Begyndelsen af ikke paa at det vilde lykkes."

Cuffe forsvarede sig paany, og efter nogle faa venskabelige Agtelsesbeviser paa begge Sider, vendte Raoul tilbage til sit lille Lukaf. Griffin kom snart tilbage, og

da blev Samtalens Traad atter optaget mellem de to Officierer.

„Dette er i det Hele taget en meget piinlig Forretning, Griffin," bemærkede Cuffe. „Der er ingen Tvivl om, at Monsieur Yvard, ifølge Lovens Bogstav, er en Spion, og altsaa skyldig; men jeg nærer ikke den ringeste Tvivl om Sandheden af alt hvad han har sagt. Denne Ghita Caraccioli, som Pigen kalder sig, er et fuldkomment Billed paa Sandhed, og var virkelig i Nelsons Kahyt i Forgaars, under Omstændigheder, der ikke lade nogen Tvivl tilbage om hendes Charakteers Sandhed og Reenhed, medens alt hvad der er bleven anført af de forskjellige Parter, stemmer overeens. Endog Veechy og hans trangbrystede gamle Podesta stadfæste Beretningen; thi de have seet Ghita i Porto Ferrajo, og begynde at troe, at Franskmanden kom derind ene for hendes Skyld."

„Jeg tvivler ikke om, Capitain Cuffe, at Lord Nelson vil give Henstand, eller endog Pardon, dersom Sagen blev rigtig fremstillet for ham," bemærkede Griffin, der følte en ædelmodig Interesse for at bevare Naouls Liv, den samme Mand, som han faa Uger iforveien havde bestræbt sig for at ødelægge ved Ild; men saaledes ere Menneskets Besynderligheder, og saaledes ere de blandede Følelser, avlede ved Krig.

„Dette er den alvorligste Deel af Affairen, Griffin. Dommen er sanctioneret, og der er givet Ordre til at fuldbyrde den endnu idag imellem Solens Op- og Ned-

gang; nu have vi allerede Middag, og vi ere synden for Campanella, og saa langt fra Flagskibet, at der ikke kan være Spørgsmaal om Signaler."

Griffin studsede, da alle disse alvorlige Vanskeligheder paa en Gang fremstillede sig for ham. En Ordre i Overensstemmelse med Tjenestens Sædvaner, og især en Ordre af denne alvorlige Charakteer, kunde der aldrig være noget Spørgsmaal om; dog var her et knebent Tilfælde, af hvilket der ikke var nogen Udsigt til at rede sig ud.

„Gode Gud! hvor uheldigt, Capitain Cuffe; kan man ikke sende en Expresse tvers over Land, saa at den endnu betimelig kunde naae Flagskibet?"

„Jeg har tænkt paa det, Griffin, og det er netop det Ærinde, Clinch er sendt i."

„Clinch! — Undskyld, Sir, men saadan en Tjeneste udfordrer en meget activ og sober Officier!"

„Clinch er activ nok, og jeg veed, at den Svaghed han er forfalden til, ikke vil have nogen Magt over ham idag. Jeg har aabnet ham en Udvei til Forfremmelse, og der er Ingen ombord i Skibet, der er istand til hurtigere at tilbagelægge Veien til Neapel med et Fartøi, end Clinch, naar han for Alvor vil forsøge det. Han vil benytte Eftermiddagsbrisen, om der skulde være nogen, og jeg har aftalt et Signal med ham, hvorved han kan meddele os Udfaldet, endog i en otte til ti Qvartmiles Afstand."

„Har Lord Nelson i sin Ordre slet ikke givet Dem Frihed til at handle efter eget Godtbefindende, Sir?"

„Nei, med mindre Raoul Yvard samtykker i at overgive Luggeren. I dette Tilfælde har jeg en Skrivelse, der bemyndiger mig til at opsætte Henrettelsen, indtil jeg faaer den commanderende Chef i Tale."

„Hvor uheldigt ogsaa Alt er faldet; er det ikke muligt, Sir, at dreie Omstændighederne saaledes, at De tør opsætte Henrettelsen?"

„Det kunde gaae an for Eder, Mr. Griffin, som intet Ansvar har," svarede Cuffe lidt skarpt; „men jeg vilde hellere hænge fyrgetyve Franskmænd, end at blive **Brontéd** af Nelson for at have forsømt min Tjeneste."

Cuffe brugte maaskee stærkere Udtryk, end han havde i Sinde; men en Skibschef veier ikke altid sine Ord, naar han nedlader sig til at omtale et Punkt med en Underordnet. Svaret standsede alligevel Griffins Iver, ihvorvel Samtalen fortsattes.

„Nu vel, Sir," svarede Lieutenanten, „jeg er overbeviist om, at vi Alle ere ligesaa bekymrede som De, for at afvende denne Affaire fra vort Skib. Det er kun faa Dage siden, at vi nede i Messen pralede for nogle af **the Lapwings** Officierer, som besøgte os, af at vi aldrig havde havt nogen Henrettelse eller Katning ombord i **the Proserpine**, skjondt den nu næsten i fire Aar havde faret under det engelske Flag, og havde været syv Gange i Ilden."

„Gud give, Griffin, at Clinch maa træffe Admiralen og være betimelig tilbage!"

„Kunde det ikke gaae an, Sir, at sende Vicegouverneuren, for at gjøre et Forsøg med Fangen? Maaskee han kunde overtale ham til at synes at samtykke, eller noget lignende, veed De, Sir, der kunde retfærdiggjøre en Udsættelse. Man siger, at Corsicanerne ere de snueste Karle i hele dette Farvand; og Elba er saa nær Corsica, at man ikke skulde troe, at der kunde være stor Forskjel mellem deres Befolkning."

„Ja, Eders Veechy er en sand Hexemester; han var saa heldig i sin første Sammenkomst med Yvard, at man ikke kan tvivle om hans Duelighed til at faae Bugt med ham i den anden."

„Man kan aldrig vide det, Capitain Cuffe. Italienerne have flere Hjælpemidler, end de fleste andre Mennesker; og Signore Barrofaldi er en betænksom, forstandig Mand, naar han vil see sig for. **Le Feu-Follet** har narret Andre foruden Vicegouverneuren og hans Podesta."

„Ja, disse fordømte Lygtemænd kan man aldrig stole paa. Det skulde neppe forundre mig at see **the Folly** komme ud fra Land med udspilede Seil, og staae ud tilsøs med en sex Miles Fart, medens vi ligge saa stille som en Kirke, uden saa meget Luft, som kan drive Kabysrøgen ud af den lodrette Stilling."

„Den er ikke indenfor os, Capitain Cuffe, derom kan vi være overbeviste. Jeg har været oppe paa Store-

Bramraaen, med den bedste Kikkert i Skibet, og har undersøgt den hele Kyst, lige fra Ruinerne henimod Østen, og op til Byen Salerno; der er intet i Sigte saa stort som en Sparanara."

„Man skulde ogsaa troe, at Monsieur Yvard endelig maatte give efter for at frelse sit Liv."

„Vi ville neppe gjøre det, Capitain Cuffe."

„Jeg troer De har Ret, Griffin; man føler sig tvungen til at have Agtelse for Kaperføreren, til Trods for hans Haandtering. Hvem kan vide, om man ikke skulde kunne faae noget ud af denne Bolt? Han maa vide ligesaa meget om Luggeren, som Yvard selv."

„Ganske rigtig, Sir, jeg tænkte for et Øieblik siden paa at foreslaae noget lignende. Det er nu en Karl man kunde have Lyst til at ride til Vands, ligesom man vilde ride Storehals under. Skal jeg sende Bud efter ham, Capitain Cuffe?"

Capitainen betænkte sig, da det foregaaende Forsøg med Ithuels Egenkjærlighed var mislykkedes. Dog var nu Bevarelsen af Raouls Liv, og Luggerens Erobring, Gjenstande af næsten ligestor Interesse for Cuffe, og han følte sig tilbøielig til ikke at forsømme nogetsomhelst rimeligt Middel, til at iværksætte begge Dele. Et bifaldende Tegn var alt hvad Lieutenanten behøvede, og faa Minutter efter stod Ithuel atter for Capitainen.

„Her er en god Leilighed for Dig, til atter at vinde en heel Deel op af det Du er dreven i Læ, Master Bolt,"

begyndte Capitainen, „og jeg har i Sinde at give Dig en Leilighed, hvorved Du kan tjene Dig selv. Du veed, hvor Du sidst forlod the Few-Folly, formoder jeg?"

„Jeg veed ikke rettere, end at jeg kunde vide det, Sir," svarede Ithuel, idet han lod Øinene løbe om, nysgjerrig efter at vide, hvad den Anden meente. „Jeg veed ikke rettere, end at jeg kunde vide det paa en Prik, Sir, skjøndt naar jeg skal sige Sandhed, er min Hukommelse just ikke af den allerbedste."

„Nu vel, hvor var det da? Husk paa, at Din forrige Ven, Capitain Raouls Liv, kan være afhængigt af Dit Svar."

„Jeg gad nok vide! — Nu, dette Europa er en snurrig Verdensdeel, det maa Alle vide, som komme fra Amerika. Hvad har Capitain Rule nu gjort, Sir, at han er stedt i saadan en Fare?"

„Du veed han er domfældt som Spion, og jeg har Ordre til at lade ham henrette, med mindre vi kan faae hans Lugger. Da kunne vi muligen vise ham nogen Overbærelse, da vi ikke saameget føre Krig mod Individer, som mod Nationer."

Cuffe vilde rimeligviis være kommen i Forlegenhed, dersom han skulde have givet en Forklaring over hvorledes han betragtede den foreliggende Sag; men da han forudsatte at han havde at gjøre med en Mand, der hverken var meget philosofisk eller logisk, var han lidt ligegyldig med Hensyn til sin Fremgangsmaade, naar den

kun svarede til Øiemedet. Ithuel blev alligevel ikke forstaaet. Kjærlighed til Raoul, eller til Luggeren, eller til nogensomhelst anden Ting end sit eget Jeg, dannede ikke nogen Deel af hans Charakteer, medens Had til England var fastgroet til hele hans moralske System, dersom saadan en Mand i det Hele taget kunde siges at have noget moralsk System. Han saae intet at vinde ved at tjene Raoul i Særdeleshed, skjøndt han kunde have gjort dette, dersom der ikke havde lagt sig noget imellem for at forhindre det; medens det var ham saa meget imod, at Englænderne skulde faae **Le Feu-Follet**, at han endog var villig til at vove sit eget Liv for at forhindre det. Han sørgede derfor kun for at iværksætte sin Hensigt med mindst mulig Fare for sig selv.

„Og dersom De kunde faae Luggeren, Sir, havde De saa i Sinde at lade Capitain Rule slippe?" spurgte han i en ivrig Tone.

„Ja, det kunde vi, skjøndt det maa beroe paa Admiralen. Kan Du sige os hvor Du forlod den, og hvor den sandsynligviis nu er?"

„Capitain Rule har allerede sagt det første, Sir, det var sandt hvad han sagde derom for Retten. Men hvad det gielder, at sige hvor Luggeren er nu, da gad jeg nok see den Mand, der kan gjøre det. Nu, Sir, jeg er gaaet tilkøis ved otte Glas, og da var den, lad os antage, ti til femten Mile ret i Læ af en Ø eller maaskee af et Fyhrtaarn, og naar jeg tornede ud ved otte Glas

om Morgenen, fandt jeg hende netop ligesaa langt til Luvart af den samme Gjenstand. Man kan ligesaalidet gjøre Regning paa hende, som paa noget Fartøi jeg nogensinde har sat min Fod ombord i."

„Virkelig!" sagde Cuffe ironisk, „da undrer det mig ikke at dens Capitain er kommen i Knibe."

„Knibe, Sir! — The Folly er intet uden en Kniber. Jeg har forsøgt mig med at holde Bestik ombord i hende."

„Du?"

„Ja, Sir, jeg; Ithuel Bolt, det er mit Navn hjemme eller ude, og jeg har prøvet paa at holde the Follys Bestik, ved Hjælp af Thermometer, Lodliner og Logaritmer, og alle saadanne Nødvendigheder, som De nok veed, Capitain Cuffe, og jeg kunde aldrig afsætte hendes Plads ringere end et hundrede Qvartmiil fra det Sted, hvor man virkelig saae hende at være."

„Det forundrer mig slet ikke at høre dette, Bolt; men hvad jeg for Øieblikket ønsker, er at vide, hvor Du troer Luggerens nøiagtige Plads er, uden Hjælp af Thermometer og Logaritmer, jeg har en Idee om, at Du bedre vilde udfinde den, uden Hjælp af saadanne Ting."

„Godt, hvem kan vide om jeg ikke kunde, Sir! Min Mening om the Folly, netop nu, Sir, er, at hun er et eller andet Sted paa Høiden af Capri, for Smaaseil, ventende paa at Capitain Rule og jeg skulde støde til den, og holdende skarpt Udkik efter fjendtlige Krydsere."

Dette var nu ikke Luggerens nøiagtige Stilling, netop

i det Øieblik; men det var hvad Ithuel virkelig troede at være dens Stilling. Dog var det langtfra den Mands Hensigt at forraade sine forrige Kammerater. Han var fiffig nok til at have opdaget, hvor lidet Cuffe troede ham, og han sagde Sandhed, som det sikkreste Middel til at afvende ondt fra Luggeren. Heller ikke forfeilede hans List Hensigten. Der var saa meget bedragerisk og lav Sluhed ved hans hele Væsen, at hverken Cuffe eller Griffin troede et Ord af hvad han sagde, og efter at have pumpet ham lidt længer, lod man Karlen gaae, med en skarp Erindring om, at det hoiligen vilde være i hans Interesse, at passe paa hvorledes han iagttog sine sædvanlige Pligter ombord i Skibet.

„Dette vil ikke føre til Noget, Griffin," udbrød Capitainen skuffet i sine Forventninger. „Skulde der tilstøde Clinch Noget, eller skulde Admiralen hændelsesviis være borte med Kongen, paa et af hans Jagtpartier, vil vi være i en meget alvorlig Forlegenhed. Gud give at vi ikke havde forladt Ankerpladsen ved Capri! da kunde vi med nogen Sikkerhed communicere med den Commanderende. Jeg skal aldrig tilgive mig det, om nogen Ulykke skeer."

„Naar man gjør Alt i den bedste Hensigt, Capitain Cuffe, bør vi være beroligede, og De kunde umulig forudsee hvad der er hændtes. Kunde ikke — man vilde vel heller ikke synes om det, men Nødvendigheden er en haard Læremester. —"

„Ud med det, Griffin, enhver Ting er bedre end Uvished."

„Nu, Sir, det faldt mig netop ind, at denne unge Italienerinde muligen kunde vide noget om Luggeren, og da det er tydeligt, at hun elsker Franskmanden, vilde vi let faae hendes Tunge i Gang ved Hjælp af hendes Hjerte."

Cuffe stirrede længe og vist paa Lieutenanten, hvorpaa han betænksomt rystede paa Hovedet.

„Nei, Griffin, nei," sagde han, „hertil giver jeg aldrig mit Samtykke. Hvad angaaer denne spidsfindige, tvetydige Yankee, da vilde man ikke gjøre sig mange Skrupler; men at sondere en stakkels uskyldig Piges Kjærlighed paa den Maade, vilde være at gaae for vidt. En ung Piges Hjerte bør under enhver Omstændighed være helligt."

Griffin rødmede og bed sig i Læben. Ingen holder af at blive overgaaet i Ædelmodighed, tilsyneladende idetmindste, og det fortrød ham, at han var fremkommet med et Forslag, hvilket hans Foresatte behandlede som upassende.

„Ikke destomindre, Sir, maatte hun betragte Luggeren som solgt for godt Kjøb," sagde han med Eftertryk, „forudsat at hendes Elskers Liv var det, hun fik til Bytte. Det vilde være en heel anden Ting, dersom vi vilde forlange, at hun skulde sælge sin Beundrer, istedenfor en flet og ret Kaperlugger."

„Ligemeget, Griffin, vi vil ikke have noget at bestille med en ung Piges private Følelser, hvem Tilfældet har ført i vor Magt. Saasnart vi ere komne nær nok ind under Land, har jeg i Sinde at lade den gamle Mand tage sin Baad og bringe sin Niece iland. Saa blive vi dem idetmindste qvit paa en ærlig og redelig Maade. Gud veed, hvad det skal blive til med Franskmanden!"

Hermed endtes Samtalen. Griffin gik op paa Dækket, hvor Tjenesten nu kaldte ham; og Cuffe satte sig for at gjennemlæse de Instructioner han havde faaet af Admiralen, for niende eller tiende Gang.

Syvende Kapitel.

Dagen var nu skredet betydeligt frem, og der var god Grund til den Uro, som Cuffe begyndte at føle saa alvorligt. Alle tre Skibe vare endnu i Salerno Bugten, nærmende sig den nordlige Kyst; the Proserpine var dybest inde i Bugten, da the Terpsichore og the Ringdov havde styret op mod Campanella, saasnart de vare blevne overbeviste om, at der ingen vare indenfor dem.

Høiderne, som omgive Kysten fra Byen Salernos umiddelbare Omegn til Forbjerget, som ender i Nærheden af Capri, have længe været berømte, ikke alene for deres Skjønhed og Storartethed, men og i Forbindelse med Middelalderens Lærdom. Da the Proserpine aldrig før havde været i denne Bugt, og aldrig saa nær dens Midte, fandt dens Officierer nogen øieblikkelig Adspredelse fra den almindelige Uro, som følges med Hensyn til deres Fange, ved at betragte denne Skueplads, der er saa mærkværdig, endog i denne mærkværdige Deel af Globen. Skibet var kommet op tværs for Amalfi, og saa klos ind at det var mindre end en Qvartmiil fra Kysten. Hensigten var at faae en eller anden Fisker i Tale, hvilket ogsaa var skeet, og den Underretning, der var erholdt, bekræftede at intet Fartøi, som lignede Luggeren, havde været i den Deel af Bugten. Skibet stævnede nu Sydvest for at oppebie Zephyren, som snart kunde ventes. Den smukke Fregat, seet fra de svævende Klipper, tog sig ud som en let Coffardimand, i Alt undtagen dens Symetri og krigeriske Dragt. Naturen var dannet efter saa storartet en Maalestok langs med hele Kysten, at hver Gjenstand, der var frembragt ved menneskelig Konst, blev usædvanlig lille for Øiet. Paa den anden Side frembød Landstederne, Kirkerne, Eremitboligerne, Klosterne og Landsbyerne, sammenklyngede langs med Bjergsiderne, ligesaa skuffende Former, skjøndt de gav Synet en Rigdom, der lod Tilskueren i en besynderlig Tvivl, om hvilket

han skulde beundre meest, deres Vildhed eller deres maleriske Skjønhed. Den ubetydelige Luftning, der endnu var tilbage, var sydlig, og da Skibet bevægede sig langsomt hen ad denne besynderlige tiltrækkende Scene, syntes hver Kloft at fremvise en By, enhver Klipperyg en menneskelig Bolig, og hver naturlig Terasse en Villa og en Have.

Blandt alle Mennesker ere Sømænd dem, der snarest blive slove, med Hensyn til de Følelser, der fremkaldes ved at betragte nye og smukke Scener. Det synes at udgjøre en Deel af deres Kald, at undertrykke en Grønskollings Følelser, og i Almindelighed betragte de det Usædvanlige med den samme Kulde, som dem der føle at de indrømme et ringere Værd, ved at forraade Forundring. Det hændes dem sjeldent at noget indtræffer, eller at noget bliver seet, hvortil det sidste Krydstogt, eller hvis det er et Coffardiskib, den sidste Reise, ikke kunde opbyde Magen; sædvanligviis har den forbigangne Hændelse, eller den fjernere Gjenstand, Fortrinnet. Det vil paa een Gang sees, at den, som har et tilstrækkeligt Forraad af denne Kundskab og Erfaring, nyder en stor Overlegenhed over den, som ikke har den, og er ophøiet over den Nødvendighed at vedkjende sig en Følelse, saa ydmygende, som Forundring. Ved nærværende Leilighed kunde alligevel kun Faa holde Stand mod det i Sandhed Nye, der omgav Skibet, da de fleste ombord vare villige til at indrømme, at de aldrig hidtil havde været under Klipper, der besad en saadan Forening af det pragtfulde,

det maleriske, og det blide; skjondt nogle Faa vare standhaftige, idet de vedligeholdt den gamle Charakteer med den storste Haardnakkethed.

Strand, Baadsmanden, var en af dem, som ved alle saadanne Leiligheder var meest stivsindet Han var den sidste Mand i Skibet til at opgive en Fordom, og det af tre forskjellige Grunde; han var en Hjemmefodning, og indbildte sig at han var fodt i Centret af den menneskelige Viden; han var Somand og kjendte Verden, han var Baadsmand og holdt paa sin Værdighed.

Medens the Proserpine gled langsomt langs med Landet, indtog denne Personage Plads paa Sprydet mellem Judasørerne, hvor han kunde overse Scenen, og tillige overhore Samtalen paa Bakken, begge Dele med passende Decorum. Strand var ligesaameget Monark forude, som Cuffe var det agter, skjondt naar en Lieutenant, eller Masteren, nu og da lod sig see, blev hans Herredommes Glands lidt formorket. Dog underkastede Strand sig kun to af sine Officerer fuldkommen — Capitainen og Næstcommanderende; og dog ikke altid disse i det, som han ansaae for at være rene Meningssager. I Commandosager kunde det aldrig falde ham ind, at betænke sig paa at adlyde en Ordre. Men naar det kom til Meninger, var han den Mand, der kunde forfægte sin, endog ligeoverfor Nelson.

Den første Baksgast var en gammel Matros ved Navn Catfall. I samme Øieblik som Strand indtog den

tidligere anførte Plads, imellem Judasørerne, holdt denne Person en Samtale med tre eller fire af de andre Baksgaster, der stod inde paa Rodenden af Bougsprydet, da Skibets Etiquette ikke tillod disse Hædersmænd at vise deres Hoved over Finkenettet. Hver af dem havde foldet Armene; hver af dem skraaede Tobak, hver af dem havde en Pidsk i Nakken, og hver af dem tog nu og da et Tag i Buxelinningen, som om de vilde prøve om de ikke behøvede Seler, for at holde deres nedre Beklædning paa dens rigtige Plads. Det kan ydermere tilføies, at Skillestedet mellem Trøien og Beenklæderne betegnedes hos hver af dem med en Linie, der dannedes af den rene hvide Skjorte, der som en Slags Marine-Rabat, tjente til at fremhæve det blaa i Dragten. Catfall var ifølge sin Rang og større Erfaring, Ordfører blandt dem, som havde taget Plads paa Rodenden af Sprydet.

„Denne hersens Kyst er bjergrig, det maa man sige," bemærkede Catfall; „men hvad jeg siger er det, at den ikke er saa bjergrig som andre jeg har seet. Dengang da jeg gik rundt om Jorden med Capitain Cook, traf vi paa Øer, der var saa opstablede med Klipper og saadant noget, at disse hersens Affairer, ved Siden af dem, kun vilde passere som en Slags Rød-Bjerge."

„Deri har Du Ret, Catfall," sagde Strand med en beskyttende Mine; „hvilket Enhver veed, som har været rundt Horn. Jeg foer ikke med Capitain Cook, for seer I, den Gang var jeg Baadsmand ombord i the Hussar,

og den kunde ikke høre til Cooks Eskadre, siden den var Postskib, og blev commanderet af en fuldrigget Capitain, men jeg var i det Farvand medens jeg var en Junker, og kan støtte Catfalls Beretning om Sagen, med mit sværeste Anker, saavidt Historien angaaer. Fanden skal gale mig, om jeg troer at disse Smaabakker en Gang vilde blive kaldet Bjerge, i den Deel af Verden. Man har fortalt mig, at der er adskillige Adelsmænds og Gentlemens Lystskove, i Nærheden af London, hvor de lave Bjerge, baresten for at see paa, der næstendeels maa være lige saa store, som disse hersens Tingester. Jeg driver sjelden langt forbi Wappings, naar jeg er hjemme, og derfor kan jeg ikke sige at jeg har seet disse konstige Høie, som De kalder dem; men der er en Joseph Shirk, som boer i Nærheden af St. Katharines-Lane, som regelmæsig gjør sine Toure i Omegnen, han giver en meget nøiagtig Beskrivelse om den Sag."

„Jeg tør nok sige at det er altsammen sandt, Mr. Strand," svarede Catfall, „thi jeg har kjendt nogle af disse reisende Knegte, der har seet besynderligere Ting end det. Nei, Sir, jeg kalder ikke disse Bjerge for store Ting, og hvad Husene og Landsbyerne paa dem angaae, kunde man sige, at hvor man seer een her, vilde man see to paa de ubeboede Øer."

Da Cuffe nu kom ud paa Bakken, blev der pludseligt lagt Stop paa en høist mærkværdig Beretning om Cooks Opdagelser. Det var ikke hyppigt at Capitainen besøgte

den Deel af Skibet; men han blev betragtet som en privilegeret Person, i hvor han end gik. Da han lod sig see, forlod alle de gamle Ulke Sprydet, Hattene kom af, og endog Strand gik ind til Finkenettet, og lod Pladsen mellem Judasørerne være ryddelig. Til dette Sted steg Cuffe med lette stadige Skridt op; thi han var kun sex og tyve Aar, og tog til Hatten, som Svar paa Baadsmandens Buk.

En Baadsmand, ombord i en engelsk Orlogsmand, er en vigtigere Person end i en Amerikaner. Hverken Capitainen eller Næstcommanderende holde sig for gode til leilighedsviis at tale med ham, og man seer ham undertiden gaae frem og tilbage paa styrbords Siden af Skandsen, i dyb Samtale med den ene eller den anden af disse hans høie Foresatte. Det er bleven sagt, at Cuffe og Baadsmanden havde faret sammen, da den sidste virkelig havde været Baadsmand ombord i det Skib, med hvilket den første havde gjort sit første Togt. Denne Omstændighed erindrede begge Parter bestandig, og Capitainen kom sjelden i Nærheden af sin Undergivne, i ledige Øieblikke, uden at have noget at sige til ham.

„Det er en ganske mærkværdig Kyst, Strand" begyndte han ved nærværende Leilighed, saasnart han havde taget Plads mellem Judasørerne, „noget man kunde see en heel Uge efter i England, uden at finde det."

„Jeg beder om Forladelse, Sir, men jeg er ikke ganske af samme Mening. Jeg fortalte netop Baksgasterne

dernede, at der er mangen en Adelsmand og Gentlemen der hjemme, der har smukkere Høie end disse, opkastede ved Haandmagt i hans Lystskov eller Have, netop for at see paa."

„I har vel Fanden heller! Og hvad sagde Baksgasterne dernede dertil?"

„Hvad kunde de sige, Sir? Det viste dem netop en Engelskmands Overlegenhed over en Italiener, og det var Enden paa Historien. Erindrer De ikke Injees, Sir?"

„Indien! nu, Kysten imellem Bombay og Calcutta er saa flad, som en Pandekage, næsten paa hele Strækningen"

„Ikke det Injees, Sir; men det andet — Vest, mener jeg. Øerne og Bjergene vi passerede da vi vare ombord i the Rattler; Deres Velbaarenhed var kun en ung Herre den Gang; men De var altfor meget tilveirs, til at De ikke skulde see Alting — og hele Veien langs med Amerika ovenikjøbet."

Medens Strand talede, saae han sig velbehagelig om, som for at gjøre Tilhørerne opmærksomme paa det gamle Venskab, der bestod mellem deres Capitain og Baadsmand.

„Oh, Vestindien! ja, deri har I Ret, Strand, og dog kan det ikke sammenlignes med disse. See, her er Bjerge oplivet af Boliger, der næsten strække sig heelt ned til Søen."

„Nuvel, Sir, hvad Boligerne angaae, hvad ere da

disse mod en af Londons Gader? Begynd her paa styrbords Side, for Exempel, som om de gik ned ad Cheapside, og tæl efter ligesom De gaaer, og jeg sætter mit Liv paa, at De ved at gaae en halv Time, vil afhaspe flere Huse, end der findes i denne herfens Landsby. Saa vil De huske, at den styrbords Side kun har Halvdelen af Husene, da enhver Jack har sin Jenny. Jeg betragter London som det smukkeste Syn i Naturen, Capitain Cuffe, efter alt hvad jeg har seet paa mine mange Krydstogt."

„Jeg veed dog ikke, Mr. Strand. Med Hensyn til Kysten, kan man meget godt være tilfreds med denne. Hin By, der hedder Amalfi, havde en Gang en udstrakt Handel, siger man."

„Handel, Sir! — nu, det er jo ikke andet end en Smule Kjobstad, eller en Flække, bygget i en Kloft. Ingen Havn, ingen Dokke, ikke engang saa meget som et bequemt Sted at hale et Skib paa Land. En saadan Byes Handel maa i det væsentlige være bleven ført ved Hjælp af Muler og Æsler, ligesom man i Bibelen læser om Handelen."

„I hvordan den end blev ført, saa havde den dog en Gang Handel. Der synes alligevel ikke at være noget Skjulested for en Lugger som the Folly, langs denne Kyst, naar Alt kommer til Alt, Strand."

Baadsmanden smilede med et listigt Blik, medens hans Ansigt tillige udtrykte, at han ikke var den Mand, der lod alle læse hans skjulte Tanker.

„The Folly er et Fartøi, som det ikke er rimeligt

at vi oftere vil faae at see, Capitain Cuffe," svarede han derpaa, om ikke for andet, saa af Ærbødighed for sin Foresatte.

„Hvorfor det? the Proserpine pleier at holde godt Udkik efter enhver Ting den jager."

„Ja, ja, Sir, det kan være sandt nok, efter de almindelige Regler; men jeg har aldrig kjendt det Fartøi, der blev fundet efter at man tredie Gang ledte efter det. Enhver Ting lader til at gaae efter Tertser i denne Verden, Sir; og jeg betragter altid en tredie Jagt som den endelige. Der er nu tre Klasser af Admiraler, Sir, og tre Sæt Flag; et Skib har tre Master, de sværeste Skibe ere Tredækkere; saa er der tre Planeter. —"

„Fanden heller! Hvorledes faaer I det ud, Strand?"

„Jh, Sir, der er Solen, Maanen og Stjernerne, det gjør netop tre, efter min Regning."

„Ja; men hvad siger I da om Jupiter, Saturn, Venus og alle de Andre, Jorden iberegnet?"

„Nu, Sir, det er alle de øvrige af Stjernerne, og slet ikke Planeter. See Dem en Gang om, Sir, og De vil finde at alt gaaer efter Tertser. Der er tre Mersseil, tre Klyvere, tre Bramseil. —"

„Og to Underseil," sagde Capitainen alvorligt, for hvem denne Theorie om Tertser var ny.

„Ganske sandt, Sir, af Navn; men Deres Velbaarenhed vil erindre, at Mesanen ikke er andet end et

langskibs Underseil, underslaaet til Gafflen, istedenfor til en Raa, som den burde være."

„Der hører hverken tre Capitainer eller tre Baadsmænd til et Skib, Master Strand."

„Vistnok ikke, Sir, det vilde være trykkende, og de vilde staae hinanden i Veien; dog holder Tertserne beundringsværdig ud, Capitain Cuffe, endog i alle disse Smaating. Der er de tre Lieutenanter; og der er Baadsmanden, Kanoneeren og Tømmermanden — og —"

„Seilmageren, Vaabensmeden og den første Topsgast," afbrød Cuffe leende.

„Nu vel, Sir, De kan faae enhver Ting til at faae et tvivlsomt Udseende, ved at fremføre Grunde nok; men min hele Erfaring siger, at der aldrig kommer noget ud af en tredie Jagt, medmindre den skulde falde heldigt ud; men at efter en tredie Jagt, kan ligesaagodt Alt opgives."

„Jeg troer at Lord Nelson følger en anden Læresætning, Strand. Han siger, at vi hellere skal forfølge en Franskmand Jorden rundt, end lade ham undslippe."

„Derom er ingen Tvivl, Sir. Følge ham omkring tre Jorde, om De kan beholde ham i Sigte; men ikke rundt om fire. Det er det jeg holder for, Capitain Cuffe. Man siger endog, at Fruentimmerne tage hvad man kalder deres Tertser, med Hensyn til en Knøses Lykke."

„Godt, godt, Strand, jeg formoder der maa være nogen Sandhed i Eders Læresætning, ellers vilde I ikke holde saa fast ved den; og med Hensyn til denne Kyst,

maa jeg ogsaa opgive den, thi jeg venter aldrig at see en anden, som den; langt mindre en tredie."

„Det er min Pligt at stikke op for Deres Velbaarenhed; men jeg beder om Tilladelse til at tænke, at en tredie Jagt altid burde være den sidste; det er et melankolsk Syn for et Menneske med Følelse, Capitain Cuffe, denne Gjenstand mellem de to Kanoner, midtskibs om Styrbord paa Batterisdækket, Sir."

„I mener Fangen? jeg ønsker af mit ganske Hjerte at han ikke var der, Strand. Jeg troer jeg vilde hellere ønske ham ombord i Luggeren igjen, at han kunde udsætte sig for den fjerde Jagt, som I har saa liden Tro til."

„Disse Galgeskibe ere som oftest ikke lykkelige Skibe, Capitain Cuffe. Med Deres Tilladelse, Sir, burde der, efter min Mening, være en flydende Galge i enhver Flaade, hvor alle Krigsretter og alle Executioner skulde holdes."

„Det vilde være at berøve Baadsmændene en ikke ringe Deel af deres Tjeneste, dersom Straffene skulde exeqveres udenfor Skibene," svarede Cuffe smilende.

„Ja, ja, Sir — Straffene, det indrømmer jeg, Deres Velbaarenhed, men at hænge er en Execution og ikke nogen Straf. Gud forbyde at jeg skulde opleve den Dag, at jeg skulde fare med et Skib, hvor der ikke maatte straffes; men jeg er virkelig bleven for gammel til at betragte en Execution med nogen Fornøielse. Tjeneste, der ikke bliver udført med Glæde, er ingen Tjeneste, naar Alt kommer til Alt, Sir."

„Der er mange ubehagelige, og nogle smertelige Pligter at udføre, Strand; denne at henrette en Mand lad saa Forseelsen være hvilken den være vil, er en af de piinligste."

„Hvad mig angaaer, Capitain Cuffe, da bryder jeg mig ikke saameget om at hænge En, der gjør Mytterie; thi han er en Skabning, som Verden ikke bør huse; men det er noget ganske andet med en Fjende og en Spion. Det er vor Pligt at spionere saa meget vi kan for vor Konge og vort Fødeland, og man bør aldrig være for streng ved dem, som gjøre deres Pligt. Med en Karl, som ikke vil lystre Ordre, og som vil sætte sig egen Villie igjennem frem for sine Foresatte, har jeg ingen Taalmodighed; men jeg forstaaer ikke saa ret, hvorfor Herrerne i Krigsretten ere saa strenge mod dem, som recognossere lidt nøiere end sædvanligt."

„Det er fordi Skibe ere mindre udsatte for Spionernes Forsøg, end Armeer, Strand. En Soldat hader en Spion, ligesaa meget som I hader en Oprørsstifter. Det ligger deri, at de ved hans Medvirkning kan blive overraskет af en Fjende, og slagtede i Søvne. Intet er saa ubehageligt for en Soldat som Overrumpling; og skjøndt Loven om Spioner er en almindelig Krigslov, troer jeg, at den snarere er indrettet for Landtropperne, end for os Sofolk."

„Ja, Sir, jeg tor nok sige at Eders Velbaarenhed har Ret. Sæt nu, Capitain, at en Franskmand, omtrent

af vor Styrke, faldt paa at overrumple the Proserpine, en eller anden mork Nat, hvad vilde der saa i alt Fald blive deraf? Vi har vore Kanoner, og behove kun at pibe alle Mand op, og gjøre klar Skib, netop det samme som om der ikke var en Spion til i den hele Verden. Og skulde de foretrække at entre os, og prøve deres Lykke i Haandgemæng, troer jeg snarere, Sir, at den Overrumplede vilde møde dem Ansigt til Ansigt. Nei, nei, Sir, Spioner er intet for os, skjøndt det kunde lære dem Mores, naar man en Gang imellem kjølhalede en af dem."

Cuffe blev nu tankefuld og taus, og det faldt endog ikke Strand ind at tale, naar Capitainen var i det Lune. Den sidste steg ned paa Bakken og gik agterud, med Hænderne paa Ryggen og nedbøiet Hoved. Enhver der mødte ham gik naturligviis af Veien; i dette Lune gik han igjennem den store Masse Folk, der findes paa en Orlogsmand, som en Indviet. Endog Wincheſter havde Ærbødighed for sin Chefs Aandsfraværelse, skjøndt han havde alvorlige Spørgsmaal at forelægge ham, som det nu er Tid at meddele.

Andrea Barrofaldi og Vito Viti vare forblevne ombord i Fregatten, som Kahytspassagerer, og bleve lidt efter lidt mere vante til deres nye Stilling. De slap ikke fri for en Orlogsmands Skjemt; men i det Hele taget bleve de godt behandlede, og følte sig temmelig tilfredse, især da Haabet om at fange Le Feu-Follet begyndte at oplives. De kjendte naturligviis Raouls Stilling, og da

de begge vare godmodige og venligtsindede Mænd, vilde de gjerne tale med Fangen, og vise ham, at de ikke bare Nag til ham. Man henvendte sig til Winchester i denne Anledning; men han ansaae det for raadeligst at tale med Capitainen, inden han gav denne Tilladelse. Endelig tilbød der sig en Leilighed, idet Cuffe tog sig sammen og gav en Ordre, angaaende de Seil Skibet havde til.

„Der er de to italienske Herrer, Capitain Cuffe," bemærkede Winchester, „de vilde gjerne tale med Fangen. Jeg ansaae det ikke for rigtigt, Sir, at lade ham have Communication med Nogen, uden først at indhente Deres Tilladelse."

„Stakkels Karl, hans Time nærmer sig hurtigt, med mindre vi høre fra Clinch; og der kan ikke være noget ondt i at tilstaae ham enhver Lindring. Jeg har tænkt meget derover, men indseer ikke, hvorledes det er muligt at undlade at give Ordre til Executionen, med mindre den bliver tilbagekaldt af Nelson selv."

„Vistnok ikke, Sir. Men Mr. Clinch er en activ og erfaren Sømand, naar han for Alvor vil være det; vi kan endnu haabe noget af ham. Hvad skal vi gjøre med Italienerne, Sir?"

„Lad dem og enhver Anden, som den stakkels Yvard ønsker at see, komme til ham."

„Er det Deres Mening at den gamle Giuntotardi og hans Niece ogsaa skal have denne Tilladelse, Capitain Cuffe? og denne vor Deserteur Bolt — han har ogsaa

talt noget om, at han ønskede at tage Afsked med sin gamle Skibskammerat."

„Det vilde ikke være uretfærdigt at afslaae den Sidstes Bøn, Mr. Winchester, men det turde det nok være, om vi afslog de Andres. Dog, skulde endog Raoul Yvard ønske at see ham, kan vi ligesaa godt opfylde hans Ønske."

Saaledes bemyndiget betænkte Winchester sig ikke længer paa at give de forskjellige Tilladelser. En Ordre blev sendt til Skildvagten, gjennem den vagthavende Corporal, at tillade enhver, som Fangen ønskede at see, at gaae ind i hans Lukaf. Et Skib er ikke ligt et Fængsel iland, da det saagodtsom er umuligt at undslippe, især fra et Skib tilsøes. Det blev altsaa betydet de forskjellige Individer at de maatte besøge den Domfældte, dersom han ønskede at modtage dem.

Nu var det ligesom om der hvilede et almindeligt Mørke over hele Skibet. Hver Mand ombord vidste hvorledes Sagerne forholdt sig, og Faa ansaae det for muligt, at Clinch kunde naae the Foudroyant, modtage sine Ordrer, og være betimelig tilbage, for at forhindre Executionen. Det var nu kun tre Timer før Solnedgang, og Minutterne syntes at flyve istedenfor at trække i Langdrag. Det menneskelige Sind er saaledes beskaffent, at Uvished foroger de fleste af dets Følelser; endog Frygten for Døden vækker ofte mere levende Bevægelse, end dens virkelige Nærmelse. Saaledes var det med Officiererne og Folkene ombord i the Proserpine; havde der ikke

været noget Haab om at undgaae Henrettelsen, vilde de have belavet sig paa at underkaste sig Ondet som uundgaaeligt; men det ringe Haab, som der virkelig var, frembragte en feberagtig Exaltation, der snart udbredte sig til enhver Mand, og det ligesaa fuldkomment, som om et jaget Skib var i Sigte, og hvert Individ var spændt paa at indhente det. Det ene Minut svandt efter det andet med de vorende Følelser, saa at vi ikke ville træde Sandheden for nær, om vi sige, at der ikke under nogen af Krigens Hjemsøgelser havde været tilbragt en Time, i en saadan Spænding ombord i hans britiske Majestæts Skib the Proserpine, som det var Tilfældet i den Periode om hvilken vi skrive. Øinene vare stadigen vendte mod Solen, og flere af Cadetterne samlede sig paa Bakken, ene i den Hensigt at være saa nær som muligt ved det Forbjerg, ved hvilket Clinches Baad ventedes atter at komme tilsyne, og bag hvilket den sidst var seet at gaae i Skjul.

Zephyren var kommen paa sædvanlig Tid, men den var svag, og Skibet var saa klos under Bjergene, at det kun følte meget lidt til den. Med de to andre Skibe forholdt det sig anderledes. Lyon havde vendt betimeligt for at gaae klar af de høieste Bjerge, og hans Bovenseil opfangede nok af Brisen, til at bringe ham tre eller fire Timer tidligere tilsøes; medens the Terpsichore, under Sir Frederick Dashwood, ikke var kommen saa nær ind under Land, at han havde faaet Stille. Den stævnede

Sydvest da Eftermiddagsbrisen indfandt sig, og denne Fregat var nu saa langt tilsøes, at dens Skrog var under Horizonten, og havde endog rum Vind, da den styrede Cours op mellem Ischia og Capri. Da der slog tre Glas paa anden Platfod, var the Proserpine netop tvers for de berømte smaa Øer Sirenerne, og da Skibet fik lidt mere af den vestlige Brise, skjød det mere over Stævn, end det havde gjort siden Middag.

Tre Glas paa anden Platfod betyder saameget som at Klokken er halv ser om Eftermiddagen. Paa den Aarstid gaaer Solen ned nogle faa Minutter efter Klokken ser. Der var altsaa kun lidt over en halv Time tilbage inden Dommen skulde fuldbyrdes. Cuffe havde ikke forladt Dækket et Øieblik, og han foer virkelig sammen da han hørte det første Slag af Knevelen. Wincheſter vendte sig om til ham med et spørgende Blik; men da alting foreløbig var arrangeret mellem dem, fik han kun et betydningsfuldt Vink til Svar. Dette var alligevel tilstrækkeligt. Visse Ordre bleve udførte i al Stilhed. Nu blev der Bevægelse mellem Fortopsgasterne og paa Bakken, en smækker Jolle blev skaaren gjennem en Blok paa Rokken af Fokkeraaen, og et Røstværk blev anbragt som en Platform, et utvetydigt Beviis paa en forestaaende Henrettelse.

Vante som disse haardføre Sømænd vare til at trodse Farer af enhver Slags, og til at see næsten alle Slags menneskelige Lidelser, var hele Besætningen bleven

betagen af en særegen Menneskelighedsfølelse. Raoul var rigtignok deres Fjende, og otte og fyrgethve Timer i Forveien havde hele Besætningen næret dybt Had til ham; men Omstændighederne havde fuldkommen forandret det gamle Fjendskab, til en ædlere og mandigere Følelse. For det første var en heldig og seirende Fjende en Gjenstand der var ganske forskjellig fra en Mand som de havde i deres Magt, og som ganske var overladt til deres Barmhjertighed. Dernæst var den unge Kaperførers personlige Ydre usædvanligt tiltrækkende, og fuldkomment forskjelligt fra den Skildring man havde faaet om ham, saameget mere som denne hidrørte fra en virksom Skinsyge, der ikke er ganske fri for Bitterhed. Men især hidrørte denne ædle Følelse fra Overbeviisningen om at Kjærlighed, og ingen af en Spions sædvanlige Bevæggrunde, havde bragt deres Fjende i denne Klemme; og skjøndt det var tydeligt, at han ifølge Lovens Bogstav var skyldig, havde dog ikke lav Interesse været Drivfjederen, om man endog vil indrømme at han, idet han fulgte sit Hjertes Tilskyndelser, ogsaa havde havt en Krigers Formaal for Øie. Alle disse Betragtninger blandede sig med den Modvillie, som Søfolk altid føle for at en Execution skal foregaae i deres Skib, for fuldkommen at vende Bladet; og der hvor Raoul saa nylig vilde have fundet to til tre hundrede active og frygtelige Fjender, kunde man næsten sige, at han nu havde ligesaa mange sympathiserende Venner.

Det var altsaa intet Under at Fortopsgasternes For-

beredelser blev betragtet med ugunstige Øine. Myndighedens useete Haand holdt ikke destomindre alt i Tomme. Cuffe vovede ikke at betænke sig længer. De nødvendige Ordre bleve givne, ihvorvel meget nødigt, og derpaa gik Capitainen ned, som for at skjule sig for Menneskenes Øine.

De ti Minutter som paafulgte, vare opfyldte af den største Bekymring. Alle Mand blev peben op, Forberedelserne vare fuldendte, og Wincheſter ventede kun paa at Cuffe atter skulde lade sig see, for at give Ordre til at Fangen skulde stilles paa Rostværket. En Cadet blev sendt ned i Kahytten, hvorefter Chefen kom langsomt og med nølende Skridt op paa Skandsen. Mandskabet var samlet paa Bakken og i Kulen, Marinervagten var under Gevær, Officiererne samlede sig om Spillet, og en høitidelig, uhyggelig Forventning herskede over hele Skibet. Det ringeste Fodtrin var hørligt. Andrea og hans Ven stode for sig selv, i Nærheden af Hakkebrættet; men Ingen saae Carlo Giuntotardi eller hans Niece.

„Solen har dog endnu en fem og tyve Minutter tilbage, saavidt jeg kan see, Mr. Wincheſter," bemærkede Cuffe, idet han uroligt betragtede den vestlige Horizont, mod hvilken Dagens Konge langsomt dalede, idet den forgyldte hele den Side af Himmelhvelvingen, med den blide Glands, der er egen for denne Time paa denne Bredegrad.

„Ikke meer end tyve, frygter jeg," var det nølende Svar.

„I det værste Tilfælde antager jeg at fem maatte

være tilstrækkeligt, især naar Folkene løbe rask væk." Dette blev sagt halv hvisken og i en tyk, hæs Tone, medens Capitainen ængsteligt betragtede Lieutenanten.

Wincheſter trak paa Skuldrene og vendte ſig bort, da han nødig vilde svare.

Cuffe havde nu en kort Raadslagning med Lægen, for at forvisse ſig om, hvilken den korteſte Tid var, at en Mand kunde leve, naar han var hængt ved Halſen under Raanokken. Reſultatet var ikke gunſtigt; thi der fulgte et Tegn efter, at Fangen ſkulde bringes op.

Raoul kom paa Dækket under Juſtitsſergeantens Opſyn. Han var iført ſin rene, hvide Lazzarondragt, og bar den før omtalte røde phrygiſke Hue. Skjøndt hans Anſigt var blegt, kunde man ingen Bæven opdage i de ſmukt formede Muſkler, ſom hans lette Paaklædning blottede for Synet. Han løftede høfligt paa Huen for Officiererne, og kaſtede et betydningsfuldt Blik foreſter paa det frygtelige Arrangement under Fokkeraaen. At det ſlog ham, da han ſik Øie paa Strikken og Røſtværket, er der intet Spørgsmaal om, men da han i Øieblikket fattede ſig, ſmilede han, bukkede for Cuffe, og gik med faſte Skridt hen til Executions-Stedet, men uden ringeſte Tegn til Trods i ſit Væſen.

En dødlignende Stilhed herſkede, medens de Undergivne ordnede Strikken og lagde den om Halſen paa den Domfældte, der ſtod paa Røſtværket. Derpaa blev det løſe af Jollen halet tot, Haand over Haand, og Folkene

fik Ordre til tage Dødsredskabet i Agterhaanden, og staae klar til at løbe væk.

„Staae klar til at løbe rask væk, Mande, og lad det første være et kraftigt Ryk," sagde Winchester med dæmpet Stemme, idet han gik langs hen ad Rækken. „I saadant et Øieblik er Hurtighed Barmhjertighed."

„Gode Gud!" mumlede Cuffe, „kan dette Menneske dø paa denne Maade uden en Bøn, endog uden et Blik til Himlen, som om han bad om Forbarmelse?"

„Han er en af de Vantroe, hører jeg, Sir," gjensvarede Griffin, „vi have tilbudt ham al den religieuse Trøst vi kunne; men han synes ikke at ønske nogen."

„Prai Udkikket paa Forrebramraaen endnu en Gang, Mr. Winchester," sagde Cuffe med huul Stemme.

„Paa Forrebramraa!"

„Hollsi!"

„Er der noget Tegn til Baaden? See vel ind i Neapels Bugt, vi har nu Campanella tilstrækkeligt aabent, til at Du kan see heelt ind i Bugten."

Efter en Minuts Pause rystede Udkikket benægtende med Hovedet, som om han nødig vilde tale. Winchester skottede til Cuffe, der vendte sig ængstlig om, steg op paa en Kanon, og anstrengte sine Øine for at see nord efter.

„Alting er klart, Sir," sagde Næstcommanderende, da en anden Minut var forløben.

Cuffe vilde til at hæve Haanden, hvilket havde været et Signal for Døden, da et dumpt, svært Drøn af

en fjern Kanon kom rullende ned i Retningen fra Byen Neapel.

„Hold inde!“ raabte Cuffe, der frygtede at Folkene skulde komme ham i Forkjøbet. „Endnu to Skud, Wincheſter, og jeg er det lykkeligſte Menneſke i Nelſons Flaade!“

Netop ſom disſe Ord vare udtalte faldt det næſte Skud, derpaa fulgte en halv Minuts aandeløs Pauſe, da det tredie dæmpede, men uomtvistelige Drøn fulgte.

„Det maa være en Salut, Sir?“ yttrede Griffin ſpørgende.

„Mellemrummene ere for lange. Lyt, jeg haaber til Gud vi have hørt det ſidſte!“

Ethvert Øre ombord i Skibet lyttede opmærkſomt, medens Cuffe holdt Uhret i Haanden. Hele to Minutter vare forløbne og ingen fjerde Kanon blev hørt. Som det ene Secund ſvandt efter det andet, forandrede Udtrykket ſig i Capitainens Anſigt, og derpaa ſvingede han Haanden triumferende.

„Alt er i Orden, mine Herrer,“ ſagde han. „Bring Fangen ned. Mr. Wincheſter, ſkjær Jollen ud, og ſkaf det fordømte Roſtværk bort fra Kanonen. Mr. Strand, pib Mandſkabet ned.“

Raoul blev øieblikkeligen ført ned. Da han gik forbi Agterlugen bukkede alle Officierne paa Skandſen for ham, og der var ikke en Mand i Skibet uden han jo følte ſig lykkeligere over Friſten.

Ottende Kapitel.

Raoul skyldte Clinches Eftertænksomhed sit Liv. Dersom de tre Kanoner ikke betimelig vare blevne affyrede fra the Foudroyant, kunde Executionen ikke være bleven standset, og dersom det ikke var for Mastersmathens kloge Omhyggelighed, vilde Kanonerne aldrig være blevne affyrede. Forklaringen er denne: Da Cuffe havde givet sin Underordnede Instructioner om hvorledes han skulde forholde sig, faldt det den Sidste ind, at han muligen kunde blive forsinket, og han befindede sig paa et Middel hvorved et saadant Onde kunde afværges. Ifølge denne Indskydelse blev Signalet ved Kanonerne nævnt i Capitainens Brev til den Høistcommanderende, og der blev hentydet til dets Vigtighed. Da Clinch naaede Flaaden var Nelson i Castel a Mare, og det blev nødvendigt at følge ham til det Sted over Land. Her traf Clinch ham i Paladset Qui-Si-Sane, ledsagende Hoffet, og han afleverede sine Depescher. Der var intet, som kunde forvolde den britiske Admiral større Glæde, end at være istand til at vise Medlidenhed, da det Exempel paa det modsatte, som allerede er anført, var en Undtagelse, der ikke stod i Forbindelse med hans private Charakteer og hans offentlige Karriere; og det er muligt at en Hændelse, der saa nylig var foregaaet, og stod saa meget i Modsætning til hans Sædvaner, kan have bragt ham til nu lettere at

give efter for sine naturlige Tilbøieligheder, og til desto villigere at tilstaae den forlangte Frist.

„Deres Capitain siger mig her, Sir," bemærkede Nelson, efter at han havde læst Cuffes Brev anden Gang, „at der kun er liden Tvivl om at Yvard var i Bugten i Anledning af en Kjærligheds-Affaire, og at hans Hensigter, naar Alt kommer til Alt, ikke var en Spions"

„Saaledes troe vi ombord hos os, Mylord," svarede Mastersmathen. „Der er en gammel Mand og en meget fortryllende ung Pige i hans Selskab hvem Capitain Cuffe siger vare ombord i dette Skibs Kahyt, i et Besøg hos Mylord, for nogle faa Dage siden."

Nelson studsede og hans Ansigt rødmede. Derpaa greb han Pennen, og med den Haand han havde tilbage, kradsede han et Brev, og gav Ordre til en Frist indtil videre. Dette underskrev han og overleverede det til Clinch, idet han sagde:

„Gaae i Deres Fartøi, Sir, og ro tilbage til Fregatten saa hurtigt som muligt; Gud forbyde at noget Menneske skulde lide uskyldigt!"

„Jeg beder om Forladelse, Mylord — men der bliver ikke Tid nok for mig nu til at naae Skibet, førend Solens Nedgang. Jeg har riglignok et Signal klart i Baaden, men Fregatten kommer muligen ikke rundt Campanella, førend i det sidste Øieblik, og da vil al denne Ulejlighed være spildt. Taler Capitain Cuffe ikke om nogle Skud affyret fra Flagskibet, Mylord?"

„Jo han gjør, Sir, og dette kan ogsaa være det sikkreste Middel til Communicationen. Med denne lette vestlige Brise vil et Kanonskud kunne høres langt tilsøs. Tag Pennen og skriv som jeg dicterer, Sir."

Clinch greb Pennen, som Admiralen, der kun faa Aar iforveien havde mistet sin høire Arm, ikke var istand til at føre, og skrev som følger:

„Sir! saasnart De modtager dette, vil De affyre tre „svære Kanoner, med en halv Minuts Mellemrum, som „Signal til the Proserpine til at udsætte en Execution."

„Til den commanderende Officier paa Hans „Majestæts Skib the Foudroyant."

Saasnart de magiske Ord Nelson og Bronté vare underskrevne denne Ordre, tilligemed Datoen, reiste Clinch sig for at tage Afsked. Efter at have bukket stod han med Haanden paa Dørgrebet, som om han var uvis om han skulde fremkomme med en Begjering eller ikke.

„Dette er en vigtig Sag, Sir, og der er ingen Tid at spilde," tilføiede Nelson. „Jeg føler megen Bekymring i den Anledning, og ønsker at De vil bede Capitain Cuffe sende Dem tilbage, med en Beretning om alt hvad der er foregaaet, saasnart som det er ham beleiligt."

„Jeg skal overbringe Deres Befalinger, Mylord," svarede Clinch, idet han mandede sig op; thi han manglede blot Leilighed til at tale om sin egen Forfremmelse, og denne saae han nu i det Fjerne. „Maa jeg sige den

commanderende Officier ombord i Flagskibet, at han skal bruge de underste Batterikanoner, Mylord?"

„Det vil han gjøre af sig selv, efter at have læst hiin Ordre, svære Kanoner betyder de sværeste. God Aften, Sir, for Guds Skyld spild ingen Tid."

Clinch adlød, naaede the Foudroyant nogen Tid før Solens Nedgang, og overleverede strax Brevet til Capitainen. Nogle faa oplysende Ord satte alt i Bevægelse, og de tre Kanoner bleve meget betimeligt for vor Helt affyrede, paa den Side af Skibet, som vendte mod Capri.

Den næste halve Time var der lutter Glæde og Munterhed ombord i the Proserpine. Enhver var glad over at Skibet var sluppet for en Execution, og nu var det Tid at pibe Køierne ned. Cuffe gjenvandt atter sin Livlighed, og talede muntert med sine to italienske Gjester, idet Griffin var hans Tolk. Italienerne vare blevne forhindrede i at tale med Fangen, da han ønskede at være ene, men Forsættet blev nu fornyet, og efter at have sendt Bud ned, for at erfare om det ikke var ham imod, fulgtes de ad paa deres venskabelige Mission. Da disse to Hædersmænd, der endnu ikke havde lært at gjøre et langt og et kort Been, gik langsomt ned ad Trappen, og trængte sig gjennem Massen af Mandskabet, sagtnedes ikke Samtalen mellem dem.

„Cospetto!" udbrød Podestaen, „Signor Andrea, vi leve i en Verden fuld af Underværker! En Mand er

neppe istand til at sige om han lever eller ikke. Tænk bare hvor nær den falske Sir Smees var Døden for en halv Time siden; og nu er han udentvivl ligesaa munter som nogen af os."

„Det vilde være nyttigere, Ben Vito Viti," svarede den philosophiske Vicegouverneur, „at erindre hvor nær de som leve altid ere Døden, der kun behøver at aabne sine Porte for at bevirke, at de Stærkeste og de Redeligste med eet styrte i Graven."

„Men ved San Stefano! De har noget ved Dem, Vice-governatore, der vilde klæde en Cardinal! det er tusind Fold Skade at Kirken skulde blive berøvet en saadan Støtte; dog troer jeg, Signor Andrea, at hvis Eders Sjel dvælede mindre ved en anden Tilværelse end denne, vilde det være muntrere, og jeg kunde sige mere oplivende, for dem med hvem I samtaler. Der er Ønder nok i dette Liv, uden at tænke saa meget paa Døden."

„Der er Philosopher, der paastaaer, gode Vito, at intet af det vi see rundt om os virkelig har nogen Existents. At Alt er Indbildning, at vi indbilde os at der er et Hav, som kaldes Middelhavet; indbilde os at dette er et Skib — at det hissет er Landet; indbilde os at vi leve og at endog Døden er en Indbildning."

„Corpo di Bacco! Signor Andrea," udbrød den Anden, idet han pludselig standsede ved Foden af Trappen, og greb sin Ledsager ved en Knap, da han frygtede for at han vilde forlade ham midt i en besynderlig Bedaarelse,

„De vil vel neppe paa den Maade drive Gjæk med en gammel Ven, der har kjendt Eder fra Barndommen? Indbilde mig at jeg lever!"

„Si — jeg har kun sagt Eder Sandhed. Indbildningen er meget stærk, og kan letteligen give Ting, der ikke ere til. Lighed med Virkeligheden."

„Og at jeg ikke er en virkelig Podesta, men kun er det i Indbildningen?"

„Netop saaledes, Ven Vito, og at ogsaa jeg kun er en vice-governatore i Indbildningen."

„Og at Elba ikke er en virkelig Ø, eller Porto Ferrajo en virkelig By, og at endog alt vort Jern, hvoraf vi synes at sende saameget omkring i Verden, i gode stærke Skibe, kun er en Slags Geist af solidt stærkt Metal!"

„Si — si — at Alt hvad der synes materielt, i Virkeligheden er indbildt, Jern, Guld eller Kjød."

„Og saa er jeg altsaa ikke Vito Viti, men en Bedrager? Hvilken nederdrægtig Philosophie er dog ikke denne; nu, vi begge to ere altsaa ligesaa slette, som denne Sir Smees, dersom det De siger er sandt, vice-governatore — eller indbildte vice-governatore."

„Ikke en Bedrager Ven Vito, thi der er intet virkeligt Væsen af Dit Navn, dersom Du ikke er det."

„Diavolo, det var en smuk Theori denne, der vilde lære de unge Folk paa Elba, at der ikke er nogen virkelig Podesta paa Landet, men kun en stakkels elendig

underſtukken een, og ingen Vito Viti paa Jorden. Derſom de begynde at tænke ſaaledes, ſaa Gud hjælpe Stedet, hvad Orden og Sædelighed angaaer."

„Jeg troer ikke, Nabo, at I fuldkommen fatter Sagen, og at Mangel paa Tydelighed fra min Side er Skylden deri; men da vi nu er paa Vei til at beſøge vor ulykkelige Fange, gjør vi bedſt i at udſætte denne Discuſſion til en anden Gang. Der er mange ledige Øieblikke ombord i et Skib, for hvis Sprog man er fremmed, ſom kan oplives paa en nyttig og behagelig Maade, ved at trænge dybere ind i den omhandlede Materie."

„Undſkyld, Signor Andrea; men der er ingen Tid, ſom den nærværende; thi derſom Theorien er ſand, ſaa er der aldeles ingen Fange — eller i det høieſte en indbildt Fange, og det kan ikke ſkade Sir Smees noget at vente; medens jeg paa den anden Side ikke ſkal have et Øieblikks Fred, førend jeg erfarer, om der er en Mand ſom Vito Viti eller ikke, og om jeg er ham."

„Broder Vito, Du er utaalmodig, disſe Ting læres ikke i et Øieblik; ydermere har ethvert Syſtem en Begyndelſe og en Ende, ligeſom en Bog, og hvem vilde nogenſinde blive lærd, der begyndte paa at læſe en Afhandling bagfra?"

„Jeg veed hvad jeg ſkylder Eder, Signor Andrea, baade paa Grund af Eders høiere Rang, og paa Grund af Eders ſtørre Viisdom, og jeg vil ikke ſige mere for Øieblikket; men at bare ſig for at tænke paa en Philo-

sophie, som lærer at jeg ikke er en Podesta, eller De en vice-governatore, er mere end Kjød og Blod kan udholde."

Glad over at hans Ledsager for Øieblikket var beroliget, fortsatte Andrea Barrofaldi nu Gangen til Raouls lille Fængsel, og blev strax indladt af Skildvagten, som havde faaet sine Ordre desangaaende. Fangen modtog sine Gjester høflig og munter; thi det er langt fra at vi vil fremstille ham saa heroisk, at han ikke skulde glæde sig overordentligt, over at være undsluppen Døden ved at hænges, endog uagtet det kunde vise sig snarere at være Henstand end Pardon. I et saadant Øieblik kunde den unge Mand have undskyldt en langt mere fornærmende Indtrængen, og den pludselige Forandring i hans Udsigter gjorde ham lidt tilbøielig til at være skjemtsom; thi Sandheden nøder os til at tilføie, at Taknemmelighed mod Gud havde kun liden Deel i hans Følelser. At være undsluppen Døden, ligesom det at han var bleven til Fange, og de andre Begivenheder paa Krydstogtet, bleve slet og ret betragtede som Resultater af Krigslykken.

Wincheſter havde givet Ordre til at Raouls Lukaf skulde forsynes med enhver lille Bequemmelighed, som hans Stilling fordrede, og iblandt andre Ting indeholdt det to Skibsstole. En af disse blev given til hver af Italienerne, medens Fangen tog Plads paa Stoktallien af en af de to Kanoner, som dannede Siderne af hans

Lukaf. Det var nu Aften, og en Taage havde samlet sig, som skjulte Stjernerne, og gjorde det ganske mørkt. Dog havde Raoul hverken Lampe eller Lys, og skjøndt man havde tilbudt ham dem, havde han afslaaet at benytte sig deraf, da han havde mærket, at fremmede Øine nu og da kikkede ind mellem Seilduget, med Pøbelens dumme Nysgjerrighed, for at see, hvad En, der var dømt til Døden, tog sig for, og hvorledes han saae ud. Dette havde generet ham en heel Deel den foregaaende Aften, og da det samme Ønske nu var tilstede, nemlig at see hvorledes en Dødsdømt fandt sig i en Udsættelse, havde han besluttet at tilbringe Aftenen i Mørke. Der var alligevel en eller to Lanterner paa Batteridækket, der endog kastede et dunkelt Skjær indenfor Seildugs-Skodderne. Som det alt er anført, strakte disse Skodder sig fra Kanon til Kanon, saaledes at der kom Lys og Luft fra Portene. Stoktallierne paa den ene Side vendte saaledes ind imod Lukafet, og det var en af disse, paa hvilken Raoul havde taget Sæde.

Paa Grund af sin høiere Livsstilling, saavelsom sin bedre Opdragelse og finere naturlige Takt, overgik Andrea Barrofaldi langt sin Ledsager i Høflighed og Levemaade. Den Sidste vilde paa en Gang have plumpet **in medias res**, men Vicegouverneuren begyndte Samtalen med almindelige Gjenstande, og vilde lykønske ham i Anledning af Fristen, naar en passende Leilighed vilde tilbyde sig. Dette var i een Henseende en uheldig Forhaling, thi Vito

Viti mærkede ikke saasnart at Hovedhensigten med Besøget blev udsat, førend han med Begjerlighed vendte sig til Gjenstanden for den Samtale, som nylig var bleven afbrudt, for at gaae ind i Lukafet.

„Her er vice-governatoren fremkommen med en Theori, Sir Smees," begyndte han, saasnart en Pause var indtraadt i Discoursen, — „her er vice-governatoren fremkommen med en Theori, hvilken jeg paastaaer at Kirken vil kalde fordømmelig, og imod hvilken den menneskelige Natur oprøres."

„Nei, gode Vito, Du fremstiller ikke Sagen klart," afbrød Andrea, der følte sig lidt krænket ved et saa pludseligt Angreb. „Theorien er ikke min; det er især en vis engelsk Philosoph, der, jeg kan ligesaa godt tilføie det, tillige var Biskop"

„En Lutheraner! — var det ikke saa, hæderlige Signor Andrea? En Biskop ved Navn?"

„Naar jeg skal sige Sandhed, var han en Kjætter, og kunde ikke kaldes en af den sande Kirkes Apostle."

„Ja derpaa vilde jeg have sværget. Ingen sand Kirkens Søn vilde nogensinde finde paa saadan en Læresætning. Kun Fantasien, signori, Mængden af indbildte Ild, Tænger og andre Marterinstrumenter, der vilde blive nødvendige for at udføre Straffe under et saadant System! For at være consequent, burde endog Djævlene være indbildte."

„Comment, signori!" udbrød Raoul smilende,

der følte en pludselig Interesse vækket for Samtalen; „har en engelsk Biskop nogensinde opstillet en saadan Læresætning? Indbildte Djævle og indbildte Straffesteder komme vort revolutionaire Frankrig nær! Herefter haaber jeg, at vor meget mishandlede Philosophi vil møde større Agtelse."

„Min Nabo har ikke forstaaet den Theori, hvorom han taler," svarede Andrea, der var en altfor god Kirkens Mand, til ikke at føle sig urolig over den Retning, Tingene havde taget; „og derfor værdige Vito Viti, føler jeg det nødvendigt, at forklare hele Sagen udførligt. Sir Smees," — saaledes kaldte Italienerne endnu Raoul af Høflighed, da det, efter alt hvad der var foregaaet, var dem ubehageligt, at kalde ham ved hans rette Navn, — „Sir Smees vil undskylde os nogle faa Minutter, maaskee det kan tjene til at more ham, at høre til hvilken Flugt skarpsindige Anders Indbildning kan svinge sig."

Raoul tilkjendegav høfligen hvor gjerne han vilde lytte til, og idet han strakte sig paa Stoktallien, for at gjøre sig det bequemt, hvilede hans Hoved inde i Porten, medens hans Fødder vare stemmede mod Rapertens agterste Hjul. Herved kom han i en Slags hvilende Stilling, men da det skete i den Hensigt at gjøre, hvad der i det høieste kunde fortjene Navn af et ubequemt Sæde, nogenlunde hyggeligt, var der Ingen der fandt noget Upassende deri.

Det er ikke nødvendigt for os, her at gjentage alt

hvad Andrea Barrofaldi fandt det passende at sige til sin egen Retfærdiggjørelse, og for at forklare Biskop Berkeleys berømte Theori. Et saadant Arbeid var ikke foretaget i en Minut, og naar Vicegouverneuren en Gang fik fat paa et Yndlingsthema, var Vidtløftighed i Sandhed hans svage Side. Det var langt fra at han bifaldt Læresætningen, skjøndt han plagede sin gamle Nabo overordentligt, ved at fremstille Sagen paa en Maade, saa at den fik et respektabelt Udseende, om ogsaa Slutningerne ikke var overbevisende. Det var den Sidste overordentlig ubehageligt, at forestille sig, at der ikke var en saadan Ø, som Elba, og at han ikke var dens Podesta, og alle disse personlige og egenkjærlige Tilbøieligheder kom hans officielle Uvillie til Hjælp, i at give ham Afsky for en Theori, om hvilken han ikke betænkte sig paa at sige, at den var et Brud paa enhver ærlig Mands Natur.

„Der gives Folk i Verden, Signor Andrea," sagde den ligefremme Podesta, idet han vedblev sine Indvendinger, „som kunde være tilfredse nok ved at finde enhver Ting indbildt, som De siger. — Folk, der ikke kunne sove om Natten paa Grund af en ond Samvittighed, og for hvem det vilde være en stor Velsignelse, om Jorden vilde kaste dem overbord, som de sige i Skibene, og lade dem styrte i Forglemmelsens store Hav. Men de ere Smaagavtyve, og bør ikke ansees for noget væsentligt blandt ærlige Folk. Jeg har kjendt flere af de Skurke i Livorno, og jeg tør nok sige, at Neapel er ikke ganske

fri for dem; men det er en ganske anden Ting at fortælle en smuk og dydig ung Pige, at hendes Skjønhed og Beskedenhed kun er tilsyneladende, og agtværdige Øvrighedspersoner, at de ere ligesaa store Bedragere, som de Skurke de sende til Fængslerne, eller maaskee til Galeierne."

Med Taler, som disse, fortsatte Andrea sine Forklaringer og sin Philosophi, indtil Samtalen blev levende og høirøstet. Det er egentlig en Besynderlighed ved Italien, at et af de blødeste Sprog i Christenheden hyppigen bliver haardt og ubehageligt, ved den Maade paa hvilken det bliver brugt. Ved denne Leilighed formildede de Stridendes Iver vistnok ikke Ondet. Griffin gik hændelsesviis i dette Øieblik forbi Stedet, udenfor Seilduget, og idet han opfangede nogle af Ordene, blev han staaende for at lytte. Hans Smiil og Oversættelse forsamlede snart en Gruppe af Officierer, og da Skildvagten ærbødighedsfuld trak sig lidt til den ene Side, blev Dækket omkring Fangens Lukaf snart Parquettet for en meget morende Forestilling. Flere af Cadetterne forstod lidt Italiensk, og da Griffin oversatte raskt, skjøndt med dæmpet Stemme, fandt man hele Affairen meget underholdende.

„Dette er en støiende Maade at trøste en Mand paa, der er dømt til Døden," mumlede Masteren; „det undrer mig, at Franskmanden taaler alt dette Nonsens."

„Oh!" svarede Marineofficieren, „Exersits gjør alt

Disse Revolutionaire ere saaledes exerserede i Hykleri, at jeg nok tør sige, Karlen griner hele Tiden, som om han var fuldkommen tilfreds."

Raoul hørte virkelig til med ikke liden Fornøielse. I Førstningen hørte man nu og da hans Stemme blande sig i Samtalen, tydeligt i den Hensigt at opægge de Disputerende, men de sidstes Varme bragte ham snart til at tie, og han vilde nødig gjøre andet end høre til. Kort efter blev Samtalen varm, og netop som Griffin samlede sin Gruppe, rækkede Fangen sig endnu længere ud i Porten, for at nyde Aftenbrisens Kjølighed, da til hans Forundring en Haand blev lagt blidt paa hans Pande.

„Tys," hviskede en Stemme tæt ved hans Øre, „det er Amerikaneren, Ithuel — vær rolig, — nu er Øieblikket at ro for Livet."

Raoul besad altfor megen Selvbeherskelse, til at forraade sin Forundring, men i et Øieblik vare alle hans Evner vækkede. Han vidste, at Ithuel var den rette Mand i Nødens Stund. Erfaring havde indgydt ham stor Agtelse for hans Opfindsomhed og Forvovenhed, naar det blev nødvendigt at handle. Noget, der var hans Opmærksomhed værd, maatte der vistnok være paafærde, ellers vilde denne forsigtige Mand ikke have udsat sig for en Stilling, som han, hvis den blev opdaget, kunde være sikker paa, vilde lede til Straf. Ithuel sad skrævs over en af Røstkjettingerne under Storrøstet, en Stilling, i hvilken han kunde forblive uden at blive opdaget, saalænge

som det vedblev at være mørkt, men som, naar han blev seet, vilde betragtes som et Beviis paa en ond Hensigt.

„Hvad vil Du, Etooelle?“ hviskede Raoul, der mærkede at hans Gjester vare altfor beskæftigede, til at lægge Mærke til hans Bevægelser, eller til at høre hans Ord.

„Italieneren og hans Niece ere iværk med at gaae iland, . Alt er færdig og aftalt. Jeg mener De kan slippe ud af Porten i Mørket, og komme bort med Baaden. Hold Dem rolig, vi vil see til.“

Raoul ansaae Straffens Udsættelse for en meget tvivlsom Ting. Under det gunstigste Udfald stod et engelsk Fangeskib i Baggrunden, og paa den anden Side af Maleriet stod Ghitas Billed ham for Øie. Hans Følelser vare saa forvirrede; men vant til Selvbeherskelse var der endnu ikke undsluppen ham noget Udraab.

„Naar, cher Etooelle? naar?“ hviskede han med skjælvende Stemme. trods ethvert Forsøg paa at beherske sig.

„Nu — too-der-sweet — (tout-de-suite) — Baaden er ved Faldrebet, og gamle Giuntotardi er i den, de indstroppe en Stol for Pigen — ja — der gaaer hun tilveirs! — Hører De ikke Piben?“

Raoul hørte Qvarteermesterpiben, der netop i det Øieblik peeb „fiir væk“. Han lyttede opmærksomt, medens han laae udstrakt paa Stoktallien, og derpaa hørte han Vandets Skvulpen. da Baaden blev halet klosfere ind for at komme under Stolen. Aarernes Rullen var

ogsaa tydelig, da Ghita forlod Stolen og gik agterud. „Hal ind!“ raabte Officieren paa Dækket, hvorefter Carlo Giuntotardi atter var i Besiddelse af sin Baad.

Øieblikket var overordentlig kritisk. Der var al Sandsynlighed for, at der var Nogen paa Dækket, som holdt Øie med Baaden, og skjøndt Natten var mørk, udfordredes der den yderste Forsigtighed, for at Tingen kunde lykkes. Nu hviskede Ithuel atter:

„Tiden nærmer sig. Gamle Carlo har sine Ordre, og lille Ghita føler brændende Længsel efter at see dem efterlevede. Alt afhænger nu af Stilhed og Behændighed. Om kortere Tid end fem Minutter vil Baaden være under Porten.“

Raoul fattede Planen, men den forekom ham haabløs. Det syntes umuligt, at Ghita skulde faae Lov til at forlade Skibet, uden at hundrede Øine betragtede hendes Bevægelser; og skjøndt Natten var mørk, var den det dog ikke i den Grad, at man kunde troe det muligt, at Nogen kunde forene sig med hende uden at blive seet. Dette maatte alligevel vøves, thi ellers kunde der slet ikke være Tale om at undkomme. En Ordre igjennem Raaberen vækkede noget Haab; den forkyndte, at den vagthavende Officier var beskæftiget med en eller anden Tjeneste, der maatte drage hans Opmærksomhed hen til andre Ting. Dette var allerede meget, da det kun faldt Faa ind at see ud over Siden, naar den Commanderende henvendte Opmærksomheden i en anden Retning.

Raouls Hjerne løb rundt. De to Italienere vare paa deres Samtales Høieste og lykkeligviis var den Støi, de gjorde, ogsaa paa det Høieste. Endog Officierernes undertrykkede Latter udenfor Seilduget var ham lydelig, skjøndt de Disputerende ikke kunde høre andet end deres egne Stemmer. Hvert Stød af Baaden mod Skibets Side, hver Lyd af Aarerne, naar Carlo stødte til dem, og Vandets Skvulpen var herligt. Det syntes som om alle Livets Interesser, det Tilkommende, det Forbigangne og det Nærværende, tilligemed hans hele Hjertes Oprør, vare sammentrængte i det ene Øieblik. Uvidende om hvad man ventede af ham, spurgte han Ithuel paa Fransk om hvad han skulde gjøre.

„Skal jeg lade mig falde hovedkuls overbord? Hvad vil I have jeg skal gjøre?" hviskede han.

„Ligge stille, til jeg siger at De skal sætte Dem i Bevægelse. Jeg vil gjøre Signalet, Capitain Rule; lad Italienerne bruse væk."

Raoul kunde ikke see Vandet, da han laae med Hovedet lige i Porten, og han maatte ganske stole paa den ene Sands, Hørelsen. Nu gnubbede Baaden sig langs med Siden af Skibet, som om de gjorde klar til at sætte af. Alt dette udførte Carlo Giuntotardi overordentlig godt. Da han laae lige under Storrøstet, vilde det ikke have været let at see hans Baad, om der endog havde været Nogen paa Udkik. Her holdt han an, thi han var ikke saa fraværende for ydre Ting, at han ikke

fuldkommen fattede hvad man ventede af ham. Maaskee der blev lagt mindre Mærke til ham fra Dækket, ene af den Grund, at Ingen troede ham istand til saamegen verdslig Omsorg.

„Er Alting sikkert for et Øieblik, indenbords?" hviskede Ithuel.

Raoul løftede Hovedet og saae sig om. At en Gruppe var samlet omkring Lukafet, kunde han vide af Bevægelserne, den sagte Samtale, og den undertrykkede Latter; dog lod det ikke til at Nogen havde Opmærksomheden henvendt paa ham. Da han nogen Tid ikke havde talt, troede han alligevel at det kunde være godt, at lade sin Stemme høre, og da han sørgede for at den skulde høres godt indenfor Porten, gjorde han en af de lette Indvendinger mod Vicegouverneurens Theori, som han havde anvendt i Begyndelsen af Striden. Dette blev der, som han formodede, kun lidet lagt Mærke til; men det tjente til at lade dem, som var udenfor, vide, at han var i sit Fængsel, og det kunde forhindre en ubetimelig Opdagelse. Alt syntes forøvrigt lovende; og idet han igjen lagde sig ned saa lang han var, kom hans Ansigt nogle faa Tommer over Ithuels.

„Alt er sikkert," hviskede han; „hvad vil Du jeg skal gjøre?"

„Intet andet end forsigtig skyde Dem frem ved Hjælp af Fødderne."

Dette gjorde Raoul, i Førstningen saa at sige Tomme

for Tomme, indtil Ithuel stak ham Tampen af en Trosse i Haanden, idet han sagde ham, at den var forsvarligt fastgjort i Røstet ovenover. Trossen gjorde det Øvrige let, da den eneste Fare nu bestod i altfor megen Ilsomhed. Intet vilde have været lettere for Raoul, end at drage sit Legeme ud af Porten, og glide ned i Fartøiet; men for at undkomme var det endnu bestandig nødvendigt at undgaae Opmærksomhed. Skibet var en god halv Miil fra Campanella-Pynten, og ret tvers for den, og der var ingen Sikkerhed for Flygtningene, med mindre de fik et godt Forspring for Forfølgerne. Denne Betragtning bragte Ithuel til at anvende den yderste Forsigtighed; heller ikke tabte hans Øen den ganske af Sigte. Paa denne Tid fandt Raoul alligevel at han var saa ganske Herre over sine Bevægelser, at han var istand til at svinge sine Been ud af Porten, ved en ganske ubetydelig Anstrengelse, og derpaa vilde Nedstigningen i Baaden være den letteste Ting af Verden. Men et Tryk af Ithuels Haand standsede ham.

„Vent lidt," hviskede den Sidste, „til Italienerne ryge sammen, som Hund og Kat."

Discussionen var nu saa høirøstet og varm, at det ikke var nødvendigt at spilde mere Tid. Ithuel gav Signalet, og Raoul hævede Hoved og Skuldere op i Armene, medens han stemmede Fødderne mod Kanonen, saa at han kom til at hænge i Trossen, i lodret Stilling under Røstet; at lade sig glide let og lydløst ned i Baaden,

medtog kun en Secund. Da hans Fødder berørte en Tofte, fandt han at Amerikaneren var der før ham. Den Sidste drog ham ned ved Siden af sig, og de laae begge skjulte i Bunden af Baaden, tildækket med Ghitas Kaabe. Carlo Giuntotardi var vant til at haandtere en Baad, som den hvori han nu befandt sig, og idet han simpelt-væk huggede Baadshagen ud af den Røstkjetting, hvorved han havde holdt an, skjød Skibet langsomt forud, og en Minut derefter var han i dets Kjølvand en hundrede Fod agten for det.

Saavidt var Alting beundringsværdig godt lykkedes. Natten var saa mørk, at de to Flygtninge turde reise sig op, og indtage deres Plads paa Tofterne, skjøndt alt dette skete med den største Forsigtighed, og uden den ringeste Støi. Aarerne bleve snart lagt ud, Carlo tog Roret, og Raoul følte sig inderlig glad, idet han bøiede sig over Afteraaren og følte Baaden dirre under dens kraftige Tag.

„Spar lidt paa Kræfterne, Capitain Rule," sagde Ithuel med dæmpet Stemme, „husk paa det er et langt Tørn, og de kan endnu høre os paa Fregatten. Om fem Minutter til vil vi være saa langt agterud, at vi ere ude af Sigte, saa kan vi ro ret ud tilsøs, om vi vil."

Nu sloges der netop Pur ombord i **the Proserpine**, og Vagten skulde afløses, hvorpaa der hørtes lidt Tummel i Skibet.

„De pibe kun Folkene op," sagde Raoul, der op-

dagede at hans Kammerat ſtandſede, ſom om han var urolig.

„Det er en uſædvanlig Bevægelſe for at afløſe Vagten! Hvad er det?"

Det var tydeligt, at man overhalede Tallier; Baadens Pladſk, da den naaede Vandet, fulgte.

Niende Kapitel.

Det er bleven ſeet, at en ædelmodig Sympathi havde indtaget den fjendtlige Følelſes Plads, med Henſyn til Raoul, i de Fleſtes Sind ombord i the Proserpine. Under denne Følelſes Indflydelſe var der givet Ordre til Skildvagterne, ikke at genere Fangen, ved altfor hyppigt og unødvendigt at underſøge Lukaſet. I den Mening, at tage paſſende Henſyn baade til Delikateſſe og Agtpaagivenhed, havde Wincheſter alligevel beordret, at det Hjørne af Seilduget nærmeſt Lanternerne ved Kahytsdøren ſkulde aabnes nogle faa Tommer, og at Skildvagten ſkulde ſee ind hver halve Time, eller hver Gang der blev ſlaaet Glas. Henſigten dermed var ſimpeltvæk den, at overbeviſe ſig om at Fangen var i ſit Lukaf og at

han ikke gjorde noget Forsøg paa at aflive sig, et Skridt man især havde frygtet før Udsættelsen. Hele Disputen mellem de to Italienere, og det der var passeret under Skibets Storrøst, medtog ikke mere end sex eller syv Minutter, og den lille Klynge Officierer vorede endnu, da Raoul var kommen ned i sin egen Luggers Jolle; i dette Øieblik sloges der Pur. Marineren traad frem, med en Underordnets Høflighed, men med en Mands Fasthed, der stod paa Post, for at undersøge Lukafet. Skjøndt Herrerne ansaae denne Forsigtighed for unødvendig, da Andreas og Vito Vitis høie Stemmer for dem var en Slags Garantie for at Fangen var i sit Buur, gjorde de dog Plads for Manden, da de godt vidste at man aldrig maatte modsætte sig en Skildvagt. Seilduget blev aabnet nogle faa Tommer, Lyset fra Lanternerne ved Kahytsdøren faldt ind, og der sad Vicegouverneuren og Podestaen gesticulerende og stirrende hinanden i Øinene, endnu i varm Disput; men Raoul Yvards Plads var tom.

Yelverton saae hændelsesviis ind i Lukafet tilligemed Skildvagten. Han var et skarpsynet ungt Menneske, og han saae ved første Øiekast at Fuglen var fløiet. Det første Indtryk var at Fangen var sprunget overbord, og han sprang op paa Dækket, uden at tale til dem der stod omkring ham, aflagde en kort Beretning til den vagthavende Officier, og i ubegribelig kort Tid var et af Laaringsfartøierne firet i Vandet. Det forbausede Selskab nede havde mindre Hastværk, skjøndt Sagens Sammen-

hæng snart var dem bekjendt. Griffin gav i Hast en Ordre, og Seildugslukafet blev revet ned, saa godt som ved et eneste Ryk, hvorved de to Stridende kom tilsyne, snakkende og gesticulerende overordentligt heftigt, og fuldkommen uvidende om deres sidste Kammerats Flugt.

„Holloi, Vicegouverneur," raabte Griffin kort, thi han indsaae at det ikke var noget Øieblik til at gjøre mange Ceremonier, „hvor har De gjort af Fransmanden? Hvor er Raoul Yvard?"

„Il Signor, Sir Smees? Monsieur Yvard, om De vil? Rabo Vito, hvor i al Verden er Manden bleven af, som saa nylig sad der?"

„Cospetto! — overeensstemmende med Eders Læresætning, Signor Andrea, har der aldeles ikke været nogen Mand der, kun Forestillingen om En; det er ikke saa forunderligt at et saadant Væsen kan savnes. Men jeg protesterer imod at der kan drages nogen Slutning af denne Hændelse. Alle Fransmænd blive flygtigt og let bortførte, og nu da de ikke længer have nogen Religion til Ballast, ere de ikke stort andet end ligesaa mange moralske Fjeder. Nei, nei, lad en Mand af respectabel Dannelse, af sunde Grundsætninger, og Kjærlighed til Helgnene, med et godt substantielt Legeme som jeg, kun en eneste Gang forsvinde, først da vil jeg tilstaae, at det vil tale til Gunst for Eders Logik, vice-goovernatore."

„En gjenstridig Mand, Rabo Vito, er en Typus paa de Ufuldkommenheder, som en —"

„Undskyld, Signor Barrofaldi," afbrød Griffin; „dette er ikke Øieblikket for philosophiske Theorier, men for os Sømænd at gjøre vor Pligt. Hvad er der bleven af Raoul Yvard, Eders Sir Smees?"

„Signor Tenente, saasandt jeg haaber at blive salig, har jeg ikke det ringeste Begreb derom! Der sad han, for en Minut siden eller to, ved Siden af Kanonen, tilsyneladende saa opmærksom og opbygget en Tilhører, under den Discussion vi holdt om nogle af Eders eget Lands Biskoppers berømte Theori, hvilken Theori, naar vi betragte den ret — læg Mærke dertil, Nabo Vito, naar vi betragte den ret, thi fra det Synspunkt I har seet Sagen —"

„Nok om det, for Øieblikket, Signori," tilføiede Griffin. „Franskmanden var paa dette Sted, da De kom herind?"

„Det var han, Signor Tenente, og syntes at tage inderlig Deel i den Samtale, som —"

„Og De har ikke seet ham forlade Dem igjennem Seilduget eller Porten?"

„Jeg paa min Ære ikke; jeg troede at han morede sig altfor godt til at forlade os."

„Ah! Sir Smees er netop forsvunden i Indbildningen," mumlede Podestaen, „hvilket er det samme, som at han er gaaet hjem til den store logiske Familie, af hvilken han er et idealt Medlem! Da der ikke er nogen

Lugger, ingen Corsar, ingen Sø og ingen Fregat, forekommer det mig at vi Alle gjøre Støi over ingen Ting."

Griffin opholdt sig ikke for at spørge videre. Han var i en Fart paa Dækket, hvor han traf Cuffe, hvem en skyndsom Melding om det Foregaaede havde bragt til at forlade Kahytten.

„Hvad Fanden betyder alt dette, mine Herrer?" spurgte den Sidste, i en Tone, der er saa naturlig for en Chef, naar der er Noget iveien. „Hvem det saa er der har ladet Fangen undslippe, kan han snart vente at høre fra Admiralen i den Anledning."

„Han er ikke i sit Lukaf, Sir," svarede Griffin, „og jeg gav Baadsmanden Ordre til at pibe alle Fartøisfolkene op, da jeg gik op af Trappen."

Da dette blev sagt, udsattes det ene Fartøi efter det andet, og efter to eller tre Minutters Forløb var der ikke mindre end fem i Vandet, det iberegnet, i hvilket Øieblik Yelverton allerede roede rundt omkring Skibet, for at fange den formodede Svømmer, eller druknede Mand."

„Franskmanden er borte, Sir," sagde Wincheſter, „og han maa være gaaet ud igjennem Porten. Jeg har sendt en af Cadetterne, for at see efter, om han ikke har forstukken sig under Rostet."

„Hvor er Baaden med den gamle Italiener og hans Niece?"

„Efter dette Spørgsmaal fulgte der en Pause, og i samme Øieblik gik der et Lys op for dem Alle.

„Den Jolle var paa Siden," sagde Griffin; „men der var alligevel ingen Andre i den, end Giuntotardi og Pigen."

„Jeg beder om Forladelse, Sir," sagde en ung Fortopsgast, der nylig var kommen ned fra Toppen, „jeg saae Baaden fra Veiret, Sir, under det styrbords Storreft. Det er saa mørkt, at jeg ikke tydeligt kunde skjelne det; men det forekom mig at der kom Noget ned i den fra Porten Det forekom mig noget mistænkeligt, og derfor gik jeg ned for at melde det, Sir."

„Send Ithuel Bolt herhen, Mr. Winchester! rap Dem, Sir. og lad os en Gang see paa den Gentleman."

Vi behove ikke at tilsoie, at Raabet blev ubesvaret, og derpaa begyndte Alle ombord at forstaae Maaden, paa hvilken han var undsluppen. Officierer styrtede ned i de forskjellige Fartøier, og ikke mindre end fem forskjellige Partier begyndte deres Forfølgelse. Paa samme Tid heisede Skibet en Lanterne, for at Baadene kunde have et Punkt at rette sig efter.

Det er bleven anført, at the Proserpine, da denne Hændelse indtraf, var ligeud for Spidsen af Campanella, i omtrent en halv Somiils Afstand. Vinden var østlig og laber, eller det var hvad man kalder Landbrise, og Skibet løb med omtrent tre Miles Fart. Forbjerget var næsten tværs, og Fregatten styrede op igjennem Passagen, som skiller Capri fra Fastlandet, for at løbe ind i Bugten ved Neapel, og gaae til Ankers paa det Sted, den

havde forladt den foregaaende Dag. Natten var altfor mørk, til at en Gjenstand, saa lille som Baaden, kunde sees i nogen Afstand, men Omridset af Capris sorte Masser saaes tydeligt at optaarne sig næsten totusind Fod i Luften, medens Kystens Dannelse temmelig tydeligt kunde spores paa den anden Side. Saaledes forholdt Sagerne sig, da de omtalte fem Baade forlode Skibets Side.

Pelverton havde teet sig, som om en Mand var gaaet overbord, det vil sige, han havde ikke ventet paa nogen Ordre. Medens han roede rundt om Skibet, fik han, rigtignok kun meget utydeligt, Die paa Jollen, medens den roede ind imod Land, og uden at tale med Nogen ombord, ahnede det ham hvorledes Sagerne forholdt sig, og han gav sig til at forfølge den. Da de andre Baade vare færdige, roede de to af dem, som vare paa Ydersiden, et kort Stykke ud tilsøs, for at søge i den Retning, medens de to andre, da de hørte Aarerne af den lette Gig, i hvilken Pelverton foer afsted, fulgte Lyden, i den Tro at de forfulgte Jollen. Saaledes forholdt Tingene sig i Begyndelsen af den overordentlig voldsomme Forfølgelse.

Da Raoul og Ithuel havde arbeidet, medens Tiden gik tabt i Tvivl, i og omkring Skibet, havde de omtrent faaet tre hundrede Yards Forspring for Pelverton. Da deres Baad roede overordentlig godt og kun var bestemt til to Aarer, kunde den ansees for at være fuldt bemandet, med to saa kraftige Karle, som der vare i den. Dog

kunde den ikke maale sig med Giggen og de fire udsøgte Folk, der udgjorde dens Besætning, hvilken var den Baad Pelverton i Øieblikkets Hast havde taget. Paa et Stræk af en halv Qvartmiil, eller en Qvartmiil, vilde Jollen ganske sikkert være bleven indhentet, og Raouls praktiske Øre overbeviste ham snart om denne Sandhed. Hans egne Aarer vare omviklede. Han besluttede at benytte sig af denne Omstændighed og dreie til Siden, i Haab om at hans hurtige Forfølger vilde passere ham ubemærket. Baaden blev altsaa giret, og istedenfor at ro lige imod Land, holdt Flygtningene mod Vest; da Søen lod til at være mørkest i den Retning, paa Grund af Capris Nærhed. Denne List lykkedes fuldkommen. Pelverton var saa ivrig i Jagten, at han ufravendt stirrede forud, idet han nu og da troede at see Baaden, og han passerede Jollen i mindre end hundrede og halvtredsindstyve Yards Afstand, uden i mindste Maade at ahne dens Nærhed. Raoul og Ithuel ophørte med at ro, for at denne Vexlen af Plads kunde finde Sted, og for at give sine øieblikkelige Følelser Luft, henkastede den Første nogle faa sarcastiske Bemærkninger over sin Fjendes Dumhed. Ingen af Englænderne havde omviklede Aarer. Lyden af de regelmæssige Ørlogstag var tværtimod tydelig i enhver Retning; men den var saa fortrolig for deres Øren ombord i **the Proserpine**, at Mandskabet i de to Baade, som fulgte efter Pelverton, virkelig fulgte Lyden af hans Aarer, i den Tro at de vare i

Flygtningenes Kjølvand. Paa denne Maade lod altsaa Raoul tre eller fire af Baadene passere forbi. De to sidste vare saa fjerne, at de ikke kunde høres, og da de, som vare forud, havde fjernet sig tilstrækkeligt, fulgte han og Ithuel dem med lette Aaretag, idet de havde Opmærksomheden henvendt paa Alt hvad der kunde forefalde.

Det var en ordentlig Kaproning mellem Giggen og begge Laaringsfartøierne, som forfulgte den. Lyden af den forstes Aarer opmuntrede de sidstes Mandskab til at anstrenge sig, da man troede at den hidrørte fra de Forfulgtes Aaretag; medens Yelverton brændte af Begjærlighed efter at komme forud for dem der fulgte, og selv at sikkre sig Prisen. Dette var meget heldigt for Jollen, der snart var længer end en Kabellængde agten for dem.

„Man skulde troe, Ghita," sagde Raoul leende, skjøndt han var saa forsigtig at tale med dæmpet Stemme, — „man skulde troe at Dine gamle Venner, vice-gouvernatoren og Podestaen, commanderede de Baade, der ere inden for os, dersom det ikke var bekjendt, at de i dette Øieblik strides om det Factum, om der er et saadant Sted som Elba paa denne vor store Planet, eller ikke."

„Ah, Raoul! tænk paa de sidste rædsomme otte og syrgetyve Timer! Stands ikke for at skjertse, førend vi atter ere fuldkommen udenfor Din Fjendes Magt."

„Peste! — Jeg bliver herefter nødt til at indrømme, at en Engelskmand kan være ædelmodig. Jeg

kan ikke negte, at de behandlede mig godt, og dog havde jeg hellere seet, at de havde været mere vilde."

„Det er en ukjærlig Følelse, som Du burde søge at rive ud af Dit Hjerte."

„Det er meget at indrømme en Engelskmand, Capitain Rule, at indrømme ham Ædelmodighed," afbrød Ithuel. „Det er en glubsk Race, der mæskes ved den menneskelige Elendighed."

„Mais, bon Etooelle, Eders Ryg er denne Gang sluppen fri, I bør være taknemmelig."

„De ere smaat bemandede og vil ikke gjerne lemlæste en Topsgast," svarede han fra Granitstaten, der nødig vilde henføre noget til liberale eller retfærdige Følelser. „Havde Skibets Besætning været fuldtallig, vilde de ikke have ladet blive saameget Skind tilbage paa min Ryg, som kunde have bedækket den mindste Naalepude. Jeg skylder dem ingen Tak derfor."

„Bien! quant à moi, saa taler jeg godt om den Bro, der hjælper mig over Afgrunden," sagde Raoul. „Monsieur Cuffe har givet mig god Føde, god Viin, gode Ord, et godt Lukaf, en god Koie og en meget betimelig Frist."

„Er ikke Dit Hjerte taknemmeligt mod Gud for det sidste, kjære Raoul?" spurgte Ghita i en saa blid og saa øm Tone, at den unge Mand kunde have kastet sig ned og tilbedet hende.

Efter en Pause svarede han alligevel, som om han letsindig vilde undgaae Spørgsmaalet.

„Jeg glemte ogsaa Philosophien." sagde han. „Det var ingen ringe Deel af den Konst. Ciel! det var vel værd at vove noget, for at have den Fordeel at høre et saadant Foredrag. Forstod Du den omtvistede Gjenstand mellem de to Italienere, brave Etoelle?"

„Jeg hørte deres italienske Sladder," svarede Ithuel, „men jeg troede at det var altsammen om Helgendage, og Fiskespisen. Intet forstandigt Menneske gjør saadan en Støi, naar han taler fornuftigt."

„Pardi — det var Philosophi! De lee ad os Franskmænd, fordi vi hellere leve efter Fornuftens Regler, end efter Fordommens, og saa at høre hvad de kalde Philosophie! Du skulde neppe troe det, Ghita." vedblev Raoul, der nu var bleven let om Hjertet, og opfyldt af den Scene, han saa nylig havde været Vidne til, „Du skulde neppe troe det, Ghita; men Signor Andrea, forstandig og lærd som han er, paastod at det ikke var Daarskab at troe paa en Philosophi, som lærer os at intet af det vi see er virkelig til, men at alting kun synes at være til. Kort sagt, at vi leve i en imaginair Verden, med imaginaire Folk i den, flyde paa et imaginairt Vand, og krydse i imaginaire Skibe."

„Og var al den Støi over en Idee, Capitain Rule?"

„Si, men Mennesket skjendes ligesaa tappert om en Idee — en imaginair Ting, Etoelle, som om en substantiel.

Tys! de vil ogsaa jage imaginaire Ting, som de Baade ere, der i dette Øieblik ere forud for os."

„Der er Andre der følge os," bemærkede Carlo Giuntotardi, der havde mere Sands for de Ting der omgav ham, end sædvanligt, og som i sin vanlige Taushed ofte hørte det, som undgik de Andres Sandser. „Jeg har i nogen Tid lagt Mærke til Lyden af deres Aarer."

Dette foraarsagede en Pause, og endog en Standsning i Roningen, for at de to Sømænd kunde lytte. Vistnok var Lyden af Aarer tydelig, saavel udenfor som indenfor dem, saa at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at der endnu vare Forfølgere bag ved dem. Dette var det samme som at bringe Flygtningene mellem en dobbelt Ild, og Ithuel foreslog at ro væk, i rette Vinkler med Coursen, for at komme bag ved alle Fartøierne. Men dette satte Raoul sig imod. Han troede at de Baade, der vare agterud, endnu vare saa langt borte, at de maatte være istand til at naae Kysten, betimeligt nok til at undkomme. Naar de først havde besteget Klipperne, kunde der kun være liden Fare for at indhendtes i Mørket. Da det alligevel var Raouls Hovedhensigt, saasnart som muligt, at støde til Luggeren, efterat han havde landsat Ghita, ønskede han ikke at bringe sin Baad i nogensomhelst meget farlig Stilling. Dette fordrede noget Overlæg, og det blev endelig besluttet at følge en Middelvei, ved at styre ind i Passagen mellem Capri og Campanella, i Haab om, at naar de anførende engelske Baade naaede

Pynten af det sidste, vilde de ophøre Forfølgelsen som haabløs, og vende tilbage til Skibet.

„Vi kan sætte Dig iland, kjæreste Ghita, ved Sorrentos Marina Grande; da vil Din Vei til St. Agata hverken være lang eller besværlig."

„Bryd Dig ikke om mig, Raoul; sæt mig iland paa det nærmeste Sted, og gaae Du til Dit Skib. Gud har frelst Dig ud af denne store Fare, og det er Din Pligt at stræbe at handle saaledes, som det tydeligt nok er hans Hensigt at Du skal handle. Hvad mig angaaer, da vil flere Miles Gang intet have at betyde, naar jeg blot er overbeviist om at Du er i Sikkerhed."

„Engel! Du tænker aldrig paa Dig selv. Men jeg forlader Dig ikke saalænge Du er en Fodsbred paa denne Side af Sorrento. Vi kan ro derhen i en eller to Timer, da først vil jeg føle, at jeg har gjort min Pligt. Naar Du først er iland, kan Ithuel og jeg sætte vort lille Seil til og løbe ud tilsøes, mellem de to Der. Frygt ikke for at vi jo kan udføre det med denne Landbrise, hvorefter et Par Raketter vil sige os, hvor vi skal finde Le Feu Follet."

Ghita gjorde atter Forestillinger, men forgjeves. Raoul var bestemt og hun var nødt til at give efter. Samtalen ophørte nu, da de to Mænd brugte deres Aarer flittigt og med god Virkning. Nu og da standsede de, og lyttede efter Lyden af Aarerne i Fregattens Fartøier, hvilke alle tydeligt nok samlede sig i Nærheden af Pynten

eller Forbjerget. Paa denne Tid havde Jollen det yderste af Landet tværs, og den kom snart saa langt ind i Bugten, at de fleste, om ikke alle Forfølgerne, var agten for den. I Mørket, uden nogen anden Veiledning end den omtalte Lyd, og fulgt af saa mange Forfølgere, var man naturligviis i nogen Uvished om alle Baadenes Stilling; men der var kun liden Tvivl om, at nogle af dem nu vare i den umiddelbare Nærhed af Campanella. Da Raoul holdt sig i tilbørlig Afstand fra dette Punkt, og han kom frem uden Støi, blev han og hans Ledsagere, efter deres nys overstandne Fare, derved bragt i nogenlunde Sikkerhed.

Man vedblev stadigt at ro i mere end en Time, i hvilken Tid Jollen gjorde rask Fart mod Marina Grande af Sorrento. Efterat have passeret Massa, følte Raoul ikke længer nogen Uro, og han bad Carlo Giuntotardo at gire ind mod Land, hvor de vilde møde mindre Modstand af Brisen, og hvor det ogsaa var lettere at kjende hvor man var. Frygten for Baadene ophørte nu, dog troede Ithuel fra Tid til anden at han hørte en dæmpet Lyd, som af slet beviklede Aarer. Raoul lo ad hans Tvivl og Frygt, og naar vi skal tilstaae Sandheden, blev han igjen ligegyldig mod sin Pligt, i Henrykkelsen over atter at føle sig fri i Alt, undtagen hvad Hjertet angik, i Ghitas Selskab. Paa denne Maade skjød Jollen frem, skjøndt med betydelig formindsket Hurtighed, indtil Ghita af Høidernes Dannelse og Lysene i Piano, vidste, at de

kom ganske nær ved den ujevne Kyst, paa hvilken Byen Sorrento ligger.

„Saasnart min Onkel og jeg ere landede ved Marina Grande, Raoul," sagde Ghita, „maa Du og Amerikaneren søge Luggeren; Du lover mig da at forlade Kysten?"

„Hvorfor vil Du affordre et Løfte af den Du ikke har tilstrækkelig Agtelse for, til at troe at han vil holde det?"

„Det fortjener jeg ikke, Raoul; mellem Dig og mig er endnu intet Løfte bleven brudt."

„Det er ikke let at bryde Løfter med den, som hverken vil give eller modtage dem. Jeg kan ikke prale af at have saadan en forsængelig Tro som denne. Gaae med mig til en eller anden Præst, Ghita, forlang alt hvad Menneskет nogensinde har eller kan sværge ved, og da skal Du faae at see, hvorledes en Somand kan være sit Løfte tro."

„Og hvorfor for en Præst? Du veed, Raoul, at i Dine Øine er enhver kirkelig Handling Mummespil; at intet i Dine Øine er mere helligt for Dig, fordi det er svoret for Guds Alter, og med en af hans hellige Tjenere til Vidne derpaa."

„Enhver Ed eller ethvert Løfte, der er givet til Dig, Ghita, er helligt i mine Øine. Der behøves intet Vidne, eller noget helligt Sted for at gjøre det mere bindende, end Sandhed og Ømhed kan være Borgen for. Du er min Præst — mit Altar — min —"

„Hold inde!" udbrød Ghita, da hun frygtede for at han skulde nævne det hellige Væsen, mod hvem hendes

Hjerte, endog i dette Øieblik, svulmede af Taknemmelighed, for hans nylige Frelse fra Døden. „Du veed ikke selv hvad Du siger, og kunde tilføie det der vilde forvolde mig større Smerte, end jeg er istand til at sige."

„Baaden hoi!" raabte en dyb Sømandsstemme, mindre end tyve Yards fra dem, og imellem dem og Landet; og Prainingen skeete ved det pludselige, hurtige Spørgsmaal, som udmærker Raabet fra en Orlogsmand.

Der blev en halv Minuts Taushed, thi de i Jollen vare fuldkommen overraskede.

Endelig svarede Ithuel, der følte at det var nødvendigt at sige noget, dersom han ikke vilde bringe den Fremmede klos paa Siden af dem, paa Italienernes sædvanlige Maade.

Clinch, thi ham var det, der løb langs med Kysten for at søge Luggeren, paa Tilbageveien til the Proserpine, knurrede, da han fandt at han maatte tale i et fremmed Tungemaal, dersom han vilde fortsætte Samtalen; derpaa mønstrede han alt det Italienske, som han var Herre over, for at bruge det ved denne Leilighed. Da han havde krydset længe paa Stationen, var det alligevel tilstrækkeligt for nærværende Anledning.

„Er den Baad fra Massa eller fra Capri?" spurgte han.

„Ingen af Delene, S'nore," svarede Raoul, der frygtede for at stole paa Carlos Samvittighed, dersom

han skulde føre Samtalen. „Vi komme omkring Forbjerget, fra St. Agata og bringer Figner til Neapel."

„St. Agata! ja, det er Landsbyen paa Høiderne; jeg har selv tilbragt en Nat der, i Maria Giuntotardis Huus."

„Hvem kan det være," mumlede Ghita; „min Tante kjender ingen **forestieri**!"

„En Ingleſe, efter det tykke Mæle og Udtalen. Jeg haaber at han ikke vil forlange Figner til Aftensmad!"

Clinch tænkte i dette Øieblik paa andre Ting; og da han vedblev, var det for at følge sin egen Tankerække.

„Har I seet noget til en **carone**- lignende Lugger?" spurgte han, „fransktaklet og med fransk Besætning, luskende omkring nogetsteds her paa Kysten?"

„**Si**, den stod nord paa, ind i Golfen ved Gaeta, netop som Solen gik ned, og er udentvivl gaaet til Ankers under sine Landsmænds Kanoner."

„Dersom det er sandt, vil den have det varmt nok," svarede Clinch paa Engelsk. „Vi have Skibe nok deroppe, der i en Fart kan lave den til Plukkefisk. Saae I iaftes noget til en Fregat, i Nærheden af Pynten Campanella? En Ingleſe, mener jeg, en tæt sex og tredive Kanonfregat med tre nye Mersseil."

„**Si**, det Lys De seer her, netop i Linie med Capri, er under dens Gaffel, vi har seet den den hele Eftermiddag og Aften. Ja, den var endog saa høflig at slæbe

os rundt om Forbjerget, indtil vi kom ret ind i denne Bugt."

„Da ere I Folk jeg kan have Gavn af! — Blev der en Mand hængt ombord i den, eller ikke, omtrent ved Solens Nedgang?"

Dette Spørgsmaal blev fremsat med saa megen Interesse, at Raoul af sit inderste Hjerte forbandede den Spørgende; da han troede at han brændte af Længsel efter at erfare hans Henrettelse. Han vidste ogsaa nu at dette var den Baad, som omtrent ved Midnatstid havde forladt the Proserpine.

„Det kan jeg sige Eder at der ikke blev, S'nore, dersom det kan glæde Eders Hjerte. Alting var færdigt til at hænge en Mand, da det behagede Capitain Cuffe at tage ham ned."

„Netop da tre svære Kanonskud bleve affyrede oppe ved Byen; var det ikke saaledes?" spurgte Clinch ivrigt.

„Diable! denne Mand maa have været min Frelser, naar Alt kommer til Alt. Saaledes var det, S'nore, det var netop da tre Skud bleve affyrede oppe ved Neapel, skjøndt jeg ikke vidste at hine Skud havde noget at gjøre med den paatænkte Execution. Kan De sige mig, om det var Tilfældet?"

„Om de havde! Ja, jeg affyrede dem med egen Haand; det var Signal fra Admiralen til at skaane den stakkels Raoul Yvard, idetmindste i nogle faa Dage. Det glæder mig at høre, at alle mine store Anstrengelser for

at naae Flaaden ikke vare forgjæves. Jeg holder ikke af den Hængen, Mr. Italiener."

„S'nore, det viser at De har et godt Hjerte, og den Dag vil komme, da De høster Løn for saadanne ædle Følelser. Jeg vilde gjerne vide Navnet paa en saa menneskekjærlig Herre, for at jeg kunde erindre ham i mine Bønner."

„Der er ingen som vil troe, at det var Capitain Rule, der sagde det," mumlede Ithuel.

„Hvad mit Navn angaaer, min Ven, da har det ikke meget at betyde. Man kalder mig Clinch, jeg er Mastersmath og det ovenikjøbet i en Alder, i hvilken visse Folk forer Stander."

Dette blev sagt med Bitterhed og paa Engelsk; hvorefter man ønskede den formodede Italiener en „buona sera," og Giggen fortsatte sin Cours.

„Det er un brave," sagde Raoul med Følelse, da de skiltes ad. „Dersom jeg nogensinde træffer paa Monsieur Clinch, skal han erfare at jeg ikke har glemt hans venlige Ønsker. Peste! dersom der var et hundrede saadanne Mænd i den brittiske Marine, Etoelle, kunde vi elske den."

„De ere grusomme Slanger, Capitain Rule, og ingen af dem ere til at stole paa. Denne Mr. Clinch er brav nok i det Væsentlige; men han er sig selv værst, med Hensyn til Grogkanden."

„Baaden hoi!" lød atter Clinch's Stemme, nu omtrent i et hundrede Yards Afstand, da den havde styret

henimod Forbjerget. Raoul og Ithuel ophørte mekanisk med at ro, da de troede at Mastersmathen endnu havde noget at sige.

„Baad hoi! Svar øieblikkeligt, eller De skal høre fra mig," gjentog Clinch.

„Ei, ei," svarede en anden Stemme, der virkelig var Yelvertons. „Clinch, er det Eder?"

„Ei, ei, Sir — Mr. Yelverton, er det ikke? jeg troer jeg kjender Stemmen, Sir."

„De har fuldkommen Ret, men gjør mindre Støi — hvem var det, De praiede for en Minut siden?"

Clinch begyndte at svare, men da Giggerne bestandig nærmede sig hinanden, var Afstanden mellem dem snart saa kort, at det ikke var nødvendigt at tale høit nok til at kunne høres i nogen Afstand Raoul og Ithuel holdt imidlertid paa Aarerne, da de næsten vare bange for at berøre Vandet, og lyttede med næsten aandeløs Opmærksomhed. De vare nu overbeviste om at Aarerne vare bevæbnede paa de engelske Baade, et Bevis paa at de meente Forfølgelsen for ramme Alvor. Begge Giggerne kunde ikke være mere end et hundrede Yards fra Jollen, og Ithuel vidste at de vare de to bedstroende Baade i den engelske Flaade, saa velroende, at Cuffe og hans Lieutenanter endog havde vundet flere Væddemaal med dem, fra Officiererne paa forskjellige Skibe.

„Tys," sagde Ghita, hvis Hjerte sad hende i Halsen. „Oh, Raoul, de komme!"

De kom virkelig, og det med en brændende Fart. De roede alligevel med saa liden Støi, at de vare mindre end to hundrede Fod fra Jollen, førend Lyden naaede Raouls og hans Kammeraters Øren, og førend de atter begyndte at bruge deres egne Aarer. Da kunde Giggene endog uthydeligt sees, skjøndt Landets Skygger forøgede Nattens Mørke saameget, at Gjenstandene bleve uthydelige, endog i kortere Afstand. Farens Størrelse og Nærhed syntes at vække alt det Liv, der var i Carlo Giuntotardi. Han sad til Rors og styrede godt, da han var vant dertil, ved at bo saalænge paa Kysten, og da han girede ind imod Klipperne, i den dobbelte Hensigt at landsætte, om det gjordes fornødent, og at komme endnu dybere ind i Skyggerne.

Det var snart tydeligt at de Engelske halede ind paa dem. Fire Aarer imod to var ikke Parti égal, og det var tydeligt nok at Jollen maatte blive indhentet.

„Oh, Onkel! til Buen og Vand-Hulen ved Pynten," hviskede Ghita, hvis Hænder vare foldede over Brystet, som for at nedtvinge hendes Følelser. „Det kan endnu frelse ham!"

Jollen var iværk med at hvirvle rundt om Klipperne, der dannede den dybe Vig, ved hvilken Sorrentos Marina Grande ligger. Carlo greb sin Nieces Idee, og lagde Roret haardt bagbord, idet han tillige sagde Raoul og Yvard at de skulde lægge deres Aarer ind, saa hurtigt, som muligt. De adlød, da de troede at det var Hensigten

at lande og søge Skjul mellem Høiderne. Men netop som de troede at Baaden vilde støde mod en eller anden lodret Klippe, og Raoul yttrede sin Forundring over at et saadant Sted skulde vælges til at gaae iland, gled den igjennem en lav naturlig Bue, og løb ind i et lille Basin, saa lydløst, som en Boble flyder paa Strømmen. Øieblikket efter kom de to Gigger farende rundt om Klipperne, den ene følgende Kysten klos inde, for at forhindre Flygtningene fra at lande, og den anden styrende i en mere skjøns Retning tværs over Bugten. I det næste Minut vare de passerede et hundrede Yards forud, og man hørte ikke længer Lyden af deres Bevægelser.

Tiende Kapitel.

Det Sted, hvor Carlo Giuntotardi havde søgt Ly, er godt bekjendt paa den sorrentinske Kyst, under Navn af Vandhulen, ved Ruinerne af Dronning Johannas Landsted. En Hule er det ikke, skjøndt Indgangen er under en lav naturlig Bue, da Basinet indenfor er aabnet mod Himlen, og Stedet ligner en konstig Udhulning, dannet for at skaffe Baade Ly, naar de benytte sig af den naturlige

Passage for at komme derind. Lad Oprindelsen til denne lille Havn være hvilken den være vil, saa kunde Konsten ikke have opfunden et bequemmere eller fuldkommere Tilflugtssted, end dette tilbod vore Flygtninge, i det meest critiske Øieblik. Naar Baaden først var kommen gjennem Buen, vilde den have været fuldkommen skjult for Forfølgerne i en maanelys Nat; heller ikke vilde Nogen, der ikke var bekjendt med Indløbets Eiendommeligheder, drømme om at Baade, saa at sige kunde ligge begravne mellem det lille Forbjergs Klipper. Hverken Ghita eller hendes Onkel følte længer nogen Frygt; men den Første tilkjendegav sin Hensigt at gaae iland her, idet hun forsikkrede Raoul, at hun let kunde finde Vei til Gangstien, som førte til St. Agatha.

Den nys overstandne Jagts fortvivlede Charakteer, i Forbindelse med hans seneste næsten overnaturlige Befrielse fra Døden, i Forening med den Nødvendighed at skilles fra sin Elskede, gjorde vor Helt melankolsk, om ikke egensindig. Han kunde ikke bede Ghita om at dele hans Farer længere, og dog følte han, at dersom han nu tillod hende at forlade sig, at Adskillelsen kunde blive evig. Han gjorde alligevel ingen Indvendinger, men idet han lod Ithuel blive tilbage for at passe paa Baaden, hjalp han Ghita op ad Basinets tragtformige Sider, og lavede sig til at ledsage hende paa hendes Gang til Veien. Carlo gik foran for Barret, idet han sagde sin Niece, at

hun vilde finde ham ved en Hytte paa Veien, som var dem begge godt bekjendt.

Mørket var ikke saa betydeligt, at det gjorde Gangen meget vanskelig, og Raoul og Ghita fortsatte deres Vandring langsomt henad Klipperne, begge nedtrykte af den samme Følelse af Sorg over at skilles ad, skjøndt paavirkede af næsten modsatte Udsigter for Fremtiden. Pigen tog uden at betænke sig den unge Mands Arm, og der var en Ømhed i Klangen af hendes Stemme, saavelsom i hendes hele Væsen, der forraadte hvor nær det, der foregik, laae hendes Hjerte. Dog vare Pigens Grundsætninger bestandig de fremherskende i hendes Tanker, og hun besluttede nu at tale tydeligt, at det kunde føre til et Maal.

„Raoul!" sagde hun, efter at have lyttet til nogle af de glødende Erklæringer, der vare hende, med den hende egne hengivne og oprigtige Natur, saa behagelige, endog naar hun følte det meest nødvendigt at tilbagevise hans meest smigrende Anmodninger, „der maa være en Ende paa dette. Jeg kan aldrig tiere gjennemgaae de Scener, jeg saa nylig har været Vidne til, heller ikke tillade Dig at udsætte Dig for saadanne frygtelige Farer. Jo snarere vi forstaae hinanden, og jeg kan tilføie, jo snarere vi skilles ad, desto klogere vil det være, og desto bedre for Begges Interesser. Jeg dadler mig selv for at have ladet Forholdet vare saalænge, og for at være gaaet saa vidt."

„Og dette siger en italiensk Pige med en ildfuld

Sjæl! En Pige paa atten Aar, der er født under et Himmelstrøg, i hvilket man praler af at Hjertet endog er varmere end Solen, af en Slægt, blandt hvilken det er vanskeligt at finde Een — oui, endog en eneste Een — der ikke er rede til at offre Hjem, Fødeland, Haab, Formue — ja Livet selv, for at skjænke den Mand Lykksalighed, der har valgt hende fremfor alle de andre blandt hendes Kjøn."

„Det vilde forekomme mig let at gjøre alt dette, Raoul. Si, jeg troer jeg kunde opoffre alt hvad Du har nævnt, for at gjøre Dig lykkelig. Hjem har jeg ikke, med mindre Prindsens Taarne kan kaldes saaledes; Fødeland føler jeg, siden denne Uges sørgelige Begivenhed, næsten aldeles at havde mistet; af Haab har jeg kun faa i denne Verden, med hvilke Dit Bekjendtskab ikke har staaet i Forbindelse; men de, som en Gang vare mig saa dyrebare, frygter jeg nu ere tabte; Du veed at jeg ingen Formue eier, der kunde friste mig til at blive, eller Dig til at følge; hvad mit Liv angaaer, da frygter jeg for at det snart vil være meget lidt værd — jeg er sikker paa, det vil blive elendigt."

„Hvorfor da ikke bestemme Dig strax, kjæreste Ghita, til at kaste Vægten af Dine Sorger paa den Mands Skuldre, som er stærk nok til at bære dem? Du bryder Dig ikke noget om Dragt og ydre Stats, og kan tage en Brudgom, der endog seer ud som en elendig Lazzarone, naar Du veed hans Hjerte er godt. Du vil ikke foragte

mig fordi jeg ikke er smykket til Bryllup. Intet er lettere end at finde et Altar og en Præst, blandt Munkeklostrene, og Messetimen er ikke meget fjern. Giv mig Rettighed til at gjøre Fordring paa Dig, og jeg vil angive et Samlingssted, bringe Luggeren ind imorgen Aften, og føre Dig bort i Triumf til vort muntre Provence, hvor Du vil finde Hjerter, ligesaa blide som Dit eget, byde Dig velkommen med Glæde, og kalde Dig Søster."

Raouls Væsen var alvorligt, og det var ikke muligt at drage hans Oprigtighed i Tvivl, skjøndt en selvtilfreds Mine glimtede i hans Ansigt, naar han henvendte til sit nærværende personlige Udseende, thi han kjendte godt alle de Fordele han var i Besiddelse af i den Retning, Lazzaronedragten til Trods.

„Overtal mig ikke, kjære Raoul," svarede Ghita, skjøndt hun, uden selv at vide det, trykkede sig tættere til hans Side, og der laae baade Bedrøvelse og Kjærlighed i hendes Stemme; „overtal mig ikke, kjære Raoul! det kan aldrig skee. Jeg har allerede viist Dig det Svælg, der ligger mellem os; Du vil ikke overskride det for at gaae over til mig, og jeg kan ikke overskride det for at forene mig med Dig. Intet uden det var istand til at adskille os; men det bliver i mine Øine dybere, Time efter Time."

„Ah, Ghita! Du bedrager baade Dig selv og mig. Dersom Følelserne vare saaledes som Du troer, kunde

ingen menneskelig Overtalelse bringe Dig til at afslaae min Bøn."

„Det er ikke nogen menneskelig Overtalelse, Raoul; det er En der er ophøiet over Jorden og alt hvad den indeholder."

„Peste! Disse Præster ere Svøber, der er sendte for at plage mig i enhver Skikkelse. De paalægge os svære Lectier i Barndommen, lærer Haardhed i Ungdommen og gjøre os overtroiske og taabelige i Alderdommen. Det undrer mig ikke, at mine brave Landsmænd fordrev dem fra Frankrig, de foretog sig intet andet end at opsluge, som Græshopper, og vanskabe Forsynets Yndigheder."

„Raoul, Du taler om Guds Præster!" bemærkede Ghita blidt, men bekymret.

„Tilgiv mig, kjæreste Ghita! jeg taber Taalmodigheden, naar jeg tænker paa hvilken Ubetydelighed det overhovedet er, der river os fra hinanden. Du foregiver at elske mig."

„Det er intet Foregivende, Raoul; men en dyb og jeg frygter, smertelig Virkelighed."

„Hvorledes er det muligt at en saa frimodig Pige, med et Hjerte, der er saa ømt, og en Sjæl, der er saa trofast, kan tillade at en Biting skiller hende fra den Mand, hun selv har valgt?"

„Det er ingen Biting, men en Hovedting, Raoul; oh! at jeg kunde bringe Dig til at tænke saaledes; Spørgs-

maalet er imellem Dig og Gud; laae det noget andetsteds, vilde Du i Sandhed overvinde mig."

„Hvorfor vil Du i det Hele bryde Dig om min Religion? Er der ikke Tusinder af Koner, som tælle deres Rosenkrands og gjentage deres Ave, medens deres Mænd tænke paa alt andet end Himlen? Du og jeg kunne overse denne Forskjel, og der vilde dog bestandig kun være eet Hjerte imellem os. Jeg vilde aldrig hindre Dig, Ghita, i Din blide Gudsdyrkelse."

„Det er ikke Dig jeg frygter, Raoul, men mig selv," svarede Pigen med overstrømmende Øine, skjøndt det lykkedes hende at undertrykke den Hulken, der kjæmpede for at give sig Luft. Et Huus, der indbyrdes er uenigt, kan ikke bestaae, siger man, hvorledes kunde da et Hjerte, der var opfyldt af Dig, finde Plads til den Kjærlighed det burde nære for sit Væsens Ophav. Naar Husbonden kun lever for Verden, er det tungt for Konen at tænke paa Himlen, saaledes, som hun burde."

Raoul var dybt rørt over den Følelse, som Ghita forraadte, medens han var rede til at tilbede hende, for den tillidsfulde Oprigtighed, hvormed hun tilstod den Magt han havde over hendes Hjerte. Han svarede med fristende Ømhed i sit Væsen, hvilket beviste at han ikke var ganske uværdig den besynderlige Strid, han havde vækket i saa blidt et Bryst.

„Din Gud vil aldrig forlade Dig, Ghita," sagde han; „Du har intet at frygte som min, eller som nogen

anden Mands Kone. Ingen uden et Umælende kunde nogensinde tænke paa at afholde Dig fra Din Gudsdyrkelse, eller fra at gjøre Nogenting, som ifølge Dine Meninger er nødvendigt eller passende. Jeg vilde hellere rive Tungen ud af min Mund, førend Bebreidelse, Haanlatter eller Beviisgrunde skulde anvendes for at forvolde Dig Smerte, efter at jeg en Gang havde følt at Du heldede Dig til mig for at finde Støtte. Alt hvad jeg har sagt har sit Udspring fra det Ønske, at Du ikke vilde misforstaae mig i en Sag, jeg veed Du anseer for at være vigtig."

„Ah, Raoul! kun lidet forstaaer Du Qvindens Hjerte. Dersom Din Magt er saa stor over mig idag, at den næsten bringer mig til at afvige fra de helligste af alle mine Pligter, hvad vilde den da blive naar en Piges Kjærlighed gik over til en Kones altopoffrende Hengivenhed? Jeg finder det, endogsaa nu, haardt at forene den Kjærlighed jeg bærer til Gud, med den stærke Følelse Du har vækket i mit Hjerte. Et Aar som Din Kone vilde udsætte mig for større Farer, end jeg er istand til at udtrykke med Ord."

„Og Frygten for at miste Din Sjælefred er altsaa større end Din jordiske Hengivenhed?"

„Nei, Raoul, det er ikke det. Jeg er ikke egenkjærlig eller feig, med Hensyn til mig selv, haaber jeg; heller ikke tænker jeg i det Hele paa nogen Straf, der kunde følge af et Ægteskab med en Vantro. Hvad jeg

meest frygter er, at jeg da vilde lære at elske Gud mindre end jeg burde."

„Du taler som om Mennesket kunde rivalisere med det Væsen, hvilket Du tilbeder. Jeg har altid troet at den Kjærlighed vi bære til Guddommen, og den vi bære til hinanden, ere af meget forskjellig Egenskab. Jeg kan ikke indsee nogen Nødvendighed for at de skulle komme i Strid med hinanden."

„Intet kan være mindre rimeligt, Raoul, dog kan den ene svække, om ikke ødelægge den anden. Oh! at Du kun vilde troe, at Din Frelser er Din Gud, at Du kun maatte være død for hans Kjærlighed, og ikke virksom imod den, da turde jeg haabe noget bedre; men jeg tør ikke hengive alle mine jordiske Pligter til En, der er en aabenbar Fjende af min egen ophøiede Herre og Forløser."

„Jeg vil ikke, kan ikke bedrage Dig, Ghita — det overlader jeg til Præsterne. Du kjender mine Meninger, og maa tage mig som jeg er, eller ganske forkaste mig. Dette siger jeg, skjøndt jeg føler at feilslaget Haab, dersom Du vedbliver med Din Grusomhed, vil drive mig til en eller anden fortvivlet Handling, hvorved jeg endnu skal smage disse Englænderes Medlidenhed."

„Siig ikke det, Raoul; vær klog for Dit Fædrelands Skyld —"

„Men ikke for Din, Ghita."

„Ja, Raoul, ogsaa for min Skyld. Jeg ønsker ikke at skjule hvor langt lykkeligere jeg vil være ved at høre

at det gaaer Dig godt, og at Du føler Fred i Din Sjel. Jeg frygter, skjøndt Du er en Fjende, at det altid vil glæde mig at høre at Du er seierrig. Men her er Veien, hisset Hytten hvor min Onkel venter mig, og vi maa skilles. Himlen velsigne Dig, Raoul! jeg vil af Hjertet bede for Dig. Jeg beder Dig, vov intet mere, for at see mig; men dersom —" Pigens Hjerte var saa fuldt, at Bevægelsen qvalte hende. Raoul lyttede opmærksomt efter de følgende Ord, men han lyttede forgjeves.

„Dersom hvilket, kjære Ghita? Du vilde have sagt noget, som jeg føler maatte være opmuntrende."

„Oh! hvor haaber jeg ikke det maa være det, min stakkels Raoul. Jeg vilde have tilføiet, dersom Gud nogensinde rører Dit Hjerte, og Du vilde staae for hans Altar som en Troende, med Een ved Din Side, som er rede til, ja, ængstlig for at hellige Dig Alt, undtagen hendes Kjærlighed til det Væsen, der skabte hende og hendes Skatte af tilkommende Lykksalighed, søg Ghita og Du vil finde den Du vilde have."

Raoul udstrakte sine Arme for at trykke den samme Pige til sit Bryst; men da hun frygtede for sig selv, undgik hun ham, og flygtede hen ad Stien, som om hun var skræmmet af Frygt for at blive forfulgt. Den unge Mand standsede et Øieblik, halv tilbøielig til at følge; derpaa gjenvandt Klogskaben sin Indflydelse, og han betænkte hvor nødvendigt det var, at komme til et Sted hvor han var i Sikkerhed, medens det endnu var Nat.

Det Tilkommende stod endnu for ham som et Haab, og dette Haab lod ham see frem i Tiden, efter en anden Leilighed til at naae sit Ønskes Maal.

I hvor høit endog Raoul Yvard skattede Ghita Caraccioli, kjendte han hende kun saare lidet. Vel besad hun megen qvindelig Ømhed, og hendes Hjerte var især opfyldt af Godhed for ham; men den Tilbedelse hun ydede sin Gud, var af den varige Charakteer, som holder ud til Enden. I alt hvad hun sagde og følte var hun Sandheden selv, og medens ingen falsk Undseelse indsneg sig, for at bringe hende til at skjule sin Hengivenhed, var der ikke kastet nogen moralsk Rustning over hendes Forsætter, der gjorde den uovervindelig mod Verdens Angreb.

Vor Helt fandt Ithuel sovende i Baaden i fuldkommen Sikkerhed. Granitmanden kjendte fuldkommen sin Stilling, og da han forudsaae at han havde en lang Rotour for sig, havde han lagt sig rolig ned agter i Baaden og hvilede sig saa trygt, som om han havde ligget i sin Køie ombord i **Le Feu-Follet**. Det var endog med Vanskelighed han blev purret, og tog kun nødig fat paa Aaren. Førend Raoul steg ned ad Tragten, havde han kastet et Blik ud over Vandet fra Klipperne ovenover. Han lyttede opmærksomt for at opfange en eller anden Lyd, som kunde opstaae fra en af de engelske Baade; men intet var synligt i Mørket, medens Afstanden eller Forsigtighed hindrede noget i at blive hørt. Over-

beviist om at alt var sikkert udenfor, besluttede han at roe ud i Bugten, og idet han agtede at gjøre en Omvei for at undgaae sine Fjender, vilde han gaae vester efter, i Haab om at finde Luggeren i Aabningen. Da der nu var en frisk Landbrise, og Jollen var bleven lettet for saa meget af sin Fragt, var der liden Tvivl om at han kunde iværksætte sin Hensigt, saavidt i det mindste som det angik at komme ud af Sigte, længe forend Dagen vendte tilbage.

„Pardie, Etooelle!" udbrød Raoul, idet han tredie Gang ruskede i Amerikaneren, „Du sover som en Munk, der er betalt for at læse Messer ved Midnat. Kom, ami, det er Tid at vi røre os; thi alt er klart udenfor."

„Vel, Naturen siger man er en god Arbeidsmand, Capitain Rule," svarede Ithuel, idet han gabede og gned sine Øine; „og aldrig har den lavet noget bedre Skjulested end dette. Man sover saa roligt i det! Nu da, jeg formoder vi skal sætte Aarerne i Bevægelse, ellers kan vi endnu miste vor Passage tilbage til Frankrig. Svei Bougen rundt, Capitain Rule, her er Hullet, der næsten er ligesaa vanskeligt at finde, som det er at træde en Synaal med et Kabeltoug. Et godt Sæt, og hun vil skyde ud i aabent Vand."

Raoul gjorde som han forlangte. Da Ithuel tog Rorpinden gled Jollen ud igjennem Aabningen, og følte den herlige Bugts lange Grunddønning. De to Eventyrere saae sig om med nogen Omhyggelighed, da de kom frem fra deres Skjulested; men det var for mørkt til at noget

kunde sees paa Vandets Overflade. De Glimt som nu og da oplyste Vesuv's Top, lignede Kornmod, og vilde tydelig have angivet Beliggenheden af det berømte Bjerg, dersom ikke dets mørke Omrids havde været synlige. De spaltede Klippetoppe bagved og over Castel a Mare kunde ogsaa skjelnes, hvilket ogsaa var Tilfældet med den hele Række af den nærmeste Kyst, skjøndt den ligeoverfor liggende Kyst kun var kjendelig ved den svage Glimten af tusinde Lys, der snart vare synlige og snart forsvandt, som formørkede Stjerner, paa den anden Side af den brede blanke Vandflade. I Bugten selv var der kun lidet at see, og under den nærmeste Kyst aldeles intet, da Skyggerne af dens Klipper dækkede dens Grændser med et bredt mørkt Belte.

Efter i Taushed at have seet sig om i næsten en Minut, lagde Mændene deres Aarer ud, og begyndte at roe ud fra Pynten, i den Hensigt at komme et Stykke tilsøs, førend de tilsatte deres smaa Luggerseil. Da de kom ud hørte de svære Slag af Seil ganske nær ved sig, og begge vendte sig øieblikkelig om for at see forud. Der fik de virkelig Øie paa et Skib, der stod lige ind imod dem, og truede med at krydse deres Cours. Det var klos under Vinden med bagbords Halse, og det var tydeligt at det kneb op, i Haab om at luve forbi Pynten uden at vende. Dersom dette vilde lykkes, stod det i dets Magt at holde gaaende, indtil det blev nødt til at vende

under Byen Sorrentos Klipper. Dette var virkelig dets Hensigt, thi det luffede igjen sine Seil levende.

„Peste!“ mumlede Raoul, „dette er en dristig Lods, han elsker Klipperne som om de kunde være hans Kone. Vi maa ligge stille, Etooelle, og lade ham passere, ellers kan han gjøre os Ulejlighed.“

„Det vil være det klogeste, Capitain Rul; skjøndt jeg troer ikke at han er en Engelskmand. Hør en Gang! denne Risten under hans Boug ligner Lyden af en Kniv, der gaaer igjennem en moden Vandmelon.“

„Mon Feu-Follet!“ udbrød Raoul, idet han reiste sig og udstrakte endog Armene, som om han vilde omfavne sit kjære Fartøi. „Etooelle, de søge os, thi det er langt over den aftalte Tid.“

Den Fremmede nærmede sig raskt; da dens Omrids bleve tydligere kunde de ikke længer tage feil. De to uhyre Luggerseil, den lille Papegøie, det lave Skrog og den hele Feeskikkelse saaes som i en Diis, ligesom den hurtige Fugl erholder Farve og Proportioner, efterhaanden som den nærmer sig fra Ødets Dybde. Skibet var kun hundrede Yards borte; i næste Minut vilde det løbe forbi.

„Vive la République!“ mumlede Raoul tydeligt, skjøndt han ikke vovede at praie med høie Røst.

Seilene slog igjen, og man hørte Fodtrin paa Luggerens Dæk, derpaa løb den op i Vinden, mindre end halvtredsindstyve Fod fra Jollen. Raoul iagttog Øieblikket, og da Farten næsten var standset, var han paa

Siden og havde grebet en Ende. Næste Øieblik var han ombord i den.

Raoul betraadte atter sin Luggers Dæk med samme Stolthed som en Monark, der bestiger sin Throne. Vis paa dens gode Egenskaber som Seiler, og i Tillid til sin egen Dygtighed, var denne tappre Sømand fuldkommen ligegyldig for den Omstændighed, at han var omringet af mægtige Fjender. Vinden og Tiden vare lovende, og ingen Følelse af Uro forstyrrede dette lykkelige Øieblikks Glæde. De Forklaringer, som vexledes mellem ham og hans Næstcommanderende Pintard, vare korte men tydelige. Le Feu-Follet havde holdt sig i Afstand fra Land, med nedfirede Seil, — en Tilstand i hvilken et Fartøi med dens Reisning og lave Skrog vilde gjøres usynligt i fem til sex Qvartmiles Afstand — indtil tilstrækkelig Tid var forløben, da den løb ind i Salerno Gulfen, for at see efter Signaler fra Høiderne ved St. Agata. Da den ingen fandt, gik den atter tilsøs, som anført, løbende langs med Kysten i Haab om at faae Efterretning. Skjøndt Fjenden ikke kunde see den, saae den de tre Krydsere, der vare paa Udkik, og der herskede megen Uro ombord angaaende de Fraværendes Skjebne. Denne Dags Eftermiddag løb Luggeren klos ind ved Vestsiden af Ischia, hvilken Ø den passerede rundtom i Mørkningen, da den tilsyneladende havde i Sinde at ankre ved Baia, en Havn, der sjelden er blottet for allierede Krydsere. Da Vinden kom ud fra Land, holdt den alligevel gaaende, og idet

den passerede mellem Procida og Mysenum, kom den ud i Bugten ved Neapel, omtrent tre Timer førend Mødet med Raoul, i den Hensigt at undersøge hele den modsatte Kyst for at søge om Jollen. Den havde seet Lanternen under the Proserpines Gaffel, og i Førstningen troet at det kunde være et Signal fra den savnede Baad. For at forvisse sig herom havde Luggeren holdt af, indtil de ved Natkikkerten overbeviste sig om at det var et Skib, hvorpaa den blev dreiet klos til Vinden, og havde gjort to eller tre heldige Smaaslag, for at ligge Pynten forover, hvor dens Capitain laae i Skjul, da Marino Grande af Sorrento var et af de Samlingssteder, som vor Helt havde udpeget i sine sidste Instructioner.

Der var en levende Lykønskning og alle følte sig glade stemte, da Raoul saa uventet betraad Luggerens Dæk. Han var i Besiddelse af alle de Egenskaber, der behøvedes for at gjøre sig elsket af Besætningen. Tapper, dristig, virksom, ædelmodig og venlig, var han i den Grad deres Yndling, at man neppe vilde finde Mage dertil blandt Folket i hans ridderlige Nation. Den franske Sømand taaler bedre en fortrolig Omgang, end hans store Rival og Nabo Engelskmanden, og det var Natur hos vor Helt at være frimodig og ligefrem mod Alle, hvad enten de stode over eller under ham i Stilling. De Temparamenter hvilke det var hans Opgave at bringe til Lydighed, vare ikke saa raa og ubøielige som Angelsaxerne, og Raouls ligefremme Charakteer var udmærket skikket til at vinde

baade sit Folks Beundring og Hengivenhed. De stimlede nu uden Tilbageholdenhed omkring ham, idet hver Mand længtes efter at lykønske ham.

„Jeg har holdt Eder legende om Ilden, camarades," sagde Raoul rørt, over de Beviser paa Hengivenhed han modtog; „men vi ville nu til at hævne os. Der er i dette Øieblik engelske Baade inde under Land, som jage efter mig, vi vil forsøge paa at opsnappe en eller to af dem, for at lade dem mærke at der endnu er et Skib som Le Feu-Follet."

Denne Kundgjørelse blev ledsaget af et Glædesudbrud, hvorpaa en gammel Qvarteermester, der havde givet sin Chef den første Undervisning i Sømandsskab, trængte sig frem blandt Mængden, og fremsatte følgende Spørgsmaal, med en Slags Myndighed.

„Mon capitaine," sagde han, „har De været i Nærheden af Engelskmændene?"

„Ja, Benoit, lidt nærmere end jeg ønskede det. Naar jeg skal være oprigtig er Grunden til at I ikke før har seet mig, den, at jeg tilbragte Tiden ombord i vor gamle Ven La Proserpine. Dens Officierer og Mandskab vilde nødigt undvære mit Selskab, efter at de først havde begyndt at nyde det."

„Peste! — mon cher capitaine — var De Fange?"

„Saa noget nær, Benoit. De havde mig idetmindste paa et Røstværk, med en Strikke om Halsen, og vare

iværk med at hænge mig som Spion, da der lykkeligviis blev affyret nogle Kanonskud fra Nelson der oppe over Byen, som befalede dem at lade mig stige ned. Da jeg ikke havde Smag for slige Fornøielser, og længtes efter at see **mon cher Feu-Follet**, gik Etoelle og jeg i Jollen og forlod dem; idet vi besluttede at vende tilbage og blive hængt, dersom vi ikke kunde finde noget bedre at gjøre."

Denne Beretning fordrede en Forklaring, hvilken Raoul meddeelte i meget faa Ord, hvorefter Mandskabet fik Ordre til at gaae hver paa sin Post, for at Luggeren kunde blive ordentlig manoeuvreret. I næste Øieblik stod Seilene igjen fulde med bagbords Halse, og **Le Feu-Follet** skjød atter over Stævn, ind imod Klipperne.

„Der er et Lys i Bevægelse i Nærheden af Capri, **mon capitaine**," bemærkede Næstcommanderende; „jeg formoder det er ombord hos en af Fjenderne. De ere lige saa talrige som Maagerne her omkring Bugten."

„De har fuldkommen Ret, Monsieur. Det er **La Proserpine**, den viser Lanterne for sine Baade. Den er meget for langt i Læ til at genere os, og vi ere temmelig sikkre paa, at der intet er imellem den og Skibene udenfor Byen, som kan være os til nogen Hinder. Ere alle vore Lys skjulte? Lad der blive sørget derfor, Monsieur."

„Alt er i Orden, **mon capitaine**. **Le Feu-Follet**

viser aldrig sin Lanterne, førend den har i Sinde at lede en Fjende ud i Mosen!"

Raoul lo, og sagde: „Bon!" med det Eftertryk, som er Franskmanden egen. Da Luggeren løb rask ind imod Klipperne, gik han ud paa Bakken, for at holde skarpt Udkik, medens Ithuel som sædvanlig stod ved Siden af ham.

Sorrentos piano eller Plaine ender paa Bugtens Side i lodrette Tufaklipper, der afvexle fra et til næsten to hundrede Fods Høide. De som ere i Nærheden af Byen, ere iblandt de høieste, og ere omkrandsede af Villaer, Klostre og andre Boliger, hvis Fundament ofte staae paa Klippernes Skraaninger, halvtredsindstyve Fod under de tilgrændsende Gader. Raoul havde ofte været her, under Rufo-Partiets korte Regjering, og havde Kjendskab til hele Kysten. Han vidste at hans lille Lugger paa de fleste Steder kunde løbe klos ind til Klipperne, og var overbeviist om, at ifald han i det Hele taget stødte paa the Proserpines Fartøier, maatte det være ganske nær ved Land. Da Natvinden blæste ret ind i Bugten og aandede tværs over Sletten mellem Vesuvius og Castel a Mare, blev det nødvendigt at vende ud fra Land, saasnart Le Feu-Follet kom klos ind under Klipperne, hvor Mørket var stærkest, og hvor dens Skrog og Reisning var mindst tydeligt i nogen Afstand. Under Vendingen og førend Forseils Skjøder endnu vare halede, overraskedes Raoul ved en pludselig Praining.

„Feluccaen hoi!" lød det paa Engelsk, fra et Fartøi klos under Luggerens Boug.

„Holloi!" svarede Ithuel, idet han løftede den ene Arm i Veiret, som Tegn til at Alle omkring ham skulde være tause.

„Hvad er det for et Fartøi?" spurgtes der atter fra Baaden.

„En Felucca, der er sendt ned af Admiralen for at søge efter the Proserpine; da vi ikke fandt den ved Capri vendte vi atter tilbage til Flaadens Ankerplads."

„Stop et Øieblik, Sir, jeg vil komme ombord til Dem. Maaskee kan jeg hjælpe Dem ud af Deres Forlegenhed, thi jeg har hændelsesviis nogen Kundskab om det Skib."

„Ja, ja, men saa maa De rappe Dem; thi vi ville gjerne bruge denne Vind, medens den endnu varer."

Det er mærkværdigt hvor let vi lade os bedrage, naar vore Tanker først har taget en feil Retning. Dette var nu Tilfældet med ham i Baaden; thi han havde fattet den Idee, at han kunde spore Contouren af en Felucca, af hvilke der farer saa mange i hint Farvand, og den Tanke faldt ham aldrig ind, at det netop var den Lugger han søgte. Paavirket af denne Forblindelse var han snart paa Siden, og paa sin Fjendes Dæk.

„Kjender Du denne Herre, Etoelle?" spurgte Raoul, der var gaaet hen til Faldrebet for at modtage den Fremmede.

„Det er Mr. Clinch, Mastersmathen paa den fordømte Proserpine — ham, der praiede os i Jollen udenfor hin Landpynt."

„Hvorledes!" udbrød Clinch, idet hans Stemme tydeligen tilkjendegav hans Forfærdelse, — „er jeg falden i Hænderne paa Franskmænd?"

„Det er De, Monsieur," svarede Raoul høfligt, „men ikke i Hænderne paa Fjender. Dette er Le Feu-Follet, og jeg er Raoul Yvard."

„Da er alt Haab om Jane gaaet tabt for bestandig! jeg har haft en lykkelig, skjøndt besværlig Dag; thi jeg begyndte at troe, at der var noget Haab for mig. Det er ikke muligt at see Nelson uden at mande sig op, og ønske at komme til at ligne ham noget, men Fangeskabet er ikke Veien til Forfremmelse."

„Lad os gaae ned i min Kahyt, Monsieur, der kan vi samtale i bedre Ro og ved Lys."

Clinch var fortvivlet, det var ham ligegyldigt hvor man førte ham hen. I Kahytten sad han som et Billed paa et hjelpeløst Menneske, og da der hændelsesviis stod en Flaske Brændeviin paa Bordet, betragtede han den noget nær med samme Graadighed, som man kan tænke sig den hungrige Ulv stirrer paa Lammet, førend det springer ud af Folden.

„Er dette den Herre Du mener, Etoelle?" spurgte Raoul, da Kahytslampen beskinnede Fangens Ansigt, —

„ham, der glædede sig saameget over at høre, at hans Fjende ikke var hængt?"

„Det er den samme, Capitain Rule; han er en godmodig Officier, og han skader sig selv mere end nogen anden. De sagde ombord i Skibet at han gik op til Neapel, for paa en eller anden Maade at handle til Gunst for Dem."

„Bon! De har været længe i Deres Fartøi, Mr. Clinch, vi vil give Dem en varm Aftensmad og et Glas Viin, hvorefter De har Deres Frihed, og kan søge ombord i Fregatten og vende tilbage til Deres Flag."

Clinch stirrede som om han ikke forstod eller kunde troe hvad han hørte, derpaa fattede han pludselig Meningen og brast i Graad. Hele denne Dag havde hans Følelser været i en bestandig Spænding, da Haabet atter havde aabnet en viid Udsigt for hans fremtidige Lykke, ved hans Capitains fornyede Fortrolighed og Raad. Saavidt var alt gaaet godt, og det var under hans Bestræbelser for at udføre noget endnu bedre, at han var falden i Fjendens Hænder. I et eneste Øieblik var den skjønne Bygning, som gjenoplivet Haab saa flittig havde opført paa den Dag, styrtet omkuld; dog væltede Raouls venlige Væsen, hans Ord og Ithuels Forklaringer, et Bjerg fra hans Bryst, og han blev ganske nedslaaet. Ingen kan blive saa fornedret, at der ikke bliver nogle Glimt af den lyse Aand tilbage, der slaaer i saa nøie Samfund med de væsentlige Dele af deres materielle

Natur. Clinch følte den levende Bevidsthed, at han havde Evne til at udrette noget større, og der var Øieblikke i hvilke han følte dyb Sorg, naar den taalmodige, selvfornægtende og trofaste Janes Billed fremstillede sig for hans indre Øie, for at bebreide ham hans Svaghed.

Rigtignok fremførte hun aldrig disse Bebreidelser med Ord, nei, saa langt derfra at hun endog ikke vilde troe deres Bagvadskelser, hvem hun antog for at være hans Fjender; men Clinch kunde ikke altid neddysse den indre Paaminder, og han følte sig ofte skamfuld, naar han mindede sig med hvor meget mere Fasthed Jane udholdt de ofte skuffede Forhaabninger, end han selv gjorde det. Hans sidste Sammenkomst med Cuffe havde vækket alt hvad der var tilbage hos ham af Ærgjærrighed og Agtelse for sig selv, og han havde den Morgen forladt Skibet med en fast og mandig Beslutning om at forbedre sig, og af yderste Evne stræbe efter at opnaae Forfremmelse, og med denne, Jane. Derefter fulgte Fangeskabet og den dybeste Fortvivlelse; men Raouls Ædelmodighed bortryddede denne Byrde, og Haabet oplivedes atter.

Ellevte Kapitel.

Raoul havde snart fattet en Beslutning. Medens han trøstede Clinch, havde han sendt Ordre til Pintard at holde Udkik efter den anden Gig; men de, der vare paa Dækket, bleve efter nogle faa Minutters Søgen under Klipperne snart overbeviste om, at den ikke var til at finde, hvilket blev meldt til Capitainen; heller ikke var Ithuels Snildhed istand til at lokke nogen tilfredsstillende Underretning ud af det tagne Fartøis Besætning. Der var ligesaa godt en esprit de corps blandt the Proserpines, som blandt Le Feu-Follets Mandskab, der ved en Leilighed som denne, vilde have trodset baade Trudsler og Bestikkelser, og han fra Granitstaten blev nødt til at opgive denne Sag som haabløs, skjøndt han, idet han gjorde det, ikke undlod at henregne denne Uvillie til at forraade deres Kammerater, snarere til engelsk Haardnakkenhed, end til nogensomhelst ædel Følelse. Den Tilbøielighed at tillægge Enhver som han hadede, det værste, var ikke egen for Ithuel eller hans Fædreland, da det er temmelig sikkert, at det under lignende Omstændigheder ikke vilde have gaaet ham bedre ombord i den engelske Fregat.

Da Raoul endelig havde overbeviist sig om at den anden Baad var undsluppen ham, og han indsaae at det var nødvendigt at komme ud af Bugten, medens det endnu

var mørkt, gav han, ihvorvel nødigt, Ordre til at holde af plat for Veiret. Det lette Fartøi havde paa denne Tid vundet saa langt op til Luvart, at det befandt sig under Klipperne, som adskille Sorrentos Piano fra Vicos Kyst, et dristigt Forbjerg, der med en lodret Væg af næsten tusind Fods Høide, danner en Formuur for Havet. Her følte det Landvindens fulde Styrke, og da Roret var lagt op, og Skjoderne affirede, vilde en Fugl, der svingede sig paa sine Vinger, neppe have bevæget sig med mere Ynde eller med større Hurtighed. Man styrede nu Cours fra den ene Landpynt til den anden, for ikke at falde ind med Stille i Kystens Fordybninger. Dette bragte Luggeren snarere tværs for Sorrento-Bugten, end ind i den, og efterlod saaledes Pelverton, der var gaaet iland ved den mindre marina, ganske ude af dens Cours.

Det lille Fartøi løb saa voldsom en Fart, at Raoul og Ithuel, der igjen havde indtaget deres Plads paa Bakken, ti Minutter efter at de havde holdt af, saae det Forland, hvor de saa nylig havde ligget i Skjul, og gav Ordre til at lægge Roret bagbord, for at gire ud og gaae klar af det. Man passerede nu Klippe efter Klippe, Viig efter Viig og Landsby efter Landsby, indtil man atter naaede Indløbet mellem Capri og Campanella. Idet man paa denne Maade løb ned langs med Kysten, havde man i Sinde at opsnappe ethvert Fartøi, Luggeren tilfældigviis maatte træffe paa; thi medens Raoul havde

besluttet at lade sin Fange gaae, var det hans inderligste Ønske at opsnappe enhver anden af Fregattens Officierer, som han maatte træffe paa. Hans Søgen var alligevel forgjæves, og da Luggeren kom ud i aaben Sø, opgav man, ihvorvel nødigt, ethvert Haab om Held i denne Retning.

Da **Le Feu-Follet** nu var i en farlig Nærhed af tre fjendtlige Krydsere, var Øieblikket af den Natur, at en afgjørende Beslutning maatte tages. Lykkeligviis kjendte Raoul de engelske Skibes Stilling, en Omstændighed der vistnok formindskede Faren meget; men det kunde ikke gaae an at opholde sig længe i mindre end en Miils Afstand fra deres Ankerplads, med Fare for at Landbrisen skulde ophøre. Endnu skjulede Mørket og Skyggerne Kaperen, og dens Chef besluttede, om ikke bogstaveligt at bjerge Hø medens Solen skinnede, idetmindste at benytte dens Fraværelse. I denne Hensigt gav han Ordre til at dreie til Vinden, hale Clinches Fartøi op til Faldrebet, og lade Fangerne komme op paa Dækket, de Menige paa Kobryggen og Mastersmathen paa Skandsen.

„Jeg maa nu savne Fornøielsen af Deres Selskab, Monsieur Clinch," sagde Raoul med en Belevenhed, som næsten kan kaldes national. „Vi ere nogenlunde saa nær ved Eders **belle Proserpine**, som vi med Sikkerhed kan komme den, og jeg længes efter **notre belle France**. Vinden er os gunstig for at forlade denne Kyst, og to Timer ere tilstrækkelige til at bringe os ud

af Sigte, om det ogsaa var midt paa Dagen. Vil De have den Godhed at bringe Monsieur Cuffe min Compliment — oui pardie! og ces braves Italiens, som holde saa meget af ze Sir Smees! Touchez-la."

Raoul lo, thi han følte sig glad, og mange snurrige Erindringer løb ham om i Hovedet. Hvad Clinch angaaer, da var det Hele Græsk for ham, med Undtagelse af, at han forstod, at Franskmændene havde i Sinde at forlade Kysten; en Omstændighed, som det ikke bedrovede ham at erfare, skjøndt han nogle faa Timer tidligere vilde have givet meget, for at vide hvor han skulde finde dem. Raouls Ædelmodighed havde alligevel frembragt en Omvæltning i hans Følelser, og der var intet han ønskede mindre nu, end at blive brugt imod den berømte Kapercapitain. Dog havde han en Pligt at udføre i den Tjeneste, hvortil han hørte, en anden mod Jane, og endelig en tredie mod sig selv.

„Capitain Yvard," sagde Mastersmathen, idet han greb den Andens fremrakte Haand, „jeg skal aldrig glemme denne Deres Godhed, der kommer i et meget lykkeligt Øieblik for mig. Min Lyksalighed i denne Verden, og maaskee i den tilkommende —" et lydeligt „Bah!" undslap uvilkaarligt Tilhøreren — „beroer paa at jeg er i Frihed. Jeg anseer det alligevel for at handle ærligt, naar jeg meddeler Dem den rene Sandhed. Jeg maa gjøre alt hvad der staaer i min Magt for at tage eller

ødelægge denne Lugger, saavelsom enhver anden af Kongens Fjender, saasnart som jeg igjen er min egen Herre."

„**Bon!** — jeg kan godt lide Deres Aabenhjertighed, Monsieur Clinch, saavelsom Deres Menneskekjærlighed. Jeg venter altid at træffe en tapper Fjende, naar jeg møder **un Anglais**; dersom De nogensinde skulde være blandt deres Tal, venter jeg intet mindre."

„Det vil være min Pligt, Capitain Yvard, at melde Capitain Cuffe hvor jeg mødte **the Folly**, hvor jeg forlod den, og hvorhen jeg troer den styrer! Endog om dens Bevæbning, Mandskab og alle saadanne smaa Enkeltheder vil jeg blive udspurgt, og jeg maa svare ærligt."

„**Mon cher**, De er en ærlig Karl, som I Englændere pleie at sige. Jeg vilde ønske det var Middag, for at De bedre kunde see vort Dæk. **Le Feu-Follet** er ikke saa hæslig, at den behøver at bære Slør. Siig enhver Ting, **mon brave**; dersom Monsieur Cuffe har Lyst til at sende et andet Parti imod vor Lugger, saa kom i den første Baad **en personne**. Det vil altid glæde os at see Monsieur Clinch. Med Hensyn til hvad Cours vi styre, da seer De at vi stævne mod **la belle France**, og der er Plads nok for en lang Jagt. **Adieu mon ami — au revoir!**"

Clinch rystede nu hjertelig Haand med alle Officiererne; yttrede atter sin Erkjendtlighed over den Liberalitet, hvormed han var bleven behandlet og det ydermere med Følelse; derpaa fulgte han efter sit Mandskab ned i Far-

tøiet, roede bort fra Luggeren, og ſtyrede Cours efter den Lanterne, ſom endnu var ſynlig ombord i the Proserpine. Paa ſamme Tid fyldte Le Feu-Follet, og han tabte den ſnart af Sigte, da den løb plat for Veiret veſter efter, ſom om den virkelig beſtræbte ſig for at naae Bonifacio-Strædet, paa Veien til Frankrig.

Men i Virkeligheden havde Raoul ikke noget ſaadant i Sinde. Hans Krydstogt var ikke tilende, og hans nærværende Stilling, omringet af Fjender, ſom han var, var altfor tillokkende for en Mand af hans Temperament. Det var ikke længer end Dagen før den Dag han lod ſig ſee i en Lazarons Forklædning, at han havde taget et værdifuldt Transportſkib, bemandet det og aſſendt det til Marſeille, og han vidſte at et andet hvert Øieblik kunde ventes i Bugten. Dette tjente ſom Paaſkud for hans Mandſkab, til at forblive hvor de vare. Men den Pirring, ſom det foraarſagede, beſtandig at være omringet af Farer, den Glæde at give Beviſer paa ſin Luggers Overlegenhed i Seillads, de Leiligheder der gaves til at udmærke ſig, og enhver anden Bevæggrund, ſom Standen medførte, vare Ubetydeligheder i Sammenligning med det Baand, der bandt ham til, den Følelſe, der uophørlig drog ham henimod Ghita. Med hans Kjærlighed begyndte der ogſaa at blande ſig en Følelſe, der nærmede ſig til Fortvivlelſe. Medens Ghita var ſaa blid, ja endog øm imod ham, havde han beſtandig funden hende faſt og urokkelig i ſine Grundſætninger. I deres ſidſte Samtale,

som vi har undladt at meddele, paa Grund af dens særegne Charakteer, havde Ghita tilkjendegivet sin Ulyst til at hengive sin Skjebne til En, hvis Gud ikke var hendes Gud, med en Bestemthed og Kraft, der ikke kunde efterlade nogen Tvivl om hendes Hensigters Alvor, eller om at hun besad Kraft til at gjennemføre dem. Hvad der gjorde hendes Beslutning endnu tydeligere, var den frimodige Maade, paa hvilken hun aldrig betænkte sig paa at indrømme Raouls Magt over hendes Hengivenhed, saa at der ikke var noget Paaskud for den sædvanlige Formodning, at det var Qvinden der handlede. Den Aftens Samtale hvilede tungt paa hendes Elskers Hjerte, og han var ikke istand til at fatte tilstrækkelig Fasthed, til at skilles fra hende, maaskee for Maaneder, med et saadant sienshynligt Brud mellem ham og hans Forhaabninger.

Saasnart man derfor var overbeviist om at Luggeren var langt nok tilsøs, for at være ude af Sigte for Clinch, dreiede den igjen til Vinden med Bagbords Halse, stævnende op imod Pæstums berømte Ruiner, paa den østlige Kyst af Salerno-Bugten. For En, der var vant til Søen, vilde det ikke have forekommet at der var tilstrækkelig Luft til at bringe endog dette lette Fartøi frem, med den Fart, med hvilken det gled gjennem Vandet; men Landbrisen var svangret med Midnattens Fugtighed, Seilene vare af denne Grund blevne tætte, og den virkelige Fart var næsten dobbelt saa stærk som den syntes.

En Time efter at **Le Feu-Follet** havde dreiet til Vinden stagvendte den, fulde otte Mile fra det Sted, hvor den forandrede Cours, og langt nok til Luvart, for at kunne strække lige ind til Klipperne under Byen St. Agata, eller Ghitas nærværende Opholdssted. Ved denne Fremgangsmaade havde Raoul en dobbelt Hensigt for Øie. Engelske Skibe passere hyppigt imellem Sicilien, Malta og Neapel, og da de, som vare bestemte nordefter, naturligviis vilde strække ind under Land ved dette Punkt, kunde hans Stilling sætte ham istand til ved Dagens Frembrud at slaae et uventet Slag, dersom et eller andet passende Skib om Morgenen skulde vise sig i Aabningen. Dernæst haabede han ogsaa, idetmindste at see et eller andet Signal fra Ghita, hvilket vilde være ham hjertelig kjært, eller muligen kunde Bekymring for ham, eller Kjærlighed bringe hende ned til Stranden, og en anden Sammenkomst vilde da blive mulig. Dette var den Slags Svaghed, som følger med Kjærlighed, og Raoul underkastede sig dens Magt, ligesom andre Mennesker med svagere Sjæle og mindre Fasthed, da Helten kun bliver lidet bedre end Hverdagsmennesket under dens Indflydelse.

De to eller tre sidste Dage og Nætter havde for Luggerens Officierer og Mandskab medført stor Ængstelse og Anstrengelse, hvilket ogsaa havde været Tilfældet med Capitainen, og Alle ombord begyndte at føle Nødvendigheden af Hvile og Søvn. Ithuel havde allerede i en

Time ligget i sin Køie, og Raoul tænkte nu for Alvor paa at følge hans Exempel. Idet vor Helt derfor udstedte sine Ordrer til den unge Lieutenant, som havde Vagt paa Dækket, gik han ogsaa ned, og efter faa Minutters Forløb havde ligeledes han glemt alle Øieblikkets Haab og Frygt.

Alting lod til at ville føie sig for Luggeren, og gaae efter dens Chefs Ønsker. Kulingen aftog gradeviis, indtil der ikke var stort mere Luft, end at man kunde have Skibet under Commando, medens Krusningen paa Vandet forsvandt, og ikke efterlod andet end de lange svære Grunddynninger, der altid bevæge Havet, ligesom et eller andet gigantisk Dyrs Aandedrag. Morgenen blev mørkere, men Gulfens Overflade var blank og rolig, saa at der ikke var nogen Bevæggrund tilstede til at være aarvaagen eller forsigtig.

Disse ere de dorske Øieblikke for Sømanden. Anstrengende Dage give sovnige Nætter, og Naturens Hvile frembyder en stadig Fristelse til at efterligne dens Exempel. Den Reaction, som Exaltation frembringer, forstyrrer vor Tilbøielighed til at finde Nydelse i Sang, Spøg eller Fortællen, og Sjælen er ligesom Legemet, tilbøielig til Hvile efter Arbeidet. Endog Søens summende Skvulpen lyder søvndyssende, naar den, idet den hæver sig og synker, kommer i Beroring med Skibets Side, og Søvnen synes at være Tilværelsens ene store Velsignelse. Under saadanne Omstændigheder er det derfor ikke forunderligt,

at Vagten paa Luggerens Dæk gav efter for denne nødvendige Trang. Det er tilladt den menige Mand at blunde ved saadanne Leiligheder, medens kun nogle Faa ere aarvaagne; men naar Nødvendigheden ikke er tilstede, føler endog Pligten sit Hverv trykkende, og vanskelig at udføre. Hovedet sank paa det ene Udkik efter det andet; den unge Mand, som sad paa Geværkisten agter, begyndte at tabe Bevidstheden om de nærværende Ting, i drømmende Erindringer om Provence, hans Hjem, og Gjenstanden for hans ungdommelige Beundring. Alene Roergjængeren holdt Øinene aabne og var fuldkommen paa sin Post. Denne Tjeneste fordrer altid Aarvaagenhed, og det hændes undertiden i Skibe, hvor der ikke hersker den strengeste Disciplin i den sædvanlige Tjeneste, at Andre forlade sig saa meget paa denne Omstændighed, at de, stolende paa at Roergjængeren udfører sine Pligter, forglemme deres egne.

Saaledes forholdt det sig nu ombord i Le Feu-Follet. En af de bedste Matroser i Luggeren stod til Roers, og ethvert Individ følte sig overbeviist om at ingen Vindspring kunde indtræffe, ingen Forandring i Seilføringen blive nødvendig, uden at Antoine vilde advare dem derom. Den ene Dag lignede ogsaa den anden saa meget paa denne rolige Aarstid, og i dette yppige Hav, at enhver Mand ombord kjendte de regelmæssige Forandringer, som Dagstiderne medførte; sydlig Vind om Morgenen, Zephyren om Eftermiddagen og Landbrisen om

Natten, fulgte saa ganske naturligt efter hinanden, som Solens Op- og Nedgang. Ingen følte nogen Bekymring, medens Alle gav efter for Paavirkningen af Mangel paa Hvile, og Klimatets sløvgjørende Magt.

Dette var alligevel ikke Tilfældet med Antoine, hans Haar var graat, Søvnen var ikke længer saa nødvendig for ham. Han var ogsaa meget stolt af sin Stand, havde mange Aars Erfaring, og hans Øyner vare blevne skærpede og gjort prøvende ved Øvelse og mangehaande Farer. Gjentagne Gange kastede han Blikket mod Campanella, for at forvisse sig om der skulde være noget Tegn til Fjenden synligt; Mørket forhindrede enhver Ting fra at blive seet, med Undtagelse af det dunkle Omrids af den høie Klippekyst. Dernæst lod han Blikket glide hen over Dækket, og følte hvor fuldkomment Alt beroede paa hans egen Aarvaagenhed og Troskab. Blikket paa Seilene og til Luvart forvoldte ham alligevel ingen Uro, og i sin Ensomhed begyndte han at nynne en Troubadour-Arie, som han i Barndommen havde lært i sit indfødte **langue du Midi.** Saaledes hengled Minutterne, indtil Antoine saae det første Glimt af Morgenen titte frem gjennem Mørket, ovenover Bjergtoppene, der laae i Nærheden af Eboli. Antoine følte sig ene, og han var ikke utilfreds over at hilse Tegnene paa den nye Dags tilbagevendende Liv og Virksomhed.

„**Mon lieutenant!**" hviskede den gamle Matros, der nødig vilde at hans unge Foresattes Søvnighed skulde

blive udsat for Mandskabets Blik; „mon Lieutenant — det er mig, Antoine."

„Ei! — bah; — Oh! Antoine. est-ce-que toi? Bon! — Hvad vil Du, mon ami?"

„Jeg troer jeg hører Brændingen, mon lieutenant. Hør! er det ikke Søen der bryder mod Klipperne?"

„Jamais! Du seer Landet i en Miils Afstand fra os, der er ingen Skjær paa denne Kyst. Capitainen sagde, at vi skulde staae klos ind, førend vi dreiede bi eller kaldte paa ham. Pardie! — Antoine, hvor den lille Hex har løbet paa min Vagt! Vi er her i mindre end et Musketskuds Afstand fra Høiderne, og dog har der ingen Luft været."

„Pardon, mon lieutenant! — jeg holder ikke af denne Lyd af Brændingerne, den er altfor nær til at være fra Kysten. Vil De have den Godhed at gaae ud paa Bakken og see forud, monsieur? Dagslyset vil nu være os til Nytte."

Den unge Mand gabede, rækkede sig og gik forefter, baade for at berolige sig selv og den gamle Sømand, for hvis Erfaring han havde Agtelse. Dog gik han ikke saa hurtigt, som sædvanligt, og det varede næsten en Minut, inden han naaede Bougen, eller Judasørerne. Men ikke saasnart kom han til Syne der, førend han vildt slog med Armene, og raabte med en Stemme, der naaede det inderste af Skibet:

„Op med Roret! — haardt op med Roret, Antoine! fiir paa Skjøderne, mes enfans!“

Le Feu-Follet hævede sig i dette Øieblik paa en mægtig Grunddynning; i det næste Øieblik huggede den ned med et Stød, der lignede det naar vi springe, og stige hurtigere ned end vi havde ventet. Der laae den, nedsunken i et Klippeleie, ligesaa ubevægelig, som en af Stenene, der laae rundt om den, Stene der havde trodset Middelhavets Bølger, i længer end tusind Aar. Luggeren havde med eet Ord stødt paa een af hine berømte Smaaøer, paa Høiden af St. Agata, der ere bekjendte under Navn af Sirenerne, hvilke man troer ere blevne omtalte af den ældste af alle profane Skribenter, Homer selv. Stødet var neppe følt, førend Raoul var paa Dækket. Alt hvad der havde Liv var i et Øieblik tilstede, og Skibet frembød paa en Gang en Scene fuld af Skræk, Virksomhed og Anstrengelse.

Det er i Øieblikke som dette, at Sømandens Dygtighed gjør sig gjældende. Blandt hele Besætningen var Raoul den roligste, den meest fattede, og den der var bedst istand til at udstede de Ordrer, som vare blevne saa nødvendige. Han var ikke støiende, yttrede ikke et eneste bebreidende Ord, kastede ikke engang et misbilligende Blik til Nogen af dem der var i Nærheden af ham. Ulykken var skeet, det eneste der var at gjøre var, om muligt at raade Bod derpaa, og at overlade Omsorgen

for Disciplinen og Uddeling af Belønning og Straf til Fremtiden.

„Den ligger saa fast fortøiet, som en Domkirke, mon lieutenant," bemærkede han roligt til den samme Officier, hvis Uagtsomhed var Skyld i Ulykken. „Jeg indseer ikke at Seilene ere til nogen Nytte, bjerg dem ligesaagodt strax, de ere istand til at drive den høiere op paa Klipperne, dersom den hændelsesviis skulde blive løftet op af Søen."

Den unge Mand adlød, medens hver Nerve dirrede ved Bevidstheden om hans Forseelse; derpaa gik han agterud, betragtede et eneste Øieblik Luggerens fortvivlede Stilling, og med den heftige Charakteer, som er hans Landsmænd egen, sprang han overbord, og hans Legeme kom aldrig mere til Syne. Dette sørgelige Selvmord blev øieblikkelig meldt Raoul.

„Bon!" var Svaret. „Dersom han havde gjort det en Time tidligere, vilde Le Feu-Follet ikke være bleven sat op paa disse Klipper, som et Skib i en Dok. Mais, mes enfans, courage! Vi ville endnu see om vor smukke Lugger ikke kan reddes."

Dersom der var Stoicisme og Bitterhed i dette Svar, var der ikke overlagt Grusomhed. Raoul elskede sin Lugger, næst efter Ghita, fremfor Alt paa Jorden, og i hans Øine maatte den Forseelse, at forlise den i Stille, henregnes under de utilgiveligste Synder. Dog var det paa ingen Maade nogen sjelden Begivenhed. Skibe saavelsom

Mennesker gaae ofte tabt ved overdreven Tryghed; og den amerikanske Kyst, der er bekjendt for at være en af de sikkreste i Verden, for den kloge Sømand, at nærme sig, paa Grund af dens regelmæssige Lodskud, kan fortælle mangen en Historie om Ulykker lig denne, der slet og ret ere indtrufne, fordi der ikke var nogen synlige Tegn til Fare. Vor Helt vilde ikke have undskyldt sig selv for saadan en Skjødesløshed, og det som Egenkjærlighed ikke kan bevæge os til at tilgive, vil neppe blive tilstaaet Menneskekjærligheden.

Pumperne bleve peilede, og man overbeviste sig om at Luggeren var bleven sat saa let ned i sit Leie, og laae der saa rolig, at den vedblev at være saa tæt som en Potte. Dette indgjød alt det Haab, som Omstændighederne kunde tillade, om endnu at kunne bjerge Skibet. Raoul forsømte ingen nyttig Forsigtighedsregel. Paa denne Tid var det saa lyst, at han kunde see en Felucca komme langsomt ned for Vinden, fra Salerno, eller for alt hvad der endnu var tilbage af Natbrisen, og han afsendte Ithuel med et armeret Fartøi, for at bemægtige sig den, og bringe den hen til Klipperne. Denne Forholdsregel greb han til i den dobbelte Hensigt, at bruge Prisen, om det var muligt, for at hjælpe sit eget Skib flot, eller som en sidste Tilflugt at undkomme tilligemed sit Mandskab i den til Frankrig. Han nedlod sig allige-vel ikke til at forklare sine Bevæggrunde, heller ikke vovede Nogen at spørge derom. Raoul var nu i Ordets egent-

lige Forstand den Commanderende, der handlede i Nødens yderste Øieblik. Det lykkedes ham endog at undertrykke sine Landsmænds constitutionelle Snakkesalighed, og at sætte istedetfor den Disciplinens sande, dybe og opmærksomme Taushed, hvilket var en af de store Aarsager til hans usædvanlig store Held i maritime Foretagender. Denne Mangel paa Stilhed og Opmærksomhed har været Skyld i saa mange Ulykker tilsøs, som unegtelig er falden i et Folks Lod, der forøvrigt baade ere entreprenente og modige. De som mene dem det vel, vil glæde sig over at erfare, at der er raadet betydeligt Bod paa dette Onde.

Saasnart Fartøiet var afsendt for at bemægtige sig Feluccaen, blev Jollen sat i Vandet, og Raoul begyndte selv at lodde omkring Luggeren. Sireneklipperne, som disse Smaaøer endnu den Dag idag kaldes, ere tilstrækkelig ophøiede over Vandets Overflade, til at kunne sees i nogen Afstand; men da de ligge i Linie med Kysten, vilde det ikke have været let for Le Feu-Follets Udkik at opdage dem, paa den Tid den stødte, om de endog havde været aarvaagne. Det tiltagende Lys satte alligevel Franskmændene istand til fuldkommen at overbevise sig om deres Stilling, og til at lære Ulykkens Størrelse at kjende. Luggeren var bleven løftet ind i en Kløvt mellem to af Klipperne, af en Grunddynning, som var større end de almindelige, og skjøndt der var dybt Vand heelt rundt om den, vilde det være umuligt at faae den flot

igjen, uden at lette den. Saalænge det ikke blæste og der ingen Sø var, var den sikker nok, men Dynning, der vilde foraarsage at Skroget hævede sig og sank, vilde bevirke, at det blev slaaet i Stykker. Alt dette indsaae man faa Minutter efter at Jollen var sat i Vandet, og Raoul var meget tilfreds over, at han saa betimelig havde sendt Ithuel ud efter Feluccaen. Dernæst bleve Klipperne undersøgte, for at forvisse sig om hvilke Bequemmeligheder de tilbød, med Hensyn til Udlosningen af Skibets Gods. Nogle af dem vare høie nok til at beskytte Gjenstandene for at blive skyllede bort af Søen; men det er altid vanskeligt at ligge paa Siden af Klipper, der ere udsatte for det aabne Hav, da Elementets Bevægelse, endog i Havblik, foranlediger at dets Overflades Høide forandrer sig saa meget. Ved nærværende Leilighed fandt Franskmændene alligevel mindre Dynning end sædvanligt, og at det vilde være dem muligt at faae deres Gods i Land paa to eller tre forskjellige Punkter.

Nu tog Raoul for Alvor fat paa Arbeidet, Luggeren havde fire Fartøier, nemlig en Travaillechaloup, en sex Aarers, en fire Aarers og en Fiskerjolle. Det andet var bleven sendt efter Feluccaen, med en stærk Besætning i det; men de tre andre bleve brugte til at ilandbringe Gods. Raoul indsaae strax at det ikke var noget Øieblik til at tage halve Forholdsregler, og at der maatte gjøres store Opoffrelser for at frelse Skibets Skrog. Dette og hans Mandskabs Sikkerhed vare de to store Formaal

han havde for Øie. Alle hans Forholdsregler sigtede til dette Øiemed. Vandet blev styrtet i Luggerens Last, ved at slaae Fadene i Staver, og Pumperne bleve saa snart som muligt satte i Gang. Provisioner af alle Slags bleve kastede overbord, thi Le Feu-Follet var nylig bleven forsynet af en Prise, og stak lidt dybere end den Amning, under hvilken den seilede bedst. Enhver Ting, der kunde undværes, blev kort sagt kastet overbord, idet man kun tilbageholdt det nødvendige Forraad af Proviant og Vand, for at kunne naae Corsica, hvorhen det var Capitainens Hensigt at gaae, saasnart han havde faaet Skibet flot.

I Middelhavet er der ingen regelmæssig Ebbe og Flod, skjøndt Vandet af og til stiger og falder betydeligt, enten det saa er ved Kulingens Indflydelse, eller det hidrører fra de tilstødende Have. Denne Omstændighed forhindrede den Ulykke at være kommen paa Grund med Høivande; medens den ogsaa forhindrede Sømændene i at benytte Flodtiden. De vare, i den Stilling hvori de vare satte, ganske afhængige af deres egne Anstrengelser.

Under saadanne Omstændigheder gav vor Helt sig altsaa iærd med at udføre de Pligter, der paahvilede ham. En Times ivrige og klogt ledede Anstrengelser frembragte en stor Forandring, Skibet var lidet, medens Antallet af Mandskab var forholdsmæssig stort. Efter at den omtalte Tid var udløben, meldte den Officier, hvem denne Tjeneste var overdraget, at Skroget løftede sig med

de indløbende Dynninger, og at man snart kunde vente at det vilde hugge med en Kraft, der vilde sætte dets Planker og Spanter i Fare. Dette var Signalet for at ophøre med Udløsningen, og at fuldende de paabegyndte Forberedelser til at hive Luggeren af Grund; da det ikke vilde være raadeligt at udsætte denne Operation, efter at dens Vægt var tilstrækkelig lettet til at udføre den. Travaillen havde ført et Anker ud, og vendte allerede tilbage til Klipperne, idet den stak ud paa Kabeltouget, som den nærmede sig; men Vandets Dybde gjorde dette til et farligt Arbeid, da man paa Grund af den Vinkel, hvori det laae, stod Fare for at slæbe Ankeret hjem.

Med Undtagelse af denne sidste Vanskelighed, syntes for Øieblikket Alt at ville lykkes. Kulingen havde aldeles lagt sig, da den sydlige Brise kun havde varet kort, og der fulgte ingen efter den. Søen var ikke mere i Oprør, end den havde været hele Morgenen, og dette var saa lidt, som muligt, medens Dagen lovede at blive stille og klar. Intet undtagen Feluccaen var i Sigte, og den var ikke alene i Ithuels Besiddelse, men den var kommen Klipperne paa mindre end en ottendeel Miils Afstand, og nærmede sig hvert Øieblik mere og mere. Om ti Minutter maatte de have den paa Siden. Raoul havde forvisset sig om at der var Vand nok hvor Le Feu-Follet laae, til at et Skib, som Prisen, kunde løbe den paa Siden, og en Mængde Gjenstande laae paa Dækket, færdig til at bringes over paa Letteren, førend man be-

gyndte at hive. Klipperne vare ogsaa godt forsynede med Tønder, Tougværk, Skarp, Ballast og andre Gjenstande man kunde faae fat paa, med Undtagelse af Armatur og Amunition. Det sidste behandlede vor Helt altid med religios Omhu; thi i Alt hvad han foretog sig var der en forborgen Beslutning modigen at forsvare sig. Men der var ikke noget Tegn til at en saadan Nødvendighed med Rimelighed vilde indtræffe, og Officiererne begyndte at smigre sig i Haabet om at det vilde være dem muligt, at faae Luggeren flot, og i seilbar Stand, førend den sædvanlige Eftermiddags-Brise satte ind. Medens man ventede paa Feluccaens Ankomst, og for at der ingen Afbrydelse skulde finde Sted, naar Folkene en Gang havde begyndt at hive, blev der altsaa givet Ordre til at Mandskabet skulde holde Frokost.

Denne Standsning i Arbeiderne gav Raoul Tid til at see sig om og at overtænke. Tyve Gange vendte han Blikket ængsteligt mod St. Agatas Høider, hvor der gaves Væsener, der baade havde Tiltrækning og vakte Bekymring. Det er neppe nødvendigt at sige, at det første var Ghita, medens det sidste hidrørte fra, at et eller andet nysgjerrigt Øie skulde gjenkjende Luggeren, og melde dens Tilstand til Fjenden, som man vidste laae i Capri-Bugten, kun en Miil eller to paa den anden Side af Høiene. Men Alt der var tilsyneladende roligt paa denne tidlige Dagstime, og da Luggeren ikke var meget iøienfaldende, naar dens Seil ikke vare tilsatte, var der Grund til at

haabe, at Hændelsen endnu ikke var bleven opdaget. Feluccaens Nærmelse vilde sandsynligviis forraade den, skjondt den Forsigtighedsregel var bleven iagttaget, at give Ithuel Ordre til ikke at vise noget Tegn paa Nationalcharakteer.

I dette Hvilens og Orkesløshedens Øieblik, var Raoul en ganske anden Mand, end han havde været nogle faa Timer tidligere. Den Gang betraadte han sin lille Krydsers Dæk, som den Mand, der fryder sig i sin Styrke, og glæder sig over sin Ungdom. Nu følte han sig, som alle der lide under Ulykke og Sygdom, ere tilbøielige til at føle sig. Hans Charakteer havde ikke destomindre ikke tabt noget af sin høie Ridderlighed, og endog medens han sad der paa den strandede Feu-Follets Hakkebræt, grundede han paa at tage en eller anden stolt Engelskmand ved Overraskelse, og ved Entring, i det Tilfælde at det ikke lykkedes ham at bringe Luggeren af Grund. Feluccaen vilde være ham til stor Nytte ved et saadant Foretagende, og hans Mandskab var stærkt nok, og tilstrækkeligt øvede, til at love Held.

Paa et saadant Foretagende grundede han endog, da Ithuel ifølge en Ordre givet ham gjennem Raaberen, bragte sin Prise paa Siden af, og gjorde den fast til Luggeren. Det Mandskab som havde ledsaget Amerikaneren, blev nu sendt til deres Frokostmaaltid, medens Raoul indbød deres Anfører til at tage Deel i hans tarvelige Anretning hvor han sad. Medens de to nød deres Maal-

tid, bleve Spørgsmaal fremsatte og besvarede, angaaende det der var forefaldet, i den Time eller to, Parterne havde været adskilte. Raouls Historie var snart fortalt, men den Anden meddeelte med Bekymring, at Feluccaens Mandskab var gaaet i deres Baad, og vare flygtede til Landingen ved Scaricatojo, da de fandt det uundgaaeligt at deres Skib maatte blive taget. Dette beviste at man vidste hvad det var for et Fartøi der var strandet, og gav kun lidet Haab om, at deres Stilling ikke vilde blive indberettet til Englænderne i Løbet af Morgenen.

Tolvte Kapitel.

Den Underretning som Ithuel havde meddeelt, gjorde en betydelig Forandring i den Forestilling Raoul havde om sin virkelige Stilling. En flink Fodgænger kunde gaae fra Marinellaen, ved Foden af Scaricatojo, eller det Sted hvor Feluccaens Mandskab var landet, til Marina Grande af Sorrento, i en Time. Ved den sidste Strandbred fandtes der altid Baade, og to Timer til vilde føre Budskabet ud til Skibene, paa Høiden af Capri, om det endog var Stille. Den første af disse vigtige Timer

var nu rigelig udrunden; og han kunde ikke tvivle om at kraftige Arme allerede vare iværk med at roe tværs over de faa Mile Vand, der adskilte Øen fra Sorrentos Kyst. Dagen var rigtignok stille, og det vilde være umuligt at bevæge Skibene; men to Fregatter og en svær Corvet, kunde sende saadan en Baadstyrke imod ham, der i hans nærværende Stilling næsten vilde gjøre Modstand haabløs.

Raoul holdt op med at spise, og idet han stod op paa Hakkebrættet, kastede han Blikket ængstligt rundt om sig. Hans djærve Ledsagere, der vare uvidende om alle de Farer, der omgav dem, fortærede deres Frokost med al den charakteristiske Ligegyldighed mod Farer, som udmærker Somandens sædvanlige Opførsel. Endog Ithuel, der i Almindelighed var saa omfindtlig med Hensyn til engelsk Magt, og som virkelig havde saa meget at frygte, dersom han igjen skulde falde i deres Hænder, ombord i the Proserpine, tyggede sin Føde med en Mands gode Apetit, som har havt anstrængende Arbeid den hele Morgen. Alle syntes at være uvidende om deres kritiske Stilling, og Raoul forekom det, som den hele Ansvarlighed hvilede paa hans Skuldre. Lykkeligviis var han ikke den Mand der skræmmedes tilbage fra sine nærværende Pligter, og han anvendte det eneste ledige Øieblik, som efter Rimelighed vilde tilbyde sig den Dag, til at overtænke hvilke Hjælpekilder der stod til hans Tjeneste, og til at modne sine Planer.

Armaturen var endnu ombord i Luggeren; men det var tvivlsomt om den vilde blive flot, uden at udtage den; og da han maatte indrømme denne Nødvendighed, var Spørgsmaalet hvad han skulde gjøre med den, for at drage Nytte af den, i Tilfælde af et Angreb. To eller endog fire af de lette Kanoner kunde betjenes paa Feluccaens Dæk, og der besluttede han at de øieblikkelig skulde placeres, med et passende Forraad af Karduser og Kugler. Tyve Mand kastet ombord i det lette Fartøi, hvilket ifølge Ithuels Beretning seilede og roede godt, kunde vise sig at være af den største Vigtighed. Dernæst var der en Ruin paa en af Øerne, hvilken man troede var et gammelt Tempel. Disse Ruiner vare rigtignok ubetydelige, og neppe synlige i nogen Afstand; men ved en nøiere Undersøgelse, og ved paa en fornuftig Maade at benytte nogle af de Stene, der vare komne ud af deres Plads, var det muligt at forskandse et Parti bag ved dem, og gjøre en kraftig Modstand med Haandvaaben, eller saadanne, som det var sandsynligt at Baade vilde anvende. Raoul gik i Jollen, vrikkede selv ind til Stedet, og undersøgte omhyggeligt hvorvidt det kunde benyttes. Nu havde hans Plan naaet en for ham selv tilfredsstillende Modenhed.

Den sædvanlige Tid var forløben, og Folkene bleve kaldte til Arbeid, idet enhver Officier fik de nødvendige Ordrer, til at udføre den Tjeneste, der var betroet hans særegne Overtilsyn. Da Ithuel havde bemægtiget sig Feluccaen, anfaae Raoul det for passende at betro ham

Commandoen over Prisen. Han fik Ordre til at tage Armaturen ombord, tilligemed den nødvendige Amunition til Forsvar, at montere Kanonerne saa godt som muligt, og at gjøre alle de øvrige nødvendige Forberedelser til Bataille, medens en anden Afdeling nedbragte fra Luggeren saadanne Ting i Feluccaens Last, som det var ønskeligt at bevare.

En anden Afdeling, under Næstcommanderende, bragte de øvrige lette Carronader, kun tolvpundige Stykker, med passende Forraad iland, og begyndte at stille dem, som et Batteri mellem Ruinerne. Et lille Forraad af Levnetsmidler og Vand blev ogsaa bragt ind paa Øen.

Medens disse Dispositioner bleve udførte, gjorde Raoul, i Forening med Masteren, Forberedelser til at hive Luggeren af Klipperne. Med denne, for Øieblikket vigtige Tjeneste, havde Raoul selv Overopsynet; thi den udfordrede Dygtighed, Dømmekraft og Forsigtighed. Mandskabets physiske Styrke forbeholdt man sig til den Tid Forsøget skulde gjøres. Omsider var Alt færdigt og Øieblikket var kommet, da Forsøget skulde iværksættes. Luggeren havde nu staaet paa Grund i fulde fire Timer, og Solen havde næsten været tre Timer oppe. Paa denne Tid formodede Raoul, at Engelskmændene ved Capri kjendte hans Uheld, og der var kun liden Tid levnet til at udrette Alt det, der var at gjøre. Alle Folkene bleve kaldte til Vindebommene, og man begyndte at hive.

Saasnart Kabeltouget blev stivt, var Raoul over-

beviist om at Ankeret vilde holde. Lykkeligviis havde den ene Flig grebet under et Klippestykke, en Omstændighed der kun kunde vides af Resultatet; men saalænge som Jernet holdt, var der ingen Fare for at den væsentligste Virkning vilde udeblive. Nu foretog man den sidste Losning af Skibet, saa hurtigt som muligt, og dernæst kom den afgjørende Omhivning i Spillet. Enhver Bestræbelse var alligevel frugtesløs, Tomme efter Tomme blev vunden, indtil det syntes, som Hampen i Kabeltouget havde udstrakt sine fineste Fibrer, uden at Skroget bevægede sig mere end Klipperne hvorpaa det laae. Endog Drengene bleve kaldte til Vindebommene, men alle Mands forenede Styrke, Officiererne inclusive, frembragte ingen Forandring. Der var et Øieblik da Raoul troede, at det bedste han kunde gjøre, var at tænde Ild i Skroget, gaae ombord i Feluccaen og roe syd efter, for i Tide at undgaae det ventede Besøg fra Engelskmændene. Han sammenkaldte endog sine Officierer, og gjorde dem dette Forslag. Men Projektet blev fremsat med saa liden Kraft, og det mødte for liden Gjenklang i hans Tilhøreres Bryst, til at være heldigt. Tanken om at forlade det smukke og feilfrie lille Fartøi var altfor smertelig, saalænge der endnu var det fjerneste Haab om at frelse det.

Raoul havde holdt Regning med Tiden, med en klog Generals Nøiagtighed. Det var nu næsten paa Tiden at de engelske Skibe maatte komme tilsyne, og han begyndte at haabe, at Neapolitanerne havde begaaet det

store Feilgreb, at sende deres Underretning til Flaaden udenfor Neapel, istedenfor at bringe den til Skibene ved Capri. Dersom dette vilde vise sig at være Tilfældet, havde han endnu Dagen for sig, og kunde trække sig tilbage under Nattens Skjul. I ethvert Tilfælde kunde Luggeren ikke opgives, uden at have en Fjende i Sigte, og Folkene bleve atter kaldte til Vindebommene, for at gjøre en fornyet Anstrengelse. Da man kunde erholde ferskt Vand paa hundrede Steder af Kysten, og Afstanden til Corsica var saa kort, var den sidste Gallon bleven styrtet og pumpet ud af Skibet, under den sidste Pause.

Vor Helt følte at dette var den sidste Anstrengelse. **Le Feu-Follets** Last var bogstavelig tom, og alle dens Vareunderholter flød imellem Klipperne. Dersom den ikke nu kunde rokkes, besad han ikke Midlerne til at faae den af. Ankret holdt; uagtet Kabeltouget var strakt til det yderste, holdt det ogsaa, og hver Sjæl, ham selv undtagen, var ved Vindebommene. Grunddynningen havde taget af hele Morgenen, og der var nu kun liden Hjælp at vente af Vandets Stigen. Dette Lidet maatte alligevel benyttes, uden det var Sagen haabløs.

„Hold Jer klar, Mande," raabte Raoul, idet han gik op paa Hakkebrættet, „og hiv naar jeg varskoer. Vi vil vente til en Dynning, anstreng da enhver Nerve, indtil et eller andet springer. **Pas encore, mes enfans — pas encore!** Staae klar — Hist kommer en Karl, som

vil løfte os — hiv en Pal — hiv om — hiv med Mod og Kraft! — hiv paa een Gang!"

Folkene adlød, først hev de jevnt, derpaa forøgede de deres Anstrengelser, og følgende den givne Ordre anstrengte de deres Kræfter til det yderste, netop i det Øieblik en Dynning rullede ind under Skibets Boug, og Skroget bevægede sig for første Gang. Dette var en Opmuntring; skjøndt Bevægelsen ikke oversteg sex Tommer, var det dog en afgjort Bevægelse, og ydermere i den rigtige Retning. Dette Held bragte Mandskabet til at forøge deres Anstrengelser. Det var sandsynligt, at de ved næste Forsøg vilde lægge en Tiendedeel mere Spænding i deres Muskler. Dette saae Raoul altsammen, og han besluttede ikke at lade Følelsen slappes.

„Encore, mes enfans!" sagde han, „vær nu klar overalt, pas paa! — nu er det Øieblikket! Hiv og riv Plankerne ud af Skonnertens Bund — hiv Mande, hiv!"

Denne Gang stod Anstrengelsen i Forhold til den store Nød, som var for Haanden, Dynningen rullede ind, Mandskabet udfoldede deres hele Kraft, man følte en Rubben, derpaa fulgte en ny Anstrengelse, og Le Feu-Follet skjød ud fra sit Leie i dybt Vand, idet den af Mangel paa Ballast næsten slingrede Finkenetsklædet i Vandet. Kort efter var den oppe over sit Anker.

Dette var et Held, et triumferende Held, og det i et Øieblik, hvor den meest Sanguiniske havde begyndt at fortvivle. Folkene omfavnede hinanden og viste alle mulige

Tegn paa en overdreven Glæde. Taarerne kom Raoul i Øinene; men der var ikke Leilighed til at skjule dem, da alle Officiererne stimlede om ham, for at ønske ham til Lykke. Scenen fremviste en lyksalig Uorden. Den havde varet to eller tre Minutter, da Ithuel, der altid var kold og beregnende, banede sig Vei gjennem Trængslen til sin Chefs Side, og pegede betydningsfuld i Retningen mod Campanella. Der saaes virkelig en Division af de ventede Baade, som roede imod dem, efter at have lagt Forbjerget forover.

Ithuels Gebærde var for tydelig til at undgaae Opmærksomhed, og hver Mand fulgte dens Retning. Synet var af den Natur, at det ikke kunde misforstaaes. Det forandrede paa en Gang Følelsernes Strøm hos Alle der blev det vaer. Der var ikke længer nogen Tvivl om den Maade, paa hvilken Nyheden om Hændelsen var bleven udspredt, eller om dens Virkning paa Engelskmændene ved Capri. Padronen paa den erobrede Felucca var virkelig, i den eneste Hensigt at faae sit Skib tilbage, steget op til Scaricatojo, efter at være landet paa Marinellaen ved dets Fod; saa hurtig som hans Been kunde føre ham, havde han gjennemløbet Pianoens snævre Gader og ved Bjergsiden af Sorrentos Kyst, havde han kastet sig i en Baad, bemandet med fire flinke sorrentinske Roerkarle — Europa eier dem ikke muntere eller dristigere, — var kommen ombord i the Terpsichore og havde forebragt sin Sag for Sir Frederick Dashwood, da han

ikke vidste hvem der var den commanderende Officier paa de tre Skibe. Skjøndt den unge Baronet hverken var meget klog eller meget erfaren i sit Fag, tragtede han dog meget efter at udmærke sig, og han forestillede sig, at den nærværende var en passende Leilighed til at høste Laurbær. Han var for Øieblikket den Anden i Rangen, og i denne Egenskab indbildte han sig, at den Første ikke kunde gjøre mere end overdrage ham Commandoen over Expeditionen, som han ganske rigtig forudsaae Cuffe vilde beordre mod Franskmanden. Men der opstod en Vanskelighed. Saasnart Sir Frederick meldte den commanderende Officier den Underretning han havde erholdt, og fremsatte det Ønske at bruges ved denne Leilighed, stillede Winchesters Rettighed sig derimellem. Cuffe nølede ikke med at udstæde Ordre til hvert af Skibene, at armere og bemande to Baade, der ialt udgjorde sex, og at give de nødvendige detaillerede Ordres; men han spildte noget af den kostbare Tid, med at afgjøre til hvem han skulde overdrage Commandoen. Dette var Grunden til Opholdet, og havde foraarsaget at der var opstaaet Haab hos Raoul, som Kjendsgjerningerne snart skulde kuldkaste. Endelig seirede Sir Frederick, da hans Rang gav ham et afgjort Fortrin, og den Baadsdivision, som nu nærmed sig, var under hans Commando.

Raoul indsaae at han endnu havde en god Time til sin Raadighed. At slaaes fra Feluccaen, uden nogen anden Understøttelse mod saa mange Fjender, og yder-

mere i Havblik, kunde der ikke være noget Spørgsmaal om. Det lille lave Skib kunde ødelægge nogle af Angriberne; men det vilde uundgaaeligt blive taget, naar det kom til Entring. Der var ikke Tid til at faae Ballasten og det øvrige Gods over i Luggeren, saaledes at den kunde sættes istand til at gjøre en passende Modstand, heller ikke tilbød den de samme Fordele til Forsvar, som Ruinerne, naar undtages den hurtige Bevægelse. Det blev derfor besluttet at disponere paa bedste Maade over de to Skibe, som Omstændighederne vilde tillade; medens man i Hovedsagen vilde stole paa Forsvaret bag de solide Steenmure. Til denne Ende fik Ithuel Ordre at forhale sin Felucca til et passende Sted; Næstcommanderende skulde bringe saa meget som muligt ombord i **Le Feu-Follet**, færdig til at benytte ethvert mødende Tilfælde; medens Raoul selv udvalgte tredive af sine bedste Folk, og satte Kanonerne i brugbar Stand paa Klipperne.

En halv Time frembragte en væsentlig Forandring i Tingenes Stilling. Det var lykkedes Ithuel at hale Feluccaen ind i et Leie mellem Klipperne, hvor man ikke letteligen kunde nærme sig den med Baade, og hvor dens Carronader kunde blive til stor Nytte. Meget af Ballasten var atter indtaget i Luggeren, og saa meget af dens Gods, som var tilstrækkeligt, for at gjøre den nogenlunde stiv, dersom det skulde blæse op; og Raoul havde givet Ordre til at de to Kanoner paa Feluccaen, som vendte indad, skulde bringes ombord i den, og monteres for at

den kunde hjælpe til mod en Flankeild. Den største Vanskelighed ved at betjene et Skib til Ankers, er den Leilighed det giver Angriberen til at vælge sit Angrebspunkt, da man, ved at bringe flere Skibe i en Linie, foraarsager, at de hindre hinandens Ild. For at undgaae dette saa meget som muligt, placerede Raoul sine to Flydebatterier ude af Linie, skjøndt det ikke var muligt at disponere saaledes over dem, at de ikke begge bleve udsatte for et Angrebspunkt, der tildeels var større end noget andet. Arrangementet blev ikke destomindre gjort saaledes, at enten et Skib eller Ruinen, kunde assistere respectiv hvert Skib, imod et Angreb paa dets svageste Punkt.

Da hans egne Kanoner vare færdige, og de to Skibe fortøiede, eftersaae Raoul baade Luggeren og Feluccaen, for at undersøge deres Foranstaltninger, og at tale et opmuntrende Ord til Mandskabet. Han fandt det meste efter sit Hoved, og hvor dette ikke var Tilfældet, gav han Ordre til de nødvendige Forandringer. Med Lieutenanten var hans Samtale kun kort; thi denne Officier besad stor Erfaring i denne Slags Krigsføring, og man kunde forlade sig paa ham. Med Ithuel talede han mere, ikke fordi han havde Mistillid til Borgeren fra Granit Staten, men fordi han vidste at han var rig paa usædvanlige Hjælpekilder, naar Aanden først blev rigtig vækket hos ham.

„Bien, Etoelle," sagde han, da Inspectionen var tilende, „meget vil bero paa Eders Brug af disse Kanoner."

„Det veed jeg ligesaagodt som De selv, Capitain Rule," svarede den Anden, idet han afbed en Skraa, paa idetmindste to Tommers Længde; „og hvad der er mere, jeg veed at jeg slaaes med en Strikke om Halsen. De hadefulde Djævle vil neppe oversee alt hvad der er foregaaet, og skjøndt det vil blive Døden, mod alle tænkelige Love, vil de myrde os begge, ifald vi ikke myrde dem. Efter min Mening vil det Sidste være det behageligste, saavelsom det retfærdigste."

„Bon! — kast ikke Eders Kugler bort, Etoelle."

„Jeg! — nu, Capitain Rule, jeg er af Naturen oeconomisk. Det vilde være ødselt, og Ødselhed betragtes som en Synd. Det eneste Sted jeg har i Sinde at kaste Kuglerne, er i Ansigtet og Øinene paa Engelskmændene. Hvad mig anbelanger, da vilde jeg ønske at Nelson selv var i en af Baadene — jeg ønsker Manden intet Ondt; men jeg vilde ønske at han var i en af disse Baade."

„Og, Etoelle, det gjør jeg ikke. Det er slemt nok som det er, entre nous; og Nelson maa helst blive ombord i sin Foudroyant; voilá! — Fjenden holder Krigsraad, vi vil snart høre fra ham. Adieu, mon ami! husk paa vore to Republiker!"

Raoul trykkede Ithuels Haand, og gik i sin Baad. Afstanden til Ruinen var ubetydelig; men det var nødvendigt at gjøre en lille Omvei for at naae den. Medens

han gjorde dette, bemærkede den unge Sømand, at der roede en Baad i Retningen fra Marinellaen ved Foden af Scaricatojo, der useet var kommen saa nær, at han studsede da han saae, hvor nær den var. Efter et andet Blik, var han alligevel overbeviist om, at der ikke var nogen Fare at vente fra den Kant. Hans Øie kunde ikke bedrage ham. Baaden indeholdt Ghita og hendes Onkel, den Sidste roede og den Første sad agter med Hovedet bøiet ned mod Knæerne, tilsyneladende i Taarer. Raoul var ene og vrikkede den lille Jolle med een Haand, og han anstrengte sig for at møde dette uventede, og under nærværende Omstændigheder uvelkomne Besøg, saa langt som muligt fra Klipperne. Strax efter laae begge Baadene Side om Side.

„Hvad betyder dette, Ghita?“ udbrød den unge Mand; „seer Du ikke Englænderne hist, der i dette Øieblik gjør Forberedelser til at angribe os? Om faa Minutter vil vi være midt i en Bataille, og Du her!“

„Jeg seer det nu altsammen, Raoul,“ var Svaret, „skjøndt dette ikke var Tilfældet da vi forlode Kysten; men vi vilde ikke vende tilbage, da vi en Gang vare komne ud paa Bugten. Jeg var den første i St. Agata der opdagede Ulykken, som var rammet Dig; fra det Øieblik har jeg ikke ophørt at bede Onkel, indtil ham samtykkede i at komme herhen.“

„I hvad Hensigt, Ghita?“ spurgte Raoul med funklende Øine, „endelig giver Du efter — vil blive

min Kone! I min Modgang erindrer Du, at Du er en Qvinde!"

„Ikke ganske saaledes, kjære Raoul; men jeg kan ikke ganske forlade Dig i denne Nød. De samme Hindringer, som jeg frygter for altid have været tilstede mod vor Forening, existerer endnu; men det er ikke nogen Grund til at jeg ikke skulde hjælpe Dig. Vi have mange Venner her langs med Høiderne, der ville hjælpe til at skjule Dig, og jeg er kommen for at bringe Dig og Amerikaneren til Kysten, indtil der tilbyder sig en Leilighed, der kan bringe Dig til Dit Frankrig."

„Hvad! forlade ces braves, Ghita, i et Øieblik som dette! — Ikke om jeg kunde komme i Besiddelse af Din Haand derved, kjæreste Pige, kunde jeg gjøre mig skyldig i en saa lav Handling."

„Din Stilling er ikke deres. Dødsdommen hænger over Dit Hoved, Raoul, dersom Du atter skulde falde i Englændernes Hænder, vil der ikke være nogen Medlidenhed for Dig."

„Assez, nu er det ikke Tid at argumentere. Englænderne ere i Bevægelse, og der er neppe levnet Dig Tid til at fjerne Dig i en sikker Afstand, forend de begynde at fyre. Himlen velsigne Dig, Ghita! Denne Din Omsorg for mig, drager mit Hjerte nærmere til Dig end nogensinde; men vi maa nu skilles ad. Signor Giuntotardi roe mere mod Amalfi. Jeg seer at Englænderne have i

Sinde at angribe os fra Landsiden — roe mere mod Amalfi."

„Det er forgjæves Du siger os dette, Raoul" svarede Ghita roligt, men bestemt. „Vi ere ikke komne her i et intetsigende Ærinde; dersom Du afslaaer at gaae med os, ville vi blive hos Dig. De Bønner, som Du foragter saa meget, kunne maaskee vise sig gavnlige."

„Ghita! dette maa aldrig skee. Vi have intet Skjul — ere næsten forsvarsløse — vort Skib er uskikket til at modtage Dig, og denne Affaire vil blive ganske ulig den ved Elba. Du vil dog ikke med frit Forsæt distrahere mine Tanker med Omsorg for Dig, i saadant et Øieblik?"

„Vi ville blive, Raoul. Der kan komme Øieblikke, da Du vil være glad ved en Troendes Bønner. Gud førte os herhen, enten for at bringe Dig bort, eller for at vi skulle blive og drage Omsorg for Dit evige Velfærd, midt i Krigens Larm."

Raoul stirrede paa den yndige Sværmerske, med en inderlig Kjærlighed og Beundring, som endog hendes rene Uskyldighed aldrig før havde vækket. Hendes milde Øine straalede af en hellig Glands, hendes Kinder glødede, og noget, som en himmelsk Glorie, syntes at omstraale hendes Ansigt. Den unge Mand følte at der ingen Tid var at spilde; han nærede intet Haab om at rokke hendes Beslutning, betimeligt nok, til at undgaae Baadenes Nærmelse, og det var muligt at de to vare sikkrere i en eller anden

Krog af Ruinerne, end under Forsøget paa at vende tilbage til Kysten. Dernæst kom det aldrig døende, men hemmelige Ønske, at have Ghita hos sig, hans hurtige Eftertanke til Hjælp, og han besluttede at tillade Pigen og Onkelen at komme op paa den lille Ø, som han i egen Person skulde forsvare.

Nogle Tegn paa Utaalmodighed havde begyndt at vise sig mellem Folkene, førend Raoul havde fattet den Beslutning han vilde følge. Men da han landede, understøttende Ghita, forandrede den Ridderlighed i Charakteren, og den Hyldning til Kjønnet, som udmærker den sydlige Franskmand, Følelsernes Strøm, og deres to Bekjendte bleve hilsede med Bifaldsraab. Den Handling, at opoffre sig selv, syntes heltemodig, og det er altid nok til at fremkalde Bifald hos et Folk, der har en saa levende Følelse for Hæderen Tiden til at træffe de nødvendige Dispositioner var alligevel kun kort. Heldigviis havde Saarlægen taget sin Post paa denne Ø, som den sandsynligste Scene for den varmeste Træfning, og det var lykkedes ham at gjøre sine Forberedelser til at modtage de Saarede, i en Klippehule bagved en Deel af Ruinen, hvor man kunde være i nogenlunde Sikkerhed. Raoul saae Fordelen ved denne Stilling, og han førte Ghita og hendes Onkel til den, uden at standse eller betænke sig. Her omfavnede han Pigen ømt, en Frihed som Ghita ikke kunde tilbagevise i saadant et Øieblik; derpaa

rev han sig løs, for at ile til de Pligter, der nu vare blevne paatrængende nødvendige.

Sir Frederick Dashwood havde virkelig gjort sine Dispositioner, og avancerede til Angreb, da han allerede var paa Drueskuds Afstand. I den tydelige Hensigt at forhindre Franskmændene i at forsøge paa at undkomme til Kysten, valgte han at nærme sig fra denne Side, et Arrangement, der var bedst tjenligt for Raoul, som, da han havde forudseet Sandsynligheden af denne Fremgangsmaade, havde truffen sine egne Forberedelser, med en saadan Hensigt for Øie.

Af Baade var der otte i Sigte, skjøndt kun de syv nærmede sig, og vare i Linie. Sex havde stærk Besætning, vare armerede, og tydeligt nok udrustede til Kamp. Af disse havde de tre, lette Fartøiskanoner i Bougen, medens de andre tre kun havde Haandarmatur. Den syvende Baad var the Terpsichores Gig, med dens sædvanlige Besætning, armeret, skjøndt den benyttedes af den commanderende Officier selv, som en Slags cheval de bataille, i Ordets strengeste Forstand. Med andre Ord, Sir Frederick Dashwood roede med den gjennem Linien, for at uddele Ordre og opmuntre Mandskabet. Den ottende Baad, som holdt sig i Afstand, og heelt ude af Drueskuds Distance, var en Kystbaad, som hørte hjemme i Capri, i hvilken Andrea Barrofaldi og Vito Viti var kommen ud, ene og alene i den Hensigt, at være Øievidne til deres gamle Fjendes Erobring og Øde-

læggelse. Da Raoul blev taget tilfange i Neapels Bugt, troede disse to Hædersmænd, at deres Mission var tilende, at de med Værdighed kunde vende tilbage til Porto Ferrajo, og atter stolte og veltilfredse kneise blandt Øens Embedsmænd. Men den nylig foregaaede Romning, og den Maade paa hvilken de havde staaet i Forbindelse dermed, gav Tingen et heelt andet Udseende. En ny Vægt af Ansvarlighed tyngede paa deres Skuldre, nye Vanskeligheder skulde imødegaaes og overvindes, og den Maade paa hvilken de sidst havde gjort sig latterlige, truede med at sætte det første Beviis paa deres Enfoldighed og Troskyldighed aldeles i Skygge. Dersom Griffin og hans Staldbrødre ikke ogsaa havde været indviklede i Sagen, er det sandsynligt, at Vicegouverneuren og hans Podesta vilde have været endnu mere udsatte for Dadel; men saaledes som Sagerne stod, havde de listige Blik, den uforbeholdne Skjemt, og de forblommede Henthydninger, der mødte dem fra alle Kanter, bestemt de hæderlige Øvrighedspersoner til, ved første Leilighed, at trække sig tilbage til deres vanlige Forretninger paa **Terra firma**. For imidlertid at undgaae Forfølgelse, og for at opnaae en ringe Deel af den Hæder, der nu skulde høstes, havde de leiet en Baad, og fulgte Expeditionen som Tilskuere. Det laae alligevel ikke i deres Plan, at tage Deel i Slaget; Synet af Begivenhederne derved, udgjorde næsten ligesaa meget — hvilket Vito Viti paa det kraftigste paastod, naar hans Ben yttrede en modsat Mening — som var

nødvendigt for at retfærdiggjøre deres Opførsel og Mod i enhver Albaneſers Omdømme.

„Cospetto!“ udbrød han, i ſin Modſigelſesiver; „Signor Andrea, Eders Forſlag ligne meer en letſindig Drengs, end en forſtandig Vicegouverneurs. Derſom vi, ſom det lader til at I ønſker, tage Sværd og Muſketter med i Baaden, kunde Djævelen friſte os til at bruge dem, og hvad kjende vi til ſaadanne Ting? Pennen er et mere paſſende Vaaben for en Øvrighedsperſon, end et ſkarpt Sværd, eller et ſtinkende Skydevaaben. Det forbauſer mig at Eders medfødte Skarpſindighed ikke kan ſige Eder det. Der er noget Upaſſende i at en Mand misforſtaaer ſine Pligter, og af alle Ting paa Jorden, beder jeg Gud bevare mig fra en ſaadan Vildfarelſe! En falſk Stilling er foragtelig.“

„Du bliver varm, Ven Vito, og det uden Grund; hvad mig angaaer, da troer jeg at Menneſket burde være forberedt paa Alt hvad der kan møde os. Hiſtorien vrimler af Exempler, i hvilke Borgerlige og Lærde, ja endog Kirkens Mænd, have ved paſſende Leiligheder udmærket ſig ved Vaabendaad; og jeg tilſtaaer, at jeg nærer en philoſophiſk Nysgjerrighed, efter at lære de Følelſer at kjende, med hvilke Menneſket ſøger at udſlukke Andres Liv, og ſætter ſit eget i Vove.“

„Det er den Svaghed, ſom beherſker Eder, Signor Andrea, og Nødvendigheden driver mig til at tabe den

Ærbødighed af Syne, som en Podesta skylder en vicegovernatore, saa at jeg føler mig tvungen til at sige Eder dette. Philosophien spiller Djævelen med Eders Dommekraft, med omtrent Halvdelen af hvad I er i Besiddelse af, kunde Storhertugen ikke prale af nogen mere skarpsindig Undersaat. Hvad Historien angaaer, da troer jeg ikke noget af det der staaer i den — saameget mere, som de nordlige Nationer have begyndt at skrive den. Italien havde en Gang en Historie; men hvor er den nu? Hvad mig angaaer, da har jeg aldrig hørt noget om at en Mand sloges, uden at han var født til Vaaben, med mindre det kunde være en eller anden Karl, som havde Grund til at ønske, at han aldrig var bleven født."

„Jeg kan især nævne Eder flere lærde Mænd, hvis Berømmelse som Soldater kun bliver formørket af den, de have vunden ved deres fredelige Sysler, ærlige Vito — Michael Angelo Buonarotti, for Exempel, ikke at tale om forskjellige krigeriske Paver, Cardinaler og Biskopper. Men vi kan afhandle denne Sag, naar Slaget er forbi. Du seer at Englænderne allerede forlade deres Skibe, og vi skal være i Combattandernes Arriergarde."

„Saameget desto bedre, Corpo di Bacco! Hvem hørte nogensinde tale om en Armee, som har Hjernen i sit Hoved, ligesom et menneskeligt Væsen? Nei, nei, Signor Andrea; jeg har forsynet mig med et Paternosterbaand, hvis Perler jeg har i Sinde at tælle, med Aver

og Patrer, medens Skydningen varer, som en god Catholik. Dersom De har saa megen Varme i Blodet, og har Lyst til at tage Deel i denne Bataille, kan De med lydelig Røst proclamere en af de gamle Consulers og Generalers Taler, saaledes som De vil finde den i nogle af Deres gamle Bøger."

Vito Viti feirede. Vicegouverneuren blev nødt til at lade Vaabnene blive tilbage, hvilket rigtignok heller ikke gjorde nogen stor Forskjel i Resultatet af Dagens Affaire, saameget mere som de Baadsfolk de havde leiet, foruden det at de forlangte tre Gange saameget, som den sædvanlige Betaling for deres Arbeid, paa det bestemteste negtede at komme Franskmændene nærmere, end paa en halv Miils Afstand. Ihvorvel Distancen var lang, opdagede Raoul dog de to Elbaneseres Nærværelse, idet han ved Hjælp af sin Kikkert recognosserede Fjenden. Uagtet alle de alvorlige Betragtninger, som naturligt hvilede paa hans Sind, i et saadant Øieblik, lo han dog hjerteligt ved denne Opdagelse.

Men nu var det ikke Tid at dvæle ved Munterhed, og vor Helts Ansigt antog strax igjen sit alvorlige Udtryk. Da han nu var sikker paa, hvilken Maade Engelskmændene vilde følge, med at angribe ham, uddelte han nye Ordrer til alle sine Undergivne. Som sagt, var det væsentligste Punkt, at bringe de forskjellige Kanoner til at understøtte hinanden; for at gjøre dette med tilstrækkelig Virkning, blev det nødvendigt at bringe Luggerens Bredside i en

mere skraa Retning mod Feluccaen, og da dette var udført, ansaae Raoul sit Arrangement for at være fuldendt.

Derefter fulgte den Pause, der i Almindelighed herskер mellem Forberedelserne og Slaget. Dette er ombord i et Skib altid en Periode, der er ledsaget af dyb og høitidelig Stilhed. Stilhed er i saadanne Øieblikke af saa stor Nødvendighed, for at vedligeholde Orden og Lydighed i et Skibs indskrænkede Rum, og midt under dets travle Virksomhed, at det er en af Disciplinens første Pligter, at indskærpe dens absolute Nødvendighed, og man kan see et tusind Mand staaende ved deres Kanoner, rede til at betjene disse Krigsredskaber, uden at der opstaaer en Lyd mellem dem alle, der er stærk nok til at overdøve den blideste Sqvulpen af Søen. Franskmændene vare rigtignok ikke nu strengt ordnede for et Søslag; men de fulgte ved denne Leilighed de Sædvaner og den Disciplin, som ledsager den særegne Green af Tjenesten, hvortil de hørte.

Trettende Kapitel.

Vor Bataille vil blive tydligere forstaaet, naar vi forudskikke et Udkast af den Orden, i hvilken den foregik.

Sir Frederick Dashwood havde, som det allerede mere end een Gang er anthdet, gjort alle sine Forberedelser til at begynde Angrebet fra Landsiden, i den Hensigt at forhindre et Tilbagetog til Kysten. Raoul havde forudseet Sandsynligheden heraf, og i den specielle Hensigt at forhindre de to Skibe i letteligen at blive entrede, havde han lagt dem begge i en saadan Stilling, at der var lave Klippebarrierer mellem dem og den Deel af Bugten. Disse Klipper vare ikke synlige i nogen Afstand, da de vare lige i Vandskorpen, og frembød den samme Slags Beskyttelse mod et Angreb af Baade, som det vilde have været Tilfældet med Grave paa Fastlandet. Dette var af betydelig Fordeel for det forventede Forsvar, og det vidnede om vor Helts Skarpsindighed, at han havde fulgt denne Plan. Ombord i Feluccaen, der kaldtes den hellige Michael, var Ithuel med femten Mand og to tolvpundige Carronader, tilligemed et passende Antal Haandvaaben og Amunition. Granitmanden var den eneste Officier; men han havde tre eller fire Mand af Luggerens bedste Mandskab hos sig.

Le Feu-Follet var overdraget til Jules Pintards Omsorg, dens Næstcommanderende, der havde en fem og tyve Mand under sin Commando, til at betjene fire andre Carronader. Luggeren havde kun endeel af sin Ballast inde, og noget nær en Trediedeel af dens Gods. Resten af begge Dele laae paa de omgivende Klipper, for at afvente det Resultat Dagen vilde medføre. Den ansaaes

alligevel for at have tilstrækkelig Stivhed til enhver Tjeneste, som kunde ventes af den medens den laae fortøiet, og kunde endog have ført sine fulde Seil i laber Kuling, med fuldkommen Tryghed. Dens fire Kanoner vare bragte over paa een Side, klar til at bruges som Batteri. Ved dette Arrangement forøgede Franskmændene deres Forsvarsmidler betydeligt, da de derved kunde benytte alle deres Kanoner paa een Gang, hvilket ikke kunde have været Tilfældet under Luggerens sædvanlige Armering.

De tilbageblevne fire Kanoner havde Raoul stillet mellem Ruinerne. Ved Hjelp af nogle faa Planker, Broge, Tallier, og andre af Skibets Remedier var dette bleven udført med Lethed, og da han nu havde overseet sit Arbeid, følte han stor Tillid til den varige Nytte af hans Stykker. Ruinerne selv havde ikke meget at betyde, i en ubetydelig Afstand vare de knap synlige, skjøndt de, i Forbindelse med Klippens naturlige Dannelse, og ved at flytte nogle af Stenene hen i fordeelagtigere Stillinger, svarede tilstrækkeligt til Søfolkenes Hensigter. Carronaderne vare saaledes placerede, at de skjød over Bank, men den naturlige Helding af Klippens Overflade, satte Folkene istand til endog at skjule deres Hoveder, naar de traad nogle faa Fod tilbage. Laderne vare dem, der vilde være udsat for størst Fare.

Saarlægen, Carlo Giuntotardi og Ghita, vare anbragte i Klippehulen, fuldkommen beskyttet mod Kugler, saalænge Fjenden blev paa den Side, der vendte mod

Landet og dog vare de mindre end halvtredsindstyve Fod fra Batteriet. Her gjorde den Første sine tilsyneladende, om ikke virkelig blodige Forberedelser, til at anbringe Tourniquets og til at amputere, hvilket dog aldeles ikke blev bemærket af hans to Ledsagere, for hvem hele den omgivende Scene gik tabt, da de vare fordybede i Bønnen.

Netop som disse forskjellige Dispositioner vare fuldendte, raabte Ithuel, som bestandig holdt Udkik til Luvart, og spurgte Raoul, om det ikke vilde være bedst at heise Rærne op til Toppen af Masterne, da de derved vilde belemre Dækket mindre. Der var intet at indvende mod denne Forholdsregel; thi det var Havblik, og baade Luggeren og Feluccaen heiste Rærne op paa deres Plads, og Seilene, der vare underslagne, hang i Givtougene; hvilket i Almindelighed er Tilfældet, ombord i Fartøier med det sidstes Takkellads, men ikke altid i Luggere, og da Granitmanden erindrede, at hans egne Seil vare nedfirede, hvilket var udført af de forrige Eiere, førend Fartøiet blev taget, faldt det ham ind, at det vilde være klogt at have alting paa rede Haand, for at være klar til at flygte. Han ønskede at Luggeren skulde være forberedt paa lignende Maade, da det var tydeligt nok, at det vilde genere Englænderne dobbelt saameget, at jage to som et Fartøi. Dette var Grunden til hans Anmodning, og han følte sig mere tilfreds ved at see den udført.

Paa den anden Side var alle de foreløbige Vanskeligheder overkommet. Capitain Sir Frederick Dashwood

var den Commanderende, og Lieutenanterne Wincheſter og Griffin maatte, efter nogle faa ligefremme Indvendinger, viſſe Anſigtsfordreielſer og adſkillige Forbandelſer, adlyde. Discuſſionen havde alligevel frembragt et Reſultat, der ikke var ganſke i Disfaveur af dem fra the Proserpine. Cuffe ſendte fire af ſine Baade mod Fjenden, medens han indſkrænkede the Terpsichore til to, Giggen iberegnet, og the Ringdow til to. Hvert af Skibene ſendte naturligviis ſin Travaille, med en tolvpundig Fartøiskanon i Bougen. Wincheſter var i the Proserpines, Mr. Stothard, Trediecommanderende paa den anden Fregat, var i the Terpsichores, og M'Bean tilkom det at commandere den fra the Ringdow. Griffin havde Commando over ſit eget Skibs ene Side-Fartøi, og Clinch over det andet. Det tredie Fartøi blev ført af Strand, hvis Tour det denne Gang var at være med. De andre Fartøier bleve førte af Underofficierer fra deres reſpective Skibe. Alle vare ved godt Mod, og medens Alle ventede at kæmpe haardt for at faae Luggeren, da de kjendte deres Fjendes fortvivlede Charakteer, følte hver Mand i Baadene ſig dog overbeviiſte om, at Luggeren endelig maatte falde i Britternes Hænder, dog blandede en alvorlig Betragtning ſig, om de mulige Følger for Deeltagerne, med Exaltationen, hos dem af Partiet, ſom var lidt mere eftertænkſomme end de andre.

Sir Frederick Daſhwood, ſom blandt alle de høiere Officierer, der var tilſtede, var den der burde have følt

den moralske Ansvarlighed af hans Commando, var den meest ligegyldige for Følgerne. Af Naturen tapper, havde personlige Hensyn liden Indflydelse paa ham; vant til at have Tillid til engelsk Tapperhed, ventede han naturligviis Seier og Hæder, og begunstiget ved Fødsel, Formue og Indflydelse i Parlamentet, tænkte han ikke paa Muligheden af et Feilgreb, da han var vis paa (skjøndt han ikke kunde tilskrive sig selv denne Vished) at et eller andet lille Uheld vilde blive dækket af Tilfældets vide Kappe, Tilfældet, der saa nylig havde hævet ham til den Rang han beklædte.

Idet Sir Frederick gjorde sine Dispositioner for Slaget, havde han alligevel ikke kastet Foragt paa Mænds Raad, som vare ældre og mere erfarne end han. Cuffe havde givet ham mange gode Raad inden de skiltes ad, og Wincheſter og Strand vare ham særligen anbefalede, som Sømænd hvis Raad kunde vise sig at være nyttige.

„Jeg sender ogsaa en Mastersmath, ved Navn Clinch, til at føre et af Fartøierne, Dashwood," tilføiede den ældre Capitain, idet han sluttede sine Bemærkninger; „han er en af de meest erfarne Sømænd ombord i the Proserpine. Han har deeltaget i megen Fartøis-Tjeneste, og har altid opført sig godt. En hæslig Vane til Drik har sat Knøsen tilbage, men han har nu besluttet at aflægge den, og jeg anmoder Dem om at lade ham være i Forhaanden, at han kan finde en Leilighed til at ud-

mærke sig. Der er det rette Stof i Jack Clinch, naar der kun tilbyder sig en Leilighed til at vise det."

„Jeg smigrer mig med, Cuffe, at enhver vil finde Leilighed nok," svarede Sir Frederick i sin drævende Maneer; „thi jeg har i Sinde at sende dem ind til Hobe, ligesom et rigtigt Kobbel, der kommer ind til Døden. Jeg har seet Lord Echo's Stovere forfølge Vildtet saa klos, efter en lang Jagt, at I kunde dække det Hele med Eders Storseil, og dette har jeg ogsaa i Sinde at Baadene skal gjøre. I Forbigaaende sagt, Cuffe, det vilde være en smuk Lignelse i en Rapport, og vilde bringe Bronté til at smile, vilde det ikke?"

„Fanden i Vold med Lignelsen, Støverne og Rapporten, Dashwood; vind først Seiren, førend I begynder at skrive Poesi over den. Der er Torden og Lynild i Bronté, som I kalde Nelson, og der er ikke en Admiral i Tjenesten, der bryder sig mindre om Blod og privat Rang, end han. Maaden at faae ham til at smile, er at udføre en Ting net og godt. Vær nu for Guds Skyld omhyggelig for Mandskabet, vi ere for Øieblikket svagt bemandede, og kan ikke længer taale saadan en Overhaling, som den ved Porto Ferrajo."

„Frygt aldrig for os, Cuffe; De vil aldrig komme til at savne den Mand, hvis Liv jeg bortødsler."

Hver af Capitainerne havde et Ord at sige til sine Officierer, men intet deraf er værd at optegne, med Und-

tagelse af hvad der passerede mellem Lyon og hans Næstcommanderende.

„De vil erindre, Airchy, at et Skib ligesaagodt kan have Renommee for Oeconomi, som et Menneske. Der er netop nu flere af vore Landsmænd i Admiralitetet, og næst efter Mod og Foretagelsesaand, see de meest paa Udgifterne. Jeg har kjendt en Admiral, der fik det røde Baand, ene af denne Grund, da hans Regnskab udviste, at hans Skib og Eskadre havde kostet mindre end nogen anden i Tjeneften. I vil Alle gjøre Eders Pligt til Ære for Skotland; men der er sex eller syv Leith- og Glasgow-Drenge i Baadene, hvem det var bedst at man ikke lod myrde sig selv uden det behøves. Jeg har sat alle dem, der har Vexler paa Flod-Vagtskibet, i Baadene, og dem behøver man ikke at være saa omhyggelig for at skaane. Det er Gadefeiere fra Omegnen af Themsen og fra Wapping; og over Halvdelen vilde for længe siden have været i Botany Bay, dersom de ikke vare blevne sendte til os."

„Henhyder Loven om at være i Sigte, til Baadene eller til Skibet, Capitain Lyon?"

„Til Baadene, Mand! Hvem Djævelen troer De ellers vilde tjene i dem! Det er i det Hele jammerligt, som den Affaire er faldet ud, da Æren efter min Mening er lidt bedre end Fordelen, og dog kan det aldrig gaae an at gamle Scotia kommer bagefter, i en Affaire, Mand

mod Mand. De vil erindre, at vi have Ord for at bruge vore Claymore, gjør altsaa Eders Bedste hver for sig."

M'Bean brummede et Samtykke, og gik til sit Arbeid, ligesaa methodisk, som om han var en Sum i Algebra. The Terpsichores Trediecommanderende var en ung Irlænder, med en smuk klangfuld Stemme, og da Baadene forlod Skibet, kunde han med Vanskelighed holdes i Linien, da han med sit aabne Ansigt ilede med at komme afsted, idet hans Hurraraab tilskyndede Mandskabet til utilbørlige og ufornuftige Anstrengelser. Saaledes saae de engelske Materialier ud, ved denne Leilighed, da begge Partier nu vare rede til Kampen. Naar vi tilføie, at Klokken allerede var over to, og at alle Mand begyndte at føle nogen Engstelse, med Hensyn til Vinden, som snart kunde ventes, saa er Maleriet foreløbigt tilstrækkeligt skizzeret.

Sir Frederick Dashwood havde dannet sin Linie, omtrent en Qvartmiil indenfor Klipperne, med en Travaille i Centrum, og en paa hver Fløi. Den i Centret blev commanderet af O'Leary, hans egen Trediecommanderende, den paa venstre Fløi af hans Styrke af M'Bean, og den paa høire Fløi af Wincheſter. O'Leary blev flankeret af Griffin og Clinch, i the Proserpines Laaringsfartøier, medens Mellemrummene bleve udfyldte af de øvrige Baade. Capitainen roede omkring i sin egen Gig, idet han uddeelte Ordrer, uden Tvivl temmelig forvirrede, men dog med en munter og ligegyldig Mine, der hjalp til at vedligeholde en almindelig gaité de cour.

Da Alt var færdigt, gav han Signal til at avancere, idet han med megen Ridderlighed roede den første halve Qvartmiil foran for Linien, med sin Gig.

Raoul havde med alvorlig Opmærksomhed bemærket Fjendens mindste Bevægelser, ved Hjælp af en Kikkert. Intet undgik hans skinsyge Agtpaagivenhed, og han saae at Sir Frederick havde begaaet en væsentlig Feil i sin Plan. Dersom han havde forstærket sit Centrum, ved saa at sige at montere alle sine Carronader paa et og samme Batteri, vilde Udsigten til Held have været dobbelt saa stor; men ved at dele dem, svækkede han deres Virkning saa meget, at man kunde være vis paa, at intet af de tre franske Batterier vilde blive sammenskudt af deres Ild. Dette satte naturligviis Englænderne i den vanskelige Stilling, at de medens de nærmede sig for at entre, vare udsatte for en bestandig Skraa- og Kardesk-Ild.

De faa Minutter der forløb mellem Ordren til at avancere blev givet, og det Øieblik da Baadene kom paa Skudvidde fra Klipperne, bleve tilbragte i den dybeste Stilhed, da der ingen Støi blev gjort paa nogen af Siderne, skjøndt Raoul ikke havde liden Vanskelighed ved at holde sine Folk fra at begynde Striden. Et Fartøi frembyder alligevel en saa ubetydelig Gjenstand for Artillerister, der have saa lidt Indsigt i Konsten, som det i Almindelighed er Tilfældet med Sømænd, hvis Skud mere beroer paa almindelige Beregninger, end paa et

nøiagtigt videnskabeligt Sigte, hvilket sidste i Almindelighed bliver forstyrret ved Skibets Bevægelser. Han vilde derfor nødig bortødsle sit Skarp. Da han alligevel selv var Franskmand, kunde han ei længer holde sig tilbage, og idet han havde taget Sigte med en Carronade, affyrede han den med egen Haand. Dette var Begyndelsen paa Kampen. Alle de andre Kanoner i Ruinen fulgte efter, og Luggeren spillede med, som om det havde været efter Noder. Englænderne stod op, gav tre Hurraraab, og hver Travaille affyrede sin Kanon. I samme Øieblik vilde de to Mænd, som vare ved Lunterne ombord i Feluccaen, ogsaa brænde deres respective Kanoner af; men til deres Forundring gik ingen af dem af, og ved at undersøge dem opdagede de, at Fængkrudet var forsvundet. Naar vi skal tilstaae Sandheden, havde Manden fra Granitstaten ladet Haanden gaae hen over Kanonerne, og børstet Fængkrudet af. Han havde selv Krudhornet i Haanden, og vilde ikke tillade at det kom i nogen Andens.

Det var en Lykke at man vidste, at Ithuel hadede Engelskmændene med saa megen Forbittrelse, ellers kunde hans Liv letteligen blevet et Offer for dette tilsyneladende Forræderi. Men han ponsede ikke paa at svigte sin Tjeneste. Da han var fuldkommen overbeviist om, hvor umuligt det vilde være at afholde sine Folk fra at fyre, dersom de besad Midlerne dertil, havde denne betænksomme og beregnende Person grebet dette Middel, for at

spare paa sin egen Styrke, indtil den efter hans Skjøn kunde gjøre kraftigst Virkning. Hans Folk knurrede; men altfor ophidsede til at overveie, affyrede de de deres Musketter, som det eneste Middel de havde i deres Magt til at genere Fjenden. Endog Raoul skottede til Siden, lidt forundret over ikke at høre Feluccaens Carronader; men da han saae dens Mandskab beskæftiget med Haandgeværerne, troede han at Alt var i Orden.

Det første Lag i en saadan Affaire er i Almindelighed det meest ødelæggende. Ved nærværende Leilighed var Skuddene ikke uden alvorlig Virkning. Engelskmændene, der vare meest udsatte, led ogsaa i Forhold dertil. Fire Mand bleve trufne i Winchesters Baad, to i Griffins, sex eller otte i de andre Fartøier, og en af Sir Fredericks Gigroere fik en Kugle gjennem Hjertet, en Omstændighed, der bevægede denne Officier til at lægge paa Siden af et af Laaringsfartøierne, og ombytte den døde Mand for en levende.

Paa Klipperne var kun een Mand bleven saaret. En Kugle havde truffen paa en Steen, havde splittet den ad og nedslaaet en flink Matros, netop i det Øieblik han viskede Kanonen af.

„Stakkels Josef!" sagde Raoul, da han saae Manden falde, „bring ham til Lægen, **mes braves.**"

„**Mon Capitaine** — Josef er død."

Hermed var den Ting færdig. Legemet blev bragt til Side, medens en Anden traad i hans Sted, og vi-

skede Kanonen af. I det Øieblik fandt Raoul Frihed til at trække sig nogle Skridt tilbage, for at overbevise sig om at Ghitas Skjul var betryggende. Pigen laae paa sine Knæ, uden at vide hvad der foregik omkring hende; dog, havde han kunnet læse i hendes Hjerte, vilde han have fundet det deelt imellem Bønner til Guddommen og Kjærlighed til ham.

Luggeren havde ingen Skade lidt. O'Leary havde skudt over den, i sin Iver for at faae Kuglerne til at række. Ikke engang en Skraakugle havde boret sig ind i dens Skrog, eller havde skjøret dens Seil. Dens sædvanlige Lykke syntes at følge den, og Folkene derombord sloges med fornyet Tillid og Iver. Dette var alligevel ikke Tilfældet med Feluccaen. Her havde Englændernes Ild været meest ødelæggende. Den forsigtige og beregnende M'Bean havde henvendt sin Opmærksomhed paa denne Deel af de Franskes Forsvar, og Følgerne svarede til Mandens Skarpsindighed og Klogskab. En Ladning Skraa havde feiet Feluccaens Dæk, og mere end decimeret Ithuels lille Styrke; thi den dræbte virkelig een og saarede tre af hans Folk.

Men da Tummelen en Gang var begyndt, var der ingen Tid til at standse. Ilden vedligeholdtes levende paa begge Sider, og Folkene faldt rask. Baadene gav Hurraraab og roede frem, medens Vandet stod i en hvid Fraade for Bougen af dem.

I Øieblikke som dette, er det sikkreste Middel for de

Angribende, at gaae paa. Dette gjorde Englænderne, idet de fyrede og raabte Hurra for hver Favn de avancerede, men leed tillige betydeligt. Carronadernes uophørlige Ild, og det fuldkomne Havblik, som herskede, foraarsagede snart, at der foran Klippen samlede sig en Røgmasse, medens Englænderne medbragte en anden, Virkningen af deres egen Ild, der rullede hen over Vandet. Begge Skyerne mødtes snart, og da var der et Øieblik, i hvilket Baadene ikkun uthydeligt kunde sees. Dette var Øieblikket for Ithuel. Da han saae, at de ti eller tolv Mand, han havde tilbage, vare beskæftigede med Musketterne, stillede han selv begge Carronaderne, og kom Fængkrud paa, af det Horn han havde i Haanden. For Feluccaen følte han for Øieblikket ikke nogen Bekymring, Winchester og alle Baadene i Centret af den engelske Linie vare ham nærmest, da Ilden fra Ruinen bragte dem til at hale ud af al Magt. Dernæst kunde M'Bean, der var længer i Agterhaanden, ikke krydse Klippen i Fronten af Feluccaen, uden at gjøre en Omvei, og han maatte være uvidende om den Forhindring der var tilstede. Ithuel var saavel af Natur som af Vane kold og beregnende; men det, at der for Øieblikket ingen Fare var forhaanden, forøgede maaskee disse Egenskaber hos ham, der ere saa vigtige i Bataille. Hans Carronader bleve ladede til Mundingen, baade med Skraasække og Kugler, og han befalede en af sine bedste Matroser at

tage den ene Lunte, idet han selv holdt den anden, medens de stode klar til at brænde paa, naar det beleilige Øieblik kom. Ithuel havde selv stillet Kanonerne under Vaterpas, midt under Tummelen, og intet andet stod tilbage, end Øieblikket til at bruge dem.

Dette Øieblik var nu nær. Det var Englændernes Hensigt at foretage Landgangen paa Hovedøen, og at tage Ruinen med Storm. For at udføre dette, styrede alle Baadene af deres Centrum ind mod dette Punkt; og da Røgen blev dreven bort ved hver Kanons Affyring, kom en mørk Klynge af Fjender tilsyne i Røgens kantede Omrids, i mindre end tyve Yards Afstand fra det paatænkte Landingssted. Ithuel og hans Kammerat stod klar, og de sigtede og fyrede paa een Gang. Denne uventede Hilsen, fra en Kant, der forholdsvis havde været saa taus, forundrede baade Venner og Fjender, og den spredte et nyt Røgdække over Klippen og det aabne Rum i Fronten af den.

Et Skrig hævede sig under Kampens tætte Ligklæde, der vidnede om alt andet end Held og Mod. Physisk Smerte havde afpresset de mandigste Hjerter Skrig, og Franskmændene i Ruinen standsede endog, for at betragte det fortvivlede Dramas næste Akt. Raoul greb Leiligheden til at forberede sig paa det ventede Haandgemæng; men det gjordes ikke fornødent. Man holdt paa begge Sider inde med at fyre, hvorved Røgen en Minut fik Tid til at hæve sig op over Vandet.

Da denne sidste Hindring var steget saa høit, at man havde fri Udsigt, blev Udfaldet tydeligt. Alle de engelske Baade, med Undtagelse af een, roede i forskjellige Retninger bort fra Kampscenen. Herved forhindrede de og deelte deres Fjenders Ild; et Middel, som det vilde have været heldigere for dem, om de tidligere havde betjent sig af. Den tilbageblevne Baad var et af the Terpsichores Laaringsfartøier. Den havde faaet hele Skraaladningen af Ithuels egen Kanon, og af de sexten Mand den havde indeholdt, da den forlod Fregattens Side, var der kun to undkomne; disse vare sprungne overbord, og vare blevne opfiskede af de forbiroende Baade. Fartøiet selv kom drivende langsomt ind imod Klippen, idet det forkyndte sin frygtelige Ladnings Natur, ved de Skrig og Suk, som hævede sig fra dens Bund. Raoul holdt inde med Ilden, ligesaa meget af Menneskelighed, som af Politik, efter at have fyret nogle faa Skud efter Baadene, som trak sig tilbage, og hermed endte Bataillens første Akt.

Dette Pusterum gav begge Partier en forønsket Leilighed til at forvisse sig om deres Tilstand. I det Hele var elleve af Franskmændene blevne utjenstdygtige i Ruinen, foruden Ithuels fire. Englændernes Tab beløb sig til tre og tredive, adskillige Officierer iberegnede. Mastersmathen, som havde commanderet den forskudte Baad, laae paa Ryggen paa dens Agtersæde, gjennemboret af ikke mindre end fem Musketkugler. Hans Overgang til

en anden Tilværelse havde været pludselig som en electrisk Funkes Flugt. Af hans Kammerater vare ogsaa flere døde, skjøndt de fleste endnu leed under knuste Beens og sønderslidte Nervers Piinsler. Da Baaden selv kom i sagte Berørelse med Klippen, opsteg der nye Skrig fra de Saarede, under den Smerte, som de Sted Grunddynningens Stigen og Falden foraarsagede.

Raoul var altfor betænksom, og altfor meget fattet, til at han ikke skulde føle sin Fordeel. Bekymret for at holde Midlerne til videre Forsvar i den bedste Tilstand, befalede han at Kanonaden skulde ophøre, og Beskadigelserne udbedres. Dernæst begav han sig med en Afdeling til den Baad, der var falden i hans Hænder. At bemre sig med Fanger, af hvilkensomhelst Slags, i hans nuværende Stilling, vilde have været et stort Feilgreb; men at gjøre det med saarede Folk, vilde have været Daarskab. Der var Tourniquets og andre lignende Midler i Baaden, og han beordrede nogle af Franskmændene til at anbringe dem, hvor de vare nødvendigst. Han forsynede ogsaa de Saaredes brændende Læber med Vand, og da han troede at have opfyldt sine Pligter, gav han Ordre til at hale Baaden til den ene Side, og at støde den kraftigt ud af den Linie, i hvilken han atter kunde vente Slag.

„Holloi, Capitain Rule!" raabte Ithuel; „der handler De urigtigt. Lad Baaden ligge hvor den er, og den

vil gjøre bedre Gavn, end noget andet Bryſtværn. Englænderne vil neppe fyre gjennem deres egne Saarede."

Det Blik, Raoul kaſtede til ſin Medhjælper, var vildt, ja endog foragtende; men uden at tage Hensyn paa Raadet, gav han ſine egne Folk Tegn til at efterkomme den Ordre han allerede havde givet dem. Da det derpaa randt ham i Sinde, af hvor megen Vigtighed Ithuel var ham, hans ſidſte betimelige Undſætning, og Nødvendigheden af ikke at fornærme ham, gik han til den Side af Klippen, ſom var nærmeſt Feluccaen, og talede høfligt og muntert til ham, hvis Raad han nylig havde behandlet med Ligegyldighed, om ikke med Foragt. Dette var ikke Hykleri, men kun paa en forſtandig Maade at føie ſig efter Omſtændighederne.

„**Bon — brave Etooelle!**" ſagde han; „Eders Karteſker vare velkomne Venner, og de kom netop i det rette Øieblik."

„Nu, Capitain Rule! i Granitlandet ødſle vi aldrig med vore Midler. I disſe Affairer kan De altid vente indtil De ſeer det Hvide i Englændernes Øine. De ere i det Hele taget nogle ondſkabsfulde Djævle, og ſynes at være nærſynede. De kom ſaa klos ved Bunker-Hill, at vore Folk —"

„**Bon!**" gjentog Raoul, der ikke ønſkede Hiſtorien tredie Gang gjennemgaaet, da Bunker-Hill i Almindelighed ſatte Ithuel paa ſin høie Heſt, med Hensyn til Pralen; thi han anſaae ikke alene hiin ſtore Seir ſom en Triumph

for Nyengland, hvilket den virkelig ogsaa var; men han var meget tilbøielig til at anſee den for at være „Granit“, i en ſtor Maaleſtok. „Bon!“ afbrød Raoul — „Bunkair var god, mais les Roches aux Sirens ere bedre. Derſom Du har flere de ces balles, ſaa lad encore.“

„Hvad mener De om denne, Capitain Rule?“ ſpurgte den Anden idet han pegede op til en lille Vager, der begyndte at vaie ud fra Toppen. „Her have vi Veſtenvinden, og der tilbyder ſig en Leilighed til at komme afſted. Lad os være kloge og gaae vor Vei.“

Raoul ſtudſede og betragtede Himlen, Vageren og Vandets Overflade. Dernæſt vendte hans Blik ſig til Ghita. Pigen havde reiſt ſig fra ſin knælende Stilling, og hendes Øine fulgte enhver af hans Bevægelſer. Da de mødte hans, pegede hun med et ſødt bedende Smiil opad, ſom om hun beſvoer ham at afbetale den Taknemlighedsgjæld han ſkyldte det ophøiede Væſen, der hidtil havde ført ham uſkadt gjennem Striden. Han forſtod hendes Mening, kyſſede med kjærligt Galanteri paa Haanden, og vendte ſig til Ithuel, for at fortſætte Samtalen.

„Det er altfor tidligt,“ ſagde han. „Vi ere uindtagelige her, og der er endnu for lidt Luft. Om en Time ville vi Alle gaae tilſammen.“

Ithuel knurrede, men hans Chef gav ikke Agt derpaa. Den Sidſte havde ſluttet rigtigt. Baadene ſamlede

sig i mindre end et Musketskuds Afstand, ligegyldige for Faren, og det var tydeligt at Angrebet vilde blive fornyet. At forsøge paa at undslippe i et saadant Øieblik, vilde have været det samme, som at bortkaste den Fordeel, som Ruinen afgav, og kunde have sat dem Alle i Fare, uden at komme Nogen af dem til Nytte.

Sir Frederick Dashwood følte virkelig levende den Vanære han vilde være udsat for, dersom Skibene kom ned og berøvede ham Æren for at have erobret Luggeren. Denne unge Mands naturlige sløve Charakteer var bleven fuldkommen mandet op, og ligesom Alle, der vanskelig blive exalterede, indgjød han Agtelse, naar hans Energie blev vækket. Baadene vare allerede samlede; alle de Utjenstdygtige bleve bragte over i een af dem, og afsendt til Skibene, og med dem som vare tilbage, blev der truffen Foranstaltninger til et nyt Forsøg. Det var en Lykke at Cuffe havde sendt en saa betydelig Styrke; thi Tabet uagtet, kunde de tre Travailler og Laaringsfartøierne endnu mønstre et dobbelt saa stort Antal, som Franskmændene.

Denne Gang var Sir Frederick villig til at lytte til Raad. Winchester, M'Bean, Griffin og Strand raadede i Forening til at Baadene skulde skilles ad, og angribe fra forskjellige Punkter. Dette vilde forhindre Muligheden af en saa sammentrængt Ødelæggelse, som den der allerede var bleven dem til Deel. Feluccaen blev bestemt for Skotlænderen, the Terpsichores Travaille

skulde angribe Luggeren, medens de to mindre Baade og the Proserpines sværere Fartøi skulle gaae imod Ruinen. Sir Frederick forblev stadig i sin Gig, for at begive sig til det Sted, hvor hans Nærværelse kunde synes at være meest nødvendig.

M'Bean var den Første der syrede ved denne Leilighed, han sendte en Kugle fra sin Carronade, som han selv havde rettet med megen Omhu, ind i Feluccaen. Den tørnede mod en af Ithuels Carronader, sprang i tusinde Stykker, nedslog ikke mindre end tre Mand, foruden det at den saarede Andre mindre farligt, og styrtede Kanonen fra Raperten ned i Feluccaens Last. Dette var en grov Begyndelse, og da Resultatet blev seet af alle Mand, opmuntrede det Angriberne betydeligt. Tre hjertelige Hurraraab fulgte fra Englænderne, og Ithuel var bragt saa meget ud af Fatning, at han affyrede den tilbageblevne Kanon, der var ladet som før, idetmindste to Minutter for tidligt. Søen blev pidsket til Skum; men ikke en Mand blev saaret. Nu blev Ilden almindelig, idet Kanon efter Kanon blev affyret, og Knaldene af Haandgeværer opfyldte Pauserne. Baadene nærmede sig med stadige, kraftige Aaretag, og ydermere uden at blive rammet, hvilket ofte hændes, skjøndt det er vanskeligt at forklare. Adskillige Kugler faldt mellem Ruinerne, idet de spredte Stenene omkring, og i en Minut eller to var hele Ødelæggelsen paa den ene Side. Men Pintard og Ithuel følte den Sikkerhed, som Klipperne i deres Front

skjænkede dem, og hver af dem bestræbte sig for at give en virksom Salve. Det lykkedes bedst for Ithuel. Han betalte M'Bean med hans egen Mynt, idet han sendte en Ladning Smaakugler ind i Bougen paa hans Travaille, som advarede denne fornuftige Officier om Nødvendigheden af at gire ind imod Øen, hvorpaa Ruinerne vare. Pintards Modstander standsedes ogsaa af Barrieren i Fronten, og dreiede ligeledes til Siden. Midt i Røgskyen, Raabene, Forbandelserne, Skrig, Commando og Kanonernes Torden, skyndte alle Englænderne sig i en Masse mod Hovedpunktet, og blev i et Øieblik Herrer over Batteriet.

Fjortende Kapitel.

I Scener som den nys fortalte, er det ikke let at samle Details. Alt hvad man nogensinde har kjendt foruden Angrebets hurtige Udførelse, hvori Ruinerne bleve tagne, bestaaer i det sørgelige Resultat. Halvdelen af Franskmændene paa den lille Ø væltede sig i deres Blod, og Klippernes Overflade var besaaet med Fjender, som ikke havde været heldigere. Det havde været et fortvivlet Angreb, i hvilket Ydmygelsen forøgede det naturlige Mod,

der hæderligt var bleven modstaaet, men i hvilket Antallet havde gjort sig gjældende. Blandt de dræbte Engelskmænd var Sir Frederick Dashwood selv, han laae omtrent en Yard fra sin egen Gig, med en Kugle lige gjennem Hovedet. Griffin var haardt saaret; men Clinch var ubeskadiget, og stod paa den lave Muur, svingende et engelsk Flag, efter at have nedhalet et lignende fransk Emblem. Hans Baad var den første der havde berørt Klippen, dens Besætning havde først naaet Ruinen, og af alle dem der vare i den, havde han været i Spidsen. Med Fortvivlelse havde han kæmpet for Jane og Forfremmelse, og denne Gang lod det til at Forsynet smilede til hans Bestræbelser. Hvad Raoul angaaer, da laae han foran sin egen Vold, da han var styrtet frem for at møde Clinches Afdeling, og havde virkelig krydset Sværd med den, der saa nylig havde været hans Fange, da en Musketkugle, affyret af M'Bean, gik igjennem hans Legeme.

„Courage, mes braves! en avant!" hørte man ham raabe, da han sprang over den lave Muur, for at tilbageslaae Angriberne, og da han laae paa den haarde Klippe, var hans Stemme endnu stærk nok til at blive hørt, idet han raabte: „Lieutenant, nom de Dieu — sauve mon Feu-Follet!"

Det er sandsynligt, at Pintard ikke vilde have sat sig i Bevægelse, endog efter denne Ordre, dersom de engelske Skibe ikke i det Øieblik vare blevne seete, kommende rundt Campanella, med en gunstig vestlig Vind. Han

hørte Seils Flagren i Nærheden, og idet han vendte sig om, saae han at Feluccaen, the Michael, faldt af for Fokken, og begyndte allerede at faae Fart paa Skibet. Ikke en Sjel var synlig paa dens Dæk, da Ithuel, som styrede, laae i Skjul under dens Opstaaende. Luggerens Kabeltouge bleve kappede, og Le Feu-Follet foer tilbage, som en forskrækket Plag. Man behøvede kun at losse dens Givtouge, og Fokken faldt. Let som den var, og idet den følte Brisen, der nu kom i stærke Puft, skjød den ud af den lille Bugt, og gik rundt for Veiret. To eller tre af de engelske Baade forsøgte paa at forfølge den; men det var forgjæves. Winchester, der nu havde Overcommandoen, kaldte dem tilbage, idet han sagde, at det tilkom Skibene at udføre denne Forretning. Dagen havde i Sandhed været altfor blodig, til at tænke paa mere, end at sikkre dens nærværende Held, og at drage Omsorg for de Saarede.

Idet vi for et Øieblik forlade Selskabet paa Øen, ville vi følge de to Skibe i deres Forsøg paa at undkomme. Pintard og hans Kammerater forlod Raoul med tunge Hjerter; men de saae ham tydeligt udstrakt paa Klipperne, og da han pressede Haanden imod Siden, fattede de hans Saars farlige Natur. Ligesom han, følte de den samme Interesse for Luggerens Skjebne, som man føler for en elsket Hustru, og Ordene „Sauve mon Feu-Follet!“ lød bestandig for deres Øren.

Saasnart Luggeren var kommen rundt, tilsatte den

fine Agterseil, og begyndte at skyde igjennem Vandet, idet den som sædvanlig klovede Elementet med sin Boug, som om det kunde være med en Kniv. Den Cours, som den styrede, førte den lige ud af Bugten, og lod til at bringe den tværs for de engelske Skibes Boug. Ithuel efterfulgte ikke denne Manoeuvre, han holdt mere af i Linie med Pæstum, da han ganske rigtig troede, at hans egne Bevægelser ikke vilde blive ændsede, i deres ivrige Bestræbelser for at indhente Luggeren. Eieren af dette Fartøi var endnu ombord i the Terpsichore, men enhver Forestilling, og hvor meget han end bad om at hans eget Skib maatte blive erobret og tilbagetaget, frugtede det dog ikke paa den Lieutenant, der nu havde Commandoen. For ham, som for enhver Anden, der havde noget at befale, syntes der kun at være eet Formaal, og det var at sikkre sig Luggeren. Endnu kjendte naturligviis Ingen Udfaldet af den ulykkelige Kamp paa Klipperne, eller vidste at den engelske Anfører var dræbt, skjøndt Resultatets Natur tilstrækkelig blev forstaaet, ved at see det engelske Flag vaie mellem Ruinerne, og to Fartøier, der vare iværk med at gaae under Seil, og forsøge paa at undslippe.

Aarstiden var nu saa vidt fremrykket, at Brisens gamle Stadighed begyndte at blive noget vaklende. Zephyren var kommen tidligt, og den var kommen med Kraft; men Barometeret viste Tegn til en Sirocco, hvilket ligeledes var Tilfældet med Atmosphæren. Dette gjorde Enhver ombord i Skibene ivrige efter at sikkre sig Prisen,

førend Vinden skulde forandre sig. Nu da der var tre hurtigseilende Skibe til at forfølge, tvivlede Ingen om det endelige Resultat, og Cuffe gned sine Hænder af Glæde, naar han tænkte sig hvor lovende et Udseende Alt havde, medens han vandrede frem og tilbage paa Skandsen.

Der blev givet Signal til **the Ringdove**, at dreie til, Sydsydvest over, eller klos bidevind, for at komme saa langt tilsøes, at det blev umuligt for Luggeren at komme udenfor Skibene, og tage Luven fra dem, hvilket Cuffe troede at den meget let kunde gjøre, naar den først en Gang kunde komme bidevind, under Omstændigheder, der vilde forhindre ethvert af Skibene i at bringe den under dets Skyts. **The Terpsichore** fik Ordre at holde et Stykke ind i Bugten, for at forhindre at et lignende Kunstgreb blev udført i den Retning, medens **the Proserpine** styrede en saadan Cours, at den vilde afskjære den Jagede, ifald den holdt gaaende, som den nu styrede.

Det var en let Sag for Franskmændene at tilsætte alle deres Seil, da Luggerens Takkellads var saa simpel. Dette var snart gjort, og Pintard lagde med spændt Forventning Mærke til Udfaldet, da han godt vidste at Alt nu beroede paa Hurtighed i Seillads, skjøndt han var uvidende om hvilken Virkning dens nuværende Amning havde paa hans smukke Fartøis Seillads. Lykkeligviis var der taget noget Hensyn paa Styrlastigheden, da Bal-

lasten atter var bleven indtaget, og man kom snart til den Overbeviisning, at Skibet vilde tee sig godt. Pintard ansaae den for at være saa let lastet, at den var noget kilden; men da han ikke turde dreie saa meget til, at han kunde prøve den i den Retning, forblev dette ikke andet end en Formodning. Det var ham nok, at den styrede saa meget vesten for Syd, at der var Udsigt til at klare Pynten af Piane, og at den skjød en Fart gjennem Vandet, der bød alle dens tre Forfølgere Trods. Da han imidlertid var utaalmodig efter at komme saa langt tilsøes, at han i Løbet af Natten kunde forandre sin Cours, i mere end een Retning, luffede han til, da Vinden tillod det, saa at han fjernede sig betydeligt fra Land.

Da de to Jagede begyndte deres Flugt, næsten en Qvartmiil til Luvart af Skibene, og havde dette Forspring paa Grund af Klippernes Beliggenhed, vare de begge saa nogenlunde befriede fra den Fare, som Skud kunde true dem med, i Begyndelsen af Veddeløbet. Den Cours, som Ithuel styrede, bragte ham snart fuldkommen udenfor Skudvidde; og Cuffe vidste at der kun kunde vindes lidet, men tabes meget, ifald man gjorde nogetsomhelst Forsøg af denne Slags mod Luggeren. Der blev altsaa ikke affyret et eneste Skud, men man satte hele sin Tillid til Seilene, og de respective Skibes Seillads.

Saaledes stod Sagerne ved Begyndelsen af denne

Jagt. Kulingen friskede betydeligt og det blæste snart en stiv Kuling, saa at Skibene løb en ti Miles Fart, med Læseil og Stagseil til, hvilke sidste vare meget i Brug paa den Tid. Men ingen af dem vandt paa the Feu-Follet. Coursen var paa ingen Maade gunstig for den, da det gik for meget rumskjøds; dog vandt den snarere end den tabte paa dem. Alle fire Skibe løb naturligviis rask sydefter; heller ikke varede det længe førend de vare i Læ af Feluccaen, der baade havde mindsket Seil og var dreiet øster over, saasnart Ithuel mærkede at han ikke blev forfulgt. Efterat en tilstrækkelig Tid var forløben, stagvendte den hellige Michael, og stod ud af Bugten, krydsende the Terpsichores Kjølvand netop udenfor Kanonskuds Distance. Denne Manoeuvre blev naturligviis seet fra Fregatten, og Feluccaens Padrone udrev sit Haar, kastede sig ned paa Skandsen, og udførte i sin Fortvivlelse, eller for at vække Medlidenhed, mange andre naragtige Kunststykker; men alt forgjeves, Lieutenanten var bestemt, og vilde hverken vende eller foretage nogensomhelst anden Manoeuvre, for at jage en ussel Felucca, med en saa hæderlig Gjenstand for Øie, som Raoul Yvards berømte Lugger. Ithuel passerede naturligviis uhindret, og vi kunne ligesaa godt her tilføie, at han i passende Tid naaede Marseilles, i fuldkommen Sikkerhed, hvor Feluccaen blev solgt, og Granitsømanden forsvandt for en Stund. Der vil kun en Gang endnu blive Leilighed til at tale om ham, i denne Fortælling.

Seilproven maatte snart have overbeviist Pintard om at han, endog med den Kuling der var, kun havde lidet at frygte af sine Forfølgere. Men Omstændighederne begunstigede Luggeren. Vinden skagede sig betydeligt nordlig, og forend Solens Nedgang satte den Franskmændene istand til at løbe plat for Veiret, bestandig skjærende ud fra Land. Det begyndte nu at blæse saa haardt, at Skibene bleve nødte til at bjerge deres lette Seil. Noget forend Natten faldt paa, havde begge Fregatterne og Corvetten kun Store-Bramseil til, samt Boven- og Under-Læseil paa begge Sider. **Le Feu-Follet** havde ikke foretaget nogen Forandring. Dens Papegøie var bleven bjerget, saasnart den holdt af til Plat, og derpaa skjød den afsted for sine to uhyre Luggerseil, stolende paa deres Styrke og fremdrivende Kraft. Natten var ikke meget mørk; men der var dog Udsigt til at komme Forfølgerne ud af Sigte, endog før otte Glas, dersom den nuværende Forskjel i Seillads vedblev.

En Kjølvandsjagt er en lang Jagt. Det er en stor Overlegenhed i et Skibs Seillads, at kunne vinde en eneste Qvartmiil fra et andet, i Løbet af en Time, og endog under saadanne Omstændigheder kan der, om Dagen, forløbe mange Timer, inden det Ene taber det Andet af Sigte. De tre engelske Skibe fulgtes beundringsværdigt godt ad, dog vandt **the Proserpine** ubetydeligt; medens **Le Feu-Follet**, efter sex Timers Jagt, omtrent kunde være en Miil forud for den, af hvilken Distance den

havde vunden de tre Qvartmiil, efter at den havde holdt af plat for Veiret. Det lille Fartøis lette Dybgaaende hjalp det betydeligt. Seilene havde mindre Vægt at slæbe efter sig, og Pintard bemærkede at Skroget syntes at skumme hen over Søerne, saasnart den skarpe Stævn havde klovet dem. Den ene Time efter den anden sad han paa Bougsprydet, iagttagende dens Fremgang, idet en Skumtop neppe kom tilsyne, førend den gled hen under Luggerens Bund. Nu og da hævede en Rendeso Agterenden, som om den vilde kaste den forud for Bougen; men **Le Feu-Follet** var altfor vant til den Behandling, til at lade sig forstyrre, den hævede sig bestandig paa Søerne, som en Boble, og den hvinende Piil overgik neppe den Hurtighed, hvormed den ilede frem, som for at indhente den forsømte Tid.

Cuffe forlod ikke Dækket, førend der slog to Glas paa Hundevagten, eller Klokken eet. Yelverton og Masteren skiftedes til at have Vagt; men Capitainen var altid nær ved Haanden med sine Raad og Ordres.

„Det Fartøi synes endog at seile endnu bedre plat for Veiret, end klos under Vinden," bemærkede Cuffe, efter længe at have betragtet den Jagede gjennem Natkikkerten; „jeg begynder at frygte for at den vil slippe fra os. Ingen af de andre Skibe gjør noget for at hjælpe os. Her ligge vi alle tre ret i dens Kjølvand, følgende hinanden ligesom tre gamle Jomfruer, der gaae til Kirke paa en Søndag Morgen."

„Det vilde have været bedre, Capitain Cuffe, dersom the Ringdove havde holdt mere vestlig, og Fregatten længer østlig. Ihvorvel Luggeren seiler godt plat for Vinden, saa seiler den dog endnu bedre klos bidevind. Jeg venter hvert Øieblik at see den dreie vester over, og efterhaanden faae os i dens Kjølvand under Vinden, og det, frygter jeg, vilde vise sig at være endnu værre end dette, Sir."

„Jeg vilde ikke nu gaae glip af den for et tusind Pund! Jeg begriber ikke hvad den fordømte Dashwood tog sig for, at han ikke bemægtigede sig den, da han havde taget Klipperne i Besiddelse. Jeg skal tale et alvorligt Ord med ham, saasnart vi igjen sees."

Cuffe vilde være bleven forbauset, dersom han havde vidst at Sir Fredericks Liig, netop i det Øieblik, gjennemgik den sørgelige Proces, at blive bragt ombord i et Orlogsskib oppe ved Neapel, paa hvilket Capitainen var hans Slægtning; men dette vidste han ikke, og fik heller ikke hans Død at vide, før en Uge eller senere, eller efter at Liget var begravet.

„Tag Kikkerten, Yelverton, og see paa den, mig forekommer det at den bliver meget uthydelig — den maa hale stærkt fra os. See nøie efter om der er noget Tegn til at den vil styre vester efter."

„Det kan neppe skee uden at kaie dens Fok. Jeg vil lade mig hænge, Capitain Cuffe, om jeg kan see den længer. Ah! der er den, ret forud, ligesom før, men saa

utydelig, som et Spøgelse. Jeg kan kun skjelne dens Seil, den gaaer endnu plat for Vinden, gid Fanden havde den. den seer snarere ud som et Skibs Gjenfærd, end som en virkelig Ting. Nu tabte jeg den af Syne i den Gier, Sir. Jeg vilde ønske at De vilde forsøge det, Capitain Cuffe. I hvor meget jeg anstrænger mig, kan jeg ikke finde den igjen."

Cuffe gjorde et Forsøg, men uden Held. Engang troede han rigtignok at han saae den; men ved nærmere Undersøgelse fandt han, at det var en Feiltagelse. Han havde stirret saa længe paa den samme Gjenstand, at det var let for Illusionen, at fremstille for hans Sjels Øie, Foreſtillingen af det svage Omrids af den lille Lugger, flyvende afsted, som Drivskyerne paa Himlen, med udspilede Seil, idet den bestandig syntes at drive Gjæk med hans Syn. Om Natten drømte han om den, og der var knap fem Minutter, i hvilke Prisens Erobring og Bemanding ikke fremstillede sig for hans omstreifende Tanker.

Førend dette var der alligevel givet Signal til de andre Skibe at forandre Cours, for om muligt at krydse **Le Feu-Follets** Planer. **Lyon** blev sendt vester efter, **the Terpsichore** lidt østlig, medens **the Proserpine** vovede at styre Sydvest, efter Kloken to. Men en Time før Dag indtraf et pludseligt og voldsomt Vindspring. Det var den ventede, ja den forudsagte Sirocco, og den bragte uden al Modsigelse Luggeren til Luvart. Den sydlige Brise kom haardt i de første Stød, og skjøndt

den ikke steg til en Storm, førend den næste Dags Eftermiddag, blæste det, efter den første Times Forløb, meget haardt i Bygerne.

Da det gryede ad Dag vare de tre Skibe ude af Sigte af hinanden. The Proserpine, hvem vi ledsage, som vor gamle Bekjendte og Deeltager i det som følger, havde to Reeb i Mersseilene, stævnede Vestnordvest, og arbeidede sig gjennem den Sø, som den sidste Tramontano havde efterladt. Veiret var tykt, Regn og Rusk ledsagede Bygerne, og der var Øieblikke da man ikke kunde see Søerne i en Kabellængdes Afstand fra Skibet; til ingen Tid var den sædvanlige Horizont fuldkommen synlig. Paa denne Maade kjæmpede Fregatten sig frem, da Cuffe nødig vilde opgive alt Haab om Held, og dog saae han kun liden Udsigt dertil. Der var som sædvanlig Udkik tilveirs; men det var ligesaameget for Formens Skyld, som for den Nytte de kunde være til, da det var sjeldent at man kunde see i længere Afstand fra Stængesahlingen, end fra Dækket.

Officiererne saavelsom Mandskabet, havde holdt Frokost. En Slags tvær Utilfredshed herskede i Skibet, og de venlige Følelser, man nylig havde næret mod Raoul Yvard, vare næsten forsvundne under det feilslagne Haab. Nogle begyndte at knurre over at det var sandsynligt, at de andre Skibe havde truffen paa Luggeren; medens Andre svor paa at det ikke havde meget at betyde, hvem der saae den; fange den kunde dog ingen, der ikke stod i

nærmere Forbindelse med Løgnens Fader. Det var ikke for ingen Ting, at den hed the Jack-o-Lantern; thi en Lygtemand var den, og en Lygtemand vilde den altid vedblive at være. Man kunde ligesaagodt følge et vildledende Lys paa en Mose, som saadant et Fartøi paa Søen. De maatte prise sig lykkelige, dersom de Officierer og det Mandskab, der blev sendt imod den i Baadene, nogensinde kom tilbage til deres egne gode Skibe igjen.

Under saadanne Forudsigelser og Besværinger raabte Udkikket fra Fortoppen: „En Seiler i Sigte!" De sædvanlige Spørgsmaal og Svar fulgte, og Officiererne saae et Glimt af Gjenstanden. Den Fremmede var en halv Miil borte, og han blev seet meget utydeligt formedelst Taagen, men seet blev han.

„Det er en Chebek," brummede Masteren, der var en af Dagens Knurrepotter, „en Karl hvis Last er bestuvet med Viin, der vilde bedække det smukkeste Fruentimmers Ansigt i London med Rynker."

„Ved Jupiter Ammon!" udbrød Cuffe, „det er Le Feu-Follet, eller ogsaa kjender jeg ikke en gammel Bekjendt. Qvarteermester,ræk mig Kikkerten — ikke den, den korte er den bedste."

„Lang eller kort, De vil aldrig finde ud deraf," mumlede Masteren. „Dersom vi endnu en Gang i denne Sommer faae the Folly at see, er der mere Daarskab ved den, end jeg tiltroer den."

„Hvad er Deres Mening om den, Capitain Cuffe?" spurgte Pelverton ivrigt.

„Det er netop som jeg sagde Eder, Sir, det er Luggeren — jeg kan ikke tage Feil deri. Ja, ved Jupiter, den kommer ned plat for Veiret! Det synes netop nu at være dens Lyst, og det lader til at den endnu ikke har faaet nok af det."

Et opmærksomt Blik overtydede Pelverton om at hans Chef havde Ret. Masteren maatte endog tilstaae sin Feiltagelse, skjøndt han gjorde det meget nødigt. Det var ganske afgjort Luggeren, skjøndt man saae den saa utydeligt, at det i enkelte Øieblikke var meget vanskeligt at see dens Omrids. Den løb i en Retning, der omtrent vilde bringe den en Qvartmiil agten for Fregatten, og den var mere end tre Gange saa langt til Luvart.

„Den kan ikke see os," sagde Cuffe tankefuld. „Uden al Tvivl troer den at vi ere til Luvart. Vi maa over den anden Boug, mine Herrer, og nu er det et gunstigt Øieblik. Gaae over Stag, Mr. Pelverton, jeg tænker vel hun vil gjøre det."

Forsøget blev gjort og det lykkedes. **The Proserpine** manoeuvrerede fortræffeligt, og Pelverton forstod at tumle med den. Efter fem Minutters Forløb var Skibet over Stag, og alt sat kant over den anden Boug, under dobbeltrebede Mersseil, med de andre tilsvarende Seil. Da der blev holdt godt fuld Seil, for at forhindre at

Luggeren skulde løbe forbi den, løb den, med mellem fem og sex Miles Fart."

De følgende fem Minutter vare fulde af spændt Forventning for the Proserpines Besætning. Luften blev tykkere, og alle Spor af Le Feu-Follet vare forsvundne. Da den sidst blev seet, løb den alligevel plat for Veiret, og sløi, snarere end den seilede, ned imod deres Kjølvand. Ifølge Cuffes Beregning skulde de to Skibe mødes, efter mindre end et Qvarteers Forløb, dersom ingen af dem forandrede Cours. Flere Kanoner bleve gjort klar, for at være beredt paa dette Sammenstød.

„Blot Veiret vil vedblive at være tykt endnu i nogle faa Minutter, og vi har den," raabte Cuffe „Mr. Yelverton, see til at De rammer godt, dersom De faaer Ordre til at syre. Der er saa godt som ingen Takkellads paa det Fartøi, og at afmaste det vilde være et reent Tilfælde. Gjør ham det for hedt paa Dækket, og han vil blive nødt til at stikke op, enten det nu er Raoul Yvard eller Djævelen selv!"

„Der er den, Sir!" raabte en Cadet fra Kranbjelken; thi enhver som turde, var stimlet forud, for des tidligere at faae den Jagede at see.

Der var den, ganske rigtig, plat for Veiret som før. Udkikkenes Sløvhed ombord i Luggeren er naturligviis aldrig bleven forklaret, men da alle Omstændighederne bleve bekjendte, formodede man at største Delen af dens Mandskab sov, for at styrke sig efter den overordentlige

Anstrængelse de nylig havde gjennemgaaet, og en Nat i hvilken alle Mand maatte være paa Dækket, for at passe Seilene, da der kun var nogle og tredive Sjæle ombord i Fartøiet. Endelig blev Fregatten seet, da det klarede lidt op, og det var ikke et Øieblik for tidligt. De to Skibe vare i dette kritiske Øieblik omtrent en halv Qvartmiil fra hinanden, idet **Le Feu-Follet** holdt lige paa **the Proserpines** luv Boug. I et Øieblik gibbede den første, og man saae den dreie til Vinden, idet den tabte tilstrækkelig Fart, til at kunne blive beskudt af de to luv Jagerkanoner, hvorpaa Cuffe øieblikkelig gav Ordre til at fyre.

„Hvad Fanden gaaer der af den?" udbrød Capitainen, „den vakler som en fuld Mand, den pleier at være saa stiv som en Kirke! Hvad kan det betyde, Sir?"

Masteren vidste det ikke, men vi see os istand til at oplyse om, at Luggeren var for let lastet, for den Masse Seil den havde til, og der var ikke Tid til at minske Seil. Den hev sværk over i den Sø, der nu begyndte at reise sig, og i en Byge hev den de læ Kanoner under Vand. I dette Øieblik begyndte **the Proserpine** at fyre. Det var ikke muligt med Øiet at følge Kuglen og Ingen vidste hvor den traf. Fire Skud vare blevne fyrede, da den Jagede blev tabt af Syne i en Byge, man ophørte altsaa med at skyde. Denne øieblikkelige Virkning af de afrikanske Byger, hede, dorske og dræbende, som de ere, var saa voldsom, at **the Proserpine** maatte

stikke sine Krydsskjøder op, og opgive sit Storseil, for at skaane sine Rundholter. Men Halsen blev strax igjen reden under, og Krydsseilet tilsat. Et Glimt af Solen lod sig atter see; men Luggeren var forsvunden.

Det svage Solskin varede kun en Minut, men dog kunde man i tre Gange saa kort Tid see i flere Miles Afstand. Herpaa blev Horizonten mere begrændset, men i et Qvarteerstid paafulgte der ingen Byge. Da Luggeren savnedes, stævnede the Proserpine knap en halv Streg fra det Sted, man formodede den maatte være. I ganske kort Tid gik den forbi dette Sted, maaskee et hundrede Favne i Læ af det. Her stagvendte den, og da den havde strakt tilstrækkeligt langt Sydvest efter, vendte den igjen, og da den nu styrede Ost-Syd-Ost, troede man at den løb i Luggerens Cours. Ikke et Tegn til det savnede Fartøi var at opdage. Havet havde slugt Alt, Lugger, Mandskab og Redskab. Man formodede, at da alle de lette Gjenstande vare efterladte paa Klipperne, var der intet tilbage som kunde flyde. Alt var gaaet tilbunds med Le Feu-Follet. Fartøier var der ingen af, da disse vare blevne tilbage ved Ruinerne, og dersom en eller anden Matros svømmede, i det fortvivlede Forsøg paa at bjerge sit Liv, midt i det fraadende Hav, saa lykkedes det ham ikke, eller ogsaa blev han overseet af de søgende Englændere. De sidste kunne rigtignok have gjort feil Beregning af Distancen, og ikke være passeret de for Livet kjæmpende Offrer, ifald der var saadanne,

nær nok til at opdage dem; men dette er noget som aldrig vil blive opklaret.

Cuffe og Alle der vare med ham vare i høieste Grad forbausede, over denne uventede og rædsomme Ulykke. Et Skibs Forliis, under saadanne Omstændigheder, frembringer den samme Virkning, som en pludselig Død i en Familie. Det er en Skjæbne, som kan træffe Alle, og den medfører Eftertanke og Alvor. Englænderne opgav alligevel ikke Haabet om at komme nogle af de Ulykkelige til Hjælp, som muligen klyngede sig fast til Rundholterne, eller ved overnaturlige Anstrengelser opholdt Livet i flere Timer. Ved Middagstid holdt alligevel Skibet af, og løb rumskjods henimod Neapel, idet den afveg fra sin bestemte Cours, for at jage et andet Skib, hvilket lykkedes den bedre, da den gjorde en Corvet til Prise, som den faa Dage efter bragte ind.

Det første Cuffe gjorde efter at være gaaet til Ankers i Flaaden, var at gaae ombord i the Foudroyant, melde sig hos Contreadmiralen, og afgive Rapport om det Forefaldne. Foruden det der var foregaaet paa Derne, og at Skibene vare blevne skilte ad, havde Nelson ikke hørt noget om Resultatet.

„Godt, Cuffe," sagde han, idet han venlig fremrakte sin tilbageblevne Haand til sin gamle Agamemnonner, idet denne traad ind i Kahytten, „Karlen er endelig sluppen bort! Det har i det Hele taget været en slem Af-

faire, men vi maa see at gjøre det bedste ud af det. Hvor troer De at Luggeren er?"

Cuffe forklarede hvad der var foregaaet, og overrakte Admiralen en officiel Beretning om den sidste lykkelige Begivenhed. Over den Sidste var Nelson tilfreds, den Første vakte hans Forundring. Efter en lang tankefuld Pause gik han ind i den agterste Kahyt, og vendte tilbage idet han kastede Noget, der lignede en lille Gjøs, paa Dækket.

„Medens Lyon holdt krydsende," sagde han, „og hans Corvet duvede Kranbjelkerne under, blev denne Tingest skyllet op paa et af Relingsankerne, og blev hængende fast. Det er et snurrigt Flag. Mon det skulde have staaet i nogen Forbindelse med Luggeren?"

Cuffe betragtede det, og han gjenkjendte strax det lille ala-e-ala Flag, som Italienerne under deres mange Samtaler havde beskrevet ham. Det var det eneste Spor der nogensinde blev funden af Le Feu-Follet.

Femtende Kapitel.

Vi maa vende tilbage til Klipperne, og den sørgelige Scene, som de frembød. Det vil alligevel svare til

Hensigten, at rykke Tiden frem til om Aftenen, idet vi udelade mange Ting, som Læseren vil kunne foreſtille ſig, uden at vi fortælle dem.

Det er neppe nødvendigt at ſige, at Andrea Barrofaldi og Vito Viti ingen Deel toge i de blodige Scener vi have meddeelt. Da alt var forbi, nærmede de ſig alligevel Klipperne og betragtede, ſiddende i deres Baad, det ſørgelige Skueſpil, ſom fremſtillede ſig for dem, paa den indſkrænkede Plads, ſom Ruinøen dannede, medens følgende korte Samtale foreſaldt mellem dem.

„Vice-governatore," ſagde Podeſtaen, idet han pegede paa det Sted, hvor Sir Fredericks afſjælede Legme laae, og den blødende Raoul med flere Andre vred ſig under Smerterne af deres Saar, „kalder De dette for Virkelighed, eller er det en Deel af den fordømmelige Læreſætning, der er iſtand til at vende op og ned paa hele Jorden, og gjøre Menneſkene til Tigre og Falke?"

„Jeg frygter, Nabo Vito, at dette kun vil viſe ſig at være altfor ſandt. Jeg ſeer Sir Daſhwood og Sir Smees Legemer, og Gud veed hvor mange flere der idag er vandret over til Aandernes Verden."

„Kun efterladende ſig en Skyggeverden," mumlede Vito Viti, da endog dette ſørgelige Skue ikke var iſtand til ganſke at bortvende hans Tanker fra en Ordſtrid, der nu næſten havde varet i fire og tyve Timer. Men Øieblikket var ikke heldigt til at argumentere, og de to Italienere ſtege iland. Dette var mindre end en halv

Time efter at Kampen var ophørt, og det er vor Hensigt at rykke Tiden frem til det Øieblik, som er anført i Begyndelsen af dette Kapitel.

Vi maa alligevel her give en flygtig Skizze af de Begivenheder, der gik nærmest forud for det Skue, vi nu ville fremstille for Læseren. Saasnart Leilighed gaves, tog Winchester Kampplads i Øiesyn. Han fandt mange af sit eget Mandskab dræbte, og endnu flere saarede. Blandt de Franske paa Øen var over Halvdelen saarede; men det dødelige Saar, som deres Anfører havde faaet, var det Slag, som alle beklagede. Lægen erklærede snart at der ikke var noget Haab om Raouls Frelse, og denne Erklæring hørte endog de ædle Fjender med Sorg. Forsvaret havde været fortvivlet; det vilde have lykkedes, dersom det havde været muligt for saa faa tappre Mænd, at tilbageslaae dobbelt saa stort et Antal af Mænd, der vare ligesaa tappre. Begge Parter havde stridt for Æren, og naar dette er Tilfældet, følger Seiren gjerne den stærkeste.

Saasnart man mærkede at Skibene rimeligviis vilde blive ført langt ned i Læ under Jagten, følte de engelske Officierer det nødvendigt, at de handlede paa egen Haand. Lægen havde fra Begyndelsen af havt travlt, og i Løbet af et Par Timer var der bleven gjort alt for de Saarede, som Omstændighederne vilde tillade. Amputationerne vare faa, og da hvert Skib havde sendt en Læge, vare disse alle foretagne, medens andre Midler lykkeligen vare blevne

anvendte, i saadanne Tilfælde, hvor de kunne være tjenlige. Dagen var næsten henrunden, og Afstanden fra Flaaden var saa stor, at man maatte anstrænge sig.

Saasnart altsaa det ikke saarede Mandskab havde forfrisket sig, og der var draget Omsorg for de Saarede, bleve disse sidste bragte ned i Travaillesslupperne, med saa megen Omhyggelighed, som muligt, og Laaringsfartøierne tog dem paa Slæbetoug. Ikke saasnart havde den ene indtaget sin sørgelige Fragt, førend den forlod Øerne, og gav sig paa Vei til Flaadens Hospitalskib. De andre fulgte efter, efterhaanden som de vare færdige, idet de ikke saarede Franskmænd villigen tilbød sig, at deeltage i Udførelsen af denne christenkjærlige Handling. Endelig var der kun tre Baade tilbage. Den ene var Sir Fredericks Gig, som Wincheſter havde taget til sit eget Brug, den anden var Andrea Barrofaldis Jolle, og den tredie, den lille Baad i hvilken Carlo Giuntotardi var kommen til Kysten. Af Franskmændene blev ingen tilbage, undtagen Luggerens Læge, Raouls Hovmester og Tjener, og Raoul selv. Naar vi hertil føie de to Italienere og deres Baadsfolk Carlo og hans Niece, tilligemed Wincheſter og hans Gigroere, saa have vi anført alle dem, som nu vare tilbage paa Klipperne.

Paa denne Tid var Solen sunken ned bag de omgivende Klipper, og det var nødvendigt at tage en afgjørende Beslutning. Wincheſter raadførte sig med Lægen,

om det var nødvendigt at flytte Patienten. „Dersom dette kunde lade sig gjøre, var det bedst om det skete strax."

„**Monsieur Lieutenant,**" svarede Lægen tørt, „**mon brave capitaine** har kun kort Tid at leve i. Han har forlangt at blive her paa Skuepladsen for hans Hæder, i Selskab med den Qvinde, som han elskede saa inderligt; **mais,** De ere Seierherrerne," tilføiede han med et Skuldertræk, „og det staaer jo til Dem at handle efter eget Godtbefindende."

Wincheſter rødmede og bed sig i Læberne. At martre Raoul, enten paa Legeme eller Sjæl, var en Tanke, der aldrig kunde opstaae hos saa ædel en Charakteer, som hans; men han følte sig krænket over den yttrede Formodning. Idet han alligevel fattede sig, bukkede han høfligt, og tilkjendegav at han selv vilde forblive hos Fangen, til alt var overstaaet. Franskmanden var forundret, og da han i Udtrykket af den Andens Ansigt læste hans Medfølelse, fortrød han sin Mistillid og endnu mere at han havde yttret den.

„**Mais, Monsieur,**" svarede han, „det vil snart være Nat, og De vil komme til at tilbringe den paa Klipperne."

„Og om vi ogsaa gjøre det, Doctor, saa er det ikke mere end hvad Sømænd ere vante til. Fartøistjeneste er noget ganske sædvanligt for os. Jeg behøver kun at svøbe mig ind i min Kappe, for at nyde en Sømands Comfort."

Hermed var Sagen afgjort, og der blev ikke talt

videre derom. Lægen, der var vant til slige Scener, havde snart truffet sine Foranstaltninger, for det afgjørende Øieblik. Ved at udlosse Luggeren, var en Mængde lette Gjenstande blevne bragt ind paa Øen, hvor den havde stødt, og iblandt disse fandtes flere af Matrosernes Køiemadratser. To eller tre af disse bleve bragt tilveie, lagt paa et jævnt Sted paa Klippen, og dannede et Leie for Raoul. Lægen og Matroserne vilde have opreist et Telt af et Seil; men dette forbød den saarede Mand.

„Lad mig indaande den friske Luft," sagde han, „jeg vil kun behøve lidet; men lad den være fri."

Det kunde ikke nytte at modsætte sig et saadant Ønske, heller ikke var der nogen Grund dertil. Luften var reen, og med Hensyn til Ghita var der kun liden Grund til at frygte for Natten, omgivne, som de vare af Oceanets rene Vand. Uagtet Tramontanoen var kold, var dog dens Kjølighed ikke ubehagelig, da de tilstødende Høie gav Øerne Læ for dens umiddelbare Indflydelse.

Englænderne samlede noget Brændsel af Luggerens Vahrerundholter, og antændte en Ild paa Klippen, hvor de vare blevne fundne. Fødemidler af alle Slags var der Overflødighed af, og flere Tønder Vand vare blevne bragte i Land, som Forraad mod en Beleiring. Her kogte de Caffe og Mad til hele Selskabet. Afstanden var saa stor, at de ikke forstyrrede dem, som vare hos Raoul; medens Lyset fra Ilden, der flammede rask, kastede et malerisk Skjær over Gruppen om den døende Mand, da

det var bleven fuldkommen mørkt, saa at baade Fakler og Lampe vare unødvendige.

Vi forbigaae de første Fortvivlelses Ytringer, som Ghita udstødte, da hun kom til Kundskab om Beskaffenheden af Raouls Saar, hendes mange og inderlige Bønner, og de Scener, som foregik medens Øen endnu var opfyldt af de Kjæmpende. Efter at disse sidste vare borte, fulgte der roligere Timer, og ligesom Natten skred frem, fulgte der efter de første Bevægelser noget, som lignede den Ro, der ledsages med den dybeste Fortvivlelse. Den tiende Time efter Middag er det Øieblik da vi atter ønske at drage Forhænget til Side, for at fremstille de vigtigste Skuespillere i denne Scene.

Raoul laae paa Toppen af den lille Ø, hvorfra hans Øie kunde overskue det blide Vand, som beskyllede Klippen, og hans Øren lyttede til hans eget Elements Murren. Tramontanoen havde, som sædvanligt, fordreven alle synlige Dunster fra Atmosphæren, og Himmelhvælvingens dybe Blaa, der var besaaet med Tusinder af Stjerner, strakte sig over ham, en herlig Forløber for det Tilkommende, for den der døde i Haabet. Ved Ghitas og de Andres Omhu var der samlet saa mange smaa Bequemmeligheder om Stedet, at det fik Udseende af et Værelse, der pludselig var bleven Vægge og Loft berøvet; men som dog var beboeligt og brugeligt. Wincheſter, der var udmattet af Dagens Arbeid, og hvem det randt i Sinde, at Raoul naturligviis maatte ønske at være ene

med Ghita, havde lagt sig paa en Madrasse, idet han havde givet Ordre til at man skulde purre ham, hvis noget skulde forefalde; medens Lægen, der var overbeviist om at han intet videre kunde udrette, havde efterlignet hans Exempel, under den samme Betingelse. Carlo Giuntotardi, der sjelden sov, forrettede sin Bøn i Ruinerne. Andrea og Podestaen vandrede frem og tilbage paa Klippen, for at holde sig varme, medens de saa smaat fortrød den pludselige Følelse af Menneskekjærlighed, der havde bevæget dem til at blive.

Raoul og Ghita vare ene. Den første laae paa Ryggen; Hovedet tilstrækkelig understøttet, og Ansigtet vendt mod Himlens Hvælving. Han følte ikke længer Smerte; men det stundede rask mod Enden. Dog var han sig fuldkommen bevidst, og hans Tanker som sædvanlig i livlig Bevægelse. Hans Hjerte var endnu opfyldt af Ghita; skjøndt hans overordentlige Stilling, og især det herlige Syn han havde for Øie, blandede visse Forestillinger om det Tilkommende med hans Følelser, der vare ligesaa nye for ham, som han fandt dem mægtige.

Med Ghita var det ganske anderledes. Som Qvinde havde hun følt dette pludselige Slags Styrke paa en Maade, som det faldt hende vanskeligt at bære. Dog takkede hun Gud for at det der var hændtes, var skeet i hendes Nærværelse, da hun derved blev sat istand til at handle og bede. Ville vi sige at hun endnu ikke følte den meest levende Kjærlighed til Raoul, al den Ømhed

der udgjør saa væsentlig en Deel af Qvindens Natur, fulgte vi ikke Sandheden; men hun var nu fattet paa det værste, og hendes Tanker svævede i en anden Tilværelse.

Der var indtraadt en lang Pause, under hvilken Raoul stirrede vist paa den stjerneklædte Hvælving ovenover ham.

„Det er mærkværdigt, Ghita," sagde han endelig, „at jeg, Raoul Yvard — Corsaren — Krigens-, Stormens- og haarde Kampes-Mand — skulde ligge døende her, paa denne Klippe, med alle disse Stjerner, der see ned paa mig, som om de smilede til mig fra Din Himmel!"

„Hvorfor ikke Din Himmel, ligesaagodt som min, Raoul?" svarede Ghita skjælvende. „Den er lige saa stor, som han der boer i den — hvis Throne det er — og som kan omfatte alle der elske ham og søger hans Barmhjertighed."

„Troer Du at En som jeg vil blive stødet for hans Aasyn, Ghita?"

„Tvivl ikke derom; da han selv er fri for alle Feil, alle Svagheder, glæder den Bodfærdige og Angerfulde hans hellige Aand. Oh! kjæreste, dyrebareste Raoul, naar Du blot vilde bede."

Et Glimt, der lignede Triumph, glødede paa den saarede Mands Ansigt, og Ghita, der i sin ivrige Forventning reiste sig og bøiede sig over ham, opfyldtes af et øieblikkeligt Haab.

„**Mon Feu-Follet!**" udbrød Raoul, idet han lod

Tungen forraade den flygtige Tanke, som frembragte dette Glimt af Triumph paa hans Ansigt; „du, idetmindste, er undkommet! Disse Englændere vil ikke regne dig blandt deres Slagtoffere, og fryde deres Øine over din henrykkende Skikkelse!"

Ghita følte en Gysen i sit Hjerte. Hun faldt tilbage paa Sædet, og vedblev at iagttage sin Elskers Ansigt med en fortvivlende Følelse, skjøndt hun endnu nærede en uudslukkelig Ømhed for ham. Raoul hørte denne Bevægelse, og da han vendte Hovedet, stirrede han en fuld Minut paa Pigen, med en Deel af den dybtfølte Beundring, der pleiede at lyse ud af hans Øine i lykkeligere Øieblikke.

„Det er bedre som det er, Ghita," sagde han, „end at jeg skulde leve uden Dig. Skjebnen har været mig god, ved saaledes at ende min Elendighed."

„Oh, Raoul! der er ingen Skjebne; men Guds hellige Villie. Bedrag ikke Dig selv i dette sørgelige Øieblik; men bøi Din stolte Aand i Ydmyghed, og vend Dig til ham om Bistand!"

„Stakkels Ghita! — Nu, Din er ikke den eneste uskyldige Sjæl, som Præsterne have omspundet med deres Net, og jeg formoder, at hvad der er begyndt fra Forstningen af, vil vedblive indtil Enden."

„Gud er baade Begyndelsen og Enden, Raoul. Fra den første Begyndelse har han oprettet Love, der have medført Dit Livs Prøvelse — denne Times Kummer."

„Og troer Du han vil tilgive al den Ømhu Du viser for En, der er saa uværdig?"

Ghita bøiede sit Hoved ned til den Madras, mod hvilken hun lænede sig, og tildækkede sit Ansigt med Hænderne. Da hun havde endt sin Bøn, og hun atter hævede det glødende uskyldige Ansigt, laae Raoul atter med Øinene fæstede paa Himmelhvælvingen. Ifølge sin Livsstilling var han dybere indviet i de astronomiske Studier, end man kunde vente efter hans almindelige Opdragelse, og da han var tilbøielig til Grandskning, havde deres Sandheder ofte greben hans Phantasi, skjøndt de ikke havde rørt hans Hjerte. Hidtil havde han virkelig deelt en overfladisk Undersøgelses Vildfarelser, og funden sine Formodninger stadfæstede, ved det hans egen Forstand tilsagde ham. Det store Øieblik, som nu var saa nær, kunde alligevel ikke andet end have sin Indflydelse, og det ukjendte Tilkommende, over hvilket han svævede, hængende saa at sige ved et Haar, maatte uundgaaelig henlede hans Tanker paa den ukjendte Guddom.

„Veed Du, Ghita," spurgte han, „at de Lærde i Frankrig sige os, at alle hine glimrende Stjerner ere Verdner, sandsynligviis befolkede ligesom denne vor egen, og for hvilke Jorden selv kun forekommer som en Stjerne, og det ydermere ikke af nogen betydelig Størrelse?"

„Og hvad er dette, Raoul, mod hans Magt og Majestæt, som skabte Universet? Ah! tænk ikke paa hans Hænders Gjerning; men paa ham som skabte det."

„Har Du nogensinde hørt, min stakkels Ghita, at den menneskelige Sjæl har været istand til at opfinde Redskaber, hvorved alle disse Verdners Bevægelser kunde efterspores, og at den er istand til at beregne deres Bane med Nøiagtighed i de kommende Tider?"

„Og veed Du, min stakkels Raoul, hvad denne den menneskelige Sjæl er?"

„En Deel af hans Natur, den høieste Egenskab — den, som gjør ham til Jordens Herre."

„Vistnok hans høieste Egenskab, og den der gjør ham til Jordens Herre i een Forstand; men, naar Alt kommer til Alt, kun et Fragment — en Plet paa den vide Himmel — af selve Guds Aand. Det er saaledes at forstaae, at han er skabt i Guds Billed."

„Naar Alt kommer til Alt, troer Du da, Ghita, at Mennesket er Gud?"

„Raoul, Raoul! dersom Du ikke vil see mig dø med Dig, saa udtyd ikke mine Ord paa denne Maade."

„Vilde det da være saa haardt at forlade Livet i Selskab med mig, Ghita? Mig vilde det forekomme en uendelig Lykksalighed, dersom vi skulde skifte Opholdssted."

„For at gaae hvorhen? har Du tænkt over det, min Elskede?"

Raoul taug i nogen Tid, hans Øine vare fæstede paa en klar Stjerne, og en Masse af Tanker omsvævede hans Hjerne. Der ere Øieblikke i ethvert Menneskes Liv, da det aandelige Syn erholder et klarere Indblik i de

fjerne Slutninger, der staae ligemeget i Forbindelse med det Forbigangne og det Tilkommende, ligesom der er Dage da en Atmosphære, renere end sædvanlig, med mere Redebonhed fremstiller sine Gjenstande for de physiske Organer, idet den for Øieblikket lader Sjælen næsten uindskrænket være Herre. Et af disse Sandhedens Glimt lyste for den døende Mand, og det kunde ikke være ganske uden sine Frugter. Raouls Sjæl var kommen i Bevægelse ved nye Følelser.

„Troe Eders Præster, at de, som have kjendt og elsket hinanden i dette Liv," spurgte han, „vil kjende og elske hinanden i det, som de troe skal komme."

„Det tilkommende Liv, Raoul, er lutter Kjærlighed, eller lutter Had. At vi skal kjende hinanden stræber jeg at haabe, heller ikke seer jeg nogen Grund til at tvivle derom. Min Onkel er af den Mening, at det maa være saaledes."

„Din Onkel, Ghita, hvad? Carlo Giuntotardi — han der synes aldrig at tænke paa hvad der omgiver ham — kan en Sjæl, som hans, dvæle ved saa fjerne og ophøiede Tanker, som disse?"

„Kun lidet kjender og forstaaer Du ham, Raoul. Hans Aand ophører sjelden at dvæle ved Tanker som disse, dette er Grunden til at Jorden, og alt hvad den indeholder, forekommer ham saa ligegyldigt."

Raoul svarede ikke; men da det lod til at han led, under Smerterne af Saaret, fik den qvindelige Følelse saa meget Herredømme over Ghitas blide Natur, at hun

i et saadant Øieblik ikke havde Hjerte til at paanøde ham hans Saligheds Sag. Hun bød ham en læskende Drik, og pleiede ham med den ømmeste Omhu, og da hans Lidelser syntes at standse, knælede hun atter ned, og hendes hele Sjæl var beskæftiget med hans tilkommende Velfærd. Saaledes forløb en Time, medens alle paa og i Nærheden af Klippen sov, overvældede af Anstrængelse, med Undtagelse af Ghita og den døende Mand.

„Den Stjerne foruroliger mig, Ghita!" mumlede Raoul endelig. „Dersom den virkelig er en Jord, maa en eller anden almægtig Haand have skabt den; Tilfældet kan ikke skabe en Verden, mere end det kan skabe et Skib. Tanke, Aand, Intelligents maa have været tilstede, ved Dannelsen af det ene saavelsom af det andet."

I mange Maaneder havde Ghita ikke kjendt saa lykksaligt et Øieblik som dette. Det lod som om Raouls Sjæl var i Begreb med at rive sig ud af den dumme Philosofi, som var saa meget i Moden, og som hidtil havde sløvet en saa kjærlig Natur, og en Forstand, der i Almindelighed var saa lys. Kunde hans Tanker kun en Gang naae den rigtige Retning, havde hun en stærk Tillid til deres klare Blik; men meest af Alt til Guddommens Godhed.

„Raoul," hviskede hun, „Gud er der, ligesom han er hos os paa Klippen. Hans Aand er overalt. Velsign ham, velsign ham i Din inderste Sjæl, min Elskede, og vær for evig lykkelig!"

Raoul svarede ikke. Hans Ansigt var opadvendt, og hans Øine forbleve fæstede paa den ene Stjerne. Ghita vilde ikke forstyrre ham; men idet hun lagde hans Haand i sin, knælede hun atter og fornyede sine Bønner. Den ene Minut forløb efter den anden, og ingen af dem syntes tilbøielig til at tale. Endelig vaagnede Qvinden atter op i Ghita, og hendes Patients legemlige Fornødenheder randt hende i Tanker. Det var Tiden at Lægens Forskrifter skulde efterfølges, og hun gik hen for at give ham Medicinen. Øiet var endnu fæstet paa Stjernen, men Læberne modtog hende ikke med det sædvanlige Kjærlighedssmiil. De vare sammenpressede, som om Legemet var ifærd med at blande sig i Slagets Tummel, da der hvilede en Slags alvorlig Beslutning paa dem. Raoul Yvard var død.

Opdagelsen heraf var et frygteligt Øieblik for Ghita; ikke et levende Væsen i hendes Nærhed kjendte hendes Stilling, da de alle vare begravne i den dybeste Søvn. Overladende sig til sit Kjøns Følelser kastede hun sig over Liget, og omfavnede det i Vanvid, idet hun gav de Følelser frit Løb, som hendes Elsker i sit egensindige Lune pleiede at beskylde hende for ikke at være i Besiddelse af. Hun kysede den Dødes Pande, Kinder, de blege alvorlige Læber, og en Stund var der Fare for at hendes egen Sjæl skulde bortflygte i et Anfald af Sorg. Men det var Ghita moralsk umuligt længe at lade sig paavirke af Fortvivlelse. Hendes blide Sjæl

havde alt for længe og alt for inderlig staaet i Samfund med hendes himmelske Fader, at hun ikke skulde søge Tilflugt til hans Bistand i alle Livets kritiske Øieblikke. Hun bad for tiende Gang den Nat, og reiste sig fra Bønnen, rolig om ikke ganske resigneret.

Ghitas Stilling var nu, saavel med Hensyn til de ydre Omgivelser, ligesaa vild, som den var gribende for hendes Sjæl. Alle, der omgav hende, sov endnu, og det tilsyneladende lige saa fast, som han, der først skulde opstaae igjen naar Havet og Jorden tilbagegive deres Døde. Den forbigangne Dags Spænding og Anstrængelser gjorde deres Fordringer gjældende, og kun sjelden udøvede Søvnen et mere uindskrænket Herredømme. Ilden brændte endnu klart paa Gigroernes lille Ø, idet den kastede sine Straaler hen over Ruinerne, de forskjellige Personer der sov blandt dem, og den Dødes ubevægelige Legeme. I enkelte Øieblikke steg heftige Vindstød fra Tramontanoen, der endnu blæste friskt, saa dybt ned, at den viftede Flammerne, og de Glimt, der fulgte efter, syntes at give Alt hvad der omgav Stedet en forfærdelig Virkelighed.

Ghita besad alligevel altfor megen Aandskraft, til at lade sig paavirke af andet, end hendes Tab, og hendes rastløse Bekymring for den Bortfarnes Sjæl. Hun saae at endog hendes Onkel sov, og hun var ganske ene med Raoul. Engang overkom der hende en Følelse af hendes Forladthed, og hun fristedes til at vække nogle af de Sovende. Hun nærmede sig det Sted hvor Lægen laae,

og hun havde løftet Haanden for at vække ham, da et Lysglimt foer hen over Raouls blege Ansigt, og hun opdagede at hans Øine endnu vare aabne. Idet hun gik nærmere, bøiede hun sig ned over Legemet, og stirrede længe og opmærksomt paa disse Sjælens Glar, og der overkom hende den samme Følelse, som den der er tilstede hos den Gjerrige med hans sammendyngede Guld, hun vilde nødig dele sin Skat med nogen Anden.

Saalænge Natten varede holdt Ghita Vagt ved sin inderlig Elskedes Liig, idet hun snart bøiede sig over det med en Ømhed, som ingen Omvexling kunde udslukke, og snart opsendte Bønner fra sit Hjertes Dyb. Ingen vaagnede for at forstyrre den besynderlige Lykksalighed hun følte i hin gudsfryglige Beskæftigelse, eller for at saare hendes Ømfindtlighed, ved Menigmands Forundring eller Foragt. For det blev Dag lukkede hun med egen Haand Raouls Øine, bedækkede hans Legeme med det franske Flag, som laae paa Klippen, og sad taalmodig og resigneret, afventende det Øieblik, da nogle af de Andre kunde hjælpe hende, med at vise den Døde den sidste fromme Tieneste. Som romersk Catholsk fandt hun en hellig Trøst i den skjønne Deel af hendes Kirkes Troesbekjendelse, der tilstod en uophørlig Bøn for de henfarne Sjæle, endog til de jordiske Tings sidste Time.

Wincheſter var den første der vaagnede. Idet han sprang op, syntes han at være forundret over den Tilstand, i hvilken han befandt sig, men efter at have kastet et Blik rundt om sig, laae den hele Sandhed aabenbar

for ham. I det han gik hen til Ghita, vilde han spørge til Raouls Befindende; men da det engleagtige Udtryk i hendes Aasyn var ham paafaldende, vendte han sig til Liget, og det passende Ligklæde gjorde ham strax Sandheden indlysende. Der var hverken Tid til at bebreide sig selv eller andre; men idet han vækkede de Sovende med et roligt og ærbødigt Væsen, skjænkede han Stedet et Kapels tilsyneladende Ro og Hellighed.

Carlo Giuntotardi bad nu Seierherrerne om Raadighed over den Afdødes Legeme. Der var ikke nogen Grund til at afslaae denne Begjering, og det blev lagt i et Fartøi og buxeret til Land, fulgt af alle dem, der vare tilbage. Den voldsomme Sirocco, som snart efter indfandt sig, skyllede Søerne tvers over Ruinøen, idet de afvaskede Blodsporene, og begravede ethvert Spor af Le Feu-Follet og de seneste Begivenheder, i Havets Skjød.

Ved Foden af Scaricatojo dannede Søfolkene en ru Baare, og saaledes bare de den Døde op af den vilde; men dog yndige Skraaning, uden at standse, førend de havde naaet Carlo Giuntotardis Søsters Hytte. En lille Processjon ledsagede Liget derfra, og da Ghita var almindelig kjendt og agtet blandt hine Høiders simple Beboere, var Følget, da de kom ind i St. Agata Gaden, voxet til en Række, der indeholdt et hundrede Troende.

Klosteret, hvis tomme Bygninger endnu krone Tinden af en af de tilstødende Høie, blev den Gang benyttet af et religiøst Samfund, og Carlo Giuntotardis Indflydelse var tilstrækkelig til at udvirke, at de kirkelige Skikke bleve

udførte ved Begravelsen. I tre Dage og Nætter laae den vantroende Raoul Yvards Lig i det hellige Broderskabs Kapel, idet der blev læst Messer for hans Sjæl, og dernæst blev det overgivet til den indviede Jord, for at vente paa Dommedagen.

Der er en besynderlig Tilbøielighed i det menneskelige Bryst, til at afholde sig fra at give det levende Menneske den Roes, som vi saa beredvillig yde ham efter hans Død. Skjøndt vi troe at Misundelse, og det dermed følgende Onde, Bagtalelse, i Særdeleshed ere demokratiske Laster, idet vi dermed mene, at Demokratiet er den meest frugtbare Mark, i hvilken denne menneskelige Brøst formerer sig, er der dog megen Grund til at troe, at vor Fædrenation har Fortrin i Udøvelsen af den førstnævnte Eiendommelighed. Det der senere ventede Napoleon, efter hans Fangeskab og Død, blev nu udøvet mod Raoul Yvard, i et passende Forhold til hans Stilling og Berømmelse. Efter at være hadet og afskyet i den engelske Flaade, blev han nu æret og berømt. Nu da han var død og uskadelig, kunde man rose hans Sømandskab, efterligne hans Ridderlighed, forherlige hans Mod. Winchester, M'Bean, O'Leary og Clinch fulgte ham, som noget ganske naturligt, til Graven. De havde beviist at de vare værdige til at være der; men mange Andre paastode at have været med ved Sammenstødet. Nogle kom for sidste Gang at see den berømte Eventyrer, endog i hans Ligkiste, Andre for at kunne sige de havde været nærværende, og ikke Faa for at see et Glimt af Pigen,

hvis romantiske, men uskyldige Lidenskab, var bleven Gjenstand for saa megen Omtale i Skibene. Resultatet var en saadan Processjon, og saadanne Begravelses-Ceremonier, at hele den lille Landsby, St. Agate, blev sat i Bevægelse. Alle lagde Mærke til enhver Enkelthed, og Alle vare tilfredse undtagen Ghita. Paa hende forfeilede de udsatte Høflighedsbeviisninger deres Virkning, da hendes Sjæl var fuldkommen opfyldt af den ene Tanke, at opsende Bønner til Himlen for den Afdødes Sjæl.

Andrea Barrofaldi og Vito Viti figurerede ogsaa ved denne Leilighed, medens den Sidste gjorde sig Flid for at lade Enhver, der vilde høre paa ham, forstaae hvor nær han havde staaet i Forbindelse med „Sir Smees", der ikke længer blev anseet som en Bedrager; men blev æret som en Helt. Han foraarsagede endog lidt Vanskelighed, ved at gjøre Fordring paa Forrettighed, med Hensyn til Togaen ved denne Leilighed; da han godt vidste, at dersom Vicegouverneuren fik en udmærket Plads ved denne Ceremonie, kunde det ikke feile at Podestaen maatte være i Nærheden af ham. Sagen blev afgjort fuldkommen til Andreas Tilfredshed, om ikke til hans Vens.

Naar vi skal følge Sandheden, var Nelson aldeles ikke utilfreds over hvad der var skeet. Da han erfarede Raouls fortvivlede Forsvar, og hørte nogle Træk af hans ædle Opførsel ved forskjellige Leiligheder, følte han virkelig Sorg over hans Død; men dog ansaae han denne at foretrække for at han skulde være undsluppen. Da Cuffe kom tilbage og bragte Rapport om Luggerens Skjebne,

kom han til den Overbeviisning, at det var gaaet Luggeren og dens Chef saa godt, som Kapergaster i Almindelighed fortjente det, skjøndt han vilde have foretrukket at Luggeren var bleven taget.

Det er en naturlig Følge at de af Deeltagerne, som overlevede denne Affaire, høstede nogle Fordele af deres Held. England staaer ikke tilbage i at uddele Belønninger, især til dets Marine. Da Cook kom tilbage fra sin berømte Reise, var det ikke for at møde Forfølgelse og Forglemmelse; men Ære og Retfærdighed. Nelson vidste at skatte det Mod og den Foretagelsesaand, som han saa ofte selv udøvede. Hvad Sir Frederick Dashwood angik, da kunde der ikke gjøres stort mere for ham, end at give hans Navn en hæderlig Plads, paa Listen over dem der vare faldne i Bataillen. Hans Arving bar Sorg, og synes at være nedtynget af Sorg; men glædede sig hemmeligt over at være bleven Baronet, med nogle tusind Pund om Aaret. Lyon fik Commandoen over hans Skib, og fra det Øieblik af ophørte han at betragte Jagten, og alt hvad der stod i Forbindelse med **Le Feu-Follet**, som en ufordeelagtig Ting. Airchy fulgte ham ombord i **the Terpsichore**, med Udsigter til Priispenge, hvilket Haab blev saa temmelig realiseret i Løbet af de paafølgende fem Aar.

Winchester fik Commandoen over **the Ringdove**, og Griffin blev Næstcommanderende paa **the Proserpine**. Herved blev Pelverton naturligviis Trediecommanderende, hvorved der blev en vacant Plads. Saavidt vare Ordrene

udfærdigede, da Cuffe, ifølge Indbydelse, spiste til Middag hos Admiralen.

„En af de Hensigter jeg har med at see Dem til Middag hos mig idag, Cuffe," bemærkede Nelson, medens de sad ved deres Viin, efter at der var taget af Bordet, „var at tale om den ledige Plads i Deres Messe, og den anden var at udbede mig en Mastersmath hos Eder, paa Barrys Vegne. De erindrer, at nogle af Deres Folk blev sat herombord forleden Dag, førend De kom tilbage?"

„Ja, Mylord, og det var min Agt at frembringe min Tak for denne Gunstbevisning. De stakkels Knøse havde havt en varm Dyst paa Klipperne, og trængte til at faae det lidt godt, efter at det var overstaaet."

„Jeg troer ogsaa de bleve godt modtagne, idetmindste kjender jeg Faa, som ikke har det godt herombord. Godt, der var en Math iblandt dem, der er lidt til Aars, og saavidt jeg hører er der ingen Udsigt til Avancement for ham. Vi mangle netop en saadan Person til vor Last, og jeg har lovet min Flagcapitain at tale til Dem om ham. Giv ikke slip paa ham, dersom der er nogen Grund til at ønske at beholde ham; men vi have tre Matroser, dygtige Karle, som man har sagt mig, i Beredskab til at ombytte for ham."

Cuffe pillede nogle Nødder, og syntes at være lidt i Forlegenhed for et Svar. Dette bemærkede Nelson, og han troede, at den anden nødig vilde afgive sin Math.

„Nu, jeg seer hvorledes det er fat," sagde han smilende. „Vi maa hjælpe os uden ham, og De vil

beholde Deres Mr. Clinch. En dygtig Officier i et Skibs Last, er en Fordeel man ikke maa kaste bort, og jeg formoder at dersom Hotham havde forlangt noget lignende af gamle Agamemnon, kunde han ligesaagodt have skudt en hvid Pind efter ham. Fanden skulde ogsaa staae i det, om vi ikke skulde kunne faae en ligesaagod Math et andet Sted."

„Det er ikke det, Mylord; De skulde med Glæde faae Manden, skjøndt man ikke kan finde nogen bedre i hans Stilling. Men jeg nærede det Haab, at det flinke Forhold han saa nylig har viist, og hans lange Tjeneste, muligen kunde forfremme ham til den vacante Plads i Messen."

Admiralen lod til at være forundret og syntes heller ikke at være saa ganske tilfreds.

„Jeg indrømmer Eder, Cuffe, at det synes noget haardt, at holde en stakkels Djævel i femten Aar i en og samme Stilling, og det ydermere, efterat han har tjent længe nok til at erholde Bestalling. Jeg var Capitain da jeg var ti Aar yngre end denne Mr. Clinch maa være, nu den Dag i Dag, og det synes virkelig haardt; og dog tvivler jeg ikke om at det er retfærdigt. Jeg har sjelden kjendt en Cadet, eller en Math, der paa denne Maade er forbigaaet, uden at der var en eller anden stor Feil paa Bunden. Vi maa have Tjenesten ligesaameget som Ædelmodigheden for Øie."

„Det indrømmer jeg altsammen, Mylord; og dog

haabede jeg at stakkels Clinches Forseelser endelig vilde blive forglemte."

„Dersom der er nogle særdeles Grunde dertil, skulde jeg ønske at høre dem."

Cuffe fortalte nu alt hvad der var foregaaet mellem ham og Mastersmathen, idet han iagttog at give Jane en passende Plads i Historien. Nelson begyndte at fægte med Stumpen af sin Arm, og da Historien var tilende, var Clinch's Forfremmelse afgjort. Der blev øieblikkelig sendt Ordre til Secretairen, at udfærdige de fornødne Documenter, og da Cuffe om Aftenen vendte tilbage til the Proserpine, bragte han dem med sig ombord.

Alle Nelsons Forfremmelser bleve næsten, som om det var noget der fulgte af sig selv, stadfæstede af Admiralitetet. Blandt disse var ogsaa Clinches, der nu blev den yngste Lieutenant paa the Proserpine. Denne Forfremmelse vækkede nye Følelser hos ham. Han klædte sig bedre, afholdt sig fra Flasken, drog mere Omsorg for sin Aand, forbedrede sit Væsen, ved at søge bedre Selskab, og i Løbet af det næste Aar havde han gjort betydelige Fremskridt. Da denne Tid var forløben blev Skibet sendt hjem, og Jane modtog, idetmindste i Indbildningen, Lønnen for al hendes fortjenstfulde Trofasthed, ved at blive hans Kone. Heller ikke standsede Cuffe sine venskabelige Tjenester hermed. Det lykkedes ham at skaffe Clinch Commandoen af en Kutter, med hvilken han efter mindre end en Maaneds Forløb tog en Kaper, efter en varm Affaire. Dette Held skaffede ham Commandoen af

en Brig, og med denne var han endnu heldigere, idet han med sine Fartøier erobrede en fransk Corvet, der rigtignok var halv bemandet; men som dog blev betragtet som en smuk Prise. For denne Affaire blev han Chef for Corvetten; saaledes gav han Beviis paa Skjebnens Luner, da han virkelig var Fregatcapitain efter mindre end tre Aars Forløb, fra den Tid han var Mastersmath. Herved blev det alligevel i lang Tid, indtil han erobrede en anden Corvet, hvorefter han blev Capitain af første Klasse. Fra det Øieblik have vi tabt ham af Syne.

Da Cuffe kort efter blev sendt til Genua Bugten, greb han Leiligheden til at bringe Vicegouverneuren og hans Ven tilbage til deres Fødeø. Rygtet om deres Bedrifter var gaaet forud for dem, og som en Selvfølge, overdrevne. Man stod i den Formening, at de to Elbanesere, virkelig havde deeltaget i den Fægtning, i hvilken Raoul Yvard faldt; og da der ikke var Nogen, som kunde nægte det, var der endog mange som troede det, at navnlig Vito Viti havde dræbt Corsaren med egen Haand. Podestaens kloge Taushed holdt Sagen bestandig indhyllet i Hemmelighedens Slør, saa at vi tvivle om, at enhver Reisende, der besøger Øen, endog den Dag i Dag, vilde være istand til at erfare mere, end det vi nu fortælle Læseren. Med eet Ord, Podestaen ansaaes bestandig fra den Dag for en Helt, formedelst en af hine mystiske Processer, ved hvilke Menneskene undertiden opnaae Be-

rømmelse; maaskee ligesaameget til deres egen, som til ethver andet Menneskes Forundring.

Ithuel lod sig i mange Aar ikke see i Amerika. Da han kom tilbage var han i Besiddelse af flere tusind Dollars; hvorledes han var kommen til dem, var der intet Menneske som vidste, hellerikke meddeelte han det til nogen. Han ægtede nu en Enke, og forblev i Rolighed. Af Erfaring havde han lært Religion, og i dette Øieblik er han en ivrig Abolitionist, Patron for Maadeholdsforeningen, Thee fremfor Alt, og en Rædsel for andre Mennesker, under Navn af Deacon Bolt.

Heelt anderledes var det med den sagtmodige, gudsfrygtige Ghita, skjøndt den ene endog var romersk Catholik og den anden Protestant, og det ovenikjøbet af den puritanske Skole. For vor Heltinde var der kun lidet tilbage i denne Verden at leve for, hun vedblev alligevel at bo hos sin Onkel, indtil hans Dage vare talte, og da trak hun sig tilbage til et Kloster, ikke saameget af religiøs Overtro, som for at være istand til uafbrudt at bede for Raouls Sjæl. Til hendes sidste Time, (og hun levede til for kort siden), helligede denne rene Sjæl sig til hvad hun troede var den Mands evige Velfærd, der saaledes havde omspundet sig med hendes jomfruelige Hengivenhed, at det almægtige Væsens Indflydelse, som havde skabt hende, en Gang truedes med at blive forstyrret.

Ende.